Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Cooper, James Fenimore.; oversatte fra Originalsproget
Titel | Title:	Cooper's Samlede Skrifter.
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 125-132
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiöbenhavn : S. Trier, 1831-1861
Fysiske størrelse | Physical extent:	29 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

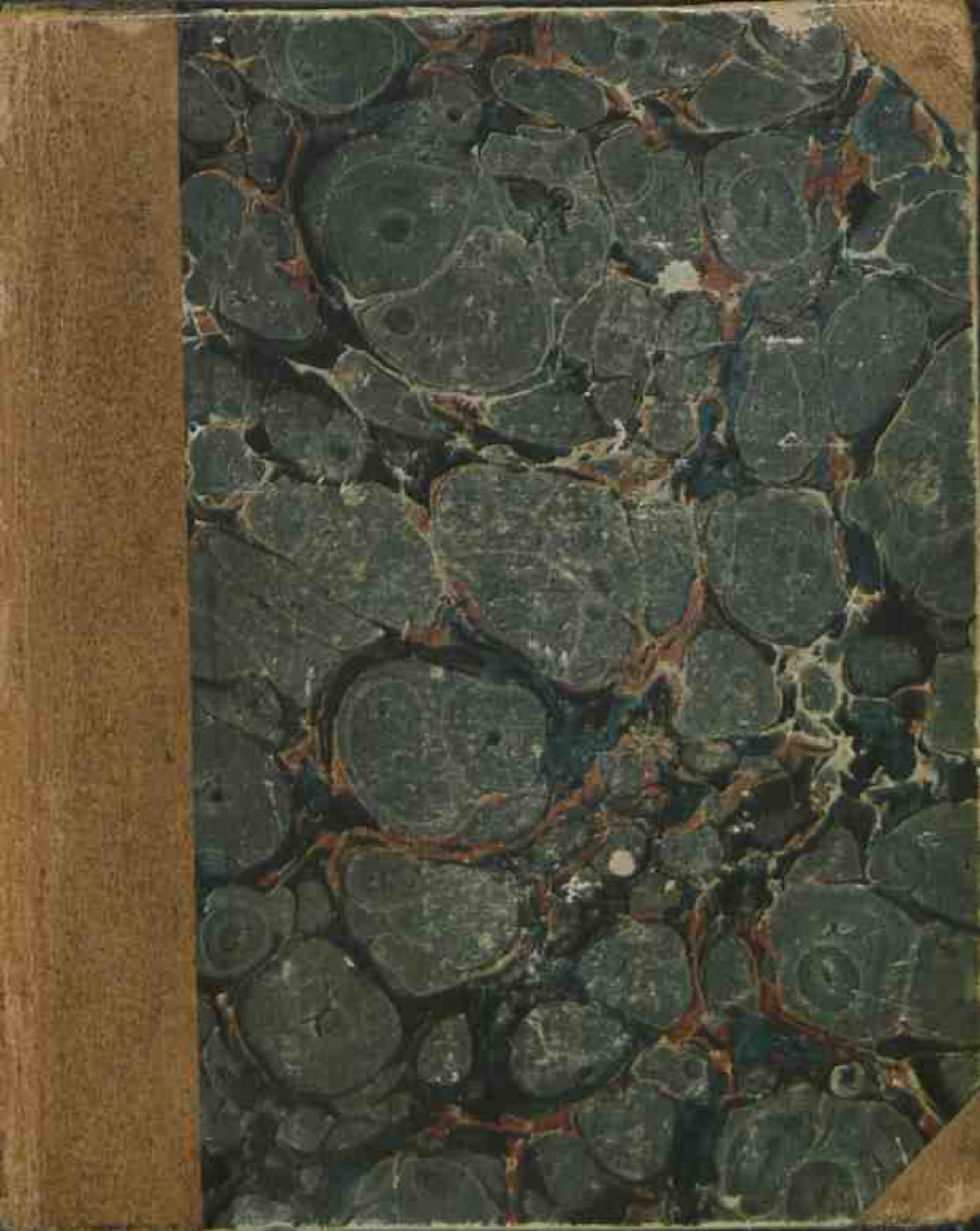

58, - 49.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 02068 3

+ Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Cooper's

Samlede Skrifter.

Oversatte af Originalsproget.

Ethundrede og femogtyvende til ethundrede og otteogtyvende Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1845.

Sample Entries.

Vildtskytten.

En Roman

af

James Fenimore Cooper.

Oversat fra Engelsk

ved

L. Moltke.

Første Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1845.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Fortale.

Denne Bog er bleven skrevet ikke uden mange ubehagelige Formodninger om, hvorledes den sandsynligviis vilde blive modtagen. At gjennemføre een og samme Charakteer gjennem fem forskjellige Værker kunde synes at være en altfor egensindig Stolen paa Publikums Godmodighed og Mange ville med god Grund kunne betragte det som en Handling, der opfordrer til Irretesættelse. Til denne naturlige Indvending kan Forfatteren alene bemærke, at hvis han ved denne Leilighed har begaaet en grov Feil, ere hans Læsere i en vis Grad selv Skyld deri. Den gunstige Maade, hvorpaa Læderstrompes senere Levnet og Død modtoges, har, i det mindste for Forfatteren, fremkaldt en vis Nødvendighed af at meddele Noget om hans yngre Dage. Malerierne af hans Liv vare, kort sagt, saaledes som de ere, allerede saa fuldstændige, at de maatte vække et svagt Ønske om at see det „Studium," hvorefter de alle ere blevne tegnede.

„Fortællingerne om Læderstrompe" udgjøre nu ligesom et Drama i fem Akter, fuldendt med Hensyn til Materie og Plan, skjøndt sandsynligviis meget

ufuldendt med Hensyn til Formen. Læseverdenen har dem nu for sig saaledes som de ere. Forfatteren haaber, at dersom den ogsaa maatte finde, at nærværende Akt, der, skjøndt den sidst er bleven færdig, egentlig burde læses først, ikke er den Bedste i Rækken, saa vil den dog komme til den Slutning, at den ikke ubetinget er den Sletteste. Han har mere end een Gang været fristet til at brænde sit Manuskript og tage fat paa en anden Gjenstand, skjøndt han under sit Arbeide har mødt en Opmuntring af en saa særegen Beskaffenhed, at den fortjener at omtales. Han modtog nemlig fra England et anonymt Brev, som han formoder var skrevet af en Dame og hvori han opfordres til netop at gjøre det, hvormed han allerede var mere end halvt færdig, en Anmodning, han var altfor redebon til at fortolke som et Tegn paa, at hans Forsøg tildeels vil blive tilgivet, om ikke ganske bifaldt.

Der behøves ikke at siges ret Meget om Personerne og Skuepladsen i denne Fortælling. De Første ere naturligviis opdigtede; men den Sidste er Naturen saa tro, som et nøie Bekjendtskab med den beskrevne Egns nærværende Udseende og saa sandsynlige Formodninger om dens fordums Beskaffenhed, som Indbildningskraften kunde tænke sig, have sat Forfatteren i Stand til at skildre den. Indsøen, Bjergene, Dalen og Skovene troes alle at være tilstrækkeligt

noiagtige, hvorimod Floden, Klippen og Skjæret ere tro Malerier efter Naturen. Endog Pynterne ere til, vel noget forandrede ved Civilisationen, men dog saa overensstemmende med Beskrivelserne, at Enhver, der kjender Landskabet i den omhandlede Egn, let vil kunne gjenkjende dem.

Angaaende Begivenhedernes Noiagtighed i denne Fortælling, enten i det Hele taget eller for en Deel, er det Forfatterens Hensigt at staae paa sin Ret og ikke sige Mere, end han finder fornodent. I den store Kamp om Sandfærdighed, som føres mellem Historien og Poesien, har den Sidste saa ofte Fordelen paa sin Side, at han er fuldkomment villig til at henvise Læseren til hans egne Forskninger for at faae dette enkelte Punkt afgjort. Skulde det da vise sig, at en Historieskriver ex professo, et offentlig Dokument, eller endog blot Egnens Sagn modsige det i denne Bog Anførte, vil Forfatteren gjerne indrømme, at denne Omstændighed ganske er undgaaen hans Opmærksomhed, og tilstaae sin Uvidenhed. Skulde det derimod paa den anden Side befindes, at Amerikas Aarbøger ikke indeholde en Stavelse, som modsiger det, der nu forelægges Verden, hvilket han fuldt og fast troer, at en nærmere Undersøgelse vil godtgjøre, vil han for sin Fortælling gjøre Krav paa al den Troværdighed, som den fortjener.

Der gives en agtværdig Klasse af Romanlæsere

— agtværdig saavel paa Grund af dens Antal, som i enhver anden Henseende — der ofte er bleven sammenlignet med den Mand, som „synger, naar han læser, og læser, naar han synger." Disse Personer ere overordentligt opfinderiske ved alle Kjendsgjerninger og saa bogstavelige som en Skoledrengs Oversættelse i Alt, hvad der angaaer Poesien. Til Bedste for alle saadanne Personer siges udtrykkeligt, at Judith Hutter er Judith Hutter og ikke nogen anden Judith, og at der overhovedet, hvor der muligen kan findes en Overensstemmelse i et Navn eller i Haarets Farve, ikke er meent Mere dermed, end der med Grund kan uddrages af en Overensstemmelse i Navn eller Haarfarve. En lang Erfaring har lært Forfatteren, at denne Deel af hans Læsere er den allervanskeligste at gjøre tilpas, og til Bedste for begge Parter fordrister han sig til at give det ærbødige Raad, at de ville forsøge paa at læse Digterværker, som om de angik virkelige Begivenheder. En saadan Fremgangsmaade vilde muligen sætte dem istand til et troe paa Muligheden af Digtning.

Første Kapitel.

Paa den menneskelige Indbildningskraft frembringe Begivenheder den samme Virkning, som Tiden. Saaledes er den, som har reist langt og seet Meget, istand til at forestille sig, at han har levet længe, og den Historie, som er rigest paa vigtige Hændelser, antager snarest Udseendet af Ælde. Paa ingen anden Maade kunne vi forklare os det ærværdige Præg, som allerede begynder at omgive de amerikanske Aarboger. Naar Tanken dvæler ved de tidligste Dage af Koloniernes Historie, synes Tidsrummet fjernt og dunkelt, idet da tusinde Forandringer, som i rig Mangfoldighed knytte sig til Hukommelsens Kjede, føre Nationens Oprindelse til et saa langt bortliggende Tidspunkt, at den synes at naae op i Tidens Taage, og dog vilde fire Menneskealdere af sædvanlig Varighed være istand til i Skikkelse af Sagn at overlevere fra Mund til Mund Alt, hvad det civiliserede Menneske har udrettet indenfor Republikens Grænser. Uagtet Staten New York alene har en Folkemængde,

som overstiger ethvert af de fire mindste europæiske Kongerigers, eller hele det helvetiske Forbunds, er det dog kuns lidt over to Aarhundreder siden Hollænderne begyndte at nedsætte sig der og udfrie Egnen af Barbariets Tilstand. Det, der formedelst en Ophobning af Forandringer synes ærværdigt, bliver saaledes til noget ganske Ungt og Bekjendt, naar vi alvorligen betragte det alene i Forbindelse med Tiden.

Dette Blik ind i Forbigangenhedens Perspektiv vil forberede Læseren paa at betragte de Billeder, vi ere i Begreb med at udkaste, med mindre Overraskelse, end han maaske ellers vilde føle, og nogle faa yderligere Forklaringer ville sætte ham istand til at forestille sig den Samfundstilstand, vi agte at skildre. Det er historisk, at Nybygderne ved Hudsonsfloden østlige Bredde, saasom Claverack, Kinderhook, ja ikke engang Poughkeepsie for et Aarhundrede siden, ikke ansaaes for sikkre mod Indianernes Indfald, og paa Bredderne af den samme Flod og intet Flinteskud fra Albanys Ladepladser staaer endnu en Bygning, der tilhører en yngre Green af Familien van Rensselaer og som er forsynet med Skydehuller til Værn mod den samme snedige Fjende, uagtet den hidrører fra et ikke engang saa fjernt Tidspunkt. Lignende Minder om Landets Barndom findes adspredte paa det Gebeet, der nu ansees for den amerikanske Civilisations egentlige Centrum, og afgive de tydeligste Beviser paa, at Alt, hvad vi besidde af Sikkerhed for fjendtlige

Anfald og Voldsomheder, er opstaaet i liket over et Tidsrum, som hyppigen udfyldes af een eneste Menneskealder.

Denne Fortællings Begivenheder indtraf mellem Aarene 1740 og 1745, da de bebyggede Dele af Kolonien New York indskrænkede sig til de fire Grevskaber ved Atlanterhavet, et smalt Landbelte paa begge Sider af Hudsonsfloden, der strakte sig fra dens Munding til Vandfaldene i Nærheden af dens Udspring, og til nogle faa længere bortliggende „Nabolag“ ved Mohawk- og Schohariefloden. Brede Belter af jomfruelige Ørkener naaede ikke alene heelt ned til Bredderne af den førstnævnte Flod, men ogsaa paa den anden Side af den, i det de strakte sig ind i Ny England, og afgave et Skjul mellem deres Stammer for den indfødte Krigers lydløse Mokkasin, naar han betraadte den hemmelige og blodige Krigsti. Et Fugleperspektiv af hele Landskabet Osten for Mississipi maa dengang have frembudt een eneste, uhyre Udstrækning af Skove, der afløstes af en forholdsviis smal Bræmme af Dyrkning langs med Havet, oplivedes ved Indsøernes blanke Flade og gjennemskares af Flodernes bolgende Linier. I et saa uhyre Maleri af høitidelig Ensomhed bliver den Egn, vi agte at skildre, til en reen Ubetydelighed, skjøndt vi opmuntres til at fortsætte vort Arbeide ved Overbeviisningen om, at den, hvem det lykkes at meddele en noiagtig Anskuelse af hvilkensomhelst Deel af denne vilde Egn med enkelte ubetydelige Forskjellig-

heder, selv nødvendigviis maa have et temmelig rigtigt Begreb om det Hele.

Hvilke Forandringer Mennesket end kan frembringe, saa bliver dog Aarstidernes Afverling evigt den samme. Sommeren og Vinteren, Saatiden og Høsten vende tilbage i deres fastsatte Orden med ophøiet Bestemthed og give Mennesket en af de ædleste Leiligheder, han har til at vise sin omfattende Aands store Evner, ved at udmaale de Love, der styre deres nøiagtige Ensformighed og ved at beregne deres uendelige Omvæltninger. Aarhundreder af Sommersole havde varmet Toppene af de samme stolte Ege og Graner og sendt sin Hede ned til deres faste Rødder, da Stemmer hørtes raabe til hinanden midt inde i en Skov, hvis løvrige Overflade laa badet i en skyfri Junidags glimrende Lys, medens Træernes Stammer hævede sig i dunkel Storhed op over Skyggerne. Raabene vare af forskjellig Lyd og hidrørte aabenbart fra to Mennesker, der havde forvildet sig og i forskjellige Retninger søgte at finde Vei. Endeligt forkyndte et Fryderaab et heldigt Udfald og strax efter brød et Menneske frem af den indviklede Labyrinth af en lille Mose, idet han traadte ud i en Aabning, der syntes at være bleven dannet deels ved Stormens og deels ved Ildens Ødelæggelser. Denne lille fri Plads, hvorfra man, skjøndt den var besat med udgaaede Træer, havde en fri Udsigt til Himlen, laa paa Siden af en af de høie

Bakker eller lave Bjerge, som gjennemskare næsten hele den tilgrændsende Egn.

„Her er Plads til at aande!“ udbrød den befriede Skovmand, saasnart han befandt sig under aaben Himmel, og rystede sin svære Krop, ligesom en Dogge, der nylig er sluppen ud af en Sneedrive. „Hurra! Vildtskytte; her er det omsider lyst og hist henne er Soen.“

Neppe vare disse Ord udtalte, førend den anden Skovmand slog Buskene i Mosen tilside og viste sig paa den aabne Plads. Efter i en Hast at have ordnet sine Vaaben og Klæder, forenede han sig med sin Ledsager, som allerede havde begyndt at lave sig til at gjøre Holdt.

„Kjender Du dette Sted?“ spurgte den, der kaldtes Vildtskytte. „Eller jubler Du ved Synet af Solen?“

„Begge Dele, min Gut, begge Dele; jeg kjender Stedet og har Intet imod at see en saa nyttig Ven som Solen. Nu have vi atter faaet Kompasstregerne i Hovedet og det vil være vor egen Skyld, om vi igjen lade Noget kaste dem hulter til bulter, ligesom for nyligt. Jeg vil ikke hedde Hurry Harry, hvis dette ikke er det selv samme Sted, hvor Land-Jægerne opsloge deres Leir i Fjor Sommer og opholdt sig en Ulge. See der henne ligge de fortørrede Grene af deres Hytte og her er Kilden. Men ihvor meget jeg holder af Solen, min Gut, behøver jeg dog ikke den til at fortælle mig, at det er Middag; min Mave er saa godt et Seiersværk som noget i Kolonien og den peger allerede paa halv

eet. Luk derfor Vadsækken op og lader os forberede os paa nok en ser Timers Gang."

Efter denne Opfordring satte de sig til at gjøre de fornødne Foranstaltninger til deres sædvanlige, men kraftige Maaltid. Vi ville benytte denne Standsning i Samtalen til at give Læseren et Begreb om disse to Menneskers Udseende, der Begge ere bestemte til at spille en ikke uvæsentlig Rolle i vor Fortælling. Det vilde ikke have været let at finde et herligere Billede af kraftig Manddom, end det, der viste i dens Person, som kaldte sig Hurry Harry.* Hans rette Navn var Henry March, men da Grændseboerne havde optaget den indianske Skik at give betegnende Tilnavne, blev Benævnelsen Hurry langt hyppigere brugt om ham, end hans rigtige Navn, og han blev ikke sjeldent kaldt Hurry Skurry, et Øgenavn han havde faaet af et vist feiende, letsindigt, overmodigt Væsen og en legemlig Rastløshed, der holdt ham i en saa uafbrudt Bevægelse, at han var velbekjendt i alle de adspredte Nybygder mellem Provindsen og begge Kanadaerne. Hurry Harry var over ser Fod høi og da han var usædvanligt godt bygget, svarede hans Kræfter fuldkomment til det Begreb, hans Kæmpelegeme vakte om dem. Ansigtet gjorde ikke det øvrige Menneske nogen Skam; thi det var baade godmodigt og smukt. Hans Mine var aaben og skjendt hans Væsen nødvendig-

* Paa Dansk: Hastværks Henrik.

viis maatte have Noget af Grændselivets Raahed, forebyggede dog den Storhed, der udtalte sig af et saa ædelt Ydre, at det blev aldeles plumpt.

Vildtskytten, som Hurry kaldte sin Ledsager, var et ganske andet Menneske baade af Udvortes og af Charakteer. Vel holdt han omtrent ser Fod paa sine bare Mokkasiner, men hans Legeme var forholdigviis kleint og smækkert, skjondt det fremviste Muskler, der røbede usædvanlig Smidighed, om ikke usædvanlige Kræfter. Hans Ansigt vilde kun have havt lidet Anbefalende ved sig, dets Ungdommelighed fraregnet, naar det ikke havde besiddet et Udtryk, der sjeldent undlod at vinde dem, som havde Tid til at undersøge det og give efter for den Følelse af Tillid, som det opvakte. Dette Udtryk var ene og alene den ærlige Sanddruheds, understøttet af et Alvor i Forsættet og en Oprigtighed i Følelsen, der gjorde det mærkeligt. Undertiden kunde denne redelige Mine synes saa enfoldig, at den vakte Mistanke om Mangel paa de sædvanlige Midler til at skjelne mellem List og Sandhed, men meget Faa kom i alvorlig Beroring med dette Menneske, uden at tabe denne Mangel paa Tillid med Hensyn til hans Begreber og Bevæggrunde.

Begge disse Grændseboere vare endnu unge, eftersom Hurry kunde være ser eller otte og tyve Aar og Vildtskytten var endnu adskillige Aar yngre. Deres Dragt behøver ikke nogen nøiagtig Beskrivelse uden forsaavidt, at

det kan være passende at tilføie, at den for en stor Deel bestod af garvede Hjorteskind og bar de sædvanlige Kjendetegn paa at tilhøre Mennesker, der tilbragte deres Tid mellem Udkanten af det civiliserede Samfund og de grændseløse Skove. Vildtskyttens Dragt og især Alt, hvad der hørte til hans Vaaben og Udrustning, vidnede imidlertid om en vis Sands for det Pyntelige og Maleriske. Hans Rifel var i den bedste Tilstand, Skaftet paa hans Jagtkniv var smukt udskaaret, hans Krudthorn var prydet med passende, let udgraverede Sindbilleder og hans Jagttaske udsyet med Wampum. Derimod bar Hurry Harry, enten af medfødt Letsindighed, eller af en hemmelig Bevidsthed om, hvor lidet hans Udvortes trængte til kunstig Hjælp, Alt paa en skjødesløs og sludsket Maade, som om han nærede en ædel Foragt for saadanne Jammerligheder, som Klæder og Prydelser. Maaskee forhøiedes den særegne Virkning af hans smukke og store Skikkelse mere end den formindskedes ved dette ukunstlede og haanlige Udtryk af Ligegyldighed.

„Kom, Vildtskytte, fald an og viis, at Du har en delawarisk Mave, ligesom Du siger, at Du har faaet en delawarisk Opdragelse," raabte Hurry og foregik ham med sit Exempel, idet han aabnede Munden for et Stykke koldt Dyrekjød, der vilde have været et heelt Maaltid for en europæisk Bonde; „fald an min Gut, og viis Din Manddom

paa denne stakkels Djævel af et Daadyr med Dine Tænder, ligesom Du allerede har gjort det med Din Riffel."

„Nei, nei, Hurry, der er kuns liden Manddom i at fælde et Daadyr og tilmed uden for Jagttiden, om der ogsaa kan være nogen i at nedlægge en Panter eller en vild Kat," svarede den Anden og lavede sig til at spise. „Delawarerne har givet mig mit Navn, ikke saa meget paa Grund af et modigt Hjerte, som paa Grund af et hurtigt Øie og en rap Fod. Vel kan der ikke være nogen Feighed i at overvælde en Hjort, men vist og sandt er det, der hører ingen stor Tapperhed til det."

„Delawarerne selv ere ingen Helte," mumlede Hurry mellem Tænderne, da hans Mund var for fuld til at han kunde aabne den tilstrækkeligt; „ellers vilde de ikke have ladet sig gjøres til Qvinder af de Landstrygere af Mingoer."

„Den Sag er ikke paa det Rene og er aldrig bleven rigtigt forklaret," svarede Vildtskytten alvorligt; thi han var en ligesaa ivrig Ven, som hans Ledsager var en farlig Fjende; „Mengwierne fylde Skovene med deres Løgne, og mistyde Ord og Traktater. Jeg har nu været i ti Aar hos Delawarerne og veed, at de ere ligesaa mandige som enhver anden Nation, naar den rette Tid til at slaae til kommer."

„Hør engang, min gode Vildtskytte, siden vi nu engang ere komne til at tale herom, saa kunne vi ligesaa gjerne

betroe os til hinanden som det anstaaer sig Mænd; besvar mig et Spørgsmaal; Du har havt saa god Lykke paa Jagten, at Du endog har faaet et Navn deraf, som det synes; men har Du nogensinde ramt et menneskeligt eller fornuftigt Væsen? Har Du nogensinde trykket los paa en Fjende, som var istand til at trykke los igjen paa Dig?"

Dette Spørgsmaal frembragte en eiendommelig Strid mellem Ydmygelsen og den rigtige Følelse i Ynglingens Barm, der let lod sig læses i hans oprigtige Ansigtstræks Arbeiden. Kampen var imidlertid kort, idet Hjertets Ærlighed overvandt den falske Stolthed og Grændseboerens Pralelyst.

„Sandt at sige har jeg aldrig gjort det," svarede Vildtskytten, „eftersom jeg ikke har havt nogen passende Leilighed dertil. Delawarerne have i al den Tid, jeg har opholdt mig hos dem, levet i Fred, og jeg anseer det for ulovligt at berøve et Menneske Livet, undtagen i en aaben og ærlig Krig."

„Hvad! Har Du aldrig truffet paa en Karl, der luskede omkring mellem dine Snarer og Skind, og taget Dig til Rette over ham med Din egen Haand for at spare Øvrigheden i Kolonierne Ulejligheden og Slyngelen selv Processomkostningerne?"

„Jeg er ingen Snarestrætter, Hurry," svarede den unge Mand stolt; „jeg lever af min Riffel; et Vaaben, med hvilket jeg ikke vil vende Ryg for Nogen paa mine Aar

mellem Hudson og St. Lawrence. Jeg sælger aldrig et Skind, som ikke har et Hul i Hovedet, foruden dem som Naturen har dannet til at see eller aande igjennem."

"Ja, ja, det er nu Altsammen saa meget godt i Dyrefaget, men det gjør kuns en daarlig Figur mellem Skalper og Baghold. At skyde en Indianer fra et Baghold er at handle efter hans egne Grundsætninger og nu have vi jo, hvad Du kalder en lovlig Krig; jo før Du torrer denne Skam af Din Samvittighed, desto tryggere vil Din Søvn blive, om ikke for andet, saa fordi Du da ved, at der er en Fjende mindre, som sniger sig omkring i Skovene. Jeg vil ikke søge Selskab med Dig ret længe, Natty, naar Du ikke vælger et høiere Maal for Din Riffel, end firfødede Dyr."

"Du siger jo, at vor Reise snart er endt, min gode March, og vi kunne skilles ad i Aften, hvis Du finder det beleiligt. Der er en Ven, som venter paa mig og som ikke vil anse det for en Skam at omgaaes en Medskabning, der endnu ikke har dræbt sin Lige."

"Jeg gad nok vide, hvad der har ført denne lumske Delawarer ind i denne Egn saa tidligt paa Aaret," mumlede Hurry paa en Maade, der robede ligesaa megen Mistillid, som Ligegyldighed. „Hvor var det Du sagde, at den unge Høvding havde sat Dig Stevne?"

"Ved en lille, rund Klippe tæt ved Bredden af Søen, hvor Stammerne, efter hvad man har sagt mig, pleie at

mødes for at afslutte deres Traktater og begrave Stridsøxer. Denne Klippe har jeg ofte hørt Delawarerne omtale, skjøndt Sø og Klippe ere mig lige fremmede. Baade Mingoerne og Mohawkerne gjøre Fordring paa Landstrækningen og det er et Slags fælleds Grund til at jage og fiske paa i Fredstider, skjøndt Herren alene veed, hvad den kan blive til i Krigstider."

„Fælleds Grund!" udbrød Hurry og lo høit. „Jeg gad nok vide, hvad flydende Tom Hutter vilde sige dertil. Han gjør Fordring paa Søen som sin Eiendom i Kraft af en femtenaarig Besiddelse og vil sandsynligviis ikke afstaae den enten til Mingoerne eller Delawarerne uden en Kamp."

„Men hvad vil Kolonien sige til en saadan Strid? Hele denne Landstrækning maa dog have en eller anden Eiermand, eftersom de Fornemme gjøre Krav paa Ørkenen, endog der, hvor de selv aldrig vove sig hen for at forsvare deres Rettigheder."

„Det kan være godt nok i andre Egne af Kolonien, Vildtskytte, men her gjælder det ikke. Ikke et menneskeligt Væsen eier en Fodbred Land i dette Distrikt. Der er aldrig blevet sat Pen til Papiret angaaende Høi eller Dal her omkring, efter hvad jeg har hørt gamle Tom sige saa mangen en Gang, og derfor gjør han Fordring paa det med den bedste Ret, nogen Mødersjæl kan have, og hvad Tom gjør Fordring paa, er han nok ogsaa Mand for at forsvare."

„Efter hvad jeg har hørt Dig sige, Hurry, maa denne flydende Tom være en usædvanlig Dødelig, hverken Mingo, Delawarer eller et blegt Ansigt. Hans Besiddelse har derhos, ifølge Dine Ord, været lang og overgaaer jo Grændseboernes Taalmodighed. Hvorledes er denne Mands Historie og Natur?"

„Ja, hvad gamle Toms menneskelige Natur angaaer, saa har den ikke meget tilfælleds med andre Menneskers Natur, men ligner mere en Moskusrottes menneskelige Natur, eftersom han snarere bærer sig ad som dette Dyr, end som noget andet levende Væsen. Nogle troe, at han har været Fribytter ude paa det salte Hav og Kammerat med en vis Kidd, der blev hængt for Sørøveri længe førend Du eller jeg bleve fødte, eller bekjendte med hverandre, og at han har nedsat sig her i den Tanke, at Kongens Krydsere ikke kunne sætte over Bjergene, og for at han i Fred og Ro kunde nyde Godt af sit Bytte i Skovene."

„Saa har han havt Uret, Hurry, høiligen Uret. Et Menneske kan intetsteds i Fred og Ro nyde Godt af sit Bytte."

„Det kommer meget an paa, hvorledes hans Gemyt er beskaffent. Jeg har kjendt dem, som aldrig kunde nyde Godt af det undtagen midt i et Svirelag, og Andre, som gottede sig bedst derved i en Afkrog. Nogle have ingen Ro, naar de ikke finde Noget at plyndre, og Andre, naar de finde det. Den menneskelige Natur er meget underlig i

saa Henseende. Gamle Tom synes ikke at høre til noget af disse Slags, da han nyder sit, hvis han virkeligt har gjort Noget til Bytte, i Selskab med sine Døttre, paa en meget stille og behagelig Maade uden at ønske sig mere."

„Ja, det er sandt, han har jo Døttre; jeg har hørt Delawarerne, som have jaget her omkring, fortælle deres Historier om disse unge Fruentimmer. Er der ingen Moder, Hurry?"

„Engang var der en, det forstaaer sig jo selv; men hun har allerede i to Aar været død og sunken."

„Hvad for noget?" sagde Vildtskytten og betragtede forundret sin Ledsager.

„Død og sunken, sagde jeg, og det skulde jeg dog mene er godt Engelsk. Den gamle Knegt firede sin Kone ned i Søen, hvilket jeg kan bevidne, da jeg selv var tilstede ved Ceremonien; men om Tom gjorde det for at undgaae at grave en Grav, hvilket ikke er nogen let Sag imellem saamange Trærødder, eller fordi han troede, at Vandet vasker Synderne hurtigere af, end Jorden, det skal jeg ikke kunde sige."

„Var den stakkels Kone da saa usædvanligt syndefuld, siden hendes Mand gjorde sig saamegen Ulejlighed med hendes Lig?"

„Hun var slet ikke saa slem, skjønt hun havde sine Feil. Jeg antager, at Judith Hutter var ligesaa dydig og døde ligesaa salig som nogen Kone, der har levet saa-

længe langt borte fra Klangen af en Kirkeklokke, og jeg troer at gamle Tom sænkede hende ligesaameget for at spare sig som for at gjøre sig Ulejlighed. Der var jo rigtignok lidt Staal i hendes Gemyt og da nu gamle Hutter er en rigtig Flintesteen, sloge de imellemstunder Gnister, men i det Hele taget levede de saamænd meget godt sammen. Naar de fængede, fik Tilhørerne ligesaadan et Glimt at see af deres foregaaende Liv, som man kan faae at see af den mørkere Deel af Skoven, naar en enkelt Solstraale finder Vei ned til Rødderne af Træerne. Men jeg skal stedse agte Judith, da det er Anbefaling nok for en Kone at være Moder til en saadan Skabning som hendes Datter Judith Hutter!"

„Ja, Judith var det Navn, Delawarerne nævnede, skjøndt de udtalte det paa deres egen Maade. Efter deres Beretninger at dømme troer jeg ikke, at denne Pige vilde være synderligt efter min Smag."

„Din Smag!" udbrød March, blussende op ved sin Ledsagers Ligegyldighed og Stolthed. „Hvad Fanden har Du med Smag at bestille og det ovenikjøbet angaaende en Pige som Judith? Du er kun en Dreng — en Stikling, der neppe engang har slaaet Rod. Judith har havt Mænd blandt sine Beilere lige siden hun var femten Aar og vil ikke værdige et halvvorent Kreatur som Dig et Blik."

„Det er Juni Maaned og der er ikke en Sky mellem Solen og os, Hurry, saa at al denne Hede slet ikke

behøves," svarede den Anden ganske uforstyrret; "Enhver kan have sin Smag for sig og et Øgern har Ret til at fælde sin Dom om en vild Kat."

"Ja, men det kunde maaskee ikke altid være klogt at lade den vilde Kat faae den at vide," brummede March. "Dog Du er ung og ubetænksom og jeg vil overse Din Uvidenhed. Kom Vildtskytte," tilføiede han efter et Øieblik's Eftertanke med et godmodigt Smiil; "kom, Vildskytte; vi ere svorne Venner og ville ikke skjendes om et letsindigt, kogvet Pigebarn, netop fordi hun er saa smuk, og især da Du aldrig har seet hende. Judith er ikkun for en Mand, der har traadt sine Børnesko, og det er dumt at være bange for en Dreng. Men hvad sagde Delawarerne da om Tøsen? For en Indianer har dog i Grunden ligesaa godt sine Begreber om Fruentimmerne, som en Blank."

"De sagde, at hun var smuk at see til, og behagelig i hendes Tale, men letsindig, og holdt altfor meget af at blive beundret."

"Det er nogle sande Djævle! Dog, hvilken Skolemester kan vel maale sig med en Indianer, naar det gjælder om at see ind i Naturen? Nogle troe, at de kun kunne bruges til at forfølge et Spor, eller paa Krigsstien; men jeg siger, at de ere Philosopher og forstaae sig ligesaa godt paa en Mand, som paa en Bæver, og ligesaa godt paa et Fruentimmer, som paa begge de Andre. Det er netop Judiths Charakteer paa et Haar! Sandt at sige, Vildtskytte, saa

havde jeg allerede for to Aar siden givtet mig med Pigen, naar ikke to Ting havde været, og deraf var den ene netop hendes Letsindighed."

"Og hvad var den anden da vel?" spurgte Jægeren, som vedblev at spise ligesom En, der var temmelig ligegyldig for hele Sagen.

"Den anden Ting var, at jeg ikke var saa ganske vis paa, om hun vilde have mig. Tosen er smuk og hun veed det. Der veier ikke et Træ her paa disse Bakker, min Gut, som er rankere eller svaier i lettere Bugter for Vinden; og Du vil aldrig see en Daa springe med naturligere Bevægelser. Naar det var alt, vilde enhver Tunge udtale hendes Priis; men hun har Feil, som jeg har ondt ved at overse, og undertiden bander jeg paa, at jeg aldrig mere vil besøge Søen."

"Men hvorfor vender Du da bestandigt tilbage til den?" Ingenting bliver sikkrere, fordi man bander paa det."

"Ja, Vildtskytte, det er Noget, som Du endnu slet ikke forstaaer Dig paa, idet Du endnu er saa stiv i Din Børnelærdom, som om Du aldrig havde forladt Kolonierne. Med mig forholder det sig anderledes og jeg kan aldrig forefætte mig Noget, uden at faae Lyst til at bande derpaa. Vidste Du Alt, hvad jeg veed om Judith, vilde Du deri finde en Retfærdiggjørelse for en lille Ed. Undertiden drage Officererne fra Forterne ved Mohawkfloden over til Søen

for at jage eller fiske, og saa synes Fruentimmeret at være ligesom ude af sig selv. Man kan see det paa den Maade, hvorpaa hun pynter sig, og paa den Mine hun giver sig mod de unge Fyre."

"Det er upassende for en fattig Mands Datter," svarede Vildtskytten alvorligt; "Officererne ere fornemmere Folk og kunne kun see paa Judith og hendes Lige i en slet Hensigt."

"Ja, see det er netop Uvisheden og Dæmperen! Jeg har gjort mig mine egne Tanker angaaende en vis Kapitain og Judith kan ikke beklage sig over Andet, end sin egen Daarskab, hvis jeg tager Feil. Idet Hele taget vilde jeg gjerne anse hende for brav og stikkelig og dog ere Skyerne, som drive hen over disse Bakker, ikke ubestandigere. Neppe en halv Snees blanke Mænd have kastet deres Øine paa hende, siden hun var et Barn, og dog kan hendes Væsen mod to eller tre af disse Officerer slukke al Kjærlighed."

"Jeg vilde ikke længere tænke paa et saadant Fruentimmer, men vende hele min Hu til Skoven; den vil aldrig bedrage os, eftersom den styres og beherskes af en Haand, som aldrig vakler."

"Dersom Du kjendte Judith, vilde Du indsee, at Sligt er lettere sagt end gjort. Kunde jeg bare berolige mig med Hensyn til Officererne, vilde jeg føre Pigen bort med Magt til Mohawkfloden, faae hende til at gifte sig med mig, trods hendes Kogvetteren, og overlade gamle Tom at

sørge for hans anden Datter, Hetty, som, om hun end ikke er saa smuk og opvakt, som hendes Søster, dog er langt lydigere."

„Er der endnu en Fugl i den samme Rede?" spurgte Bildtskytten, idet han slog Øinene op med et Slags halvt vakket Nysgjerrighed; „Delawarerne fortalte mig kun om een."

„Det er naturligt nok, naar Talen er om Judith Hutter og Hetty Hutter. Hetty er kun smuk, hvorimod jeg kan forsikre Dig, min Gut, at der ikke findes Mage til hendes Søster mellem dette Sted og Havet; Judith er ligesaa fuld af Vid og Ord og Underfundighed, som en gammel indiansk Taler, medens stakkels Hetty i det høieste er „Kompas meent." *

„Hvad for noget?" spurgte Bildskytten atter.

„Jh, saadan hvad Officererne kalde „Kompas meent," hvilket jeg antager skal betyde at hun mener stedse at gaae i den rigtige Retning, men undertiden uden vide hvorledes. „Kompas," det skal være Punktet og „meent" Hensigten. Nei, stakkels Hetty befinder sig paa, hvad jeg kalder Randen af Uvidenhed, og undertiden snubler hun over paa den ene og undertiden over paa den anden Side af Linien."

„Det er Væsener, som Herren tager i sin besynder-

---

* compos mentis.

lige Varetægt," sagde Vildtskytten høitideligt, „thi han vogter omhyggeligt paa dem, som ikke have faaet den dem tilkommende Andeel af Fornuft. De røde Mænd ære og agte dem, der ere saaledes begavede, vel vidende, at den onde Aand hellere vil opslaae sin Bolig i et snedigt Legeme, end i et, som mangler Klogt til indvirke paa."

„Saa tør jeg indestaae for, at den ikke vil opholde sig længe hos stakkels Hetty, for hun er ikke mere end „Kompas meent," som jeg nyligt sagde Dig. Gamle Tom nærer Velvillie for Pigebarnet og det gjør Judith med, saa opvakt og stolt hun end selv er; ellers vilde jeg ikke indestaae for, at hun var saa ganske sikker blandt det Slags Folk, som undertiden indfinde sig her ved Søbredden."

„Jeg troede, at denne Sø var et ubekjendt og lidet besøgt Vand," bemærkede Vildtskytten, aabenbart mismodig ved Tanken om at være Verden saa nær.

„Det er den ogsaa, min Gut, eftersom den endnu ikke er bleven seet af tyve hvide Mænd; men en Snees egte Grændsemænd — Jægere, Snarestættere, Speidere og deslige — kunne anrette en heel Deel Ulykker, naar de ville. Det vilde være haardt for mig, Vildtskytte, dersom jeg efter en Fraværelse af sex Maaneder fandt Judith givt."

„Har Pigen da givet Dig noget Løvte, at Du tør haabe det Modsatte?"

„Nei paa ingen Maade. Jeg veed ikke hvorledes det

er; jeg seer godt ud, min Gut, i det mindste saa vidt jeg kan see ved at speile mig i en Kilde naar Solen skinner, og dog har jeg aldrig kunnet formaae Tosen til et Lovte, eller til saa meget som et oprigtigt, velvilligt Smiil, uagtet hun stundom kan lee i en heel Time. Men har hun vovet at givte sig i min Fraværelse, kan hun let komme til at smage Enkestandens Glæder førend hun har fyldt sit tyvende Aar!"

"Da vilde Du vel aldrig tilfoie den Mand, hun havde valgt, noget Ondt, Hurry, alene fordi hun havde syntes bedre om ham, end om Dig?

"Hvorfor ikke? Naar en Fjende krydser min Vei, fordriver jeg ham da ikke fra den? See engang paa mig; er jeg den Mand, der vilde lade en skulkende, krybende Peltshandler tage Luven fra mig i en Sag, som ligger mig saa nær paa Hjertet, som Judith Hutters Godhed? Og desuden, da vi leve udenfor Loven, maa vi ogsaa være vore egne Dommere og Bødler. Og om der nu fandtes en Mand liggende død i Skovene, hvo vilde da vel sige, hvem der havde dræbt ham, selv om Kolonierne tog sig af Sagen, og rørte op i den?"

"Hvis dette Menneske var Judith Hutters Mand, kunde jeg, efter hvad der er foregaaet, fortælle nok til i det mindste at bringe Kolonien paa Sporet."

"Du! En halvveren Stymper, der endnu ikke har fældet Andet end Vildt, Du vove at tænke paa at angive

Hurry Harry angaaende saa Meget som en Næsel eller et Murmeldyr!"

"Jeg vilde vove at sige Sandheden, Harry, baade om Dig og ethvert Menneske, som nogensinde har levet."

March betragtede et Øieblik sin Kammerat med stum Forbauselse; derpaa greb han ham med begge Hænder i Struben og rystede hans forholdsviis spinkle Legeme med en Voldsomhed, der truede med at forvride nogle af Benene. Og heller ikke skete det for Spog; thi Forbittrelsen lynede af Kæmpens Øine og der var visse Tegn, som syntes at true med et langt større Alvor, end der var Anledning til. Hvilken Marchs sande Hensigt nu end var, og det er rimeligt, at han ikke var sig nogen saadan bevidst, saa er saa meget afgjort, at han var usædvanligt ophidset, og de Fleste, som saaledes havde befundet sig i Begreb med at qvæles af en saadan Kolos i en saadan Stemning og i en saa dyb og hjælpeløs Ensomhed, vilde være blevne forfærdede og have følt sig fristede til at afstaae fra deres Ret. Men saaledes forholdt det sig ikke med Vildtskytten. Hans Aasyn forblev uberørgeligt; hans Haand rystede ikke og han svarede med en Røst, som ikke engang tog sin Tilflugt til høiere Toner, for at aflægge Vidnesbyrd om sin Eiermands Bestemthed.

"Ryst Du kun, Harry, til Du faaer rystet Bjerget omkuld," sagde han roligt, "men Du skal ikke ryste Andet end Sandheden ud af mig. Sandsynligviis har Judith

Hutter ingen Mand, som Du kan dræbe, og Du vil maaskee aldrig faae Anledning til at lægge Dig i Baghold for Nogen; ellers vilde jeg fortælle hende Din Trudsel i den første Samtale, jeg faaer med hende."

March slap og satte sig ned, betragtende den Anden med Forbauselse.

"Jeg troede at vi havde været Venner," sagde han omsider, "men Du har erfaret den sidste Hemmelighed af mig, som nogensinde vil trænge ind i Dine Øren."

"Jeg bryder mig heller ikke om at faae nogen at vide, som ligner denne. Jeg veed, at vi leve i Skovene, Harry, og antages at være udenfor de menneskelige Love — og maaskee vi egsaa ere det i Gjerningen, om end ikke efter Retten — men der gives en Lov og en Lovgiver, som hersker over hele Fastlandet. Den, som sætter sig op mod nogen af dem, maa ikke kalde mig Ven."

"Guds Død, Vildtskytte, troer jeg ikke, at Du i Grunden er en Herrnhuter, og ingen ligefrem, oprigtig Jæger, som Du har udgivet Dig for!"

"Ligefrem eller ikke, Harry, saa vil Du finde mig lige saa oprigtig i Gjerning, som jeg er det i Ord. Men saaledes at give efter for en pludselig Forbittrelse er taabeligt og viser, hvor lidet Du har omgaaets de røde Mænd. Judith Hutter er sikkert endnu ugift, og Du talte kun saaledes som Munden tog til at løbe, men ikke som Du

meente det i dit Hjerte. Der er min Haand og nu ville vi ikke længere tænke derpaa, eller tale derom "

Harry syntes at blive endnu mere forundret og derpaa brast han i en lydelig, godmodig Latter, som bragte Taarerne i hans Øine. Derefter modtog han den tilbudne Haand, og de bleve atter Venner.

„Det vilde have været dumt at klamres om et Indfald," udbrød March, idet han atter tog fat paa Maaltidet, „og mere passende for en Prokuratorer i Byerne, end for fornuftige Mennesker i Skovene. Det er blevet mig sagt, Vildtskytte, at der opstaaer meget ondt Blod af Indfald blandt Folkene i andre Lande og at det sommetider kommer til Yderligheder iblandt dem."

„Det gjør det, det gjør det, og det om Ting, som helst burde skjøtte sig selv. Jeg har hørt Herrnhuterne sige, at der gives Lande, i hvilke Menneskene kives om deres Religion, og kunne de blive hidsige over en saadan Gjenstand, Harry, saa maa Herren see i Naade til dem. Men der er nu ingen Grund for os til at følge deres Exempel og især ikke med Hensyn til en Mand, som Judith Hutter maaskee aldrig faaer at see, eller engang ønsker at see. Jeg for min Part er langt nysgjerrigere efter den svagsindede Søster, end efter Din Skjønhed. Der er Noget, som sætter en Mands Følelse i Bevægelse, naar han støder paa en Medskabning, der har et tilregneligt Væsens hele Ydre, men som ikke er hvad den synes, alene formedelst

Mangel paa Fornuft. Det er ſlemt nok hos en Mand, men naar det er et Fruentimmer og hun er ung og maaſkee ovenikjøbet indtagende, ſaa bevarges alle de medlidende Følelſer, der ligge i vor Natur. Gud ſkal vide, Hurry, at de ſtakkels Væſener ere værgeløſe nok, om de ogſaa ere i Beſiddelſe af deres fulde Fornuft; men det er en gruſom Skjebne, naar denne ſtore Beſkytter og Veileder ſvigter dem."

"Hør engang, Vildtſkytte, Du veed meget godt, hvorledes Jægerne og Snareſætterne og Peltshandlerne i Almindelighed ere, og ſelv deres bedſte Venner kunne ikke negte, at de ere halsſtarrige og gjerne ville have deres Villie uden ſynderligt at ændſe andre Menneſkers Rettigheder eller Følelſer; og dog troer jeg ikke, at der i hele Egnen kunde findes den Mand, der vilde gjøre Hetty Hutter noget Ondt, om han kunde; nei, ikke engang om han ſaa var en Rødhud."

"Heri, Ven Hurry, viſer Du Delawarerne og de med dem forbundne Stammer ikke Andet end Retfærdighed; thi en Rødhud betragter et Væſen, der ſaaledes er ramt af Guds Haand, ſom ſtaaende under hans ſærdeles Varetægt. Men det glæder mig alligevel at høre hvad Du ſiger; det glæder mig at høre det; dog da Solen nu begynder at vende ſig mod Eftermiddags Himlen, gjorde vi vel bedſt i at ſlaae ind paa Sporet igjen, for at faae Leilighed til at ſee diſſe vidunderlige Søſtre?"

Da Harry March med Glæde gav ſit Samtykke hertil, bleve Levningerne af Maaltidet ſnart indpakkede; Vandrings-

mændene snørede atter deres Randsler, grebe deres Vaaben og trængte, forladende den lille oplyste Plads, atter ind i Skovens dybe Skygger.

Andet Kapitel.

Vore Eventyrere havde ikke langt at gaae. Hurry kjendte Veien, saasnart han havde fundet den aabne Plet og Kilden, og han gik nu foran med en Mands sikkre Skridt, der er vis i sin Sag. Skoven var naturligviis mørk, men ikke længere bevoret med Underskov, og Grunden var fast og tør. Da de havde tilbagelagt henved en Miil, standsede March og begyndte at see sig om med et forskende Blik, idet han omhyggeligt undersøgte de forskjellige Gjenstande og undertiden betragtede Stammerne af de faldne Træer, hvormed Jorden var bestrøet, saaledes som det sædvanligen er Tilfældet i de amerikanske Skove, især i de Egne, hvor Tømmeret endnu ikke er kommet i Priis.

„Her maa Stedet være, Vildtskytte," bemærkede March, omsider; „her staar en Bøg ved Siden af en Skarntydegran og tre Fyrretræer tæt ved, og der henne staaer en hvid Birk

med knækket Top; og dog kan jeg hverken see Klippen, eller nogen af de bøiede Grene, som jeg fortalte Dig skulde findes."

„Brækkede Grene ere upaalidelige Landkjendinger, da selv den mindst Erfarne veed, at Grene ofte brækkes af sig selv," svarede den Anden, „og de lede tillige til Mistanke og Opdagelse. Delawarerne stole aldrig paa brækkede Grene, undtagen det er i fredelige Tider og paa et aabent Spor. Hvad Bøgene, Fyrrene og Skarntydegranerne angaaer, dem kunne vi jo see rundt omkring os, ikke blot to eller tre ad Gangen, men i Hobe paa fyrgetyve, halvhundrede og hundrede Stykker."

„Meget sandt, Vildtskytte; men Du betænker ikke, hvorledes de staae. Her staaer en Bøg og en Skarntydegran —"

„Ja, og der staaer nok en Bøg og en Skarntydegran saa kjærligt som et Par Brødre, ja hvad det angaaer, maaskee kjærligere, end visse Brødre; og hist henne staae nogle andre; thi intet af det Slags Træer er en Sjeldenhed i disse Skove. Jeg er bange for, Hurry, at Du bedre forstaaer Dig paa at fange Bævere og skyde Bjørne, end paa at vise Vei paa et saa at sige blindt Spor. Ha! der er dog det, Du ønsker at finde!"

„Det er nu en af Dine delawariske Indbildskheder, Vildtskytte; for jeg vil lade mig hænges, om jeg kan see Andet end disse hersens Træer, som synes at skyde i Veiret

rundt omkring os paa den meest ubegribelige og forvirende Maade."

"See engang denne Vei, Hurry — her, i lige Linie med den sorte Eeg; seer Du ikke den krumme Stamme, som er kroget op i Underskoven i Nærheden af den? Denne Stamme har engang været tilsneet og er bleven bøiet ved Sneens Tyngde; men den har ikke selv rettet sig eller haget sig fast i Grenene af Underskoven, saaledes som Du seer den er det. Et Menneskes Haand har viist den denne Velgjerning."

"Og den Haand hørte mig til!" udbrød Hurry; "Jeg fandt den smekkre, unge Stamme nedbøiet med Jorden, ligesom en ulykkelig Skabning, der kues af Uheld, og saa reiste jeg den op igjen. Men jeg maa rigtignok tilstaae, Vildtskytte, at Du mere og mere erhverver Dig et ualmindeligt Die for Skovene."

"Det bliver bedre, Hurry, det bliver bedre, det maa jeg indrømme; men det er dog kuns et Barnesie i Sammenligning med visse andre, som jeg kjender. Der er nu Tamenund, skjøndt han er saa gammel, at ikkun Faa kunne erindre ham fra hans Ungdom; Tamenund lader Intet undgaae sit Blik, der snarere ligner en Hunds Lugt, end Synet af et Die. Saa er der Unkas, Fader til Chingachgook, og Mohikanernes retmæssige Høvding, hvem det næsten er en Umulighed at komme useet forbi. Jeg forbedrer mig,

det vil jeg tilstaae; jeg forbedrer mig, men er endnu langt fra at være fuldkommen."

"Men hvem er denne Chingachgook, om hvem Du taler saa meget, Vildtskytte?" spurgte Hurry, idet han begav sig hen mod den opreiste, unge Stamme; "Upaatvivleligt en luskende Rødhud, naar det kommer høit."

"Nei, Hurry, men han er den Bedste af de luskende Rødhuder, som Du kalder dem. Havde han, hvad der tilkommer ham, saa vilde han nu være en ster Høvding; men saaledes som Sagerne nu staae, er han kun en modig og rettænkende Delawarer, der agtes, ja vel endog adlydes i visse Ting, men som dog hører til en falden Slægt og et sunket Folk. Ja, Harry March, Du vilde blive varm om Hjertet, naar Du sad i en af deres Hytter en Vinteraften og hørte dem fortælle om Mohikanernes fordums Magt og Storhed!"

"Hør engang, min Ven Nathaniel," sagde Hurry, idet han hurtigt vendte sig om mod sin Ledsager for derved at give sine Ord større Vegt; "hvis man vilde troe Alt, hvad andre Folk finde for godt at fortælle til Fordeel for dem selv, vilde man let faae altfor store Tanker om dem og altfor ringe Tanker om sig selv. Disse Rødhuder ere nogle berygtede Pralhanse og jeg antager over Halvdelen af deres Sagn for ikke stort Andet end Snak."

"Der er Sandhed i det, Du siger, Hurry; det vil jeg ikke negte, for jeg har selv seet det og troer det. De

prale rigtignok, men saa er det ogsaa en Gave af Naturen og det er syndigt at modsætte sig naturlige Gaver. See, her er det Sted, Du vilde finde."

Denne Bemærkning afbrød Samtalen og begge Mændene henvendte nu deres Opmærksomhed paa den dem umiddelbart foreliggende Gjenstand. Vildtskytten viste sin Ledsager Stammen af en vældig Lind, der havde overlevet sig selv og var styrtet om ved sin egen Vegt. Dette Træ laa, ligesom saa mange Millioner af dets Brødre, hvor det var faldet, og forraadnede under Aarstidernes langsomme, men sikkre Paavirkning. Men Opløsningen havde allerede naaet dets Midte, endnu medens det stod opreist i Vegetationens Stolthed, og havde udhulet dets Hjerte, ligesom Sygdom undertiden ødelægger det dyriske Livs ædlere Dele, selv medens Jagttagerens Øie kun bemærker et smukt Ydre. Da Stammen strakte sig henved hundrede Fod hen over Jorden, opdagede Jægerens hurtige Øie denne Eiendommelighed, og af denne og andre Omstændigheder kunde han vide, at dette var det Træ, som March søgte.

"Ja, her have vi hvad vi ønske," udbrød Hurry i det han krøb ind i den tykkere Ende af Linden; "Alt er ligesaa ordentligt, som om det havde været i en gammel Kones Glasskab. Kom, laan mig en Haandsrækning, Vildtskytte, saa skulle vi om en halv Time være tilsøes."

Paa denne Opfordring forenede Jægeren sig med sin Kammerat og de gave sig nu til at arbeide med Overlæg

og Regelmæssighed, ligesom Folk, der vare vante til det Slags Ting, hvormed de beskjæftigede sig. For det Første flyttede Hurry nogle Stykker Bark, som laa foran den store Aabning i Træet og som den Anden paastod vare anbragte saaledes, at de snarere vilde have vakt Opmærksomhed, end dækket Skjulestedet, dersom Nogen tilfældigviis var kommen forbi. Derpaa trak de en af Bark forfærdiget Kano frem, der var forsynet med Tofter, Skovlaarer, eller Pagaier, som de kaldes, og alt andet Tilbehør, lige indtil Mødestænger og Fiskesnører. Dette Fartøi var ingenlunde lidet; men det var forholdsviis saa let og Hurrys Kræfter saa kæmpemæssige, at han uden tilsyneladende Møie tog det paa sine Skuldre, idet han afslog enhver Bistand selv for at faae det bragt op i den vanskelige Stilling, hvori han var nødt til at holde det.

„Gaa foran, Vildtskytte," sagde March, „og bøi Grenene tilside; Resten kan jeg selv gjøre."

Den Anden adlød og de forlode nu Stedet, medens Vildtskytten banede Vei for sin Ledsager og snart holdt sig til Venstre og snart til Høire, ligesom hiin forlangte. Omtrent ti Minuter derefter traadte de pludseligt ud i Solens klare Skin paa en lav, sandet Pynt, som i over sin halve Udstrækning beskylledes af Vandet.

Da Vildtskytten traadte ud paa Søbredden og opdagede det Skuespil, der pludseligt mødte hans Blik, brød et Udraab af Forbauselse frem over hans Læber, men dæmpet

og varsomt; dette Syn var i Sandhed ogsaa paafaldende nok til at fortjene en kort Beskrivelse. I lige Linie med Pynten laa en bred Vandflade saa rolig og klar, at den lignede et Leie for den reneste Bjergluft, der var sammentrykket mellem Bakker og Skove; den var omtrent tre Mile lang, hvorimod Breden var uregelmæssig, idet den ligeoverfor Pynten udgjorde en halv Miil eller derover, men derimod mod Syden trak sig sammen til Halvdelen af denne Afstand. Søbredden var naturligviis uregelmæssig, da den udtakkedes af Bugter og paa mange Steder af fremspringende, lave Pynter. Mod den nordre, eller nærmeste Ende begrændsedes Søen af et enkelt staaende Bjerg, medens Landet dalede mod Osten og Vesten og saaledes med Ynde udhævede Boiningen af Omridset. Landskabets Charakteer var imidlertid bjergagtig, idet høie Bakker eller lave Bjerge hævede sig brat op over Vandfladen paa over nitiende Delen af Søens Omfang. Undtagelserne tjente i Grunden kun til at variere Skuet og selv hiinsides de Dele af Kysten, som vare forholdsviis flade, var Baggrunden høi, skjønt mere fjern.

Men de meest paafaldende Egendommeligheder ved dette Landskab vare dets høitidelige Stilhed og blide Ro. Overalt mødte Øiet, hvorhen det saa vendte sig, ikkun Søens speilglatte Flade, Himlens rolige Dække og Skovenes tætte Ramme. Udkanterne af Skoven vare saa frodige og sammenvorede, at der neppe var en Aabning at see, saa at

hele den synlige Jord, ligefra den afrundede Bjergtinde og ned til Sobredden frembød et uforanderligt Skue af uafbrudt Grønt. Som om Vegetationen ikke vilde noies med en saa fuldstændig Triumph, hængte Træerne ud over selve Soen, skydende sig frem mod Lyset, og en Baad kunde have roet flere Mile langs med den østlige Kyst under Grenene af mørke Skarntydegraner med deres Rembrandtske Kolorit, Bæveresp og melancholske Fyrretræer. Med et Ord, Menneskets Haand havde endnu ikke forandret eller vanskabt nogen Deel af dette Ur-Landskab, der laa badet i Sollyset, som et prægtigt Maleri af Skovens yppige Storbed, blidnet ved den balsamiske Juni og udhævet ved den skjønne Afvexling, som Tilstedeværelsen af en saa udstrakt Vandflade frembragte.

„Det er stort! — Det er høitideligt; — Det er Opdragelse at betragte dette!" udbrød Vildtskytten, idet han støttede sig paa sin Riffel og stirrede til Høire og Venstre, mod Nord og Syd, op og ned, i alle de Retninger, hans Øine kunde vende sig; „ikke engang et Træ er forstyrret af en Rødhuds Haand saavidt jeg kan see. men Alting staaer i den samme Orden, som Herren har sat det, for at leve og dø, overensstemmende med hans Planer og Love! Hurry, Din Judith burde være et sædeligt og ordentligt ungt Fruentimmer, hvis hun har tilbragt Halvdelen af den Tid, Du har sagt, i Midten af et saa begunstiget Sted."

„Det er den nøgne Sandhed og dog har Tøsen Nykker. Men hun har dog ikke tilbragt hele sin Tid her, eftersom gamle Tom, førend jeg gjorde hans Bekjendtskab, om Vinteren pleiede at opholde sig i Nærheden af Kolonierne, eller under Forternes Kanoner. Nei, nei, Judith har lært Mere, end hun har havt godt af, af Kolonisterne, og især af disse Friskfyre af Officerer."

„Har hun det — har hun det, Hurry, saa er dette en Skole, der kan bringe hende paa den rette Vei igjen. Men hvad er det her lige ud for os, der synes at være for lidet til at være en Ø og for stort til at være en Baad, skjøndt det staaer midt ude i Vandet?"

„Jh, det er jo det, som de Straajunkere fra Forterne kalde Vandrotte-Kastellet, og gamle Tom selv griner af Navnet, uagtet det passer saa godt paa hans egen Natur og Charakteer. Det er det faste Huus — han har nemlig to — dette, som aldrig rører sig, og et andet, som flyder og befinder sig snart paa den ene og snart paa den Kant af Søen. Det sidste gaaer under Navn af Arken, uagtet jeg ikke kan sige Dig, hvad dette Navn skal betyde."

„Det maa hidrøre fra Missionairerne, Hurry, hvem jeg har hørt tale og læse om saadan en Ting. De sige, at Jorden engang var bedækket med Vand og at Noah og hans Børn frelstes fra at drukne ved at bygge sig et Fartøi, som kaldtes en Ark og hvori han i Tide indskibede sig.

Nogle af Delawarerne troe paa dette Sagn og andre benegte det, men Du og jeg bør, som hvide Mænd, føste Lid til dets Sandhed. Kan Du see noget til denne Ark?"

„Den er endnu uden Tvivl nede mod Syd eller ligger tilankers i en af Bugterne, men Kanoen er klar og femten Minuter ville bringe to saadanne Pagaier som Din og min til Kastellet."

Paa dette Vink hjalp Vildtskytten sin Ledsager med at bringe de forskjellige Gjenstande ned i Kanoen, som allerede var sat i Vandet. Ikke saasnart var det gjort, før de to Grændseboere indskibede sig og skjøde ved et kraftigt Stød det lette Fartøi otte eller ti Favne fra Land. Hurry satte sig nu agterude, medens Vildtskytten tog Plads forude og ved langsomme, men sikkre Kast med Pagaierne gled nu Kanoen hen over den rolige Flade mod den forunderligt udseende Bygning, som den Førstnævnte havde kaldt Vandrotte-Kastellet. De holdt flere Gange op med at ro og betragtede Omgivelserne, naar en ny Udsigt aabnede sig bag en eller anden Pynt, hvorved de enten sattes istand til at kunne see længere ned ad Soen, eller bedre at overskue de skovklædte Bjerge: men de eneste Forandringer bestode i en ny Skikkelse af Bakkerne, den afvexlende Krumning af Bugterne og den bredere Udstrækning af Dalen mod Syd; thi hele Jorden var tilsyneladende iført en Galladragt af Løv.

„Det er et Syn, som kan varme Hjertet," udbrød

Vildtskytten, da de saaledes standsede for fjerde eller femte Gang; "Seen synes at tillade os at kaste et Blik ind i den herlige Skov og baade Land og Vand staaer i Guds Forsyns Skjønhed! Sagde Du ikke, Hurry, at der Ingen er, som kan kalde sig retmæssig Eier af alle disse Herligheder?"

"Ingen uden Kongen, min Gut. Han kan maaskee gjøre Paastand paa en Rettighed af den Natur, men han er saa langt borte, at hans Krav aldrig vil forurolige gamle Tom Hutter, der har tiltaget sig Besiddelsen og rimeligviis vil holde sig i den saalænge han lever. Tom er ingen Squatter,* da han ikke lever i Land; men jeg kalder ham en Flyder."

"Jeg misunder denne Mand! — Jeg veed, det er urigtigt, og jeg kæmper mod denne Følelse; men jeg misunder denne Mand! Tro ikke, Hurry, at jeg ponser paa en Plan til at stikke Foden i hans Mokkasiner, thi en saadan Tanke boer ikke i min Sjæl; men jeg kan ikke bare mig for en Smule Misundelse; det er en naturlig Følelse og de Bedste af os ere dog, naar Alt kommer til Alt, kun naturlige og give undertiden efter for saadanne Følelser."

"Du behøver kun at gifte Dig med Hetty for at

* En amerikansk Benævnelse paa de Personer, som uden Tilladelse nedsætte sig paa fremmed, især Regjeringens Eiendom.

komme til at arve det halve Gods," raabte Hurry leende; "Tøsen er ret kjon, ja naar hendes Søsters Skjønhed ikke var, vilde hun endog være smuk; og derhos er hendes Forstand saa indskrænket, at Du let kunde faae hende afrettet til at tænke ligesom Du i alle Ting. Dersom Du vil skille den gamle Karl ved Hetty, tor jeg vedde paa, at han vil give Dig Part i hvert eneste Dyr, Du kan fælde i fem Miles Omkreds."

"Er her meget Vildt?" spurgte pludseligt den Anden, som ikke brød sig synderligt om Marchs Spot.

"Det har hele Egnen for sig selv. Der bliver neppe løsnet et Skud paa det og Snarefætterne indfinde sig kun sjeldent her. Heller ikke jeg burde komme her saa ofte, men Judith trækker den ene Vei, medens Bæveren trækker den anden. Det Pigebarn har i de sidste to Aar kostet mig over ethundrede spanske Dalere og dog kunde jeg ikke modstaae Lysten til at see hendes Ansigt endnu engang."

"Besøge de røde Mænd ofte denne Sø, Hurry?" vedblev Vildtskytten, følgende sine egne Betragtninger.

"Aa, de komme og gaae undertiden i Hobe og undertiden enkeltviis. Landet synes ikke at tilhøre nogen bestemt Stamme og er saaledes faldet i Hutter-Stammens Hænder. Den Gamle har fortalt mig, at nogle listige Hoveder have villet lokke Mohawkerne til at give dem en indianst Adkomst, for at de kunde faae Skjøde af Kolonien; men det er ikke blevet til Noget, da Ingen hidtil har be-

fattet sig med Sagen, som har været rig nok til at slutte en saadan Handel. Jægerne have endnu et godt Levebrød her i denne Ørken."

„Saa meget desto bedre, saa meget desto bedre, Hurry. Hvis jeg var Konge af England, skulde den Mand, som fældede et af hine Træer uden nødvendig Brug for Tømmeret, forvises til en øde, ufrugtbar Egn, som aldrig bebetrædes af noget fiirfødet Dyr. Det glæder mig ret, at Chingachgook bestemte denne Sø til vort Mødested; for aldrig have mine Øine seet et saa herligt Syn!"

„Det er fordi Du har opholdt Dig saa længe blandt Delawarerne, i hvis Land der ingen Indsøer gives. Længere mod Nord og mod Vest er der nok af saadanne Stumper Vand og Du er ung og kan endnu opleve at faae dem at see. Men om der ogsaa gives andre Søer, Vildtskytte, saa gives der dog ingen anden Judith Hutter!"

Ved denne Bemærkning smilede hans Ledsager, og satte derpaa sin Pagaie i Vandet, ligesom af Hensyn for en Elskers Hastværk. Begge roede nu kraftigt indtil de kun havde et halvhundrede Favne til „Kastellet," saaledes som Hurry pleiede at kalde Hutters Bolig, hvorpaa de igjen holdt inde med at ro, eftersom Judiths Beundrer saa meget desto beredvilligere dæmpede sin Utaalmodighed, som han bemærkede, at Bygningen for Øieblikket var ubeboet. Dette Ophold satte Vildtskytten istand til at betragte denne mær-

kelige Bygning, der var opført paa en saa eiendommelig Maade, at den fortjener en omstændelig Beskrivelse.

Vandrotte-Kastellet, som Huset for Spog var blevet kaldt af en eller anden lystig Officier, stod ude i Søen i over en Fjerdingveis Afstand fra den nærmeste Strandbred. Paa alle de andre Kanter strakte Vandet sig langt længere, da Huset laa henved to Mile fra den nordligere Ende af Søen og henved, om ikke fuldt en Miil fra den østlige Bred. Da der ikke var mindste Spor at see af en Holm, men Huset stod paa Pæle, saa at Vandt havde sit Løb under det, og da Vildtskytten allerede havde bemærket, at Søen var meget dyb, ilede han med at bede om Oplysning om denne mærkelige Omstændighed. Hurry løste denne Gaade ved at sige ham, at en lang, smal Grund, som strakte sig nogle faa hundrede Favne i Nord og Syd, ene og alene paa dette Sted hævede sig indtil fer eller otte Fod fra Søens Overflade og at Hutter havde rammet Pæle ned i den og for Sikkerheds Skyld anbragt sin Bolig paa disse.

"Den Gamle blev tre Gange brandlidt i Feiderne mellem Indianerne og Jægerne og i en Træfning med Rødhuderne mistede han sin eneste Søn, siden hvilken Tid han har tyet til Vandet for at være i Sikkerhed. Ingen kan angribe ham her uden at bruge Baad, og Byttet og Skalperne vilde neppe lønne Umagen med at bygge Kanoer. Desuden er det slet ikke nogen afgjort Sag, hvem der vilde

gaae af med Profiten i en saadan Skjermydsel; thi gamle Tom er godt forsynet med Vaaben og Ammunition, og Kastellet er, som Du kan see, et tæt Brystværn mod Geværkugler."

Vildtskytten besad visse theoretiske Kundskaber i Grændse-Krigskunsten, skjøndt han endnu aldrig havde været opfordret til at løfte sin Haand i Vrede mod et Medmenneske. Han indsaae, at Hurry ikke overvurderede Stedets Fasthed, fra et krigerisk Synspunkt betragtet, eftersom det ikke vilde være let at angribe det uden at udsætte de Stormende for de Beleiredes Ild. Der var ligeledes lagt en ikke ubetydelig Kunstfærdighed for Dagen ved Ordningen af det Tømmer, hvoraf Bygningen var opført og som ydede et langt bedre Værn, end som det pleiede at være Tilfældet med de sædvanlige Blokhuse paa Grændsen. Siderne og Enderne bestode af svære Fyrrestammer, der vare skaarne i Længder paa ni Fod og stillede lodret, istedetfor efter Landets sædvanlige Skik at lægges horizontalt. Disse Bjelker vare huggede i Firkant paa de tre Sider og paa hver Ende af Pælene var der anbragt stærke Tværbjelker med de fornødne Spor i deres øverste Flade, som til den Ende var bleven glattet, og de nederste Tapper af de lodret staaende Bjælker vare stukne ind i disse Spor, saa at de derved kom til at staae fuldkomment fast for neden. Paa de øverste Ender af de opret staaende Bjelker var der lagt Planker, som fastholdtes paa lignende Maade, ligesom Hjørnerne af

Bygningen vare befæstede ved Jinker og Nagler gjennem Tværbjelkerne og Plankerne. Gulvene bestode af mindre, paa samme Maade tilhuggede Bjelker og Taget af tynde Lægter, der vare fast sammenfoiede og tilstrækkeligt bedækkede med Bark. Denne sindrige Indretning havde forskaffet sin Eier et Huus, som alene var tilgængeligt tilvands og hvis Sider bestode af tæt sammenkilede Bjelker, som, hvor de vare tyndest, vare to Fod tykke og alene kunde adsplittes ved en langvarig og besværlig Anvendelse af Menneskehænder, eller ogsaa ved Tidens langsomme Indvirkning. Bygningens udvendige Overflade var ru og ujevn, eftersom Bjelkerne ikke alle vare lige store, men deres tilhuggede, indvendige Sider gave baade Væggen og Gulvet et saa ensformigt Udseende, som man kunde ønske det, enten for Nyttens eller Pyntelighedens Skyld. Skorstenen var ikke den mindste Mærkværdighed ved Slottet, saaledes som Hurry gav sin Kammerat at forstaae, medens han forklarede ham Maaden, hvorpaa den var bleven opført. Materialet bestod af en fast, vel gjennemæltet Leerart, som man havde sammenfoiet lagviis i Former af Tømmerstykke og ladet tørres, et Par Fod ad Gangen fra Bunden af. Efterat hele Skorstenen saaledes var bleven reist og behorigen afstivet ved Stotter paa de udvendige Sider, antændtes en rask Ild, som holdtes vedlige, indtil Skorstenen havde antaget et Slags Teglsteensfarve. Dette Arbeide havde ingenlunde været let og var heller ikke lykket saa ganske, men ved at

fylde Revnerne med nyt Leer var der dog tilsidst tilveiebragt et sikkert Ildsted og Skorstensrør. Denne Deel af Huset stod paa Bjelkegulvet og understøttedes forneden af af en Extra-Pæl. Desuden havde denne Bolig endnu nogle andre Eiendommeligheder, som ville blive nærmere omtalte i Løbet af Fortællingen.

„Gamle Tom er fuld af Opfindelser,, tilføiede Hurry, „og han var nu ret bleven forbippet paa sin Skorsteen, som mere end engang truede med at falde reent fra hverandre, men Taalmodighed overvinder endog Røg og nu har han faaet sig et bequemt Herberg, skjøndt Skorstenen i Førstningen tegnede til at ville blive et sprukkent Rør for Ild og Luer at gaae igjennem."

„Du synes at kjende baade Kastellet og dets Skorstenes og Bægges hele Historie, Hurry," sagde Vildtskytten smilende; „er Kjærligheden saa almægtig, at den kan faae en Mand til at lægge sig efter hans Kjærestes Boligs Historie?"

„Tildeels det, min Gut, og tildeels egne Øine," svarede den godmodige Kæmpe leende. „Vi vare en heel Slump forsamlede her ved Søen den Sommer, da den gamle Karl byggede, og vi hjalp ham med Arbeidet. Jeg reiste ikke saa faa af de svære Stolper med mine egne Skuldre og Ørerne fløi lystigt, kan jeg forsikkre Dig, min gode Natty, medens vi fældede Træerne paa Strandbredden. Den gamle Satan er ingenlunde kniben paa Mad, og da vi havde spiist

saa tidt af hans Fad, syntes vi ogsaa, at vi burde bringe ham ordentligt under Tag, førend vi droge til Albany med vore Skind. Ja mangen et Maaltid har jeg faaet i Tom Hutters Hytte og skjøndt Hetty ellers er svag paa Forstanden, saa har hun dog en ganske forunderlig Forstand til at omgaaes en Stegepande eller en Rist."

Medens de Reisende saaledes talte sammen, var Kanoen efterhaanden kommen Kastellet nærmere og var nu saa tæt ved det, at der kun udfordredes et eneste Kast med Pagaien for at naae Landingsstedet. Dette var en med Planker belagt Bro foran Indgangen, som omtrent kunde holde en Snees Fod i Firkant.

„Gamle Tom kalder dette hersens Slæbested sit Fortoug," bemærkede Hurry idet han bandt Kanoen, efterat han og hans Ledsager vare stegne ud af den, „og Springfyrene fra Forterne have kaldt det „Borggaarden", skjøndt jeg ikke kan forstaae, hvad det skal sige, da gamle Tom aldrig tager Noget paa Borg. — Ja, tænkte jeg det ikke nok? Der er ikke en Moderssjæl hjemme, men hele Familien er ude paa en Opdagelsesreise."

Medens Hurry havde travlt paa „Fortouget" med at undersøge Lystrene, Medestængerne, Fiskergarnene og andre lignende Gjenstande, som i Almindelighed findes i en Grændseboers Hytte, gik Vildtskytten, hvis hele Væsen var langt mere tilbageholdent og roligt, ind i Huset med en Nysgjerrighed, som kun sjeldent pleiede at yttre sig hos en

Person, der saa længe havde været fortrolig med Indianernes Skikke. Det Indre af „Kastellet“ var ligesaa dadelfrit pynteligt, som dets Ydre var usædvanligt. Hele Rummet, der holdt omtrent tyve Fod i Breden og fyrgetyve i Længden, var afdeelt i forskjellige smaa Sovekamre, og det Værelse, han først kom ind i, tjente Beboerne paa engang til Dagligstue og til Kjøkken. Bohavet fremviste den salsomme Blanding, som man ikke sjeldent finder i de afsides liggende Bjelkehuse i det Indre. Det meste af det var plumpt og i høieste Grad landligt, men der stod dog et Stueuhr i et smukt Futteral af mørkt Træ i et Hjørne, og to eller tre Lænestole, samt et Bord og en Skriverpult, som aabenbart hidrørte fra en Bolig af høiere Rang. Uhret pikkede heftig, men dets blyfarvede Visere gjorde ikke deres slove Udseende til Skamme, idet de viste paa elleve, uagtet Solen tydeligt nok tilkjendegav, at det allerede var noget over Middag. Der fandtes ligeledes en svær, sort Kiste. Kjøkkenredskaberne vare af det simpleste Slags og langt fra talrige; men hver enkelt Gjenstand var paa sin Plads og vidnede om den omhyggefigste Behandling

Efterat Vildtskytten havde kastet et Blik omkring i den yderste Stue, løftede han en Træklinke op og traadte ind i en smal Gang, som deelte den indvendige Ende af Huset i to lige store Dele. Da Grændseskikkene ikke medføre mange Betænkeligheder og den unge Mands Nysgjer-

righed var pirret meget stærkt, aabnede han en Dør og befandt sig nu i et Sovekammer. Et eneste Blik var nok til at vise, at Kammeret tilhørte Fruentimmer. Sængedynerne vare, næsten til Overmaal, stoppede med Vildgaasefyld, men de laae i et plumpt Sengested, som neppe var en Fod fra Gulvet. Paa den ene Side af Sengen hængte, paa Knage, adskillige Kjoler af en langt pyntteligere Beskaffenhed, end man skulde have ventet det paa et saadant Sted, samt Baand og lignende, tilsvarende Gjenstande. Pæne Sko med smukke Solvspænder, saaledes som de dengang bleve baarne af velhavende Fruentimmer, manglede ikke, og ikke færre end ser brogede Vifter vare opstillede halvt aabne, saa at de maatte fængsle Øiet ved deres Tegninger og Schatteringer. Endog Hovedpuden paa denne Side af Sengen var overtrukken med finere Lærred, end dens Mage, og var smykket med smalle Kniplinger. En Kappe, besat med Baand, hængte ovenover den og et Par lange Handsker af det Slags, som dengang kun sjeldent brugtes af Personer af den arbeidende Klasse, vare paa en pralende Maade stukne fast til den, ret som i den Hensigt at fremvise dem her, naar de ikke kunde bæres til Skue paa Eierindens Arme.

Alt dette saae Vildtskytten og lagde Mærke dertil med en Nøiagtighed, som vilde have gjort hans Venner Delawarernes vante Jagttagelsesaand Ære. Heller ikke oversaae han den Forskjel, der fandt Sted mellem Gjen-

standene paa hver sin Side af Sengen, der stod med Hoved-gjerdet mod Væggen. Paa den Side ligeoverfor den nyligt beskrevne var Alting simpelt og uindbydende, undtagen paa Grund af dets overordentlige Renlighed. De faa paa Knagene hængende Klædningsstykker vare af de groveste Stoffer og af den almindeligste Sort, uden at der var det mindste Pralende ved dem. Af Baand var der ikke et og hverken Kapper eller Forklæder, undtagen saadanne, som Hutters Døttre kunde være fuldkomment berettigede til at bære.

Det var nu flere Aar siden, at Vildtskytten havde befundet sig paa et Sted, som særskilt havde været indrømmet til Brug for Fruentimmer af hans egen Farve og Stamme. Dette Syn vakte en Strøm af Barndomsminder i hans Sjæl og han dvælede i Kammeret med en Ømhed i sine Følelser, som længe havde været ham fremmed. Han tænkte paa sin Moder, hvis beskedne Klædningsstykker han kunde huske at have seet hænge paa Knage, ligesom de, som han var overbeviist om maatte tilhøre Hetty Hutter, og han tænkte paa en Søster, hvis begavende og medfødte Smag for Pynt havde viist sig omtrent paa en lignende Maade som Judiths, men nødvendigviis i en mindre Grad. Disse smaa Ligheder aabnede en længe skjult Aare af Fornemmelser, og da han forlod Værelset, var det med et nedslaaet Aasyn. Han saae sig ikke videre om, men vendte langsomt og tankefuld tilbage til »Færgen.«

„Gamle Tom har taget fat paa en ny Profession og har været ved at prøve sin Lykke med Snarerne," udbrød Hurry, som koldblodigt havde undersøgt Grændseboerens Huusgeraad; „staaer hans Hu dertil og Du har Lyst til at blive her i Egnen, kunne vi tjene godt i Aar; for medens den Gamle og jeg udspionere Bæveren, kan Du fiske og pudse Dyrene væk for at holde Sjæl og Legeme sammen. Vi give altid selv de daarligste Jægere en halv Part, men en saa rask og sikker Karl som Du kan gjøre Regning paa en heel."

„Tak, Hurry, Tak af mit ganske Hjerte, men jeg befatter mig selv en Smule med Bæverfangst for egen Regning, naar Leilighed gives. Rigtignok kalde Delawarerne mig Vildtskytte, men det er ikke saa meget fordi jeg er saa farlig for Vildtet, som fordi jeg, uagtet jeg fælder saa mange Bukke og Daadyr, dog endnu ikke har taget Livet af noget Medmenneske. De sige, at deres Sagn ikke tale om nogen Anden, der havde udgydt saa meget Dyreblod, uden at have udgydt Menneskeblod."

„Jeg vil dog ikke haabe, at de anse Dig for et Harehjerte, min Gut? En Mand uden Mod er ligesom en Bæver uden Hale."

„Jeg troer ikke, Hurry, at de anse mig for saa overordentligt frygtsom, om de ogsaa ikke anse mig for saa overordentligt modig. Men jeg er ikke kivagtig og det bidrager meget til at holde Hænderne fri for Blod blandt

Jægerne og Rødhuderne, og saa, Harry March, holder det ogsaa Samvittigheden fri for Blod."

„Ja, jeg for min Part anseer nu Vildt, en Rødhud og en Franskmand for omtrent Et og det Samme, skjøndt ogsaa jeg er ligesaa fredsommelig som Nogen i alle Kolonierne. Jeg foragter en Slagsbroder ligesaa meget, som en Kjøterhund; men man behøver ikke at være saa overdrevent samvittighedsfuld, naar det er Tid til at lade Flintestenen give Gnister."

„Jeg anseer den for at være det Meste af et Menneske, som handler mest overensstemmende med hvad Ret er, Harry. Men det er et deiligt Sted, og mine Øine kunne aldrig blive trætte af at betragte det."

„Det er Dit første Bekjendtskab med en Indsø og saadanne Tanker have vi Alle ved en saadan Leilighed. Alle Indsøer ligne hinanden, da de bestaae af en heel Deel Land og Vand og Pynter og Bugter."

Da denne Definition ikke stemmede overens med de Følelser, som i dette Øieblik rørte sig stærkest hos den unge Jæger, svarede han ikke strax, men stod og stirrede paa de dunkle Bjerge og det speilblanke Vand i taus Henrykkelse.

„Have Gouverneurens eller Kongens Folk givet denne Sø noget Navn?" spurgte han pludseligt, som om en ny Tanke paatrængte sig ham. „Naar de endnu ikke have begyndt at blisse Træerne og afsætte deres Passere, eller

tegne deres Korter, saa er det heller ikke rimeligt, at de have tænkt paa at forstyrre Naturen med et Navn."

"Saa vidt er det ikke kommet endnu og sidste Gang, jeg var inde med mine Skind, spurgte en af Kongens Landmaalere mig en heel Deel om Egnen heromkring. Han havde hørt, at der skulde være en Indsø her i denne Egn, og havde faaet nogle almindelige Begreber om den, saasom at der var Vand og Bjerge; men hvor meget der var af nogen af Delene, kjendte han lige saa lidet til, som Du til Mohawk Sproget. Jeg lukkede ikke Fælden hoiere op, end nødvendigt, og gav ham kun liden Opmuntring med Hensyn til Agerbrug og Rydderpladser. Jeg bibragte ham, kort sagt, saadanne Tanker om Egnen, som en Mand faaer om en Kilde med smudsigt Vand og med en Fodsti til den, der er saa sumpet, at man synker i til Knærne, førend man rigtigt er kommen afsted. Han fortalte mig, at de endnu ikke havde faaet Stedet aflagt paa deres Kort, skjondt jeg troer, at det var en Feiltagelse; for han viste mig sit Pergament og der ligger en Sø paa det, hvor der ingen er, og den ligger omtrent halvhundrede Mile fra det Sted, hvor den skulde være, dersom de have meent denne dermed. Jeg troer ikke, at min Beretning vil opmuntre ham til at aflægge en anden som en Forbedring."

Her lo Hurry hjerteligt, da deslige Underfundigheder vare særdeles afholdte blandt en Klasse Mennesker, der frygtede for Civilisationens Nærmelse som en Indskrænk-

ning i deres eget lovløse Herredømme. De mærkelige Vildfarelser, som fandtes paa Datidens Korter, hvilke alle bleve forfærdigede i Europa, vare desuden en staaende Skive for for deres Spot; thi om de end ikke besadde Kundskaber nok til selv at forfærdige bedre, havde de dog tilstrækkeligt Lokalkjendskab til at opdage de grove Feil i de daværende Korter. Enhver, der vil gjøre sig den Ulejlighed at sammenligne hine ufordeelagtige Vidnesbyrd om vore Forfædres topographiske Dygtighed for hundrede Aar siden med Nutidens nøiagtigere Tegninger, vil strax indsee, at Skovbyggerne havde tilstrækkelig Hjemmel for deres Spottegloser over denne Green af Kolonialregjeringens Dueligbed, da den slet ikke tog i Betænkning at aflægge en Flod eller en Indsø et Par Grader fra det rigtige Sted, selv om den kun laa en Dagreise fra de bebodde Dele af Landet.

„Det glæder mig, at den ikke har noget Navn,„ tog Vildtskytten tilorde, „eller idet mindste ikke noget af de blege Ansigters Navne, som altid bebude Fordærvelse og Undergang. Ikke destomindre have Rødhuderne uden Tvivl deres Maade, hvorpaa de kjende den, og Jægerne og Snarefætterne med; de have sandsynligviis en fornuftig og betegnende Benævnelse paa Stedet.„

„Hvad Stammerne angaaer, saa har jo enhver af dem sit Tungemaal og sin Maade at benævne en Ting paa, og de behandle denne Deel af Verden ligesom de behandle alle de andre. Blandt os selv have vi fundet paa at kalde

Stedet „Glimmerspeilet," da hele Bakkenet saa ofte er bekrandset af Graner, der staae op fra dets Overflade, som om det vilde kaste Bjergene tilbage, der hænge ud over det."

„Der maa være et Udløb, ved jeg; for alle Søer have Udløb og Klippen, hvor jeg skal mødes med Chingachgook, ligger tæt ved et Udløb. Har det heller ikke noget Kolonínavn endnu?"

„I den Henseende have de taget Luven fra os, da de have den ene Ende af det og det den største under deres egen Varetægt; de have givet det et Navn, som har funden Vei op til dets Kilde; thi Navne arbeide i Almindelighed mod Strømmen. Du har sikkert nok seet Susquehannah Floden der nede i Delawarernes Land, Vildtskytte?

„Ja, det har jeg, og jaget hundrede Gange ved dens Bredder."

„Den og dette er Et og det Samme i Navnet og, som jeg troer, ogsaa i Virkeligheden. Det fornøier mig, at de have været nødte til at beholde de røde Mænds Navn; for det vilde være for haardt, at berøve dem baade Landet og Navnet!"

Vildtskytten svarede ikke, men han stod, støttende sig til sin Riffel, og betragtede det Skuespil, som frydede ham saa meget. Men Læseren maa ikke troe, at det alene var det Maleriske, som saa stærkt tiltrak sig hans Opmærksom-

hed. Stedet var i Sandsed saare yndigt og viste sig dengang i et af de gunstigste Øieblikke, idet Søens Overflade var saa blank som et Speil og saa gjennemsigtig som den klare Luft, medens den afspeilede de med mørke Graner bevarede Bjerge paa den østlige Bred og Træerne paa Pynterne strakte sig frem i næsten horizontale Linier, hvorhos Bugterne hist og her glimtede frem under en Hvælving af Grene og Blade. Det var dette Udtryk af dyb Ro, disse Ensomheder, der tydede paa Landskaber og Skove, endnu ikke berørte af Menneskehaand; dette Naturens Rige, med et Ord, som forskaffede en af Egendommelighederne i hans Sindsretning og Vaner en saa stor, reen Glæde. Men han følte, skjøndt sig selv ubevidst, som en Digter. Dersom han fandt Fornøielse i at iagttage denne store og for ham udsædvanlige Aabenbarelse af Skovenes Hemmeligheder og Skikkelser, ligesom man glæder sig ved at faae en klarere Anskuelse af Gjenstande, hvormed man i lang Tid har beskjæftiget sine Tanker, var han heller ikke ufølsom for et saadant Landskabs naturlige Ynde, men følte noget af det Beroligende for Sjælen, som stedse ledsager et Skue, der er saa aldeles gjennemtrængt af Naturens hellige Stilhed.

Tredie Kapitel.

Hurry Harry tænkte mere paa Judith Hutters, end paa Glimmerspeilets og den det omgivende Landskabs Skjønhed. Saasnart han derfor havde gjort sig tilstrækkeligt bekjendt med flydende Toms Redskaber, vinkede han sin Ledsager hen til Kanoen, for at de skulde tage ned ad Seen og opsøge Familien. Dog forend de indskibede sig, undersøgte Hurry omhyggeligt den nordlige Deel af Vandfladen med en maadelig Skibskikkert, som hørte til Hutters Bohave. Ved denne Undersøgelse blev ingen Deel af Kysten overseet; især underkastedes Bugterne og Pynterne en skarpere Granskning, end hele den øvrige, skovbevorede Strandbred.

„Det er, som jeg tænkte," sagde Hurry og lagde Kikkerten bort; „den gamle Krabat driver omkring i den sydlige Ende i dette smukke Veir og har ladet Kastellet passe sig selv. Naa, da vi nu vide, at han ikke er hereppe, vil det kun være en ringe Ting at pagaie derned og opjage ham i hans Smuthul."

„Finder Master Hutter det nødvendigt at gaae i Grav paa denne Sø?" spurgte Vildtskytten, idet han fulgte sin Kammerat ned i Kanoen. „I mine Øine er den saa ensom, at man kunde aabne hele sin Sjæl paa den uden at frygte for at faae sine Tanker, eller sin Andagt forstyrret."

„Du glemmer Tine Venner, Mingoerne, og alle de

franske Vilde. Gives der nogen Plet paa Jorden, Vildtskytte, hvorhen disse urolige Kjeltringer ikke komme? Hvor er den Sø, eller blot den Saltkilde, som disse Slyngler ikke opsnuse og hvis Vand de, efterat have opsnuset den, ikke tidligt eller seent besudle med Blod?"

„Jeg hører dem rigtignok ikke roses, Ben Hurry, skjøndt jeg endnu ikke har været opfordret til at møde dem eller nogen anden Dødelig paa Krigsstien. Jeg tør paastaae, at et saa yndigt Sted som dette vist ikke vilde blive overseet af saadanne Rovere; thi uagtet jeg ikke selv har havt nogen Strid med disse Stammer, have Delawarerne dog fortalt mig saa meget om dem, at jeg er bleven saa godt som enig med mig selv om at anse dem for aldeles ryggesløse Mennesker."

„Det kan Du gjøre med en god Samvittighed og for den Sags Skyld ogsaa med Hensyn til enhver anden Vild, Du maatte træffe paa."

Dette medsagde Vildtskytten, og medens de pagaiede ned ad Søen førte de en levende Strid om de blege Ansigters og Rødhudernes særegne Fortjenester. Hurry nærede alle de Fordomme og Antipathier, som findes hos den hvide Jæger, der i Almindelighed betragter Indianeren som en naturlig Medbeiler, og ikke sjeldent som en naturlig Fjende. Han var naturligviis hidsstet, heftig, paastaaelig og ikke meget rig paa Grunde. Vildtskytten derimod aabenbarede en heelt anden Gemytsbeskaffenhed, idet det Maadeholdne i hans

Sprog, Billigheden i hans Anskuelser og det Ligefremme i hans Slutninger viste, at han besad alt muligt Anlæg til at tage imod Fornuft, en stærk, medfødt Attraa efter at være retfærdig og en Skarpsindighed, som i høieste Grad var utilbøielig til at benytte sig af Sophismer for at forfegte en Paastand eller forsvare en Fordom. Imidlertid var han dog ikke aldeles fri for Paavirkningen af den sidstnævnte Følelse. Denne Menneskesjælens Tyran, som styrter sig paa sit Bytte gjennem tusinde Aabninger næsten ligesaa snart som Menneskene begynde at tænke og føle, og sjeldent slipper sit Jernscepter, forend de ophøre med begge Dele, havde ogsaa gjort et vist Indtryk endog paa de rigtige Tilbøiligheder hos dette Individ, som i disse Henseender var en smuk Prøve paa, hvad Mangel paa slette Exempler og Fristelser til at begaae Uret samt medfødte gode Følelser kunne gjøre Ungdommen til.

„Du maa indrømme, Vildtskytte, at en Mingo er mere end en halv Djævel," raabte Hurry, fortsættende Disputen med en Heftighed, som grændsede til Vildhed, „skjøndt Du gjerne vilde overtale mig til at troe, at Delawarernes Stamme næsten bestaaer af lutter Engle; den Paastand medsiger jeg, selv med Hensyn til de hvide Mænd. Alle hvide Mænd ere ikke feilfri og derfor kunne heller ikke alle Indianere være det. Og dermed falder Dit Beviis bort af sig selv. Men det er hvad jeg kalder Fornuft. Der gives tre Farver paa Jorden, den hvide, den sorte og

den røde. Den hvide er den fornemste Farve og derfor er den Hvide det bedste Menneske; derefter kommer den sorte, hvem det er anviist at leve i Nærheden af den hvide Mand som taalelig og skikket til at kunne bruges, og sidst kommer den røde, hvilket viser, at de, som skabte den, aldrig ventede, at en Indianer skulde regnes for mere end et halvt Menneske."

„Gud gjorde dem alle tre lige, Hurry."

„Lige! Vil Du sige, at en Neger er ligesaa god som en hvid Mand, eller at jeg ikke er bedre end en Indianer?"

„Du gaaer af paa halv og hører mig ikke ud Gud skabte os Alle, baade Hvide, Sorte og Røde, og havde uden Tvivl sine vise Hensigter med at give os forskjellige Farver. Men han nedlagde dog i Hovedsagen de samme Følelser hos os Alle, skjøndt jeg ikke vil negte, at han gav enhver Stamme dens særegne Gaver. Den hvide Mands Gaver ere christelige, medens en Rødhuds bedre passe sig for Ørkenen. Saaledes vilde det være en stor Synd for den hvide Mand at skalpere de Døde, hvorimod der er en udmærket Dyd hos en Indianer. Fremdeles bør en hvid Mand i Krigen ikke lægge sig i Baghold for Qvinder og Børn, medens dette derimod vel passer sig for en Rødhud. Det er grusomt, det indrømmer jeg, men for dem er det lovligt, hvorimod det vilde være en Skjendsel for os."

„Det beroer paa hvem vor Fjende er. Hvad det

angaaer at skalpere eller endog slaae en Vild, saa anseer jeg det omtrent for det samme som at skjære Ørene af en Ulv for Præmiens Skyld, eller tage Huden af en Bjørn. Du er reent paa Vildspor, naar Du saaledes tager en Rødhuds Baghoved i Forsvar, eftersom jo netop Kolonien har sat en Præmie paa den ligesom den, der betales for Ulveøren og Kragehoveder."

"Ja, og det er en sørgelig Ting, Hurry. Endog Indianerne bebreide os det, da de indsee, at det strider mod en hvid Mands Gaver. Jeg paastaaer ikke, at Alt hvad de hvide Mænd gjøre, er i Sandhed christeligt; thi da vilde de være hvad de burde være, hvilket vi vide, at de ikke ere; men derimod paastaaer jeg, at Sagn, Sædvaner, Farve og Love gjøre en stor Forskjel paa Stammerne med Hensyn til deres Gaver. Jeg negter ikke, at der blandt Indianerne findes Stammer, som af Naturen ere onde og lastefulde, ligesom adskillige Nationer ere blandt de Hvide. Mingoerne anseer jeg nu for at høre til de Første og Franskmændene i Kanada til de Sidste. I en lovlig Krig som den, vi nu have, er det Pligt at betvinge alle medlidende Følelser, hvad Livet angaaer, med dem Begge; men naar Spørgsmaalet er om Skalper, er det en heel anden Sag."

"Tag dog nu engang med Fornuft, Vildtskytte, og sig mig, om Kolonien kan give en ulovlig Lov? Er en ulovlig Lov ikke mere imod Naturen, end det at skalpere

en Vild? En Lov kan ligesaa lidet være ulovlig, som Sandhed kan være Løgn."

"Det klinger fornuftigt nok, men er dog i Grunden høist ufornuftigt, Hurry. Lovene komme ikke alle fra samme Kant. Gud har givet os sine og nogle komme fra Kolonien og andre fra Kongen og Parlamentet. Naar Koloniens Love, eller vel endog Kongens Love stride imod Guds Love, saa blive de ulovlige og tør ikke adlydes. Jeg holder for, at en hvid Mand skal rette sig efter de hvide Love, saa længe de ikke krydse Sporet af en Lov, der er kommen fra en høiere Myndighed, og at en rød Mand skal iagttage sine Rødhuds-Sædvaner under den samme Betingelse. Men det nytter ikke at tale mere herom, da Enhver jo har sin Tro og lader sine Ord stemme overens med sine Tanker. Lader os heller holde skarpt Udkik efter vor Ven, den flydende Tom, for at vi ikke skulde seile forbi ham, medens han ligger skjult under den bugtede Strandbred."

Vildtskytten havde ikke givet Bredderne af Indsøen nogen urigtig Benævnelse. Saa langt de strakte sig hængte de mindre Træer ud over Vandet, saa at Grenene ofte naaede ned i det klare Element. Bredderne vare steile og da al Plantevert stedse stræber op imod Lyset, blev Virkningen netop saaledes, som en Yndet af det Maleriske vilde have eftertragtet, dersom Ordningen af den herlige Skov havde staaet til hans Raadighed. Pynterne og Bugterne vare

derhos talrige nok til at gjøre Omridsene afvexlende og forskjellige. Da Kanoen holdtes tæt langs med den vestlige Side af Indsøen i den Hensigt, som Hurry havde forklaret sin Kammerat, at speide efter Fjender førend han viste sig for aabenlyst, vare Eventyrerne stedse i spændt Forventning, da Ingen kunde sige, hvad den næste Omlægning af en Pynt kunde aabenbare. De kom rask fremad, da Hurrys gigantiske Styrke satte ham istand til lege med den lette Baad, som om den havde været en Fjer, medens hans Kammerats Færdighed næsten gjorde dem lige, trods Forskjellen paa deres naturlige Kræfter.

Hvergang Kanoen kom forbi en Pynt, saae Hurry sig om i Forventning af at see „Arken" ligge tilankers eller halet op paa Strandbredden. Han skulde imidlertid skuffes og da de havde nærmet sig Indsøens sydlige Ende paa en Miil, eller vare komne fuldkomment to Mile fra „Kastellet," som nu skjultes for deres Blik af en halv Snees fremspringende Landpynter, borte han pludselig op med at roe, som om han var uvis om i hvilken Retning han skulde styre.

„Skulde det være muligt, at den gamle Krabat er løben ind i Floden?" sagde Hurry efter omhyggeligt at have iagtaget hele den østlige Kyst, som laa omtrent en Miil borte og som han kunde overse i over dens halve Udstrækning; „Han har i den sidste Tid rigtignok lagt sig betydeligt efter Snarefætteri og med en Flaade kunde han nok løbe en

Miils Vei eller saa nedad den, skjøndt han vilde have et svært Arbeide med at komme tilbage igjen."

"Hvor er dette Udløb?" spurgte Vildtskytten. "Jeg kan ikke opdage nogen Aabning paa Strandbredden eller imellem Træerne, der seer ud til, at en Flod som Susquehannah kunde løbe igjennem den."

"Ja, Vildtskytte, Floder ligne dødelige Mennesker; de have en lille Begyndelse og ende med brede Skuldre og store Munde. Du saae ikke Udløbet, fordi det sniger sig imellem høie, steile Bredder og Granerne, Fyrrerne og Underskoven hænge ud over dem, ligesom Taget over et Huus. Dersom gamle Tom ikke er i "Rottebugten," maa han have skjult sig i Floden; vi ville først søge efter ham i Bugten og derpaa roe over til Udløbet."

Medens de roede videre, forklarede Hurry, at der var en af en lang, flad Pynt dannet, ikke dyb Bugt, som havde faaet Navn af "Rottebugten," fordi den var et Yndlingsopholdsted for Moskusrotterne, og som dannede et saa fuldkomment Skjul for "Arken", at dennes Fiermand holdt meget af at ligge i den, naar han fandt det passende.

"Da en Mand aldrig kan vide, hvilke Gjester han kan faae i denne Deel af Landet," vedblev Hurry, "er det en stor Fordeel at holde skarpt Udkik med dem, førend de komme for nær. Nu, da der er Krig, er en saadan Forsigtighed mere end almindeligt nyttig, eftersom en Kanadier eller en Mingo let kunde komme ind i hans Hytte

førend han havde indbudt ham. Men Hutter er en Ildkikker af første Slags og kan omtrent ligesaa godt lugte Faren, som en Hund kan lugte Hjorten."

„Jeg synes, at Kastellet ligger saa aabenlyst, at det sikkert vilde lokke Fjenden til, dersom en saadan skulde finde Sven; skjønt jeg rigtignok tilstaaer, at dette ikke er meget sandsynligt, da den ligger saa afsides fra den sædvanlige Vei til Forterne og Kolonierne."

„Ja, Vildtskytte, jeg troer nu, at en Mand lettere træffer paa Fjender end paa Venner. Det er sørgeligt at tænke sig, hvor mange Aarsager man har til at blive Fjender og hvor faa til at blive Venner. Nogle gribe Stridsøren, fordi man ikke tænker ligesom de; Andre, fordi man faaer Forspringet for dem i de samme Tanker, og jeg har engang kjendt en Landstryger, som kom i Klammeri med sin Ven, fordi denne ikke fandt ham smuk. Nu er Du, hvad Skjønhed angaaer, vistnok ikke noget Mindesmærke, Vildtskytte, og dog vilde Du ikke være saa ufornuftig at blive min Fjende, fordi jeg sagde det."

„Jeg er som Herren skabte mig og ønsker ikke at ansees for bedre eller værre. Et godt Udseende har jeg sagtens ikke, det vil sige i den Grad, som de Letsindige og Forfængelige fordre det; men jeg haaber, at jeg dog ikke saa ganske mangler Anbefaling hvad en god Opførsel angaaer. Man vil ikke let finde mange Mandfolk med et vakkrere Udseende, end Dit, Hurry, og jeg veed, at jeg ikke

kan vente at faae Øjnene paa mig, saa længe der er en Mand som Du at see paa; men jeg veed ikke, hvorfor en Jæger skulde være mindre erfaren med Riflen, eller mindre at stole paa med Hensyn til Foden, fordi han ikke har Lyst til at standse ved enhver klar Kilde, han træffer paa, for at betragte sit Fjæs i Vandet."

Ved disse Ord brast Hurry i en Skoggerlatter; thi medens han var altfor letsindig til at bryde sig noget om sin egen aabenbare physiske Overlegenhed, var han sig den vel bevidst og, som de fleste Mennesker, der udlede en Fordeel af Fødslens eller Naturens Tilfældigheder, var han istand til at tænke med Rolighed over denne Gjenstand, naar den undertiden faldt ham ind.

„Nei, nei, Vildtskytte, Du er ingen Skjønhed, som Du selv maa tilstaae, dersom Du vil see ud over Reilingen af Kanoen," udbrød han; „Jude vil sige Dig det lige i Ansigtet, dersom Du egger hende; for der findes ingen hvassere Tunge i nogen Piges Hoved enten i eller udenfor Kolonierne, naar man opirrer hende til at bruge den. Jeg raader Dig aldrig at drille Judith, skjønt Du kan sige hvad Du vil til Hetty, der tager det saa fromt som et Lam. Nei, Jude vil rimeligeviis slet ikke sige Dig sin Mening om Dit Udseende."

„Og hvis hun gjør det, Hurry, kan hun dog ikke sige mig mere, end Du allerede har sagt — — —

„Du bliver dog vel ikke vred over en lille Bemærkning,

Vildtskytte, haaber jeg, naar der ikke er meent noget Ondt med den. Du er ikke nogen Skjønhed, som Du jo maa vide, og hvorfor skulde Venner ikke kunne sige hinanden saadanne Ubetydeligheder? Hvis Du var smuk, eller tegnede til at blive det, vilde jeg være den Første, som sagde Dig det, og dermed bør Du være fornøiet. Hvis nu Jude vilde sige mig, at jeg er saa styg som Arvesynden, vilde jeg anse det for et Slags Forbindtlighed og søge ikke at tree hende."

„Det er let for dem, som Naturen har begunstiget, at spøge med saadanne Ting, Hurry, skjønt det undertiden er haardt for Andre. Jeg vil ikke negte, at jeg har havt mine Længsler efter at see godt ud; ja jeg har: men jeg har ogsaa bestandigt været istand til at betvinge dem ved at betænke, hvor Mange jeg har kjendt med et smukt Udvortes, som ikke havde Noget at rose sig af med Hensyn til deres Indvortes. Jeg vil ikke negte, Hurry, at jeg ofte ønsker, at jeg var bleven skabt smukkere for Diet og mere lignede en Mand som Dig, Hurry, i den Henseende; men saa underkuer jeg denne Følelse ved at huske paa, hvor meget bedre jeg er faren i mange Henseender, end adskillige af mine Medmennesker. Jeg kunde være bleven født halt og usikket endog til Egernjagt; eller blind, hvorved jeg vilde være bleven en Byrde for mig selv og for mine Venner; eller døv, hvilket vilde have gjort mig aldeles udygtig til Krigsmand eller Spreider. Noget, jeg anseer for at være en Deel af en Mands Pligter i urolige Tider. Ja, ja; jeg til-

staaer, at det ikke er behageligt at see dem, der ere smukkere og mere sogte og ærede, end En selv; men Alt kan bæres, naar man kun seer det Onde lige i Øinene og ikke tager Feil af sine Gaver og sine Forpligtelser."

Hurry var i det Hele taget en godhjertet og godmodig Karl og hans Ledsagers Selvfornedrelse overvandt ganske den flygtige Følelse af personlig Forfængelighed. Han fortrød sine Hentydninger paa den Andens Udvortes og sogte ogsaa at tilkjendegive det; men det skete paa den plumpe Maade, der horte til Grændselivets Sædvaner og Anstuelser.

„Jeg mente ikke noget Ondt med det, Vildtskytte," svarede han i en forsonende Tone, og haaber, at Du vil glemme hvad jeg har sagt. Om Du ogsaa ikke er komplet smuk, saa har Du dog et vist Blik, som siger, at Alt er, som det skal være inden i Dig. Desuden sætter Du ingen Priis paa det Udvortes og vil saa meget desto for tilgive en Smule Syet over Dit Udseende. Jeg vil ikke sige, at Jude vil beundre Dig i nogen høi Grad, for det vilde kun vække Forhaabninger, som vilde blive skuffede; men Hetty derimod vil vist være ligesaa glad ved at see paa Dig, som paa noget andet Mandfolk. Saa er Du ogsaa altfor alvorlig og betænksom til at bryde Dig stort om Judith, for uagtet Tosen er saa sjelden i sit Slags, er hun dog saa almindelig i sin Beundring, at en Mand ikke behøver at blive stolt, fordi hun tilfældigviis smiler.

Det synes mig undertiden, som om den lille Her holder mere af sig selv, end af noget andet Levende!"

„Om saa var, Hurry, frygter jeg, at hun ikke gjør Andet, end de fleste Dronninger paa deres Throner og de fornemme Damer i Byerne gjøre," svarede Vildtskytten og vendte sig om med sin Ledsager, med ethvert Spor af Nag forsvundet fra hans ærlige og frimodige Aasyn. „Jeg har endnu ikke kjendt Negen, ikke engang en Delawarer, om hvem man ikke kunde sige det samme. Men her er Enden af den lange Pynt, Du talte om, og „Rottebugten" kan ikke være langt borte."

Denne Pynt løb, istedetfor, ligesom alle de andre, at strække sig lige ud, i en lige Linie med den faste Kyst af Indsøen, som her dannede en dyb og afrundes Bugt, der atter bøiede sig mod Syd i en Fjerdingvejs Afstand, gjennemskar Dalen og udgjorde den sydlige Ende af Landet. I denne Bugt var Hurry næsten vis paa at finde Arken, eftersom den, naar den var gaaen tilankers bag de Træer, der bedækkede den smalle Strimmel af Pynten, kunde have ligget en halv Sommer skjult for ethvert sveidende Die. Skjulet var virkeligt saa fuldkomment paa dette Sted, at en Baad, der haledes tæt op til Stranden indenfor Pynten og i Nærheden af det Inderste af Bugten, umuligt kunde sees fra mere end een Kant, nemlig fra en tæt bevoxet Skov, som beskyldes af Søen og hvorhen Fremmede ikke saa let skulde vove sig.

„Vi ville snart faae Arken at see," sagde Harry medens Kanoen gled rundt omkring den yderste Ende af Pynten, hvor Vandet var saa dybt, at det saae ganske fort ud; „han holder af at begrave sig imellem Sivene og om fem Minuter ere vi i hans Rede, om ogsaa den gamle Krabat selv skulde være ude ved sine Snarer."

Men March var en falsk Prophet. Kanoen lagde heelt omkring Pynten, saa at de to Reisende frit kunde overskue Bugten, men ingen andre Gjenstande, end dem Naturen selv havde anbragt, bleve synlige. Det rolige Vand strømmede rundt i en yndig Bugtning, Sivene boiede sig blidt ned mod dets Overflade og Træerne ludede som sædvanligt ud over den; men Alt laa i Urkenens stille og ophøiede Ensomhed. Det var et Skuespil, som vilde have glædet en Digter, eller en Kunstner, men det havde intet Tillokkende for Hurry Harry, der brændte af Begjerlighed efter at faae et Glimt af sin letsindige Skjønne at see.

Kanoens Bevægelse havde foraarsaget liden eller ingen Larm, da Grændseboerne stedse brugte Forsigtighed ved ethvert af deres Skridt, og den laa nu paa det speilklare Vand, som om den flod i Luft, delende den aandeløse Stilhed, der syntes at gjennemtrænge hele Dybrinet. I dette Øieblik hørtes en tør Green brage paa den smalle Landstrimmel, der afsondrede Bugten fra Indsøen. Begge Eventyrere studsede og strakte Haanden ud efter Riflen, som aldrig laa længere fra dem, end at de strax kunde gribe den.

"Det var for stærkt for et let Dyr," hviskede Hurry, "og lod ligesom Fodtrin af et Menneske."

"Nei visk ikke, visk ikke," svarede Vildtskytten, "det var, som Du sagde, for svært for det Ene, men for let for det Andet. Sæt Din Aare i Vandet og skyd Kanoen ind til den Træstamme; jeg vil gaae i Land og afskjære hiin Skabning fra Pynten, enten det saa er en Mingo, eller kun en Moskusrotte."

Da Hurry opfyldte Anmodningen, var Vildtskytten snart i Land og trængte ind i Krattet med Mokkasiner paa Fødderne og en Forsigtighed, som forebyggede enhver Larm. Efter en Minuts Forløb befandt han sig midt paa den smalle Landstrimmel og bevægede sig langsomt ned mod Enden af den, da Buskene gjorde en overordentlig Aarvaagenhed nødvendig. Neiop som han havde naaet Midten af Krattet, bragede de tørre Grene atter og Larmen gjentoges med korte Mellemrum, som om et levende Væsen langsomt nærmede sig Pynten. Hurry hørte ligeledes denne Lyd, skjød Kanoen ud i Bugten og greb sin Riffel, for at opvente Udfaldet. En aandeløs Minut paafulgte, efter hvis Forløb en herlig Buk gik ud af Krattet, skred med majestætiske Skridt hen til Pyntens sandede Yderende, og begyndte at slukke sin Tørst i Søens Vand. Hurry tøvede et Øieblik, lagde derpaa Riflen hurtigt til Kinden, sigtede og skjød. Virkningen af denne pludselige Afbrydelse af et saadant Øptrins høitidelige Stilhed var ikke dets mindst

paafaldende Eiendommelighed. Knaldet af Geværet havde Riflens sædvanlige, korte Klang, men da nogle faa Øieblikkes Tausbed vare fulgte paa det pludselige Buldet, i hvilke Larmen svævede i Luften hen over Søen, naaede det de ligeoverfor liggende Klipper, hvor Vibrationerne forøgedes og rullede sig fra Hule til Hule flere Mile langs med Bjergene og syntes at vække Skovens slumrende Jorden. Bukken rystede kun paa Hovedet ved Knaldet af Riflen og Hvinet af Kuglen, thi den var endnu aldrig kommen i Berøring med Mennesket; men Bjergenes Echo vakte Mistro og idet den sprang frem med alle fire Been inde under sig, faldt den pludseligt i dybt Vand og begyndte at svømme hen mod Enden af Søen. Hurry raabte og jagede afsted efter den og i et Par Minuter skummede Vandet omkring Forfølgeren og den Forfulgte. Den Første var i Begreb med at fare omkring Pyten, da Vildtskytten viste sig paa Sandet og vinkede til ham, for at han skulde vende om.

"Det var ubetænkt at trykke los forend vi havde bespeidet Kysten og forvisset os om, at ingen Fjender laa skjulte i Nærheden af den," sagde den Sidstnævnte, da hans Kammerat langsomt og ugjerne vendte tilbage. "Saa meget har jeg lært af Delawarerne ved Hjælp af Underviisning og Fortællinger, skjønt jeg endnu aldrig har været paa Krigsstien. Og desuden er det neppe den rette Aarstid for Vildt og vi trænge ikke til Fødemidler. Man kalder

mig Vildtſkytte, det tilſtaaer jeg, og maaſkee fortjener jeg Navnet, fordi jeg forſtaaer mig paa Dyrenes Natur og er ſikker paa mit Sigte; men man kan ikke beſkylde mig for at have dræbt et Dyr, naar der ikke var Brug for dets Kjød eller Hud. Jeg er nok en Skytte, det er ſandt; men jeg er ingen Slagter."

„Det var en ſlem Bummert at ſkyde Feil til den Buk!" udbrød Hurry, idet han tog Huen af og foer med Fingerne gjennem ſine ſmukke, men uredte Lokker, ſom om han derved vilde losne ſine hildede Tanker; „Jeg har ikke været ſaa kledſet ſiden jeg var femten Aar."

„Beklag Dig ikke derover; Dyrets Død kunde ikke have gavnet Nogen af os og vilde maaſkee have ſkadet os Begge. Diſſe Gjenlyd ere ſorgeligere i mine Øren, end Dit Feilſkud, Hurry; thi de klinge ſom om Naturens Røſt oploftede et Klageraab over en odſel og ubetænkiom Handling."

„Du vil faae nok at høre af ſaadanne Raab, hvis Du tover længe i denne Deel af Verden," ſvarede den Anden leende. „Ekkoet gjentager næſten Alt, hvad der bliver ſagt eller gjort paa Glimmerſpeilet i dette ſtille Sommerveir. Falder en Aare i Vandet, hører man det undertiden mange Gange, ret ſom om Bjergene ſprattede Fns Kledſetbed, og en Latter eller en Piben kommer ud fra Grantræerne, naar de have Lyſt til at ſnakke, paa en Maade, at man ſkulde troe de kunde tale."

„Saa meget mere bør man være forſigtig og taus.

Jeg troer ikke, at Fjenden endnu kan have fundet Vei til disse Bjerge, for jeg veed ikke hvad han skulde vinde derved; men alle Delawarerne sige mig, at ligesom Mod er en Krigers første Dyd, saaledes bør Forsigtighed være hans næste. Et eneste saadant Raab fra Bjergene er nok til at underrette en heel Stamme om Hemmeligheden af vor Ankomst."

„Gjør det ikke andet Gavn, vil det advare gamle Tom om at sætte Gryden paa Ilden og lade ham vide, at Gjesten er i Nærheden. Kom, min Gut; gaa i Kanoen, saa ville vi opstøve Arken, medens det endnu er Dag."

Vildtskytten adlød og Kanoen forlod Stedet. Dens Stavn dreiedes paa skraa tværs over Søen pegende med dennes sydøstlige Krumning. I den Retning var Afstanden til Strandbredden eller til Enden af Søen efter den Kours, de to nu styrede, ikke fuldt en Miil og da de bestandigt skjøde en rask Fart, formindskedes den hurtigt for Aarernes behændige, men lette Kast. Omtrent paa Halvveien benvendtes de to Mænds Øine ved en ubetydelig Larm paa den nærmeste Strandbred og de saae nu, at Bukken netop dukkede op af Søen og vadede ind med Land. Efter en Minuts Forløb rystede det ædle Dyr Vandet af sig, stirrede paa de beskyttende Træer og foer med et Spring mod Land ind i Skoven.

„Det Kreatur gaaer bort med Taknemlighed i Hjertet," sagde Vildtskytten; „thi Naturen siger det, at det har

undgaaet en ſtor Fare. Du burde fornemme noget af den ſamme Følelſe, Hurry, ved Tanken om, at Dit Øie ikke var ſikkrere og Din Haand ikke faſtere, naar der ikke kunde komme noget Godt ud af en Kugle, der affyres mere af Ubeſindighed, end af nogen fornuftig Grund.

„Jeg benegter Øiet og Haanden,“ raabte March temmelig heftigt. „Du har faaet en Smule Navnkundighed blandt Delawarerne for Hurtighed og ſikkert Held paa et Stykke Vildt; men jeg gad nok ſee Dig bagved en af disſe Graner og en heelt bemalet Mingo bagved en anden, hver med ſin ſpændte Riffel og ſøgende at faae hinanden paa Skud! Det er en Stilling, Nathaniel, ſom kan prøve Haanden og Øiet, for den begynder med at prøve Nerverne. Jeg har aldrig anſeet det for en Heltedaad at fælde et Dyr, men at fælde en Vild er det. Den Tid vil nok komme, da Din Haand bliver ſat paa Prøve, nu da vi igjen have faaet Krig, og vi ſkulle ſnart faae at ſee, hvad Jagtøvelſe kan udrette paa Kampvladſen. Jeg benegter, at enten Øiet eller Haanden var uſikker; det hele var en Misregning af Bukken, ſom ſtod ſtille, iſtedetfor at den ſkulde være bleven ved at gaae; derfor ſkjød jeg foran den.“

„Tro hvad Du vil, Hurry; det Eneſte, jeg paaſtaaer, er, at det var heldigt. Jeg veed, at jeg ikke vil trykke ſaa roligt eller med ſaa let et Hjerte løs paa et menneſkeligt Væſen, ſom jeg trykker løs paa et Dyr.“

„Hvem taler om dødelige eller menneſkelige Væſener,

Vildtskytte? Jeg nævnede jo ikke Andet end en Indianer. Jeg tør ikke sige Andet, end at Enhver jo vil have saa sine egne Forneммelser, naar det kommer an paa Liv eller Død mod et andet dødeligt Menneske; men der vil ingen saadanne Betænkeligheder være tilstede med Hensyn til en Indianer; saa tænker man kun paa at komme til at ramme først."

"Jeg anseer den røde Mand for ligesaa vel at være et Menneske, som vi selv, Hurry. De have deres Gaver og deres Religion, det er sandt; men det gjør dog ingen Forskjel til Slutningen, naar Enhver skal dømmes efter sine Gjerninger og ikke efter sin Hud."

"Det er egte Missionairpassiar og vil ikke gjøre megen Lykke i denne Deel af Landet, hvor Hornbutterne ikke holde Forsamlinger. Nei, Huden gjør Manden. Det er Fornuft; hvorledes skulde Folk ellers kunne kjende hinanden? Alle have faaet Hud, for at man, naar man først rigtigt faaer Øie paa et Dyr eller et Menneske, strax kan vide hvad det er. Du kan kjende en Bjørn fra et Vildsvin paa Huden og et graat Egern fra et sort."

"Sandt nok, Hurry," sagde den Anden og saae sig smilende tilbage; "men ikke desto mindre ere de dog begge to Egern."

"Hvo negter det? Men Du vil vel ikke sige, at en rød Mand og en hvid Mand begge to ere Indianere?"

"Nei, men jeg siger, at de begge to ere Mennesker, Mennesker af forskjellig Stamme og Farve og med forskjellige

Gaver og Sagn, men i Hovedsagen med samme Natur. Begge have Sjæle og Begge ville blive krævede til Ansvar for deres Gjerninger i dette Liv."

Hurry hørte til de Theoretikere, som anlege alle dem af den menneskelige Slægt, der ikke vare hvide, for Undereordnede. Hans Begreber om denne Gjenstand vare ikke meget klare eller hans Definitioner synderligt bestemte; men hans Anskuelser vare derfor ikke mindre paastaaelige og heftige. Hans Samvittighed beskyldte ham for adskillige ulovlige Handlinger mod Indianerne og han havde udfundet, at det var et overordentligt let Middel til at berolige den, at sætte den hele Familie af røde Mennesker uden Undtagelse udenfor Menneskerettighedernes Kategori. Intet irrirede ham snarere, end en Benegtelse af hans Sætning, især naar en saadan Benegtelse ledsagedes af antagelige Beviser, og han hørte ikke sin Ledsagers Bemærkning med synderlig Fatning, hverken i Væsen eller Sind.

„Du er en Dreng, Vildtskytte, vildledet og forført ved Delawarernes Ænker og Missienairernes Uvidenhed," udbrød han med sin sædvanlige Ligegyldighed for Høflighedens Former, naar han blev hidsig. „Betragt Du Dig kun som en Rødhuds Broder, men jeg anseer dem alle for Dyr uden nogen anden menneskelig Egenskab, end Snedighed. Den have de, det vil jeg indrømme; men den har ogsaa Ræven, ja endog Bjørnen. Jeg er ældre end Du, har levet længere i Skovene, eller, for den Sags Skyld,

bestandigt levet i dem og lader mig ikke læres, hvad en Indianer er, eller hvad han ikke er. Ønsker Du at blive anseet for en Vild, behøver Du kun at sige til; saa skal jeg forestille Dig som en saadan for Judith og den Gamle og saa skulle vi see, hvad Du vil synes om Din Modtagelse."

Her gjorde Hurrys Indbildningskraft hans Sindsstemning en vis Tjeneste, eftersom han ved at forestille sig, hvorledes hans amphibialske Bekjendt vilde modtage en Person, der blev ham saaledes forestillet, brast i en hjertelig Skoggerlatter. Vildtskytten kjendte altfor vel det Unyttige i at forsøge at overtyde et saadant Væsen om Noget, der stred mod hans Fordomme, til at han nærede noget Ønske om at prøve paa at løse denne Opgave, og det var ham ikke imod, at hans Tanker fik en ny Retning ved, at Kanoen nærmede sig Indsøens sydøstlige Krumning. De vare nu virkeligt ganske nær ved det Sted, som Mardy havde betegnet som Udløbets Beliggenhed, og Begge søgte nu efter det med en Nysgjerrighed, der forøgedes ved Forventningen om at finde Arken.

Det vil maaskee forekomme Læseren noget paafaldende, at det Sted, hvor en Flod af nogenlunde Størrelse løb ud mellem Bredder af negle og tyve Fods Høide, kunde være en Gjenstand for Tvivl hos Mennesker, der nu ikke kunde befinde sig over hundrede Favne fra den egentlige Plet. Man maa imidlertid erindre, at Træerne og Buskene

her, ligesom alle andre Steder, ludede heelt ud over Vandet og dannede en Krands omkring Søen, som skjulte alle mindre Afvigelser fra dens almindelige Omrids.

"Jeg har ikke været nede i denne Ende af Søen i de sidste to Sommere," sagde Hurry, idet han reiste sig op i Kanoen for bedre at kunne see sig omkring. "Ja, der er Klippen som viser sin Hage ovenfor Vandet, og jeg veed, at Floden begynder i Nærheden af den."

Mændene rørte nu atter Aarerne og kom snart Klippen paa nogle faa Favne nær, idet de drev hen imod den, skjøndt de holdt inde med deres Arbeide. Denne Klippe var ikke stor, men kun fem eller ser Fod i Høiden, hvoraf Halvdelen ragede frem over Vandspeilet. Vandets uophørlige Bølgeslag i saa mange Aarhundreder have saaledes afrundet dens Top, at den lignede en stor Bikube, idet dens Skikkelse var usædvanligt regelmæssig og glat. Hurry bemærkede idet de drev forbi den, at denne Klippe var velbekjendt for alle Indianerne i denne Deel af Landet og at de pleiede at bruge den til et Mærke for at betegne Mødestedet, naar de skiltes ad paa deres Jagter og Tog.

"Og der er Floden, Vildtskytte," vedblev han, "men saa tildækket af Træer og Buske, at den mere ligner et Baghold, end Udløbet for en Sø som Glimmerspeilet."

Hurry havde ikke givet nogen daarlig Beskrivelse af Stedet, hvilket virkeligt saae ud som en i Baghold liggende Flod. Mellem de høie Bredder kunde der være en Afstand

af hundrede Fod, men paa den vestlige Side ragede et lille Stykke fladt Land saa langt frem, at Strømmens Brede derved formindskedes til det Halve. De Buskene hængte ned i Vandet nedenunder og Graner, saa høie som Kirketaarne, hævede sig i Veiret som Søiler, idet de alle stræbte op mod Lyset, indtil deres Grene sammenflettedes, kunde Øiet i nogen Afstand ikke letteligt opdage nogen Vandets Udløb betegnende Aabning i Strandbredden. I Skoven forøvrigt var intet Spor at see af dette Udløb fra Søen, da det Hele frembød Synet af det samme sammenhængende og tilsyneladende uendelige Løvteppe. Medens Kanoen, trukken med af Strømmen, langsomt nærmede sig, løb den ind under en Bue af Træer, gjennem hvilken Lyset fra Himlen kæmpende brød frem imellem tilfældige Aabninger og oplivede Dunkelheden nedenfor.

„Det er et naturligt Bagholt," sagde Hurry halvt hvisken de, som om han følte, at Stedet var indviet til Hemmelighedsfuldhed og Aarvaagenhed; „Du kan være vis paa, at gamle Tom har begravet sig med Arken paa et eller andet Sted her omkring. Vi ville løbe et kort Stykke ned med Strømmen og snuse ham op."

„Det synes ikke at være et Sted for et Skib af nogenlunde Størrelse," svarede den Anden; „det forekommer mig, at vi neppe ville faae Plads nok til Kanoen."

Hurry lo ved denne Bemærkning og, som det snart viste sig, med Grund; thi Eventyrerne vare ikke saasnart

komne gjennem Buskene paa den yderste Kant af Sobredden, forend de befandt sig i en smal Flod af tilstrækkelig Dybde med klart Vand og en rivende Strøm under en Hvælving af Blade, der støttedes af Buer, som dannedes af de vældige Træers Grene. Buske bekrandsede Brederne som sædvanligt, men der var tilstrækkelig Plads imellem dem for enhver Ting, der ikke var over tyve Fod bred, og man kunde see otte til ti Gange saa langt forud.

Ingen af vore Eventyrere brugte sin Aare undtagen for at holde det lette Fartøi midt i Strømmen, men Begge iagttoge med skinsyg Opmærksomhed enhver Krumning af Floden, hvoraf der var to eller tre paa de første halvhundrede Favne. De kom imidlertid forbi den ene Krumning efter den anden og Kanoen var dreven et kort Stykke ned med Strømmen, da Hurry greb fat i en Busk, og standsede den saa pludseligt og taust, som om han havde en særegen Bevæggrund til sin Handling. Vildtskytten lagde Haanden paa Skjeftet af sin Riffel, saasnart han bemærkede hvad der skete, men det var fuldt saa meget af Jægervane, som af nogen Følelse af Uroligbed.

„Der er den gamle Krabet!“ hvislede Hurry, pegende med Fingeren og med hjertelig Latter, skjønt han ombyggeligt undgik at gjøre Larm, „stagende omkring, som jeg nok tænkte, op til Knærne i Mudder og Vand, for at see efter Snarerne og Maddingen. Men paa min Sjæl, om jeg kan see noget til Arken, skjønt jeg tør vedde hvert eneste

Skind, jeg faaer i Aar, paa, at Judith ikke vover sin pæne lille Fod ud i Nærheden af dette sorte Mudder. Tosen fletter snarere sit Haar ved en eller anden Kilde, hvor hun kan see sit eget smukke Ansigt og samle haanlige Følelser mod os Mandfolk."

„Du er for streng mod de unge Piger, ja Du er, Hurry; de tænke ligesaa tidt paa deres Feil som paa deres Fuldkommenheder. Jeg tør sige, at denne Judith ikke beundrer sig selv og foragter vort Kjøn saa meget, som Du synes at troe, og at det er ligesaa rimeligt, at hun sørger for sin Fader i Huset, hvor det saa er, som at han sørger for hende mellem Snarerne."

„Det er en Fornøielse at høre Sandhed af et Mandfolks Mund, om det saa kun skeer een Gang i en Pigés Liv," udbrød en behagelig, fyldig og dog qvindelig Stemme saa tæt ved Kanoen, at begge Tilhørerne studsede. „Hvad Dem angaaer, Master Hurry, saa kunne høflige Ord saa let qvæle Dem, at jeg ikke længere ventede at høre dem af deres Mund; de sidste, De yttrede, bleve siddende i Halsen og vare nær ved at tage Livet af Dem. Men det glæder mig at see, at De holder bedre Omgang end forhen og at Folk, som forstaae at agte og behandle Fruentimmer, ikke undsee sig ved at reise i Selskab med Dem."

Med disse Ord tittede et sjeldent smukt og ungdommeligt qvindeligt Ansigt frem gjennem en Aabning mellem Løvet saa tæt ved, at Vildtskytten kunde have naaet det

med sin Aare. Dets Eierinde smilede venligt til den unge Mand og det, skjønt kun paa Skrømt truende Blik, som hun tilkastede Hurry, gjorde kun hendes Skjønhed saa meget mere paafaldende, idet det viste Spillet i et udtryksfuldt, men tillige lunefuldt Ansigt, som syntes med Lethed og Ligegyldighed at kunne gaae over fra det Blide til det Strenge, fra det Dyromte til det Irettesættende.

Et gjentaget Blik forklarede Beskaffenheden af Overraskelsen. Dem selv uafvidende vare Mændene drevne langs med Siden af Arken, der forsætligen var bleven skjult mellem nogle til den Ende afbuggede og ordnede Buske og Judith Hutter havde blot skudt nogle Blade, der laa foran et Vindue, tilside for at vise sit Ansigt og tale til dem.

Fjerde Kapitel.

Arken, som Hutternes flydende Bolig i Almindelighed kaldtes, var en ganske simpel Indretning. En ster Flaade dannede den svømmende Deel af Skibet og midt paa den sted, indtagende hele Breden og omtrent to tredie

Delen af Længden, en lav Bygning, som lignede Kastellet i Skikkelse, men var opført af saa lette Materialier, at den kuns kunde modstaae en Geværkugle. Da Siderne af Flaaden vare lidt høiere end sædvanligt og det Indre af Kahytten ikke havde større Høide, end Bequemmeligheden udkrævede, havde denne usædvanlige Tilsætning ikke noget meget klodset eller paafaldende Udseende. Den var, kort sagt, lidet andet, end en af vore nuværende Kanalbaade, skjøndt mere plumpt bygget, af større Brede, end sædvanligt, og bærende Orkenens Præg i Barken paa dens Stolper og Tag. Flaaden var imidlertid sammensat med en vis Færdighed, i det den var let i Forhold til dens Styrke og tilstrækkeligt haandterlig. Kahytten var afdeelt i to Værelser, hvoraf det ene benyttedes til Dagligstue og Sovekammer for Faderen og det andet tilhørte Døtrene. En meget simpel Indretning tjente til Kjøkken i den ene Ende af Flaaden og stod afsides fra Kahytten i fri Luft, da Arken ganske var en Sommerleilighed.

Bagholdet, som Hurry kaldte det, lader sig ligesaa let forklares. Paa mange Steder paa Søen og Floden, hvor Bredderne vare steile og høie, ludede de mindre Træer og Buske, som allerede anført, heelt ud over Strømmen, saa at Grenene ikke sjeldent naaede ned i Vandet. Paa visse Steder strakte de sig tredive til fyrretyve Fod ud i en næsten horizontal Linie. Da Vandet stedse var dybest inde ved Land, hvor Bredden var høiest og næsten lodret, havde

Hutter ikke havt Vanskelighed ved at lade Arken drive ind under et saadant Skjul, hvor den var bleven lagt for Anker i den Hensigt at fordølge dens Beliggenhed, da Sikkerheden, efter hans Anskuelse af Sagen, udkrævede adskillige saadanne Forsigtigheder. Da Arken først var inde under Træerne og Buskene, bleve Grenene af disse ved nogle Stene, som bandtes ved Enden af dem, tyngede ned i Vandet og nogle faa afhuggede Buske, anbragte paa behørige Steder, gjorde Resten. Læseren har seet, at dette Skjul var saa fuldstændigt, at det skuffede tvende Mænd, som vare fortrolige med Skovene og netop søgte dem, som det skulde fordølge, en Omstændighed, som let vil blive forstaaet af den, som kjender den tætte, yppige Plantevert i en amerikanske Urskov, især i en fredig Jordbund.

Opdagelsen af Arken frembragte en høist forskjellig Virkning paa vore to Eventyrere. Saasnart Kanoen kunde blive bragt hen til den rigtige Aabning, sprang Hurtv ombord og var efter et Øieblikks Forløb indviklet i en munter og paa en Maade behreidende Samtale med Judith, aabenbart forglemmende hele den øvrige Verdens Tilværelse. Saaledes forholdt det sig ikke med Vildtskytten. Han betraadte Arken med langsomme, varsomme Skridt og undersøgte hele Ordningen af Skjulet med nysgjerrige og forstaende Øiekast. Vel kastede han et eneste beundrende Blik paa Judith, som hendes glimrende og sjeldne Skjønhed afkvang ham; men selv denne kunde blot en Sekund afholde

ham fra at give efter for hans Interesse for Hutters Indretninger. Skridt for Skridt betragtede han Sammensætningen af denne mærkelige Bolig, undersøgte dens Sammenføininger og Styrke, overtydede sig om dens Forsvarsmidler og anstillede enhver Jagttagelse, som Enhver, hvis Tanker fornemmeligen dvælede ved deslige Anstalter, maatte falde paa. Heller ikke blev Skjulet forbigaaet. Dette undersøgte han heelt igjennem ombyggeligt og mere end een Gang yttrede han sit Bifald i lydelige Lovtaler. Da Grandseskikkene tilstedede en saadan Ligefremhed, gik han igjennem Værelserne, ligesom han tidligere havde gjort i Kastellet, og traadte, idet han aabnede en Dor, ud paa den Ende af Flaaden, der var ligeoverfor den, hvor han havde forladt Judith og Hurry. Her fandt han den anden Søster, siddende under Skjulets Lovtag, beskjeftiget med noget grovt Sytøi.

Da Vildtskyttens Undersøgelser nu vare sluttede, sænkede han Kolben af sin Riffel, støttede sig paa Løbet med med begge Hænder og vendte sig om med Pigen med en Deeltagelse, som hendes Søsters sjeldne Skjønhed ikke havde formaaet at vække. Af Hurrys Bemærkninger havde han udledet, at Hetty antoges at besidde mindre Forstand, end der pleier at falde i menneskelige Væseners Lod, og hans Opdragelse blandt Indianerne havde lært ham at behandle dem, der vare saaledes hjemsøgte af Forsynet, med mere end almindelig Ømhed. Heller ikke laa der, som

det saa ofte er Tilfældet, Noget i Hettys Udvortes, som kunde svække den Deeltagelse, hendes Tilstand vakte. Vanvittig kunde hun egentligt ikke kaldes, da hendes Aandskræfter netop ikke vare svagere, end at de fleste af de med de høiere Egenskaber forbundne Omrids derved vare blevne udviskede, hvorimod hun beholdt sin Ovrigtighed og Sandhedskjerlighed. De Faa, som havde seet denne Pige og besadde tilstrækkelig Dommekraft, havde ofte bemærket om hende, at hendes Følelse for det Rette næsten syntes at være instinktmæssig, medens hendes Afsky for Uret udgjorde et saa fremspringende Træk af hendes Aand, at den omgav hende med en Atmosphære af reen Moralitet; Eiendommeligheder, der ikke ere sjeldne hos saakaldte svagsindede Personer, ret som om Gud havde forbudt de onde Aander at betræde saa forsvarsløse Enemærker i den velgjørende Hensigt at udstrække sin umiddelbare Beskyttelse til dem, der ikke have faaet Menneskehedens sædvanlige Hjelpemidler Derhos var hendes Ydre behageligt, idet det havde en stærk Ligbed med hendes Søsters, hvoraf det var en beskeden og ydmyg Kopi. Havde det rolige, stille, næsten hellige Udtryk i hendes blide Aasyn end ikke Noget af det Glimrende hos Judith, forfeilede det dog sjeldent at vinde Jagttageren og kun Faa kunde betragte det længe, uden at begynde at nære en inderlig og varig Deeltagelse for Pigen. Hun havde i Almindelighed ingen Farve og hendes enfoldige Sjæl var heller ikke istand til

at forespeile hende Billeder, som kunde faae hendes Kind til at rødme, skjøndt hun besad en saa medfødt Ukydselighed, at den næsten hævede hende til den umistænksomme Reenhed hos et Væsen, der er ophøiet over de menneskelige Svagheder. Brødefri, uskyldig og fri for Mistro, ligesaa meget af Naturen som ved hendes Levemaade, havde Forsynet ikke desto mindre beskjermet hende med enhver Fornærmelse ved en Glorie af moralsk Lys, ligesom det siges at „blidne Vinden for det klippede Lam."

„De er Hetty Hutter," sagde Vildtskytten paa den Maade, hvorpaa man sig selv ubevidst fremsætter et Spørgsmaal, idet han antog en Venlighed i Tone og Væsen, som særdeles vel egnede sig til at vinde den Persons Tillid, han tiltalte. „Harry Hurry har fortalt mig om Dem og jeg veed, at De maa være Barnet."

„Ja, jeg er Hetty Hutter," svarede den unge Pige med en dæmpet, blid Røst, som Naturen, understøttet af en vis Opdragelse, havde bevaret for Plumphed i Tone og Udtale; „jeg er Hetty, Judith Hutters Søster og Thomas Hutters yngste Datter."

„Saa kjender jeg Deres Historie; for Hurry Harry taler en heel Deel og lægger ikke Baand paa sin Tunge, naar han kan beskjæftige sig med andre Folks Anliggender. De tilbringer en stor Deel af Deres Liv paa Søen, Hetty."

„Ja, det gjør jeg. Moder er død, Fader sætter

Snarer og Judith og jeg blive hjemme. Hvad er Deres Navn?"

„Det Spørgsmaal er lettere gjort end besvaret, unge Pige, eftersom jeg er saa ung og dog har havt flere Navne, end adskillige af de største Høvdinger i hele Amerika."

„Men De har faaet et Navn; De kastede dog ikke det ene Navn bort, førend De ærligt og redeligt havde fortjent det andet?"

„Det haaber jeg ikke, Pige, det haaber jeg ikke. Mine Navne ere komne ganske naturligt og jeg troer ikke at det, jeg nu bærer, vil vare ret længe, eftersom Delawarerne sjeldent give en Mand hans rette Navn, førend han har havt Leilighed til at vise sin sande Natur enten i Raadsforsamlingen, eller paa Krigsstien, hvilket endnu ikke har været Tilfældet med mig, da jeg for det Første ikke er nogen født Rødhud og derfor ikke har Ret til at sidde i deres Raadsforsamlinger, og derhos er altfor ringe til, at de Store af min egen Farve skulde opfordre mig til at sige min Mening; og for det Andet, fordi denne er den første Krig der er indtruffen i min Tid og ingen Fjende endnu er trængt saa langt ind i Kolonien, at selv en længere Arm end min har kunnet naae ham."

„Siig mig Deres Navne," sagde Hetty ukunstlet, „og jeg kan maaskee da give Dem Deres Skudsmaal."

„Der er noget Sandt deri, det negter jeg ikke, skjønt det ofte slaaer Feil. Menneskene tage ofte Feil af andre

Mennesker og give dem hyppigt Navne, som de ikke fortjene. De kan see Sandheden heraf i Ringeernes Navne, som i deres eget Tungemaal betyde det samme som de delawariske Navne — saaledes har man i det mindste fortalt mig, for jeg kjender kun lidet til den Stamme, undtagen af Rygtet — og Ingen kan sige, at de ere en ligesaa ærlig og oprigtig Nation. Jeg sætter derfor ingen stor Lid til Navne.'

„Siig mig alle Deres Navne," gjentog Pigen alvorligt; thi hun var for enfoldig til at skjelne Ting fra Livsstillinger og lagde megen Vegt paa Navne; „jeg vil gjerne vide, hvad jeg skal tænke om Dem."

„Nu vel, jeg har ikke Noget derimod, og De skal faae dem alle at høre. For det Første altsaa er jeg en Christen og født hvid, ligesom De selv, og mine Forældre havde et Navn, som gik over fra Fader til Søn som en Deel af deres Gaver. Fader kaldtes Bumppo og jeg blev naturligviis opkaldt efter ham og fik Navnet Nathaniel, eller Natty, som de Fleste fandt for godt at udtale det."

„Ja, ja — Natty — og Hetty" — afbrød den unge Pige ham hurtigt og saae atter op fra Sytøiet med et Smiil; „De er Natty og jeg er Hetty — skjønt De er Bumppo og jeg er Hutter. Bumppo er ikke saa smukt som Hutter, er det vel?'

„Ja, det er nu ligesom man synes. Bumppo har ikke nogen høi Klang, det tilstaaer jeg, og dog have Mennesker

bumpet sig gjennem Verden med det. Jeg gik imidlertid ikke ret længe under det Navn; thi Delawarerne bemærkede snart, eller troede at bemærke, at jeg ikke var hengiven til Løgn, og kaldte mig først Ret-Tunge."

„Det er et godt Navn," faldt Hetty ham alvorligt og bestemt i Talen; „sig nu ikke mere, at der ikke er nogen Dyd ved Navne!"

„Det siger jeg heller ikke, for maaskee fortjente jeg at kaldes saaledes, da jeg ingen Ynder er af Løgn, saaledes som Andre. Efter nogen Tids Forløb bemærkede de, at jeg var rask tilbeens, og kaldte mig da „Skovduen," hvilken, som De veed, har en hurtig Flugt og flyver i lige Linie."

„Det var et smukt Navn!" udbrød Hetty; „Skovduer ere smukke Fugle!"

„De fleste Ting, Gud har skabt, ere smukke paa deres Vis, min gode Pige, skjønt de blive saa vanskabte af Menneskene, at de skifte baade Natur og Udseende. Ved at bringe Budskab og finde blinde Spor kom jeg tilsidst til at følges med Jægerne og da de nu syntes, at jeg var raskere og sikkrere til at finde Vildtet, end de fleste unge Knøse, kaldte de mig „Bred-Øre," fordi jeg, som de sagde, havde en Deel af Hundens Skarpsindighed."

„Det er ikke saa smukt," svarede Hetty; „jeg haaber ikke, at De beholdt det Navn ret længe."

„Ikke efterat jeg var bleven rig nok til at kjøbe en

Riffel," sagde den Anden, idet han røbede en Smule Stolthed gjennem sit ellers saa beskedne og rolige Væsen; „da saaes det, at jeg kunde forsyne en Wigwam med Vildt, og med Tiden fik jeg Navnet „Vildtskytte," hvilket er det, som jeg nu bærer, ihvor simpelt det ogsaa ansees af dem, der sætte større Priis paa et Medmenneskes Skalp, end en Buks Opsats."

„Godt, Vildtskytte, til dem hører jeg ikke," svarede Hetty ligefremt; „Judith holder af Soldater og glimrende Klæder og smukke Fjerbuske; men de ere mig imod. Hun siger, at Officiererne ere fornemme, muntre og fulde af smukke Ord; men de faae mig til at gyse, fordi det er deres Forretning at dræbe deres Medskabninger. Jeg holder mere af Deres Bestilling og Deres sidste Navn er et meget godt Navn, bedre end Natty Bumppo."

„Det er na urigtigt for et Menneske af Deres Gemytsbeskaffenhed, Hetty, og omtrent hvad jeg havde ventet. Man fortæller mig, at Deres Søster er smuk, usædvanligt smuk for en Dødelig, og Skjønheden er tilbøielig til at søge Beundring."

„Har De aldrig seet Judith?" spurgte den unge Pige hurtigt og alvorligt; „har De det ikke, saa gaa strax hen og betragt hende. Ikke engang Hurry Harry er saa behagelig at see paa, skjønt han er et Mandfolk og hun et Fruentimmer."

Vildtskytten betragtede Pigen et Øieblik med Deel-

tagelse. Hendes blege Aasyn rødmede lidt og hendes ellers saa blide og rene Die tindrede, medens hendes Ord robede den indre Drivt.

„Ja, Hurry Harry," mumlede han ved sig selv, medens han gik igjennem Kahytten forud til den anden Ende af Fartøiet; „Det kommer der af et smukt Udvortes, hvis en letsindig Tunge ellers ikke bar nogen Deel deri. Det er let at indsee, hvilken Retning den stakkels Skabnings Følelser tage, hvad der saa end er Tilfældet med Din Judes."

Men Hurrys Galanterier, hans Beherskerindes Koquetterier, Vildtskyttens Betragtninger og Hettys blide Følelser forstyrredes ved, at Arkens Giermands Kano pludseligt viste sig i den smalle Aabning mellem Buskene, der dannede et Slags Grav omkring hans Fæstning. Det syntes, som om Hutter, eller flydende Tom, som han fortroligt kaldtes af de Jægere, der vare bekjendte med hans Levemaade, havde gjenkjendt Hurrys Kano; thi han yttrede ingen Forundring over at see ham i Prammen. Hans Hilsen tilkjendegav tværtimod ikke alene Velbehag, men ogsaa Glæde, blandet med lidt Fortrydelse over, at han ikke var kommen nogle Dage før.

„Jeg ventede Dem forrige Uge," sagde han i en halvt brummende, halvt venlig Tone, „og ærgrede mig ikke lidet over, at De ikke kom. Der kom en Løber her igjennem for at underrette alle Jægerne og Snarefætterne om, at

Kolonierne og Kanadaerne atter vare komne i Haarene paa hverandre, og jeg følte mig saa ensom blandt disse Bjerge med tre Skalper at sørge for og kun et Par Hænder til at beskytte dem."

„Det var fornuftigt," svarede March, „og at føle som en Fader. Dersom jeg havde to saadanne Døtre som Judith og Hetty, vilde min Erfaring fortælle den samme Historie, skjøndt jeg i det Hele taget er lige glad, enten min nærmeste Nabo er halvhundrede Mile borte, eller saa nær ved, at jeg kan raabe til ham."

„Alligevel havde De dog ikke Lyst til at begive Dem alene ud i Ørkenen nu, da De vidste, at de Vilde fra Kanada sandsynligviis røre sig," bemærkede Hutter, idet han kastede et mistroisk og tillige spørgende Blik paa Vildtskytten.

„Hvorfor skulde jeg det? Man siger jo, at en daarlig Reisekammerat gjør Veien kortere, og denne unge Mand anseer jeg for en meget god Kammerat. Det er Vildtskytten, gamle Tom, en berømt Jæger blandt Delawarerne og christenfødt og christeligt opdragen. Knosen er maaskee ikke fuldkommen, men der er daarligere Karle i det Land, han kom fra, og han vil rimeligviis finde Adskillige i denne Deel af Verden, som ikke ere bedre. Skulde vi faae Anledning til at forsvare vore Snarer og Egnen, vil han kunne bruges til at ernære os Alle, for han er en heel Karl til at skaffe Vildt."

„Unge Mand, De er velkommen," brummede Tom og rakte Ynglingen en haard og knoklet Haand til Pant paa sin Oprigtighed; „i saadanne Tider er et hvidt Ansigt en Vens og jeg gjør Regning paa Deres Bistand. Børn gjøre undertiden et stærkt Hjerte svagt og disse mine to Døttre volde mig mere Uro, end alle mine Skind, Snarer og Rettigheder i Landet."

„Det er naturligt!" udbrød Hurry. „Ja, Vildtskytte, De og jeg vide det endnu ikke af Erfaring, men i det Hele taget anseer jeg det for naturligt, at vi vilde have de samme Følelser, og jeg ærer den Mand, som vedkjender sig dem. Hvad Judith angaaer, Gamle, saa tager jeg strax Tjeneste som dendes Soldat og der staaer Vildtskytten, som kan hjælpe Dem med at tage vare paa Hetty."

„Mange Tak, Master March," svarede den Skjønne med en fyldig, velklingende Stemme og med en Rigtighed i Betoningen og Udtalen, som hun havde tilfælleds med Søsteren og som viste, at hun var bleven bedre oplært, end Faderens Levemaade og Udseende kunde lade formode; 'mange Tak skal De have; men Judith Hutter har Mod og Erfaring nok til at stole mere paa sig selv, end paa saadanne smukke Landstrygere som De. Skulde det blive nødvendigt at møde de Vilde Ansigt til Ansigt, gaaer De i Land med min Fader, istedetfor at skjule Dem i Hytterne under Paaskud af at forsvare os Fruentimmer og — —"

„Pige, Pige,' afbrød Faderen hende, „sæt dog en Stop-

per paa Din fladderagtige Tunge og hør et Sandhedens Ord. Der er allerede Vilde paa Bredderne af Søen og Ingen kan sige, hvor nær de ere i dette hellige Øieblik, eller naar vi skulle høre Mere fra dem!"

„Dersom det er sandt, Master Hutter," sagde Hurry, hvis forandrede Aasyn tilkjendegav, hvor vigtig han ansaae denne Underretning for at være, skjønt det ikke røbede nogen umandig Uro; „dersom det er sandt, saa befinder Deres Ark sig i en høist uheldig Stilling; for, uagtet Skjulet skuffede Vildtskytten og mig, vil det dog neppe blive overseet af en Fuldblods-Indianer, som er ude for for Alvor at søge efter Skalper."

„Jeg er af samme Mening som De, Hurry, og ønsker af mit ganske Hjerte, at vi laa paa ethvert andet Sted, end i denne smalle, krumme Flod, der har mange Fordele, naar man vil skjule sig, men næsten er livsfarlig, naar man bliver opdaget. Desuden ere de Vilde tæt ved os og Vanskeligheden bestaaer i at komme ud af Floden, uden at blive skudt ned ligesom en Hjort ved en Saltkilde."

„Er De vis paa, Master Hutter, at de Rødhuder, De frygter, virkeligt ere Kanadiere?" spurgte Vildtskytten beskedent, men alvorligt. „Har De seet Nogen af dem og kan De beskrive mig deres Maling?"

„Jeg er stødt paa Kjendetegn, der røbe, at de ere her i Nærheden, men jeg har ikke seet Nogen af dem. Jeg var omtrent en Miils Vei nede ad Floden for at see

til mine Snarer og fandt da et friſk Spor, ſom gik over Hjørnet af en Moſe og Nord efter. Manden var ikke gaaen derover en Time iforveien og af Fodens og den ſtore Taaes Størrelſe kunde jeg ſee, at det var et indianſk Fodtrin, endnu førend jeg fandt en forreven Mokkaſin, hvis Eiermand havde kaſtet den bort ſom ubrugelig. For den Sags Skyld fandt jeg ogſaa det Sted, hvor han havde ſtandſet for at gjøre ſig en ny, hvilket kun var nogle Skridt fra det Sted, hvor han havde ladet den gamle ligge."

„Det ligner ikke meget en Rødhud paa Krigsſtien!" bemærkede den Anden og ryſtede paa Hovedet. „En erfaren Krieger i det mindſte vilde have nedgravet, brændt eller ſænket et ſaadant Kjendetegn paa ſin Forbimarſch i Floden og hiint Spor er formodentligt et fredeligt Spor. Men Mokkaſinen kunde i høi Grad lette mit Sind, derſom De har tænkt paa at tage den med. Jeg er ſelv kommen hertil for at træffe en ung Høvding og han maa netop komme i den Retning, De har omtalt. Sporet kan være hans."

„Hurry Harry, jeg haaber dog, at De noie kjender denne unge Mand, ſom har Sammenkomſter med Vilde i Egne af Landet, hvor han aldrig før har været?" ſpurgte Hutter i en Tone og med et Væſen, ſom tilſtrækkeligen tilkjendegave Aarſagen til Spørgsmaalet, idet ſaadanne raa Væſener ſjeldent for Delikateſſens Skyld tage i Betænkning at røbe deres Følelſer. „Forræderi er en indianſk Dyd

og de Hvide, som opholde sig meget blandt deres Stammer, antage snart deres Skikker og Sædvaner."

„Sandt, saa sandt som Evangeliet, gamle Tom; men det rammer ikke Vildtskytten, som er en ung Mand af Sandhed, om han ikke har andre Anbefalinger. Jeg indestaaer for hans Ærlighed, hvad jeg saa kan for hans Mod i Slaget."

„Jeg gad nok vide hans Ærinde i denne fremmede Deel af Landet."

„Det er snart fortalt, Master Hutter," sagde den unge Mand med den gode Samvittigheds hele Rolighed; „og desuden troer jeg, at De har Ret til at spørge derom. Faderen til to saadanne Døttre, der, saaledes som De, boer paa en Ø, har netop samme Ret til at spørge om hvad en Fremmed har at bestille i hans Egn, som Kolonien vilde have til at spørge Franskmændene om Grunden, hvorfor de opstille flere Regimenter end sædvanligt paa Grændsen. Nei, nei, jeg skal ikke benegte Deres Ret til at faae at vide, hvorfor en Fremmed kommer til Deres Bolig eller Deres Land i saa alvorlige Tider som disse."

„Naar De tænker saaledes, saa lad mig høre Deres Historie uden videre Indledning."

„Den er snart fortalt, som jeg før sagde, og skal blive ærligt fortalt. Jeg er en ung Mand og har endnu aldrig været paa en Krigssti; men ikke saasnart fik Delawarerne at vide, at Wampumbeltet og en Stridsøre

vare i Begreb med at blive sendte til Stammen, førend de ønskede, at jeg skulde begive mig ud blandt Folkene af min egen Farve for at indhente paalidelige Efterretninger for dem om Tingenes sande Forhold. Det gjorde jeg og efterat jeg havde meddeelt Høvdingerne min Beretning efter min Tilbagekomst, mødte jeg en kongelig Officier ved Schoharie Floden, der havde Penge med til de venskabelige Stammer længere Vester paa. Dette ansaaes for en god Leilighed for Chingachgook, en ung Krieger, der endnu ikke har fældet en Fjende, og mig selv til i Forening at gaae ud paa vor første Krigssti og en gammel Delawarer anviste os Klippen her ved Enden af Søen til Mødested. Jeg vil ikke negte, at Chingachgook tillige har et andet Ærinde med; men det angaaer ikke Nogen her og er hans Hemmelighed og ikke min; derfor vil jeg ikke tale mere derom."

„Det er Noget angaaende et ungt Fruentimmer," faldt Judith ham hastigt i Talen, men smilede derpaa over sin egen Heftighed og var endog saa god at rødme en Kjende over den Maade, hvorpaa hun havde røbet sin Beredvilligbed til at forudsætte en saadan Bevæggrund. „Naar det hverken er Krig eller Jagt, maa det være Kjærlighed."

„Ja, det falder saa let for den Unge og Smukke, som hører saa meget om saadanne Følelser, at antage, at de ligge til Grund for de fleste Handlinger. Men om den Sag siger jeg ikke et Ord. Chingachgook skal møde

mig ved Klippen en Time førend Solens Nedgang i Morgen Aften, hvorpaa vi skulde følges ad uden at fortrædige Andre, end Kongens Fjender, der lovligen ere vore egne. Da jeg i lang Tid har kjendt Hurry, som engang satte Snarer paa vort Jagtdistrikt, og traf ham ved Schoharie Floden, ligesom han var i Begreb med at begive sig til sit Sommerrevier, bleve vi enige om at reise sammen, ikke saa meget af Frygt for Mingoerne, som for godt Kammeratskabs Skyld og for, som han siger, at gjøre en lang Vei kortere."

„Og De troer, at det Spor, jeg saae, kan bidrøre fra Deres Ven, som er kommen tidligere end Aftalen?" spurgte Hutter.

„Det er saa min Tanke, som baade kan være rigtig og urigtig. Men dersom jeg fik Mokkasinen at see, skulde jeg paa Øieblikket sige, om den er gjort efter Delawarernes Maade eller ikke."

„Der er den da," sagde den raske Judith, som allerede var gaaen ned i Kanoen for at søge efter den; „sig os hvad den er, Ven eller Fjende. De seer ærlig ud og jeg troer Alt hvad De siger, hvad saa Fader tænker."

„Ja, Du finder altid Venner, hvor jeg formoder Fjender, Jude," brummede Tom; „men tal, unge Mand, og sig os hvad De tænker om Mokkasinen."

„Den er ikke gjort paa Delawarisk," svarede Vildtskytten, efter at have betragtet den sønderrevne og bort-

kastede Fodbedækning med et forskende Øie; „jeg er for ung paa Krigsstien til at være bestemt, men jeg turde næsten sige, at denne Mokkasin har et nordligt Udseende og er kommen fra hiin Side af de store Indsøer."

„Dersom det er Tilfældet, bør vi ikke blive liggende her en Minut længere end nødvendigt," sagde Hutter, idet han saae ud mellem Bladene af sit Skjul, som om han allerede formodede en Fjende paa den modsatte Bred af den smalle, bugtede Flod. „Der mangler kun en Time eller saa til det bliver Aften og at komme bort i Mørket vil være umuligt, uden at gjøre en Støi, som vilde forraade os. Hørte De Knaldet af et Gevær imellem Bjergene for en halv Time siden?"

„Ja, Gamle, og hørte Geværet selv," svarede Hurry, som nu indsaae den Uforsigtighed, han havde begaaet; „for det blev løsnet ved min egen Skulder."

„Jeg var bange for, at det kom fra de franske Indianere; men det kan alligevel gjøre dem opmærksomme og blive et Middel til, at de opdage os. De gjorde Uret i at skyde i Krigstider, undtagen der var god Anledning dertil."

„Det begynder jeg selv at troe, Onkel Tom; men naar en Mand ikke tør lade sin Riffel gaae af i en Egn paa tusinde Qvadratmile af Frygt for, at en eller anden Fjende skulde høre det, hvad nytter det saa at han har den?"

Hutter holdt nu en lang Raadslagning med sine to Gjester, hvorved de bleve aldeles enige om deres Stilling. Han forklarede dem Vanskeligheden af at forsøge paa i Mørket at faae Arken ud af en saa rivende og smal Strøm, uden at gjøre en Larm, som vilde vække indianske Ørens Opmærksomhed. Omstreifere kunde vel opholde sig i Nærheden af Floden eller Søen; men Bredderne af den Første vare paa mange Steder sumpede og baade saa bugtede og bevorede med Buske, at det var ganske umuligt at komme afsted ved Dagen, uden at løbe stor Fare for at blive seet. Der var maaskee mere at frygte af Øret end af Øiet, især saa længe de befandt sig i de korte, smalle og overskyggede Bugtninger af Floden.

"Jeg løber aldrig ind i dette Skjul, der ligger saa bequemt for mine Snarer og er sikkrere for nysgjerrige Øine end Søen, uden at forsyne mig med Midler til at komme ud igjen." vedblev dette sælsomme Væsen, "og det er lettere gjort ved at hale, end ved at stage. Mit Anker ligger nu ovenfor Strømgangen i den aabne Sø og her er et Tøug, seer De, til at hale os op til det med. Uden Hjælp vilde det være et strengt Arbeide for et Par Hænder at hale en Pram som denne op imod Strømmen. Jeg har derfor et Slags Spil, som letter Arbeidet. Jude kan bruge Styreaaren agter ligesaa godt som jeg selv og naar vi ikke behøve at frygte for Fjender, er det os en ringe Ting at komme ud af Floden."

„Hvad vilde vi vinde, Maſter Hutter, ved at forandre Stilling?“ ſpurgte Vildtſkytten med betydeligt Alvor; „Dette er et ſikkert Skjul, og der kan gjøres kraftig Modſtand fra det Indvendige af Kahytten. Jeg kjender ikke til Kampen, undtagen af Sagnene; men det forekommer mig, at vi kunde drive hvo Mingoer tilbage med ſaadanne Paliſader ſom de der foran os.“

„Ja, ja, De kjender ikke til Kampen, undtagen af Sagnene; det er tydeligt nok, unge Mand! Har de nogenſinde ſeet ſaa ſtor en Vandflade ſom den ovenfor os, førend De kom til den med Hurry?“

„Nei, det kan jeg ikke ſige,“ ſvarede Vildtſkytten. „I Ungdommen ſkal man lære og jeg er langt fra at ville oplofte min Røſt i Raadsforſamlingen, førend den er bleven berettiget dertil ved Erfaring.“

„Nu vel da; jeg ſkal viſe Dem det Mislige ved at fegte i denne Stilling og Fordelen af at hvo til den aabne Sø. Her, kan De ſee, vilde de Vilde vide, hvor de ſkulde ſigte med hvert Skud, og det vilde være altfor meget at haabe, at nogle Kugler ikke ſkulde finde Vei gjennem Sprækkerne mellem Bjelkerne. Vi, paa den anden Side, vilde ikke have Andet end Træer at ſigte efter. Fremdeles ere vi ikke ſikkre for Ild her, da Barken paa Taget ikke er ſtort bedre end Tønder. Desuden kan Kaſtellet blive ſtormet og udplyndret i min Fraværelſe og Alt hvad jeg eier blive ødelagt. Naar vi førſt ere ude paa Søen, kunne vi alene

angribes med Baade eller Flaader, ville have omtrent de samme Fordele som Fjenden og kunne beskytte Kastellet med Arken. Begriber De disse Grunde, unge Menneske?"

"De klinge godt, ja de klinge fornuftigt og jeg vil ikke modsige dem."

"Godt, gamle Tom," udbrød Hurry; „skulle vi afsted, saa jo før vi gjøre Begyndelsen, desto før ville vi faae at vide, om vi skulle beholde vore Skalper til Nathuer eller ikke."

Da dette Forslag var iøinefaldende rigtigt, negtede heller Ingen det sit Samtykke. De tre Mænd begyndte nu, efter en kort forelebig Forklaring, paa Forberedelserne til for Alvor at sætte Arken i Gang. De smekkre Landtouge bleve hurtigt løsnede, og ved at hale i Touget gled det svære Fartøi langsomt ud af Skjulet. Det var ikke saasnart befriet fra de belemrende Grene, førend det ved Strømmens Magt svaiedes ud i Floden og strøg tæt langs med den vestlige Bred Ikke en Sjæl ombord hørte Grenenes Raslen, naar Kahytten tørnede med Træerne og Buskene paa den vestlige Bred, uden en vis urolig Følelse; thi Ingen vidste hvilket Øieblik eller paa hvilket Sted en skjult og mordlysten Fjende pludseligt kunde reise sig. Maaskee bidrog det dunkle Lys, der endnu kæmpede sig gjennem Løvtaget foroven, eller banede sig Vei gjennem den smalle, et Baand lignende, Aabning, der i Luften ovenfor syntes at betegne Flodløbet for neden, til at vise Faren større end

den var; thi det var kun lidet mere end tilstrækkeligt til at gjøre Gjenstandene synlige, uden dog fuldkomment at vise deres Omrids. Skjøndt Solen endnu ikke var heelt nede, havde den dog berøvet Dalen sine umiddelbare Straaler, og Aftenskyggerne begyndte at flokkes omkring de Gjenstande, der stode ubedækkede, og gjorde dem inde i Skoven endnu skumlere og ubyggeligere.

Imidlertid afbrødes Bevægelsen ikke og da Mændene vedbleve at hale i Touget, gled Arken stadigen fremad, idet Prammens Brede forhindrede den fra at synke meget dybt og ikke gjorde det hurtige Element under dens Bund nogen synderlig Modstand. Hutter havde desuden brugt en af Erfaringen tilraadet Forsigtighed, der vilde have gjort en Somand Ære og som fuldkomment forebyggede de Forsinkelser og Vanskeligheder, som ellers vilde have været en Følge af Flodens korte Bugter. Medens Arken gik nedad, vare store, til Touget fastgjorte Steen blevne sænkede midt i Strømmen som et Slags lokale Ankere, hvoraf hvert enkelt forhindredes fra at drive, idet det understøttedes af de andre, indtil det øverste naaedes, hvilket igjen understøttedes af det Anker eller Dræg, som laa et godt Stykke ude i Søen Som Følge af denne Indretning gik Arken fri af alle Forhindringerne paa Bredden, mod hvilken den ellers uundgaaeligt vilde være bleven halet ved hver Bugt og saaledes stødt paa Vanskeligheder, som Hutter, overladt til sine egne Kræfter, vilde have havt endt ved at overvinde.

Begunstigede ved denne Forsigtighed og ansporede ved Frygten for at blive opdagede, halede flydende Tom og hans tvende athletiske Medhjælpere Arken fremad med en fuldkommen saa stor Hurtighed, som kunde forenes med Tougets Styrke. Ved enhver Bugt af Floden hævedes en Steen op fra Bunden, hvorpaa Prammens Retning forandredes til den, som viste med den ovenfor liggende Steen. Paa denne Maade, med Farvandet afsat med Boier, som en Sømand vilde have udtrykt sig, arbeidede Hutter sig fremad, medens han med dæmpet og varsom Røst snart opfordrede sine Venner til at forøge deres Anstrengelser og snart, naar der var Anledning dertil, gjorde dem opmærksomme paa, at deres Anstrengelser i visse Øieblikke kunne sætte dem alle i Fare ved alt for stor Iver. Trods deres lange Bekjendskab med Skovene, forøgede den beskyggede Flodbreds skumle Beskaffenhed den Urolighed, som Enhver af dem følte, og da Arken naaede den første Bugt af Susquehannah, og der saaes et Glimt af Søens bredere Flade, følte de alle en Lettelse, som maaske Ingen af dem vilde have været villig til at tilstaae. Her blev den sidste Steen halet op fra Bunden og Touget viste lige ud til Trægget, hvilket, som Hutter havde forklaret, var blevet kastet ovenfor Strømningen.

„Gud ske Lov!" udbrød Hurry; „der er Dagslyset og vi ville snart faae Leilighed til at see vore Fjender, dersom vi skulle føle dem!"

„Det er mere end De eller noget Menneske kan sige," brummede Hutter. „Intet Sted vil en Hob snarere ligge i Baghold, end paa Kysten omkring Udløbet, og det Øieblik, da vi komme ud fra disse Træer og ud i aabent Vande, vil være det mest afgjørende, eftersom Fjenden da vil have et Skjul, naar vi have mistet vort. Judith, Pige, Du og Hetty skulle lade Aaren passe sig selv og gaae ind i Kahytten og huske paa ikke at vise Eders Ansigter ved et af Vinduerne; thi de, som faae dem at see, ville ikke standse for at røre deres Skjønhed. Og nu, Hurry, ville vi selv gaae ind i den forreste Stue og hale gjennem Døren; der ere vi Alle sikkre, i det mindste for en Overrumpling. Ven Vildtskytte, da Strømmen nu ikke er saa stærk og Touget er saa stramt, som det kan taale, saa gaa De fra Vindue til Vindue, uden dog at lade Deres Hoved blive seet, hvis De har deres Liv kjært. Ingen kan vide, naar eller hvor vi skulle høre fra vore Naboer."

Vildtskytten adlød med en Fornemmelse, som ikke havde Noget tilfælleds med Frygt, men vidnede om hele det Spændende ved en fuldkommen ny og yderst interessant Stilling. For første Gang i sit Liv befandt han sig i Nærheden af Fjenden, eller havde god Grund til at troe det, og det under alle de Gru opvækkende Omstændigheder ved indianst Overrumpling og indianst List. Idet han tog Plads ved et Vindue, gled Arken netop gjennem den smalleste Deel af Floden, et Punkt, hvor Vandet først løb

ind i den egentlige Flod og hvor Træerne ganske mødtes foroven, saa at Strømmen bruſede ind i en Løvhvælving, Noget, der er ligesaa eiendommeligt og særegent for Landet, som det at Floderne i Schweits bogstaveligen bruse frem fra Iiskamre.

Arken var i Begreb med at glide forbi den sidste Bugtning af denne løvbedækkede Indgang, da Vildtskytten, efterat have undersøgt Alt det, der kunde sees af den østlige Flodbred, gik over til Vinduerne paa den modsatte Side af Stuen for at betragte den vestlige. Han kom i rette Tid til denne Aabning; thi han havde ikke saasnart anbragt sit Die ved en Ridse, førend det mødte et Syn, som nok kunde have forfærdet en saa ung og uerfaren Skildvagt som han. Et ungt Træ ludede ud over Vandet i næsten en Halvcirkel, idet det først var groet op mod Lyset, men derpaa var blevet trykket ned i denne Skikkelse ved Sneens Tyngde, Noget, der hyppigt finder Sted i de amerikanske Skove. Paa dette Træ havde allerede ikke mindre end ser Indianere viist sig, medens Andre stode rede til at følge dem, naar der blev Plads, idet det aabenbart var deres Hensigt at klattre ud paa Stammen og lade sig falde ned paa Taget af Arken, naar den kom forbi nedenunder. Det vilde ikke have været saa vanskeligt, da Træets Krumning tilstedede en magelig Gjennemfart, Grenene ydede tilstrækkelige Støttepunkter for Hænder og Faldet var for ubetydeligt til at vække Frygt. Da Vildtskytten

først bemærkede denne Hob, var den netop i Begreb med at klattre opad den Deel af Træet, som var nærmest ved Jorden og følgeligt den vanskeligste at komme op i, og hans Bekjendtskab med de indianske Skikke sagde ham, at de Alle vare i deres Krigsmaling og hørte til en fjendtlig Stamme.

„Hal, Hurry!“ raabte han; „Hal saa sandt Du har Dit Liv kjært og elsker Judith Hutter! Hal, Menneske, hal!“

Denne Opfordring gjaldt en Person, som den unge Mand vidste havde en Kæmpes Kræfter, og den var saa indstændig og høitidelig, at baade Hutter og March indsaae, at den ikke skete omsonst, og de anvendte al deres Styrke paa Touget og det i det farligste Øieblik. Prammen fordoblede sin Fart og syntes at skude frem under Træerne, som om den var sig den over Hovedet svævende Fare bevidst. Da Indianerne saae, at de vare opdagede, udstødte de det frygtelige Krigsskrig, klattrede ud paa Træet og gjorde et fortvivlet Spring efter deres formeentlige Bytte. De vare ser i Tallet, som gjorde dette Forsøg, men de faldt Alle, med Undtagelse af deres Anfører, i Vandet i større eller mindre Afstand fra Arken i Forhold til som de kom tidligere til det Sted, hvorfra Springet skete. Høvdingen, som havde indtaget den farlige forreste Plads, ramte Arken lige ved Bagstavnen, da han havde havt Leilighed til at springe tidligere end de Andre. Faldet var

høiere, end han havde ventet; han blev noget bedøvet og laa et Øieblik halvt sammenkrummet og bevidstløs. I det samme styrtede Judith, hvis Skjønhed forøgedes ved den Spænding, som fremkaldte hendes dristige Handling, hvilken farvede hendes Kinder høirøde, ud af Kahytten og stødte, idet hun anvendte hele sin Kraft, den fremmede Gjest hovedkuls ud i Floden over Reilingen af Prammen. Denne afgjørende Heltedaad var ikke saasnart udført, førend Qvinden gjenvandt sit Herredømme; Judith saae ud over Agterstevnen for at forvisse sig om, hvad der var blevet af Manden, og Udtrykket i hendes Øie blidnedes til Deeltagelse; dernæst rødmede hendes Kind halvt af Undseelse og halvt af Forundring over hendes Forvovenhed og endeligen lo hun paa den hende egne, lystige og yndige Maade. Alt dette foregik i mindre end en Minut, da Vildtskytten lagde sin Arm om hendes Liv og hun blev hurtigt trukken ind i den beskyttende Kahyt. Dette Tilbagetog iværksattes netop i rette Tid. Neppe vare de Tvende i Sikkerhed, førend Skoven opfyldtes af Hyl og Kugler begyndte at slaae imod Bjelkerne.

Da Arken hele Tiden havde været i rask Fart, var den udenfor enhver Fare for at blive forfulgt, da disse smaa Begivenheder vare indtraadte, og saasnart det første Udbrud af de Vildes Forbittrelse havde lagt sig, holdt de op med at skyde, da de indsaae, at det kun vilde være at spilde Krudt og Bly. Da Prammen var kommen op over

sit Træg, lettede Hutter dette af Grunden, saa at det ikke kunde forhindre Farten og da Fartøiet nu var udenfor Strømmens Paavirkning, vedblev det at skyde fremad indtil det kom heelt ud i aabent Vand, skjønt endnu saa tæt ved Land, at det kunde være farligt at udsætte sig for en Riffelkugle. Hutter og March satte to smaa Bunkaarer i Vandet og snart dreve de, bedækkede af Kahytten, Arken langt nok ud fra Land, til at den ikke længere kunde friste deres Fjender til at gjøre noget yderligere Forsøg paa at skade dem.

Femte Kapitel.

Der foretoges nu nok en Raadslagning i Forenden af Prammen, ved hvilken baade Judith og Hetty vare tilstede Da ingen Fare nu kunde nærme sig useet, var den øieblikkelige Uro vegen for de Betragtninger, der vare en Følge af Overbeviisningen om, at der befandt sig et betydeligt Antal Fjender paa Bredderne af Indsøen og at de kunde være sikkre paa, at intet Middel vilde blive ladet uforsøgt for at bevirke deres Undergang. Som Noget, der

fulgte af sig selv, følte Hutter disse Sandheder dybest, da hans Døttre vare vante til at stole paa ham og vidste for Lidet til fuldkommen at begribe den Fare, hvori de svævede, hvorimod hans mandlige Ledsagere kunde forlade ham hvilket Øieblik de fandt for godt. Hans første Bemærkning viste, at han havde Øie for den sidstnævnte Omstændighed, og kunde for en skarpsindig Jagtager have røbet den Frygt, som netop da var den fremherskende.

„Vi have en stor Fordeel over Irokeserne eller Fjenderne, hvem de saa ere, ved at være tilsøes," sagde han; „der er ikke een Kano ved Søen, uden at jeg veed, hvor den er gjemt, og nu, da Deres, Hurry, er her, er der kun tre til i Land og de ere forstukne saa godt i hule Træstammer, at jeg ikke troer, at Indianerne ville finde dem, om de saa søge aldrig saalænge."

„Det er umuligt at afgjøre, det kan Ingen sige," bemærkede Vildtskytten; „en Hund er ikke sikkrere paa Farten, end en Rødhud, naar han troer at kunne vinde Noget derved. Naar denne Hob seer Skalper for sig, eller Bytte eller Ære efter deres Begreber om Ære, saa skal det være en tæt Stamme, som skjuler en Kano for deres Øine."

„Du har Ret, Vildtskytte, udbrød Hurry March; „Du er et reent Evangelium i saa Henseende og det glæder mig, at min Barkbunke ligger her i god Behold ikke længere fra mig, end at jeg kan naae den. Jeg mener, at de ville have faaet Fingre paa alle de andre Kanoer

inden i Morgen Aften, dersom det virkeligt er deres Alvor at røge Dem ud, gamle Tom, og vi kunne ligesaa gjerne tage fat paa vore Aarer."

Hutter svarede ikke strax. Han saae sig stiltiende om i omtrent en Minut, idet han betragtede Himlen, Søen og det Skovbelte, der ligesom hermetisk omsluttede den, som om han raadførte sig med deres Tegn. Ei heller bemærkede han noget forurolignende Varsel. De grændseløse Skove slumrede i Naturens dybe Hvile; Himlen var klar og skinnede endnu af den nedgaaende Sols Lys, medens Søen tog sig yndigere og stillere ud, end den havde gjort den hele Dag. Det var et fuldkomment beroligende Skue, som maatte dysse Lidenskaberne i et Slags hellig Slummer. Hvor vidt det imidlertid gjorde denne Virkning paa Selskabet i Arken, vil sees af Fortællingens videre Gang.

„Judith," raabte Faderen, da han havde anstillet denne noiagtige, men korte Betragtning af Omgivelserne; „Natten er forhaanden; skaf vore Venner Mad; en lang Marsch giver en skarp Appetit."

„Vi ere ikke sultne, Master Hutter," bemærkede March; „for vi forsynede os kort førend vi kom til Søen og jeg for min Part foretrækker Judiths Selskab selv for hendes Aftensmad. I denne stille Aften er det saa behageligt at sidde ved Siden af hende."

„Natur er Natur," indvendte Hutter, „og den maa næres. See til Maden, Judith, og lad Din Søster hjælpe

Dig. Jeg har Noget at tale med Dem om, mine Venner," vedblev han, da hans Døtre ikke længere kunde høre ham, "og vil helst have Pigebørnene af Veien. De see, hvorledes jeg er stedt, og jeg vilde gjerne høre Deres Mening om hvad der er det Bedste at gjøre Tre Gange er jeg allerede bleven drevet ud ved Ild, men det var paa Land, og jeg har anseet mig for temmelig sikker, siden jeg fik Kastellet bygget og Arken ud i Vandet. Mine andre Ulykker håndtes imidlertid i fredelige Tider og vare ikke Andet end saadanne Gjenvordigheder, som en Mand kan vente sig i Skovene; men denne Historie seer alvorlig ud og det vilde lette mit Sind meget at høre Deres Tanker."

„Efter min Formening, gamle Tom, er baade De, Deres Hytter, Deres Fælder og hele Deres Eiendom i en bandsat Knibe," svarede den prosaiske Hurry, som ikke fandt det Umagen værdt at lægge Dølgsmaal paa Noget. „Efter mine Begreber om Værdi ere de Alle tilsammen ikke halvt saa meget værdt i Dag, som de vare i Gaar, og heller ikke vilde jeg give mere for dem, naar jeg skulde betale dem med Skind."

„Og saa har jeg Børn," vedblev Faderen, idet han gjorde denne Bemærkning, som vilde have sat endog en ligegyldig Jagttager i Forlegenhed for at sige, om den skulde være en Lokkemad, eller Udbrud af faderlig Bekymring; „Døttre, som De veed, Hurry, og det to gode Piger, kan jeg sige, skjøndt jeg er deres Fader."

„En Mand kan sige hvad det skal være, Master Hutter, især naar han trykkes af Tid og Omstændigheder. De har Døttre, som De siger, og den ene af dem har ikke sin Lige paa hele Grændsen hvad et smukt Udvortes angaaer, hvad hun saa har med Hensyn til en smuk Opførsel. Den stakkels Hetty, ja, hun er Hetty Hutter og det er Alt, hvad man kan sige om den stakkels Ting. Lad mig faae Jude, naar blot hendes Opførsel svarede til hendes Udvortes."

„Jeg seer, Harry March, at jeg kuns kan betragte Dem som en Ven i Mågsveir, og formodentligt er Deres Kammerat af samme Tankemaade," svarede den gamle Tom med et let Udbrud af Stolthed, som ikke var uden Værdighed; „nu vel, jeg faaer at stole paa Forsynet, som maaskee ikke vil være døvt for en Faders Bønner."

„Hvis De troer, at Harry her har i Sinde at lade Dem i Stikken," sagde Vildtskytten med en inderlig Ligefremhed, som gav en dobbelt Forsikkring om deres Sandhed, „saa troer jeg at De gjør ham Uret, ligesaa vist som jeg veed, at De gjør mig Uret, naar De antager, at jeg vilde følge med ham, hvis han kunde være saa troløs at forlade en Familie af hans egen Farve i en saadan Stilling som denne. Jeg er kommen her til Søen, Master Hutter, for at møde en Ven, og jeg ønsker kun, at han var her selv, ligesaa vist som jeg ikke tvivler paa, at han vil være her i Morgen Aften; for saa vilde De have nok en Riffel til Deres

Biſtand; rigtignok en ligeſaa uerfaren ſom min egen, det tilſtaaer jeg; men den har ſaa ofte viiſt ſig egte med alt Slags Vildt, baade ſtort og ſmaat, at jeg indeſtaaer for dens Nytte med dødelige Menneſker."

„Tor jeg da ſtole paa, at De vil ſtaae mig og mine Døttre bi, Vildtſkytte?" ſpurgte den gamle Mand med en Faders Bekymring i ſine Træk.

„Det kan De, flydende Tom, hvis det er Deres Navn, og det ſom en Broder vilde ſtaae ſin Søſter, en Mand ſin Huſtru, eller en Beiler ſin Elſkerinde bi. I den Retning kan De ſtole paa mig gjennem alle Gjenvordigheder og jeg troer, at Hurry gjør ſin Natur og ſine Ønſker Skam, dersom De ikke ogſaa kan ſtole paa ham."

„Nei han gjør ikke," udbrød Judith, idet hun ſtak ſit ſmukke Anſigt ud ad Døren, „hans Natur er Haſtværk, ligeſaa vel ſom hans Navn, og han vil haſte afſted, ſaaſnart han ſeer ſin egen ſmukke Perſon i Fare. Hverken „gamle Tom" eller hans „Joſe" ville ſtole meget paa Maſter Marcy, nu da de kjende ham; men paa Dem, Vildtſkytte, ville de forlade ſig; thi Deres ærlige Hjerte og ærlige Anſigt berge os for, at De vil holde hvad De lover."

Dette blev ſagt maaſkee ligeſaa meget af forſtilt Foragt for Hurry ſom for Alver; men det blev dog ikke ſagt uden Følelſe. Judiths ſmukke Anſigt beviſte nokſom den ſidſte Omſtændighed og hvis den trufne Marcy troede, at han aldrig havde ſeet det med et ſtærkere Udtryk af Haan, en Følelſe,

hvortil den Skjønne let hengav sig, end medens hun saae paa ham, saa udtrykte det visseligen sjeldent en høiere Grad af Blidhed og qvindelig Følsomhed, end medens hendes talende blaa Øine vare fæstede paa hans Reisekammerat.

„Gaa Din Vei, Judith," befalede Hutter strengt, førend nogen af de unge Mænd kunde svare; „gaa Din Vei og kom ikke igjen, førend Du kommer med Maden. Pigen er bleven forkjælet ved de Officierers Smigrerier, som undertiden indfinde sig her, Master March, og jeg haaber ikke, at De tager Dem hendes dumme Snak nær."

„De har aldrig talt et sandere Ord, gamle Tom," svarede Harry, som krympede sig ved Judiths Bemærkninger; „de sidste Lapser fra Fortet have reent fordærvet hende! Jeg kjender neppe Jude mere igjen og kunde næsten fristes til at beundre hendes Søster, som bliver mere og mere efter mit Sind."

„Det glæder mig at høre, Harry, og jeg betragter det som et Tegn paa, at De er ved at komme til Fornuft. Hetty vilde være en langt sikkrere og forstandigere Kone end Jude og rimeligviis tage langt bedre med Deres Frierі, da jeg er bange for, at Officiererne have gjort hendes Søster forstyrret i Hovedet."

„Ingen Mand kunde faae en paalideligere Kone, end Hetty," svarede Harry leende, „uagtet jeg ikke vil svare for, at hun blev af de forstandigste. Men lige meget; Vildtskytten har ikke taget Feil af mig, da han sagde Dem,

at jeg vilde lade mig findes paa min Post. Jeg forlader Dem ikke, Onkel Tom, hvilke mine Følelser og Hensigter med Hensyn til Deres ældste Datter saa end ere."

Hurry nød megen Agtelse for Ordholdenhed blandt sine Bekjendte og Hutter hørte dette Løvte med uforbulgt Tilfredshed. Endog den store personlige Styrke hos en Medhjælper blev af Vigtighed for at faae Arken sat i Bevægelse og ved det Slags Haandgemæng, som ikke sjeldent forefaldt i Skovene; og ingen, i en stor Forlegenhed stedt Anfører kunde føle større Glæde ved Beretningen om, at en Forstærkning nærmede sig, end Grændseboeren ved at erfare, at denne vigtige Bundsforvante ikke vilde forlade ham. En Minut iforveien vilde Hutter have været veltilfreds med at fjerne sin Fare ved Løftet om kun at forholde sig forsvarsviis, men ikke saasnart følte han en vis Sikkerhed i saa Henseende, førend den menneskelige Ustadighed forledede ham til at tænke paa Midler til at føre Krigen ind i Fjendens eget Land.

„Der er blevet udlovet hoi Betaling paa begge Sider for Skalper," bemærkede han med et grumt Smiil, som om han følte Fristelsens Styrke til samme Tid som han ønskede at paatage sig en vis Foragt for at fortjene Penge ved Midler, som de sædvanlige Følelser hos dem, der gjøre Krav paa at være civiliserede Mennesker, forkastede, selv dengang de antoges. „Det er maaskee ikke rigtigt at tage Guld for Mennskeblod, men naar Folk have travlt med at

slaae hverandre ihjel, kan der neppe være noget Ondt i at forsøge Byttet med en lille Stump Hud. Hvad er Deres Mening, Hurry, i saa Henseende?"

"At De har taget uhyre Feil, Gamle, ved at kalde vildt Blod Menneskeblod. Jeg anser ikke en Rødhuds Skalp mere end et Par Ulveøren og tager ligesaa gjerne med Penge for det Ene som for det Andet. Med hvide Folk er det en anden Sag, for de have en naturlig Modbydelighed for at blive skalperede, hvorimod Indianeren netop rager sit Hoved tilrede for Kniven og lader af Praleri en Tot Haar blive staaende, som man kan tage fat i ovenikjøbet.

"Det er imidlertid mandigt og jeg mærkede strax, at naar vi først fik Dem paa vor Side, vilde vi have Dem med Hud og Haar," svarede Tom, der aflagde hele sin Kulde, da han fik fornyet Tillid til sin Kammerats Stemning. "Der kan maaskee komme noget gandske Andet ud af disse Rødhuders Overfald, end de havde ventet. De er formodentligt af samme Tanker som Hurry, Vildtskytte, og anseer det for lige meget, enten man tjener Penge paa denne Maade eller ved Jagt og Snaresætteri?"

"Nei, jeg har ingen saadan Følelse og ønsker heller ikke at have den," svarede Vildtskytten. "Mine Gaver ere ikke en Skalperers Gaver, men saadanne, som tilhøre min Religion og min Farve. Jeg vil staae Dem bi, Gamle, i Arken eller i Kastellet, i Kanoen eller i Skoven, men jeg

vil ikke vanære min Natur som Menneske ved at befatte mig det, Gud har bestemt for en anden Stamme. Hvis De og Hurry have faaet Tanker, som helde til Koloniens Guld, saa gaaer selv og søger efter det og lader mig tage vare paa Fruentimmerne. Saa uenig jeg ogsaa maa være med Eder Begge om alle de Gaver, som ikke egentligen tilhøre en hvid Mand, ere vi dog enige om, at det er de Stærkes Pligt at sørge for de Svage, især naar disse høre til dem, som Naturen har bestemt Manden til at beskytte ved hans Styrke og Blidhed."

„Hurry Harry, det er en Lærdom, som De kunde lægge Dem paa Hjertet og udøve med en vis Fordeel," sagde Judiths yndige, men dog kraftige Stemme fra Kahytten; et Beviis paa, at hun havde hørt Alt, hvad der hidtil var blevet sagt.

„Ikke mere herom Jude," raabte Faderen vred. „Gaa længere tilside; vi tale om Ting, som et Fruentimmer ikke maa høre."

Hutter rørte sig imidlertid ikke for at see, om han blev adlydt eller ikke; men fortsatte Samtalen, idet han dæmpede Stemmen noget.

„Den unge Mand har Ret, Hurry," sagde han, „og vi kunne overlade Børnene til hans Varetægt. Nu vel, min Mening er denne og jeg troer vist, at De vil finde den fornuftig og rigtig. Der er en stor Hob af disse Vilde her ved Strandbredden og skjønt jeg ikke sagde det

for i Pigebørnenes Paahør, for de ere ligesom alle Fruentimmer og kunde let blive til Uleilighed, hvor noget Alvorligt skal udføres, der er Fruentimmer imellem dem. Det veed jeg af Aftrykket af Mokasinerne og de ere, naar Alt, kommer til Alt, Jægere, som have været saalænge ude, at de ikke vide noget om Krigen eller om de udsatte Præmier."

„Men naar det er Tilfældet, gamle Tom, hvorfor var da deres første Hilsen et Forsøg paa at tage Livet af os?"

„Vi vide jo ikke, om deres Plan var saa blodig. Det er naturligt og let for en Indianer at give sig af med Baghold og Overrumplinger og de vilde uden Tvivl først komme ombord i Arken og derpaa gjøre deres Betingelser. At en skuffet Vild kunde skyde paa os, er i sin Orden og det tænker jeg slet ikke paa. Desuden, hvor ofte have de ikke i de allerfredeligste Tider roget mig ud og plyndret mine Fælder, ja endog skudt paa mig!"

„De Skurke ere ikke bange for at gjøre Sligt, det maa jeg indrømme, og vi betale dem omtrent med samme Mynt. Fruentimmer kunne vistnok ikke være paa Krigsstien og for saavidt er der Fornuft i Deres Mening."

„Heller ikke vilde en Jæger være i sin Krigsmaling," bemærkede Vildtskytten. „Jeg saae Ringoerne og veed, at de ere ude paa Sporet efter dødelige Mennesker og ikke efter Bævere eller Hjorte."

„Der fik De den, Gamle," sagde Hurry. „Hvad Dine angaaer, saa stoler jeg ligesaa godt paa denne unge Mand, som paa den ældste Koloniſt, og naar han siger Maling, saa var der ogsaa Maling."

„Saa ere et Jagtparti og et Krigsparti trufne sammen, for Fruentimmer maa der have været med dem. Det er kun faa Dage siden, at Løberne kom her igjennem med Budskabet om Urolighederne og maaskee ere Krigerne dragne ud for at kalde deres Fruentimmer og Børn tilbage og for saa snart som muligt at begynde Kampen."

„Det kunde staae sig i Retten og er netop Sandheden," udbrød Hurry; „nu har De det, gamle Tom, og jeg gad nok høre, hvad De vil faae ud deraf."

„Præmien," svarede den Anden, idet han betragtede sin opmærksomme Tilhører paa en kold, tvær Maade, hvori hjertelos Begjerlighed og Ligegyldighed for Midlerne dog mere udtalte sig, end nogen Følelse af Forbittrelse eller Hevn. „Er der Fruentimmer, er der ogsaa Børn; Smaa og Store have Skalper og Kolonien betaler lige Meget for Alle."

„Saa meget desto større Skam for den, hvis den gjør det," afbrød Vildtskytten ham; „saa meget desto større Skam for den, at den ikke indseer sine Gaver og viser Guds Villie større Opmærksomhed."

„Tag imod Fornuft, Knos, og skrig ikke førend Du har fattet en Sag," svarede den ubevægede Hurry; „de

Vilde skalpere Dine Venner Delawarerne eller Mohikanerne, hvad de nu ere, og hvorfor skulde vi ikke ogsaa skalpere? Jeg tilstaaer, at det vilde være Uret af Dig og mig at gaae ind i Kolonierne og bente Skalper, men det er en ganske anden Sag, hvad Indianerne angaaer. En Mand bør ikke tage Skalper, naar han ikke er villig til selv at lade sig skalperes ved en passende Leilighed. Den ene Godhed er den anden værd, det gjælder over hele Verden. Det er Fornuft og jeg troer ogsaa, at det er god Religion."

"Hvad, Master Hurry," afbrød Judiths fyldige Stemme ham atter, "er det Religion at sige, at den ene Ondskab er den anden værd?"

"Jeg vil aldrig trættes med Dem mere, Judy; for De slaaer mig af Marken med Deres Skjønhed, naar De ikke kan gjøre det med Grunde. Kanadaerne betale jo deres Indianere for Skalper, hvorfor skulde vi da ikke betale — —"

"Vore Indianere!" udbrød den unge Pige, idet hun smilede med en vis tungsindig Munterhed. "Fader, Fader! Tænk ikke mere derpaa, men følg Vildtskyttens Raad; han har Samvittighed, hvilket er mere end jeg kan sige eller troe om Hurry Harch."

Hutter stod op og nødte, efter at være kommen ind i Kahytten, sine Døtre til at gaae ind i det inderste Værelse, hvorpaa han lukkede begge Dørene og vendte tilbage.

Derpaa droftede han og Hurry Sagen noiere, men da det væsentlige Indhold af denne Samtale vil vise sig i Fortællingen, behoves det ikke at berettes her omstændeligt, Læseren kan imidlertid ikke have vanskeligt ved at fatte den Moralitet, der ledede deres Raadslagning. Den var i Sandhed den samme, som i en eller anden Skikkelse styrer de fleste menneskelige Handlinger og hvis Hovedprincip bestaaer i, at den ene Uretfærdighed retfærdiggjor den anden. Dens Fjender betalte for Skalper og dette var tilstrækkeligt til at berettige Kolonien til at gjøre Gjengjeld. Vel sandt, Franskmændene betjente sig af det samme Argument, en Omstændighed, der, som Hurry bemærkede til Svar paa en af Vildtskyttens Indvendinger, bekræftede dets Rigtighed, da dødelige Fjender rimeligviis ikke vilde benytte den samme Grund, naar den ikke var god. Men hverken Hutter eller Hurry vare Mænd, der opholdt sig ved Ubetydeligheder, naar Spørgsmaalet var om de Indfødtes Rettigheder, eftersom en af Voldsfærdens Følger er, at den forhærder Samvittigheden, hvilket er det eneste Middel til at berolige denne. I Landets fredeligste Tilstand førtes et Slags Krig mellem Indianerne, især dem fra Kanada, og Folk af Hurrys og Hutters Kaste, og i det Øieblik en virkelig og anerkjendt Krig fandt Sted, betragtedes den som et Middel til at hevne tusinde virkelige eller indbildte Fornærmelser. Desuden var der noget Sandt og en heel Deel Hensigtsmæssighed i Gjengjeldelsesprincipet, hvoraf de Vegge

benyttede sig for at gjendrive deres retsindigere og samvittighedsfuldere Stalbreders Indvendinger.

„Du maa slaae en Mand med hans egne Vaaben, Vildtskytte," udbrød Hurry i sin udannede Dialekt og paa den paastaaelige Maade, hvorpaa han behandlede alle moralske Sætninger; er han bidsig, maa Du være endnu bidsigere; er han modig, maa Du være endnu modigere. Det er Maaden, hvorpaa man skal overvinde sin Modstander, hvad enten han er Christen eller Vild; ved at holde sig i hans Spor kommer man desto før til Enden af sin Reise."

„Det er ikke Hornhutternes Lære, som siger, at alle skulle dømmes efter deres Pund eller Lærdom, Indianeren som en Indianer og den hvide Mand som en hvid Mand. Regle af deres Lærere sige, at naar man faaer et Slag paa den ene Kind, skal man vende den anden Side af Ansigtet til for at tage imod nok et Slag, istedetfor at søge Hevn, hvorved jeg forstaaer — — —"

„Det er nok!" raabte Hurry; „Det er Alt, hvad jeg behøver for at bevise et Menneskes Lære! Hvor lang Tid vilde der behøves til at svarke en Mand gjennem Kolonien, ind ad den ene og ud ad den anden Ende, efter den Gundsætning?"

„Misforstaa mig ikke, Mardy," svarede den unge Jæger med Værdighed; „jeg forstaaer ikke Andet derved, end at det er bedst at handle saaledes, naar man kan det. Hevn er en indianisk Gave og Tilgivelse en hvid Mands.

Det er det Hele. Overſee Alt hvad Du kan, er Meningen deraf, og ikke: hevn Alt hvad Du kan. Hvad Sparkningen, Maſter Hutter," og Vildtſkyttens ſolbrændte Kinder glødede da han vedblev, „ind og ud ad Kolonien angaaer, ſaa er det noget Snak, da Ingen forreſlaaer det og Ingen ſandſynligviis vilde finde ſig deri. Hvad jeg ønſker at ſige er, at fordi en Rødhud ſkalperer, derfor er et blegt Anſigt ikke berettiget til at ſkalpere."

„Gjør ſaaledes ſom der gjøres ved Dig, Vildtſkytte, ſaaledes prædiker Præſten beſtandigt i Kirken."

„Nei Hurry, jeg har ſpurgt Hernhutterne derom og det er ganſke anderledes. „Gjør ſaaledes ſom Du ønſker, at der ſkal gjøres ved Dig," ſaaledes lyde de rigtige Ord, medens Menneſkene udøve de falſke. De tro, at alle de Kolonier have Ret, ſom udſætte Præmier for Skalper, og tro ikke, at nogen Velſignelſe vil følge Foranſtaltningen. Fremfor Alt forbyde de Hevn"

„Det kunne Dine Hernhutere tage!" udbrød March, idet han ſlog et Kneps med Fingrene, „De komme næſt efter Quækerne og dersom man vilde tro Alt det, de fortælle, vilde ikke engang en Rotte blive ſlaaet for lutter Barmhjertighed. Hvem har nogenſinde hørt om Barmhjertighed med en Moſkusrotte!"

Hurrys haanlige Maade forebyggede et Svar og han og den gamle Mand fortſatte Droftelſen af deres Planer i større Stilhed og Fortrolighed. Denne Raadſlagning ved-

varede indtil Judith kom med den simple, men velsmagende Aftensmad. March bemærkede med en vis Forundring, at hun satte de bedste Stykker for Vildtskytten og at hun ved de smaa, unævnelige Opmærksomheder, som det stod i hendes Magt at vise ham, ganske tydeligt aabenbarede Ønsket om at tilkjendegive, at hun ansaae ham for Hædersgjesten. Da han imidlertid var vant til den Skjønnes Luner og Kogvetteren, voldte denne Opdagelse ham kun liden Uro og han spiste med en Appetit, som paa ingen Maade forstyrredes af moralske Aarsager, og da Skovens let fordøielige Føde lagde saa faa Hindringer som muligt i Veien for Tilfredsstillelsen af denne store animalske Nydelse, stod Vildtskytten, trods det dygtige Maaltid, de havde taget til sig i Skoven, i ingen Henseende tilbage for sin Kammerat i at lade Retterne vederfares Retfærdighed.

En Time siidigere havde Skuepladsen i høi Grad forandret sig. Søen var endnu stille og sveilklar, men Timens Skummelhed havde afløst Sommeraftenens blide Tusmørke og Alt indenfor det dunkle Skovbelte laa endnu i Nattens stille Ro. Skovene gjenlød ikke af nogen Sang eller af Skrig, ikke engang af en Mumlen, men skuede i høitidelig Stilhed ned fra Bjergene ved den vidge Vandflade, som de omringede, og den eneste Lyd, som hørtes, var de regelmæssige Kast med Bunkaarerne, hvormed Hurry og Vildtskytten roede i al Hast for at drive Arken hen til Kastellet. Hutter var gaaen i Agterstavnen af Prammen

for at styre, men da han saae, at de unge Mænd holdt ordentligt Tag og ved deres egen Dygtighed holdt den rigtige Kours, lod han Aaren slæbe i Vandet, satte sig paa Enden af Fartøiet og tændte sin Pibe. Han havde ikke siddet saaledes i mange Minuter, førend Hetty kom listende ud af Kahytten eller Huset, som de pleiede at kalde den Deel af Arken, og satte sig ved hans Fødder paa en lille Skammel, hun havde taget med. Da denne Bevægelse slet ikke var noget Usædvanligt hos hans svagsindede Barn, skjenkede den Gamle den ikke nogen videre Opmærksomhed, end at han venligt lagde sin Haand paa hendes Hoved paa en kjærlig og billigende Maade, et Kjærtegn, som den unge Pige modtog med blid Taushed.

Efter en Pause af adskillige Minuter begyndte Hetty at synge. Hendes Stemme var svag og skjelvende, men inderlig og høitidelig og Ordene og Melodien vare af det simpleste Slags, da de Første vare en Psalme, hun havde lært af sin Moder, og den Sidste en af hine naturlige Melodier, som yndes af alle Klasser i enhver Alder, da de komme fra og tale til Følelsen. Hutter kunde aldrig høre disse simple Toner uden at bemærke, at hans Hjerte og Væsen blødgjordes; Omstændigheder, som hans Datter godt kjendte og som hun ofte havde benyttet af det Slags hellige Instinkt, som oplyser de Svage i Aanden, især naar deres Hensigter ere gode.

Hettys dæmpede, blide Toner havde ikke hævet sig

ret mange Øieblikke, forend Aarernes Pladsken ophørte og den hellige Melodi var det Eneste, som steg i Veiret i Ørkenens aandeløse Stilhed. Som om hun samlede Mod ved sit Thema syntes hendes Kræfter at tiltage jo længere hun blev ved, og skjøndt intet Lavt eller Larmende blandede sig i hendes Melodi, vorede dens Styrke og tungsindige Ømhed dog for Øret, indtil Luften opfyldtes af denne simple Hylding fra en Sjæl, som syntes næsten at være pletfri. At Mændene forude ikke vare ligegyldige for denne rørende Afbrydelse, saaes af deres Uvirksomhed og de satte heller ikke Aarerne i Vandet igjen, forend de yndige Toner heelt vare hendøde mellem de mærkværdige Kyster, som i denne fortryllende Time kunde være selv de laveste Modulationer af den menneskelige Stemme over en Mil bort. Hutter selv var rørt; thi raa som han var paa Grund af sin tidligere Levemaade, og ryggesløs endog, som han var bleven ved i saa lang Tid at have været udsat for Ørkenens Sæder og Skikke, bestod hans Natur dog af den frygtelige Blanding af Godt og Ondt, som i Almindelighed trænger ind i Menneskets moralske Sammensætning.

„Du er bedrøvet i Aften, mit Barn" sagde Faderen, hvis Væsen og Sprog i Almindelighed antog noget af Dannelsen og Anstanden fra det civiliserede Liv, han havde ført i sin Ungdom, naar han talte med dette eiendommelige Barn; „vi ere nyligt undkomne fra Fjender og burde snarere være glade."

„Du kan aldrig gjøre det, Fader!“ sagde Hetty med et dæmpet, tilrettevisende Udtryk, idet hun tog hans haarde, knudrede Haand indeni sine; „Du har talt længe med Hurry March; men Ingen af Eder vil have Hjerte til at gjøre det.“

„Det gaaer over Din Horizont, Du taabelige Barn; Du maa have været saa uartig at have luret, ellers kunde Du ikke vide, hvad vi have talt om.“

„Hvorfor ville Du og Hurry dræbe Mennesker — især Fruentimmer og Børn?“

„Stille, Barn, stille; vi have Krig og maa gjøre imod vore Fjender, som vore Fjender gjøre imod os.“

„Saaledes er det ikke, Fader! Jeg hørte Vildtskytten sige, hvorledes det var. Man skal gjøre mod sine Fjender, saaledes som man vil, at de skulle gjøre mod En selv. Ingen vil have, at hans Fjender skulle dræbe ham.“

„Vi dræbe vore Fjender i Krigen, Barn, for at de ikke skulle dræbe os. Den ene eller den anden af Parterne maa gjøre Begyndelsen og den, som begynder først, er sikkrest paa Seiren. Du forstaaer Dig ikke paa saadanne Ting, stakkels Hetty, og gjørde bedst i at tie stille.“

„Judith siger, at det er Uret, Fader; og Judith har Forstand nok, skjøndt jeg ingen har.“

„Jude er for klog til at tale til mig om saadanne Anliggender; thi hun har Forstand, som Du siger, og veed, at jeg ikke vil høre hende. Hvilket vilde Du foretrække, Hetty,

enten at blive berøvet Din Skalp, for at den skulde blive solgt til Franskmændene, eller at vi dræbe vore Fjender og forhindre dem fra at skade os?"

„Det er ikke det, Fader; dræb ikke dem og lad dem ikke dræbe os. Sælg Dine Skind og forskaf Dig flere, hvis Du kan, men sælg ikke Blod."

„Kom, Barn, kom, lader os tale om Ting, som Du forstaaer Dig paa. Glæder det Dig at see vor gamle Ven March her igjen? Du kan godt lide Hurry og maa vide, at han engang maaskee bliver Din Broder, hvis ikke noget endnu nærmere."

„Det kan ikke skee, Fader," svarede den unge Pige efter en lang Pause; „Hurry har havt een Fader og een Moder og Folk have aldrig to."

„Der kan man see, hvor svagt Dit Hoved er, Hetty. Naar Jude giver sig, bliver hendes Mands Fader hendes Fader og hendes Mands Søster hendes Søster. Giver hun sig med Hurry, bliver han Din Broder."

„Judith tager aldrig Hurry," svarede den unge Pige blidt, men bestemt; „Judith kan ikke lide Hurry."

„Det er mere, end Du kan vide, Hetty. Hurry March er den smukkeste, stærkeste og kjekkeste unge Mand af Alle dem, der komme her ned til Søen, og da Jude er den smukkeste Pige, indseer jeg ikke, hvorfor de ikke skulde komme sammen. Han har saa godt som lovet, at han vil indlade sig herpaa, naar jeg vil give mit Samtykke dertil."

Hetty begyndte at rokke frem og tilbage og paa anden Maade at røbe sin Sindsbevægelse, men hun tang i længere Tid end en Minut. Hendes Fader, der kjendte hendes Væsen og ikke abnede nogen umiddelbar Anledning til Uro, vedblev at røge sin Pibe med det Phlegma, der synes at høre til dette særegne Slags Nydelse.

"Hurry er smuk, Fader," sagde Hetty med en let Betoning, som hun maaskee vilde have taget i Betænkning at bruge, dersom hendes Sjæl havde været mere opmærksom paa Andres Slutninger.

"Det sagde jeg Dig jo, Barn," mumlede gamle Hutter uden at tage Piben af Munden; "han er den vakkreste Karl her i Egnen og Jude er det vakkreste Fruentimmer, jeg har seet siden hendes salig Moder var i sine bedste Dage."

"Er det slemt at være styg, Fader?"

"Man kan være skyldig i det, der er værre; men Du er paa ingen Maade styg, om Du ogsaa ikke er saa smuk som Jude."

"Er Judith lykkeligere fordi hun er smuk?"

"Det er hun maaskee, Barn, og maaskee heller ikke. Men tal nu om noget Andet, for Du forstaaer nevve dette, stakkels Hetty. Hvorledes synes Du om vort ny Bekjendtskab, Vildtskytten?"

"Han er ikke smuk, Fader. Hurry er langt smykkere end Vildtskytten."

„Det er sandt; men de sige, at han er en berømt Jæger. Hans Rygte er kommet mig for Øre førend jeg fik ham at see, og jeg haaber, at han vil vise sig at være en ligesaa modig Krigér, som han er en dygtig Skytte. Alle Mennesker ere imidlertid ikke ens, Barn, og der behøves Tid, som jeg veed af Erfaring, førend en Mand faaer et ægte Ørkenhjerte."

„Har jeg faaet et Ørkenhjerte, Fader — og Hurry, er hans Hjerte ogsaa en ægte Ørken?"

„Du gjør undertiden nogle forunderlige Spørgsmaale, Hetty! Dit Hjerte er godt og bedre skikket for Kolonierne, end for Skovene, medens derimod Din Forstand er bedre skikket for Skovene, end for Kolonierne."

„Hvorfor har Judith mere Forstand, end jeg, Fader?"

„Gud hjælpe Dig, mit Barn; det er mere, end jeg jeg kan besvare. Gud giver Forstand, Udseende og alle saadanne Ting og han uddeler dem som han finder for godt. Ønsker Du Dig mere Forstand?"

„Nei, jeg gjør ikke. Den Smule, jeg har, volder mig Fortræd; thi naar jeg tænker meest, føler jeg mig ulykkeligst. Jeg troer ikke, at det er godt for mig at tænke, skjønt jeg vilde ønske, at jeg var saa smuk som Judith."

„Hvorfor det, stakkels Barn? Din Søsters Skjønhed kan volde hende Fortræd, saaledes som det gik hendes Moder for hende. Det er ingen Fordeel, Hetty, at være saa udmærket i en eller anden Henseende, at man bliver en

Gjenstand for Misundelse, eller bliver mere søgt, end Andre."

"Moder var god, om hun ogsaa var smuk," svarede den unge Pige, idet Taarerne trængte frem i hendes Øine, hvilket stedse pleiede at ske, naar hun talte om sin afdøde Moder.

Gamle Hutter blev, om end ikke ligesaa bevæget, dog nedslaaet og taus ved denne Hentydning paa hans Hustru. Han vedblev at ryge uden at synes at være tilbøielig til at svare, indtil hans enfoldige Datter gjentog sin Bemærkning paa en Maade, der viste, at hun var urolig for, at han skulde benegte hendes Paastand. Derpaa bankede han Asken ud af Piben og svarede, idet han med et Slags barsk Venlighed lagde Haanden paa Pigens Hoved:

"Din Moder var for god for denne Verden, skjønt Andre maaske ikke vare af den Mening. Hendes smukke Udvortes skaffede hende ikke Venner, og Du har ikke Aarsag til at sørge over, at Du ikke ligner hende saa meget som Din Søster gjør. Tænk mindre paa Skjønhed, Barn, og mere paa Din Pligt; saa vil Du blive ligesaa lykkelig paa denne Ø, som Du kunde være det i Kongens Slot."

"Jeg veed det nok, Fader; men Hurry siger, at Skjønhed er det Fornemste for et ungt Fruentimmer."

Hutter udbrød i en Ytring af Misfornøielse og gik forud, til hvilken Ende han gik igjennem Huset. Hettys uforbeholdne Tilstaaelse af hendes Svaghed for March

voldte ham Uro i en Anledning, hvorpaa han aldrig før havde tænkt, og han besluttede strax at komme til Forklaring med sin Gjest; thi Ligefremhed i Ord og Bestemthed i Adfærd vare de to bedste Egenskaber hos dette raa Racen, hos hvem Frøkenene af en bedre Opdragelse ideligt syntes at bryde frem for at qvæles af Frugterne af et Liv, under hvilket hans haarde Kamp for at friste det og forskaffe sig Sikkerhed havde forhærdet hans Følelser og slovet hans Natur. Da han kom ud i Forenden af Prammen, tilkjendegav han at ville afløse Vildtskytten ved Aaren og bad ham tage Plads agterude. Paa Grund af denne Forandring bleve den Gamle og Hurry atter alene, medens den unge Jæger forflyttedes til den anden Ende af Arken.

Hetty var forsvunden, da Vildtskytten indtog sin ny Post, og i en kort Tid stod han alene og styrede Fartøiets langsomme Bevægelse. Det varede imidlertid ikke længe forend Judith kom ud af Kahytten, som om hun vilde gjøre Husets Honneurs for en Fremmed, der var beskjæftiget i hendes Families Tjeneste. Det var stjerneklart nok, til at man tydeligt kunde skjelne Gjenstandene, naar de vare i Nærheden, og den unge Piges klare Øine havde et Udtryk af Venlighed, da de mødte Ynglingens, som den Sidstnævnte let var istand til at bemærke. Hendes fyldige Lokker omskyggede hendes aandrige og dog blide Ansyn og gjorde det selv i denne Time endnu skjønnere, ligesom Rosen er yndigst, naar den hviler mellem Skygger og Modsætninger

til dens naturlige Lov. Omgangen i Skovene kjender kun lidet til Ceremonier, og Judith havde ved den Beundring, hun saa almindeligen tiltrak sig, erhvervet sig en Utvungenhed, som, om den end ikke steg til en usømmelig Dristighed, dog ingenlunde gav hendes Yndigheder den Duft af Blyhed, hvorved Digterne saa gjerne dvæle

„Jeg troede, jeg skulde have taget Livet af mig selv ved min Latter, Vildtskytte,' begyndte den Skjønne pludseligt, men kokvetterende, ‚da jeg saae Indianerne plumpe ud i Floden! Det var ovenikjøbet en ganske kjøn Vild," Pigen betragtede stedse personlig Skjønhed som et Slags Fortjeneste, „men man kunde ikke faae Tid til at see, om hans Maling kunde taale Vand"

„Og jeg troede, at de vilde have taget Livet af Dem med deres Baaben, Judith," svarede Vildtskytten; „det var et stort Bevestykke af et Fruentimmer saaledes at byde en halv Snees Mingoer Trods."

„Var det det, som ogsaa fik Dem til at gaae ud af Kahytten til Trods for deres Rifler?" spurgte Pigen med større virkelig Nysgjerrighed, end hun egentligt havde villet røbe, skjønt med en Ligegyldighed i sit Barsen, som var Frugten af en god Deel Dvelse i Forening med hendes medfødte Raskhed.

„Mænd kunne ikke see Fruentimmer i Fare uden at komme dem til Hjælp. Selv en Mingo ved dette."

Denne Anskuelse yttredes med ligesaa stor Ligefremhed i

Væsen som i Følelse, og Judith belønnede den med et saa sødt Smiil, at selv Vildtskytten, der paa Grund af Hurrys Mistanke om Pigens Letsindighed havde faaet en Fordom imod hende, følte dets Trylleкraft uagtet Halvdelen af dets vindende Indflydelse gik tabt i den svage Belysning Det tilveiebragte pludseligt et Slags Fortrolighed imellem dem og Samtalen fortsattes fra Jægerens Side uden den levende Bevidsthed om denne Ørkenens Koquettes Charakteer, hvormed den ganske vist var begyndt.

„De er en Mand af Daad og ikke af Ord, det seer jeg tydeligt, Vildtskytte," vedblev den Skjønne, idet hun tog Plads tæt ved det Sted, hvor den Anden stod, „og jeg forudseer, at vi ville blive gode Venner. Hurry har en Tunge og uagtet han er en Kæmpe, saa taler han dog mere, end han udretter."

„March er Deres Ven, Judith, og Venner bør være overbærende med hinanden, naar de ere adskilte."

„Vi vide Alle, hvad Hurrys Venskab vil sige! Naar han faaer sin Villie i Alting, er han den beste Fyr i hele Kolonien; men stop ham i Farten, saa er han Herre over enhver Ting i hans Nærhed, undtagen over sig selv. Hurry er ikke min Yndling, Vildtskytte, og jeg tør vaastaae, at dersom Sandheden kom for Dagen og hans Yttringer om mig bleve gjentagne, vilde man faae at see, at han ikke tænker bedre om mig, end jeg om ham."

Den sidste Deel af denne Tale blev ikke fremsat uden

Uro. Dersom Vildtskytten havde været mere klogtig, vilde han have bemærket, at det bortvendte Ansigt, Maaden, hvorpaa den smukke lille Fod gik op og ned, og andre Tegn tilkjendegave, at Marchs Anskuelser af en eller anden hemmelig Bevæggrund ikke vare hende saa ligegyldige, som hun fandt for godt at foregive. Om dette ikke var Andet, end den sædvanlige Virkning af den qvindelige Forfængelighed, der føler dybt selv der, hvor den lader, som om den slet ikke føler Noget, eller om det hidrørte fra den dybt rodfæstede Bevidsthed om Ret og Uret, som Gud har nedlagt i vort Bryst, paa det at vi kunne skjelne Godt fra Ondt, vil blive klarere for Læseren, naar vi komme længere hen i vor Fortælling. Vildtskytten følte sig forlegen, han erindrede meget godt de grusomme Beskyldninger af Marchs Mistillid og medens han nødigt vilde skade sin Kammerats Frieri ved at vække Nag til ham, var hans Tunge bogstaveligen uden Falsk. Det var følgeligt en vanskelig Pligt for ham at svare uden at sige mere eller mindre end han vilde.

„March har saa sin egen Maade at omtale alle Ting i Naturen, baade Venner og Fjender," svarede Jægeren langsomt og forsigtigt. „Han hører til dem, der tale ligesom de føle medens Tungen er i Gang, og det er undertiden forskjelligt fra det, de vilde sige, naar de gave sig Tid til at overveie. Nei, da priser jeg Delawarerne, Judith; thi de veie og drøfte deres Tanker; Fjendskab har

gjort dem eftertænksomme og en los Tunge er ingen Anbefaling ved deres Raadsforsamlings Baal."

„Jeg er vis paa, at Marchs Tunge gaaer rask nok, naar den snakker om Judith Hutter og hendes Søster," sagde Pigen, idet hun reiste sig ligesom med ligegyldig Foragt. „Unge Pigers gode Navn er en velkommen Gjenstand for Samtale for visse Folk, som ikke vilde være saa aabenmundede, naar der var en Broder tilstede. Master March finder det maaskee meersomt at bagtale os, men han vil tidligt eller seent komme til at fortryde det!"

„Nei, Judith, det er at tage Sagen for alvorligt. Hurry har aldrig hvisket en Stavelse med Hettys gode Navn, for at begynde med hende — — —"

„Nu seer jeg det! Nu seer jeg det!" faldt Pigen ham lydende i Talen. „Det er mig, som han finder for godt at brændemærke med sin uforskammede Tunge! — Hetty! — Den stakkels Hetty!" vedblev hun, idet hendes Stemme tabte sig i lave, bæse Toner, som vare nærved at qvæle hende, medens hun talte; „Hun er opbøiet over hans bagtaleriske Ondskab! Stakkels Hetty! Dersom Gud har givet hende en svag Forstand, saa ligger Svagheden paa de Vildfarelsers Side, hvorom hun synes at være aldeles uvidende. Jorden har aldrig seet et renere Væsen, end Hetty Hutter, Vildtskytte."

„Jeg kan troe det, ja jeg kan troe det, Judith, og

Sjette Kapitel.

Kort efter Judiths Forsvinden viste der sig en let Luftning fra Syden, hvorpaa Hutter heisede en stor Bredfok, som engang havde været Topseilet paa en Albany Skonnert, men, da Bygerne paa Tappan Søen havde gjort det ganske luvslidt, var blevet kasseret og solgt. Han havde et let, seigt Spiir af Tamaraktræ, som han kunde reise, naar Leiligheden var gunstig, og ved en ganske simpel Indretning bredede hans Dug sig for Vinden paa ret anstændig Sømandsmaneer. Virkningen heraf paa Arken gjorde det unødvendigt at roe og efter omtrent to Timers Forløb saaes Kastellet hvine sig op af Mørket i omtrent halvhundrede Favnes Afstand. Seilet blev derpaa strøget og efterhaanden drev Prammen op til Bygningen og blev gjort fast.

Ingen havde været i Huset siden Hurry og hans Ledsager forlode det. Stedet fandtes i Midnattens Stilhed som et Slags Forbillede paa Ørkenens Ensomhed. Da man vidste, at Fjenden var i Nærheden, forbød Hutter sine Døttre at tænde Lys, en Overdaadighed, som de sjeldent tillode sig i de varme Maaneder, for ikke derved at skaffe deres Fjender et Fyr, hvorved de kunde finde dem.

„Ved hvilys Dag vilde jeg ikke være bange for en hee Hær af Vilde bagved disse stærke Bjelker," tilføiede

Hutter efterat have forklaret sine Gjester, hvorfor han havde forbudt Brugen af Lys; „for jeg har bestandigt tre, fire paalidelige Geværer ladte og Hjortefælder er i Særdeleshed en Bøsse, som aldrig skyder Feil. Men det er noget ganske Andet om Natten. En Kano kan snige sig usect over til os i Mørket og de Vilde have saa mange underfundige Angrebsmaader, at jeg allerede anseer det for slemt nok at have med dem at bestille i Selskin. Jeg byggede mig denne Bolig for at have dem fra Livet, dersom det atter skulde komme til Knubs. Nogle mene, at den er for aaben og blottet, men jeg holder meest af at ligge tilankers herude, fri for Undersky og Tykninger, som det bedste Middel til at have en sikker Ankerplads."

„De har jo engang været Sømand, gamle Tom, efter hvad man siger?" sagde Hurry paa sin sædvanlige korte Maade, overrasket af et Par Udtryk, som den Anden nyligt havde brugt; „Og visse Folk tro, at De kunde fortælle os forunderlige Ting om Fjendtligheder og Skibbrud, dersom De vilde komme frem med Alt hvad, De veed."

„Der gives Folk her i Verden, Hurry," svarede den Anden undvigende, „som lave af andre Menneskers Tanker, og saadanne finde ofte Vei ind i Skovene. Hvad jeg har været eller seet i min Ungdom gjør nu mindre til Sagen, end hvad de Vilde ere. Det er af større Vigtighed, at udfinde hvad der vil ske i de næste fire og tyve Timer,

end at snakke om, hvad der er skeet for fire og tyve Aar siden."

„Det er Fornuft, Vildtskytte, ja, det er sund Fornuft. Der er nu Judith og Hetty at passe paa, ikke at tale om vore egne Vandeskaller, og jeg for min Part sover ligesaa godt i Mørke, som i den klareste Middagssol. Mig gjør det ikke synderligt, enten jeg har Lys eller ikke til at see at lukke mine Øine ved."

Da Vildtskytten sjeldent fandt det fornødent at besvare sin Kammerats eiendommelige, lunefulde Ytringer og Hutter øiensynligt ikke have Lyst til at dvæle længere ved Gjenstanden, standsede dens Drøftelse ved denne Bemærkning. Han havde imidlertid noget ganske Andet paa Hjertet, end Erindringer Hans Døttre have ikke saasnart forladt dem i den tilkjendegivne Hensigt at gaae tilsengs, førend han opfordrede sine to Staldbrødre til atter at følge med ham ud i Forstevnen af Prammen. Her aabenbarede den Gamle sin Plan, men fortaug dog den Deel af den, som han havde forbeholdt sig selv og Hurry at udføre.

„Hovedsagen for Folk i vor Stilling," begyndte han, „er at beherske Vandet. Saa længe der ikke er noget andet Fartøi paa Søen, er en Barkkano ligesaa god som en Orlogsmand, eftersom Kastellet ikke let kan indtages ved Svømning. Nu er der kun fem Kanoer tilbage her i Egnen, hvoraf de to ere mine og den ene Hurrys. Disse have vi her hos os, idet den ene er gjort fast i Kano-

leiet nedenfor Huset, og de to andre ligge paa Siden af Prammen. De andre Kanoer ere skjulte i Land i hule Træstammer og de Vilde, som ere saadanne forgiftige Fjender, ville ikke undlade at undersøge ethvert Sted i Morgen tidligt, dersom det er deres Alvor at ville fortjene Præmier — —"

„Nei, Ven Hutter," afbrød Hurry ham, „den Indianer lever ikke, som kan finde en Kano, der ligger beborigt i sit Vinterleie. Jeg har for havt med det Slags Ting at bestille og Vildtskytten veed, at jeg er Mand for at forstikke et Fartøi saaledes, at jeg ikke selv kan finde det igjen."

„Meget sandt Hurry," bemærkede den Person, til hvem Ordene vare henvendte; „men Du overseer den Omstændighed, at om ogsaa Du ikke kunde finde Sporet af den Mand, som havde gjort det Sykke Arbeide, saa kunde jeg det. Jeg er af Master Hutters Mening, at det er langt klogere at tage sig i Agt for en Vilds Skarpsindighed, end at bygge altfor store Forhaabninger paa hans Mangel paa Klarsynethed. Hvis disse to Kanoer kunne bringes her til Kastellet, er det derfor bedst at gjøre det jo før jo heller."

„Vil De da være med at udføre det?" spurgte Hutter i en Tone som viste, at Forslaget baade forundrede og behagede ham.

„Ja ganske vist. Jeg er villig til at indlade mig

paa ethvert Foretagende, som ikke er imod en hvids Mands lovlige Gaver. Naturen befaler os at forsvare vort Liv og Andres Liv med, naar der er Anledning og Leilighed dertil. Jeg vil følge Dem, flydende Tom, til Mingoernes Leir i et saadant Ærinde og skal søge at gjøre min Pligt, dersom det skulde komme til Kamp, skjøndt jeg, da jeg endnu aldrig er bleven prøvet i Krig, ikke vil love mere, end jeg er istand til at holde. Vi vide Alle hvad vi ønske, men vi vide ikke hvad vi formaa, førend det kommer til Stykket."

„Det er beskedent og pasieligt talt, min Gut," udbrød Hurry, „Du har endnu aldrig hørt Braget af en fjendtlig Riffel og lad mig sige Dig, at det er ligesaa forskjelligt fra Overtalelsen af en af Dine Vildttaler, som Judith Hutters Latter, naar hun er i sit bedste Humeur, fra en hollandsk Husholderskes Skjelden ved Mohawk Floden. Jeg venter ikke, at Du vil vise Dig som nogen stor Krieger, Vildtskytte, skjøndt Du ikke har Din Lige i Hensende til Bukkene og Daadyrene i alle disse Egne. Men hvad den egentlige Tjeneste angaaer, saa troer jeg, at Du kommer temmelig langt tilbage efter mit Begreb."

„Vi faae at see, vi faae at see," svarede den Anden blidt og saavidt et menneskeligt Øie kunde opdage aldeles ikke stødt ved den yttrede Tvivl om hans Adfærd i et Punkt, i hvilket de fleste Mennesker ere kildne netop i samme Grad, som de ere sig deres Mangel paa Fortjenester bevidste; „da jeg aldrig er bleven prøvet, vil jeg

oppebie Udfaldet forend jeg fælder nogen Dom om mig selv; da vil der være Visshed istedet for Tvivl. Jeg har hørt tale om Folk, som have været modige forend Kampen, men udrettede kun lidet i den, og om Andre, som have tøvet til de lærte sig selv at kjende og mærkede, at da de sattes paa Prøve, vare de ikke saa daarlige som visse Folk troede."

„I ethvert Tilfælde vide vi, at De kan bruge en Aare, unge Mand," sagde Hutter, „og det er Alt hvad vi forlange af Dem i Aften. Lader os ikke spilde Tiden længere, men gaae i Kanoen og handle istedetfor at snakke."

Da Hutter viste Vei ved Udførelsen af sin Plan, var Baaden snart færdig og Hurry og Vildtskytten ved Aarerne. Forend den Gamle imidlertid gik i Fartøiet, havde han i flere Minuter en Samtale med Judith, idet han til den Ende gik ind i Huset, men kom derpaa tilbage og steg i Kanoen, som i næste Øieblik satte af fra Arken.

Havde der været opført et Tempel for Gud i denne ensomme Ørken, vilde dets Uhr have viist Midnatstimen, da de Tre drege afsted paa deres Tog. Mørket var tiltaget, skjønt Natten endnu var klar og Stjernernes Skin tilstrækkeligt for Eventyrernes Hensigter. Kun Hutter kjendte Stedet, hvor de to Kanoer vare gjemte, og han styrede Kourſen, medens hans to Stalbrødre hævede og sænkede deres Aarer med tilbørlig Forsigtighed, for at Lyden ikke i Nattens Stilhed skulde trænge over den rolige Vandflade til deres

Fjenders Øren. Men Fartøiet var for let til at udkræve nogen usædvanlig Anstrengelse og da Færdighed erstattede Styrken, nærmede de sig efter omtrent en halv Times Forløb Kysten paa et Punkt, der var henved en Miil fra Kastellet.

„Lig paa Eders Aarer, Mænne,“ sagde Hutter med dæmpet Stemme, „og lader os see os om et Øieblik. Vi maa nu være lutter Øie og Øre; thi disse Øgler have Næser som Blodhunde.“

Søbredden blev omhyggeligt undersøgt for om muligt at opdage Skinnet af et eller andet Lys, som kunde være blevet efterladt i Leiren, og Mændene anstrengte deres Øine i Mørket for at see, om en eller anden Røgsky endnu sneg sig hen langs med Bjergene, naar den steg op fra de udgaaende Gnmmer af et Baal. Intet Usædvanligt kunde spores og da Stedet laa i nogen Afstand fra Udløbet, eller der hvor de Vilde have viist sig, troede man at kunne med Sikkerhed gaae i Land. Aarene blev atter satte i Bevægelse og Bougen af Kanoen stødte med sagte Fart og en neppe hørlig Lyd mod den sandede Strandbred. Hutter og Hurry gik øieblikkeligt i Land, idet den Første bar sin og sin Vens Riffel, medens Vildtskytten passede paa Kanoen. Den hule Stamme laa noget længere inde med Bjerget og den Gamle viste Vei hen til den, brugende den Forsigtighed at standse ved hvert tredie eller fjerde Skridt for at lytte efter, om maaskee Fodtrin forraadte en Fjendes

Nærværelse. Men den samme Dødsstilhed vedblev uafbrudt at herske under det midnatlige Optrin og det attraaede Sted naaedes uden at Noget hændtes, som kunde vække Uro.

„Der er den," hviskede Hutter, idet han satte Foden paa Stammen af en omfalden Lind; „ræk mig først Aarerne og hal Baaden forsigtigt ud, for de Slyngler kunne maaskee have ladet den ligge som Lokkemad."

„Hold min Riffel tilrede, med Kolben imod mig, Gamle," svarede March. „Dersom de angribe mig medens jeg har Skud i Bøssen, har jeg dog idet mindste Lyst til at løsne det paa dem; og see efter, om der er Krudt paa Panden."

„Alt er i Orden," mumlede den Anden; „og gaa langsomt, naar De har faaet Deres Byrde paa Skuldrene, og lad mig gaae foran."

Kanoen blev halet ud med den største Forsigtighed og løftet af Hurry op paa hans Skulder og derpaa begyndte de To at vende tilbage til Strandbredden, idet de kun gjorde et Skridt ad Gangen for ikke at falde ned ad den steile Skraaning. Afstanden var ikke stor, men Nedgangen overordentligt vanskelig og ved Slutningen af deres første March maatte Vildtskytten gaae i Land for at hjælpe dem at bære Kanoen gjennem Buskene. Med hans Bistand blev denne Opgave lykkeligt løst, og det lette Fartøi flød snart ved Siden af den anden Kano. Ikke saa-

snart var det gjort, førend de alle Tre i største Spænding vendte sig med Skoven og Bjerget i Forventning af at see en Fjende bryde ud af den Første eller komme styrtende ned ad det Sidste. Men Stilheden blev ikke forstyrret og de indskibede sig derpaa med samme Forsigtighed, som de havde brugt ved at gaae i Land.

Hutter styrede nu lige mod Midtpunktet af Soen. Da de vare komne langt nok bort fra Kysten, kastede han sit Bytte los, da han vidste, at det vilde drive langsomt op ad Soen for den lette, sydlige Vind, og havde i Sinde at tage det med paa Tilbageveien. Derpaa styrede den Gamle ned ad Soen mod det selvsamme Punkt, hvor Hurry havde gjort sit frugtesløse Forsøg med Hjortens Liv. Da Afstanden fra dette Punkt til Udløbet ikke udgjorde fuldt en qvart Miil, var det det samme som at betræde Fjendens Leir, og fordoblet Forsigtighed blev derfor nødvendig. De naaede imidlertid Yderenden af Pynten og landede i god Behold paa den lille, forben omtalte, sandede Strandbred. Her var ikke, som paa det Sted, hvor de havde været i Land, nogen Skraaning at bestige, da Bjergene viste sig utydeligt i Mørket en god Fjerdingvei længere mod Vesten, saa at der var en Strimmel flad Jord mellem dem og Strandbredden. Pynten selv var, skjønt lang og beveren med høie Træer, næsten ganske jevn og et Stykke Vei kun nogle faa Favne bred. Hutter og Hurry gik,

ligesom forhen, i Land, og lode deres Ledsager bevogte Baaden.

Denne Gang laa det udgaaede Træ, som gjemte den Kano, hvorefter de søgte, omtrent halvveis imellem Yderenden af den smalle Landtunge og det Sted, hvor denne hængte sammen med det faste Land, og da den Gamle vidste, at der var Vand saa tæt ved ham paa venstre Haand, gik han foran langs med den østlige Side af Jordtungen med en vis Tillid og raske Skridt, men dog med Forsigtighed. Han var udtrykkeligt gaaen i Land paa Pynten, for at faae et Glimt at see af Bugten og forvisse sig om, at Kysten var klar; ellers vilde han være landet ligeoverfor det hule Træ. Det var ikke vanskeligt at finde dette, af hvilket Kanoen blev halet ud ligesom før, og istedetfor at bære den ned til det Sted, hvor Vildtskytten laa, blev den sat i Vandet paa det nærmeste, dertil gunstige Sted. Saasnart den var ude, gik Hutter i den og roede omkring til Pynten, hvorhen Hurry ligeledes begav sig, idet han fulgte langs med Strandbredden. Da de tre Mænd nu vare komne i Besiddelse af alle Baadene ved Søen, voxede deres Tillid betydeligt og de nærede nu ikke længere det samme feberagtige Ønske om at forlade Kysten, ligesom det heller ikke længere var nødvendigt at bruge nogen overordentlig Forsigtighed. Deres Stilling paa Yderenden af den lange, smalle Landstrimmel forøgede denne Følelse af Sikkerhed, da en Fjende nu kuns kunde nærme sig fra een Kant, den

foran dem, og det under Omstændigheder, som med deres vante Aarvaagenhed næsten vilde gjøre hans Opdagelse vis. De gik nu alle Tre i Land og forsamlede sig til Raadslagning paa den sandede Pynt.

„Vi have ordentligt narret Kjeltringerne," sagde Hurry, idet han grinede over deres Held; „ville de besøge Kastellet, maa de enten vade eller svømme. Gamle Tom, det Indfald af Dem at opslaae Deres Bopæl ude paa Sven, var fortræffeligt og kan ikke nokſom roses. Der gives Folk, som anse Landjorden for sikkere end Vandet, men naar Alt kommer til Alt, viser Fornuften, at den ikke er det, og Bævere, Rotter og andre kloge Dyr tye jo til det Sidste, naar de ere haardt i Knibe. Nu kalder jeg vor Stilling forstandset og byder Kanadaerne Trods."

„Lader os ro langs med denne sydlige Kyst," sagde Hutter, „og see, om der ikke skulde være Tegn til en Leir; men lad mig dog først undersøge Bugten noget nøiere, da vi endnu ikke have været langt nok oppe ad den indre Kyst af Pynten til at kunne være sikker i vor Sag med Hensyn til den."

Da Hutter havde udtalt, satte de sig alle Tre i Bevægelse i den af ham angivne Retning. Nippe kunde de fuldkomment overse det Indre af Bugten, forend en almindelig Studsen viste, at deres Øine i et og samme Øieblik vare blevne fæstede paa en og samme Gjenstand. Det var ikke andet end en udgaaende Brand, som kastede

et usikkert og forsvindende Lys fra sig; men i denne Time og paa dette Sted, blev den pludseligt ligesaa iøinefaldende, som „en god Gjerning i en slet Verden." Der var ikke Skygge af Tvivl om, at denne Ild var bleven tændt ved et af Indianernes Leirsteder. Beliggenheden, som paa alle Kanter, undtagen een, og selv paa denne, undtagen i en meget kort Afstand, var skjult for alle nysgjerrige Blikke, viste, at der var blevet anvendt større Omhu paa at fordølge Stedet, end det vilde været nødvendigt i et sædvanligt Øiemed, og Hutter, som vidste, at der var en Kilde i Nærheden og en af de bedste Fiskepladser ved Søen, uddrog strax deraf den Slutning, at dette Leirsted indeholdt Høvdens Fruentimmer og Børn.

„Det er ingen Krigerleir," brummede han til Hurry, „og der seve Præmier nok omkring den Ild til at udgjøre en svær Andeel af Priispenge. Send Knøsen ned til Kanoerne, for han kan ikke bruges ved en saadan Leilighed, og lader os strax lægge Haanden paa Værket som Mænd."

„Der er Fornuft i Deres Mening, Gamle Tom, og jeg deler den lige til den inderste Marv. Vildtskytte, gaa Du i Kanoen, min Gut, og ro ud paa Søen med den tomme og lad den drive ligesom vi gjorde med den anden; derpaa kan Du roe langs med Kysten, saa nær Du kan komme til Mundingen af Bugten, men holdende Dig udenfor Pynten og ligeledes udenfor Sivene. Du kan høre os naar vi behøve Dig og skulde det vare for længe,

vil jeg skrige som en Maage, ja det vil jeg gjøre; Skriget af en Maage skal være Signalet. Hører Du Riflerne knalde og faaer Lyst til at slaaes, kan Du jo gaae i Land og see, om Du kan bære Dig ligesaa godt ad med de Vilde, som med Hjertene."

„Hvis mine Ønsker kunde blive opfyldte, vilde dette Foretagende ikke blive iværksat. Hurry —"

„Meget rigtigt; Ingen negter det, min Gut; men Dine Ønsker kunne nu ikke blive opfyldte og dermed er den Sag forbi. Nø derfor midt ud paa Søen og naar Du kommer tilbage, vil der være Rore i den Leir."

Den unge Mand gav sig til at opfylde Begjeringen meget imod sin Villie og med et tungt Hjerte. Han kjendte dog Grændseboernes Fordomme for godt til at forsøge paa nogen Indvending; thi en saadan kunde under de nærværende Forhold let blevet farlig, ligesaa vist som den vilde være unyttig. Han roede derfor Kanoen stiltiende og med den tidligere Forsigtighed hen til et Sted i Nærheden af den rolige Vandflades Midtpunkt og kastede den nyligt erobrede Baad los, for at den skulde drive hen til Kastellet for den lette sydlige Vind. Dette Middel var begge Gange blevet valgt i den sikkre Forudsætning, at de lette Fartøier ikke vilde drive mere end et Par Mile bort førend det blev lyst og de kunde da let indhentes. For at forhindre en eller anden omstreifende Vild fra at benytte dem ved at svømme ud til dem og bemægtige sig dem, en mulig, men

neppe sandsynlig Begivenhed, vare Aarerne blevne tagne ud af dem.

Vildtskytten havde ikke saasnart ladet den tomme Kano drive, førend han dreiede Stevnen af sin egen med det af Hurry angivne Punkt paa Kysten. Saa lette vare det lille Fartøis Bevægelser og saa kraftige Aaretagene af dets Herres Arm, at ti Minuter ikke vare forløbne, førend det atter nærmede sig Land og havde i dette korte Tidsrum tilbagelagt over en halv Fjerdingvei. Saasnart Vildtskytten fik et Glimt at see af Sivene, hvoraf mange vorede ude i Vandet et hundrede Fod fra Land, standsede han Kanoen og fortøiede sit Fartøi ved at holde fast ved den tynde, men seige Stilk af en af nedbøiede Planter. Her blev han liggende og ventede med en spændt Forventning, som man let kan forestille sig, uddraget af det vovelige Foretagende.

Det vilde være vanskeligt at skildre dem, der aldrig have været Vidne dertil, det Ophøiede, som betegner en Ensomhed saa dyb som den, der nu herskede over Glimmersøen. For Tiden forøgedes dette ved Nattens Dunkelhed, som udbredte sine mørke og phantastiske Skikkelser over Søen, Skoven og Bjergene. Det er virkeligt ikke let at tænke sig et Sted, som bedre egnede sig til at forbøie disse naturlige Indtryk, end det, hvorpaa Vildtskytten nu befandt sig. Søen var ikke større, end at menneskelige Sandser kunde omfatte det Hele, medens den aabenbarede saa me-

get af det majestætiske Skuespil, at det maatte frembringe det dybeste Indtryk. Det var, som sagt, den første Indsø, Vildtskytten havde seet. Hidtil havde hans Erfaring indskrænket sig til Floder og mindre Vandløb og aldrig før havde han seet saa meget af den Orken, som han elskede saa høit, ligge udstrakt for hans Blik. Men fortrolig med Skoven var hans Aand istand til at udmale sig alle dens skjulte Mysterier, medens han betragtede dens løvfulde Overflade. Det var ligeledes første Gang han befandt sig paa et Sted, hvor Menneskeliv hersede paa Udfaldet. Hans Øren havde beruset sig ved Sagnene om Grændsekrigene, men han havde endnu aldrig mødt nogen Fjende.

Læseren vil derfor let indsee, hvor spændte den unge Mands Forventninger maa have været, medens han sad i sin ensomme Kano og søgte at opfange den mindste Lyd, som kunde tilkjendegive Tingenes Gang i Land. Hans Opdragelse havde været fuldkommen i Hensende til Theorien og hans Fatning vilde, trods den stærke Spænding, der var en Frugt af Nybeden, have gjort en Veteran Ære. De synlige Vidnesbyrd om Leirens eller Ildens Tilstedeværelse kunde ikke opdages fra det Sted, hvor Kanoen laa, og han var derfor nødt til alene at forlade sig paa Hørelsen. Han blev ikke utaalmodig: thi den Undervisning, han havde modtaget, havde bibragt ham Taalmodighedens Dyd og fremfor Alt indskjærpet ham Nødvendigheden af at gaae

forsigtigt tilværks ved et hemmeligt Overfald paa Indianere. Engang synes han at høre en tør Green bragе, men hans Forventning var saa spændt, at den kunde havde vildledet ham. Paa denne Maade gik den ene Minut efter den anden, indtil den Tid, hvori han havde været adskilt fra sine Stalbrødre, udgjorde en god Time. Vildtskytten vidste ikke, om han skulde være glad eller bedrøvet over denne forsigtige Tøven; thi bebudede den Sikkerhed for hans Bundsforvante, saa varslede den Undergang for de Svage og Ufyldige.

Det kunde omtrent være halvanden Time efterat hans Kammerater og han havde skiltes ad, da Vildtskyttens Opmærksomhed vaktes ved en Lyd, som opfyldte ham baade med Skræk og Forbauselse. Det gjennemtrængende Skrig af en Maage opsteg fra den modsatte Side af Søen og aabenbart ikke langt fra dennes Udløb. Han kunde ikke tage Feil af denne Fugls Toner, der ere saa velbekjendte for Enhver, der er fortrolig med Lydene fra de amerikanske Indsøer. Gjennemtrængende, skjelvende, lydelig og temmelig langtrukken, synes de at være et sandt Varselskrig. De udstødes derhos ofte om Natten som en Undtagelse fra de fleste af Ørkenens øvrige befjerede Beboeres Sædvane, en Omstændighed, som havde foranlediget Huron til at vælge dem til Signal. Vel havde de to Eventyrere havt tilstrækkelig Tid til at gaae over Land fra det Punkt, hvor han havde forladt dem, og hen til det Sted, hvorfra Skri-

det hørtes, men det var ikke sandsynligt, at de havde gjort dette. Havde Leiren været forladt, vilde de have kaldt Vildtskytten til Kysten, og var den befolket, kunde der ikke være nogen tilstrækkelig Grund til at omkredse den for atter at indskibe sig i en saa lang Afstand. Aldod han Signalet og led sig lokkes bort fra Landingsstedet, kunde de, som stelede paa ham, derved miste deres Liv, og paaagtede han ikke Skriget under Forudsætning af, at det virkeligt hidrørte fra en Fugl, kunde Følgerne blive sørgelige, skjøndt af en anden Aarsag. Under denne Ubestemthed ventede han, i det Haab, at Skriget, enten det nu var efterlignet eller naturligt, snart vilde blive gjentaget. Og han tog heller ikke Feil. Kun faa Minuter forløb førend det samme gjennemtrængende, advarende Skrig gjentoges fra den samme Kant af Søen. Denne Gang skuffede hans Sandser ham ikke, da han nu var paa sin Post. Skjøndt han ofte havde hørt beundringsværdige Efterligninger af denne Fugl og selv ikke var nogen simpel Adept i Kunsten at udstøde dens Skrig, var han dog overbeviist om, at Hurry, hvis Bestræbelser i saa Henseende han havde iagttaget, ikke vilde være istand til saa noiagtigt og fuldstændigt at følge Naturen. Han besluttede derfor ikke at ænse hiint Skrig, men at opvekke et mindre fuldkomment nærmere ved Haanden.

Neppe havde Vildtskytten fattet denne Beslutning, førend Nattens dybe Stilhed og Ensomhed afbrødes ved

en saa paafaldende Lyd, at den fordrev enhver Erindring om Maagens mere sørgmodige Toner fra den Lyttendes Hukommelse. Det var et Smertens Skrig, som enten kom fra et Fruentimmer eller ogsaa fra en ganske ung Dreng, der endnu ikke havde faaet mandig Røst. En hjerteskjærende Rædsel, om ikke krampagtige Dødsqvaler laa der i disse Lyd og den Angest, som havde vakt dem, var ligesaa pludselig som frygtelig. Den unge Mand slap Sivet og satte sin Aare i Vandet uden at vide hvad han skulde gjøre, eller hvorhen han skulde styre. Men nogle faa Øieblikke forjoge hans Ubestemthed. Sønderbrydning af Grene, Bragen af tørre Qviste og Fodtrin hørtes ganske tydeligt; Lyden syntes at nærme sig Vandet, skjønt i en Retning, som førte skraa ned med Kysten og lidt nordligere end det Sted, af hvilket Vildtskytten efter Aftale skulde holde sig i Nærheden. Følgende denne Traad satte den unge Mand Kanoen i Fart uden synderligt at give Agt paa, hvorvidt han robede dens Nærværelse. Han havde naaet en Deel af Kysten, hvor Bredden var temmelig høi og aldeles brat. Mennesker arbeidede sig aabenbart gjennem Buskene og Træerne paa det Øverste af Bredden, følgende langs med Strandkanten, som om de, der flygtede, søgte et gunstigt Sted til at komme ned ad. Netop i dette Øieblik glimtede fem, sex Rifler og de ligeoverfor liggende Bjerge kastede, som sædvanligt, det skarpe Knald tilbage i et forlænget, rullende Echo. Et eller to Skrig, lig dem, der kunne undslippe

selv den Modigste, naar han pludseligt overfaldes af uventet Fare og Skræk, paafulgte og derpaa gjentoges Trampningen mellem Buskene paa en Maade, som tydede paa, at Mennesker brødes med Mennesker.

„Glatte Satan!“ brølede Hurry med det skuffede Haabs Raseri; „Hans Hud er indsmurt med Fidt! Jeg kan ikke faae fat! Tag det for Din Underfundighed!“

Paa disse Ord fulgte et Fald af en eller anden tung Gjenstand imellem de mindre Træer, som bekrandsede Bredden, saa at det forekom Vildtskytten, som om hans gigantiske Kammerat havde slængt en Fjende fra sig paa denne mindre høflige Maade. Atter gjentoges Flugten og Forfølgningen og derpaa saae den unge Mand en menneskelig Skikkelse fare ned ad Bakken og styrte flere Favne ud i Vandet. I dette kritiske Øieblik var Kanoen netop nær nok ved Stedet til, at denne Bevægelse, som foregik med ikke ringe Larm, kunde sees, og da Vildtskytten indsaae, at han maatte tage sine Stalbrødre ombord, hvorsomhelst det var, ilede han afsted til Undsætning. Hans Aare havde ikke været to Gange i Vandet, førend Hurrys Stemme hørtes at opfylde Luften med Forbandelser og han selv rullede ned paa den smalle Strand, bogstaveligen belæsset med Fjender. Medens han laa paa Jorden og næsten søndertrykkedes af sine Modstandere, udstødte den athletiske Grændseboer sit Maageskrig, paa en Maade, som vilde have opvakt Latter under mindre forfærdelige Omstændigheder. Skikkelsen ude i Vandet

syntes pludseligt at angre sin Flugt og foer ind med Land for at understøtte sin Kammerat, men mødtes og overvældedes strax af en halv Snees ny Forfølgere, som netop da kom springende ned ad Bredden.

„Slip, I maledе Ogler, Slip!“ raabte Hurry, stedt i en altfor stor Nød til at være meget omhyggeligt i Valget af sine Udtryk, „Er det ikke nok, at jeg bliver bunden som et Stykke Træ, skal jeg ogsaa gnavles?“

Disse Ord overtydede Vildtskytten om, at hans Venner vare Fanger og at gaae i Land vilde være at dele deres Skjebne. Han var allerede kun hundrede Fod fra Kysten, da et Par betimelige Aaretag ikke blot standsede Kanoen, men bragte den fem til sex Gange saa langt bort fra hans Fjender. Lykkeligviis havde alle Indianerne under Forfølgningen kastet deres Rifler fra sig, ellers vilde dette Tilbagetog ikke have kunnet iværksættes ustraffet, skjønt Ingen havde bemærket Kanoen under den første Forvirring af Haandgemænget.

„Sæt fra Land, min Gut!“ raabte Hutter; „Pigebørnene have nu ingen Anden end Dem, at stole paa; De behøver hele Deres Forsigtighed for at slippe fra disse Vilde. Sæt af og Gud velsigne Dem, dersom De hjælper mine Børn!“

Der var i det Hele taget kun liden Sympathi mellem Hutter og den unge Mand, men den legemlige og aandelige Angest, hvormed denne Opfordring gjordes, tjente i

dette Øieblik til at skjule den Førstes Feil. Han saae kun Faderen i hans Lidelser og besluttede strax at give sit Løfte om Troskab mod hans Tarv og om at ville holde sit Ord.

„Vær kun rolig, Master Hutter," raabte han; „der skal nok blive passet baade paa Pigerne og paa Kastellet. Fjenden har gjort sig til Herre af Kysten, det nytter ikke at negte det, men han er endnu ikke bleven det af Vandet. Forsynet har os alle i sin Varetægt og Ingen kan sige, hvad Enden vil blive, men kan en god Villie hjælpe Dem og Deres, saa stol De kun paa den. Min Erfaring er lille, men min Villie er god."

„Vel, vel, Vildtskytte," svarede Hurry med sin Stentorstemme, som dog havde tabt noget af sin Kraft; „vel, vel, Vildtskytte. Du mener det godt nok, men hvad kan Du udrette? Du har ikke meget at betyde, naar Alting gaaer godt, og seer ikke ud til at blive et Vidunder, naar det gaaer værst. Der er ligesaa vist fyrgetyve Vilde her paa Kysten, som der er een, og det er en Hær, som Du ikke er Mand for at overvinde. Det Bedste vil efter min Mening være at styre lige hen til Kastellet, faae Pigebørnene i en Kano tilligemed nogle faa Levnetsmidler og derpaa at ro hen til det Hjørne af Søen, hvorfra vi kom, og saa finde det Bedste Spor til Mohawk Floden. Disse Djævler ville i flere Timer ikke vide, hvor de skulle søge efter Eder, og om de ogsaa gjorde det og begyndte en hidsig Før-

følgning, saa maatte de dog gaae omkring enten den øverste eller den nederste Ende af Søen, førend de kunde naae Eder. Det er min Mening om Sagen og dersom gamle Tom ber ønsker at gjøre sit Testament og sidste Villie paa en for hans Døttre fordeelagtig Maade, vil han sige det samme."

„Det gaaer aldrig an, unge Mand," tog Hutter Ordet. „Fjenden har sine Speidere ude for at søge efter Kanoer og De vil blive seet og grebet. Stol paa Kastellet og hold Dem fremfor Alt borte fra Land. Hold ud i otte Dage, saa ville Tropper fra Forterne nok fordrive de Vilde."

„Det vil ikke vare fire og tyve Timer, førend disse Ræve ville have lavet sig en Flaade for at storme Deres Kastel," faldt Hurry ham i Talen med større Heftighed, end man skulde have ventet det af en Mand, der var bunden og fangen og af hvem intet Andet var frit, end hans Ansigtsmuskler og hans Tunge. „Deres Raad klinger modigt, men det vil faae en sørgelig Ende. Hvis De eller jeg var i Huset, saa kunde vi nok holde ud nogle faa Dage; men husk paa, at denne Knos aldrig har seet en Fjende førend i Nat og har hvad de kalde en Koloni-Samvittighed, skjønt jeg for min Part anseer Samvittighederne i Kolonierne for omtrent at være det samme, som de ere derude i Skovene. Disse Vilde gjøre Tegn til mig, Vildtskytte, at jeg skal opmuntre dig til at komme i Land med Kanoen; men det skal jeg aldrig gjøre; det er imod Fornuft og Natur.

Enten de nu skalpere gamle Tom og mig i Nat, gjemme os til Piinslerne ved Baalet, eller føre os til Kanada, saa er det Noget som Ingen veed, undtagen Djævelen, der raader dem hvorledes de skulle bære sig ad. Jeg har saadant et stort og tykhaaret Hoved, at det er meget rimeligt, at de ville forsøge paa at gjøre to Skalper af det; for Præmien er en fristende Ting, ellers havde gamle Tom og jeg ikke været i denne Knibe. Saa — nu begynde de med deres Tegn igjen, men dersom jeg raader Dig til at gaae i Land, maa de ligesaa gjerne æde som stege mig. Nei, nei, Vildtskytte, hold Dig bare ude, hvor Du er, og naar det er blevet lyst, saa kom endeligt ikke Landet nærmere end hundrede Favne — — —

Denne Formaning afbrødes ved, at en Haand plumpt slog ham paa Munden, et sikkert Tegn paa, at En blandt Hoben forstod saameget Engelsk, at han omsider havde fattet Meningen af hans Ord. Strax efter begav hele Selskabet sig ind i Skoven, uden at Hurry syntes at gjøre Modstand. Neppe som Buskene ophørte at bragе, hørtes deg Faderens Stemme atter:

„Er De trofast med mine Børn, saa velsigne Dem Gud, unge Mand!“ vare de Ord, som naaede Vildtskyttens Øre, hvorpaa han saae sig overladt til at følge sin egen Klogskabs Raad.

Flere Minuter forløb i Dødens Stilhed efterat Hoben var forsvunden inde i Skoven. Paa Grund af Mørket

og den over et hundrede Favne lange Afstand havde Vildtskytten blot været istand til at skjelne Gruppen og see den trække sig tilbage, men selv denne dunkle Forbindelse med menneskelige Skikkelser havde givet Dyrinet et Liv, som stod i en stærk Modsætning til den fuldkomne Ensomhed, der blev tilbage. Skjøndt den unge Mand bøiede sig fremad for at lytte, idet han holdt sin Aande og sammentrængte enhver Evne i den ene Sands: Hørelsen, naaede dog ingen Lyd hans Øre, som kunde tilkjendegive Nærheden af menneskelige Væsener. Det lod som om en Stilhed, der aldrig havde været afbrudt, atter herskede paa Stedet og for et Øieblik syntes det, som om det Skrig, der nyligt havde forstyrret Skovenes Taushed, eller Marchs Forhandlinger vilde havde været en Lettelse i den Følelse af Forladthed, som den fremkaldte.

Denne Lammed paa Sjæl og Legeme kunde imidlertid ikke vare længe hos et Menneske med Vildtskyttens baade aandelige og legemlige Konstitution. Idet han satte Aarerne i Vandet, dreiede han Stevnen af Kanoen og roede langsomt, ligesom den gaaer, som tænker dybt, ud til Midten af Søen. Da han troede at have naaet et Punkt, som laa i Linie med det, hvor han havde ladet Kanoen drive, forandrede han sin Retning Nord efter og holdt den lette Luftning saa meget som muligt paa Ryggen. Efterat han havde roet omtrent en halv Fjerdingvei i den Retning, blev en mørk Gjenstand synlig paa Søen en

Kjende til Høire, og ved at dreie sig noget til den Side kom han snart i Besiddelse af sin tabte Prise og gjorde den fast ved sin egen Baad. Vildtskytten undersøgte nu Himlen, Vindens Retning og de to Kanoers Beliggenhed og da han i ingen af Delene fandt nogen Anledning til at forandre sin Plan, lagde han sig ned og beredede sig til at faae nogle faa Timers Søvn, for at Morgenen kunde finde ham styrket til det Arbeide, den vilde udkræve.

Skjøndt den Trætte og den Haardføre sove trygt selv under Farens Omgivelser, varede det dog en kort Tid, førend Vildtskytten tabte sin Bekommelse. Hans Sjæl dvælede ved hvad der havde tildraget sig, og hans halvbeviste Øyne fremstillede Nattens Begivenheder i et Slags vaagen Drøm. Pludseligt var han oppe og paa sin Post; thi han indbildte sig at høre det med Hurry aftalte Signal, som kaldte ham i Land. Men Alt var atter stille som Graven. Kanoerne glede langsomt Nord efter, de tankefulde Stjerner skinnede i deres milde Glorie over hans Hoved og den skovomkrandsede Vandflade laa nedsænket mellem sine Bjerge, ligesaa rolig og tungsindig, som om den aldrig oprørtes af Blæsten eller beskinnedes af Middagssolen. Ikke engang udstødte Maagen sit zittrende Skrig ved den nederste Ende af Søen og Gaaden var løst. Vildtskytten gjorde sit haarde Leie tilrette, strakte sig ud paa Bunden af Kanoen og faldt i Søvn.

Syvende Kapitel.

Dagen havde allerede begyndt at gryе, da den unge Mand, hvem vi have forladt i den i forrige Kapitel beskrevne Stilling, atter aabnede Øinene. Dette var ikke saasnart skeet, før han foer op og saae sig omkring med en Persons Ivrighed, der pludseligen indseer Vigtigheden af nøiagtigt at forvisse sig om sin Stillings sande Beskaffenhed. Hans Hvile havde været tryg og uforstyrret og da han vaagnede, var det med en Klarhed i Aanden og en Snarraadighed, som hviligen behøvedes i samme Øieblik. Solen var vel ikke staaen op, men Himlens Hvælving var fuld af den henrivende Blidhed, som »bringer og slutter Dagen«, medens Luften gjenlød af Fuglenes Jubel, den befjerede Slægts Lovsange. Disse Toner advarede Vildtskytten om den Fare, hvorfor han var udsat. Vel var Luftningen, thi Vind kunde den neppe kaldes, endnu stedse let, men var dog tiltagen lidt i Nattens Løb og da Kanoerne kun laa som en Fjer paa Vandet, vare de drevne dobbelt saa langt, som man havde ventet, og havde, hvad der var endnu farligere, nærmet sig Foden af det Bjerg, som her steg brat op fra den østlige Kyst, saa meget, at Fuglenes Sang tydeligt hørtes. Dette var ikke det Værste. Den tredie Kano havde taget den samme Retning og drev langsomt med en Pynt, hvor den sandsynligt maatte støde, hvis den ikke

dreiedes til Siden ved en Forandring af Vinden, eller af Menneskehænder. I ingen anden Henseende viste der sig Noget, som kunde tiltrække sig Opmærksomhed, eller vække Mistanke. Kastellet stod paa dets Grund næsten tværs af Kanoerne, der vare drevne flere Mile i Nattens Løb, og Arken laa fortøiet ved dets Pæle, saaledes som de Begge havde ligget flere Timer iforveien.

Vildtskytten henvendte naturligviis først Opmærksomheden paa Kanoen forude. Den var allerede ganske nær ved Pynten og nogle faa Aaretag vare nok til at overtyde ham om, at den maatte stode, førend det blev ham muligt at indhente den. Netop i dette Øieblik blæste det høist ubeleiligt friskere op, hvorved det lette Fartøis Drivt blev hurtigere og sikkrere. Indseende Umuligheden af at forebygge en Berøring med Landet, besluttede den unge Mand klogeligt ikke at ophidse sig ved unyttige Anstrengelser, men roede, efter først at have seet til Fangkrudtet paa sit Gevær, langsomt og forsigtigt hen til Pynten, idet han med Flid gjorde en lille Omvei for kun at være udsat fra een Kant, naar han nærmede sig.

Da Kanoen, som drev, ikke lededes af nogen saadan Forstandighed, fortsatte den sin egen Vei og stødte paa en lille, skjult Klippe i en Afstand af et Par Favne fra Kysten. Netop i dette Øieblik var Vildtskytten kommen tværs af Pynten og vendte Stevnen af sin egen Baad med Land, efter først at have kastet den, han bugserede, los for ikke at være for-

hindret i sine Bevægelser. Kanoen hængte et Øieblik paa Klippen, derpaa hævede den sig en Haarsbred ved en næsten umærkelig Dynning, drieide rundt, kom los og løb paa Stranden. Alt dette bemærkede den ung: Mand, men det fik hverken hans Puls til at slaae heftigere, eller hans Haand til at arbeide stærkere. Hvis Negen laa og ventede paa Kanoens Ankomst, maatte han blive seet, og den yderste Forsigtighed ved at nærme sig Landet var uundgaaelig; var der derimod intet Bagbold, var Hastværk unødvendigt. Da Pynten næsten laa skraas over for den indianske Leir, baabede han det Sidste, skjøndt det Første ikke blot var muligt, men ogsaa sandsynligt; thi de Vilde vare hurtige til at anvende alle deres eiendommelige Krigsmaades Hjælpemidler og havde sandsynligviis mange Speidere ude, der skulde ransage Kysterne for at finde et Fartøi, som kunde føre dem over til Kastellet. Da et eneste Blik paa Søen fra hvilketsomhelst opholdt Punkt maatte blotte den mindste Gjenstand paa dens Overflade, var der kun lidet Haab om, at nogen af Kanoerne kunde forblive useet, og indianst Skarpsindighed behøvede ikke belæres om, hvorhen en Baad eller et Stykke Træ vilde drive, naar først Vindens Retning var bekjendt. Alt som Vildtskytten kom Landet nærmere, bleve hans Aaretag langsommere, hans Øine mere aarvaagne og hans Øren og Næsebeer mere nødvendige for at opfange en muligt lurende Fare Det var et prøvende Øieblik for en Uindviet og ei engang var den Opmuntring

tilstede, som den Frygtsomme undertiden føler ved at vide sig blive bemærket og reest. Han var aldeles ene, henviist til sine egne Hjælpekilder og hørte ikke nogen opmuntrende Stemmes Bifald. Trods alle disse Omstændigheder kunde den i Skovkrigen meest erfarne Veteran ikke have opført sig bedre. Lige fri for Dumdristighed og Nølen betegnedes hans Nærmelse ved en vis philosophisk Klogskab, der syntes at ophøie ham over alle andre Bevæggrunde end dem, som bedst egnede sig til Opnaaelsen af hans Diemed. Dette var Begyndelsen til en Lobebane af Skovbedrivter, som senere gjorde denne Mand paa hans Maade og indenfor Skrankerne af hans Levemaade og Forhold ligesaa berømt som mangen en Helt, hvis Navn har prydet Værker, der ere blevne langt mere navnkundige, end en saa simpel Fortælling som vor nogensinde kan blive.

Da Vildtskytten omtrent var halvhundrede Favne fra Kysten, reiste han sig op i Kanoen og tog tre eller fire kraftige Tag med Aaren, der vare tilstrækkelige til at drive Farkoiet til Land, hvorpaa han hurtigt lagde Arbeidsredskabet tilside og greb Krigens. Han var lige i Begreb med at løfte Riflen op, da der ovenpaa et skarpt Knald fulgte Hvinet af en Kugle, der foer saa tæt forbi ham, at han uvilkaarligt kom til at studse. I næste Øieblik væltede Vildtskytten og faldt saa lang han var ned paa Bunden af Kanoen. Et Hyl — det kom fra en enkelt Stemme — paafulgte og en Indianer sprang fra Busene ud paa

den aabne Plads paa Pynten og løb henimod Kanoen. Det var dette Øieblik, den unge Mand længtes efter. Han reiste sig strax op og sigtede med sin egen Riffel paa sin ubedækkede Fjende, men hans Fingre nølede dog med at trykke løs paa et Menneske, over hvem han havde en saa afgjort Fordeel. Denne korte Tøven frelste sandsynligviis Indianerens Liv; thi han ilede ligesaa hurtigt tilbage til sit Skjul, som han var brudt frem deraf. Vildtskytten havde imidlertid raskt nærmet sig Landet og hans Kano naaede Pynten netop som hans Fjende forsvandt. Da den ikke blev styret, stødte den med Land nogle faa Skridt fra den anden Baad og skjønt hans Fjende først maatte lade sin Riffel igjen, havde han dog selv ikke Tid til at sikkre sig sit Bytte og bringe det udenfor Fare, førend han vilde blive udsat for nok en Kugle. Under disse Omstændigheder tøvede han derfor ikke et Øieblik, men styrtede ind i Skoven og søgte sig et Skjul.

Paa selve Pynten var der en lille aaben Plads, tildeels bevoxet med Græs og tildeels bestaaende af Sand, men en tæt Krands af Buske omgav den øverste Rand. Naar man var kommen igjennem dette smalle Belte af overgangtig Plantevext, kom man umiddelbart derpaa ind under Skovens høie, dunkle Hvælvinger. Grunden var i en Strækning af nogle hundrede Fod temmelig flad og derpaa hævede den sig brat som et Bjerg. Træerne vare høie, store og saa fri for Undervext, at de lignede uhyre, uregelmæssigt anbragte

Sviler, der bare en Hvælving af Løv. Skjøndt de for deres Alder og Størrelse stode temmelig tæt ved hverandre, kunde Øiet dog trænge igjennem i en betydelig Afstand og hele Troppeafdelinger kunde gjerne have fegtet med Orden og efter en lagt Plan under deres Bedækning.

Vildtskytten vidste, at hans Modstander maatte være beskjeftiget med at lade paa ny, naar han ikke var flygtet. Det Første viste sig at være Tilfældet; thi den unge Mand havde ikke saasnart stillet sig bagved et Træ, førend han saae et Glimt af Indianerens Arm, hvis Legeme skjultes af en Eg, netop i Begreb med at støde den i Skind indsvøbte Kugle ned i Løbet. Intet vilde have været lettere, end at springe frem og afgjøre Sagen ved et pludseligt Anfald paa den uforberedte Fjende; men Vildtskyttens Følelser ovrortes med et saadant Skridt, skjøndt hans eget Liv nyligt var blevet efterstræbt fra et Bagbold. Han var endnu uerfaren i de Vildes barbariske Krigsmaade, som han kun kjendte af Sagn og Theori, og det forekom ham at være en uredelig Fordeel at angribe en ubevæbnet Fjende. Hans Farve havde antaget en høiere Rødme, hans Øie vare truende, hans Læber sammenpressede, og alle hans Kræfter vare samlede og rede; men istedetfor at nærme sig og skyde, sænkede han sin Riffel i den hos Jægeren sædvanlige Stilling, naar han holder sig færdig til at sigte, og mumlede ved sig selv, uden at vide af, at han talte:

„Nei, nei; det er maaskee en Rødhuds Krigsmaade, men det er ingen Christens Gaver. Lad den Ugudelige først faae ladt, saa skulle vi afgjøre det som Mænd; thi Kanoen bverken maa eller skal han faae. Nei, nei; lad ham faae Tid til at lade, og Gud vil tage vare paa den Retfærdige."

I al denne Tid havde Indianeren været saa beskjeftiget med sine egne Bevægelser, at han endog var uvidende om, at hans Fjende var inde i Skoven. Hans eneste Frygt var, at Kanoen skulde blive bemægtiget og bortført, førend han kunde blive færdig til at forbindre det. Han var tyet til Skjulet af Vane, men var kun nogle faa Fod fra de omtalte Buske og kunde i et Øieblik være i Udkanten af Skoven rede til at skyde. Afstanden mellem ham og hans Fjende var omtrent fem og tyve Favne og Naturen havde ordnet Træerne saaledes, at Synslinien ikke afbrødes, undtagen af tvende Træer, bag hvilke de to Modstandere stode.

Hans Riffel var ikke saasnart ladt, førend den Vilde saae sig omkring og gik fremad, uforsigtig med Hensyn til sin Fjendes sande, men varsomt med Hensyn til dennes formentlige Silling, indtil han var ganske blottet. Da traadte Vildtskytten frem fra sit eget Skjul og raabte ham an.

„Denne Vei, Rødhud, denne Vei, hvis Du søger efter mig," raabte han. „Jeg er ung i Krigen, men ikke saa ung, at jeg skulde blive staaende paa den aabne Strand

og lade mig skydes ned som en Natugle ved hvilys Dag. Det beroer paa Dig selv, om det skal være Fred eller Krig, thi mine Gaver ere hvide Gaver og jeg bærer ikke til dem, som anse det for tappert at fælde dødelige Mennesker bagfra i Skovene."

Den Vilde blev hviligen overrasket ved at opdage den Fare, hvori han svævede. Han kunde imidlertid lidt Engelsk og fattede den Andens Mening og var ligeledes for godt øvet til at forraade nogen Uro. Han satte derfor Kolben til Jorden og gjorde, med en tillidsfuld Mine en heftig, stolt Gebærde. Alt dette skete med dens Letbed og Fatning, som ikke er vant til at anse Nogen for sin Overmand. Midt under denne veloverlagte Handling bragte den Vulkan, som raste i hans Indre, hans Dine til at flamme og hans Næsebeer til at udvide sig, ligesom Rovdyret, naar det pludseligt forhindres fra at gjøre det dødbringende Spring.

"To Kane," sagde han med sin Stammes dybe Strubetoner, idet han, for at forebygge Misforstaaelse, rakte ligesaa mange Fingre i Veiret, som han havde nævnet Tal; "een for Dig — een for mig."

„Nei, nei, Mingo, det bliver der ikke noget af. Ingen af dem bærer Dig til og Du skal heller ingen af dem faae, saalænge jeg kan forhindre det. Jeg veed, at der er Krig mellem Dit og mit Folk, men det er ingen Grund, hvorfor dødelige Mennesker skulle tage Livet af

hinanden, ligesom vilde Dyr, der mødes i Skoven; gaa derfor Din Vei og lad mig gaae min Vei, den er stor nok for os Begge og naar vi mødes i aaben Kamp, da maa Herren bestemme vor Skjebne."

„Godt!" udbrød Indianeren; „Min Broder Missionair — megen Tale, Alt om Manitu."

„Ikke det, ikke det, Krigér. Jeg er ikke god nok for Herrnhuterne og for god for de Fleste af de andre Landstrygere, som prædike omkring i Skovene. Nei, nei, jeg er endnu kun en Jæger, skjøndt det er rimeligt nok, at jeg, førend Freden bliver sluttet, vil faae Leilighed til at maale mig med nogle af Dine Landsmænd. Men jeg ønsker, at det maa skee i aaben Kamp og ikke i et Skjenderi om en usel Kane."

„Godt! Min Broder meget ung — men han meget viis. Lille Krigér — stor Taler. Høvding engang i Raad."

„Det hverken veed eller siger jeg, Indianer," svarede Vildtskytten, rødmende lidt ved den slet dulgte Spot i den Andens Væsen; „jeg venter mig et Liv i Skovene og ønsker blot, at det maa blive fredeligt. Alle unge Mænd maa gaae paa Krigsstien, naar Omstændighederne fordre det, men Krig er unødvendig Blodsudgydelse. Jeg har seet nok heraf i Nat før at vide, at Forsynet vredes derover, og jeg opfordrer Dig nu til at gaae Din Vei,

medens jeg gaaer min, og haaber, at vi ſtilles ſom Venner."

"Godt! Min Broder har to Skalper — graat Haar under den anden. Gammel Viisdom — ung Tunge."

Nu nærmede den Vilde ſig tillidsfuldt med udſtrakt Haand og ſmilende Anſigt og hele hans Holdning røbede Venlighed og Agtelſe. Vildtſkytten modtog hans tilbudte Venſkab paa en passende Maade og de ryſtede hjerteligt hinandens Hænder, idet Enhver af dem ſøgte at overtyde den Anden om ſin Oprigtighed og ſit Ønſke om Fred.

"Hver have ſit," ſagde Indianeren; "min Kano, min; Din Kano, Din. Gaa see; hvis Din, Du beholde, hvis min, jeg beholde."

"Det er retfærdigt, Rødhud; ſkjøndt Du tager Feil, naar Du anſeer Kanoen for Din Eiendom. Imidlertid: at see er at troe, og vi ville gaae ned til Stranden, hvor Du kan see med Dine egne Øine; for Du vil rimeligviis ikke saa aldeles forlade Dig paa mine."

Indianeren udſtødte ſit Ynglingsudtryk "Godt!" og derpaa gik de ved Siden af hinanden ned til Strandbredden. Der laa ingen tilſyneladende Mistillid i nogen af deres Væſen, idet Indianeren gik foran, ſom om han vilde viſe ſin Ledſager, at han ikke var bange for at vende Ryggen til ham. Da de kom ind paa den aabne Plads, pegede den Førſtnævnte paa Vildtſkyttens Baad og ſagde høitideligt:

„Ikke min — blegt Ansigts Kano. Denne rod Mands. Ikke vil have anden Mands Kano — vil have sin egen.“

„Du tager Feil, Rodhud, Du tager aldeles Feil. Denne Kano blev betroet gamle Hutter til Opbevaring og er hans efter alle Love, baade rode og hvide, indtil dens Eiermand forlanger den tilbage; Tofterne og Raadderne i Barken tale selv for sig. Ingen har seet en Indianer gjøre saadant Arbeide.“

„Godt! Min Broder lidet gammel — sier Viisdom. Indianer ikke gjort den. Hvid Mands Arbeide.“

„Det er mig kjært, at Du troer det, for dersom Du havde paastaaet det Modsatte, kunde det have forvoldt endt Blod imellem os, da Enhver har Ret til at tage sit Eget. Jeg vil bare skyde Kanoen saa langt ud, at Ingen af os kan naae den; det er det bedste Middel til at jevne alle Vanskeligheder.“

Medens Vildtskytten talte satte han Foden med Enden af den lette Baad og skjød den med et kraftigt Stød over hundrede Fod ud i Søen, hvor den ved at komme ud i den rigtige Strømning nødvendigt maatte drive forbi Pynten og ikke længere være udsat for at komme i Land. Den Vilde studsede ved dette hurtige og bestemte Skridt og hans Ledsager saae, at han kastede et iilsomt og opbragt Blik paa hans egen Kano, eller den, som indeholdt Aarerne. Denne Forandring i Varsen varede imidlertid kun et Øie-

blik og derpaa antog Irokeseren atter sin venskabelige Mine og et veltilfredst Smiil.

„Godt!“ gjentog han med endnu stærkere Betoning end før. „Ungt Hoved, gammel Forstand. Ved hvorledes afgjøre Strid. Farvel Broder. Han gaaer til Huus i Sø — Moskusrotte Huus — Indianer gaaer til Leir; siger Høvdinger ikke fandt Kano.“

Dette Forslag var ingenlunde Vildtskytten uvelkommen; thi han længtes meget efter at komme tilbage ttl Fruentimmerne, og tog derfor meget beredvilligt Indianerens fremrakte Haand. Afskedsordene vare venskabelige og medens den røde Mand gik roligt hen med Skoven med Riflen hvilende i Bugten af hans Arm og uden at see sig een eneste Gang uroligt eller mistænkeligt om, begav den hvide Mand sig til den tilbageblevne Kano, bærende sit Gevær paa samme fredelige Maade, men rigtignok med Øinene stivt befæstede paa den Andens Bevægelser. Denne Mistillid syntes imidlertid at være aldeles ugrundet og, ligesom skammende sig derover, vendte den unge Mand ogsaa sit Blik bort og gik ubekymret hen til Baaden. Derpaa begyndte han at skyde Kanoen fra Land og at træffe de øvrige Forberedelser til Afreisen. Efterat han omtrent i en Minut havde været saaledes beskjeftiget, vendte han tilfældigviis Ansigtet mod Land og hans hurtige og sikkre Øie robede ham paa Stedet den Fare, hvori hans Liv svævede. Den Vildes sorte, funklende Øine stirrede paa

ham ligesom Tigerens, naar den laver sig til Spring, gjennem en lille Aabning i Buskene og Mundingen af hans Riffel syntes allerede at aabne sig i Linie med hans eget Legeme.

Nu kom Vildtskyttens lange Øvelse som Jæger ham yderligt tilpas. Vant til at skyde paa Hjorten i Løbet og det ofte, naar man blot kunde gjette sig til den egentlige Stilling af Dyrets Krop, brugte han nu den samme Maade her. At spænde og bringe Riflen i Ligevegt udførtes i et eneste Øieblik og ved een eneste Bevægelse; derpaa lagde han an, næsten uden at sigte, og skjød ind imellem Buskene, hvor han vidste der maatte være et Legeme, som hørte til det forfærdelige Ansigt, der alene var synligt. Der var ikke Tid til at løfte Geværet høiere i Veiret eller til et bedre Sigte. Hans Bevægelser vare saa hurtige, at de Begge løsnede deres Geværer i samme Øieblik og der kun hørtes et Knald. Bjergene gave kun et Echo tilbage. Vildtskytten sænkede sin Riffel og stod med ærbødigt Hoved, saa rolig som en af Granerne i den stille Juni Morgen, iagttagende Udfaldet, medens den Vilde udstødte hiint Hyl, der er blevet historisk ved dets Skræk indjagende Virkning, sprang igjennem Buskene og kom farende over den aabne Plads, svingende sin Tomahawk. Endnu rørte Vildtskytten sig ikke, men stod med den uladte Riffel støttet med Skulderen, medens hans Hænder af Jægervane mechanisk følte efter Krudthorn og Krudtmaal. I en Afstand af em-

trent fyrgetyve Fod fra sin Fjende hvirvlede den Vilde sit skarpe Vaaben afsted, men det skete med et saa usikkert Die og en saa svag og uvis Haand, at den unge Mand greb det ved Skaftet, da det fløi forbi ham. I samme Øieblik vaklede Indianeren og faldt saa lang han var til Jorden.

„Jeg vidste det; jeg vidste det!“ udbrød Vildtskytten, der allerede var i Begreb med at støde en ny Kugle ned i sin Riffel. „Jeg vidste, at det vilde komme dertil, saaledes jeg havde faaet Linien af hans Øine. En Mand sigter pludseligt og skyder rask, naar det gjælder hans eget Liv; ja, jeg vidste, at det maatte blive Udfaldet. Jeg var ham omtrent hundrede Delen af en Sekund for gesvindt, ellers vilde det have seet galt ud for mig! Øglens Kugle har netop streifet min Side; men man sige hvad man vil for eller imod dem, en Rødhud er paa ingen Maade saa sikker med Krudt og Kugle som en hvid Mand. Deres Gaver synes ikke at være af den Beskaffenhed. Selv Chingachgook, saa stor som han er i andre Ting, er dog ingenlunde aldeles ufeilbar med Riflen.“

Imidlertid var Geværet atter blevet ladt og efterat have kastet Tomahawken ud i Kanoen nærmede Vildtskytten sig sit Offer og stod, støttende sig paa sin Riffel, og betragtede ham med sorgmodig Opmærksomhed. Det var første Gang han havde seet et Menneske falde i Kamp, det var den første Skabning, med hvem han for Aaret havde

opløftet sin Haand. Disse Fornemmelser vare ny og Angeren blandede sig med vore bedre Følelsers Friskhed i hans Triumph. Indianeren var ikke død, skjøndt Kuglen var gaaen igjennem hans Krop. Han laa paa Ryggen uden at røre sig, men Øinene vare fulde af Bevidsthed og iagttoge, skinsyge paa enhver Bevægelse, hans Overvinder, ligesom den faldne Fugl betragter Fuglefængeren. Han ventede sandsynligviis det dræbende Hug, der skulde gaae forud for Tabet af hans Skalp, eller troede maaskee, at denne gruesomme Handling skulde gaae forud for hans Død. Vildtskytten læste hans Tanker og fandt en sørgmodig Glæde i at betage den hjælpeløse Vilde hans Frygt.

„Nei, nei, Rødhud," sagde han, „Du har ikke længere Noget at frygte af mig. Jeg er af christelig Herkomst og Skalpering hører ikke til mine Gaver. Jeg vil bare tage Din Riffel, saa skal jeg komme tilbage og gjøre Dig den Tjeneste, jeg kan, ihvorvel jeg ikke kan blive ret længe her, da Knaldet af tre Rifler sagtens vil skaffe mig nogle af Eders Djævle paa Halsen."

Slutningen sagdes i et Slags Enetale, medens den unge Mand gik hen for at søge efter Riflen. Geværet fandtes, hvor dets Fiermand havde ladet det falde, og blev strax lagt i Kanoen. Vildtskytten lagde sin egen Riffel ved Siden af det, og vendte derpaa tilbage til Indianeren.

„Alt Fiendskab mellem mig og Dig, Rødhud, er forbi,"

sagde han, „og Du kan være ganske rolig for Din Skalp og enhver anden Fortrædigelse. Mine Gaver ere hvide, som jeg har sagt Dig, og jeg haaber, at min Adfærd ogsaa skal være det."

Dersom Blikke kunde have udtrykt Alt det, de skulde betyde, vilde Vildtskyttens uskyldige Forfængelighed med Hensyn til Farven maaskee være bleven en Smule tilrettevist; men han forstod kun den Taknemlighed, som den døende Vildes Øine tilkjendegave, uden i mindste Maade at erdage den bittre Spot, som kæmpede med den bedre Følelse.

„Vand!" stønnede den tørstige og ulykkelige Skabning; „Giv stakkels Indianer Vand."

„Ja Vand skal Du faae, om Du saa vil drikke Søen tør. Jeg skal bære Dig ned til den, for at Du kan faae saa meget Du lyster. Saaledes, har man sagt mig, gaaer det alle Saarede; Vand er deres største Trost og Hvsvalelse."

Med disse Ord løftede Vildtskytten Indianeren op i sine Arme og bar ham ned til Søen. Her hjalp han ham til at komme i en saadan Stilling, at han kunde tilfredsstille sin brændende Tørst, hvorefter han satte sig selv paa en Steen, lagde sin saarede Modstanders Hoved i sit eget Skjød og søgte, saa godt han kunde, at mildne hans Dødskamp.

„Det vilde være synligt af mig at sige Dig, at Din Tid ikke var kommen, Kriger," begyndte han, „og derfor

vil jeg ikke sige det. Du er allerede over Middelalderen og i Betragtning af det Slags Liv, I føre, have Dine Dage alt været temmelig mange. Hovedsagen er nu at see fremad efter det, der skal komme. Hverken Rødbuden eller det blege Ansigt regner i det Hele taget paa at leve for evigt, men Begge vente at leve i en anden Verden. Hver har sine Gaver og vil blive dømt efter dem og jeg formoder, at Du har tænkt nok over disse Ting til ikke at behøve Prædikener, naar Dommen kommer. Du vil finde lykkelige Jagtegne, dersom Du har været en retfærdig Indianer; har Du derimod været uretfærdig, vil Du søge paa Orkener. Jeg har saa mine egne Tanker om disse Ting; men Du er for gammel og erfaren til at behøve Forklaringer af en saa ung Mand som jeg."

„Godt," udbrød Indianeren, hvis Røst beholdt sin Dybde, selv medens Livet strømmede bort; „Ungt Hoved — gammel Viisdom."

„Det er undertiden en Trøst, naar Enden kommer, at vide, at de, som vi have skadet, eller søgt at skade, tilgive os. Jeg formoder, at Naturen søger denne Trøst for at erholde Tilgivelse paa Jorden, da vi aldrig kunne vide, om han, som er Alt, tilgiver, førend Dommen kommer. Det er trøstende at vide, at der dog er nogen Tilgivelse, og det antager jeg er Hemmeligheden. Hvad mig selv angaaer, da overseer jeg aldeles Dine Planer med mit Liv; for det Første, fordi der ingen Skade er skeet; dernæst

fordi det er Dine Gaver og Natur og Opdragelse, og jeg ikke burde have stolet paa Dig; og endeligen og især fordi jeg ikke kan nære Uvillie mod nogen Døende, enten han er en Hedning eller en Christen. Vær derfor kun rolig, hvad mig angaaer; Du maa bedst vide, hvilke andre Ting, der kunne forurolige Dig, eller forskaffe Dig Trøst i et saa prøvende Øieblik."

Indianeren havde sandsynligviis nogle af de frygtelige Glimt af den ubekjendte Tilværelsestilstand, som Gud i sin Barmhjertighed undertiden synes at indrømme hele Menneskeslægten; men de stode nødvendigviis i Overensstemmelse med hans Sædvaner og Fordomme. Ligesom de fleste af hans Landsmænd og ligesom altfor mange af vore egne tænkte han mere paa at dø paa en Maade, som kunde vinde de Efterlevendes Bifald, end paa at sikkre sig en bedre Tilstand efter dette Liv. Medens Vildtskytten talte, var hans Aand lidt forvirret, skjøndt han følte, at Hensigten var god, og da hiin havde udtalt, opstod der en vis Fortrydelse hos ham over, at Ingen af hans egen Stamme var tilstede, som kunde være Vidne til hans Stoicisme under høist smertelige legemlige Lidelser og den Fasthed, hvormed han gik sin Ende imøde. Med det høie, medfødte Galanteri, der saa ofte udmærker den indianske Krigér, førend han bliver fordærvet ved altfor megen Omgang med den sletteste Klasse af de hvide Mænd, søgte han at til-

kjendegive sin Taknemlighed for den Andens gode Hensigter og at give ham at forstaae, at de bleve erkjendte.

„Godt!“ gjentog han; thi det var et engelsk Ord, som de Vilde hyppigt brugte; „Godt — ungt Hoved; ungt Hjerte med. Gammelt Hjerte haardt; ikke falde Taarer. Hør Indianer, naar han dør, og ikke lyve — hvad kalder han sig?“

„Vildtskytten er det Navn, jeg nu bærer; skjønt Delawarerne have sagt, at naar jeg kommer tilbage fra fra denne Krigssti, skal jeg faae et mandigere Navn, hvis jeg kan fortjene det.“

„Det godt Navn for Dreng — fattigt Navn for Kriger. Han faaer bedre snart. Ingen Frygt der“ — i den stærke Spænding, hvori den Vilde befandt sig, havde han Kraft nok til at løfte sin Haand i Veiret, og banke den unge Mand paa Brystet — „sikkert Øie — Finger Lynild — Sigte, Død — stor Kriger snart. Ikke Vildtskytte — Falkeøie — Falkeøie — Falkeøie. Trykke Haand.“

Vildtskytten — eller Falkeøie, som Ynglingen da for første Gang blev kaldt; thi i sine senere Aar bar han dette Navn overalt der i Egnen — Vildtskytten greb den Vildes Haand og nu drog denne sit sidste Suk i denne Stilling, stirrende fuld af Beundring paa en Fremmed, der havde lagt saa stor Hurtighed, Dygtighed og Fasthed for Dagen under et ligesaa prøvelsesfuldt som for ham nyt

Øyeblik. Naar Læseren erindrer, at det er Indianerens høieste Tilfredsstillelse at see sin Fjende røbe Svaghed, vil han bedre kunne bedømme den Adfærd, som havde fravristet en saa stor Tilstaaelse i et saadant Øieblik.

„Hans Aand er flygtet bort," sagde Vildtskytten med undertrykt, tungsindig Stemme. „Ak ja! Saavidt kommer det, tidligt eller seent, med os Alle, og den er lykkeligst, lad saa hans Hud være af hvilken Farve den vil, som bedst er istand til at gaae Øieblikket i Møde. Her ligger en uden Tvivl tapper Krigers Lig og Sjælen flyver allerede til dens Himmel eller dens Helvede, enten det nu er en lykkelig Jagtegn eller et Sted, som har Mangel paa Vildt, Herlighedens Boliger, efter Hernhuternes Lære, eller Luer af Ild! Saaledes gaaer det ogsaa i andre Henseender. Der have nu gamle Hutter og Hurry Harry bragt sig selv i Forlegenhed, hvis de ikke have paadraget sig Piinsler og Død, og det alene for en Præmies Skyld, som Lykken tilbyder mig paa en, som Mange vilde synes, lovlig og passende Maade. Men ikke en Skilling af saadanne Penge skal tynge i min Haand. Hvid blev jeg født, og hvid vil jeg dø og holde fast paa min Farve, selv om hans kongelige Majestæt, hans Gouverneurer og alle hans Raadsherrer baade hjemme og i Kolonierne glemme, hvorfra de ere udsprungne og hvorhen de haabe at komme, og det Altsammen bare for en Smule Fordeel i Krigen. Nei, nei, Krieger; aldrig skal min Haand fortrædige Din Skalp, og derfor kan Din Sjæl være

relig med Hensyn til et anstændigt Udseende, naar Legemet kommer for at forene sig med den i Dit eget Aandernes Land."

Vildtskytten reiste sig saasnart han havde udtalt. Derpaa bragte han den Døde i en siddende Stilling med Ryggen med den lille Klippe med tilborlig Omhu for, at han ikke skulde falde eller paa nogen Maade komme i en Stilling, som efter en Vilds kildne, skjønt phantastiske Begreber kunde synes uhømmelig. Da denne Pligt var opfyldt, blev den unge Mand staaende og betragtede sin faldne Fjendes bistre Aasyn med et Slags tungsindig Aandsfraværelse. Men som han vleiede begyndte han ifølge den Vane, han havde antaget ved at leve saa meget alene i Skovene, at ter at give sin Tanker og Følelser Luft i Ord.

"Jeg tragtede ikke efter Dit Liv, Rødhud, men Du lønnede mig intet Valg mellem at dræbe eller blive dræbt. Enhver af os handlede efter sine Gaver, antager jeg, og Ingen fortjener at dadles. Du var forræderisk efter Din Natur i Krig og jeg var en Smule uforsigtig, da jeg er tilbøielig til at tro Andre. Nu vel, dette er min første Kamp med et dødeligt Menneske, skjønt den rimeligviis ikke vil blive den sidste. Jeg har kæmpet med de fleste Skabninger i Skoven, saasom Bjørne, Ulve, Panthere og Løsser, men dette er Begyndelsen med Rødhuderne. Hvis jeg nu var en født Indianer, kunde jeg fortælle herom eller tage Skalpen med og rose mig af min Bedrift for

hele Stammen, eller dersom min Fjende kun havde været en Bjørn, vilde det have været baade naturligt og passende at lade Alle vide, hvad der er skeet; men jeg indseer ikke rigtigt, hvorledes jeg engang skal indvie Chingachgook i Hemmeligheden, saa længe det kun kan skee ved at prale med en hvid Tunge. Og hvorfor skulde jeg ogsaa, naar Alt kommer til Alt, ville prale deraf? Det er dog et Menneske, jeg har dræbt, uagtet han var en Vild, og hvoraf veed jeg, at han var en retfærdig Indianer og at han ikke pludseligt er bleven ført hen til et ganske andet Sted, end lykkelige Jagtegne? Naar det er uvist, om det, der er skeet, er godt eller ondt, saa er det klogest ikke at rose sig selv — og dog kunde jeg nok ønske, at Chingachgook skulde vide, at jeg ikke har gjort Delawarerne eller min Opdragelse Skam!"

Noget heraf sagdes høit og Noget mumledes kun mellem den Talendes Tænder, idet hans tillidsfuldere Anskuelser node den første Fordeel, medens hans Tvivl yttredes paa den sidste Maade. Men hans Enetaler og Betragtninger bleve høist forbausende afbrudte ved, at nok en Indianer pludseligt viste sig ved Sobredden nogle faa hundrede Favne fra Pynten. Denne Mand, som aabenbart ogsaa var en Speider, hvem Knaldet af Riflerne sandsynligviis havde lokket hen til Stedet, trængte ud af Skoven med saa liden Forsigtighed, at Vildtskytten fik ham at see førend han selv opdagedes. Da dette et Øieblik derefter skete, udstødte den Vilde et lydeligt Hyl, som besvaredes af en halv Snes

Stemmer fra forskjellige Kanter. Det var nu ikke længere Tid at tøve og i den næste Minut forlod Baaden Strandbredden under lange, besindige Aaretag.

Saasnart Vildtskytten troede at være i en sikker Afstand, opbørte han med sine Anstrengelser og lod det lille Fartøi drive, medens han i Ro og Mag iagttog Forholdene. Den Kano, som først var sat i Trivl, flød for Luftningen fuldkommen en qvart Miil ovenfor ham og lidt nærmere ved Kysten, end han ønskede, nu da han vidste, at der var flere Vilde i Nærheden. Den Kano, som var bleven stødt ud fra Pynten, var kun nogle faa Favne fra ham. da han havde stvret efter den, idet han satte fra Land. Den døde Indianer laa i bister Roligbed, hvor han havde forladt ham; Krigeren, som sidst havde viist sig, var atter forsvunden og Skovene selv var ligesaa tause og tilsyneladende ligesaa øde, som den Dag, de vare udgaaede fra deres store Skabers Haand. Men denne Stilhed varede kun et Øieblik. Da Fjendens Speidere havde havt tilstrækkelig Tid til at see sig om, styrtede de fra Tykningen ud paa den nogne Pynt og opfyldte Luften med rasende Hyl, da de opdagede deres Stalbroders Død. Disse Skrig afløstes umiddelbart derpaa af Glædesraab, da de kom hen til Liget og ivrige flokkede sig omkring det. Vildtskytten var neksom indviet i de Indfødtes Sædvaner til at kunne fatte Grunden til denne Forandring. Hylet var den sædvanlige Beklage over Tabet af en Kriger, Raabet et Tegn

paa Glæde over, at Seirherren ikke havde været istand til at sikkre sig Skalpen, den Trophæ, uden hvilken en Seir aldrig ansaaes for fuldstændig. Den Afstand, hvori Kanoerne laa, forhindrede rimeligviis ethvert Forsøg paa at tilføie Seirherren Skade, da den amerikanske Indianer, ligesom Pantherdyret i hans egne Skove, sjeldent angriber sin Fjende naar Omstændighederne ikke ere saadanne, at han kan vente at gjøre det med Held.

Da den unge Mand ikke længere havde Anledning til at forblive i Nærheden af Pynten, lavede han sig til at samle sine Kanoer for at bugsere dem hen til Kastellet. Den nærmeste fik han snart i Tøug, hvorpaa han gav sig til at søge efter den anden, som endnu stedse drev op ad Søen. Vildtskytten havde ikke saasnart fæstet sit hurtige Øie paa denne Baad, førend han blev opmærksom paa, at den var Kysten nærmere, end den vilde have været, dersom den alene havde fulgt Retningen af den sagte Luftstrøm. Han begyndte at fatte Mistanke om, at der var en eller anden usynlig Strømning i Vandet, og fordobblede sine Anstrengelser for at komme i Besiddelse af Baaden, førend den kunde drive ind i en farlig Nærhed af Skoven. Da han kom nærmere, syntes han, at Kanoen havde en mærkelig Bevægelse gjennem Vandet og at denne, medens den laa med Bredsiden mod Vinden, førte den ned mod Land. Nogle kraftige Aaretag bragte ham endnu nærmere, og da løstes Gaaden. Der var Noget, som aabenbart var i Bevægelse

paa den modsatte Side af Kanoen, eller paa den, der var længst borte fra ham, og ved nærmere Undersøgelse viste det sig, at det var en nøgen Menneskearm. En Indianer laa paa Bunden af Kanoen og drev den langsomt, men sikkert ind med Land, idet han brugte Haanden som Aare. Vildtskytten fattede øieblikkeligt det hele Kunstgreb. En Vild var svømmet ud til Baaden, medens han havde været beskjæftiget paa Pynten med sin Fjende, havde taget den i Besiddelse og betjente sig nu af dette Middel for at faae den til Land.

Overtydet om, at Manden i Kanoen ingen Vaaben kunde have, tøvede Vildtskytten ikke med at ile ben vaa Siden af den flygtende Baad, uden at anse det nødvendigt at løfte sin Riffel i Veiret. Saasnart det Sqvulp i Vandet, som han frembragte ved at nærme sig, kunde høres af den liggende Vilde, sprang denne op og udstødte et Udraab, som viste, hvor fuldstændigt han var bleven overrumplet.

„Dersom Du har fornøiet Dig nok i den Kano, Rødhud," bemærkede Vildtskytten koldblodigt, idet han i Tide standsede sin Fart for at forebygge et Sammenstød mellem de to Baade, „dersom Du har fornøiet Dig nok i den Kano, saa vilde Du gjøre klogest i at tye til Soen igjen. Jeg er rimelig i saadanne Ting og tragter ikke efter Dit Blod, skjønt der er dem paafærde, der snarere vilde betragte Dig som en Anviisning paa Præmien, end som et døde-

ligt Menneske. Spring paa Minuten i Søen, førend det kommer til Klammeri imellem os."

Den Vilde hørte til dem, som ikke forstode et Ord Engelsk, og han skyldte alene Vildtskyttens Gebærder og Udtrykket i et Die, som sjeldent bedrog, sin ufuldkomne Opfatning af hans Mening. Maaskee paaskyndede ogsaa Synet af Riflen, der laa ved Siden af den hvide Mand, hans Beslutning. I ethvert Tilfælde krummede han sig sammen ligesom en Tiger, der laver sig til Spring, udstødte et Hyl og i det næste Øieblik var hans nøgne Krop forsvunden i Vandet. Da han kom op for at trække Veiret, var han flere Favne fra Kanoen og det ilsomme Blik, han kastede bag omkring sig, tilkjendegav, hvor meget han frygtede Ankomsten af et dødbringende Sendebud fra sin Fjendes Riffel. Men den unge Mand viste intet Kjendetegn paa et fjendtligt Sindelag. Efterat han besindigt havde gjort Kanoen fast ved de andre, begyndte han at ro fra Kysten og da Indianeren kom i Land og havde rystet sig ligesom en Pudel, der kommer op af Vandet, var hans frygtelige Fjende allerede udenfor Riffelskuds Afstand og underveis til Kastellet. Vildtskytten undlod ikke efter sin gamle Vane at tale for sig selv om det, der nyligt havde tildraget sig, medens han stadigt fortsatte sin Kours til sit Bestemmelsessted.

"Ja, ja," begyndte han, "det vilde have været Uret at dræbe et dødeligt Menneske uden Hensigt. Skalper komme ikke i Betragning hos mig og Livet er sødt og bør ikke

ubarmhjertigen berøves af dem, der have hvide Gaver. Den Vilde var en Mingo, det er sandt, og jeg tvivler ikke paa, at han er og saa længe han lever vil vedblive at være en Ogle og en Landstryger, men det er ikke nogen Grund, hvorfor jeg skulde glemme mine Gaver og min Farve. Nei, nei, lad ham gaae; mødes vi nogensinde igjen med Riflen i Haanden, nu, saa vil det sees, hvem af os der har det modigste Hjerte og det hurtigste Øie. — Falkeøie! Det er ikke noget daarligt Navn for en Krigər og klinger meget mandigere og tapprere end Vildtskytte! Det er ikke nogen daarlig Titel at begynde med og den er ærligt fortjent. Dersom det nu var Chingachgook, saa kunde han gaae hjem og rose sig af sine Bedrivter og Høvdingerne vilde strax kalde ham Falkeøie; men det sømmer sig ikke for det hvide Blod at prale og det er ikke let at indsee, hvorledes Sagen skal blive bekjendt, naar jeg ikke gjør det. Ja, ja — Alt staaer i Guds Haand, denne Sag saavel som enhver anden; derpaa vil jeg stole med Hensyn til min Løn for enhver Ting."

Efter saaledes at have robet hvad der kunde kaldes hans svage Side, vedblev den unge Mand at roe i Tausbed, og skyndte sig saa hurtigt hans Priser tillod det hen til Kastellet. Solen var nu ikke alene staaen op, men havde viist sig ovenfor de østlige Bjerge og udbredte en Strøm af det herligste Lys over denne endnu udøbte Vandflade. Alle Omgivelserne straalede af Skjønhed og den, som ikke var bekjendt med

Skovens sædvanlige Historie, kunde ikke troe, at den saa nyligt havde været Vidne til saa grusomme og barbariske Begivenheder. Da Vildtskytten nærmede sig gamle Hutters Bygning, syntes eller rettere sagt følte han, at dens Udseende stod i en mærkelig Samklang med alle de øvrige Omgivelser. Skjøndt der ikke var taget Hensyn til Andet, end Styrke og Sikkerhed, bidroge dog de plumpe, svære Bjelker, som endnu bedækkedes af deres ru Bark, det fremspringende Tag og hele Formen til at gjøre Bygningen malerisk under næsten enhver Situation, medens dens Beliggenhed føiede noget Nyt og Paafaldende til dens andre interessante Punkter.

Dog, da Vildtskytten kom Kastellet nærmere, viste der sig Gjenstande, som pludseligt fordunklede de Skjønheder, som kunde have udmærket Søens Omgivelser og den særsomme Bygnings Beliggenhed. Judith og Hetty stode paa Platformen udenfor Døren, Hutters Fortoug, og ventede hans Komme i sienssynlig Spænding, idet den Første af og til betragtede ham og Kanoerne gjennem den allerede omtalte, gamle Skibskikkert. Denne unge Pige havde sandsynligviis aldrig taget sig mere glimrende skjøn ud, end i dette Øieblik, da Spænding og Uro forhøiede Rødmen paa hendes Kinder og Blidheden i hendes Øine, en Ynde, som endog den stakkels Hetty deelte med hende, forøgedes ved inderlig Bekymring. Saaledes tænkte i det mindste den unge Mand, uden at standse eller at give sig af med at forklare Bevæggrunde eller at drage nogen anden meget omhyggelig Skjel-

linie mellem Aarsag og Virkning, da han med sine Kaneer kom paa Siden af Arken, hvor han omhyggeligt gjorde dem alle tre fast, forend han satte sin Fod paa Platformen.

Ottende Kapitel.

Ingen af de to unge Piger talte, da Vildtskytten end kraadte ben til dem og hans Aasyn røbede hele den Frygt, han nærede med Hensyn til de to fraværende Medlemmer af Selskabet.

„Fader!“ udbrød Judith omsider, idet det lykkedes hende ligesom ved en fortvivlet Anstrengelse at frembringe Ordet.

„Der er tilstødt ham et Uheld og det nytter ikke at skjule det,“ svarede Vildtskytten paa sin ligefremme, troskyldige Maade. „Han og Hurry ere i Mingoernes Hænder og Himlen alene ved, hvad Enden vil blive. Jeg har bragt Kaneerne i Sikkerhed og det er dog en Trøst; for nu maa de Landstrygere enten svømme eller betjene sig af en Flaade for at komme herud til os. Ved Solens Nedgang ville vi blive forstærkede ved Chingachgook, dersom

jeg blot kan faae ham i en Kano, og saa troer jeg nok, at vi To kunne indestaae for Arken og Kastellet indtil nogle af Officererne faae Noget at høre om denne Krigsfti, hvilket maa skee tidligere eller senere, og saa kunne vi vente Undsætning fra den Kant, om ikke fra nogen anden."

"Officererne!" udbrød Judith utaalmodigt, idet hendes Rødme blev stærkere og hendes Die udtrykte en levende, skjønt passiv Bevægelse. „Hvem vil nu erindre eller tale om disse hjerteløse Kavalerer? Vi er nok i os selv til at forsvare Kastellet; men hvorledes hænger det sammen med min Fader og den stakkels Hurry Harry?"

„Det er naturligt, at De føler denne Bekymring for Deres egen Fader, Judith, og jeg mener, at det er ligesaa naturligt, at De føler den samme Bekymring for Hurry Harry."

Vildtskytten aflagde nu en sammentrængt, men tydelig Beretning om Alt hvad der havde tildraget sig om Natten, uden paa nogen Maade at skjule det, der var hændet hans to Ledsagere, eller sin egen Mening om det, der sandsynligviis vilde blive Følgen deraf. De unge Piger hørte paa ham med dyb Opmærksomhed, men ingen af dem robede den qvindelige Frygt og Engstelse, der vilde være fulgte paa en saadan Meddelelse, naar den var skeet til Andre som havde været mindre vante til Grændselivets Farer og Eventyr. Til Vildtskyttens Forundring syntes Judith at være den meest nedslaaede, medens Hetty vel hørte

opmærksomt paa ham, men derimod snarere syntes at grable i sorgmodig Taushed over Omstændighederne, end at røbe noget udvortes Tegn paa Følelse. Den Førstes Bevægelse undlod den unge Mand ikke at tilskrive fuldkommen saa meget den Deltagelse, hun nærede for Harry, som hendes barnlige Kjærlighed, hvorimod Hettys tilsyneladende Ligegyldighed forklaredes af det aandelige Mørke, som i en vis Grad omtaagede hendes Forstand og muligen forhindrede hende fra at begribe alle Følgerne. Ingen af dem sagde imidlertid Meget, idet Judith og hendes Søster beskjæftigede sig med Forberedelserne til Frokosten, da de, der pleie at befatte sig med saadanne Sager, arbeide mechanisk fort, selv midt under Sorger og Lidelser. Det simple, men nærende Maaltid nødes af dem alle tre i nedslagen Taushed. De unge Piger spiste kun Lidet, men Vildtskytten aflagde Beviis paa, at han besad een af en god Soldats væsentlige Egenskaber, den at bevare Appetiten midt under de meest forurolignde og fortvivlede Omstændigheder. Maaltidet var næsten endt førend der yttredes en Stavelse og da talte Judith paa den krampagtige, hastige Maade, hvorpaa Følelsen bryder igjennem Tvang, naar denne er bleven piinligere end selve Aabenbarelsen af Bevægelsen.

„Denne Fisk vilde have smagt Fader," udbrød hun; „han siger, at Fiskvandslaren næsten er ligesaa god som Harlaren."

„Deres Fader maa kjende Havet, efter hvad jeg har

hørt, Judith," svarede den unge Mand og kunde ikke lade være at kaste et spørgende Blik paa Pigen; thi ligesom alle de, der kjendte Hutter, nærede han en vis Nysgjerrighed med Hensyn til dennes tidligere Historie. „Hurry Harry fortæller mig, at han har været Somand."

Judith saae først forlegen ud, men blev derpaa, paavirket af Følelser, der i mere end een Henseende vare ny for hende, pludseligt snaksom og tilsyneladende meget interesseret i Samtalen.

„Dersom Hurry veed Noget om Faders Historie, vilde jeg ønske, at han havde fortalt mig det!" udbrød hun. „Undertiden troer jeg ogsaa, at han har været Somand, men saa igjen, at han ikke har været det. Hvis den Kiste var aaben, eller kunde tale, kunde den maaskee indvie os i hele Historien. Men dens Lukkelser ere for stærke til at kunne brydes ligesom Seglgarn."

Vildtskytten vendte sig om med den omtalte Kiste og betragtede den for første Gang opmærksomt. Skjøndt dens Farve havde tabt sig og den bar Spor af en meget ilde Medfart, saae han dog, at den var af et Arbeide og af Materialier, som overgik Alt, hvad han forhen havde seet af samme Slags. Træet var mørkt, rigt og havde engang i Tiden været stærkt poleret, skjøndt der paa Grund af den lidte Behandling kun var lidt af Glandsen tilbage, og forskjellige Ridser og Skurer vidnede om de plumpe Sammenstød, hvori den havde befundet sig med Gjenstande, der

havde været endnu haardere end den selv. Hjørnerne vare beslaaede med omhyggeligt og zirligt udarbeidede Staalplader og Laasene, hvoraf der ikke var færre end tre, og Hængslerne vare af en Façon og et Arbeide, som vilde have vakt Opmærksomhed selv i et Oplag af kostbart Behave. Derhos var Kisten stor og da Vildtskytten stod op og søgte at løfte den ene Ende ved den massive Hank, mærkede han, at Vegten fuldkomment svarede til det ydre Udseende.

„Har De nogensinde seet den Kiste aaben, Judith?" spurgte den unge Mand med Grændseboer-Fribed; thi Delikatesse i deslige Henseender var dengang en stor Sjeldenhed blandt dem, som befandt sig paa Randen af Civilisationen, hvad den saa er nu.

„Nei aldrig. Fader har aldrig lukket den op i min Nærværelse, hvis han overhovedet aabner den. Ingen her har seet dens Laag blive lettet, med mindre det skulde være Fader, og jeg veed ikke, om han engang har seet det."

„Du tager Feil, Judith," svarede Hetty roligt. „Fader har lettet Laaget og jeg har seet ham gjøre det."

En vis mandig Følelse holdt Vildtskyttens Mund lukket; thi medens han ikke vilde have taget i Betænkning at gaae udenfor hvad der vilde være blevet anseet for Sommelighedens Grændser, ved at udspørge den ældre Søster, nærede han en rigtig Betænkelighed ved at benytte hvad der kunde betragtes som en Fordeel over den yngres svage Forstand. Judith, som ikke holdtes tilbage af nogen saadan

Tvang, vendte sig imidlertid hurtigt om mod sin Søster og fortsatte Samtalen.

„Naar og hvor har Du seet den Kiste blive lukket op, Hetty?“

„Her og det flere Gange. Fader lukker den ofte op, naar Du er borte, men bryder sig ikke det mindste om, at jeg er tilstede og seer hvad han gjør og hører hvad han siger.“

„Men hvad gjør han og hvad siger han da?“

„Det kan jeg ikke sige Dig, Judith,“ svarede den Anden med dæmpet, men bestemt Røst. „Faders Hemmeligheder ere ikke mine.“

„Hemmeligheder! Det er endnu beivnderligere, Vildtskytte, at Fader skulde fortælle dem til Hetty og ikke betroe mig dem!“

„Dertil er der dog god Grund, Judith, skjøndt Du ikke faaer den at vide. Fader er her ikke og kan ikke svare selv og jeg vil ikke tale mere derom.“

Judith og Vildtskytten saae Begge forundrede ud og for en Minut syntes den Første at føle sig krænket. Men med vidunderlig Fatning vendte hun sig bort fra sin Søster, ligesom af Medlidenhed med hendes Svaghed, og tiltalte den unge Mand.

„De har kun fortalt det Halve af Deres Historie,“ sagde hun, „da De brød af paa det Sted, da De lagde Dem til at sove i Kanoen, eller rettere sagt der, hvor De

reiſte Dem op for at lytte efter Maageſkriget. Vi hørte ogſaa Maagerne ſkrige og troede, at det bebudede Uveir, ſkjøndt vi ſjeldent pleie at have Uveir her paa Søen paa denne Aarstid."

„Vinden blæſer og Stormen tuder, naar det behager Gud, snart paa den ene og snart paa den anden Aarstid," svarede Vildtſkytten, „og Maagerne tale overensſtemmende med deres Natur. Det vilde være bedre, hvis Menneſkene vare ligeſaa ærlige og frimodige. Da jeg havde reiſt mig for at lytte efter Fuglene og havde overtydet mig om, at det ikke kunde være Hurrys Signal, lagde jeg mig atter til at ſove. Da det gryede ad Dag, vaagnede jeg og var vaafærdé ſom ſædvanligt og gav mig derpaa til at ſøge efter de to Kanoer, for at Mingoerne ikke ſkulde faae fat paa dem."

„De har ikke fortalt os Alt, Vildtſkytte," ſagde Judith alvorligt. „Vi hørte Riflen under det østlige Bjerg; Gjenlyden var fyldig og lang og fulgte saa hurtigt paa Knaldet, at Geværerne maa være blevne afſkudte paa eller ganſke tæt ved Kyſten. Vore Øren ere vante til disſe Tegn og lade sig ikke ſkuffes."

„De have gjort deres Pligt, Barn, denne Gang; ja de have gjort deres Pligt. Rifflerne ere blevne anlagte i denne Morgenſtund og trukne af med, ſkjøndt ikke saa ofte, ſom de kunde være blevet det. Een Kriger er gaaen til ſine lykkelige Jagtegne og det er det Hele. En Mand af

hvidt Blod og hvide Gaver bør antages ikke at ville prale med sine Bedrivter og befatte sig med Skalper."

Judith lyttede næsten aandeløs og da Vildtskytten paa sin vante rolige og beskedne Viis syntes at ville forlade Gjenstanden, stod hun op, gik over Gulvet og satte sig ved Siden af ham. Pigens Væsen havde intet Paatrængende, men det robede den qvindelige Hengivenheds hurtige Instinkt og den sympathiserende Ømhed ved Fruentimmerets Deeltagelse. Hun tog endog Jægerens haarde Haand og trykkede den mellem sine, maaskee sig selv uafvidende, medens hun saae ham alvorligt og selv bevæget i det selbrændte Ansigt.

"De har kæmpet med de Vilde, Vildtskytte, alene og paa Deres egen Haand!" sagde hun. "I Deres Ømhed for at beskytte os — Hetty — mig maaskee — har De modigen kæmpet med Fjenden, uden at der var noget Die, som kunde opmuntre Dem eller være Vidne til Deres Fald, dersom det havde behaget Forsynet at tillade en saa stor Ulykke."

"Ja, jeg har kæmpet, Judith; jeg har kæmpet med Fjenden og det for første Gang i mit Liv. Saadanne Ting maa skee og de medføre en blandet Følelse af Sorg og Triumph. Den menneskelige Natur er en kæmpende Natur, antager jeg, eftersom Folkefærdene dræbe hinanden i Krig, og vi maa holde fast paa vore Rettigheder og Gaver. Hvad der hidtil er udrettet, har ikke meget at betyde, men skulde Chingachgook i Aften komme til Klippen, som det er

aftalt imellem os, og jeg faae ham med, de Vilde uafvidende, eller hvis med deres Vidende, saa mod deres Ønsker og Planer, da kunne vi Alle vente os Noget ligesom Krig, forend Mingoerne skulle komme i Besiddelse af enten Kastellet, Arken eller Eder selv."

„Hvem er denne Chingachgook; hvorfra kommer han og hvorfor kommer han hertil?"

„Disse Spørgsmaale ere naturlige og rigtige, antager jeg, skjøndt Ynglingen allerede har et stort Navn hjemme i sin egen Egn. Chingachgook er en Mohikaner af Herkomst og holder sig til Delawarerne af Vane, saaledes som Tilfældet er med de Fleste af hans Stamme, der for længe siden er bleven opløst ved vor Farves Tiltagen. Han er af de store Høvdingers Familie, thi hans Fader Unkas har været sit Folks største Kriger og Raadgiver. Endog gamle Tamenund ærer Chingachgook, skjøndt han endnu anses for at være for ung til at føre an i Krigen, og desuden er Stammen bleven saa adspredt og formindsket, at Høvdingsværdigheden over den nu kun er lidet Andet end et Navn. Nu vel, da nu denne Krig virkeligt var brudt ud, aftalte Delawareren og jeg et Sted, hvor vi skulde mødes i Aften ved Solens Nedgang ved Mødets Klippe nede ved Enden her af Søen, eftersom vi havde i Sinde at drage ud paa vort første fjendtlige Tog med Mingoerne. Hvorfor vi netop tage denne Vei, er vor egen Hemmelighed, men besindige unge Mænd, der befinde sig paa Krigsstien,

foretage sig, som De vel kan begribe, ikke Noget uden Plan og Beregning."

„En Delawarer kan ikke have uvenskabelige Hensigter imod os," sagde Judith efter et Øieblikks Betænkning, „og vi vide, at De er vor Ven."

„Forræderi er den sidste Forbrydelse, jeg haaber at blive beskyldt for," svarede Vildtskytten, stødt over det Glimt af Mistillid, der var faret gjennem Judiths Hoved, „og allermindst Forræderi mod min egen Farve."

„Ingen mistænker Dem, Vildtskytte," udbrød den unge Pige heftigt; „nei, nei, Deres ærlige Ansigt vilde være en tilstrækkelig Borgen for tusinde Hjerters Oprigtighed! Hvis alle Mænd havde en ligesaa ærlig Tunge og Ingen lovede Mere, end han agtede at holde, vilde der skee mindre Uret i Verden, og smukke Fjerbuske og røde Kjoler vilde ikke ansees for Undskyldninger for Lavhed og Bedrageri."

Den unge Pige talte med en stærk, ja krampagtig Følelse og bendes smukke, ellers saa blide og tillokkende Øine sprudede Ild, da hun taug. Vildtskytten kunde ikke andet end lægge Mærke til denne usædvanlige Bevægelse, men med en Hofmands Takt undgik han ikke alene enhver Hentydning derpaa, men det lykkedes ham endog at skjule det Indtryk, som denne Opdagelse havde gjort paa ham selv. Judith blev efterhaanden atter rolig og da hun øiensynligt gjerne vilde vise sig til sin Fordeel i den unge Mands Øine, var

hun snart istand til at fortsætte Samtalen ligesaa fattet, som om Intet var hændet, der kunde forstyrre hende.

„Jeg har ingen Ret til at trænge ind i Deres eller Deres Vens Hemmeligheder, Vildtskytte," vedblev hun, „og er villig til at tage Alt, hvad De siger, for Sandhed. Dersom vi i dette farlige Øieblik virkeligt kunne faae nok et Mandfolk til at forene sig med os, vil det være os til stor Hjælp, og jeg er ikke uden Haab om, at naar de Vilde see, at vi ere istand til at forsvare Sven, ville de tilbyde at udlevere deres Fanger for Skind, eller i det mindste for den Tønde Krudt, vi have her i Huset."

Den unge Mand bardе Ordene, „Skalper" og „Præmie" paa Tungen, men en vis Ulyst til at forurolige Døttrenes Følelser afholdt ham fra at gjøre den paatænkte Hentydning til deres Faders sandsynlige Skjebne. Men han var alligevel saa lidet øvet i Forstillelseskunsten, at hans udtryksfulde Ansigt i og for sig forstodes af den skarpsindige Judith, hvis Forstand var bleven skærpet ved de med hendes Levemaade forbundne Farer.

„Jeg forstaaer hvad De mener," vedblev hun hurtigt, „og hvad De vilde have sagt, naar De ikke havde frygtet for at bedrøve mig — os, mente jeg; thi Hetty elsker sin Fader ligesaa høit som jeg. Men saadanne Tanker have vi ikke om Indianerne. De skalpere aldrig en usaaret Fange, men foretrække at bortføre ham levende, med mindre den brændende Attraa efter at pine ham skulde faae Over-

magten over dem. Jeg frygter slet ikke for min Faders Skalp og kun lidt for hans Liv. Kunde de liste sig paa os om Natten, vilde vi sandsynligviis Alle komme til at lide paa den Maade; men Mænd, som fanges i aaben Kamp, blive sjeldent tilfoiede Overlast, i det mindste ikke forend Pinslernes Time er kommen."

„Det er Sagn, indrømmer jeg, og overensstemmende med Skik og Brug, men ved De, Judith, i hvilken Hensigt Deres Fader og Harry droge ud imod de Vilde?"

„Ja, og det var i en grusom Hensigt! Men hvad vil De have? Mænd blive Mænd og Nogle, som endog straale af Solv og Guld og have Kongens Bestalling i Lommen, ere ikke uskyldige i lignende Grusomheder." Judiths Die lucde paa ny, men hun gjenvandt sin Fatning ved en fortvivlet Anstrengelse. „Jeg bliver varm, naar jeg tænker paa alle de Uretfærdigheder, Mændene begaae," tilfoiede hun, idet hun lod, som om hun smilede, en Bestræbelse, der kun lykkedes hende nogenledes. „Alt dette er dumt. Skeet er skeet og kan ikke ændres ved Klager. Men Indianerne tænke saa lidet paa at udgyde Blod og bedømme Mænd saa meget efter Driftigheden af deres Foretagender, at de, selv om de vidste i hvilket Ærende deres Fanger vare komne, snarere vilde ære, end skade dem paa Grund deraf."

„For en Tid, Judith; ja, jeg indrømmer det, for en Tid. Men naar denne Følelse har tabt sig, saa kommer

Hevnlysten. Vi maa forsøge, Chingachgook og jeg, vi maa forsøge hvad vi kunne udrette for at faae Deres Fader og Hurry fri; thi Mingoerne ville uden Tvivl strøife omkring her ved Søen i nogle Dage for at drage saa megen Fordeel som muligt af deres Held."

„De troer da, at denne Delawarer er at stole paa, Vildtskytte?" spurgte den unge Pige tankefuld.

„Ligesaa meget som jeg selv. De siger jo, at De ikke mistroer mig, Judith?"

„Dem!" udbrød hun, idet hun atter greb hans Haand og trykkede den mellem sine med en Varme, der kunde have vakt Forfængelighed hos Enhver, der var mindre beskeden og mere tilbøielig til at tænke paa sine egne gode Egenskaber. „Jeg vilde ligesaa gjerne nære Mistillid til en Broder! Jeg har kun kjendt Dem een Dag, Vildtskytte, men den har vakt et helt Aars Tillid. Deres Navn er mig imidlertid ikke ubekjendt; thi Kavalererne fra Fortet tale ofte om den Underviisning, De har givet dem paa Jagten, og Alle rose de Deres Ærlighed."

„Tale De nogensinde om Skydningen, Barn?" spurgte den Anden ivrigt, dog først efter at have leet paa en taus, men hjertelig Maade. „Tale de nogensinde om Skydningen? Jeg vil ikke høre Noget om min egen; thi hvis den ikke er bekjendt nok nu i alle disse Egne, saa hjælper det kun lidt at være dygtig og sikker; men hvad sige Officererne om deres egen — ja, hvad sige de om deres egen? Vaaben,

som de kalde det, er deres Haandtering og dog er der Regle iblandt dem, kom kun forstaae sig meget lidt paa at bruge dem."

"Det haaber jeg vil ikke være Tilfældet med Deres Ven Chingachgook, som De kalder ham — hvad betyder hans indianske Navn paa Engelsk?"

"Storslange — saa kaldes han for sin Viisdom og Snildhed. Unkas er hans egentlige Navn; alle hans Slægtninge hedde Unkas, indtil de faae en anden Benævnelse, som er bleven erhvervet ved Bedrifter."

"Hvis han besidder al denne Viisdom, kunne vi vente en nyttig Ven i ham, med mindre hans eget Ærinde i denne Deel af Landet skulde forhindre ham fra at tjene os."

"Naar Alt kommer til Alt, indseer jeg ikke hvad det kan skade, at jeg fortæller Dem hans Ærinde, og da De maaskee kan finde Midler til at hjælpe os, vil jeg betroe Dem og Hetty hele Sagen i det Haab, at De ville bevare Hemmeligheden, som om den var Deres egen. De maa da vide, at Chingachgook er en smuk Indianer og bliver meget beundret af de unge Fruentimmer i hans Stamme baade for hans Slægts og hans egen Skyld. Nu er der en Høvding, som har en Datter ved Navn Wah-ta! Wah, hvilket oversat paa Engelsk betyder Tys-oh!-Tys, den sjeldneste Pige blandt Delawarerne og en af dem, som bliver meest søgt og attraaet til Hustru af alle Nationens unge Krigere. Nu vel, Chingachgook fik, ligesom saa mange An-

dre, Godhed for Wah-ta!-Wah og Wah-ta!-Wah fik ligeledes Godhed for ham." Her standsede Vildtskytten et Øieblik; thi da han var kommen saavidt i sin Tale, stod Hetty Hutter op, nærmede sig og blev staaende opmærksom ved hans Knæ, ligesom et Barn, der kommer nærmere for at lytte til Moderens Fortællinger. „Ja, han syntes godt om hende og hun syntes godt om ham," tog Vildtskytten atter til Orde, efterat have kastet et venligt og billigende Blik paa den uskyldige og deltagende unge Pige, „og naar det er Tilfældet og alle de Ældste ere enige, pleier det unge Par sjeldent at blive adskilt. Chingachgook kunde ikke godt bortføre et saadant Bytte uden at faae Fjender iblandt dem, der holdt ligesaa meget af hende som han. En vis Rodtern, som vi kalde ham paa Engelsk, eller Yokommen, som han benævnes paa Indianst, tog sig det meest til Hjerte og vi mistænke ham for at have havt en Haand med i Spillet ved Alt, hvad der siden paafulgte. Wah-ta!-Wah fulgte for to Maaneder siden med sin Fader og Moder for at fiske Lax i de vestlige Floder, hvor denne Fisk efter Alles Formening i disse Egne findes i størst Mængde, og medens Pigen var saaledes beskjeftiget, forsvandt hun. I flere Uger kunde vi ingen Underretning faae om hende, men for ti Dage siden bragte en Løber, som kom igjennem Delawarernes Land, et Budskab, hvoraf vi erfarede, at Wah-ta!-Wah var bleven stjaalet bort fra sit Folk — vi tro, men vi vide det ikke, ved Rodternens Underfundigheder — og at

hun nu befandt sig tilligemed ham hos Fjenden, som havde antaget hende i Fatters Sted og vilde have hende til at egte en ung Mingo. Budskabet sagde, at Hoben agtede at jage og streife omkring i denne Egn et Par Maaneders Tid førend den vendte tilbage til Kanada, og dersom det kunde lykkes os, at komme den paa Spor heromkring, kunde der maaskee hændes Noget, som vilde lede til at vi fik Pigen befriet."

"Men hvorledes vedkommer det Dem, Vildtskytte?" spurgte Judith lidt bekymret.

"Det vedkommer mig ligesom alle Ting, der angaae en Ven, vedkomme en Ven. Jeg er her som Chingachgooks Bistand og Medhjælper, og dersom vi kunne faae den unge Pige, som han elsker, tilbage, vil det næsten volde mig en ligesaa Fornøielse, som om jeg havde faaet min egen Kjæreste tilbage?"

"Og hvor er da Deres Kjæreste, Vildtskytte?"

"Hun er i Skoven — hun hænger ned fra Træernes Grene under en mild Regn — i Duggen paa Græsset paa den fri Mark — Skyerne, som drive omkring paa den blaa Himmel — Fuglene, som synge i Skoven — den søde Kilde, hvori jeg slukker min Tørst — og i alle de andre herlige Gaver, som komme fra Guds Forsyn!"

"De mener, at De endnu ikke har elsket Nogen af mit Kjøn, men holder meest af Deres Ynglingssteder og Deres egen Levemaade."

„Det er det, det er det netop. Jeg er hvid — har et hvidt Hjerte og kan fornuftigviis ikke elske en rødhudet Pige, som maa have en Rødhuds Hjerte og Følelser. Nei, nei, jeg er karsk nok i saa Henseende og haaber ogsaa at forblive det, i det mindste til denne Krig er forbi. Jeg mærker, at min Tid bliver mig for meget betagen ved Chingachgooks Anliggende, til at jeg skulde ønske selv at have et at varetage førend det er blevet afgjort."

„Den Pige, som omsider vinder Dem, Vildtskytte, vil i det mindste vinde et ærligt Hjerte; et Hjerte uden Forræderi eller Brøde, og det vil være en Seir, som de Fleste af hendes Kjøn bør misunde hende."

Idet Judith yttrede disse Ord, antog hendes skjønne Aasyn et truende Udtryk, medens et bittert Smiil spillede omkring hendes Mund, som ingen Forvreielse af Musklerne kunde gjøre mindre smuk. Vildtskytten bemærkede denne Forandring og uagtet han kun var lidet bekjendt med det qvindelige Hjerte, havde han dog tilstrækkelig medfødt fiin Følelse til at indsee, at det var bedst ikke at tale mere om denne Gjenstand.

Da der endnu var længe til den Time, Chingachgook kunde ventes, havde Vildtskytten Tid nok til at undersøge Forsvarsværkernes Beskaffenhed og til at træffe saadanne yderligere Foranstaltninger, som stode i hans Magt og som Øieblikkets Fornødenhed syntes at udkræve. Hutters Erfaring og Omsigt havde kun levnet Lidet at gjøre i saa Henseende; imidlertid paatrængte dog adskillige Forsigtighedsregler sig

den unge Mand, der kunde siges at have studeret Grændsekrigskunsten gjennem det Folks Sagn og Fortællinger, blandt hvilket han havde levet saa længe. Afstanden mellem Kastellet og det nærmeste Punkt paa Kysten udelukkede enhver Frygt for Riffelkugler fra Land. Vel laa Huset i en Betydning indenfor Geværskuds Afstand, men om Sigte kunde der aldeles ikke være Tale og selv Judith tilkjendegav en fuldkommen Ligegyldighed for Fare fra den Kant. Saalænge de altsaa forbleve i Besiddelse af Fæstningen, vare de sikkre, med mindre Fjenden kunde finde Midler til at komme ud og erobre den ved Ild eller Storm, eller ved andre Kunstgreb af indiansk Snedighed og indiansk Forræderi. Mod den første Anledning til Fare havde Hutter truffet mange Foranstaltninger og selve Bygningen var, med Undtagelse af det med Bark tækkede Tag, ikke synderligt brændbar. I Gulvet var der anbragt forskjellige Huller og Spande, der vare forsynede med Tauge og tillige benyttedes til daglig Brug, vare bestandigt paa rede Haand i et saadant Nødstilfælde. En af de unge Piger kunde let slukke enhver Ild, som blev paasat, naar den kun ikke fik Tid til at udbrede sig formeget. Judith, som syntes at forstaae alle sin Faders Forsvarsindretninger og havde havt Dygtighed nok til at have taget en ikke uvæsentlig Deel i deres Udførelse, forklarede alle disse Omstændigheder for den unge Mand, som saaledes sparede megen Tid og Anstrengelse ved at anstille sine Undersøgelser.

Om Dagen var der kun lidet at frygte. Med Undtagelse af Kanoerne og Arken, hvoraf de vare i Besiddelse, fandtes intet andet Fartøi paa Søen. Ikke desto mindre vidste Vildtskytten, at en Flaade snart var forfærdiget og da der var udgaaede Træer tæt ved Vandet, kunde det ikke falde de Vilde meget vanskeligt at forsyne sig med Midlerne til en Storm, dersom de virkeligt for Alvor tænkte paa at udsætte sig for dens Farer. Den berømte amerikanske Ore, et Redskab, der paa sin Viis er uden Lige, var dengang endnu ikke ret vidt bekjendt og de Vilde vare langtfra erfarne i Brugen af dens en Entrebiil lignende Stedfortræder, men de besadde dog Dvelse nok i denne Maade at sætte over Floder paa til at gjøre det vist, at de vilde forfærdige en Flaade, dersom de fandt det hensigtsmæssigt at udsætte sig for Farerne ved en Storm. Deres Krigers Død kunde enten blive en tilstrækkelig Opfordring, eller ogsaa tjene til en Advarsel; men Vildtskytten fandt det mere end muligt, at den paafølgende Nat vilde bringe Sagen til en Krisis og det netop paa denne Maade. Denne Overbevisning bragte ham til at længes inderligt efter sin mohikanske Vens Komme og Bistand og til at imødese Solens Nedgang med stigende Bekymring.

Alt som Dagen skred frem, mødtes de Paagjeldendes Planer og de traf deres Forberedelser. Judith var virksom og syntes at finde Fornøielse i at raadføre sig med og at raade sin ny Bekjendt, hvis Ligegyldighed for

Fare, mandige Opoffrelse for hende og hendes Søster, uskyldige Væsen og oprigtige Følelse hurtigt havde bestukket hendes Indbildningskraft og hendes Hjerte. Skjøndt Timerne i visse Henseender forekom Vildtskytten lange, fandt Judith dem dog ikke saaledes, og da Solen begyndte at stige ned mod de med Graner bevorede Toppe af de vestlige Bjerge, følte og yttrede hun sin Forundring over, at Dagen saa hurtig kunde nærme sig sin Ende. Derimod var Hetty nedslaaen og taus. Hun var aldrig snaksom og naar hun undertiden kunde være mere meddelende end ellers, da var det fordi hun paavirkedes af en midlertidig Spænding, der vakte hendes uforderrvede Gemyt; men i Løbet af denne høist vigtige Dag syntes hun flere Timer ad Gangen at have aldeles mistet Brugen af sin Tunge. Ei heller syntes Frygt for Faderens Skyld væsentligen at bevæge nogen af Søstrene. Ingen af dem syntes alvorligt at befrygte noget større Onde end Fangenskab og et Par Gange, naar Hetty talte, yttrede hun den Forventning, at Hutter selv vilde finde paa Midler til at befrie sig. Skjøndt Judith var mindre sangvinsk i saa Henseende, røbede hun dog ogsaa det Haab, at der vilde indløbe Forslag om en Udløsning, naar Indianerne erfarede, at Kastellet trodsede alle deres Forsøg og Kunstgreb. Vildtskytten behandlede imidlertid alle disse Formodninger som nogle slet fordøiede Indfald af et Par unge Piger og traf alle sine Forberedelser ligesaa roligt og

grublede ligefaa alvorligt over Fremtiden, som om de aldrig vare komne over deres Læber.

Omsider indtraf den Time, da det blev nødvendigt at begive sig til det med Mohikaneren eller Delawareren, som Chingachgook hyppigere kaldtes, aftalte Mødested. Efterat Planen var bleven modent overveiet af Vildtskytten og fuldstændigt meddeelt Søstrene, gave de sig alle Tre til enderægtigt og forstandigt at iværksætte den. Hetty gik ind i Arken, hvor hun bandt to af Kanoerne sammen; derpaa satte hun sig i den ene og roede hen til et Slags Port mellem de Bygningen omgivende Palissader, gjennem hvilken hun halede dem Begge og gjorde dem fast underneden Huset ved Kjeder, som vare befæstede indeni Huset. Disse Palissader bestode af Træstammer, der vare rammede fast ned i Mudderet og tjente i det dobbelte Øiemed at danne et lidet Indelukke, som netop var bestemt til at benyttes paa denne Maade, og at holde enhver Fjende, der maatte nærme sig i en Baad, i nogen Afstand. Kanoer, som saaledes vare blevne halede i Tok, vare paa en Maade usynlige og naar Porten blev tilborligt stænget og lukket, var det ingen let Sag at føre dem bort, selv om de skulde blive sete. Men forend Porten lukkedes, gik Judith ligeledes ind i Indelukket med den tredie Kano, medens Vildtskytten havde travlt med at sværre Vinduer og Døre inde i Bygningen ovenover hendes Hoved. Da Alt var massivt og stærk og unge Træstammer brugtes til

Stænger, vilde det have udkrævet et Par Timers Arbeide at bryde ind i Bygningen efterat Vildtskytten var færdig med sit Hverv, selv om de Angribende havde havt andre Redskaber end Døren og ingen Modstand maatte finde. Denne Omsorg for Sikkerheden hidrørte fra, at Hutter et Par Gange under sine hyppige Fraværelser var bleven bestjaalet af de lovløse Hvide fra Grændserne.

Saasnart Alt var befæstet inde i Huset, viste Vildtskytten sig ved en Lem, hvorfra han steg ned i Judiths Kano. Da dette var gjort spærrede han Døren med en svær Træstamme og en stærk Hængelaas, hvorpaa Hetty modtoges i Kanoen, som skjødes udenfor Palissaderne. Den næste Forsigtighed var at lukke Porten og Nøglerne bragtes ind i Arken. De Tre vare nu udelukkede fra Huset, som alene kunde betrædes ved Vold eller ved at bruge den samme Fremgangsmaade som den, hvoraf den unge Mand havde betjent sig ved at forlade det.

Kikkerten var foreløbigt tagen med og Vildtskytten betragtede derpaa omhyggeligt hele Kysten, saavidt hans egen Stilling tillod det. Der var ikke en levende Gjenstand at see, undtagen nogle faa Fugle, og selv disse flagrede omkring i Træernes Skygge, som om de ikke havde Lyst til at udsætte sig for en Sommer Eftermiddags-Hede. Alle de nærmeste Punkter underkastedes i Særdeleshed en streng Undersøgelse for at erfare, om der intetsteds tilberedtes en Flaade; men Udfaldet afgav overalt samme Billede af ro-

lig Ensomhed. Nogle faa Ord ville forklare den væsentligste Forlegenhed ved vore Venners Stilling. Selv udsatte for ethvert aarvaagent Øies Jagttagelser, skjultes deres Fjenders Bevægelser for dem af en tyk Skovs Draperi. Medens Indbildningskraften let kunde være tilboiet til at befolke denne med mange flere Krigere, end den virkeligt indeholdt, maatte deres egen Svaghed være altfor iøinefaldende for Enhver, som faldt paa at kaste et Blik i Retningen hen med dem.

„Der rører sig imidlertid ikke Noget," udbrød Vildtskytten, da han tilsidst sænkede Kikkerten og beredede sig til at gaae ind i Arken; „dersom Landstrygerne have Ondt i Sinde, saa ere de for snedige til at lade det sees; en Flaade kan rigtignok være under Arbeide inde i Skoven, men den er endnu ikke bleven bragt ned til Søen. De kunne ikke gjette, hvad vi tænke paa med at forlade Kastellet, og om de ogsaa gjørde det, ere de ikke istand til at vide, hvor vi agte os hen."

„Dette er saa sandt, Vildtskytte," svarede Judith, „at vi, nu da Alt er istand, dristigt kunne begive os afsted uden Frygt for at blive forfulgte; ellers kunde vi let komme for sildigt."

„Nei, nei, den Sag kræver Forsigtighed; thi uagtet de Vilde ere uvidende om Ebingadgeok og Klippen, saa have de dog Øine og Øren og ville see i hvilken Retning vi styre og ville bestemt følge os. Men jeg skal dog søge at narre dem ved at styre Prammen snart ad en og snart ad

en anden Kant, indtil de begyndte at blive trætte og kjede af at traske bagefter os.“

Saavidt det stod i hans Magt var Vildtskytten saa god som sit Ord. Ikke fem Minuter efter at han havde sagt disse Ord, var hele Selskabet i Arken og i Bevægelse. Det luftede let af Nord og efter dristigt at have heiset Seilet, gav den unge Mand det plumpe Fartøi en Kours, der efter en rigelig, men nødvendig Beregning for Afdrivt vilde have bragt det i Land et Par Mile længere nede ad Søen og paa dennes østlige Side. Arken seilede aldrig meget hurtigt, skjønt det, da den laa saa lavt paa Vandet, ikke var vanskelig at sætte den i Bevægelse eller drive den frem med en Fart af tre til fire Mile i Timen. Afstanden mellem Kastellet og Klippen udgjorde over to Smile. Da Vildtskytten kjendte den indianske Punktlighed, havde han nøiagtigt anstillet sine Beregninger og indrømmet sig selv lidt mere Tid til at naae Mødestedet i den Hensigt at kunne forhale eller fremskynde sin Ankomst, alt som det maatte være fordeelagtigst. Da han heisede Seilet, stod Solen over de vestlige Bjerge i en Høide, som lovede noget over et Par Timers Dag, og nogle faa Minuter overtydede ham om, at Prammens Fart svarede til hans Forventninger.

Det var en herlig Juni Eftermiddag og aldrig havde denne ensomme Vandflade mindre lignet en Tumleplads for Kamp og Blodsudgydelse. Den lette Luftning naaede knapt

ned til Søens Leie og svævede hen over det, som om den ugjerne vilde forstyrre dets dybe Ro eller kruse dets speilglatte Flade. Endog Skovene syntes at slumre i Solen og nogle faa knokkede Skybunker havde i flere Timer hvilet paa den nordlige Horizont, ligesom redfæstede i Atmosphæren og alene anbragte der for at forskjønne Skuespillet. Nogle faa Vandfugle fore hen over Vandet og en enkelt Ravn saaes at svæve hen over Træerne, holdende aarvaagent Øie med Skoven underneden sig for at kunne opdage et eller andet Levende, som de gaadefulde Skove maaskee vilde yde som Bytte.

Læseren har sandsynligviis bemærket, at midt under det friske og raske Væsen, som betegnede Judiths Grændseboervaner, overgik hendes Sprog det, som brugtes af hendes mandlige Omgang, hendes Fader derunder indbefattet. Denne Forskjel strakte sig saavel til Udtalen, som til Valget af Ord og Talemaader. Maaskee er der ikke Noget, som saa hurtigt forraader Opdragelsen og Omgangen som Yttringsmaaden og faa Fuldkommenheder bidrage saa meget til den qvindelige Skjønheds Ynde, som en smuk og dannet Udtale, hvorimod Intet saa hurtigt frembringer den Forsvinden af det Fortryllende, som nødvendigviis maa blive en Følge af Uoverensstemmelse mellem det Ydre og Væsenet, som en simpel Boining af Stemmen og en plump Brug af Ordene. Judith og hendes Søster vare fremragende Undtagelser fra alle de unge Piger af deres Klasse langs med hele

Grændsen, og Officererne fra det nærmeste Fort havde ofte smigret den Første med den Tanke, at faa af Pydamerne vare fuldkommere end hun i denne vigtige Henseende. Dette var langt fra at være bogstaveligt sandt, men kom dog Sandheden nær nok til at kunne foranledige Artigheden. De unge Piger skyldte deres Moder dette Fortrin, da de fra deres Barndom ved hende havde opnaaet en Fordeel, som hverken Flid eller Arbeide kan erstatte, naar den er bleven forsømt udover Livets tidligere Afsnit. Hvem denne Moder var, eller rettere sagt havde været, vidste ingen Andre end Hutter. Hun havde nu været død i to Sommere, og var, som Hurry havde fortalt, bleven begravet i Søen, om af Eftergivenhed for en Fordom eller af Ulyst til at grave hende en Grav, var ofte blevet afhandlet mellem de raa Væsener i den Egn. Judith havde aldrig besøgt Stedet, men Hetty havde været nærværende ved Ligfærden og roede ofte ved Solens Nedgang eller i Maaneskin med en Kano ud til Pletten, hvor hun stirrede ned i det gjennemsigtige Vand i Haab om at kunne see et Glimt af en Skikkelse, som hun havde elsket saaømt fra sin Barndom og indtil Skilsmissens sørgelige Stund.

„Maa vi nogtagtigt naae Klippen i samme Øieblik, som Solen gaaer ned?“ spurgte Judith den unge Mand, medens de stode tæt ved hinanden, og Vildtskytten holdt Styraaren og hun syede paa noget Pynt, der langt overgik hendes Stilling i Livet og var noget aldeles Nyt i Ske-

vene. „Ville nogle faa Minuter tidligere eller ſildiger gjøre noget til Sagen? Det vil være meget vanskeligt at ligge i Nærheden af Kyſten ved denne Klippe.“

„Det er det, Judith; deri ſtikker netop Knuden! Klippen er indenfor Vaterpasſkuds Afſtand med en Geværkugle og det gaaer aldrig an at lure der for længe eller for tæt ved. Har man at beſtille med en Indianer, maa man beregne og paſſe paa; for den røde Natur holder ſaa meget af Underfundigheder. Nu ſeer De, Judith, at jeg ſlet ikke ſiger ben med Klippen, men ber Øſten for den, hvorved de Vilde ville komme til at traſke afſted i den Retning og løbe deres Been trætte og det til ſlet ingen Nytte.“

„De troer altſaa, Vildtſkytte, at de ſee os og iagttage vore Bevægelſer? Jeg haabede, at de havde trukket ſig ind i Skovene og overladt os til os ſelv for nogle faa Timer.“

„Det er ikke andet end Fruentimmerforſtand. Der er ingen Afbrydelſe i en Indianers Aarvaagenhed, naar han er paa Krigsſtien, og Øine hvile paa os i denne Minut, ſkjønbt Øen beſkytter os. Vi maa nærme os Klippen efter Beregning og ſøge at faae de Blodhunde paa en falſk Fært. Mingoerne have gode Næſer, har man fortalt mig; men en hvid Mands Forſtand bør ſtedſe kunne veie op med deres Inſtinkt.“

Judith indlod ſig nu i en overfladiſk Samtale med Vildtſkytten, under hvilken Pigen røbede ſin voxende In-

teresse for den unge Mand, en Interesse, som hans Hjertes Enfoldighed og hendes bestemte Charakteer, opretholdt som den blev ved den vakte Bevidsthed om den Opmærksomhed, hendes personlige Yndigheder saa almindeligen frembragte, gjorde hende mindre ombyggelig for at dølge, end det ellers vilde have været Tilfældet. Hun kunde neppe kaldes dristig i hendes Væsen, skjøndt der undertiden var en Fribed i hendes Dikkast, som udkrævede hendes overordentlige Skjønheds hele Bistand for ikke at vække Mistanke mod hendes Beskedenhed, om ikke mod hendes Sædelighed. Med Hensyn til Bildtskytten vare disse Dikkast imidlertid mindre udsatte for at underkastes en saa ubehagelig Fortolkning; thi hun betragtede ham sjeldent uden at aabenbare meget af den Oprigtighed og Naturlighed, som ledsage Qvindens reneste Følelser. Det var lidt mærkeligt, at uagtet Faderens Fangenskab forlængedes, forraadde de unge Piger dog ingen stor Bekymring for ham; men deres vante Liv indgjød dem Tiltro og de imødesaae hans Befrielse ved Hjælp af en Løsepenge med en Tillid, som for en stor Deel kunde forklare deres tilsyneladende Ligegyldighed. Hutter havde engang for befundet sig i Irokesernes Hænder og nogle faa Skind havde da let bevirket hans Løsladelse. Denne Begivenhed var dog, hvad Søstrene ikke vidste, indtruffen paa en Tid, da der var Fred mellem England og Frankrig og da de forskjellige Kolonialregjeringer holdt de

Vilde i Tomme, istedetfor at opmuntre dem til at begaae deres Udskeielser.

Medens Judith var snaksom og venlig paa sin Viis, forblev Hetty tankefuld og stum. Engang nærmede hun sig rigtignok Vildtskytten og udspurgte ham lidt noiere om hans Hensigter og om Maaden, hvorpaa han vilde opnaae sit Diemed, men hendes Ønske om en Samtale gik ikke videre. Saasnart hendes ligefremme Spørgsmaale vare besvarede. og det bleve de alle paa den fuldstændigste og venligste Maade, trak hun sig tilbage til sin Plads og vedblev at arbeide paa en grov Klædning, som hun forfærdigede til sin Fader, medens hun af og til nynnede en tungsindig Melodi og hyppigt sukkede.

Paa denne Maade gik Tiden og da Solen begyndte at glede bagved den Krands af Graner, som begrændsede det vestlige Bjerg, eller omtrent tyve Minuter førend den virkeligt gik ned, var Arken næsten heelt nede ved den Pynt, hvor Hutter og Hurry vare blevne tagne tilfange. Ved først at holde til den ene og derpaa til den anden Side af Søen var det lykkes Vildtskytten at tilveiebringe Uvished om hans Diemed og de Vilde, som uimodsigeligt iagtoge hans Bevægelser, bragtes uden Tvivl til at troe, at det var hans Hensigt at træde i Forbindelse med dem enten paa eller tæt ved dette Sted, og skyndte sig formodentligt hen i den Retning for at være færdige til at benytte sig af Omstændighederne. Denne List var vel udtænkt, eftersom

Boiningen af Bugten, Krumningen af Søen og den flade, mellemliggende Mosestrækning rimeligviis vilde tillade Arken at naae Klippen, forend dens Forfølgere, hvis de virkeligt havde forsamlet sig ved Pynten, kunde faae Tid til at gjøre den fornødne Omvei for at komme derhen over Land. For endvidere at befordre dette Krigspuds, stod Vildtskytten saa langt ind under den vestlige Kyst, som Klogskaben tillod det, og efterat han derpaa havde faaet Judith og Hetty til at gaae ind i Huset eller Kahytten og selv var kroben saaledes sammen, at hans Legeme dækkedes af Skroget af Prammen, dreiede han pludseligt denne rundt og begyndte at gjøre sit Bedste for at naae Udløbet. Begunstiget ved, at Vinden blev stærkere, tiltog Arkens Fart saa meget, at den lovede det heldigste Udfald af denne Plan, uagtet Fartøiets krabbeagtige Bevægelse nødsagede Styrmanden til at holde dets Steven i en heelt anden Retning, end den hvori det virkeligt bevægede sig.

Niende Kapitel.

Læseren vil maaskee lettere kunne forstaae de Begivenheder, vi ere i Begreb med at berette, naar han erhol-

der et hurtigt udkastet Billede af de Omgivelser, der ved et eneste Blik fremstilles for hans Øine. Man vil erindre, at Søen dannede et uregelmæssigt formet Bækken, hvis Omrids i det Hele taget var ovalt, men havde saa mange Bugter og Pynter som fornødent til at afbryde dets Ensformighed og pryde dets Kyster. Denne skjønne Vandflade skinnede nu ligesom en Ædelsteen i Aftensolens sidste Straaler og det Heles Indfatning — Bjerge, som vare bedækkede med den frodigste Skovbevoxning — belystes af et Slags straalende Smiil. Da Bredderne med faa Undtagelser hævede sig brat op fra Vandet, selv der, hvor Bjergene ikke umiddelbart begrændsede Udsigten, ludede en hist og her afbrudt Løvkrands ud over den rolige Sø, idet Træerne sprang ud fra Skrænterne og bøiede sig med Lyset, indtil deres lange Grene og ranke Stammer i mange Tilfælde strakte sig fyrgetyve til halvhundrede Fod hiinsides den lodrette Linie. Ved disse Tilfælde mene vi alene Skovens Kæmper — Graner af hundrede til halvandethundrede Fods Høide — thi af den lavere Bevoxning bøiede mange sig saa dybt, at deres nederste Grene slæbte i Vandet.

I den Stilling, Arken nu havde intaget, skjultes Kastellet af en fremspringende Pynt, ligesom ogsaa hele den nordlige Ende af selve Søen. Et anseligt, skovbevoxet Bjerg, der var afrundet ligesom de øvrige, begrændsede Udsigten, idet det strakte sig umiddelbart tværs over samtlige skjønne Omgivelser med Undtagelse af en dyb Bugt,

der gik omkring dets vestlige Ende og derved gjorde Rækkenet over en Miil længere. Den Maade, hvorpaa Vandet flød ud af Søen under Løvhvælvingerne af Træerne paa Bredderne af Strømmen, er allerede omtalt, og det er ligeledes blevet anført, at Klippen, som var et yndet Mødested i hele den Egn og hvor Vildtskytten nu ventede at træffe sin Vei, laa i Nærheden af dette Udløb og ikke langt fra Kysten. Det var en stor, enkelt Steen, som hvilede paa Bunden af Søen, hvor den rimeligviis var bleven liggende, da Vandet bortskyllede den omgivende Jord, dengang det banede sig Vei ned ad Floden, og som havde faaet sin Skikkelse ved Elementernes Paavirkning under Aarhundredernes langsomme Fremgang. Denne Klippeblocks Høide udgjorde nøiagtig Fod og dens Skikkelse var som sagt ikke ulig en Bikubes eller en saadan Staks, hvori Høet sættes for at veires. Den sidste giver og saa det bedste Begreb ikke blot om dens Skikkelse, men tillige om dens Størrelse. Den laa og ligger endnu — thi vi beskrive virkelige Omgivelser — ikke fuldt halvhundrede Fod fra Stranebredden og paa en Dybde af kun to Fod Vand, skjønt dens afrundede Tinde, hvis en saadan Benævnelse med Føie kan bruges, paa visse Aarstider skjultes af Søen. Mange af Træerne strakte sig saa langt ud, at det fra en kort Afstand saae ud, som om Klippeblokken og Kysten vare Ét, og een eneste rank Gran ludede ud over den saaledes, at den dannede en ædel og passende Himmel over en Throne, som

havde rummet mangen en Skovhovding i den lange Række af ubekjendte Tidsaldere, hvori Amerika og Alt, hvad det indeholdt, havde været afsondrede i gaadefuld Ensomhed som en Verden for sig selv, baade uden nogen bekjendt Historie og uden en Oprindelse, som kan naaes af Menneskenes Aarbøger.

I en Afstand af to til tre hundrede Fod fra Kysten bjergede Vildtskytten sit Seil og lod Drægget falde saasnart han saae, at Arken var dreven hen i Linie umiddelbart til Luvart af Klipp.n. Derpaa standsedes Prammens Bevægelse, da den fik Stevnen mod Vinden ved dennes Paavirkning. Da dette var skeet, stak Vildtskytten paa sit Toug og lod Fartøiet drive ned med Klippen saa hurtigt, som den lette Luftning kunde bringe det ned i Læ. Da Fartøiet laa saa lavt i Vandet, var dette snart skeet og den unge Mand standsede Farten, da han hørte, at Prammens Agterspeil var omtrent femten til atten Fod fra det attraaede Sted.

Vildtskytten var gaaen rask tilværks med at udføre denne Manœuvre; thi da han ikke nærede mindste Tvivl om, at han baade iagttoges og forfulgtes af Fjenderne, troede han at have gjort dem tvivlraadige i deres Bevægelser ved den tilsyneladende Usikkerhed i hans egen, og han vidste, at de ikke formaaede at forvisse sig om, at Klippen var hans Maal, med mindre en af Fangerne skulde have forraadt ham, Noget, der i sig selv var saa usandsynlig,

at det ſiet ikke foruroligede ham. Trods Hurtigheden og Beſtemtheden i hans Bevægelſer vovede han ſig dog ikke ſaa tæt ind til Land, uden at træffe de fornødne Foranſtaltninger til at kunne iværkſætte et Tilbagetog, hvis et ſaadant ſkulde blive fornødent. Han holdt Tauget i Haanden og Judith var poſteret ved et Skydehul i den Side af Kahytten, ſom vendte ind med Land, hvor hun ſkulde iagttage Bredden og Klipperne og i Tide tilkjendegive, naar enten en Ven eller Fjende nærmede ſig. Hetty var ligeledes ſtillet paa Vagt, men det var for at tage vare paa Træteppene, for at ikke en Fjende ved at klattre op i en af dem ſkulde komme til ganſke at beherſke det Indre af Prammen og derved gjøre Huſet eller Kahytten unyttig til Forſvar.

Solen var forſvunden fra Søen og Dalen, da Vildtſkytten ſtandſede Arken paa den ovennævnte Maade. Imidlertid manglede der endnu nogle Minuter i, at Solen var heelt nede, og han kjendte den indianſke Punktlighed for noie til at vente noget umandigt Haſtværk af ſin Ven. Det ſtore Spørgsmaal var, om han, omgiven ſom man vidſte han var af Fjender, kunde være undgaaen deres Garn. De ſidſte fire og tyve Timers Begivenheder maatte være en Hemmelighed for ham, og Chingachgook var, ligeſom Vildtſkytten ſelv, endnu ung paa Krigsſtien. Vel havde han til Hensigt, at træffe ſammen med den Høv, ſom bortførte hans trolovede Brud, men han havde intet Middel til at for-

visse sig om Omfanget af den Fare, for hvilken han udsatte sig, eller de Stillinger, hvori Venner og Fjender befandt sig. Kort sagt, under alle disse farlige Forhold havde han intet Andet at stole paa, end Indianerens svede Skarpsindighed og utrættelige Forsigtighed.

„Er Klippen tom, Judith?" spurgte Vildtskytten, saasnart han havde standset Arkens Fart, efterdem han anlaae det uklogt uden Nødvendighed at nærme sig Kysten. „Er der Noget at see af Delawarer Høvdingen?"

„Nei, slet Intet, Vildtskytte. Hverken Klippe, Kyst, Træ eller Sø synes nogensinde at have gjemt en menneskelig Skikkelse."

„Tag Dem i Agt, Judith; tag Dem i Agt, Hetty; en Riffel har et skarpt Die, en hurtig Fod og en fortvivlet farlig Tunge. Tag Dem derfor i Agt, men hold skarpt Udkik og vær paa Deres Post. Det vilde skjære mig i Hjertet, om Nogen af Dem kom til Skade."

„Men De, Vildtskytte!" udbrød Judith, idet hun vendte sit smukke Ansigt fra Skydehullet for at kaste et venligt Blik paa den unge Mand; „Tager De Dem i Agt og passer De paa, at de Vilde ikke faae Dem at see? En Kugle kan blive ligesaa farlig for Dem, som for Nogen af os, og det Saar, De fik, vilde føles af Alle."

„Frygt bare ikke for mig, Judith, frygt ikke for mig, min gode Pige. See ikke denne Vei, skjønt De seer saa

rar og skjøn ud; men hold Die med Klippen og Kysten og — —"

Vildtskytten afbrødes ved et svagt Udraab af den unge Pige, der, adlydende hans øvrige Vink ligesaa meget som hans Ord, strax igjen havde vendt sit Blik i denne modsatte Retning.

„Hvad er det? Hvad er det, Judith?" spurgte han hastigt. „Er der Noget at see?"

„Der er en Mand paa Klippen! En indianst Krieger i hans Maling og bevæbnet!"

„Hvor bærer han sin Falkefjer?" spurgte Vildtskytten, idet han slappede Touget for at kunne drive nærmere til Mødestedet. „Er den stukken fast i Krigerlokken eller bærer han den over det venstre Øre?"

„Det er som De siger, over det venstre Øre, og han smiler ogsaa og mumler Ordet „Mohikaner."

„Gud være lovet, endeligt er Slangen der!" udbrød den unge Mand og lod Touget glide gjennem sin Haand, indtil han hørte et let Spring i Agterenden af Fartøiet hvorpaa han pludseligt stoppede Touget, og begyndte at hale ind paa det igjen, forvisset om, at hans Øiemed nu var opnaaet.

I det samme blev Døren til Kahytten hastigt aabnet og en Krieger foer ud af det lille Rum og sted ved Siden af Vildtskytten, idet han blot udstødte det Udraab: „Hugh!" I næste Øieblik skrege Judith og Hetty og Luf-

ten opfyldtes med et Hyl af tyve Vilde, som kom springende mellem Grenene ned ad Skrænten, medens Negle i deres Hastværk tumlede formeligt paa Hovedet ud i Vandet.

„Hal Vildtskytte," raabte Judith, idet hun hurtigt stængede Døren for at forbindre et Indbrud ad den Vei, Delawareren nyligt var kommen, „hal paa Liv og Død. — Søen vrimler af Vilde, som vade ud efter os!"

De unge Mænd — thi Chingachgook kom øieblikkeligt sin Ven til Hjælp — lode sig ikke dette siges to Gange, men gave sig til deres Arbeide paa en Maade, der viste hver bydende de anfaae Omstændighederne for at være. Den store Vanskelighed bestod i pludseligt at overvinde en saa ster Massés vis inertiæ; thi naar den først var kommen i Bevægelse, var det en let Sag at faae Prammen til at skyde frem med fornoden Fart.

„Hal, Vildtskytte, for Himlens Skyld!" raabte Judith atter ved Skydehullet, „Disse Uslinger styrte ud i Vandet, ligesom Hunde, der følge deres Bytte! Ah. Flaaden kommer i Gang og nu gaaer Vandet den Forreste op til Armhullerne, men alligevel styrte de fremad og ville gribe Arken."

Et svagt Skrig og derpaa en glad Latter hørtes fra den unge Pige, hvoraf det første frembragtes ved en fortvivlet Anstrengelse af deres Forfølgere og den anden ved, at denne mislykkedes dem, da Prammen, der nu havde faaet ordentlig Fart, skjød ud paa dybt Vande med en Hurtighed, som tilintet-

gjorde deres Fjenders Planer. Da Kahytten forhindrede de to Mænd fra at see hvad der foregik agterude, nødtes de til at spørge de unge Piger om, hvorledes det stod til med Forfølgningen.

„Hvad nu, Judith, hvad nu? Komme Mingoerne endnu bestandigt bagefter os, eller ere vi dem qvit for Øieblikket?“ spurgte Vildtskytten, da han mærkede, at Touget gav efter, eftersom Prammen var i stærk Fart, og hørte den unge Piges Skrig og Latter næsten i det samme Øieblik.

„De ere forsvundne! Een, den Sidste, er netop i Begreb med at smutte ind imellem Buskene paa Bredden; saa, nu er ogsaa han borte i Skyggen af Træerne! De har faaet deres Ven og vi ere alle i Sikkerhed!“

De to Mænd gjorde endnu en stor Anstrengelse, halede Arken hen til Dræggot, lettede det af Grund, og da Prammen var skudt et Sykke frem, lode de atter Ankeret falde, hvorpaa de, for første Gang efter deres Sammenkomst, holdt inde med at arbeide. Da det flydende Huus nu laa flere hundrede Fod fra Land og ydede et fuldstændigt Værn med Kugler, var der ikke længere nogen Fare eller Anledning til øieblikkelig Anstrengelse.

Den Maade, hvorpaa de to Venner nu gjenkjendte hinanden, var høist charakteristisk. Chingachgook, en ædel, rank, smuk og athletisk, ung indianſk Krigər undersøgte omhyggeligt sin Riffel, aabnede Panden for at see, om Fængkrudtet ikke

var blevet vaadt, og da han havde forvisset sig i denne vigtige Henseende, kastede han stjaalne, men opmærksomme Blikke rundt omkring paa den sælsomme Bolig og de to unge Piger; men han talte ikke og undgik fremfor Alt at forraade nogen qvindagtig Nysgjerrighed ved at gjøre Spørgsmaale.

„Judith og Hetty," sagde Vildtskytten med utillært, naturlig Høflighed; „det er den mohikanske Høvding, om hvem De have hørt mig tale; Chingachgook, som han kaldes, der betyder den store Slange, hvilket Navn han har faaet for sin Viisdom og Klogskab og Snildhed, og min første og sidste Ven. Af Falkefjeren over det venstre Øie vidste jeg, at det maatte være ham, da de fleste andre Krigere bære den i Krigerlokken."

Da Vildtskytten ophørte at tale, lo han hjerteligt, maaskee mere bevæget ved Glæden over at have faaet sin Ven i god Behold ved Siden af sig under saa farlige Omstændigheder, end ved noget Indfald, der foer igjennem hans Phantasi, og robede dette Udbrud af Følelser paa en Maade, som kun var lidet kjendelig, eftersom hans Lystighed ikke ledsagedes af nogen Larm. Skjøndt Chingachgook baade forstod og talte Engelsk, var han dog, ligesom de fleste Indianere, lidet tilbøielig til at meddele sine Tanker i dette Sprog, og da han havde besvaret Juditks hjertelige Haandtryk og Hettys mildere Hilsen paa den høflige Maade, som sømmede sig en Høvding, vendte han sig bort,

aabenbart for at afvente det Øieblik, da det maatte behage hans Ven at indlade sig paa en Forklaring af sine fremtidige Hensigter og meddele hvad der var skeet siden deres Skildsmisse. Den Anden forstod hans Mening og tilkjendegav sine Anskuelser af Sagen, idet han tiltalte de unge Piger.

„Vinden vil snart reent lægge sig, nu da Solen er nede," sagde han, „og det behoves ikke at roe lige imod den. Om en halv Times Tid vil det enten være blikstille, eller ogsaa springer Vinden op fra den sydlige Kyst, og saa kunne vi begynde paa Tilbagereisen til Kastellet; imidlertid ville Delawareren og jeg tale sammen om Et og Andet og erfare hverandres Mening om, hvorledes vi skulle bære os ad."

Ingen havde Noget herimod at indvende og de unge Piger gik ind i Kahytten for at tilberede Aftensmaaltidet, medens de to unge Mænd satte sig ude i Forenden af Prammen og begyndte at tale sammen. Samtalen førtes i Delawarernes Tungemaal. Da denne Dialekt imidlertid er temmelig ukjendt, selv blandt de Lærde, skulle vi, ikke alene ved denne, men ogsaa ved alle andre paafølgende Leiligheder meddele det, som behøver noiagtigt at gjengives, paa tydeligt Engelsk, medens vi dog saavidt muligt vilde bibeholde de respektive Talendes Idiomer og Eiendommeligheder for at fremstille Skildringerne i den mest udtryksfulde Skikkelse for Læserens Indbildningskraft.

Det er unødvendigt at meddele det, som først fortaltes af Vildtskytten, der aflagde en kort Beretning om de Omstændigheder, der allerede ere bekjendte for dem, som have læst vore Blade. Men det maa dog bemærkes, at han under Meddelelsen af disse Begivenheder ikkun berørte Omridsene og især undgik at sige Noget om sit Møde med og sin Seir over Irokeseren, saavel som om sine Bestræbelser for de forladte unge Fruentimmers Skyld. Da Vildtskytten var færdig, begyndte Delawareren sin Fortælling, idet han talte med Alvor og Værdighed. Hans Beretning var baade klar og kort og forskjønnedes ikke ved Indfletninger, som ikke ligefrem vedkom Historien om hans Afreise fra hans Folks Landsbyer og hans Ankomst til Susquehannas Dal. Da han havde naaet denne, hvilket var skeet paa et Sted, som kun laa en halv Miil Søndenfor Udløbet, var han kort efter stødt paa et Spor, som underrettede ham om, at Fjender sandsynligviis vare i Nærheden af ham. Forberedt paa en saadan Omstændighed, da Diemedet med hans Tog kaldte ham umiddelbart hen i Nærheden af den Hob Irokeser, som vidstes at være ude, betragtede han denne Opdagelse snarere som et Held, end som det Modsatte, og anvendte de sædvanlige Forsigtighedsregler for at benytte sig deraf til sin Fordeel. Efterat han havde fulgt Floden op til dens Kilde og forvisset sig om Klippens Beliggenhed, traf han paa et andet Spor og havde i fulde fire Timer streifet i Flanken paa

Fjenden, speidende ligesaa meget efter en Leilighed til at møde sin Elskede, som til at tage en Skalp, og det kunde være et Spørgsmaal, hvilket han ivrigst havde ønsket. Han holdt sig tæt ved Søen og vovede sig undertiden hen paa et eller andet Sted, hvorfra han kunde see, hvad der foregik paa dens Overflade. Arken var bleven bemærket og iagttaget saasnart den var kommen i Sigte, skjønt den unge Krieger nødvendigviis var uvidende om, at den skulde blive Midlet til at iværksætte den attraaede Forening med hans Ven. Usikkerheden i dens Bevægelser og den Omstændighed, at den ganske bestemt styredes af hvide Mænd, bragte imidlertid ham til at gjette Sandheden, og han holdt sig færdig til at gaae ombord, saasnart en passende Leilighed tilbød sig. Da Solen nærmede sig Horizonten, vendte han tilbage til Klippen, hvor han, idet han kom ud af Skoven, glædedes ved at see Arken ligge tilsyneladende rede til at modtage ham. Maaden, hvorpaa han viste sig og kom i Fartøiet, er bekjendt.

Uagtet Chingachgook i flere Timer omhyggeligt havde iagttaget sine Fjender, var deres pludselige og hidsige Forfølgning, da han var kommen ud paa Flaaden, ligesaa overraskende for ham, som den havde været det for hans Ven. Han kunde alene forklare sig den af den Omstændighed, at de maatte være talrigere, end han først havde troet, og at de havde Udposter, om hvis Tilværelse han var uvidende. Deres regelmæssige og faste Leir, hvis Ordet fast kan an-

vendes paa Opholdstedet for en Hob, der efter al Sandsynlighed kun havde i Sinde at blive nogle faa Uger i Marken, var ikke langt fra det Sted, hvor Hurry og Hutter vare faldne i deres Hænder og som Noget, der følger af sig selv, tæt ved en Kilde.

„Nu vel, Slange," sagde Vildtskytten, da den Anden havde endt sin korte, men livlige Fortælling, „nu vel, Slange, siden Du har speidet rundt omkring disse Mingoer, saa kan Du sagtens ogsaa fortælle os Noget om deres Fanger, Faderen til disse unge Fruentimmer og en Anden, der, som jeg har Grund til at tro, er den Enes Kjæreste?"

„Chingachgook har seet dem. En gammel Mand og en ung Krieger — den faldende Fyr og den ranke Gran."

„Du tager ikke saa ganske Feil, Delawarer, Du tager ikke saa ganske Feil. Gamle Hutter begynder ganske vist at forfalde, skjendt der endnu kunde hugges mangen en dygtig Blok ud af hans Stamme, og hvad nu Hurry Harry angaaer, saa kan han i Henseende til Hoide, Styrke og Smukhed rigtignok kaldes den menneskelige Skovs Stolthed. Holdtes Mændene bundne, eller pintes de paa nogen anden Maade? Jeg spørger for de unge Fruentimmers Skyld, som sikkert gjerne ville vide Besked derom."

„Det er ikke saaledes, Vildtskytte; Mingoerne ere for mange til, at de skulde holde deres Vildt i Buur. Nogle sove; Nogle speide; Nogle jage. De blege Ansigter blive

i Dag behandlede som Brødre; i Morgen ville de miste deres Skalper."

„Ja, det er rød Natur og den maa have sin Villie! Judith og Hetty, her ere glædelige Tidender for Dem; thi Delawareren fortæller mig, at hverken deres Fader eller Hurry Harry bliver piint, men de have det, undtagen i Henseende til Friheden, lige saa godt som vi selv. De bevogtes naturligviis i Leiren; for Resten kunne de gjøre hvad de finde for godt."

„Det glæder mig at høre, Vildtskytte," svarede Judith, „og nu, da Deres Ven er kommen til os, nærer jeg ingen Tvivl om, at vi nok ville finde en eller anden Leilighed til at udløse Fangerne. Dersom der er Fruentimmer i Leiren, saa har jeg Klædningsstykker, som ville fængsle deres Øine, og i allerværste Fald kunne vi aabne Kisten, som jeg troer vil befindes at indeholde Ting, der kunne friste Høvdingerne."

„Judith," sagde den unge Mand, idet han betragtede hende med et Smiil og et Udtryk af alvorlig Nysgjerrighed, hvilket, trods det tiltagende Mørke, ikke undgik Vigens Blikke, „kan De virkeligt bringe det over deres Hjerte at skille Dem ved Deres Stads for at udløse Fanger, selv naatet den Ene er Deres egen Fader og den Anden Deres fjerne Beiler og Elsker?"

Vigens Kinder blussede, deels af Vrede, men deels maaskee ogsaa af en blidere og hidtil ukjendt Følelse, som med Smagens lunefulde Ubestandighed hurtigt havde gjort hende

modtageligere for den Ynglings gode Omdømme, som spurgte hende, end for nogen anden Persons. Idet hun med instinktmæssig Hurtighed undertrykte den harmfulde Fornemmelse, svarede hun med en Bestemthed og Sanddruhed, som bragte hendes Søster til at nærme sig for at lytte, skjøndt dennes slove Forstand var langt fra at kunne fatte Bevægelserne i et saa troløst, ustadigt og bydende Hjerte, som den forkjælede og smigrede Skjønnes.

„Vildtskytte," svarede Judith efter et Øiebliks Taushed, „jeg vil være ærlig imod Dem. Jeg tilstaaer, at der var en Tid, da det, som De kalder Stads, var mig det Kjæreste paa Jorden; men jeg begynder at tænke anderledes. Skjøndt Hurry Harry er mig aldeles ligegyldig og aldrig kan blive Andet, vilde jeg dog give Alt, hvad jeg eier, for at skaffe ham fri. Naar jeg vilde gjøre dette for den pralende, trættekjære, altid snakkende Hurry, der ikke har anden Anbefaling, end sit smukke Ansigt, saa kan De selv indsee hvad jeg vilde gjøre for min egen Fader."

„Dette klinger godt og stemmer overens med Qvindegaver. Ak ja! De samme Følelser findes iblandt Delawarernes unge Fruentimmer. Jeg har mange, mange Gange seet, at de have ofret deres Forfængelighed for deres Hjerte. Det er, som det skal være; det er, som det skal være, antager jeg, i begge Farver. Qvinden skabtes for Følelserne og beherskes saare meget af dem."

„Men de Vilde vilde lade Fader gaae, dersom Ju-

dith og jeg gave dem alle vore bedste Ting?« spurgte Hetty paa sin uskyldige, blide Maade.

»Deres Fruentimmer vilde blande sig i Sagen, gode Hetty, ja deres Fruentimmer vilde maaskee nok blande sig i Sagen med et saadant Maal for Die. Men siig mig, Slange, hvorledes det forholder sig med Squawer iblandt disse Skurke; have de mange af deres egne Fruentimmer med i Leiren?«

Delawareren hørte og forstod Alt, hvad der foregik, skjønt han med indianst Alvor og Fiinhed havde siddet med bortvendt Aasyn, tilsyneladende ligegyldig for en Samtale, som ikke ligefrem vedkom ham. Men saaledes opfordret svarede han sin Ven paa sin sædvanlige kjernefulde Maade.

»Ser,« sagde han, idet han rakte alle Fingrene paa den ene og Tommelfingeren paa den anden Haand i Veiret, »foruden denne.« Det sidste Tal betegnede hans Trolovede, hvem han med Naturens Poesi og Sandhed beskrev ved at lægge Haanden paa Hjertet.

»Saae Du hende, Høvding? Saae Du et Glimt af hendes vakkre Ansigt, eller kom Du hendes Øre saa nær, at Du kunde synge den Sang for det, som hun holder saa meget af?«

»Nei, Vildtskytte; Træerne vare for mange og Blade bedækkede deres Grene ligesom Skyer, der skjule Himlen i et Uveier. Men,« den unge Krigers vendte sit mørke Aa-

syn om med sin Ven med et Smiil, som belyste dets vildt udseende Bemaling og af Naturen alvorlige Træk med et Straaleskjær af menneskelig Følelse, „Chingachgook hørte Wah-ta!-Wahs Latter; han kjendte den fra Irokesernes Qvinders Latter. Den klang i hans Øren som Gjerdesmuttens Qviddren.“

„Ja, man kan stole paa en Elskers Øre i saa Henseende og paa en Delawarers i Henseende til enhver Lyd, som nogensinde har ladet sig høre i Skoven. Jeg veed ikke, hvorfor det er saaledes, Judith; men naar unge Mænd — og jeg tør sige, at det akkurat gaaer ligedan med unge Fruentimmer — men naar de have fattet Gedbed for hverandre, saa er det forunderligt, hvor behagelig Latteren eller Talen bliver for den anden Person. Jeg har seet barske Krigere lytte til unge Pigers Snakken og Fniisen, som om det havde været Kirkemusik, saaledes som man kan høre den i den gamle hollandske Kirke i den store Gade i Albany, hvor jeg har været mere end een Gang med Peltsværk og Vildt.“

„Men De, Vildtskytte,“ sagde Judith hurtigt og med en større Opmærksomhed, end som ellers betegnede hendes letsindige og tankefulde Væsen, „har De aldrig følt, hvor behageligt det er at lytte til den Piges Latter, som De elsker?“

„Gud velsigne Dem, Pigebarn! Jeg har jo aldrig levet længe nok iblandt min egen Farve til at hengive mig

til det Slags Følelser — nei, aldrig! Jeg vil gjerne tilstaae, at de ere naturlige og rigtige; men for mig er ingen Musik saa sød som Vindens Sang i Trætoppene og Bækkens Risler fra en fuld, blinkende Kilde af reent, friſk, Vand; med mindre,' tilføiede han, idet han for et Øieblik sænkede Hovedet paa en eftertænksom Maade, "det skulde være en sikker Hunds Halsen, naar jeg er paa Færten af en feed Buk. De usikkre Hunde derimod bryder jeg mig kuns lidt om, da de ligesaa gjerne halse, naar Hjorten ikke er i Sigte, som naar den er det."

Judith gik langsomt og tankefuld bort og heller ikke laa der noget af hendes sædvanlige, beregnende Kogvetteri i det svage, skjælvende Suk, der hende uafvidende steg op paa hendes Læber. Derimod lyttede Hetty med brødefri Opmærksomhed, ihvorvel det var hendes enfoldige Sjæl paafaldende, at den unge Mand kunde foretrække Skovens Melodi for unge Pigers Sang eller vel endog for Uskyldighedens Latter og Glæde. Dog vant som hun var til i de fleste Ting at rette sig efter sin Søster, gik hun snart bagefter Judith ind i Kahytten hvor hun tog en Stol og sad og grublede dybt over en eller anden Begivenhed, Beslutning eller Mening, der var en Hemmelighed for alle andre end hende selv. Da Vildtskytten og hans Ven vare blevne ene, begyndte de atter deres Samtale.

„Har den unge Jæger med det blege Ansigt været længe

ved denne Sø?" spurgte Delawareren efter høfligt at have ventet paa, at den Anden skulde have talt først.

"Kun siden i Gaar Middags, Slange, skjønt det har været længe nok til at see og gjøre Meget."

Det Blik, som Indianeren fæstede paa sin Kammerat, var saa skarpt, at det syntes at sprætte Aftenens tykke Mørke. Da den Anden hemmeligt besvarede dette Blik, saae han to sorte Øine funkle imod sig, ligesom en Panthers eller en fangen Ulvs. Han forstod Betydningen af dette glødende Blik og svarede undvigende saaledes, som han troede, at det bedst sømmede sig for en hvids Mands Gavers Beskedenhed.

"Det er, som Du troer, Slange; ja, det er noget nær det. Jeg har stødt paa Fjenden og jeg troer og'aa, at det kan siges, at jeg har kæmpet med ham.

Et Udbrud af Henrykkelse og Stolthed undslap Indianeren, som derpaa, idet han ivrigt lagde Haanden paa sin Vens Arm, spurgte, hvor mange Skalper der vare blevne tagne.

"Det, vil jeg paastaae ligeoverfor hele Delawarerstammen, den gamle Tamenund og Din Fader, den store Unkas, saavel som alle de Øvrige, er imod hvide Gaver! Min Skalp sidder paa mit Hoved, som Du selv kan see, Slange, og den var den eneste Skalp, som kunde være i Fare, naar den ene Part var aldeles christelig og hvid."

"Faldt ingen Kriger? Vildtskytten fik ikke sit Navn,

af at være langsom til at see eller ubehændig med Rifflen."

"I saa Henseende, Høvding, er Du mere fornuftig og derfor nærmere ved at have Ret. Jeg kan sige, at een Mingo faldt."

"En Høvding?" spurgte den Anden med paafaldende Heftighed.

"Ja, det er mere end jeg veed eller kan sige. Han var snedig og trelos og modig og kan maaskee have vundet Ypperst nok blandt sine Landsmænd til at have opnaaet den Rang. Men han fegtede godt, skjøndt hans Die ikke var rask nok for Een, der er bleven oplært i Dit Selskab, Delawarer."

"Min Broder og Ven ramte Liget?"

"Det behøvedes ikke, eftersom Mingoen døde i mine Arme. Sandheden kan ligesaa godt strax blive sagt; han kæmpede som en Mand med røde Gaver og jeg som en Mand med Gaver af min egen Farve. Gud gav mig Seiren; jeg kunde ikke trodse hans Forsyn ved at glemme min Fødsel og Natur. Hvid skabte han mig og hvid maa jeg leve og dø."

"Godt! Vildtskytten er et blegt Ansigt og har et blegt Ansigts Hænder. En Delawarer skal søge efter Skalpen og hænge den paa en Stang og synge en Sang til hans Ære, naar vi gaae tilbage til vort Folk. Æren tilhører Stammen, den maa ikke gaae tabt."

„Det er lettere sagt, end det er gjort. Mingoens Lig er i hans Venners Hænder og uden Tvivl skjult i en eller anden Hule, hvor Delawarernes List aldrig vil være istand til at finde Skalpen."

Den unge Mand meddeelte derpaa sin Ven en kort, men tydelig Beretning om Morgenens Begivenhed, uden at fordølge Noget af Vigtighed og dog berørende Alt beskedent og med ombyggelig Opmærksomhed, undgaaende den indianske Skik at prale. Chingachgook yttrede atter sin Glæde over den Ære, hans Ven havde indlagt sig, og derpaa stode de Begge op, da Tiden nu var kommen, da det vilde være forsigtigst at faae Aaken længere fra Land.

Det var nu aldeles mørkt; Himlen blev overtrukken med Skyer og Stjernerne skjulte sig. Den nordlige Vind havde som sædvanligt lagt sig ved Solens Nedgang og en let Luftning sprang op fra Syden. Da denne Forandring begunstigede Vildtskyttens Plan, lettede han sit Dræg og Prammen begyndte strax temmelig rask at drive længere ud i Søen. Da Seilet var blevet sat til, fik Fartøiet en Fart af ikke meget under to Mile i Timen, og da dette gjorde det unødvendigt at ro — en Beskjeftigelse, hvortil en Indianer sjeldent har Lyst — satte Vildtskytten, Chingachgook og Judith sig i Agterenden af Fartøiet, hvor den Førstnævnte styrede dets Bevægelse ved at holde Aaren. Her talte de sammen om deres fremtidige Bevægelser og

om de Midler, der burde anvendes for at udvirke deres Venners Befrielse.

I denne Samtale tog Judith en væsentlig Deel, idet Delawareren med Lethed forstod Alt, hvad hun sagde, og hans egne Svar og Bemærkninger, der kun vare faa, men kraftige, undertiden oversattes paa Engelsk af hans Ven. I den halve Time, som nu paafulgte, steg Judith betydeligt i sin Ledsagers Agtelse. Rask i sine Beslutninger og fast i sine Forsætter, som hun var, robede hendes Forstand og Raad et Mod og en Skarpsindighed, som begge maatte finde Ynde st hos Grændsemænd. De Begivenheder, som havde tildraget sig efter deres Sammenkomst, samt hendes ensomme og afhængige Stilling bragte den unge Pige til at betragte Vildtskytten mere som en mangeaarig Ven, end som en Dags Bekjendtskab og hun var bleven saa aldeles vunden ved hans rene Sandrubed i Charakteer og Følelse — noget ganske Nyt hos vort Kjon, hvad hendes egen Erfaring angik — at hans Særegenheder havde vakt hendes Nysgjerrighed og frembragt en Tillid, som hun endnu aldrig havde næret til nogen Mand. Hidtil havde hun været nødt til at gaae forsvarsviis tilværks i sin Omgang med Mandfolk — med hvor stort Held vidste hun bedst selv — men her var hun pludseligen bleven bragt i Selskab med og stillet under Beskyttelse af en Yngling, der aabenbart ikke mere ponsede paa Ondt imod hende, end om han havde været hendes Broder. Det Ny i hans Redelighed, det Poetiske og

Sande i hans Følelser, og selv det Udannede i hans Talemaader gjorde Altsammen sin Virkning og bidrog til at vække en Interesse, som hun fandt at være ligesaa reen, som den var pludselig og inderlig. Hurrys smukke Ansigt og mandige Skabning havde aldrig kunnet overvie hans larmende og platte Væsen, og hendes Omgang med Officererne havde sat hende istand til at anstille Sammenligninger, hvorved endog hans naturlige Fordele bleve de tabende. Men netop denne Omgang med de Officierer, som undertiden indfandt sig ved Søen for at fiske og jage, havde sin Deel i at frembringe hendes nuværende Følelser for den unge Fremmede. Uagtet hendes Forfængelighed var bleven smigret og hendes Egenkjærlighed vakt i en høi Grad, havde hun dog mange Grunde til inderligt at fortryde sit Bekjendskab med dem — om ikke til at sørge over det i hemmelig Bedrøvelse — thi en Person med hendes lyse Forstand kunde umuligt andet, end indsee, hvor tom en Forbindelse mellem den Overordnede og den Underordnede var, og at hun snarere betragtedes som Legetøi i en ledig Time, end som en Veninde af lige Stand selv af de meest veltænkende og mindst forræderiske af hendes skarlagenklædte Beundrere. Vildtskytten derimod havde en Rude i sit Bryst, gjennem hvilken Lyset af hans Ærlighed stedse skinnede; selv hans Ligegyldighed for Yndigheder, der saa sjeldent undlede at fremkalde Opmærksomhed, pirrede den unge Piges Stolthed og

gav ham en Interesse, som det maaskee ikke vilde være lykket en anden, af Naturen mere Begunstiget at opvække.

Paa den Maade forløb en halv Time, i hvilken Arken krob langsomt gjennem Vandet, medens Mørket stedse blev tykkere og tykkere omkring den, skjøndt det var let at see, at Skovens Dunkelhed ved den sydlige Ende af Søen fjernedes mere og mere, medens de Bjerge, som begrændsede Bredderne af det skjønne Bækken, næsten overskyggede det fra den ene Side til den anden. Der var rigtignok en smal Stribe Vand midt i Søen, hvor det matte Lys, som endnu udbredte sig fra Himlen, faldt paa dens Overflade i en Linie fra Nord til Syd, og langs dette Spor — et Slags omvendt Melkevei, hvor Mørket ikke var fuldt saa tykt, som paa andre Steder — holdt Prammen sin Kours, da den, som styrede den, nok vidste, at det førte hen i den Retning, han agtede at gaae. Læseren maa imidlertid ikke troe, at der var nogen Vanskelighed forbunden med at finde Kursen; den kunde være bleven bestemt ved Vindens Retning, dersom det ikke havde været muligt at skjelne Bjergene, ligesom ogsaa ved den ubetydelige Aabning mod Syd, der betegnede Dalens Beliggenhed paa den Kant overfor Sletten af høie Træer ved et Slags formindsket Dunkelhed; Forskjellen mellem Skovens og Nattens Mørke, naar dette kun sees i Luften. Disse Særegenheder vakte omsider Juditbs og Vildtskyttens Opmærksomhed, som standsede deres Samtale, for at betragte Naturens dybe Ro og høitidelige Stilhed.

„Det er en skummel Nat," bemærkede Judith efter en Pause af flere Minuter. „Jeg haaber dog, at vi kunne finde Kastellet."

„Vi behøve ikke at frygte for at forfeile det, naar vi blot holde os paa denne Sti midt i Søen," svarede den unge Mand. „Naturen har gjort en Vei for os her og saa dunkel som den ogsaa er, er det dog ikke vanskeligt at følge den."

„Hørte De ikke Noget, Vildtskytte? Det forekom mig, som om Vandet pladskede ganske tæt ved os!"

„Ja, der var rigtignok Noget, som satte Vandet i Bevægelse paa en usædvanlig Maade; det maa have været en Fisk. Disse Skabninger forfølge hinanden ligesom Menneskene og Dyrene paa Landjorden; en af dem er sprungen op i Luften og er falden tungt tilbage i sit eget Element. Det nytter kuns lidt, Judith, at Nogen søger at komme ud af sit Element, eftersom det er Natur at blive i det, og Naturen vil have sin Villie. Ha! Det lyder ligesom en Aare, der bruges med mere end almindelig Forsigtighed!"

I samme Øieblik bøiede Delawareren sig forover og regede betydningsfuldt ud mod den mørke Grændse, som om han pludseligt havde faaet Øie paa en Gjenstand. Baade Vildtskytten og Judith fulgte Retningen af hans Finger og begge saae i samme Nu en Kano. Glimtet af denne paafaldende Nabo var svagt og vilde for mindre øvede Øine have været usikkert; men for dem i Arken var Gjen-

standen aabenbart en Kano, i hvilken en enkelt Person stod oprist og roede. Hvor Mange der laa skjulte paa Bunden, kunde man naturligviis ikke vide. At flygte ved Hjælp af Aarer fra en Kano af Bark, der dreves fremad af kraftige og øvede Hænder, var aldeles ugjørligt og begge Mændene grebe deres Rifler i Forventning om en Kamp.

„Jeg kan let fælde ham, der roer," hviskede Vildtskytten; „men vi ville først tiltale ham og spørge ham om hans Ærinde." Derpaa hævede han Stemmen og tilføiede paa en høitidelig Maade. „Holdt! Kommer Du nærmere, maa jeg skyde, skjøndt mod min Villie, og da bliver den visse Død Følgen. Hold op med at roe og svar!"

„Skyd og dræb en stakkels forsvarsløs Pige," svarede en blid, skjælvende Qvindestemme, „og Gud vil aldrig tilgive Dem det. Gaa De Deres Vei, Vildtskytte, og lad mig gaae min."

„Hetty!" udbrøde den unge Mand og Judith i samme Aandedræt og den Første sprang øieblikkeligt ben til det Sted, hvor han havde gjort den Kano fast, som de havde havt paa Slæbetoug. Den var borte og han fattede hele Sammenhængen. Hvad Flygtningen angik, saa ophørte hun, skrømmet af Trudslen, at roe og forblev dunkelt synlig, idet hun lignede det spøgelseagtige Omrids af en menneskelig Skikkelse, som stod paa Vandet. I næste Øieblik blev Seilet strøget for at forbindre Arken fra at seile forbi det Sted, hvor Kanoen laa. Men dette Middel anvendtes ikke tids-

nok; thi et saa svært Fartøis Drivkraft og Trykket af Vinden skjøde den snart forbi, idet Hetty kom lige til Luvart, skjøndt endnu stedse synlig, da Forandringen i de to Fartøiers Stillinger bragte hende i det omtalte Slags Melkevei.

„Hvad kan dette betyde, Judith?“ spurgte Vildtskytten. „Hvorfor har Deres Søster taget Kanoen og forladt os?“

„De veed, at hun ikke er rigtig i Hovedet, stakkels Pige! og hun har saa sine egne Tanker om hvad der burde gjøres. Hun elsker sin Fader høiere, end de fleste Børn elske deres Forældre — og desuden — “

„Desuden hvilket, Pige? Det er et vigtigt Øieblik, et Øieblik, da man maa tale reent ud af Posen.“

Judith følte en høimodig og qvindelig Smerte ved at forraade sin Søster og tøvede noget, inden hun atter talte. Men Vildtskytten trængte paa nu ind paa hende, og da hun indsaae alle de Farer, for hvilke de Allesammen udsattes ved Hettys Uforsigtighed, kunde hun ikke længere tie.

„Og desuden frygter jeg, at den stakkels, svagsindede Hetty ikke har været saa ganske istand til see al den Forfængelighed, Daarskab og Taabelighed, der ligge skjulte under Hurrys Harrys glatte Ansigt og smukke Skabning. Hun taler om ham, naar hun sover, og forraader undertiden ogsaa i sine vaagne Øieblikke sin Tilbøielighed.“

„De troer altsaa, Judith, at Deres Søster nu agter at udføre en eller anden affindig Plan til Bedste for sin

Fader og Hurry, hvorved de Ogler af Mingoer efter al Rimelighed ville komme i Besiddelse af en Kano?"

"Ja, det frygter jeg er Tilfældet, Vildtskytte. Den stakkels Hetty besidder neppe Snildhed nok til at overliste en Vild."

I al den Tid var Kanoen, i hvis ene Ende Hettys Skikkelse stod opreist, endnu svagt synlig, skjøndt Arkens raskere Drivt gjorde den med hvert Øieblik mindre tydelig. Det var klart, at der ingen Tid var at spilde, naar den ikke ganske skulde forsvinde. Riflerne bleve nu lagte tilside som unyttige og derpaa grebe de to Mænd Aarerne og begyndte at svaie Stevnen af Prammen om i Retningen med Kanoen. Judith, vant til denne Forretning, sløi hen til den anden Ende af Arken og satte sig ved det saakaldte Roer. Hetty forurolig edes ved disse Forberedelser, der ikke kunde skee uden Larm, og feer afsted som en Fugl, der pludseligen skræmmes op ved Nærmelsen af en uventet Fare.

Da Vildtskytten og hans Kammerat roede som Mænd, der indsaae Nødvendigheden af at anstrenge hver eneste Muskel, og Hettys Kræfter svækkedes ved en krampagtig Attraa efter at undkomme, vilde Jagten snart have endt sig med Flygtningens Opbringelse, dersom den unge Pige ikke havde gjort flere korte og uventede Afvigelser fra sin Kours. Disse Dreininger skaffede hende Tid og bragte tillige baade Kanoen og Arken efterhaanden ind i det tykkere Mørke, som Skyggerne fra Bjergene kastede. De forogede ligeledes

efterhaanden Afstanden mellem Flugtningen og hendes Forfølgere, indtil Judith raabte til sine Ledsagere, at de skulde holde op med at ro, da hun aldeles havde tabt Kanoen af Syne.

Da denne smertelige Forkyndelse skete, var Hetty virkeligt saa nær ved, at hun hørte hver Stavelse, hendes Søster yttrede, uagtet denne havde brugt den Forsigtighed at tale saa sagte, som Omstændighederne vilde tillade og for at hun kunde blive hørt. Hetty lod være at ro i samme Øieblik og opgivede Udfaldet med en Utaalmodighed, der manglede Mande, saavel paa Grund af hendes sidste Anstrengelser, som formedelst hendes Attraa efter at komme i Land. En Dødsstilhed udbredtes øieblikkeligt over Søen, under hvilken de Tre i Arken brugte deres Sandser paa forskjellig Maade for at opdage, hvor Kanoen var. Judith holdt sig forover for at lytte, i Haab om at opfange en eller anden Lyd, der kunde forraade den Retning, i hvilken hendes Søster listede sig bort; medens hendes to Ledsagere saa meget som muligt bragte deres Øine i lige Linie med Vandet for at opdage enhversomhelst Gjenstand, der maatte flyde paa dets Overflade. Alt var imidlertid frugtesløst, thi hverken Syn eller Lyd belønnede deres Bestræbelser. I al denne Tid stod Hetty, der ikke besad Smidighed nok til at lægge sig ned i Kanoen, opreist med Fingeren trykket mod Læberne og stirrende i den Retning, hvorfra Stemmerne vare blevne hørte, ligesom en Billedstøtte,

der skal udtrykke dyb og frygtsom Opmærksomhed. Hun havde blot besiddet Sindrighed nok til at bemægtige sig Kanoen og forlade Arken paa den beskrevne lydløse Maade og da syntes den øieblikkeligt at være udtømt. Selv Kanoens Bugtninger havde ligesaa meget været en Følge af en usikker Haand og krampagtig Bevægelse, som af List eller Beregning.

Pausen varede flere Minuter, i hvilke Vildtskytten og Delawareren raadslog i den Sidstnævntes Sprog. Derpaa sattes Aarerne atter i Vandet og Arken tog Fart, medens der blev roet med saa liden Larm som muligt. Den styrede vestligt, en Kjende til Syd, eller i Retningen med Fjendens Leir. Efterat have naaet et Punkt ikke langt fra Kysten, hvor Mørket var tykt paa Grund af Landets Nærhed, laa den stille i henved en Time, oppebiende Hettys forventede Ankomst, eftersom man troede, at hun vilde skynde sig hen til dette Sted, saasnart hun ansaae sig for at være ude af Fare for at blive forfulgt. Men denne lille Blokade kronedes ikke med Held, da ingen Gjenstand eller Lyd tilkjendegav Kanoens Komme. Utilfreds med dette skuffede Haab og erkjendende Vigtigheden af at komme i Besiddelse af Borgen førend Fjenden bemægtigede sig den, begav Vildtskytten sig nu paa Veien til Kastellet med den Frygt, at al hans Omsorg for at sikkre sig Kanoerne vilde blive tilintetgjort ved denne uformodede og forurolligende Bevægelse fra den svagsindede Hettys Side.

Tiende Kapitel.

Det var ligesaa meget af Frygt som af Beregning, at Hetty havde holdt op at ro, da hun mærkede, at hendes Forfølgere ikke vidste hvilken Retning de skulde tage. Hun blev liggende stille, indtil Arken var bleven ført hen i Nærheden af Leiren, saaledes som fortalt i det foregaaende Kapitel; hvorpaa hun atter greb Aaren og ilede med forsigtige Tag hen med den vestlige Kyst. Men for at undgaae sine Forfølgere, som hun med Rette formodede snart selv vilde strøife omkring langs med denne Kyst, holdtes Kanoen saa nordligt, at den maatte lande ved en Pynt, der ragede ud i Søen i omtrent en Somiils Afstand fra Udløbet. Heller ikke var dette udelukkende en Følge af Ønsket om at undkomme; thi saa svagsindet Hetty ogsaa var, besad hun dog en heel Deel af den instinktmæssige Forsigtighed, der saa ofte beskytter dem, som Gud saaledes har hjemsøgt, med Fare. Hun indsaae fuldkommen Vigtigheden af at forebygge, at Kanoerne faldt i Irokesernes Hænder, og et langvarigt Bekjendtskab med Søen havde ladet hende vælge et af de simpleste Midler, hvorved dette væsentlige Øiemed kunde forenes med hendes egen Plan.

Den omtalte Pynt var det første fremragende Punkt paa den Side af Søen, hvor en Kano, naar den sattes i Drivt med sydlig Vind, kunde drive klar af Landet og

hvor det ikke vilde være noget stort Brud paa Sandsynligheden at antage, at den endog kunde støde paa Kastellet, da dette laa ovenfor Pynten og næsten i lige Linie med Vinden. Saaledes var altsaa Hettys Plan og hun landede ved den yderste Spids af den sandede Pynt under en ludende Eg i den udtrykkelige Hensigt at skyde Kanoen fra Land, for at den skulde drive op til hendes Faders Bolig. Hun vidste derhos af de Træstammer, som undertiden dreve omkring paa Søen, at dersom Kanoen forfeilede Kastellet og dets Tilbehør, vilde Vinden sandsynligviis springe om, førend den kunde naae den nørlige Ende af Søen, og at Vildtskytten nok vilde faae Leilighed til at bemægtige sig den om Morgenen, naar han uden Tvivl vilde undersøge Søen og alle dens skovbevorede Kyster med Kikkerten. Ved Alt dette lededes Hettys mindre af nogen Tankerække, end af Vanen, hvilken sidste ofte erstatter aandelige Mangler hos de menneskelige Væsener, ligesom den gjør de lavere Dyreklasser den samme Tjeneste.

Den unge Pige var fuldkommen en Time om at finde Vei til Pynten, da Afstanden og Mørket opholdt hende lige meget; men hun stod ikke saasnart paa den sandede Strandbred, førend hun lavede sig til at sætte Kanoen i Drivt paa den ovenanførte Maade. Idet hun vilde skyde den fra sig, hørte hun dæmpede Stemmer, der syntes at komme fra Træerne bagved hende. Forbauset over denne ventede Fare, vilde Hetty allerede til at springe i Kanoen

igjen for at søge sin Frelse ved Flugt, da hun i det samme syntes, at hun gjenkjendte Tonerne af Judiths melodiske Røst. Ved at bøie sig forover for mere umiddelbart at opfange Lyden, mærkede hun tydeligt, at den kom fra Vandet, og hun indsaae da, at Arken nærmede sig fra Syden og saa tæt inde under den vestlige Kyst, som den behøvede for at passere Pynten i omtrent ti Favnes Afstand fra det Sted, hvor hun stod. Her var altsaa Alt, hvad hun kunde ønske; Kanoen blev skudt ud i Søen, medens Hetty selv blev staaende paa den smalle Strandbred.

Da denne selvopoffrende Handling var udført, traf Hetty sig ikke tilbage. Havde det været lyst, vilde Løvet af de ud over Vandet hængende Træer og Buske næsten havde skjult hendes Skikkelse, og nu, da det var mørkt, var det a'deles umuligt at opdage en saaledes beskygget Gjenstand i en Afstand af blot nogle Fod. Desuden var det heelt let at flygte, da tyve Skridt formeligt vilde have begravet hende i Skoven. Hun blev derfor staaende og iagttog med den stærkeste Spænding Udfaldet af sit Foretagende, bestemt paa at henlede de Andres Opmærksomhed paa Kanoen med sin Stemme, dersom de skulde synes at seile forbi uden at bemærke den. Arken nærmede sig og havde atter heiset Seil og Vildtskytten stod i Forenden tilligemed Judith, medens Delawareren stod tilroers. Det syntes, som om den i det svage Haab om at afskjære Hetty var kommen for nær til Land i Bugten nedenfor; thi alt

som den kom nærmere, hørte hun tydeligt de Anviisninger, som den unge Mand forude gav sin Kammerat for at klare Pynten.

„Hold hende mere fra Land, Delawarer," sagde Vildtskytten for tredie Gang og paa Engelsk, for at hans smukke Ledsagerinde kunde forstaae ham; „hold hende mere fra Land. Vi ere blevne indelukkede her og maa holde Masten fri af Træerne. Judith, der er en Kano!"

De sidste Ord udtaltes med stærk Betoning og Vildtskyttens Haand laa paa hans Riffel forend de vel vare ude af hans Mund. Men Sandheden havde som et Lyn paatænkt sig den snarraadige Pige og hun tilkjendegav øieblikkeligt sin Ledsager, at Baaden maatte være den, hvormed hendes Søster var flygtet.

„Hold Prammen lige, Delawarer; styr ligesaa lige som Din Kugle flyver, naar den sendes afsted efter en Buk; saa — nu har jeg den."

Kanoen blev greben og strax gjort fast paa Siden af Arken. I næste Øieblik blev Seilet strøget og Arkens Fart standset ved Hjælp af Aarerne.

„Hetty!" raabte Judith med en Stemme, som røbede Bekymring, ja endog Ømhed; „Kan Du høre mig — for Guds Skyld svar og lad mig atter høre Klangen af Din Stemme! Hetty — kjære Hetty!"

„Jeg er her, Judith — her, paa Strandbredden,

hvor det vilde være unyttigt at følge mig, da jeg vil skjule mig i Skoven."

"O, Hetty, hvad vil Du gjøre? Husk paa, at det er nær ved Midnat og at Skovene ere fulde af Vilde og glubende Dyr."

"Ingen af dem ville gjøre en stakkels, halvtessket Pige Fortræd, Judith. Gud er ligesaa vel hos mig her, som han vilde være i Arken, eller i Hytten. Jeg gaaer for at hjælpe min Fader og stakkels Hurry Harry, som ville blive piinte og dræbte, naar Ingen tager sig af dem."

"Vi tage os Alle af dem og ville i Morgen sende et Stilstandsflag for at kjøbe dem fri. Kom derfor igjen, Søster, og stol paa os, som have bedre Hoveder end Du, og som ville gjøre Alt, hvad vi formaae, for Fader."

"Jeg veed, at Dit Hoved er bedre end mit, Judith; for mit er rigtignok meget svagt; men jeg maa hen til Fader og stakkels Hurry. Du og Vildtskytten skulle passe paa Kastellet, og overlad mig i Guds Haand."

"Gud er med os Alle, Hetty; i Kastellet eller paa Land — med Fader og med os selv, og det vilde være syndigt ikke at stole paa hans Godhed. Du kan ikke udrette Noget i Mørket, vil forvilde Dig i Skoven og omkomme af Mangel paa Føde."

"Gud vil ikke lade dette vederfares et stakkels Barn, der gaaer hen for at hjælpe sin Fader, Søster. Jeg maa forsøge at finde de Vilde."

„Kom tilbage, blot for i Nat; i Morgen tidligt skulle vi sætte Dig i Land og lade Dig handle saaledes som Du finder det rigtigst.“

„Du siger det nok, Judith, og mener det ogsaa, men Du vilde dog ikke gjøre det. Dit Hjerte vilde røres og Du vilde see Tomahawker og Skalpeerknive i Luften. Desuden har jeg faaet Noget at sige den indianske Høvding, som vil opfylde alle vore Ønsker, og jeg er bange for at glemme det, dersom jeg ikke siger ham det strax. Du skal see, at han lader Fader gaae, saasnart han faaer det at høre.“

„Stakkels Hetty! Hvad kan Du vel sige en grusom Vild, som skulde kunne rokke hans blodige Forsæt?“

„Noget, som vil gjøre ham bange og faae ham til at lade Fader gaae,“ svarede den enfoldige Pige bestemt. „Du skal faae at see, Søster, Du skal faae at see, hvor snart det vil gjøre ham feielig som et venligt Barn.“

„Vil De betroe mig, Hetty, hvad De har i Sinde at sige?“ spurgte Vildtskytten; „Jeg kjender de Vilde godt og kan gjøre mig et Slags Begreb om, hvorvidt gode Ord ville gjøre Indtryk paa deres blodige Naturer eller ikke. Stemmer det ikke med en Rødhuds Gaver, vil det ikke nytte Noget; for baade Fornuft og Opførsel bør see paa Gaver.“

„Nu vel da,“ sagde Hetty idet hun dæmpede sin Stemme til en lav, fortrolig Tone; thi Nattens Stilhed

og Arkens Nærhed tillode hende at gjøre det og dog at blive hørt. „Nu vel da, Vildtskytte, da De synes at være en god, og ærlig ung Mand, vil jeg betroe Dem det. Jeg agter ikke at sige et Ord til nogen af de Vilde, førend jeg staaer Ansigt til Ansigt med deres Høvding, lad dem saa plage mig med saa mange Spørgsmaale som de ville; nei, jeg vil ikke svare Nogen af dem uden før at bede dem føre mig til deres viseste Mand. Da, Vildtskytte, vil jeg sige ham, at Gud ikke tilgiver Mord og Tyverier, og at om ogsaa Fader og Hurry gik ud efter Irokesernes Skalper, maa han dog gjengjelde Ondt med Godt; thi saaledes befaler Bibelen, ellers vil han komme i evigvarende Straf. Naar han hører dette og føler, at det er sandt, og det maa han føle, hvor længe vil det da vel vare førend han sender Fader og Hurry og mig ned til Kysten ligeoverfor Kastellet og beder os alle Tre at fare med Fred?"

Det sidste Spørgmaal fremsattes i en triumpherende Tone og derpaa lo den enfoldige Pige ved det Indtryk, som hun ikke tvivlede paa hendes Plan havde gjort paa Tilhørerne. Vildtskytten blev som lynslaaet ved dette Bevis paa brødefri Svaghed i Aanden, men Judith faldt pludseligt paa et Middel til at medarbeide denne fortvivlede Plan ved at indvirke paa de samme Følelser, der havde udklækket den. Uden derfor at agte paa Slutningsspørgsmaalet eller paa Latteren, nævnede hun hurtigt sin Søster ved Navn, ret som om hun var gjennemtrængt af Vigtig-

heden af det, hun havde at sige. Men paa denne Opfordring fulgte intet Svar.

Efter Grenenes Bragen og Løvets Raslen at domme havde Hetty allerede forladt Kysten og fordybede sig nu inde i Skoven. At følge efter hende vilde have været forgjeves, eftersom Mørket og det tætte Skjul, som Skovene overalt ydede, vilde have gjort det saa godt som umuligt at fange hende, hvortil endnu kom den uophørlige Fare for at falde i Fjendens Hænder. Efter en kort og sørgmodig Raadslagning blev Seilet derfor igjen heiset og Arken fortsatte sin Kours til sin sædvanlige Fortøiningsplads, medens Vildtskytten stiltiende ønskede sig til Lykke med at have faaet Kanoen tilbage og grublede over sine Planer for den kommende Dag. Det blæste stærkere op, da de Tre forlode Pynten, og i mindre end en Time havde de naaet Kastellet. Her fandtes Alt i samme Stand, som det var blevet forladt, og man maatte nu for at komme ind i Bygningen bruge den modsatte Fremgangsmaade af den, man havde brugt for at komme ud af den. Judith indtog den Nat et ensomt Leie, bedyggende Puden med sine Taarer, naar hun tænkte paa det uskyldige og hidtil tilsidesatte Væsen, der havde udgjort hendes Omgang fra Barndommen; og bitter Anger bemestrede sig hendes Sind af mere end een Aarsag, medens de seendrægtige Timer snege sig frem, saa at det næsten blev Morgen, førend hun tabte sin Bevidsthed i Søvnen. Vildtskytten og Delawareren lagde sig

til Hvile i Arken, hvor vi ville forlade dem, medens de nyde den Retskafnes, Karskes og Uforfærdedes Sovn, for at vende tilbage til den unge Pige, som vi sidst have seet midt i Skoven.

Da Hetty forlod Strandbredden, søgte hun uden Betænkning ind i Skoven med en krampagtig Frygt for at blive forfulgt. Lykkeligviis var dette den bedste Retning, hun kunde tage for at opnaae sit Diemed, da det var den eneste, som førte bort fra Byen. Natten var saa kulmørk under Træerne, at hun kuns kunde gaae ganske langsomt og aldeles paa maae og faae, da hun havde tilbagelagt de første Skridt. Jordbundens Beskaffenhed tillod hende imidlertid ikke at afvige fra den Linie, hvori hun ønskede at gaae frem. Paa den ene Side blev den snart begrændset af Bjergskrænten, medens Søen paa den anden tjente til Veiviser. I to Timer arbeidede denne af Hjerte og Forstand lige enfoldige Pige sig igjennem Skovens Nat, snart befindende sig paa Aasen af den Banke, som begrændsede Søen, og snart stridende sig op ad en Skraaning, som advarede hende om ikke at gaae længere i den Retning, da den nødvendigviis løb i en ret Vinkel med den Vei, hun ønskede at tage. Ofte gled Fødderne fra hende og hun gjorde mangen et Fald, dog uden at komme til Skade, men ved Slutningen af det ovennævnte Tidsrum var hun bleven saa træt, at hun manglede Kræfter til at gaae videre. Hvile var uundgaaeligt nødvendig og hun gav sig til at berede sig et Leie med et

Menneskes Færdighed og Kolblodighed, for hvem Ørkenen ingen unødvendige Rædsler frembyder. Hun vidste, at vilde Dyr strøifede omkring i de nærliggende Skove, men de Dyr, der gaae paa Rov efter Mennesker, vare sjeldne og af farlige Slanger var der bogstaveligen ingen. Alt dette havde hun lært af sin Fader, og hvor lidet hendes svage Aand end i det Hele formaaede at fatte, saa fattede den dog saa tillidsfuldt, at ingensomhelst Tvivl eller Mistro forvoldte hende mindste Urolighed. For hende var det Ophøiede i den Ensomhed, hvori hun befandt sig, snarere trøstende end forfærdende, og hun redede sig et Leie af Blade med ligesaa megen Ligegyldighed for de Omstændigheder, der vilde have forjaget enhver Tanke om Søvn fra de Fleste af hendes Kjøn, som om hun havde ordnet sit sædvanlige natlige Hvilested under det faderlige Tag.

Saaledes Hetty havde samlet en tilstrækkelig Mængde tørre Blade til at beskytte hendes Person med Jordens fugtige Udunstninger, knælede hun ved Siden af denne beskedne Dynge, foldede sine opløftede Hænder i en Stilling af den inderligste Andagt og fremsagde med blid, dæmpet, men dog hørlig Stemme Herrens Bøn. Paa denne fulgte hine enfoldige og fromme, for Børn saa velbekjendte Vers, hvori hun anbefalede Gud sin Sjæl, dersom den for Morgenes Gjenkomst skulde blive kaldt bort til en anden Tilværelsestilstand. Efterat denne Pligt var opfyldt, lagde hun sig og beredede sig til at sove. Skjønt den unge Pi-

ges Paaklædning var indrettet efter Aarstiden, var den dog tilstrækkeligt varm i enhver sædvanlig Henseende; men Skoven er stedse kold og Nætterne ere stedse i denne høit liggende Deel af Landet svale, saa at Klædningsstykker ere mere nødvendige, end det pleier at være Tilfældet om Sommeren paa de lavere Bredegrader. Dette var blevet forudseet af Hetty, som havde medtaget en grov, tyk Kaabe, hvilken, naar hun udbredte den over sig, ganske gjorde samme Tjeneste som et Tæppe. Saaledes tildækket faldt hun efter faa Minuters Forløb ligesaa roligt i Søvn, som om hun var bleven bevogtet af den beskyttende Omhu af den Moder, der saa nyligt var bleven hende berøvet for stedse, og dannede i saa Henseende en høist paafaldende Modsætning mellem sit eget beskedne Leie og sin Søsters søvnløse Hovedgjerde.

Den ene Time gik efter den anden i en Ro, saa uforstyrret, og en Hvile saa sød, som om Engle, der udtrykkeligen havde havt dette Hverv, havde vaaget omkring Hetty Hutters Seng. Ikke een eneste Gang aabnedes hendes blide Øine førend Daggryet kæmpede sig gjennem Trætoppene og i Forening med Sommermorgenens Kjølighed gav det sædvanlige Varsel om at vaagne. Sædvanligt var Hetty oppe førend Solen berørte Bjergenes Tinder; men ved denne Leilighed havde hendes Træthed været saa stor og hendes Hvile saa tryg, at den almindelige Opfordring forfeilede sin Virkning. Pigen mumlede i Søvne, kastede den ene Arm fremad og smilede saa blidt som et Barn i Vuggen, men

slumrede endnu bestandigt. Ved at gjøre denne ubevidste Bevægelse faldt hendes Haand paa en varm Gjenstand og i den halvt bevidstløse Tilstand, hvori hun laa, bragte hun denne Omstændighed i Forbindelse med sine daglige Omgivelser. I det næste Øieblik gjordes et heftigt Anfald med hendes Side, som om et rødende Dyr stak Snuden ind under den for at fortrænge hende fra hendes Stilling, og derpaa vaagnede hun, idet hun nævnede Navnet „Judith“. Da den forbausede Pige var kommen til at sidde overende, bemærkede hun, at en dunkel Gjenstand sprang bort fra hende og adsplittede Bladene og brækkede Qvistene i dens Fart. Efterat have aabnet Øinene og fattet sig noget efter den første Forvirring over sin Tilstand, saae Hetty en Unge af den almindelige brune amerikanske Bjørn, der havde sat sig paa Bagbenene og endnu betragtede hende, ligesom om den var i Tvivl om, at det var sikkert atter at nærme sig hendes Person. Hetty havde selv havt flere saadanne Bjørneunger og hun rilde derfor i Begyndelsen løbe hen og bemægtige sig det lille Dyr, men en lydelig Brummen advarede hende om det Farlige ved et saadant Skridt. Idet den unge Pige foer et Par Skridt tilbage, saae hun sig tilsidst om og bemærkede da, at Moderen i en ikke ret lang Afstand iagttog hendes Bevægelser med glødende Blikke. Et huult Træ, som tidligere havde været et Hjem for Bier, var nyligt faldet om og Moderen gjorde sig tilligemed to andre Unger tilgode med det Maaltid, som Tilfældet saaledes havde for-

skaffet hende, medens hun holdt vaagent Øie med sin tredie, bortløbne, letsindige Unges Stilling.

Det vilde overgaae alle de menneskelige Kundskaber Midler at ville forklare de Indskydelser, som lede de lavere Dyreklassers Handlinger. Ved denne Leilighed robede Hunbjørnen, skjøndt dens Vildhed, naar den troer sine Unger i Fare, er bleven til et Ordsprog, ingen Lyst til at anfalde den unge Pige. Den forled Henningen og da den havde nærmet sig hende i en Afstand af tyve Fod, reiste den sig paa Bagbenene og bevægede Kroppen frem og tilbage med en vis ærgerlig, knurrende Misfornøielse, men kom ikke nærmere. Lykkeligviis flygtede Hetty ikke. Hun knælede tværtimod, skjøndt ikke uden Forfærdelse, med Ansigtet vendt mod Dyret og gjentog med foldede Hænder og opløftede Øine sin Bøn fra den foregaaende Aften. Denne fromme Handling var ingen Frugt af Skræk, men en Pligt, som hun aldrig forsømte at iagttage førend hun lagde sig til at sove og naar Bevidstheden atter vakte hende til Dagens Forretninger. Da den unge Pige atter reiste sig op, satte Bjørnen sig igjen paa alle Fire, samlede sine Unger omkring sig og lod dem tage deres naturlige Næring. Hetty var henrykt over dette Beviis paa Ømhed hos et Dyr, som ikke staaer i sønderligt Ry for blidere Følelser, og da en af Ungerne vilde slippe Modern for at hoppe og springe omkring i sin Raadhed, fik hun igjen stor Lyst til at tage den paa Armen og lege med den. Men advaret ved den

ovennævnte Brummen havde hun Selvbeherskelse nok til ikke at iværksætte denne farlige Plan og rev sig, erindrende sig sit Ærinde imellem Bjergene, løs fra Gruppen og fortsatte sin Vandring langs med Randen af Søen, af hvilken hun nu atter saae enkelte Glimt imellem Træerne. Til hendes Skræk reiste Bjørnefamilien sig op og fulgte hendes Skridt, holdende sig et kort Stykke bag ved hende, og iagttog tilsyneladende enhver Bevægelse, som om den var stærkt interesseret i Alt, hvad hun foretog sig.

Paa denne Maade tilbagelagde den unge Pige, ledsaget af Hunbjørnen og dens Unger, henved en Miil, et tre Gange saa langt Stykke Vei, som det, hun havde været istand til at tilbagelægge i Mørket i den samme Tid. Derpaa kom hun til en Bæk, som selv havde gravet sig en Kanal i Jorden og løb rislende ud i Søen imellem høie og steile, med Træer bevorede Bredder. Her hvilede Hetty sig og drak af det klare Vand fra Bjerget, hvorpaa hun fortsatte sin Gang, vedergvæget og lettere om Hjertet, men endnu stedse fulgte af sine selskomme Ledsagere. Hendes Vei gik langs med en bred og næsten flad Terrasse, som strakte sig fra Aasen af den Banke, der begrændsede Søen, til en lav Skrænt, som gik op til en anden, uregelmæssig Høide ovenfor. Dette var en Deel af Dalen, hvor Bjergene gik paa skraa og dannede Begyndelsen til en Slette, som udbredte sig mellem Bjergene Sønden for Vandfladen. Hetty indsaae heraf, at hun nærmede sig Leiren,

og selv om hun ikke havde indseet det, vilde Bjørnene have advaret hende om, at hun befandt sig i Nærheden af menneskelige Væsener. Hunbjørnen snusede og vrgrede sig ved at følge længere med, uagtet den unge Pige saae sig tilbage og ved barnagtige Tegn og selv ved umiddelbare Opfordringer med sin blide Stemme indbød den til at komme med. Medens hun saaledes banede sig Vei gjennem nogle Buske med bortvendt Ansigt og Øinene stivt heftede paa det ubevægelige Dyr, mærkede hun pludseligt, at hendes Fjed standsede ved en menneskelig Haand, som sagte lagdes paa hendes Skulder.

„Hvorhen gaae?“ spurgte en blid, qvindelig Stemme hurtigt og bekymret. „Indianer — Rødmand — Vild — flem Kriger — den Vei.“

Denne uventede Hilsen forurolligede ikke den unge Pige mere, end Nærværelsen af Skovenes glubende Beboere. Vel overraskede den hende noget, men hun var paa en Maade forberedt paa et eller andet saadant Møde og den Skabning, som standsede hende, var saa lidet ikkand til at opvække Skræk som Nogen, der nogensinde har viist sig i indiansk Dragt. Det var en ung Pige, ikke stort ældre end hun selv, hvis Smiil var ligesaa varmt som Judiths i dennes meest straalende Øieblikke; hvis Stemme var Vellyd og hvis Tonefald og Væsen røbede hele den ydmyge Blidhed hos Kjønnet blandt et Folk, hvor Qvinderne i Almindelighed behandledes som Krigernes Tyende og Tjenerinder. Skjønhed er ingen-

lunde ualmindelig blandt de indfødte Amerikaneres Fruentimmer, førend de udsættes for Hustruens og Moderens Besværligheder. I saa Henseende vare Landets oprindelige Beboddere ikke deres mere civiliserede Efterfølgere ulige, idet Naturen synes at have tildelt dem den Finhed i Træk og Omrids, som udgjør en saa stor Ynde hos den unge Qvinde, men som hun saa tidligt berøves og det ligesaa vel ved det huslige Livs Sædvaner som af nogensomhelst anden Aarsag.

Den unge Pige, som saa pludseligt havde standset Hettys Skridt, var ifert en Kattuns Kaabe, som bedækkede hele den øverste Deel af hendes Person, medens et kort Skjort af blaat Klæde, kantet med Guldknipplinger og som ikke naaede længere end til Knæene, Kamasjer af samme Slags Toi og Mokkasiner af Hjorteskind fuldendte hendes Paaklædning. Haaret faldt i lange sorte Fletninger ned ad Skuldrene og Ryggen og var skilt ovenfor en lav, glat Pande paa en Maade, som blidnede Udtrykket i Øinene, der var fulde af Skjelmeri og naturlig Følelse. Hendes Ansigt var aflangt med blide Træk; Tænderne vare lige og hvide og Munden udtrykte en tungsindig Ømhed, som i medfødt Erkjendelse af den Skjebne, der forestod et Væsen, som fra Fødselen var bestemt til at bære en Qvindes Lidelser, formildede ved en Qvindes Kjærlighed. Hendes Stemme var, som allerede antydet, saa blid som Natteluftens Sang, et Særkjende for hendes Stammes Fruentimmer, men som var saa paafaldende hos hende, at det havde skaf-

fet hende Navnet Wah-ta!-Wah, hvilket paa Engelsk betyder Tys o! Tys.

Det var med et Ord Chingachgooks Trolovede, hvem det var lykket at dysse sine Bevogteres Mistanke i Søvn og som nu havde faaet Tilladelse til at vandre omkring udenfor Leiren. Denne Overbærenhed stemmede overens med den almindelige Politik hos de røde Mænd, som desuden meget godt vidste, at hendes Spor kunde blive fulgt i Tilfælde af Flugt. Man vil derhos erindre, at Irokeserne, eller Huronerne, som de rigtigere bør kaldes, vare aldeles uvidende om, at hendes Elsker befandt sig i Nærheden; en Omstændighed, som virkeligt ogsaa var hende selv ubekjendt.

Det er ikke let at sige, hvem der viste den største Fatning ved dette uventede Møde, enten det blege Ansigt, eller den røde Pige. Men Wah ta!-Wah, var, skjønt lidt forbauset, meest tilbøielig til at tale og langt mere skikket baade til at forudsee Følger og til at udtænke Midler til at afværge dem. Hendes Fader var i hendes Barndom bleven brugt meget som Kriger af Autoriteterne i Kolonien og da hun i flere Aar havde opholdt sig i Nærheden af Forterne, havde hun erhvervet sig Kundskab i det engelske Sprog, som hun talte paa Indianernes sædvanlige forkortede Maade, men flydende og uden noget Spor af sine Landsmænds almindelige Ulyst.

„Hverhen! gaae?„ gjentog Wah ta! Wah, idet hun

besvarede Hettys Smiil paa sin eiendommelige, blide og vindende Maade; „Slem Kriger, den Vei — god Krieger, langt borte."

„Hvad hedder Du?" spurgte Hetty med et Barns Enfoldighed.

„Wah-ta!-Wah. Jeg ingen Mingo — god Delawarer — Yengeese Ven. Mingo meget grusom og holder af Skalp for Blods Skyld — Delawarer holder af ham for Ærens. Kom herhen, hvor ingen Dine."

Wah ta!-Wah førte nu sin Ledsagerinde hen med Soen, idet hun steg ned ad Bredden saaledes, at de ludende Træer og Buske kom imellem dem og enhver mulig Jagttager, og standsede ikke forend de havde sat sig ved Siden af hverandre paa en Træstamme, hvis ene Ende laa begravet i Vandet.

„Hvad kommer Du for?" spurgte da den unge Indianerinde ivrigt; „Hvor kommer Du fra?"

Hetty fortalte sin Historie paa sin eiendommelige enfoldige og sandhedskjærlige Maade. Hun forklarede sin Faders Stilling og yttrede sit Ønske om at være ham til Nytte og om muligt tilveiebringe hans Løsladelse.

„Hvad, Din Fader kom til Mingo om Natten?" spurgte Indianerinden med en Ligefremhed, som, om den end ikke var laant af den Anden, dog havde en stor Del af dennes Oprigtighed. „Han veed det er Krigstid og han ingen Dreng — han ikke mangler Skjæg — ikke

behøver at fortælles, at Irokeser har Tomahavk og Kniv og Riffel. Hvorfor kom han ved Nattetid, tog mig ved Haar og vilde skalpere Delawarer Pige?"

„Dig!" udbrød Hetty, som næsten fik endt af Nødsel; „Greb han Dig — vilde han have skalperet Dig?"

„Hvorfor ikke? Delaware Skalp ligesaa dyr som Mingo Skalp. Gouverneur gjør ingen Forskjel. Slem Ting for blegt Ansigt at skalpere. Ikke hans Gaver, som gode Vildtskytte altid siger mig."

„Kjender Du da Vildtskytten?" spurgte Hetty rødmende af Glæde og Forundring og for Øieblikket glemmende sin Sorg over denne Følelse. „Ogsaa jeg kjender ham. Han er nu i Arken med Judith og en Delawarer, som kaldes den store Slange. Og en kjek og smuk Krieger er denne Slange!"

Trods den mørkerøde Farve, som Naturen havde tildeelt den indianske Skionhed, trængte det forræderiske Blod dog frem i Kinderne, saa at denne Rødme gav de fulførte Dine end mere Liv og Udtryk. Idet hun bævede en Finger i en advarende Stilling, dæmpede hun sin allerede saa blide og yndige Stemme næsten til en Hvisken, da hun fortsatte Samtalen.

„Chingachgook!" svarede Delawarer Pigen, udsukkende det haarde Navn i saa bløde Gutturaltoner, at det naaede Øret med Velklang. „Hans Fader, Unkas — stor Høvding blandt Mohikanni — næst efter gamle Tame-

vist i Ansigtet, som om hun vilde undersøge, hvorvidt hun kunde betroe en Fremmed sin Hemmelighed. Skjøndt Hetty ikke kunde gjøre noget Krav paa sin Søsters ualmindelige Sjønhed, fandt dog Mange, at hendes Ansigt var det meest indtagende af de to. Det udtrykte hendes Charakteers hele uforstilte Oprigtighed og var aldeles frit for enhver af de ubehagelige physiske Særegenheder, som saa hyppigt ledsage aandelig Sløvhed. Vel kunde den, som var øvet i mere end almindelig skarp Jagttagelse, have opdaget Beviserne paa hendes aandelige Svaghed i de undertiden tomme Dines Øyne; men de vare Tegn, som ved deres fuldkomne Skyldfrihed snarere vakte Sympathi, end nogen anden Følelse. Virkningen paa Tys, for at bruge den engelske og mere bekjendte Oversættelse af Navnet, var gunstig, og idet hun gav efter for en øm Indskydelse slyngede hun sine Arme omkring Hetty og omfavnede hende med en overstrømmende Bevægelse, der var saa naturlig, at den kun opveiedes af dens Varme.

„Du god," hviskede den unge Indianerinde, „Du god, jeg ved; det er saa længe siden Wah-ta!-Wah har havt en Veninde — en Søster — Nogen at tale sit Hjerte til! Du Tys's Veninde; siger jeg ikke Sandhed?"

„Jeg har aldrig havt nogen Veninde," svarede Hetty og besvarede den varme Omfavnelse med uforstilt Oprigtighed; „jeg har en Søster, men ingen Veninde. Judith elsker mig og jeg elsker Judith; men det er naturligt og

saaledes som det læres os i Bibelen; men jeg vilde gjerne have en Veninde! Jeg vil være Din Veninde af mit ganske Hjerte; thi jeg kan godt lide Din Stemme og Dit Smiil og Din Tænkemaade i enhver Henseende, undtagen om Skalper — — —"

„Ikke tænke mere paa den, ikke sige mere om Skalp," afbrød Tys hende blidt; „Du blegt Ansigt, jeg Rødhud; vi tænke hver paa sin Maade, Vildtskytte og Chingachgook store Venner, og ikke samme Farve; Tys og — hvad hedder Du, smukke blege Ansigt?"

„Jeg kaldes Hetty, skjønt naar man staver Navnet i Bibelen, staves det stedse Esther."

„Hvad gjør det? Ikke godt — ikke Skade. Behoves slet ikke at stave Navn. Hernhuter vilde have Wah-ta!-Wah til at stave, men Ingen vilde tillade det. Ikke godt for Delawarer Pige at vide for meget — at vide mere end Krigere sommetider; det stor Skade. Mit Navn Wah-ta! Wah — det siger Tys i Dit Sprog; Du kalde det Tys — jeg kalde det Hetty."

Efterat disse indledende Forhandlinger vare afgjorte til gjensidig Tilfredshed, begyndte de to unge Piger at tale sammen om deres forskjellige Planer og Forhaabninger. Hetty gjorde sin ny Veninde nærmere bekjendt med sine Hensigter angaaende sin Fader og for Enhver, som i mindste Maade havde havt Lyst til at trænge ind i Andres Anliggender, vilde Tys have forraadt sine egne Følelser og

Forventninger med Hensyn til den unge Kriger af hendes egen Stamme. Imidlertid aabenbaredes der paa begge Sider nok til, at Enhver af dem kunde danne sig et temmelig klart Begreb om den Andens Anskuelser, skjønt der tillige stiltiende forbeholdtes saa meget, at det kunde foranledige de paafølgende Spørgsmaale og Svar, hvormed Samtalen endtes. Som den i aandelig Henseende mest Begavede begyndte Tys først at spørge. Hun lagde sin Arm omkring Hettys Liv og bøiede sit Hoved saaledes, at hun spørgende kunde see op i den Andens Ansigt og talte derpaa smilende, som om hendes Mening skulde udlokkes mere tydeligt af hendes Blik.

„Hetty faaet Broder ligesaa vel som Fader?" sagde hun; „Hvorfor ikke tale om Broder ligesaa vel som om Fader?"

„Jeg har ingen Broder, Tys. Jeg havde engang en, siger man; men han er død for mange Aar siden og ligger begravet i Søen ved Siden af Moder."

„Ikke faaet Broder — faaet ung Kriger; elsker ham næsten ligesaa meget som Fader, hvad? Meget smuk og seer modig ud; skikket til at blive Høvding, hvis han ligesaa god som han seer ud til."

„Det er synd igt at elske en anden Mand ligesaa høit, som jeg elsker min Fader, og jeg bestræber mig for ikke at gjøre det, Tys," svarede den samvittighedsfulde Hetty, som ikke vidste, hvorledes hun skulde skjule en Bevægelse

ved en Tilnærmelse til en Usandhed, der var saa tilgivelig som et undvigende Svar, skjønt den qvindelige Undseelse mægtigt fristede hende til at begaae en Feil; „uagtet" jeg undertiden troer, at Synden vil overvinde mig, dersom Hurry kommer saa ofte til Seen. Jeg maa sige Dig Sandheden, kjære Tys, efteriom Du spørger mig, skjønt jeg vilde falde om og dee i Skoven, dersom han fik den at vide!"

„Hvorfor han ikke selv spørge Dig? Seer modig ud — hvorfor ikke tale dristigt? Ung Kriger bør spørge ung Pige, ikke lade ung Pige tale først. Ogsaa Mingo Pige skammer sig derved."

Dette sagdes med Harme og med den ædle Varme, som en ung, kraftig Qvinde vilde føle ved hvad hun ansaae for et Indgreb i sit Kjøns kostbareste Forret. Det gjorde kun liden Virkning paa den enfoldige, men tillige rettænkende Hetty, som, skjønt af Naturen qvindelig i alle sine Drifter, dog var mere modtagelig for sit eget Hjertes Bevægelser, end for nogen af de Sædvaner, hvormed Skik og Brug have beskyttet hendes Kjøns fine Følelse.

„Spørge mig om hvilket?" spurgte den forbausede Pige med en Tilfærdighed, som røbede, hvor fuldstændigt hendes Frygt var bleven vakt. „Spørge mig, om jeg holder ligesaameget af ham som af min egen Fader! Oh, jeg haaber, at han aldrig vil gjøre mig et saadant Spørgsmaal; thi da maatte jeg svare og det vilde dræbe mig."

„Nei — nei — ikke dræbe, bare næsten," svarede

Tys og smilede med sin Villie. „Gjør ved — gjør og-saa undselig — men det gaaer snart over og saa lykkeligere end før. Ung Krieger maa sige ung Pige, han vil gjøre til Kone, ellers aldrig kan leve i hans Wigwam."

„Hurry har ikke Lyst til at gifte sig med mig; Ingen vil nogensinde have Lyst til at gifte sig med mig, Tys!"

„Hvor kan Du vide? Maaskee Alle have Lyst til at gifte sig med Dig og lidt efter lidt Tunge siger hvad Hjerte føler. Hvorfor Ingen have Lyst til at gifte sig med Dig?"

„Jeg har ikke min fulde Forstand, siger man. Fader siger mig det ofte og det gjør ogsaa Judith sommetider, naar hun er vred; men jeg vilde ikke bryde mig saa meget om dem, som om Moder. Hun sagde det een Gang og saa græd hun, som om hendes Hjerte skulde briste, og derfor veed jeg, at jeg ikke har min fulde Forstand."

Tys stirrede over en Minut paa den blide, ligefremme unge Pige uden at tale, og derpaa syntes Sandheden at slaae ned som et Lyn i den unge Sjæl. Medlidenhed, Ærbødighed og Ømhed syntes at kæmpe med hinanden i hendes Bryst; derpaa reiste hun sig pludseligt og yttrede det Ønske, at Hetty vilde følge med hende til Leiren, som ikke laa langt borte. Denne uventede Overgang fra den Forsigtighed, som Tys tidligere havde viist, at hun ønskede at bruge for ikke at blive seet, til aabenlyst at fremstille sin Venindes Person, hidrørte fra den fuldkomne Overbe-

viisning om, at ingen Indianer vilde gjøre et Væsen Fortræd, som den store Aand havde afvæbnet ved at berøve det dets stærkeste Værn, Fornuften. I saa Henseende ligne næsten alle, af Fordomme ubildede Nationer hinanden, idet de synes, drevne af en Følelse, der gjør den menneskelige Natur Ære, frivilligt at tilbyde den Beskyttelse ved deres egen Overbærenhed, som Forsynet i sin uransagelige Viisdom har negtet. Wah-ta! Wah vidste, at de Vanvittige og Afsindige af mange Stammer betragtedes med et Slags religiøs Ærefrygt og af Skovens uoplærte Beboere vistes Agtelse og Hæder, istedetfor den Haan og Forsømmelse, som det er deres Lod at finde blandt de mere fordomsfulde og Anmassende.

Hetty fulgte sin ny Veninde uden Frygt eller Ulyst. Det var hendes Ønske at komme til Leiren og understøttet af sine Bevæggrunde følte hun ikke større Bekymring for Følgerne, end hendes Ledsagerinde gjorde, nu da denne havde erfaret Beskaffenheden af den Beskyttelse, som den unge Pige med det blege Ansigt førte med sig. Men medens de saaledes vandrede langsomt henad den med lysende Buske bevorede Strandbred, fortsatte Hetty Samtalen, idet hun paatog sig det Hverv at spørge, hvilket den Anden strax havde opgivet, saaledes hun var bleven bekjendt med Beskaffenheden af den Aand, til hvem hendes Spørgsmaale havde været rettede.

»Men Du har ingen Mangel paa Forstanden,« sagde

Hetty „og der er ingen Grund, hvorfor Slangen ikke skulde gifte sig med Dig."

„Tys er Fange og Mingo saaet lange Øren. Ikke tale om Chingachgook, naar de ere tilstede. Lov Tys det, gode Hetty."

„Jeg forstaaer — jeg forstaaer Dig" svarede Hetty halvt hviskende i sin Iver for at vise den Anden, at hun indsaae Nødvendigheden af Forsigtighed. „Jeg forstaaer Dig; Vildtskytten og Slangen have i Sinde at faae Dig bort fra Irokeserne og Du ønsker, at jeg ikke skal røbe Hemmeligheden."

„Hvoraf veed Du det?" sagde Tys hastigt, lidt stødt over, at Hetty ikke var mere svag paa Forstanden, end det virkeligt var Tilfældet. „Hvoraf veed Du det? Vedre ikke at tale om Andet, end Fader og Hurry; det forstaaer Mingo; han ikke forstaaer det Andet. Lov Du ikke at tale om hvad Du ikke forstaaer."

„Men jeg forstaaer det jo, Tys, og derfor maa jeg tale derom. Vildtskytten har saa godt som fortalt Fader det Hele i min Nærværelse, og da Ingen forbød mig at lytte, saa hørte jeg det Altsammen ligesom jeg hørte Hurrys og Faders Samtale om Skalperne."

„Meget flemt af blege Ansigter at tale om Skalper, og meget flemt af unge Fruentimmer at lytte! Nu Du elsker Tys, veed jeg, Hetty, og derfor blandt Indianer naar Kjærlighed stærkest, aldrig tale meest."

„Det er ikke Skik blandt hvide Mennesker, som tale mest om dem, de holde mest af. Jeg tænker, at det kun er fordi jeg ikke har min fulde Forstand, at jeg ikke kan indsee, hvorfor det er anderledes blandt røde Mennesker."

„Det er hvad Vildtskytte kalder deres Gave. Den Ene Gave til at tale, den Anden Gave til at tie. At tie Din Gave blandt Mingoer. Har Slange Lyst at see Tys, saa har Hetty Lyst at see Hurry. God Pige aldrig røbe Venindes Hemmelighed."

Hetty forstod denne Opfordring og hun lovede Delawarer Pigen ikke at gjøre nogen Hentydning til Chingachgooks Nærværelse eller til Beværggrunden til hans Besøg ved Søen.

„Maaskee han kan faae Hurry og Fader fri ligesaa vel som Tys, naar han maa raade sig selv," hviskede Wah-ta!-Wah i en fortrolig, smigrende Tone til sin Ledsagerinde, da de vare komne Leiren saa nær, at de kunde høre Stemmerne af Flere af deres eget Kjøn, som tilsyneladende vare beskjeftigede med de sædvanlige Arbeider for Fruentimmer af deres Klasse. „Tænk paa det, Hetty, og læg to, tvve Fingre paa Mund. Ikke faae Venner fri uden Slange gjør det."

Et bedre Middel kunde hun ikke have valgt til at sikkre sig Hettys Taushed og Forsigtighed, end det som nu fremstilledes for hendes Sjæl. Da hendes Faders og den unge Grandseboers Befrielse var det store Formaal for

hendes Eventyr, indsaae hun Forbindelsen imellem det og Delawarernes Tjenester; hun nikkede med et uskyldigt Smiil og lovede med en lignende dæmpet Stemme nøie at efterkomme sin Venindes Ønsker. Saaledes beroliget tøvede Tys ikke længe men viste strax og aabenlyst Vei til sine Bevogteres Leir.

Ellevte Kapitel.

At den Hob, hos hvilken Tys nødtvungen befandt sig, ikke formeligt var paa Krigsstien, var klart af den Omstændighed, at den havde Fruentimmer hos sig. Det var en lille Afdeling af en Stamme, som havde været paa Jagt og Fiskeri indenfor den engelske Grændse, hvor den opholdt sig ved Fjendtlighedernes Udbrud, og efterat have tilbragt Vinteren og Foraaret med at ernære sig af hvad der egentligt var Fjendens Eiendom, besluttede den at udføre en krigerisk Bedrivt førend den endeligt trak sig tilbage. Der laa ligeledes en indianst Klogt i den Manoeuvre, som havde ledet den saa langt ind paa Fjendens Enemærker. Da den Løber ankom, som forkyndte Krigens Udbrud mellem

England og Frankrig, en Kamp, som man kunde være vis paa vilde bringe alle de Stammer i Vaaben, som boede paa de krigsførende Magters gjensidige Gebeet, befandt denne Hob Irokesere sig ved Bredderne af Oneida Soen, hvilkne Sø ligger omtrent halvhundrede Mile nærmere ved deres egen Grændse, end den der er Skuepladsen for vor Fortælling. At have flygtet i lige Linie til Kanada vilde have udsat dem for Faren af en umiddelbar Forfølgelse, og Høvdingerne havde besluttet at vælge den Udvei at trænge dybere ind i en Egn, som var bleven farlig, i det Haab at kunne trække sig tilbage i Ryggen paa deres Forfølgere, istedetfor at have disse i Hælene paa sig. Fruentimmernes Nærværelse havde foranlediget Forsøget paa denne Krigslist, da disse Hobens svagere Medlemmers Kræfter ikke kunde udholde Besværlighederne ved at undslippe fra en Forfølgelse af Krigere. Naar Læseren erindrer sig den uhyre Udstrækning af den amerikanske Ørken paa hiin Tid, vil han indsee, at det var muligt endog for en heel Stamme at holde sig flere Maaneder skjult i visse Dele af den; ei heller var Faren for at møde en Fjende, naar behørig Forsigtighed iagttoges, saa stor i Skovene, som den i Krigstider er paa aaben Sø.

Da Leiren blot var midlertidig, frembød den intet Andet for Øiet, end en Bivouaks raa Værn, som kun ganske ubetydeligt eplivedes ved de sindrige Hjælpemidler, der afbenyttedes af disse snarraadige Mennesker, som tilbragte deres

Liv under lignende Optrin. Et eneste Baal, som var blevet antændt ved Roden af en grøn Eg, var tilstrækkeligt for hele Hoben, eftersom Veiret var saa mildt, at Baalet ikke behøvedes til Andet, end til at koge ved. Omkring dette Tiltrækningens Midtpunkt laa femten til tyve lave Hytter adspredte, i hvilke de forskjellige Eiere krøbe ind om Natten og som ligeledes vare bestemte til at yde Beskyttelse mod Uveir. Disse smaa Hytter vare opførte af Grene, som vare sammensatte med en vis Sindrighed, og de vare samtligen belagte med Bark, som var bleven flaaet af omfaldne Træer, der i enhver Urskov findes i hundredevis i alle mulige Gradationer af Forraadnelse. Af Behave var der saa godt som intet. Kogeredskaber af det simpleste Slags laa i Nærheden af Baalet; Rifler, Krudthorn og Kugleposer vare opstillede mod Træerne eller hængte paa de lavere Grene og to eller tre Hjortekroppe vare udstrakte til Skue paa de samme naturlige Slagterbænke.

Da Leiren laa midt i en tyk Skov, kunde Øiet ikke overse den i dens Heelhed med et Blik; men den ene Hytte traadte frem efter den anden i dette dunkle Maleri, naar man speidede omkring efter Gjenstande. Der var intet Midtpunkt, med mindre Baalet kunde betragtes som et saadant, ingen aaben Plads, hvor Beboerne af denne raa Landsby kunde forsamle sig, men Alt var skjult, mørkt, tilhyllet og snedigt, ligesom Eierne. Nogle faa Børn streifede omkring fra Hytte til Hytte og gave Stedet en Smule Udseendet

af huusligt Liv og Fruentimmernes undertrykkte Latter og dæmpede Stemmer trængte undertiden ind i den skumle Skovs dybe Stilhed. Hvad Mændene angik, saa spiste, sov eller undersøgte de deres Vaaben. De talte kun lidet og da sædvanligen afsides eller i Grupper, fjernede fra Qvinderne, medens et Udtryk af utrættelig, medfødt Aarvaagenhed og Bevidsthed om Fare syntes at afpræge sig endog i deres Søvn.

Da de to Piger kom Leiren nærmere, udstødte Hetty et svagt Udraab, idet hun fik Øie paa sin Fader. Han sad paa Jorden med Ryggen mod et Træ og Hurry sted i Nærheden af ham og snittede trægt paa en Pind. Tilsyneladende nøde de ligesaa stor Fribed som enhver Anden i Leiren og den, som ikke var bekjendt med Indianernes Skikke, vilde snarere have anseet dem for fremmede Gjester, end for Fanger. Wah-ta!-Wah førte sin ny Veninde tæt hen til dem og trak sig derpaa beskedent tilbage, for at hendes Nærværelse ikke skulde paalægge dennes Følelser nogen Tvang. Men Hetty var ikke fortrolig nok med Kjærtegn eller udvortes Beviser paa Ømhed, til at hun skulde have tilladt sig noget Udbrud af Følelse. Hun nærmede sig blot sin Fader og stillede sig ved Siden af ham uden at tale, ligesom en taus Billedstotte af datterlig Kjærlighed. Den gamle Mand røbede hverken Uro eller Forundring over det pludselige Syn af hende. I denne Retning havde han lært Indianernes Stoicisme, vel vidende, at der ikke gaves noget

sikkrere Middel til at erhverve sig deres Agtelse, end ved at efterligne deres Selvbeherskelse. Ei heller forraadte de Vilde det mindste Tegn paa Bevægelse ved, at en Fremmed saa pludseligt traadte frem iblandt dem. Dette Komme frembragte, kort sagt, et langt mindre synlig Røre, uagtet det fandt Sted under saa særegne Omstændigheder, end der vilde være blevet bemærket i en Landsby med høiere Krav paa Civilisation, naar en sædvanlig Reisende havde holde stille udenfor Værtshuset. Imidlertid forsamlede dog nogle faa Krigere sig og af den Maade, hvorpaa de betragtede Hetty medens de talte med hverandre, var det klart, at hun var Gjenstanden for deres Samtale og at de sandsynligviis drøftede Grunden til hendes uventede Komme. Dette phlegmatiske Væsen er eiendommeligt for den nordamerikanske Indianer — efter Nogles Paastand ligeledes for hans hvide Efterfølger — men i dette Tilfælde kunde det for en ster Deel tilskrives den særegne Stilling, hvori Heben befandt sig. Styrken i Arken var, med Undtagelse af Chingachgooks Nærværelse, velbekjendt; ingen Stamme eller Troppeafdeling antoges at være i Nærheden og aarvaagne Øine vare posterede rundt omkring hele Søen, iagtagende Dag og Nat den mindste Bevægelse af dem, som nu uden Overdrivelse kunde kaldes de Beleirede.

Hutter blev indvortes dybt rørt ved Hettys Opførsel, skjønt han paatog sig et saa ligegyldigt Væsen. Han mindedes hendes blide Opfordring til ham, førend han for-

lod Arken, og Ulykken gav det Vegt, som maaske vilde være blevet glemt under Triumphen over et heldigt Udfald. Desuden kjendte han dette Barns enfoldige, hjertelige Troskab og fattede, hvorfor hun var kommen og den fuldkomne Mangel paa Hensyn til sig selv, som herskede i alle hendes Handlinger.

„Dette er ikke godt, Hetty," sagde han, mere afbedende Følgerne for Pigen selv, end nogen anden Ulykke. „Det er vilde Irokeser og de ere ligesaa lidet istand til at glemme en Fornærmelse, som en Tjeneste."

„Siig mig, Fader," svarede Pigen, idet hun vaersomt saae sig om, som om hun frygtede for at blive beluret, „tillod Gud Dig at udføre den grusomme Hensigt, i hvilken Du gik? Jeg vil gjerne vide det, for at jeg kan tale roligt til Indianerne, hvis han ikke gjorde det."

„Du burde ikke være kommen hid, Hetty; disse Barbarer ville hverken forstaae Din Natur eller Dine Hensigter."

„Hvorledes gik det, Fader? Hverken Du eller Hurry synes at have Noget, der seer ud som Skalper."

„Dersom det kan berolige Dig, mit Barn, saa kan jeg svare Dig nei. Jeg havde grebet det unge Kreatur, som førte Dig hid; men hendes Skraalen bragte mig snart en Flok af disse Vildkatte paa Halsen, der var altfor stærk til, at nogen Christen havde kunnet staae sig for den. Hvis det kan nytte Dig, saa ere vi ligesaa uskyldige i den-

negang at have taget en Skalp, som jeg er vis paa, at vi ville blive fri for at faae Præmien."

"Tak for det, Fader! Nu kan jeg tale frit til Indianerne og med en rolig Samvittighed. Jeg haaber ligeledes, at Hurry heller ikke har været istand til at gjøre Nogen af Indianerne noget Ondt?"

"Ja, hvad det angaaer, Hetty," svarede det omtalte Individ, "saa har De saa temmelig fremsat det som en egentlig religiøs Sandhed. Hurry har ikke været istand dertil og det er Enden paa den lange Vise. Jeg har oplevet mange Byger, Gamle, baade tillands og tilvands, men aldrig har jeg oplevet en saa voldsom og buldrende som den, der overfaldt os forrige Nat i Skikkelse af et indianſk Hurra. Ja, Hetty, De har nu ikke stort at betyde hvad Forstanden angaaer, eller med Hensyn til en Tanke, som ligger lidt dybere end almindeligt; men De er dog et Menneske og har nogle menneskelige Begreber og derfor vil jeg bede Dem betragte alle disse Omstændigheder. Her var gamle Tom, Deres Fader, og jeg gaaede ud i et ganske lovligt Ærende, saaledes som det kan sees af Lovens og Proklamationens Ord, og tænkte paa intet Ondt; men saa bleve vi overfaldne af disse Skabninger, som mere lignede en Flok forsultne Ulve, end selv dødelige Vilde, og de bandt os ligesom to Faar i kortere Tid, end jeg har brugt for at fortælle Dem Historien."

"Nu er De fri, Hurry," bemærkede Hetty, idet hun

frygtsomt betragtede den unge Kæmpes ubundne, smukke Lemmer. „Nu er der ingen Touge eller Vidier, som pine Deres Arme eller Been.“

„Nei, Hetty; men Natur er Natur og Frihed er ogsaa Natur. Mine Lemmer see fri ud, men det er saa omtrent ogsaa det Hele, eftersom jeg ikke kan bruge dem paa den Maade, jeg gjerne vilde. Endog disse Træer have Øine, ja, og Tunger med; for dersom den Gamle eller jeg selv gik et eneste Skridt udenfor vort Fængsels Grændser, vilde hele Mandskabet komme i Øvrer forend vi kunde „omgjerde vore Lander“ til et Veddeløb, og fem, ser Riffelkugler blive sendte bagefter os med ligesaa mange Indbydelser til at lægge Tømme paa vor Utaalmodighed. Ikke een eneste Arrest i hele Kolonien er saa tæt som den, hvori vi nu befinde os; for jeg har prøvet, hvad to eller tre af dem due til, og kjender Materialierne, de ere byggede af, og de Folk, der have bygget dem, eftersom Nedbrydning er det næste Skridt til at lære at bygge op.“

For at Læseren ikke af denne praleriske og upassende Ytring skal danne sig noget overdrevet Begreb om Hurrys brødefulde Vandel, ville vi bemærke, at hans Forseelser indskrænkede sig til Klammerier og Slagsmaal, for hvilke han var bleven kastet i Fængsel, ved hvilke Leiligheder han, som han nyligt sagde, var brudt ud af de skrøbelige Bygninger, hvori han havde været indespærret, ved at aabne Døre paa Steder, hvor Bygmesteren havde forsømt at an-

bringe dem. Men Hetty kjendte Intet til Fængsler og lidet Andet til Beskaffenheden af Forbrydelser, end hvad hendes uforfalskede og næsten instinktmæssige Begreber om Ret og Uret lærte hende, og dette Indfald af det plumpe Væsen, som havde talt, var spildt paa hende. Hun fattede imidlertid hans Mening i det hele taget og svarede alene med Hensyn til denne.

"Saa er det bedst, Hurry," sagde hun, „at De og Fader forholde dem stille og rolige indtil jeg har talt til Irokeserne; saa vil Alting gaae lykkeligt og vel. Jeg ønsker ikke, at Nogen af dem følger mig, men vil helst gaae alene. Saasnart Alt er afgjort og De have faaet Lov til at vende tilbage til Kastellet, skal jeg komme og lade Dem det vide."

Hetty talte med et saa enfoldigt Alvor, syntes at være saa vis paa et heldigt Udfald og bar et saa dybt Præg af moralsk Følelse og Sandhed, at begge hendes Tilhørere følte sig tilbøieligere til at tillægge hendes Mægling Vigtighed, end ellers vilde have været Tilfældet. Da hun altsaa tilkjendegav, at hun vilde forlade dem, satte de sig ikke derimod, uagtet de saae, at hun var i Begreb med at begive sig hen til den Gruppe af Høvdinger, som raadslege afsides, tilsyneladende om Betydningen af og Aarsagen til hendes pludselige Ankomst.

Da Tys, thi saaledes ville vi helst kalde hende, havde forladt sin Ledsagerinde, streifede hun tæt forbi et Par af de ældre Krigere, som havde viist hende meest Godhed under

hendes Fangeskab og af hvilke den Fornemste endog havde tilbudt at antage hende i Datters Sted, naar hun vilde samtykke i at blive Huronerinde. Den smilde unge Pige valgte denne Retning for at blive opfordret til at tale. Hun var altfor godt oplært i sit Folks Skikke til at ville paatrænge Mænd og Krigere en Qvindes Anskuelser; men Naturen havde udrustet hende med en Takt og Sindrighed, som satte hende istand til at vække den Opmærksomhed, hun attraaede, uden at saare Følelsen hos dem, som det var hendes Pligt at bøie sig for og vise Ærbødighed. Selv hendes paatagne Ligegyldighed pirrede Nysgjerrigheden og Hetty var neppe kommen hen ved Siden af sin Fader, førend Delawarerinden bragtes indenfor Krigernes Kreds ved et hemmeligt, men betydningsfuldt Vink. Her udspurgtes hun angaaende sin Ledsagerindes Nærværelse og de Beveggrunde, som havde ført hende til Leiren. Hun forklarede, hvorledes hun havde opdaget Svagheden i Hettys Forstand, hvorhos hun snarere overdrev end forminskede denne Mangel, og fortalte derpaa i almindelige Udtryk den unge Piges Diemed ved at vove sig ind iblandt sine Fjender. Virkningen heraf blev Alt hvad den Talende kunde vente, idet hendes Beretning omgav deres Gjests Person og Charakteer med en Helligbed og Ærbødighed, som hun ridste vilde tjene hende til Beskyttelse. Da Tys havde opnaaet sit Diemed, traf hun sig noget tilbage, hvor hun med qvindelig Opmærksomhed og søsterlig Omhed gav sig til at tilberede et Maaltid,

som hun vilde tilbyde sin ny Veninde, saasnart hun maatte være istand til at nyde det. Men fordi den unge Pige var saaledes beskjeftiget, formindskede hun dog ingenlunde sin Aarvaagenhed, idet hun iagttog enhver Forandring i Høvdingernes Miner, enhver Bevægelse af Hetty og alle de mindre Begivenheder, som kunde have nogen Indflydelse paa hendes egen, eller hendes ny Venindes Fordeel.

Da Hetty nærmede sig Høvdingerne, aabnede de deres lille Kreds med en Lethed og Ærbødighed, som vilde have gjort Mænd af en høimæssigere Oprindelse Ære. En Træstamme laa i Nærheden og den ældste Krieger gav Pigen stiltiende et Tegn til at sætte sig paa den, medens han selv tog Plads ved Siden af hende med en Faders Venlighed. De Øvrige ordnede sig omkring de Tvende med alvorlig Værdighed og derpaa begyndte Pigen, der besad tilstrækkelig Iagttagelsesevne til at indsee, at saadant ventedes af hende, at aabenbare Hensigten med sit Komme. Men i samme Øieblik hun aabnede Munden for at tale, bad den gamle Krieger med en venlig Bevægelse om Undskyldning, sagde nogle faa Ord til en af de Yngre og ventede derpaa med taus Taalmodighed til denne havde hentet Tvs. Denne Afbrydelse hidrørte fra, at Høvdingen havde opdaget Nødvendigheden af en Tolk, eftersom kun faa af de tilstedeværende Hurener forstode Engelsk, og det endda kun ufuldkomment.

Wah-ta!-Wah havde Intet imod at blive opfordret

til at være tilstede ved Samtalen og mindst i den Egenskab, hvori man nu behøvede hende. Hun indsaae de Farer, hvorfor hun udsatte sig ved at forsøge paa at skuffe et Par af de Tilstedeværende, men besluttede desuagtet at benytte ethvert Middel, som tilbød sig, og at betjene sig af enhver List, som indianst Opdragelse kunde indgive, for at skjule den Omstændighed, at hendes Forlovede var i Nærheden, og Aarsagen til hans Komme. Den med det vilde Livs Hjælpemidler og Anskuelser Ubekjendte vilde ikke have ahnet den Snarraadighed, Forsigtighed i Handling og høie Bestemthed, de ædle Drivter, den dybe Selvopofrelse og qvindelige Hensynsløshed for sit eget Jeg, hvor Følelserne kom med i Spillet, som laa skjulte under den unge indianske Skjønheds rolige Udvortes, blide Ting og solklare Smiil. Da hun nærmede sig, betragtede de barske gamle Krigere hende med Velbehag; thi de følte en hemmelig Stolthed ved Haabet om at kunne indvie en saa sjelden Qvist paa deres egen Nations Stamme, idet Adoption blev ligesaa regelmæssigt udøvet og bestemt erkjendt blandt Amerikas Folkeslag, som nogensinde blandt de Nationer, der adlyde den borgerlige Lovgivnings Herredømme.

Saasnart Tys havde sat sig ved Siden af Hetty, bad den gamle Høvding hende at spørge det „smukke, unge, blege Ansigt“, om hvad der havde ført hende blandt Irokeserne og hvad de kunde gjøre for hende.

„Siig dem, Tys, hvem jeg er — Thomas Hutters

yngſte Datter, Thomas Hutter, den Ældſte af deres to Fanger; han, ſom eier Kaſtellet og Arken og har den bedſte Ret til at anſees for Eier af diſſe Bjerge og af Søen, efterſom han har boet ſaa længe og ſat Snarer ſaa længe og fiſket ſaa længe iblandt dem. De ville begribe hvem Du mener med Thomas Hutter, naar Du fortæller dem det. Og ſiig dem derpaa, at jeg er kommen hertil for at overbeviſe dem om, at de ikke maa gjøre Fader og Hurry noget Ondt, men bør lade dem fare med Fred og ſnarere behandle dem ſom Brødre, end ſom Fjender. Siig dem nu Alt dette tydeligt, Tys, og frygt hverken for Dig ſelv eller for mig; Gud vil beſkytte os."

Wah-ta!-Wah gjorde ſom den Anden bad, idet hun ſøgte at gjengive ſin Venindes Ord ſaa bogſtaveligt ſom muligt paa Irokeſiſk, et Sprog, ſom hun talte næſten ligeſaa færdigt ſom ſit eget Modersmaal. Høvdingerne hørte paa denne Indledning med alvorlig Anſtand, idet de To, ſom kunde lidt Engelſk, tilkjendegave deres Tilfredshed med Tolken ved hemmelige, men betydningsfulde Diekaſt.

"Og nu, Tys," vedblev Hetty, ſaaſnart det tilkjendegaves hende, at hun kunde gaae videre, "nu beder jeg Dig ſige diſſe røde Mænd Ord for Ord hvad jeg er i Begreb med at ſige. Siig dem først, at Fader og Hurry kom hertil i den Hensigt at tage ſaa mange Skalper ſom de kunde; thi den ſlemme Gouverneur og Provindſen have lovet Penge for Skalper, hvad enten af Krigere eller Fruentimmer,

Mænd eller Børn; og Begjerligheden efter Guld var for stærk til, at deres Hjerter kunde modstaae den. Siig dem Alt dette, kjære Tys, netop ligesom Du har hørt det af mig, Ord for Ord."

Wah-ta!-Wah tøvede noget med at gjengive denne Tale saa bogstaveligt, som det begjertes; men da hun bemærkede deres Kundskab, som forstode Engelsk, og frygtede for, at den var større, end virkeligt var Tilfældet, saae hun sig nødsaget til at adlyde. Tværtimod hvad et civiliseret Menneske vilde have ventet, frembragte Indrømmelsen af Fangernes Bevæggrunde og Hensigter ingen synlig Virkning paa Tilhørernes Ansigter eller Følelser. De betragtede sandsynligviis Handlingen som fortjenstlig og det, som Ingen af dem vilde have taget i Betænkning selv at udøve, kunde han heller ikke dadle hos en Anden.

„Og nu, Tys," tog Hetty atter Ordet, da hun saae, at hendes første Yttringer vare blevne forstaaede af Høvdingerne, „kan Du sige dem mere. De vide, at det ikke lykkedes Fader og Hurry, og de kunne derfor ikke bære Nag til dem for nogensombelst Skade, som er skeet. Dersom de havde dræbt deres Børn og Koner, vilde det ikke forandre Sagen; og jeg er ikke vis paa, om det, jeg er i Begreb med at sige dem, ikke vilde have større Vegt, dersom en Ulykke var bleven anrettet. Men spørg dem først, Tys, om de vide, at der er en Gud, som regjerer over hele Jorden og er Høvding og Herre over alle dem,

som leve, hvad enten de ere røde eller hvide, eller af hvilken anden Farve."

Wah-ta!-Wah saae lidt forundret ud ved dette Spørgsmaal; thi Tanken om den store Aand er sjeldent længe borte fra en indiansk Piges Sjæl. Hun fremsatte imidlertid Spørgsmaalet saa bogstaveligt som muligt og erholdt et alvorligt, bekræftende Svar.

"Det er godt," vedblev Hetty, „og min Pligt vil nu være let. Denne store Aand, saaledes som I kalde Eders Gud, har ladet en Bog blive skreven, som vi kalde en Bibel, og i denne Bog er blevet indført alle hans Bud og hans hellige Villie og Velbehag og de Regler, hvorefter alle Mennesker skulle leve, og Anviisninger til at styre endog Tankerne og Ønskerne og Villien. See, dette er en af disse Bøger og Du maa forklare Høvdingerne det, jeg er i Begreb med at læse for dem af dens hellige Blade."

Da Hetty sluttede, tog hun ærbødigt en lille engelsk Bibel ud af et Omslag af grovt Bomuldstøi og behandlede Bogen med den samme udvortes Ærefrygt, som en Katholik vilde vise en hellig Reliqvie. Medens hun langsomt udførte sit Værk, iagttoge de barske Krigere enhver Bevægelse med stive Blikke og da de saae den lille Bog komme for Lyset, undslap en svag Yttring af Forundring et Par af dem. Men Hetty rakte den triumpherende ud imod dem, som om hun ventede, at dette Syn vilde frembringe et synligt Vidunder, og henvendte sig derpaa, uden

at røbe enten Forundring eller Bedrøvelse over Indianernes Stoicisme, ivrigt til sin ny Veninde for at fortsætte Samtalen.

„Dette er den hellige Bog, Tys," sagde hun, „og alle disse Ord og Linier, Vers og Kapitler ere komne fra Gud."

„Hvorfor den store Aand ikke sendt Bog ogsaa til Indianer?" spurgte Tys, med et naturligt Gemyts hele Ligefremhed.

„Hvorfor?" svarede Hetty lidt forvirret ved et saa uventet Spørgsmaal. „Hvorfor? — Ak, Du veed jo, at Indianerne ikke forstaae at læse."

Om ogsaa Tys ikke tilfredsstilledes ved denne Forklaring, ansaae hun dog ikke dette Punkt for vigtigt nok til en yderligere Drøftelse. Idet hun blot bøiede Kroppen i blid Erkjendelse af Sandheden af det hun havde hørt, sad hun taalmodigt og ventede paa hvad det begeistrede blege Ansigt videre havde at anføre.

„Du kan sige disse Høvdinger, at det ved denne Bog befales Menneskene at tilgive deres Fjender, at behandle dem som Brødre og aldrig at tilføie deres Medskabninger noget Ondt, og allermindst af Hevngjerrighed eller af nogen slet Lidenskab. Troer Du, at Du kan sige dem dette saaledes, Tys, at de kunne forstaae det?"

„Nok sige ham det; men han ikke meget let til at forstaae."

Tys forklarede nu saa godt hun kunde Hettys Tanker for de opmærksomme Indianere, som hørte hendes Ord med omtrent den samme Forbauselse, som en Amerikaner fra vore Dage vilde røbe ved at høre paastaaes, at Nutidens store, men vaklende Hersker over de menneskelige Ting, den offentlige Mening, kan tage Feil. Imidlertid sagde dog et Par af dem, som havde stødt sammen med Missionairer, nogle faa Ord til Forklaring og derpaa skjenkede Gruppen de forventede Meddelelser hele sin Opmærksomhed. Forend Hetty atter tog Ordet, spurgte hun Tys alvorligt, om Høvdingerne havde forstaaet hende, og var ikke ganske tilfreds med at faae et undvigende Svar.

„Jeg vil nu læse nogle Vers for Krigerne, som de kunne have godt af at høre," vedblev den unge Pige, hvis Væsen blev høitideligere alt som hun gik videre, „og de maa ihukomme, at de ere den store Aands egne Ord. For det Første altsaa, befales det Eder: „Elsk Din Næste som Dig selv," Siig dem det, kjære Tys."

„Næste for Indianer ikke betyder blegt Ansigt;" svarede Delawarer Pigen med større Bestemthed, end hun hidtil havde fundet det fornødent at bruge. „Næste betyder Irokeser for Irokeser, Mohikaner for Mohikaner, blegt Ansigt for blegt Ansigt. Ikke behøver at sige Høvding nogen anden Ting."

„Du glemmer, Tys, at disse ere den store Aands Ord, og Høvdingerne maa ligesaa vel som Andre adlyde

dem. Her kommer nok et Bud: „Naar Nogen slaaer Dig paa den høire Kind, saa vend den venstre til."

„Hvad det betyder?" spurgte Tys med Lynets Hurtighed.

Hetty forklarede, at det var en Befaling om ikke at hevne Fornærmelser, men hellere at tåale ny Forurettelser af Fornærmeren.

„Og hør ogsaa dette, Tys," tilføiede hun; „Elsker Eders Fjender; velsigner dem, som forbande Eder; gjøre vel imod dem, som hade Eder, og beder for dem, som forhaane og forfølge Eder."

Hetty var nu kommen i Erstase; hendes Øine tindrede af hendes Følelsers Inderlighed; hendes Kinder glødede og hendes ellers saa dæmpede og velklingende Stemme blev stærkere og mere bydende. Med Bibelen var hun tidligt bleven gjort fortrolig af sin Moder og hun sprang nu fra Blad til Blad med forbausende Fart, idet hun omhyggeligt udvalgte de Vers, som indeholdt de ophøiede Lærdomme om christelig Kjærlighed og Tilgivelse. Wah-ta!-Wah vilde have fundet det umuligt at oversætte Halvdelen af det, hun sagde i sin fromme Iver, selv om hun havde forsøgt det; men Forbauselsen holdt hendes Tunge bunden ligesom Høvdingernes, og den unge, enfoldige Sværmerske var bleven aldeles udmattet af sin Anstrengelse, førend den Anden aabnede Munden for at yttre en Stavelse. Da

gav Delawarer Pigen rigtignok en kort Oversættelse af Hovedindholdet af baade det Oplæste og det Sagte, idet hun indskrænkede sig til et Par af de mest paafaldende Vers, som dem, der havde gjort det dybeste Indtryk paa hendes Indbildningskraft, som de mest overdrevne, og som vistnok vilde have være mest anvendelige paa det foreliggende Tilfælde, dersom de uoplyste Tilhørere havde kunnet fatte de moralske Sandheder, de indeholdt.

Det vil neppe være nødvendigt at fortælle Læseren, hvilken Virkning saadanne aldrig før hørte Pligter maatte frembringe paa en Gruppe indianske Krigere, for hvem det var et Slags Troessag aldrig at glemme en Velgjerning eller at tilgive en Fornærmelse. Lykkeligviis havde de af Tys tidligere meddeelte Forklaringer forberedet Huronerne paa noget Overordentligt og det Meste af det, der forekom dem usammenhængende og Overdrevent, tilskreves den Omstændighed, at den Talende besad en Aand, som var indrettet anderledes end de Flestes af den menneskelige Slægt. Imidlertid var der dog et Par gamle Mænd, som havde hørt lignende Lærdomme af Missionairerne, og de ønskede at benytte et ledigt Øieblik til at forfølge en Gjenstand der forekom dem saa mærkværdig.

„Dette er blege Ansigters gode Bog," bemærkede en af disse Høvdinger, idet han tog Bibelen af Hettys kraftløse Haand, medens hun stirrede ham ivrigt i Ansigtet hver Gang han vendte Bladene, som om hun ventede syn-

lige Følger af denne Omstændighed. „Dette den Lov hvorefter mine hvide Brøde sige, at de leve?“

Tys, til hvem dette Spørgsmaal var rettet, hvis det kunde anses for rettet til Negen i Særdeleshed, svarede ligefremt bekræftende, idet hun tilføide, at baade Franskmændene i Kanada og Yngeseerne i de britiske Provindser lige meget indrømmede dens Gyldighed og lede, som om de ærede dens Grundsætninger.

„Siig min unge Søster,“ sagde Hureneren, idet han saae paa Tys, „at jeg vil aabne min Mund og sige nogle faa Ord.“

„Irokeser Høvdingen vil tale — min Veninde med det blege Ansigt høre,“ sagde Tys.

„Det glæder mig at høre!“ udbrød Hetty; „Gud har rørt hans Hjerte og han vil nu lade Fader og Hurry gaae.“

„Dette er det blege Ansigts Lov,“ tog Høvdingen til Orde. „Den byder ham at gjøre vel imod dem, som skade ham, og naar hans Broder begjærer hans Riffel, at give ham Krudthornet med. Saaledes er det blege Ansigts Lov?“

„Nei, ikke saaledes — ikke saaledes,“ svarede Hetty alvorligt, da disse Ord vare blevne fortolkede. „Der staaer ikke et Ord om Rifler i hele Negen og Krudt og Kugler ere den store Aand til Forargelse.“

„Hvorfor bruger det blege Ansigt dem da? Naar

det er ham befalet at give den dobbelt, som beder om en Ting, hvorfor tager han da dobbelt fra de stakkels Indianere, der ikke bede om nogen Ting? Han kommer fra hiinsides den opgaaende Sol med sin Bog i Haaden og han lærer den røde Mand at læse i den; men hvorfor glemmer han selv Alt det, den siger? Naar Indianeren giver, er han aldrig fornøiet, og nu lover han Guld for Skalperne af vore Qvinder og Børn, uagtet han kalder os glubende Dyr, naar vi tage Skalpen af en Kriger, der er fældet i aaben Kamp. Mit Navn er den „splintrede Eg."

Da dette farlige Spørgsmaal var blevet Hetty behørigen forelagt i Oversættelse, og Tys udførte denne Gang sit Hverv med mere end almindelig Nedebonhed, behøver det neppe at siges. at hun blev bedrøveligt forvirret. Dygtigere Hoveder, end denne stakkels Piges, ere hyppigt blevne satte i Forlegenhed ved Spørgsmaale af lignende Indhold og det er ikke at undres over, at hun, trods al sin Oprigtighed og Ærlighed, ikke vidste, hvad hun skulde svare.

„Hvad skal jeg sige dem, Tys?" spurgte hun bønfaldende. „Jeg veed, at Alt det, jeg har læst op af denne Bog, er sandt, og dog synes det maaskee ikke at være det paa Grund af den Adfærd, som de, til hvem Bogen blev given, udvise; hvad?"

„Give dem de blege Ansigters Grunde," svarede Tys ironisk; „de altid gode for een Side, endskjønt daarlige for den anden."

„Nei, nei, Tys; Sandheden kan ikke have to Sider og dog seer det saa besynderligt ud! Jeg er vis paa, at jeg har læst Versene rigtigt, og Ingen vilde være saa syndig at forklare Guds Ord urigtigt. Det kan aldrig skee, Tys."

„Ja, for stakkels indiansk Pige synes det, at Alting kan skee for blegt Ansigt," svarede Tys roligt. „En Gang han siger hvidt og een Gang han siger sort. Hvorfor da aldrig kan skee?"

Hetty blev mere og mere forlegen, og brast tilsidst i Taarer, overvældet af Frygt for, at hun havde forfeilte sit Diemed og forbrudt sin Faders og Hurrys Liv ved en eller anden Feil fra sin Side. Fra dette Øieblik forsvandt alt det Ironiske og den kolde Ligegyldighed i Delawarerindens Væsen og hun blev atter den kjærlige, opmærksomme Veninde. Hun slyngede Armene om den bedrøvede unge Pige og søgte at formilde hendes Sorg ved den qvindelige Medlidenheds Hjælpemiddel, som sjeldent forfeiler sin Virkning.

„Hold op grædе — ikke grædе," sagde hun, idet hun tørrede Taarerne af Hettys Ansigt, ligesom hun havde været et Barn, og bukkede sig for af og til at trykke hende til sit eget varme Bryst med en Søsters Ømhed, „hvorfor Du saa urolig? Du ikke gjorde Bog, dersom den har Uret, og Du ikke gjorde blegt Ansigt, dersom han slem. Der ere slemme røde Mænd og slemme hvide Mænd —

ingen Farve heelt god — ingen Farve heelt slem. Høvdinger vide det meget godt."

Hetty fattede sig snart efter dette pludselige Udbrud af Bekymring og derpaa vendte hendes Tanker atter tilbage til Hensigten med hendes Besøg med hele deres enfoldige Alvor. Da hun saae, at de barske Høvdinger endnu stode omkring hende med alvorlig Opmærksomhed, haabede hun, at nok et Forsøg paa at overtyde dem om hvad Ret var vilde faae et heldigt Udfald.

„Hør, Tys," sagde hun, idet hun bestræbte sig for at undertrykke sin Hulken og tale tydeligt, „sig Høvdingerne, at det Intet gjør til Sagen, hvorledes den Uretfærdige handler — Ret er Ret — den store Aands Ord ere den store Aands Ord — og Ingen kan undgaae Straf for en synding Handling, fordi en Anden har udøvet den for ham! „Gjengjelder Ondt med Godt," siger denne Bog og det er ligesaa vel en Lov for den røde Mand som for den hvide Mand."

„Aldrig hørt saadan Lov iblandt Irokeser," sagde Tys trøstende. „Nytter ikke at sige Høvdinger saadan Lov. Siig dem Noget, de forstaae."

Tys vilde imidlertid alligevel have talt, naar ikke den ældste Høvding havde vinket hende paa Skulderen med sin Finger, hvorved hun kom til at see i Veiret. Hun bemærkede da, at en af Krigerne havde forladt Gruppen og allerede var paa Tilbageveien til den med Hutter og Hurry. Indseende, at de to Sidstnævnte skulde deeltage i

Forhøret, blev hun stum med en Indianerindes beredvillige Lydighed Efter nogle faa Øieblikkes Forløb stode Fangerne Ansigt til Ansigt for de Fornemste blandt deres Bevogtere.

„Datter," sagde den ældste Høvding til den unge Delawarerinde, „spørg denne Graaskjæg, hvorfor han trængte ind i vor Leir."

Spørgsmaalet fremsattes af Tys paa hendes ufuldkomne Engelsk, men dog saaledes, at det let kunde forstaaes. Hutter var af Naturen for alvorlig og haardhjertet til at gyse tilbage for Følgerne af nogen af sine Handlinger og han var ligeledes altfor bekjendt med de Vildes Anskuelser til ikke at indsee, at der Intet var at vinde ved Tvetungethed eller umandig Frygt for deres Vrede. Uden Betænkning tilstod han derfor den Hensigt, hvori han var gaaen i Land, og forsvarede den alene ved den Omstændighed, at Provindsens Regjering havde udsat høie Præmier for Skalper. Denne aabenhjertige Tilstaaelse modtoges af Irokeserne med øiensynlig Tilfredshed, skjøndt ikke saa meget paa Grund af den Fordeel, som den fra det moralske Synspunkt gav dem, som fordi den godtgjorde, at de havde fanget en Mand, der fortjente at beskjeftige deres Tanker og blive en Gjenstand for deres Hevn. Da Hurry blev tilspurgt, tilstod han Sandheden, uagtet han vilde have været mere tilbøielig end sin alvorligere Kammerat til at fordølge den, dersom Omstændighederne havde tilladt et

aadant Valg. Men han besad Takt nok til at indsee, at Tvetungethed i dette Øieblik vilde være unyttig, og gjorde derfor en Dyd af Nødvendighed ved at efterligne en Frimodighed, der, som Tilfældet var med Hutter, udsprang af en til Vane bleven Ligegyldighed, der indvirkede paa et Gemyt, som stedse havde været tvilesløst og blindt for personlige Farer.

Saasnart Høvdingerne havde faaet deres Spørgsmaale besvarede, gik de stiltiende bort, som om de ansaae Sagen for afgjort, og alle Hettys Lærdomme vare spildte paa Væsener, der fra Barndommen til den verne Alder vare blevne oplærte i Voldsomheder. Hetty og Tys vare nu ene med Hutter og Harry, uden at noget synligt Baand var lagt paa deres Bevægelser, skjønt de alle Fire bleve aarvaagent og uophørligt iagttagne. Med Hensyn til Mændene droges der Omsorg for at forhindre dem fra at bemægtige sig nogen af de Rifler, der laa spredte omkring, deres egne derunder indbefattede, og dermed ophørte alle synlige Tegne paa Bevogtning. Men de, som vare saa erfarne i Indianernes Skikke, vidste altfor godt, hvilken stor Afstand der var mellem Skinnet og Virkeligheden, til at de skulde lade sig føres bag Lyset af denne tilsyneladende Mangel paa Agtvaagivenhed. Skjønt de Begge uafladeligt vendte paa Midler til Flugt, erkjendte dog Enhver af dem det Unyttige i at forsøge paa nogensomhelst Plan af det Slags, som ikke var dybt lagt og blev hurtigt udført. De

havde været længe nok i Leiren og brugt deres Jagttagelsesevne tilstrækkeligt til at have erfaret, at Tys ogsaa var et Slags Fange, og under denne Forudsætning talte Hutter mere uforbeholdent i hendes Nærværelse, end han ellers vilde have fundet det raadeligt, samt forledede ved sit Exempel Hurry til at være ligesaa uforsigtig.

„Jeg vil ikke irettesætte Dig, Hetty, fordi Du er kommen i dette Ærinde, som var godt meent, om end ikke synderligt klogt udtænkt," begyndte Faderen, idet han satte sig ved Siden af sin Datter og tog hendes Haand, et Tegn paa Ømhed, som dette raa Væsen pleiede at vise denne Datter i Særdeleshed; „men Præken og Bibelen ere ikke Midlerne til at faae en Indianer til at forandre sin Beslutning. Har Vildtskytten sendt noget Budskab, eller har han nogen Plan, hvorved han troer at kunne skaffe os fri?"

„Ja, det er Meningen af det!" faldt Hurry ham i Talen; „Dersom De kan hjælpe os til en halv Miils Fribed, Pige, eller bare til en halv Fjerdingvei, indestaaer jeg for Resten. Maaskee behøver den Gamle lidt mere, men for en Mand af min Høide og mine Aar vil det være mere end nok."

Hetty saae nedslaaet ud og vendte Øinene fra den Ene til den Anden, men havde intet Svar paa den letsindige Hurrys Spørgsmaale.

„Fader," svarede hun, „hverken Vildtskytten eller Judith vidste, at jeg vilde gaae herhen, førend jeg havde forladt Arken. De ere bange for, at Irokeserne skulle bygge

en Flaade og forsøge paa at komme ud til Kastellet, og de tænke mere paa at forsvare det, end paa at komme og hjælpe Dig."

„Nei — nei — nei," sagde Tys ivrigt, skjønt med dæmpet Stemme og med Ansigtet vendt nedad for at skjule den Omstændighed, at hun overhovedet talte, for dem, som hun vidste iagttoge dem. „Nei, nei, nei, Vildtskytte ganske anden Mand. Han ikke tænke paa at forsvare sig selv, naar en Ven i Fare. Den Ene hjælpe den Anden og Alle komme til Kastel."

„Det klinger godt, gamle Tom," sagde Hurry plirende og smilende, skjønt ogsaa han brugte den Forsigtighed at tale sagte. „Naar jeg har en snarraadig Squaw til Veninde, troer jeg, skjønt jeg, ikke heelt og holdent vil trodse en Irokeser, dog, at jeg tør trodse Fanden."

„Ikke tale høit;" sagde Tys „nogle Irokeser faaet Yengeese Tunge og Alle faaet Yengeese Øre."

„Have vi en Ven i Dig, unge Qvinde?" spurgte Hutter med stigende Deeltagelse for Samtalen. „I saa Tilfælde kan Du gjøre Regning paa en god Belønning og Intet vil være lettere, end at sende Dig til Din Stamme, naar vi blot kunne faae Dig lykkeligt og vel med os til Kastellet. Skaf os Arken og Kanoerne, saa kunne vi beherske Søen trods alle Vilde fra Kanada. Ikkun Artilleri kan fordrive os fra Kastellet, naar vi først ere komne tilbage til det."

„Du kom i Land for at tage Skalp?“ svarede Tys med kold Ironi, hvori hun syntes at være mere drevet, end hendes Kjøn pleier at være.

„Naa, naa — det var en Feiltagelse; men det nytter kun lidt at klage og endnu mindre at stikle.“

„Fader,“ sagde Hetty, „Judith tænker paa at brække den store Kiste op i Haab om at finde Noget i den, som kunde kjøbe Din Frihed af de Vilde.“

En mørk Sky foer over Hutters Aasyn ved denne Efterretning og han mumlede sin Utilfredshed med den frem paa en Maade, at den blev uforstaaelig for de Tilstedeværende.

„Hvorfor ikke brække Kiste op?“ tog Tys til Orde. „Liv sødere end gammel Kiste. Hvis ikke sige Datter at brække op, Wah-ta!-Wah ikke hjælpe ham at løbe bort.“

„I vide ikke hvad I forlange; I ere kun nogle tosede Piger og det Klogeste for Eder Begge er at tale om det, I forstaae, og ikke om Andet. Jeg synes ikke meget om denne de Vildes kolde Ringeagt; det er et Beviis paa, at de have Ondt i Sinde, og skulle vi gjøre Noget, maa det skee snart. Troer Du, at vi kunne stole paa dette unge Fruenimmer?“

„Hør,“ sagde Tys hurtigt og med et Alvor, som viste, hvor stærkt hendes Følelser vare bevægede; „Wah-ta!-Wah ingen Irokeser — heelt igjennem Delawarer — faaet Delaware Hjerte — Delaware Følelse. Hun fange med.

Ene Fange hjælpe anden Fange. Nytter ikke at tale mere nu. Datter blive hos Fader — Wah-ta!-Wah komme og see Veninde — Alt i Rigtighed — saa sige hvad han gjøre."

Dette sagdes med dæmpet Stemme, men tydeligt og saaledes, at det maatte gjøre Indtryk. Saasnart den unge Pige havde udtalt, stod hun op og forlod Gruppen og gik roligt hen til den Hytte, hun beboede, som om det ikke vedkom hende, hvad der maatte foregaae mellem de tre blege Ansigter.

Tolvte Kapitel.

Vi forlode Beboerne af Arken og Kastellet begravede i Søvn. Vel reiste Vildtskytten eller Delawareren sig et Par Gange i Nattens Løb og saae ud over den rolige Sø, men da de stedse fandt Alt, som det skulde være, vendte de tilbage til deres Leie og sov som Mennesker, der ikke let lade sig deres naturlige Hvile berøves. Ved det første Tegn til Daggry stod imidlertid den Forstnævnte op og traf sine personlige Forberedelser for Dagen, men hans Ledsager, hvis Nætter i den sidste Tid ikke have været ro-

lige eller uforstyrrede, blev liggende indtil Solen var heelt staaen op. Judith var den Morgen sildigere paafærde end ellers; thi Nattens første Timer havde kun bragt hende liden Vederqvægelse eller Søvn. Men førend Solen havde viist sig ovenfor de østlige Bjerge, vare ogsaa Indianeren og hun oppe og paa Benene; thi i den Egn blev selv de Trøge sjeldent liggende efter det store Lyses Fremkomst.

Medens Chingachgook var i Begreb med at gjøre sit Skovtoilette, traadte Vildtskytten ind i Arkens Kahyt og kastede nogle grove, men lette Sommerklæder, som tilhørte Hutter, hen til ham.

"Judith har givet mig dem til Din Afbenyttelse, Høvding," sagde Vildtskytten, idet han kastede Trøien og Benklæderne hen for Indianerens Fødder; "thi det strider mod al Fornuft og Forsigtighed at vise sig i Din Krigsdragt og Maling. Vask alle disse røde Striber af Dine Kinder, træk disse Klæder paa og her er en Hat, saadan som den er, der vil give Dig et falt uciviliseret Anstrøg af Civilisation, som Missionairerne kalde det. Husk paa, at Ys er i Nærheden, og hvad vi gjøre for Pigen, maa skee medens vi handle for Andre. Jeg veed det er imod Dine Gaver at bære Klæder, med mindre de ere skaarne og blive baarne paa en rød Mands Viis, men gjør en Dyd af Nødvendighed og træk disse strax paa, selv om de skulde blive Dig siddende en Smule i Halsen."

Chingachgook, eller Slangen betragtede Klædningsstyk-

kerne med stærk Modbydelighed, men indsaae dog Nytten, om ikke den uundgaaelige Nødvendighed af en saadan Forklædning. Dersom Irokeserne opdagede en rød Mand i eller i Nærheden af Kastellet, vilde de sikkert blive endnu aarvaagnere og henvende deres Mistanke paa deres qvindelige Fange. Alt var at foretrække for et uheldigt Udfald, naar det angik hans Brud, og efterat have vendt op og ned paa Klædningsstykkerne, undersøgt dem med en vis alvorlig Ironi, ladet, som om han vilde iføre sig dem paa en Maade, der forbød sig selv, og iøvrigt tilkjendegivet en ung Vilds Ulyst til at indespærre sine Lemmer i det civiliserede Livs sædvanlige Tilbehør, efterkom Høvdingen sin Kammerats Opfordring og stod sluttelig en, saavidt Øiet kunde opdage, kun hvad Farven angik som en rød Mand. Der var imidlertid kun lidet at befrygte af den sidstnævnte Egenskab, eftersom Afstanden fra Kysten og Mangelen paa Kikkerter forbød enhver skarp Undersøgelse, og Vildtskytten havde selv, skjøndt af en lysere og friskere Farve, et Ansigt, som af Solen havde faaet et neppe mindre rødt Skjær, end hans mohikanske Stalbroders. Delawarerens Keitethed i hans ny Dragt fik hans Ven til at smile meer end een Gang den Dag, men han undgik omhyggeligt enhver af hine søgefulde Udladelser, som vilde være blevne yttrede blandt hvide Mænd ved en saadan Leilighed, idet en Høvdings Sædvaner, en Krigers Værdighed paa hans første Krigssti og de alvorlige Forhold, hvori de befandt sig, i

Forening bidrage til at gjøre saadanne Løier ubetimelige.

Sammenkomsten ved Frokosten mellem de tre Oboere, dersom vi tør bruge dette Udtryk, var taus, alvorlig og tankefuld. Judiths Udseende røbede, at hun havde havt en urolig Nat, medens de to Mænd havde Fremtiden med dens usikre og ubekjendte Begivenheder for Øie. Vildtskytten og Judith verlede nogle faa Høfligheder under Frokosten, men ingen af dem hentydede paa deres Stilling. Omsider bragte Judith, hvis Hjerte var fuldt og hvis ny Følelser stemte hende til at nære blidere og ømmere Fornemmelser end ellers, Gjenstanden paa Bane og det paa en Maade, som viste, hvormeget den havde beskjæftiget hendes Tanker under den sidste søvnløse Nat.

„Det vilde være skrækkeligt, Vildtskytte," udbrød den unge Pige pludseligt, „om noget Alvorligt skulde hændes min Fader og Hetty! Vi kunde ikke forblive rolige her og lade dem i Irokesernes Hænder uden at tænke paa Midler til at frelse dem."

„Jeg er rede, Judith, til at tjene dem og alle Andre, som ere i Nød, dersom Nogen blot kunde sige mig Maaden. Det er ingen Ubetydelighed at falde i Rødhuders Hænder, naar Mænd ere gaaede ud i et Ærinde som det, hvorfor Hutter og Hurry gik i Land; det veed jeg ligesaa godt som en Anden og jeg vilde ikke ønske min værste Fjende i en saadan Knibe, langt mindre dem, med hvem jeg har reist og spiist og sovet. Har De nogen Plan,

som De kunde ønske, at Slangen og jeg skulde prøve paa at udføre?"

„Jeg veed intet andet Middel til at befrie Fangerne, end at bestikke Irokeserne; de kunne ikke modstaae Forærinnger og vi kunde maaskee tilbyde dem saa meget, at de vilde troe det bedre at tage imod det, som for dem vilde være rige Gaver, end at bortføre nogle stakkels Fanger, hvis de overhovedet ville bortføre dem."

„Det er godt nok, Judith, det er godt nok, dersom Fjenden vil lade sig kjøbes og vi kunne finde Varer til at afslutte Handelen med. Deres Fader har en bequem Rolig og dens Beliggenhed er sindrigt valgt; men den synes ikke at være overfyldt med Rigdomme, som med nogen Rimelighed kunne kjøbe ham fri. Dette Gevær, som han kalder Hjortefælder, kan regnes for Meget, og jeg hører, at her skal være en lille Tønde med Krudt, som ogsaa kunde tynge i Vegtskaalen; men alligevel løskjøbes to dygtige Mænd ikke for en Riffel — og desuden —"

„Desuden hvilket?" spurgte Judith utaalmodigt, da hun bemærkede, at Vildtskytten tøvede med at gaae videre, sandsynligviis af Frygt for at bedrøve hende.

„Jy nu, Judith, Franskmændene udlove Præmier ligesaa vel som vore Landsmænd; og for Prisen for to Skalper kan der kjøbes en lille Tønde Krudt og en Riffel, om end ikke fuldt saa god som denne Hjortefælder, som Deres Fader roser som ualmindelig og magelos, men godt

Krudt og en temmelig sikker Riffel, og desuden ere de røde Mænd ikke de Erfarneste i Brugen af Skydegevær og kjende ikke altid Forskjellen mellem hvad der er virkeligt og det, som kun synes saa."

„Det er skrækkeligt!" stammede Pigen, truffen af den Ligefremhed, hvormed Vildtskytten pleiede at anføre sine Paastande. „Men De overseer mine egne Klæder, Vildtskytte, og de ville dog vistnok betyde meget i Irokesernes Fruentimmers Øine"?

„Det ville de upaatvivleligt, Judith, det ville de upaatvivleligt," svarede den Anden, idet han betragtede hende skarpt, som for at forvisse sig om, at hun virkeligt var istand til at bringe et saadant Offer. „Men er De vis paa, Pige, at De kunde bringe det over Deres Hjerte at skille Dem ved Deres Stads i et saadant Øiemed? Mangen en Mand har anseet sig for modig, indtil Faren stirrede ham i Øinene, og jeg har ogsaa kjendt dem, som troede, at de vare godgjørende og rede til at give Alt det, de havde, til de Fattige, naar de hørte tale om andre Folks Haardhjertethed, men hvis Hænder vare lukkede ligesaafast som Revnen i Palmeddestammen, naar de selv skulde gjøre et Tilbud. Desuden, Judith, er De smuk, ualmindeligt smuk kan man sige uden at træde Sandheden for nær, og de, som besidde Skjønhed, ville ogsaa gjerne have hvad der kan pryde dem. Er De vis paa, at De

kunde bringe det over Deres Hjerte at skille Dem ved Deres Stads?"

Den formildende Hentydning paa Pigens personlige Yndigheder var vel skikket til at oprette Virkningen af den unge Mands tilkjendegivne Mistillid til Judiths Lydighed mod hendes barnlige Pligter. Havde en Anden sagt det samme som Vildtskytten, vilde Komplimenten rimeligviis være bleven overseet i den ved Tvivlen vakte Harme; men netop denne upolerede Oprigtighed, som saa ofte fik den ligefremme Jæger til at aabenbare sine Tanker, havde noget Tillokkende for den unge Pige og uagtet hun rødmede og hendes Øine funklede, kunde hun dog ikke bringe det over sit Hjerte for Alvor at vredes paa et Menneske, hvis hele Sjæl syntes at være Sandhed og mandig Mildhed. Vel følte hun Bebreidelsen, men hun overvandt Lysten til at gjengjelde den og det lykkedes hende at give et blidt venskabeligt Svar.

„De maa have opbevaret hele Deres gunstige Mening for Delawarernes unge Piger, Vildtskytte, naar De kan tænke saaledes om dem af Deres egen Farve," sagde hun med et paataget Smil. „Men prøv mig; dersom De seer, at jeg sørger, enten over Baand eller Fjer, Silke eller Musselin, saa maa De tænke om mit Hjerte hvad De vil og sige hvad De tænker."

„Det er Retfærdighed! Den sjeldneste Ting paa Jorden er et virkeligt retfærdigt Menneske. Saa siger Tame-

mund, den viseste Prophet blandt Delawarerne, og saaledes maa Alle tænke, som have Leilighed til at see og tale og handle blandt Menneskene. Jeg elsker en retfærdig Mand, Slange; hans Øine ere aldrig skjulte af Mørke med hans Fjender, medens de ere lutter Solskin og Lys med hans Venner. Han bruger den Fornuft, Gud har givet ham, og bruger den med en Følelse af, at det er paalagt ham at betragte og overveie Tingene som de ere, og ikke som han ønsker de skulde være. Det er let nok at finde Mennesker, som kalde sig retfærdige, men det er vidunderligt sjeldent at finde dem, som i Gjerningen ere det. Hvor ofte har jeg ikke seet Indianere, Pige, som troede, at de betragtede en Sag overensstemmende med den store Aands Villie, medens de egentligt alene søgte at handle efter deres egen Villie og Forgodtbefindende, og det ovenikjøbet heelt ofte med en Fristelse til at begaae Uret, som ikke kunde sees af dem selv mere, end Bækken, som løber i den næste Dal, kan sees af os gjennem hiint Bjerg, uagtet enhver Tilskuer vilde have kunnet opdage den ligesaa tydeligt, som vi kunne bemærke de Aborrer, der svømme omkring dette Huus."

„Meget sandt, Vildtskytte," svarede Judith, idet ethvert Spor af Misbag forsvandt i et venligt Smiil; „meget sandt og jeg haaber at see Dem følge denne Kjærlighed til Retfærdighed i Alt, hvad der angaaer mig. Fremfor Alt haaber jeg, at De vil domme efter egen Overbeviisning og ikke troe enhver endskabsfuld Historie, som en sladderagtig

Ledigganger, som Hurry Harry, kan have at fortælle om de unge Fruentimmer, der tilfældigviis ikke have de samme Tanker om hans Ansigt og Skabning, som den pralende Frisk-fyr har om sig selv."

„Hurry Harrys Tanker ere intet Evangelium for mig, Judith; men selv de, der ere værre end han, kunne have Øine og Øren," bemærkede Vildtskytten alvorligt.

„Nok herom," udbrød Judith med funklende Øine og en Rødme, som steg hende op i Tindingerne, „og mere om min Fader og Løsepengene for ham. Det er, som De siger, Vildtskytte; Indianerne ville sandsynligviis ikke slippe deres Fanger uden imod en større Betaling, end den mine Klæder og Faders Riffel og Krudt kan tilbyde. Men der er Kisten."

„Ja, der er Kisten, som De siger, Judith, og naar Valget er mellem en Hemmelighed og en Skalp, saa troer jeg, at de Fleste vilde foretrække at beholde den sidste. Har Deres Fader nogensinde givet Dem nogen udtrykkelig Befaling angaaende denne Kiste?"

„Aldrig. Han synes stedse at have anseet dens Laase, dens Jernbaand og dens Styrke for dens bedste Beskyttelse."

„Det er en sjelden Kiste og af en ganske mærkværdig Bygning," svarede Vildtskytten idet han stod op og nærmede sig den omtalte Gjenstand, paa hvilken han satte sig for desto mageligere at kunne tage den i Øiesyn. „Chingachgook, det Træ er ikke kommet fra nogen Skov, som Du eller jeg

nogensinde have gjennemsperet. Det er ikke sort Valnød og dog er det fuldkommen saa smukt, om ikke smukkere, hvor det ikke har lidt af Røg og ilde Medfart."

Delawareren kom nærmere, følte paa Træet, undersøgte Aarerne, søgte at ridse i Overfladen med Neglen og førr nysgjerrigt med Haanden hen over Jernbaandene, de store Hængelaase og de øvrige sjeldne Eiendommeligheder ved den svære Kasse.

„Nei, der veier Ingenting i disse Egne, som ligner dette," vedblev Vildtskytten; „jeg har seet alle Slags Egetræer, begge Slags Aborn, Almetræer, Lindetræer, alle Slags Valnøddetræer, Hasseltræer, kort ethvert Træ, som har Haardhed og Farve i en eller anden Skikkelse, men jeg har aldrig før seet saadant et Slags Træ som dette! Judith, Kisten alene kunde kjøbe Deres Fader fri, eller ogsaa er irokesisk Nysgjerrighed ikke saa stærk, som Rødhudernes Nysgjerrighed i Almindelighed, især hvad Træ angaaer."

„Handelen kunde maaskee afsluttes billigere, Vildtskytte. Kisten er fuld og det er bedre at skille sig ved det Halve, end ved det Hele. Desuden sætter Fader, jeg veed ikke hvorfor, Priis paa denne Kiste."

„Da synes han at sætte større Priis paa Indholdet, end paa selve Kisten, at dømme efter den Maade, hvorpaa han behandler det Udvendige og sikrer det Indvendige. Der er tre Laase, Judith; men der er ingen Nøgle."

„Jeg har aldrig seet nogen og dog maa der være

en Nøgle, eftersom Hetty fortalte os, at hun ofte havde seet Kisten aaben.

„Nøgler flyve ligesaa lidet i Luften eller flyde i Vandet som Mennesker, Pige; er der en Nøgle, maa den ogsaa være gjemt et Sted."

„Det er sandt og det vilde ikke være vanskeligt at finde den, naar vi blot turde søge."

„Det angaaer Dem, alene Dem, Judith. Kisten er Deres eller Deres Faders, og Hutter er Deres Fader, ikke min. Nysgjerrighed er Qvindens, ikke Mandens Skrøbelighed, og der har De alle mine Grunde. Indeholder Kisten Ting, som kunne bruges til Løsepenge, forekommer det mig, at de vilde være godt anvendte til at frelse deres Eiers Liv, eller endog blot hans Skalp; men det er Noget, som De maa bedømme, ikke jeg. Naar den lovlige Eier af en Fælde, en Buk, eller en Kano er fraværende, træder hans nærmest Beslægtede i hans Sted ifølge alle Love i Skovene. Vi overlade derfor Dem at bestemme, om Kisten skal aabnes eller ikke."

„Jeg haaber, at De ikke troer, at jeg har Betænkeligheder, naar min Faders Liv er i Fare, Vildtskytte."

„Det er omtrent det samme som at sætte Skjend imod Taarer og Sorg. Det er ikke urimeligt at forudsige, at gamle Tom vil blive vred over hvad De har gjort, naar han atter befinder sig her i sit Huus; men det er ikke saa sjeldent, at Mennesker blive fortrydelige over det, som er

blevet gjort til deres eget Bedste; jeg er vis paa, at endog Maanen vilde see anderledes ud, end den gjør nu, naar vi kunde see den fra den anden Side."

„Kunne vi finde Nøglen, bemyndiger jeg Dem, Bildtskytte, til at aabne Kisten og tage de Ting ud af den, som kunne kjøbe min Fader fri."

„Find først Nøglen, Pige; siden ville vi tale om Resten. Slange, Du har Øine som en Flue og en Dømmekraft, som sjeldent tager Feil; kan Du hjælpe os til at udregne, hvor flydende Tom rimeligviis har gjemt Nøglen til en Kiste, som han holder saa hemmelig som denne?"

Delawareren havde ikke deeltaget i Samtalen, førend han saaledes ligefremt opfordredes, hvorpaa han førte Kisten, som stadigt havde tiltrukket sig hans Opmærksomhed, og saae sig om efter et Sted, hvor en Nøgle rimeligviis kunde være skjult under saadanne Omstændigheder, og da Judith og Bildtskytten heller ikke forholdt sig ørkesløie, vare de snart alle Tre ivrigt beskeftigede med at søge. Da det var afgjort, at Nøglen ikke kunne være i nogen af de sædvanlige Skuffer eller Gjemmer, hvoraf der fandtes flere i Bygningen, bleve disse ikke ransagede, men Alle henvendte deres Undersøgelser paa de Steder, som forekom dem at være de forborgneste og meest sandsynligt at blive brugte dertil. Paa denne Maade blev det yderste Værelse paa det noieste, men forgjeves gjennemsøgt, hvorpaa de gik ind i Hutters Sovekammer. Denne Deel af den plumpe Bygning

var bedre forsynet med Behave, end det Øvrige, idet den indeholdt Gjenstande, som udelukkende havde været bestemte til Eiermandens afdøde Hustrues Afhenyttelse; men da Judith havde alle de andre Nøgler, blev Kammeret snart gjennemsøgt, uden at den attraaede Nøgle kom for Lyset.

De gik da ind i Tottrenes Sovekammer. Chingachgook overraskedes strax ved Forskjellen mellem de Gjenstande, og Ordningen af den Side af Værelset, som kunde kaldes Judiths, og det, som nærmere tilhørte Hetty. Der undslap ham et svagt Udraab og medens han pegede i begge Retninger, hentydede han paa denne Omstændighed med dæmpet Stemme, idet han tiltalte sin Ven paa Delawarisk.

„Som Du troer, Slange," svarede Vildtskytten, hvis Bemærkninger vi stedse oversætte paa Engelsk, medens vi dog saa meget som muligt bevare Mandens eiendommelige Ordføining og Væsen. „Det er netop saaledes, som Enhver kan see, og det er Altsammen grundet paa Natur. Den ene Søster holder af Stads, Nøgle sige for meget; den Anden er saa from og ydmyg, som Gud nogensinde har skabt Godhed og Sandhed. Imidlertid tor jeg dog paastaae, at Judith har sine Dyder og Hetty sine Feil."

„Og den „svage Aand" har seet Kisten aaben?" spurgte Chingachgook med Nysgjerrighed i sit Blik.

„Ganske vist, det har jeg hort af hendes egen Mund og det har Du da endeligt med. Det synes, som om hen-

des Fader stoler paa hendes men ikke paa sin ældste Datters Taushed."

"Saa er Nøglen altsaa kun skjult for den „vilde Rose?" thi saaledes havde Chingachgook begyndt med Galanteri at benævne Judith i sine private Samtaler med sin Ven.

"Det er det! Det er det netop! Til den Ene har han Tillid, til den Anden ikke. Der er Rødt og Hvidt deri, Slange, eftersom alle Stammer og Nationer ere enige i at have Tillid til Nøgle og negte at stole paa Andre. Det beroer paa Rygtet og Forstanden."

„Hvor kunde en Nøgle blive gjemt med saa liden Rimelighed for at blive funden af den vilde Rose, som imellem grove Klæder?"

Vildtskytten studsede og idet han vendte sig om imod sin Ven med Beundring malet i ethvert af hans Træk, lo han paa sin tause, men hjertelige Maade over det Sindrige og Hurtige i denne Formodning.

„Du har med Rette faaet Dit Navn, Slange; ja Du har med Rette faaet det! Ja rigtigt, hvor vilde en Ynder af Stads vel mindst søge, end imellem saa grove og uanselige Klædningsstykker, som den stakkels Hettys? Jeg tør paastaae, at Judiths fine Fingre ikke have rørt ved et saa grovt og grimt Stykke Tøi som det Skjørt, siden hun først gjorde Bekjendtskab med Officererne! Dog hvo veed? Nøglen kan maaskee ligesaa gjerne være paa den Knag, som paa et

andet Sted. Tag Klædningen ned, Delawarer, lader os see, om Du virkeligt er en Prophet."

Chingachgook adlød, men der fandtes ingen Nøgle. En grov, tilsyneladende tom Lomme, som hængte paa den nærmeste Knag, blev ligeledes undersøgt. Imidlertid var Judiths Opmærksomhed bleven henledet i denne Retning og hun talte ivrigt og som om hun vilde spare unyttig Ulejlighed.

„Det er kun den stakkels Hettys Klæder, det kjære, enfoldige Pigebarn!" sagde hun; „Det er ikke rimeligt, at det, vi søge, vil findes der."

Neppe vare disse Ord ude af den Talendes smukke Mund, førend Chingachgook traf den forønskede Nøgle op af Lommen. Judith var altfor opvakt til ikke at indse, hvorfor et saa simpelt og aabent Gjemmested var blevet afbenyttet. Blodet foer hende op i Ansigtet, maaskee ligesaa meget af Harme som af Undseelse, og hun bed sig i Læben, skjønt hun forblev taus. Vildtskytten og hans Ven aabenbarede nu en naturlig fiin Følelse, idet Ingen af dem smilede eller engang ved et Blik røbede hver fuldkomment han forstod Bevæggrundene til og Sindrigheden af denne veludtænkte List. Den Forstnævnte, som havde modtaget Nøglen af Indianeren, gik foran ind i det næste Værelse, hvor han ved at anbringe den i en Laas forvissede sig om, at det rigtige Redskab nu var blevet fundet. Der var tre Hængelaase, hvoraf imidlertid enhver med Lethed lod sig aabnes med den ene Nøgle. Vildtskytten tog dem alle af, løsnede Has-

verne, loftede Laaget en lille Smule for at see, om det kunde gaae op, og traf sig derpaa adskillige Fod tilbage fra Kisten, tilkjendegivende sin Ven, at han skulde gjøre det samme.

„Det er en Familiekiste, Judith," sagde han, „og den seer ud til at indeholde Familiehemmeligheder. Slangen og jeg ville gaae ud i Arken og see efter Kanoerne og Pagaierne og Aarerne, for at De kan undersøge den alene og see ad, om der maatte være Et eller Andet imellem Tingene, som kan tjene til Løsepenge eller ikke. Naar De er færdig, kan De kalde paa os, saa ville vi holde Raad sammen angaaende Tingenes Værdi."

„Holdt, Vildtskytte," udbrød den unge Pige, da han var i Begreb med at gaae; „jeg vil ikke røre et eneste Stykke, ikke engang løfte Laaget i Veiret, naar De ikke er tilstede. Fader og Hetty have fundet for godt at holde det Indre af denne Kiste hemmeligt for mig og jeg er altfor stolt til at ville speide i deres skjulte Skatte, naar det ikke var til deres eget Bedste; bliv derfor hos mig; jeg behøver Vidner til det, jeg gjør."

„Jeg troer næsten, Slange, at Pigen har Ret. Tillid og Fortrolighed avle Sikkerhed, men Mistanke kan let gjøre os Alle listige. Judith har Ret til at forlange, at vi skulle være tilstede, og skulde Kisten indeholde nogen af Master Hutters Hemmeligheder, ville de falde i Hænderne paa to saa tause unge Mænd, som der kan findes. Vi ville blive

hos Dem, Judith; men lader os først kaste et Blik paa Søen og Kysten; thi denne Kiste tømmes ikke i en Haandevending."

De to Mænd gik nu ud paa Platformen og Vildtskytten betragtede Kysten gjennem Kikkerten, medens Indianeren alvorligt kastede Øiet paa Vandet og Skovene, forskende efter et eller andet Tegn, som kunde forraade deres Fjenders Ænker. Der var Intet at see og efterat have overbeviist sig om deres Sikkerhed for Øieblikket, forsamlede de Tre sig atter omkring Kisten for nu at aabne den.

Judith havde, saa længe hun kunde huske, næret en vis Ærbødighed for denne Kiste og dens ubekjendte Indhold. Hendes Fader og Moder havde ikke engang omtalt den i hendes Nærværelse og det syntes at være en stiltiende Overenskomst, at man, naar man nævnte de Gjenstande, som tilfældigviis stode i Nærheden af den, eller vel endog laa paa dens Laag, omhyggeligt undgik enhver Hentydning paa selve Kisten. Vanen havde gjort dette saa let og naturligt, at Pigen først for ganske nyligt havde begyndt at grunde over det Sælsomme ved denne Omstændighed. Men der havde aldrig været et saa fortroligt Forhold mellem Hutter og hans ældste Datter, at det kunde fremkalde Tillid. Undertiden var han venlig, men i Almindelighed og især med hende, barsk og gnaven. Allermindst havde han udøvet sin Myndighed paa en saadan Maade, at hans Barn kunde have faaet Mod til at fordriste sig til den Frihed, hun var i

Begreb med at tage sig, uden mange bange Ahnelser om Følgerne, uagtet denne Frihed udsprang af Ønsket om at gavne ham. Derhos var Judith ikke aldeles fri for en Smule Overtro med Hensyn til denne Kiste, der fra hendes Barndom og lige til nu havde staaet som et Slags forbudt Reliqvie for hendes Øine. Ikke desto mindre var den Tid nu kommen, da det skulde synes, som om denne Hemmelighed skulde opklares og det desuden under Forhold, som kun levnede hende lidet Valg i Sagen.

Da Judith saae, at begge hendes Bundsforvandte med taus Alvorlighed iagttoge hendes Bevægelser, lagde hun Haanden paa Laaget og forsøgte paa at løfte det op. Men hendes Kræfter vare utilstrækkelige og det forekom Pigen, som bedst vel vidste, at alle Lukker vare aabnede, at hun ved et vanhelligt Forsøg modstodes af en overnaturlig Magt.

„Jeg kan ikke løfte Laaget op, Vildtskytte," sagde hun; „er det ikke bedre, at vi opgive Forsøget og finde paa andre Midler til at befrie Fangerne?"

„Nei, Judith, nei vist ikke, min Pige. Intet Middel er saa sikkert og let, som en god Løsepenge," svarede Vildtskytten. „Hvad Laaget angaaer, saa holdes det kun tilbage ved dets egen Tyngde, hvilket er vidunderligt med et saa lille Stykke Træ, uagtet det er saa stærkt beslaaet med Jern."

Medens Vildtskytten talte, prøvede han sine egne Kræfter paa Forsøget og det lykkedes ham ogsaa at løfte Laaget op

mod Huſets Bjelkevæg, hvor han ſørgede for at befæſte det ved en ſtærk Knag. Judith ſkjælvede formeligt, da hun første Gang kaſtede ſit Øie paa det Indvendige, og hun følte en midlertidig Lettelſe ved at ſee, at et Stykke Seildug, ſom var ombyggeligt ſtukket ned paa alle Sider, ſkjulte Alt, hvad der laa underneden det. Kiſten var imidlertid tilſyneladende godt forſynet, efterſom Seilduget kun laa en Tomme fra Laaget.

„Her er en fuld Ladning,“ ſagde Vildtſkytten, da han fik Øie paa Indretningen, „og vi maa gaae langſomt og i Ro og Mag tilværks. Hent nogle Stole, Slange, medens jeg breder dette Tæppe ud paa Gulvet; ſaa ville vi begynde vort Arbeide ſindigt og ordentligt.“

Delawareren adlød; Vildtſkytten ſatte høfligt en Stol til Judith, tog ſelv en og begyndte at tage Seilduget tilſide. Dette ſkete ſaa langſomt og forſigtigt, ſom om han troede, at der laa meget ſkrøbelige Ting underneden det. Da Seilduget var taget af, var det Første, ſom kom tilſyne, nogle mandlige Klædningsſtykker. Disſe vare af fiint Stof og, efter Datidens Maade, af brogede Farver og beſatte med rige Prydelſer. En Kjole i Særdeleshed var af rødt Klæde og Knaphullerne vare udſyede med Guldtraad. Dog var det ikke nogen Uniform, men udgjorde en Deel af en fornem Civiliſts Paaklædning paa en Tid, da den ſelſkabelige Rang ſtrengt iagttoges i Klædedragten. Chingachgook kunde ikke bare ſig for at udbryde i Ytringer af

Velbehag, da Vildtskytten udfoldede denne Kjole og holdt den for Lyset; thi trods hans tillærte Selvbeherskelse var Klædningsstykkets Glands for stærk for en Indianers Philosophi. Vildtskytten vendte sig hurtigt om og betragtede sin Ven med et øieblikkeligt Mishag, da dette Udbrud af Svaghed undslap ham, og derpaa talte han med sig selv, saaledes som det var hans Vane hvergang en eller anden stærk Følelse pludseligt bemestrede sig ham.

"Det er hans Gave! Ja, det er en Rødhuds Gave at holde af Stads, og han bør ikke dadles derfor. Det er desuden et usædvanligt Klædningsstykke og usædvanlige Ting fremkalde usædvanlige Følelser. Jeg troer dette kan bruges, Judith; thi der findes neppe det indianske Hjerte i hele Amerika, som kan modstaae Farver som disse og Glimmer som denne. Hvis denne Kjole er bleven syet til Deres Fader, saa er De med Ære kommen til Deres Smag for Stads."

"Den Kjole er aldrig bleven syet til Fader," svarede Pigen hurtigt; "den er altfor lang og Fader er jo lille og fiirfaaren."

"Der maa have været Klæde nok, hvis den er bleven det, og Flitterstadsen maa have været billig," bemærkede Vildtskytten med sin tause hjertelige Latter. "Slange, denne Kjole er bleven forfærdiget til en Mand af Din Størrelse og jeg kunde have Lyst til at see den paa Dine Skuldre."

Chingachgook havde aldeles Intet med Forsøget og

kastede Hutters grove og lugslidte Troie tilside for at skjule sin Person med en Kjole, som oprindeligt havde været bestemt for en fornem Herre. Forandringen var latterlig; men da Menneskene sjeldent finde mere Anstød ved det Usammenhængende i deres Udvortes, end i deres Adfærd, betragtede Delawareren med dyb Interesse denne Forandring i et simpelt Speil, hvorved Hutter pleiede at barbere sig. I dette Øieblik tænkte han paa Ys og vi skylde Sandheden at sige, at skjønt det kunde synes at stride lidt med en Krigers alvorlige Charakteer at tilstaae det, saa ønskede han dog at kunne blive seet af hende med dette forbedrede Ydre.

„Bort med den, Slange, bort med den," tog den uboielige Vildtskytte til Orde; „saadanne Klædningsstykker sømme sig ligesaa lidet for Dig, som de vilde sømme sig for mig. Dine Gaver ere for Maling og Falkefjer og Tepper og Wampum, og mine ere for Brystduge af Skind, stærke Kamascher og brugelige Mokassiner. Jeg siger Mokkasiner, Judith; thi skjøndt jeg er hvid, maa jeg dog, da jeg lever saa meget i Skovene, følge adskillige af Skovens Skikke for Bequemmeligheds og Billigheds Skyld."

„Jeg indseer ikke, Vildtskytte, hvorfor den Ene ikke ligesaa godt kan bære en Skarlagens Kjole som den Anden," svarede Pigen „Jeg vilde ønske jeg kunde faae Dem at see i denne smukke Klædning."

„See mig i en Lords Kjole! Ja, Judith, vil De vente saa længe, saa kommer De til at vente til De seer mig uden

Forstand og Hukommelse. Nei, nei, Pige, mine Gaver ere mine Gaver og jeg vil leve og dee i dem, om jeg saa aldrig skulde fælde en Hjort eller stikke en Lax mere. Hvad har jeg gjort, siden De kan ønske at see mig i en saadan spraglet Kjole, Judith?"

„Det er fordi jeg troer, Vildtskytte, at de unge Frisskyre fra Ferterne med deres falske Tunger og falske Hjerter ikke ene burde vise sig i smukke Fjer, men at Sandhed og Ærlighed ogsaa have deres Krav paa at blive ærede og ophøiede."

„Og hvilken Ophøining?" — Læseren vil bemærke, at Vildtskytten ikke havde studeret sin Ordbog med megen Kritik — „Og hviken Ophøining vilde det være for mig, Judith, at blive behængt med Stads og Skarlagen ligesom en Minge Høvding, der nyligt har faaet sine Forærninger fra Quebek? Nei, nei; jeg er god nok, som jeg er, og hvis ikke, saa kan jeg ikke blive bedre. Læg Kjolen paa Teppet, Slange, og lader os see dybere i Kisten."

Det fristende Klædningsstykke, som sikkert aldrig havde været bestemt for Hutter, lagdes tilside og Undersøgelsen fortsattes. Forraadet af de mandlige Klædningsstykker, som alle svarede til Kjolen, var snart udtomt, og nu kom de qvindelige. En deilig Kjole af Brokade, lidt beskadiget ved forsømmelig Behandling, viste sig først og denne Gang trommede uforstilte Glædesudraab fra Judiths Læber. Så meget den unge Pige ogsaa havde været hengiven til smukke

Klæder og saa gunstige Leiligheder hun ogsaa havde havt til at see en vis Fordring herpaa hos de forskjellige Kommandanters Fruer og andre Damer fra Forterne, havde hun dog aldrig før skuet et Stof eller Farver, som kunde sammenlignes med hvad der nu saa uventet udbredtes for hendes Øine. Hendes Henrykkelse var næsten barnagtig og hun tillod ikke, at Undersøgelsen fortsattes, førend hun havde ført sig en for hendes Levemaade og Opholdsted saa usædvanlig Dragt. Til den Ende begav hun sig ind i sit eget Værelse, hvor hun med sine i saadanne Forretninger øvede Hænder snart skilte sig af med sit eget pyntelige Lærreds Klædeben og straalede med Brokadens prægtige Farver. Kjolen passede tilfældigviis Judiths smukke, fyldige Figur og havde sikkert aldrig smykket et Væsen, der ved sine naturlige Fuldkommenheder bedre egnede sig til at gjøre dens glimrende Farvespil og skjønne Stof Ære. Da hun kom tilbage, stode Vildtskytten og Chingachgook, der havde tilbragt Tiden under hendes korte Fraværelse med nok engang at betragte de mandlige Klædningsstykker, op fulde af Forundring, idet der undslap dem saa utvetydige Udbrud af Forbauselse og Velbehag, at Judiths Øine fik en fornyet Glands, idet hendes Kinder glødede af Triumph. Den unge Pige lod imidlertid, som om hun ikke bemærkede det Indtryk, hun havde gjort, men satte sig ned med en Dronnings Majestæt og anmodede om, at Kisten maatte blive nærmere undersøgt.

„Jeg veed ikke nogen bedre Maade at underhandle med

Ringeerne paa, Pige," udbrød Vildtskytten, „end at sende Dem i Land saaledes som De er og fortælle dem, at en Dronning har indfundet sig hos dem! De vilde udlevere Hutter og Hurry og Hetty med ved saadant et Syn!"

„Jeg troede, at Deres Tunge var for ærlig til at smigre, Vildtskytte," svarede Pigen, mere glad over denne Beundring, end hun vel vilde tilstaae. „En af Hovedaarsagerne til min Agtelse for Dem var Deres Kjærlighed til Sandhed."

„Og det er Sandhed og høitidelig Sandhed, Judith, og intet Andet. Aldrig have mine Øine skuet en Skabning med et saa herligt Udseende som Deres i dette Øieblik! Jeg har ogsaa seet Skjønheder i min Tid, baade røde og hvide, og det berømte og meget omtalte Skjønheder; men aldrig har jeg seet nogen, der kunde taale at sammenlignes med hvad De er i dette velsignede Øieblik, Judith, aldrig."

Det henrykte Blik, som den unge Pige tilkastede den oprigtige Jæger, formindskede ingenlunde Virkningen af hendes Ydigheder og da de fugtige Øine gave det et Anstrøg af Følsomhed, havde Judith maaskee aldrig seet mere virkeligt elskværdig ud, end i hvad den unge Mand havde kaldt „dette velsignede Øieblik." Han sænkede sit Hoved, holdt det en kort Tid bøiet over den aabne Kiste, ligesom i Tvivl, og fortsatte derpaa Undersøgelsen.

Dernæst kom adskillige mindre Gjenstande, henhørende til den qvindelige Paaklædning, som alle fuldkomment sva-

rede til Kjolen. Disse lagdes stiltiende for Judiths Fødder, som om han havde et naturligt Krav paa deres Besiddelse. Et Par af dem, saasom Handsker og Kniplinger, tog hun op og føiede dem til sin allerede rige Dragt, ligesom for Spog, men i Virkeligheden for at smykke sin Person saa meget Omstændighederne vilde tillade Da disse tvende mærkelige Dragter, mandlige og qvindelige, som de kunde kaldes, vare rummede tilsiide, afsondrede nok et Stykke Seildug Resten af Gjenstandene fra den Deel af Kisten, hine havde indtaget. Saasnart Vildtskytten bemærkede denne Foranstaltning, standsede han, ligesom i Tvivl om Rigtigheden af at gaae videre.

„Enhver har sine Hemmeligheder, antager jeg," sagde han, „og Alle have Ret til at beholde dem; vi ere efter min Formening komne langt nok ned i denne Kiste for vort Diemed og jeg synes, at vi gjorde bedst i ikke at gaae videre og at lade Master Hutter beholde det, der ligger under dette Klæde, for sig selv og sine egne Følelser."

„Agter De at tilbyde Irokeserne disse Klæder som Løsepenge?" spurgte Pigen hurtigt.

„Ja ganske vist. Hvorfor rage vi op i en anden Mands Kiste, uden for at tjene dens Eier saa godt vi kunne? Denne Kjole alene vilde være istand til at vinde Oglernes fornemste Høvding, og hvis hans Kone eller Datter tilfældigviis skulde være ude med ham, vilde den Kjole, De har paa, gjøre Hjertet blødt paa enhver Qvinde

imellem Albany og Montreal. Jeg indseer ikke, at vi behøve et større Vareforraad, end disse to Ting."

„Dem kan det maaskee forekomme saaledes, Vildtskytte," svarede den skuffede Pige; „men hvilken Nytte kunde vel en Indianerinde have af en Dragt som denne? Hun kunde ikke bære den mellem Træernes Grene; Urenligheden og Røgen i Wigwamen vilde snart fordærve den og hvorledes vilde et Par røde Arme tage sig ud i disse korte, med Kniplinger besatte Ærmer?"

„Altsammen meget sandt, Pige, og De kunde gaae endnu videre og sige, at det hverken er til rette Tid eller Sted her i denne Egn. Hvad kommer det os ved, hvorledes denne Stads bliver behandlet, naar den kun kan befordre vore Ønsker? Jeg indseer ikke, at Deres Fader kan gjøre nogen Brug af saadanne Klæder, og det er heldigt, at han har Ting, som ikke ere af nogen Værdi for ham selv, men som ville staae i høi Priis hos Andre. Vi kunne ikke gjøre nogen bedre Handel, end at tilbyde disse Pjalter for hans Frihed. Vi ville opoffre alt dette Flitterstads og faae Hurry fri ovenikjøbet!"

„De troer altsaa, Vildtskytte, at Thomas Hutter ikke har Nogen i sin Familie — intet Barn — ingen Datter — for hvem denne Dragt kunde synes passende og hvem De kunde ønske at see i den engang imellem, selv om det kun var sjeldent og alene for Spøg?"

„Jeg forstaaer Dem, Judith — ja, nu forstaaer jeg

Deres Mening og jeg troer, jeg kan sige, Deres Ønsker. At De er ligesaa herlig i denne Dragt som Solen, naar den staaer op eller gaaer ned paa en blid Oktober Dag, er jeg villig til at indrømme, og at De i høi Grad passer for den, er en heel Deel sikkrere, end at den passer for Dem. Der er Gaver i Klæder ligesaa vel som i alle andre Ting. Nu troer jeg ikke, at en Kriger paa sit første Tog bør anlægge de samme Farver som en Høvding, hvis Mod er blevet prøvet og som veed af Erfaring, at han ikke vil gjøre sine høie Fordringer Skam. Saaledes er det med os Alle, Røde eller Hvide. De er Thomas Hutters Datter og den Kjole er bleven gjort til Datteren af en eller anden Gouverneur, eller en Dame af høi Stand, og var bestemt til at bæres imellem smukt Behave og i rigt Selskab. I mine Øine, Judith, seer en anstændig Pige aldrig mere sømmelig ud, end naar hun er sømmeligt klædt, og Intet er passende, som ikke er paa sit rette Sted. Desuden, Pige, gives der nogen Skabning i Kolonien, som kan undvære Stads og stole paa sit eget vakkre Udseende og smukke Ansigt, saa er det Dem selv."

"Jeg vil strax trække disse Jammerligheder af, Vildtskytte," udbrød Pigen og sprang op for at gaae ud af Stuen, „og gid jeg aldrig maa faae dem at see paa noget andet menneskeligt Væsen igjen!"

„Saaledes er det med dem Alle, Slange," sagde den Anden og vendte sig om med sin Ven og lo, da den

Skjønne var forsvunden. „De holde af Stads, men de holde dog allermeest af deres medfødte Yndigheder. Imidlertid er jeg glad over, at Pigen har samtykket i at lægge sine Falbelader tilside, for det er imod al Fornuft for en af hendes Stand at bære dem, og desuden er hun smuk nok, som jeg kalder det, til at gaae alene. Fys vilde ogsaa see ualmindeligt godt ud i en saadan Dragt, Delawarer!"

„Wah-ta!-Wah er en rødhudet Pige, Vildtskytte," svarede Indianeren; „ligesom Skovduens Unge kjendes hun paa sine egne Fjer. Jeg kunde gaae forbi uden at kjende hende, dersom hun var iført et saadant Skind. Det er klogest at gaae saaledes klædt, at vore Venner ikke behøve at spørge os om vort Navn. Den „vilde Rose" er meget indtagende, men hun er ikke smukkere, fordi hun bærer saa mange Farver."

„Det er det! — Det er Natur og den sande Grundvold for Kjærlighed og Beskyttelse. Naar en Mand standser for at plukke et vildt Jordbær, venter han ikke at finde en Melon, og naar han vil tage en Melon, bliver han skuffet, hvis den viser sig at være et Græskar, skjønt Græskarret ofte er smukkere for Øiet end Melonen. Det er det og det betyder: Bliv ved Dine Gaver, og Dine Gaver ville blive ved Dig."

Mændene raadslog nu en kort Tid om Rigtigheden af at trænge dybere ned i Hutters Kiste, indtil Judith atter kom tilbage, afført Galladragten og igjen bærende sin simple Lærreds Kjole.

efter det øieblikkelige Indtryk, som hans Lovtale over hendes Udvortes havde frembragt, „kunde vi bedre bestemme, hvorledes vi skulde forholde os."

„Det er ikke saa ufornuftigt, Pige, skjønt det mere er et blegt Ansigts, end en Rødhuds Gave at udforske andre Folks Hemmeligheder."

„Nysgjerrighed er naturlig og det er at vente, at alle menneskelige Væsener have menneskelige Svagheder. Hvergang jeg har været i Forterne, har jeg bemærket, at de Fleste i og i Nærheden af dem gjerne vilde vide deres Naboers Hemmeligheder."

„Ja, og undertiden slutte sig til dem, naar de ikke kunde udfinde dem. Det er Forskjellen mellem en indiansk Gentleman og en hvid Gentleman. Slangen her vilde dreie Hovedet tilside, dersom han sig selv uafvidende kom til at see ind i en anden Høvdings Wigwam, hvorimod de Fleste i Kolonierne, hvor Alle ville være store Folk, vise, at de ere blevne endnu større ved den Maade, hvorpaa de tale om deres Anliggender. Jeg er overbeviist om, Judith, at De ikke vilde kunne faae Slangen der til at tilstaae, at der er Nogen i Stammen, der er saa meget større end han selv, at han kunde blive Gjenstanden for hans Tanker, og faae ham til at bruge sin Tunge til at tale om hans Bevægelser, Klædedragt, Spise og Drikke og alle de andre Smaating, som en Mand befatter sig med, naar han ikke er beskjæftiget med sine større Pligter. Den, som gjør dette, er i

Grunden kun lidet bedre end en Skurk, og de, som opmuntre ham, ere omtent af samme Suurdeig, lad dem saa bære nok saa smukke Klæder og af hvilken Farve de ville."

„Men dette er ikke en Andens Wigwam; den tilhører min Fader; disse Ting ere hans og de behøves til hans Nytte."

„Det er sandt, Pige, det er sandt og har noget at betyde. Godt, naar Alt ligger for os, kunne vi rigtignok bedst bedomme, hvad vi skulle tilbyde som Løsepenge, og hvad vi skulle beholde."

Judith var aldeles ikke saa uegennyttig som hun lod. Hun vidste, at Hettys Nysgjerrighed var bleven stillet med Hensyn til Kisten, hvorimod hendes egen ikke var bleven endset, og hun havde Intet imod at besidde en Leilighed til at komme paa samme Trin som sin mindre begavede Søster i denne ene Henseende. Da nu Alle syntes at være enige om, at Undersøgelsen af Kistens Indhold burde fortsættes, skred Vildtskytten til at tage det andet Seildugs Hylster bort.

De Gjenstande, som laa øverst, da Teppet atter droges tilside for Kistens Hemmelighed, vare et Par rigt med Solv indlagte Pistoler. Deres Værdi vilde have været betydelig i en af Byerne, men i Skovene brugtes dette Slags Vaaben kun sjeldent, eller aldrig, undtagen maaskee af en eller anden Officier fra Europa, der, som saa Mange paa den Tid, besøgte Kolonierne med en saa dyb Overbeviisning om de

londonske Skikkes Fortræffelighed, at han indbildte sig, at de ikke burde tilsidesættes paa de amerikanske Grændser. Hvad der tildrog sig i Anledning af Opdagelsen af disse Vaaben, vil man erfare i det følgende Kapitel.

Trettende Kapitel.

Aldrig saasnart havde Vildtskytten taget Pistolerne, førend han vendte sig om mod Delawareren og viste ham dem, for at han skulde beundre dem.

„Barne-Gevær," sagde Slangen smilende, idet han haanterede et af Redskaberne, som om det havde været et Legetøi.

„Nei det er ikke, Slange, nei det er ikke. Det er gjort for en Mand og vilde være nok for en Kæmpe, naar det bliver rigtigt brugt. Men holdt; hvide Mænd udmærke sig ved deres Klagtsombed med at gjemme Geværer i Kister og Kroge. Lad mig see, om der er viist Forsigtighed med disse Vaaben."

Medens Vildtskytten talte tog han Pistolen ud af sin Vens Haand og aabnede Panden. Denne var fuld af Fængkrudt, som ved Tid, Fugtighed og Tryk var blevet

forvandlet til en Kage, ligesom et Stykke Kul. Ved Hjælp af Ladestokken erfaredes, at begge Pistoler vare ladte, skjøndt Judith kunde bevidne, at de sandsynligviis havde ligget flere Aar i Kisten. Det er ikke let at skildre Indianerens Forbauselse over denne Opdagelse; thi han var vant til hver Dag at lægge frisk Krudt paa og eftersee Indholdet af sit Gevær i korte Mellemrum.

„Det er hvid Forsommelighed," sagde Vildtskytten og rystede paa Hovedet, „og der gaaer neppe noget Aar, uden at En eller Anden i Kolonierne lider derunder. Det er ligeledes besynderligt, Judith, ja det er virkeligt høist besynderligt, at naar Eieren løsner sit Gevær paa en Hjort eller paa et andet Stykke Vildt, eller ogsaa maaske paa en Fjende, saa feiler han to af tre Gange; men kommer han til Skade med et saadant forglemt Skud, saa bliver det gjerne den visse Død for et Barn, en Broder eller en Ven! Nu, vi gjøre Eieren en sand Tjeneste, naar vi løsne disse Pistoler for ham, og da de ere noget Nyt for Dig og mig, Slange, ville vi prøve vor Færdighed efter et Maal. Kom frisk Krudt paa denne og jeg vil gjøre det samme med denne her og saa ville vi see, hvem der er den bedste Mand med en Pistol; for hvad Riflen angaaer, har det længe været afgjort imellem os."

Vildtskytten lo hjerteligt over sit eget Indfald og et Par Minuter derefter stode de Begge paa Platformen

vælgende en eller anden Gjenstand i Arken til deres Skive. Judith var af Nysgjerrighed fulgt med.

„Gaa tilbage, Pige, gaa lidt tilbage; disse Vaaben have længe været ladte," sagde Vildtskytten, „og der kunde maaskee hændes en Ulykke, naar de blive løsnede."

„Saa skal De ikke løsne dem; lad Delawareren faae dem begge to, eller det er endnu bedre at trække Ladningen ud uden at skyde."

„Det er imod Skik og Brug — og nogle sige imod Manddom, skjønt jeg ikke holder paa en saadan taabelig Lære. Vi maa løsne dem, Judith skjønt jeg forudser, at Ingen af os vil faae synderlig Grund til at rose sig af sin Færdighed."

Judith var i det Hele taget en Pige af stort personligt Mod og hendes Levemaade forhindrede hende fra at føle noget af den Skræk, som saa let kommer over hendes Kjøn ved Knaldet af et Skud. Hun havde løsnet mangen en Riffel og man vidste endog, at hun havde fældet en Hjort under Forhold, der gjorde hende Ære. Hun adlød derfor, idet hun gik lidt tilbage ved Siden af Vildtskytten og overlod Forsiden af Platformen til Indianeren alene. Chingachgook hævede sit Vaaben flere Gange, søgte at bringe det i Ro ved at bruge begge Hænder, gik fra den ene forkeerte Stilling over til den anden endnu forkeertere og trykkede omsider løs med en fortvivlet Ligegyldighed uden egentligt talt i mindste Maade at have faaet Sigte. Føl-

gen heraf blev, at han, istedetfor at ramme den Knast, som var bleven valgt til Maal, aldeles forfeilede Arken, og Kuglen hoppede hen over Vandet ligesom en Steen, der kastes med Haanden.

„Godt gjort, Slange, godt gjort!“ raabte Vildtskytten og lo med sin lydløse Lystighed; „Du har ramt Soen og det er allerede en Bedrivt for visse Folk! Jeg vidste det nok og sagde det saa godt som til Judith; for disse korte Vaaben høre ikke til en Rodhuds Gaver. Du har ramt Soen og det er bedre, end bare at ramme Luften! Gaa nu tilbage og lader os see, hvad hvide Gaver kunne udrette med hvide Vaaben. En Pistol er ingen Riffel, men Farve er Farve.“

Vildtskytten sigtede baade hurtigt og roligt, og Knaldet kom næsten ligesaa saare Pistolen hævedes. Men den brændte for, som det kaldes, og Stumper og Stykker af den fløi omkring i alle Retninger, saa at nogle faldt ned paa Taget af Kastellet, nogle i Arken og een i Vandet. Judith skreg og da de to Mænd forfærdede vendte sig om med hende, var hun saa bleg som et Lig og skjælvede over hele Kroppen.

„Hun er saaret — ja, den stakkels Pige er saaret, Slange, skjøndt Ingen kunde forudsee det, da hun stod hver hun stod. Vi ville bære hende hen paa en Stol og gjøre Alt for hende, hvad vor Kundskab og Dueligbed formaaer.“

Judith lod sig bæres hen paa en Stol, sank en Mundfuld af det Vand, som Delawareren bød hende i en Kalebas, og brast i Taarer efter et voldsomt Udfald af Skjælven, der syntes at skulle opløse hendes skjønne Skikkelse.

„Smerten maa bæres, stakkels Judith, ja, den maa bæres," sagde Vildtskytten trøstende, „skjøndt jeg er langt fra at ønske, at De ikke skal græde, for Graad letter ofte en Piges Følelser. Hvor kan hun være saaret, Slange? Jeg seer intet Spor af Blod eller noget Hul i Hud eller Klæder."

„Jeg har ingen Skade taget, Vildtskytte," stammede den unge Pige under Taarer. „Det er Skræk, forsikrer jeg Dem, og jeg seer, at Ingen, Gud være lovet, er kommen tilskade."

„Det er mærkeligt!" udbrød den umistroiske, ligefremme Jæger. „Jeg troede, at De var opvoiet over Koloni Svagheder, Judith, og at De var en Pige, som ikke lod sig kyse af Knaldet af et Gevær, der springer. Nei, jeg ansaae Dem virkeligt ikke for saa frygtsom! Hetty kunde nok være bleven forskrækket; men De har altfor megen Forstand og Dømmekraft til at burde være bange, naar Faren er forbi. De ere behagelige for Øiet, Høvding, og forunderlige, men meget ubestemte i deres Følelser."

Undseelsen gjorde Judith taus. Hendes Bevægelse havde ikke i mindste Maade været forstilt, men var heelt og holden udsprungen af en pludselig og ubetvingelig Skræk —

en Skræk, som hun, næsten fandt ligesaa uforklarlig selv, som den var det for hendes Omgivelser. Efterat have borttørret Sporene af sine Taarer, smilede hun dog atter og kunde snart deeltage i Latteren over hendes Taabelighed.

„Men De, Vildtskytte," lykkedes det hende omsider at sige, „er De virkeligt slet ikke kommen til Skade? Det synes næsten at være et Mirakel, at en Pistol kunde springe i Deres Haand og De komme derfra uden Tab af Lemmer eller Liv."

„Saadanne Vidundere ere slet ikke saa sjeldne blandt forslidte Vaaben. Den første Riffel, man gav mig, spillede mig det samme Puds og dog overstod jeg det, skjøndt jeg ikke kom saa uskadt derfra som denne Gang Thomas Hutter har nu een Pistol mindre, end han havde i Morges; men da det skete ved et Forsøg paa at vise ham en Tieneste, har han Intet at klage over. Kom nu og lader os undersøge Kisten nærmere."

Judith havde nu for saavidt overvundet sin Bevægelse, at hun kunde sættte sig igjen, og Undersøgelsen foretoges. Den første Gjenstand, som viste sig, var indhyllet i et Klæde og da det aabnedes, saaes det at være et af de dengang blandt Sofolk brugelige, mathematiske Instrumenter med de sædvanlige Zirater og Skruer af Messing. Vildtskytten og Chingachgook yttrede deres Beundring og Forbauselse over

det ubekjendte Instrument, der var blankt og glimrende, da det aabenbart var blevet omhyggeligt opbevaret.

„Det overgaaer Landmaalernes, Judith," udbrød Vildtskytten, efterat have vendt og dreiet Instrumentet flere Gange i Haanden; „jeg har tidt seet alle deres Redskaber og flemme og hjerteløse nok ere de, thi de komme aldrig ud i en Skov uden at vise Vei for Ødelæggelse, men intet af dem seer saa underfundigt ud som dette! Jeg er næsten bange for, at Thomas Hutter ikke er draget ud i Ørkenen med redelige Hensigter for dens Lykke. Har De nogensinde seet deres Fader befatte sig med Landmaaleri, Pige."

„Han er ikke Landmaaler, Vildtskytte, og forstaaer heller ikke at bruge dette Instrument, skjønt han synes at eie det. Troer De, at Thomas Hutter nogensinde har baaret den Kjole? Den er ligesaa meget for stor til ham, som dette Instrument overgaaer hans Lærdomme."

„Saaledes er det, saaledes maa det være, Slange, og den gamle Krabat maa paa en eller anden ubekjendt Maade være bleven Arving til en anden Mands Gods. Folk sige, at han har været Somand og denne Kiste og hele dens Indhold synes ogsaa — ha! Hvad er det? Det overgaaer langt Messinget og det sorte Træ paa Instrumentet!"

Vildtskytten havde aabnet en lille Pose, af hvilken han een for een fremtog Brikkerne til et Skakspil. De

vare af Elphenbeen, meget større end sædvanligt og udmærket godt udskaarne. Enhver Brik forestillede den Person eller Ting, hvoraf den bar Navnet; saaledes vare Springerne Riddere tilhest, Taarnene stode paa Elephanterne og selv Bønderne vare Menneskefigurer. Spillet var ikke fuldstændigt og nogle Sønderbrydelser røbede en ilde Medfart; men det Tilovers blevne var blevet omhyggelige gjemt og opbevaret. Endog Judith tilkjendegav Forundring, da disse ny Gjenstande fremstilledes for hende, og Chingachgook glemte i sin Beundring og Henrykkelse aldeles sin indianske Værdighed. Han tog hver eneste Brik og undersøgte den med utrættelig Tilfredshed, idet han viste den unge Pige de mere sindrige og paafaldende Dele af Arbeidet. Men Elephanterne voldte ham dog den største Glæde. De „Hughs!“, som han udstødte, medens han følte paa deres Snabler, Øren og Haler, vare meget tydelige og ligesaa lidt glemte han at lægge Mærke til Bønderne, der vare væbnede som Buesktytter. Denne Fremstilling varede flere Minuter, i hvilke Judith og Indianeren havde hele Henrykkelsen for dem selv. Vildtskytten sad taus, tankefuld og endog mørk, skjøndt hans Øie iagtog enhver af de to fornemste Skuespilleres Bevægelser og bemærkede enhver ny Eiendommelighed ved Brikkerne, altsom de stilledes til Skue. Intet Udbrud af Glæde, intet rosende Ord kom over hans Læber. Omsider bemærkede de to Andre hans Taushed og da talte han første Gang efterat Skakbrikkerne vare blevne fundne.

„Judith," spurgte han alvorligt, men med en Inderlighed, som grændsede nær til Ømhed, „have Deres Forældre nogensinde talt med Dem om Religionen?"

Den unge Pige rødmede, og de Purpurlyn, der fore over hendes skjønne Ansigt, lignede det ubestandige Farvespil paa Neapels Himmel i November. Men Vildtskytten havde bibragt hende en saadan Forkjærlighed for Sandhed, at hun ikke vaklede i sit Svar, men sagde ligefremt og oprigtigt:

„Min Moder har ofte talt med mig derom, min Fader aldrig. Jeg troer det gjorde min Moder bedrøvet at tale om vore Bønner og Pligter, men min Fader har ikke lukket sin Mund op om saadanne Ting, hverken før eller efter hendes Død."

„Det vil jeg troe, det vil jeg troe: Han har ingen Gud, ingen saadan Gud, som det sømmer sig et Menneske med hvid, eller engang med rød Hud at tilbede. Disse Ting ere Afgudsbilleder."

Judith studsede, og syntes et Øieblik at føle sig dybt krænket. Men efter nogen Betænkning lo hun endelig.

„Men troer De da, Vildtskytte, at disse Elphenbeens Dukker ere min Faders Guder? Jeg har ofte hørt tale om Afgudsbilleder og veed hvad de ere."

„Det er Afgudsbilleder," svarede den Anden bestemt. „Hvorfor skulde Deres Fader gjemme dem, naar han ikke tilbeder dem?"

„Vilde han gjemme sine Guder i en Pose og indelukke

dem i en Kiste? Nei, nei, Vildtskytte, min stakkels Fader fører sin Gud med sig, hvor han gaaer, og den er hans egne Lyster. Det kan gjerne være, at disse Ting ere Afgudsbilleder; jeg troer selv, at de ere det, efter hvad jeg har hørt og læst om Afgudsdyrkelse; men de ere komne fra et fjernt Land, ligesom alt det Andet, og ere faldne i Thomas Hutters Hænder, medens han var Somand."

"Det glæder mig, det glæder mig hjerteligt at høre det, Judith; for jeg troer ikke, at jeg kunde have faaet mig til at forsøge paa at hjælpe en hvid Afgudsdyrker ud af hans Forlegenhed. Den gamle Mand er af min Farve og Nation og jeg vilde gjerne være ham til Nytte; men det vilde have kostet mig megen Overvindelse at gjøre det, dersom han havde foragtet alle sine Gaver i Henseende til Religionen. Dette Dyr synes at volde Dig megen Glæde, Slange, skjønt det dog ikke er Andet, end et Afgudsbillede."

"Det er en Elephant," faldt Judith ham i Talen. "Jeg har tidt seet Billeder af saadanne Dyr i Forterne og Moder havde en Bog, hvori der stod en trykt Beskrivelse af dem. Fader brændte den tillige med de andre Bøger, for han sagde, at Moder holdt altfor meget af at læse; det var ikke længe forend Moder døde og jeg har undertiden tænkt, at dette Tab fremskyndede hendes Død."

Dette sagdes ligesaa lidet med Letsindighed, som med dyb Følelse. Det sagdes uden Letsindighed; thi Judith blev

bedrøvet ved sine Erindringer, og dog var hun bleven altfor vant til at leve for sit eget Jeg og sin Forfængelighed til at kunne føle de Forurettelser, der vare vederfarede hendes Moder, meget dybt. Der udfordredes overordentlige Omstændigheder til at vække et rigtigt Begreb om hendes Stilling og virre de bedre Følelser hos denne skjønne, men vildledede Pige, og saadanne Omstændigheder vare endnu ikke indtraadte i hendes korte Tilværelse.

„Enten det nu er en Elephant eller ikke, saa er det et Afgudsbillede," svarede Jægeren, „og bør ikke være i en Christens Gjemme."

„Godt for Irokeserne!" sagde Chingachgook, idet han nødigt slap det ene af Taarnene, da hans Ven tog det fra ham for atter at lægge det i Posen. „Elephon kjøbe hele Stamme — kjøbe næsten Delawarer."

„Ja, det vilde den, som Enhver, der kjender Noget til Rødhudernes Natur, maa indsee," svarede Vildtskytten; „men den Mand, der giver falske Penge ud, Slange, er ligesaa slet som den, der gjør dem. Har Du nogensinde kjendt en retfærdig Indianer, som ikke vilde foragte at sælge et Ilderskind for et egte Maarskind, eller udgive et Stinkdyr for en Bæver? Jeg veed, at nogle faa af disse Afgudsbilleder, maaskee een af disse Elephanter, vilde kunne kjøbe Thomas Hutters Fribed, men det strider imod Samvittigheden at udgive saadanne falske Penge. Maaskee ingen indianst Stamme her i Egnen er rigtige Afgudsdyrkere,

men nogle af dem ere saa nær ved at være det, at hvide Gaver burde være meget forsigtige med at opmuntre dem i deres Vildfarelse."

"Hvis Afgudsdyrkelse er en Gave, Vildtskytte, og Gaver ere hvad De synes at ansee dem for, kan Afgudsdyrkelse hos saadanne Mennesker neppe være en Synd," svarede Judith med større Raskhed end Besindighed.

"Gud giver ingen af sine Skabninger saadanne Gaver, Judith," svarede Jægeren. "Han maa tilbedes under et eller andet Navn, men ikke Skabninger af Metal eller Elphenbeen. Det gjør Intet til Sagen, om Alles Fader kaldes Gud eller Manitu, Gud eller den store Aand, han er derfor ligefuldt vor fælleds Skaber og Herre; ei heller har det meget at sige, om de Retfærdiges Sjæle komme i Paradiis eller til de lykkelige Jagtegne, eftersom han kan sende hver sin Vei efter hans Velbehag og Viisdom; men mit Blod stirkner, naar jeg seer dødelige Mennesker saaledes indhyllede i Mørke og Overtro, at de af Jord, Træ eller Been — Ting, som ere gjorte af deres egne Hænder — forfærdige ubevægelige, bevidstløse Billeder og derpaa falde ned for dem og tilbede dem som en Gudedom!"

"Men, Vildtskytte, disse Elphenbeens Tingester ere maaskee slet ikke Afgudsbilleder. Nu husker jeg, at jeg har seet, at en af Officererne i Fortet havde en Ræv og nogle Gjæs, der vare forfærdigede i det omtrent lignende Øiemed

som disse, og her er noget Haardt, der indsyet i et Klæde og maaske bører til Deres Afgudsbilleder."

Vildtskytten tog den Pakke, Pigen rakte ham, og ved at løse den op, fandt han Brædtet inden i den. Det var ligesom Brikkerne stort og pragtfuldt og indlagt med Ibenholt og Elphenbeen. Ved at lægge det Hele sammen gik Jægeren, skjøndt ikke uden mange Tvivl, langsomt over til Judiths Mening og indrømmede omsider, at de formeentlige Afgudsbilleder alene vare nogle mærkeligt udskaarne Brikker til et eller andet ubekjendt Spil. Judith besad den Takt at bruge sin Seir med stort Maadehold og hentydede aldrig, end ikke i fjerneste Maade, paa sin Bundsforvantes latterlige Feiltagelse.

Opdagelsen af Brugen af de udsædvanlige smaa Billeder afgjorde Spørgsmaalet om den foreslaaede Løsepenge. Det indrømmedes enstemmigt — og Alle kjendte Indianernes Svagheder og Tilbøieligheder — at Intet rimeligviis mere egnede sig til at friste Irokesernes Begjerlighed, end Elephanterne i Særdeleshed. Lykkeligviis bekandt samtlige Taarne sig blandt Brikkerne og man besluttede tilsidst, at disse fire Dyr med deres Taarne paa Ryggen skulde udgjøre den Løsepenge, man vilde tilbyde. Resten af Brikkerne skulde derimod, ligesom alle de andre Gjenstande i Kisten, gjemmes og kun benyttes som et sidste Middel. Saasnart disse Beslutninger vare tagne, blev enhver Ting, med Undtagelse af de for Stammen bestemte, igjen lagt

i Kisten og samtlige Klæder atter knyttede sammen, saaledes som de vare fundne, og det er meget muligt, at dersom Hutter paa ny kunde være bleven sat i Besiddelse af Kastellet, vilde han have tilbragt sine øvrige Dage i det, uden at have næret den mindste Mistanke om det Indgreb, der var skeet i hans Kistes Hemmelighed. Den sprungne Pistol vilde maaskee snarest have røbet det Skete, men den blev lagt ved Siden af Magen til den og Alting trykket sammen ligesom tidligere, uden at engang en halv Snees Pakker, der endnu laa i Kisten, bleve aabnede. Da dette var skeet, blev Laaget lukket, Hængelaasene satte for og Nøglen dreiet om, hvorpaa denne atter gjemtes i den Lomme, hvori den var bleven fundet.

Der medgik over en Time med at raadslaae om den fornødne Fremgangsmaade og med at lægge enhver Ting paa sit Sted. Man standsede ofte for at tale sammen og Judith, som følte et levende Velbehag ved den aabne, uforstilte Beundring, hvormed Vildskyttens ærlige Øie betragtede hendes smukke Ansigt, fandt Leilighed til at forlænge Samtalen med en Behændighed, der synes at være det qvindelige Koqvetteri medfødt. Vildtskytten var virkeligt den Første, der syntes at lægge Mærke til den Tid, der saaledes spildtes, og gjorde de Andre opmærksomme paa Nødvendigheden af at foretage Noget for at iværksætte den til Fangernes Løskjøbelse lagte Plan. Chingachgook var forbleven i Hutters Sovekammer, hvor Elephanterne vare gjemte,

for at gotte sig ved Synet af Billederne af disse saa vidunderlige og fremmede Dyr. Maaskee sagde et Instinkt ham, at hans Nærværelse ikke vilde være de Andre slet saa kjærkommen som hans Fraværelse; thi Judith var ikke synderligt tilbageholden i at vise sin Forkjærlighed, og Delawareren kunde som forlovet ikke være ubekjendt med Tegnene paa den stærkeste af alle Lidenskaber.

„Ja, Judith," sagde Vildtskytten, idet han stod op, efterat Samtalen havde varet meget længere, end han havde troet, „det er behageligt at tale med Dem og afgjøre alle disse Ting, men Pligten kalder os andetsteds hen. I al denne Tid have Hurry og Deres Fader, ikke at tale om Hetty —"

Ordet afbrødes i den Talendes Mund; thi i samme Øieblik hørtes lette Fjed paa Platformen eller Fortouget, en menneskelig Skikkelse formørkede Døren og den sidstnævnte Person stod for ham. Det dæmpede Udraab, som undslap Vildtskytten og Judiths svage Skrig vare neppe hørte, førend en ung indiansk Kvinde paa mellem femten og sytten Aar stod ved Siden af hende. De to Indtrædende havde havt Mokkasiner paa Fødderne, og følgeligen næsten aldeles ingen Larm gjort; men saa uventet og hemmeligt de end havde indfundet sig, havde deres Komme dog ikke kunnet forstyrre Vildtskyttens Fatning. Det Første, han gjorde, var at tale hurtigt paa Delawarisk til sin Ven for at paalægge ham at holde sig af Syne, medens han stod paa

Bagt, og det næste, at gaae hen til Døren for at forvisse sig om Farens Omfang. Der var imidlertid ikke kommet Andre og et simpelt Befordringsmiddel i Skikkelse af en Flaade, der laa og flød ved Siden af Arken, forklarede strax, paa hvilken Maade Hetty var bleven bragt over Søen. To udgaaede, tørre og følgeligt letflydende Fyrrestammer vare blevne forbundne med Grene og Vidier og en lille Forhøining af Kastanietræ var plumpt anbragt oven paa dem. Her var Hetty bleven sat paa en Træklods, medens den unge Irokeser havde roet det ukunstlede og langsomme, men fuldkomment sikkre Fartøi fra Kysten. Saasnart Vildtskytten noie havde undersøgt dette Fartøi og overtydet sig om, at Intet ellers var i Nærheden, rystede han paa Hovedet og mumlede, som han pleiede, ved sig selv:

„Det kommer der af at ligge i en anden Mands Kiste! Havde vi været aarvaagne og brugt vore Øine, vilde en saadan Overrumpling aldrig være sket, og naar en Dreng har kunnet gjøre dette, kunne vi see, hvad vi kunne vente os, naar de gamle Krigere først rigtigt begynde at bruge deres Kunster. Imidlertid baner det Vei for en Underhandling og jeg vil høre, hvad Hetty har at sige."

Saasnart Judiths Overraskelse og Forskrækkelse havde lagt sig lidt, vege de for en kjærlig Glæde over hendes Søsters Tilbagekomst. Hun trykkede hende til sin Barm og kyssede hende ligesom hun pleiede at gjøre i deres Barndoms og Uskyldighedens Dage. Hetty selv var mindre

bevæget; thi for hende var der ingen Overraskelse tilstede og hendes Kraft opretholdtes ved hendes Forsæts Reenhed og Helligbed. Paa sin Søsters Begjering satte hun sig og begyndte at fortælle sine Handelser siden de vare skiltes ad. Hun begyndte netop sin Fortælling, da Vildtskytten kom tilbage og han blev følgeligt en opmærksom Tilhører, medens den unge Irokeser stod i Nærheden af Døren, tilsyneladende ligesaa ligegyldig som en af dennes Stolper for hvad der foregik.

Den unge Piges Beretning var tilstrækkeligt klar, indtil hun kom til det Tidspunkt, da vi forlode hende i Leiren efter Samtalen med Høvdingerne og i det Øieblik, da Tys forled hende paa den beskrevne pludselige Maade. Resten af Historien ville vi fortælle med hendes egne Ord.

„Medens jeg læste Skriften for Høvdingerne, Judith, vilde Du ikke kunne have seet, at den gjorde nogen Forandring i deres Sind," sagde hun; „men naar Froet nedlægges, varer det. Gud nedlagde Froet til alle Træerne — —"

„Ja, det gjorde han, det gjorde han," mumlede Vildtskytten, „og en herlig Afgrøde er opvoxet deraf."

„Gud nedlagde Froet til alle Træerne," vedblev Hetty efter et Øiebliks Pause, „og Du seer til hvilken Høide og Skyggefuldhed de ere opvoxede! Saaledes gaaer det ogsaa med Bibelen. Du læser maaskee et Vers i Aar og glemmer

det, men om et Aars Tid falder det Dig ind igjen, naar Du mindst ventede at buske paa det."

"Og saae Du Noget heraf blandt de Vilde, stakkels Hetty?"

"Ja, Judith, og det snarere og fuldstændigere, end jeg endog havde ventet. Jeg blev ikke længe hos Fader og Hurry, men gik bort med Tys for at spise Frokost. Da vi vare færdige dermed, kom Høvdingerne hen til os og da mærkede vi Frugterne af det Frø, der var blevet nedlagt. De sagde, at det, jeg havde læst for dem i den gode Bog, var rigtigt — det maatte være rigtigt — det klang rigtigt, ligesom naar en yndig Fugl sang i deres Øren, og de bade mig gaae tilbage og sige det samme til den store Krigs, der havde fældet en af deres Tapyre, og sige det til Dig og sige, hvor glade de vilde være ved at gaae i Kirke her i Kastellet, eller at komme ud i Solen og høre mig læse mere i den hellige Bog, og at sige Dig, at de ønske, at Du vil laane dem nogle Kanoer, for at de kunne bringe Fader og Hurry og deres Fruentimmer her over til Kastellet, hvor vi Alle kunne sidde paa Fortouget og høre paa de blege Ansigters Manitus Sang. See, Judith, har Du nogensinde hørt Noget, der saa tydeligt viser Bibelens Magt, som dette?"

"Dersom dette var sandt, vilde det i Sandhed være et Mirakel, Hetty. Men Alt dette er ikke Andet, end indianst

Snedighed og Forræderi for at kunne faae os i deres Vold ved List, da de see, at de ikke kunne gjøre det ved Magt."

„Tvivler Du paa Bibelen, Søster, siden Du bedømmer de Vilde saa strengt."

„Jeg tvivler ikke paa Bibelen, stakkels Hetty, men jeg tvivler stærkt paa en Indianer og en Irokeser. Hvad siger De til dette Besøg, Vildtskytte?"

„Lad mig først tale et Par Ord med Hetty," svarede han; „blev denne Flaade gjort istand, efterat De havde spist Frokost, min Pige, og gik De fra Leiren til Stranden her lige overfor os?"

„Ak nei, Vildtskytte, Flaaden var allerede færdig og laa i Vandet; skulde det være skeet ved et Mirakel, Judith?"

„Ja, ja, ved et indianst Mirakel," svarede Jægeren. „De ere dreven nok i det Slags Mirakler. Og De fandt Flaaden færdig og liggende i Vandet og ligesom ventende paa sin Ladning?"

„Det forholdt sig Altsammen som De siger. Flaaden laa i Nærheden af Leiren og Indianerne satte mig paa den og havde Touge af Bast og de trak mig hen til Stedet ligeoverfor Kastellet og befalede derpaa det unge Menneske at roe mig herover."

„Og Skovene vrimle af disse Landstrygere, der vente paa, hvad Udfaldet af Miraklet vil blive. Nu fatte vi denne Sag, Judith, og ville først skille os af med denne unge kanadiske Blodsuger, og derpaa overveie vor egen

Fremgangsmaade. De og Hetty maa lade os være ene, efterat De først har bragt mig Elephanterne, som Slangen staaer og beundrer; thi det gaaer ikke an at lade denne springende Hjort være alene et Øieblik, ellers laaner han en Kano uden at spørge om Forlov.«

Judith gjorde som han bad, idet hun først bragte Brikkerne og derpaa med sin Søster begav sig ind i deres eget Værelse. Vildtskytten havde erhvervet sig nogen Kundskab i de fleste Dialekter i den Egn og kunde tilstrækkeligt Irokesisk til at føre en Samtale i dette Sprog. Idet han derfor vinkede ad Ynglingen, led han ham sætte sig paa Kisten og satte derpaa de to af Taarnene pludseligt ben for ham. Indtil dette Øieblik havde den unge Vilde ikke tilkjendegivet en eneste forstaaelig Bevægelse eller Tanke. Der var mange Ting paa og omkring dette Sted, som vare ham aldeles fremmede, men han havde vedligeholdt sin Fatning med philosophisk Selvbeherskelse. Vel havde Vildtskytten bemærket, at hans sorte Øie havde betragtet Forsvarsanstalterne og Vaabnene, men denne Undersøgelse var bleven anstillet med en saa uskyldig Mine, paa en saa begavende, dersk og drengeagtig Maade, at kun den, der var bleven oplært i en lignende Skole, kunde have mistænkt dens Hensigt. Men i det Øieblik, den Vildes Øine faldt paa det udskaarne Elfbenbeen og Billederne af de vidunderlige, ubekjendte Dyr, overvældedes han af Forbauselse og Beundring. Den Maade, hvorpaa de Indfødte paa Øerne i Sydhavet

først betragtede det civiliserede Livs Legetøier, er ofte bleven beskrevet, men Læseren er ikke saa fortrolig med en amerikansk Indianers Væsen under lignende Forhold. I dette enkelte Tilfælde lod den unge Irokeser eller Huroner et Udraab af Henrykkelse undslippe sig, men derpaa gjorde han Vold paa sig selv, som om han havde gjort sig skyldig i en Usømmelighed. Derefter ophørte hans Øine at vandre omkring og forbleve fængslede ved Elephanterne, af hvilke han endog efter en kort Tøven vovede at tage den ene i Haanden. Vildtskytten forstyrrede ham ikke i fulde ti Minuter, da han vidste, at Knøsen indprentede sig disse Mærkværdigheder saa noie, for at han efter sin Tilbagekomst kunde meddele de Ældre den ombyggeligste og nøiagtigste Beskrivelse af dem. Da Jægeren troede at have indrømmet tilstrækkelig Tid til at frembringe den tilsigtede Virkning, lagde han en Finger paa Ynglingens nøgne Knæ og henledede hans Opmærksomhed paa sig selv.

„Hør," sagde han, „jeg ønsker at tale med min unge Ven fra Kanada. Lad ham glemme dette Vidunder for et Øieblik."

„Hvor er den anden blege Broder?" spurgte Drengen, idet han saae op og lod den Tanke, som førend Skakbrikkernes Fremsættelse mest havde beskjæftiget ham, uvilkaarligt undslippe sig.

„Han sover, eller hvis han ikke er falden i Søvn, saa befinder han sig dog i det Værelse, hvor Mandfolkene

sove," svarede Vildtskytten. „Hvoraf vidste min unge Ven, at her var nok Een?"

"Saae ham fra Land. Irokeser have faaet lange Øine — see gjennem Skyerne — see Bunden af den store Kilde."

„Godt, Irokeserne ere velkomne. To blege Ansigter ere Fanger i Dine Fædres Leir, Dreng."

Drengen nikkede og lod, som om han betragtede denne Omstændighed med den største Ligegyldighed, skjønt han strax efter smilede, ligesom hoverende over sin Stammes overlegne Behændighed.

"Kan Du sige mig, Dreng, hvad Eders Høvdinger have i Sinde med disse Fanger, eller have de maaskee endnu ikke taget nogen Beslutning?"

Drengen saae et Øieblik en Smule forundret paa Jægeren og satte derpaa kolblodigt Spidsen af Vegefingeren til sit eget Hoved lige ovenover det venstre Øre og førte den omkring Issen med en Nøiagtighed og Færdighed, der viste, hvor godt han var bleven øvet i denne for hans Stamme eiendommelige Kunst.

„Naar?" spurgte Vildtskytten, hvis Barm hævede sig ved denne kolblodige Ytring af Ligegyldighed for Menneskeliv. "Og hvorfor ikke føre dem med til Eders Wigwamer?"

"Vei for lang og fuld af blege Ansigter. Wigwam fuld og Skalper dyre. Lille Skalp, meget Guld."

"Ja, det forklarer det — ja, det forklarer det. Man

behøver ikke at være tydeligere. Nu veed Du, Dreng, at den ældste af Eders Fanger er disse to unge Fruentimmers Fader og den anden den Enes Beiler. Pigerne ville naturligviis gjerne frelse saadanne Venners Skalper og ville give to Elphenbeens Dyr i Løsepenge, et for hver Skalp. Vend tilbage og sig dette til Dine Høvdinger og bring mig Svar førend Solen gaaer ned."

Drengen gik ivrigt ind paa Planen og med en Øvrighed, der ikke efterlod nogen Tvivl om, at han vilde udrette sit Hverv med Forstand og Hurtighed. For et Øieblik glemte han al Ærgjerrighed og Stammefjendskab mod Englænderne og deres Indianere over Dysket om at see sin Stamme i Besiddelse af en saadan Skat og Vildtskytten var tilfreds med det Indtryk, han havde gjort. Vel foreslog Drengen at tage den ene af Elephanterne med som en Prøve paa den anden; men hans Medunderhandler var altfor skarpsindig til at samtykke heri, da han heelt vel vidste, at den aldrig vilde naae sit Bestemmelsessted, naar den betroedes saadanne Hænder. Denne lille Vanskelighed blev snart hævet og derpaa lavede Drengen sig til at tage bort. Medens han stod paa Platformen og var i Begreb med at bestige Flaaden, tøvede han og vendte sig rask om med det Forslag at laane en Kano som det bedste Middel til at forkorte Underhandlingen. Vildtskytten afslog roligt Begjæringen og efter en kort Tøven roede Drengen langsomt bort fra Kastellet i Retningen mod et Krat paa Kysten, der ikke laa fuldt en halv Miil borte. Vildtskytten satte sig

paa en Stol og iagttog Gesandtens Bevægelser, idet han undertiden nøie betragtede hele Udstrækningen af Kysten saa langt Øiet kunde naae; derpaa støttede han Albuen paa Knæet og blev i lang Tid siddende med Hagen hvilende i Haanden.

Under Samtalen mellem Vildtskytten og Drengen foregik et heelt andet Optrin i det tilstødende Værelse. Hettyhavde spurgt efter Delawareren og da hun var bleven underrettet om, hvorfor og hvor han holdt sig skjult, gik hun ind til ham. Den Maade, hvorpaa Chingachgook modtog hende, var ærbødig og blid. Han fattede hendes Charakteer og hans Tilbøielighed til at være mild imod et saadant Væsen forøgedes uden Tvivl ved Haabet om at erholde Underretning om hans Trolovede. Saasnart Pigen var kommen ind, satte hun sig og opfordrede Indianeren til at tage Plads i Nærheden af sig, men forblev taus, som om hun fandt det sømmeligt, at han spurgte hende, førend hun gav sig til at tale om den Gjenstand, der laa hende paa Hjertet. Men da Chingachgook ikke fattede denne Følelse, forblev han ærbødigt opmærksom for hvad hun maatte behage at sige ham.

„Du er Chingachgook — Delawarernes store Slange, er Du ikke?" begyndte Pigen omsider paa sin eiendommelige, ligefremme Maade, idet Ønsket om at komme videre berøvede hende Herredømmet over sig selv, medens hun dog først vilde være vis paa, at hun talte med den rette Person.

„Chingachgook," svarede Delawareren med alvorlig Værdighed. „Det betyde stor Slange paa Vildtskyttes Maal."

„Nu, det er ogsaa mit Maal. Vildtskytten og Fader og Judith og jeg og stakkels Hurry Harry — Kjender Du Henry March, store Slange? Dog jeg veed Du kjender ham ikke, ellers vilde ogsaa han have talt om Dig."

„Nævnede nogen Tunge Chingachgook, hviede Lilie?" thi saaledes havde Høvdingen benævnt den stakkels Hetty. „Blev hans Navn sunget af en lille Fugl blandt Irokeserne?"

I Begyndelsen svarede Hetty ikke, men led med den ubeskrivelige Følelse, der vækker Deeltagelse og Forstand blandt de Unge og Uvede af hendes Kjøn. Hovedet synke og Blodet foer op i hendes Kinder, førend hun kunde finde Mælet. Det vilde have overgaaet hendes Kræfter at forklare denne Forvirring, men om den stakkels Hetty end ikke kunde raisonnere ved enhver Leilighed, saa kunde hun dog stedse føle. Mødmen veeg langsomt fra hendes Kinder og den unge Pige saae skjelmsk paa Indianeren, smilende med Barnets Usyldighed og Qvindens Deeltagelse.

„Min Søster, den hviede Lilie, hørte en saadan Fugl!" tilføiede Chingachgook og det med en Blidhed i Stemme og Væsen, der vilde have forbauset dem, som undertiden hørte de skjærende Skrig, der ofte kom ud af den samme Strube; deslige Overgange fra det Haarde og Gutturale til det Bløde og Melodiøse ere nemlig ikke sjeldne i de

sædvanlige indianske Samtaler. „Min Søsters Øren vare aabne — har hun mistet sin Tunge?“

„Du er Chingachgook — Du maa være det; thi her er ingen anden rød Mand, og hun troede Chingachgook vilde komme.“

„Chin—gach—gook,“ sagde han, udtalende Navnet langsomt, og dvælende ved hver enkelt Stavelse; „ster Slange paa Jergeese Maal.“

„Chin—gach—gook.“ gjentog Hetty paa samme betænksomme Maade; „ja, saaledes udtalte Tys det; Du maa være Høvdingen.“

„Wah-ta!-Wah,“ tilføiede Delawareren.

„Wah-ta!-Wah, eller Tys-e!-Tys. Jeg synes, at Tys er smukkere end Wah, og derfor kalder jeg hende Tys.“

„Wah! meget sødt i Delawarers Øren.“

„Du lader det klinge anderledes end jeg. Men ligemeget; jeg hørte den Fugl synge, Du taler om, store Slange.“

„Vil min Søster sige Sangens Ord? Hvad hun synger mest — hvorledes hun seer ud — om hun ofte leer?“

„Hun sang Chingachgook ofterc, end nogen anden Ting, og hun lo hjerteligt, da jeg fortalte hende, hvorledes Irokeserne vadede ud i Vandet efter os, men ikke kunde fange os. Jeg haaber, at disse Bjelker ikke have Øren, Slange?“

„Frygt ikke Bjelker; frygt Søster i Kammer ved Siden af. Frygt ikke Irokeser; Vildtskytte stopper hans Øine og Øren med sære Dyr."

„Jeg forstaaer Dig, Slange, og jeg forstod Tys. Undertiden troer jeg ikke, at jeg er halvt saa svagsindet, som de Andre sige, at jeg er. See nu op til Loftet, saa skal jeg fortælle Dig Alt. Men Du forskrækker mig; Du seer saa hidsig ud, naar jeg taler om Tys."

Indianeren beherskede sine Blikke og opfyldte Pigens enfoldige Begjering.

„Tys bad mig med meget dæmpet Stemme sige Dig, at Du ikke maatte troe Irokeserne i nogen Ting. De ere fiendigere, end alle andre Indianere hun kjender. Og saa siger hun, at der er en stor, klar Stjerne, som kommer op over Bjerget omtrent en Time efterat det er blevet mørkt (Tys havde betegnet Planeten Venus uden at vide det) og naar den lader sig see, vil hun være paa den Pynt, hvor jeg landede i Nat, og der maa Du komme med en Kano og hente hende."

„Godt; Chingachgook forstaaer allerede ret godt nu; men han forstaaer bedre, naar Søster synger for ham igjen."

Hetty gjentog sine Ord, idet hun tydeligere forklarede, hvilken Stjerne der var meent, og omtalte den Deel af Pynten, hvor han skulde vove sig i Land. Derpaa gik hun paa sin ukunstlede Maade over til at berette sin Sammenkomst med den unge Indianerinde og gjentog flere af

hendes Yttringer og Anskuelser, der vakte en ster Fryd i hendes Forlovedes Hjerte. I Særdeleshed gjentog hun hendes Formaninger om, at de skulde være paa deres Vest med Forræderi, en Advarsel, der imidlertid neppe behøvedes til Mænd, der vare saa listige som de, hvem den gjaldt. Hun forklarede ligeledes med tilstrækkelig Klarhed — thi ved saadanne Gjenstande svigtede hendes Sjælsevner hende sjeldent — Fjendens nærværende Stilling og de Bevægelser, han havde foretaget siden om Morgenen. Tys havde været paa Flaaden med hende, indtil den gik fra Land, og befandt sig nu et eller andet Sted i Skoven ligeoverfor Kastellet og vilde ikke vende tilbage til Leiren førend Natten nærmede sig, da hun haabede at kunne slippe bort fra sine Ledsagere, medens de paa Hjemveien fulgte langs med Kysten, og skjule sig paa Pynten. Ingen syntes at have Mistanke om Chingachgeeks Nærværelse, skjøndt det nødvendigviis var bekjendt, at en Indianer den foregaaende Aften var kommen ind i Arken og det formodedes, at han siden havde viist sig i og omkring Kastellet i et blegt Ansigts Dragt. Men der herskede dog et Slags Tvivl om den sidste Omstændighed; thi da det var paa den Aarstid, at de hvide Mænd ventedes at ankomme, nærredes der en vis Frygt for, at Kastellets Besætning kunde være bleven forstærket paa denne sædvanlige Maade. Alt dette havde Tys meddeelt Hetty, medens Indianerne trak dem langs med

Kysten, da Strækningen, der var over ser Mile, havde ydet Tid nok dertil.

„Jys veed ikke selv, om de have Mistanke til hende eller ikke, eller om de have Mistanke til Dig; men hun haaber, at ingen af Delene er Tilfældet. Og siden jeg nu, Slange, har sagt Dig saa meget fra Din Forlovede," vedblev Hetty, idet hun sig selv uafvidende greb en af Indianerens Hænder og legede med Fingrene, ligesom et Barn ofte sees at lege med Faderens eller Moderens, „maa Du ogsaa lade mig sige Dig noget fra mig selv. Naar Du gifter Dig med Jys, maa Du være god med hende og smile til hende, saaledes som Du nu smiler til mig, og ikke være barsk med hende, saaledes som nogle af Høvdingerne ere med deres Koner. Vil Du love mig det?"

„Altid god med Wah! For svæd til at snees haardt; ellers brækker hun."

„Ja, og ogsaa smile; Du veed ikke, hvor meget en Pige længes efter et Smiil af den, hun elsker. Fader smilede nerpe een Gang til mig, da jeg var hos ham — og Hurry — ja — Hurry talte hvit og le; men jeg troer heller ikke, at han smilede een Gang. Du kjender jo Forskjellen mellem at le og at smile?"

„Le bedst; hore Wah! le, troer Fugl synge."

„Jeg veed det; hendes Latter er behalig; men Du maa smile. Og saa, Slange, maa Du heller ikke lade hende bære Byrder eller hakke Jorden, som saa mange Indi-

andre gjøre, men behandle hende mere saaledes, som de blege Ansigter behandle deres Koner."

„Wah-ta-! Wah intet blegt Ansigt, faaet rød Hud rødt Hjerte, røde Følelser. Heelt rød; intet blegt Ansigt. Maa bære Papoose."

„Enhver Qvinde bærer gjerne sit Barn," sagde Hetty smilende, „og der er intet Ondt i det; men Du maa elske Tys og være blid og god med hende; thi hun er selv blid og god."

Chingachgook bukkede alvorligt og det lod derpaa, som om han syntes, at det nu kunde være nok om denne Deel af Sagen. Førend Hetty fik Tid til at fortsætte sine Meddelelser, hørtes Vildtskytten i det ydre Værelse at kalde paa sin Ven, og i samme Øieblik stod Slangen op for at adlyde Opfordringen og Hetty begav sig til sin Søster.

Fjortende Kapitel.

Det Første, Delawareren foretog sig, da han atter var kommen ud til sin Ven, var med største Alvorlighed at befrie sig fra sin uciviliserede Dragt og atter fremtræde som indianst Krigere. Vildtskyttens Indsigelser afviste han

ved at meddele, at det var Irokeserne bekjendt, at der befandt sig en Indianer i Kastellet, og at han langt sandsynligere vilde henlede deres Mistanke paa hans egentlige Hensigt, dersom han beholdt sin Forklædning, end om han viste sig aabenlyst som et Medlem af en fjendtlig Stamme. Da Vildtskytten erfarede Sagens rette Sammenhæng og hørte, at han havde taget Feil i sin Formodning om, at det var lykket Høvdingen at betræde Arken ubemærket, samtykkede han villigt i Forandringen, eftersom ethvert yderligere Forsøg paa Forstillelse vilde være frugtesløst. Der laa imidlertid en blidere Følelse, end den Indianeren havde angivet, til Grund for hans Ønske om at vise sig som en Skovens Søn. Han havde hørt, at Tys befandt sig paa Kysten ligeoverfor, og Naturen seirede for saavidt over alle Særregenheder af Vaner, Stamme og Folkeslag, at den vakte en lignende Følelse hos denne unge, vilde Krieger, som under lignende Forhold vilde være bleven fundet hos de meest forfinede Beboere af en Stad. Der laa en blid Tilfredsstillelse i den Tanke, at den, han elskede, kunde see ham, og da han traadte ud paa Platformen i sin tarvelige, indfødte Dragt som en Ørkenens Apollo, opfyldtes hans Indbildningskraft og blødgjordes hans Hjerte af hundrede af de ømmere Forestillinger, der fare gjennem en Elskers Hjerne.

Alt dette var fremmed for Vildtskytten, der ikke var nogen Indviet i Kupides Mysterier, men hvis Sjæl var

langt mere beskjæftiget med de Forhold, der paatrængte sig hans Opmærksomhed, end med nogen af Kjærlighedens ustadige Indfald. Han bragte derfor snart igjen sin Stalbroder til at mindes deres nærværende Stilling ved at kalde ham til et Slags Krigsraad, hvor det skulde afgjøres, hvorledes de for Fremtiden vilde gaae tilværks. I den derpaa følgende Samtale gjorde de hinanden gjensidigen bekjendte med, hvad der var forefaldet i den Sammenkomst, Enhver af dem havde havt. Chingachgook hørte Beretningen om Traktaten angaaende Løsprengene og Vildtskytten alle Hetty's Meddelelser. Den sidstnævnte hørte med ædelmodig Deeltagelse paa sin Vens Forhaabninger og lovede ham al den Bistand, han kunde yde.

"Det er vort Hovedærinde, som Du veed, Slange; for denne herlens Fegten for Kastellet og gamle Hutters Døttre er jo kommen reent tilfældigviis. Ja, ja, jeg skal være virksom ved at hjælpe lille Ys, som ikke alene er en af de bedste og smukkeste Piger i Stammen, men den allerbedste og allersmukkeste. Jeg har bestandigt opmuntret Dig, Høvding, i Din Ynde for hende og det er tillige rigtigt, at en stor og gammel Slægt som Din ikke udøver. Dersom et Fruentimmer med rød Hud og røde Gaver kunde komme mig nær nok til, at jeg kunde ønske mig hende til Kone, saa vilde jeg søge om Magt til Ys, men det kan aldrig skee; nei, det kan aldrig skee. Det glæder mig i alt Fald, at Hetty har truffet Ys; for om

hun ogsaa har det lidt knapt paa Vid og Forstand, saa har den Anden nok for dem Begge. Ja, Slange," vedblev han med hjertelig Latter; „stil dem ved Siden af hinanden og der findes ikke to flinkere Piger i hele Kolonien York."

„Jeg vil drage til Irokesernes Leir," svarede Delawareren alvorligt „Ingen kjender Chingachgook uden Wab! og en Overenskomst om Liv og Skalper burde afsluttes af en Høvding! Giv mig de sælsomme Dyr og lad mig tage en Kano."

Vildtskytten sænkede Hovedet og legede med Enden af en Redestang i Vandet, medens han sad og dinglede med Benene ud over Randen af Platformen, ligesom et Menneske, der falder i dybe Tanker ved det pludselige Frembrud af en ny Idee. Istedetfor strax at besvare sin Vens Forslag, begyndte han at tale med sig selv, en Omstændighed, der imidlertid paa ingen Maade gjorde hans Ord mere sande, eftersom han udmærkede sig ved at sige hvad han tænkte, enten saa deslige Bemærkninger gjaldt ham selv eller Andre.

„Ja, ja," sagde han, „det maa være hvad man kalder Kjærlighed! Jeg har hørt sige, at den undertiden reent forstyrrer Fornuften og gjør en ung Mand ligesaa hjælpeløs i Hensende til Beregning og Forsigtighed som et umælende Dyr. Hvem skulde have troet, at Slangen saaledes kunde miste sin Fornuft, List og Visdom! Vistnok maa vi

see til at faae Tys bort og dem gifte, saasnart vi ere komne tilbage til Stammen, ellers vil Høvdingen ikke have mere Nytte af denne Krig, end af en lidt usædvanlig og ualmindelig Jagt. Ja, ja, han bliver aldrig den Mand, han var, før han faaer denne Sag ud af Hovedet og kommer til sine Sandser igjen, ligesom alle andre Mennesker. Det kan ikke være Dit Alvor, Slange, og derfor vil jeg ikke sige stort om Dit Tilbud. Men Du er en Høvding og vil snart blive sendt ud paa Krigsstien i Spidsen for Mænd og jeg vil bare spørge Dig, om det kunde falde Dig ind at give Din Styrke i Fjendens Haand, førend Kampen er forbi?"

"Wah!" udbrød Indianeren

"Ja, Wah! — Jeg veed nok, at det er Wah! og atter Wah! Jeg er virkeligt bedrøvet og ydmyget paa Dine Vegne, Slange. Jeg har aldrig hørt en saa svag Tanke komme fra en Høvding og det een, der allerede har faaet et Navn for at være viis, uagtet han er ung og uerfaren. En Kano faaer Du ikke saalænge Venskabets og Advarslens Stemme kunne regnes for Noget!"

"Min Ven med det blege Ansigt har Ret. Der kom en Sky over Chingachgooks Aasyn og Svaghed i hans Aand, medens hans Øine vare dunkle. Min Broder har en god Hukommelse for gode Gjerninger og en svag Hukommelse for slette. Han vil glemme."

"Ja, det er let nok. Tal ikke mere derom, Høvding

men skulde flere saadanne Skyer drive hen med Dig, maa Du søge at undgaae dem. Skyer ere slemme nok paa Himlen, men naar de komme over Forstanden, saa bliver Tingen alvorlig. Sæt Dig nu her ved Siden af mig og lader os beregne vore Bevægelser en Smule; thi vi faae enten snart Stilstand og Fred, eller en bidsig og blodig Krig. Du seer, at disse Landstrygere forstaae sig ligesaa godt paa at bruge Træstammer, som de bedste Flaadebyggere ved Floderne, og det vilde ikke være nogen svær Sag for dem at overfalde os i en Hob. Jeg har tænkt paa, om det ikke var det Klogeste at gjemme alle gamle Toms Sager i Arken, lukke og stænge Kastellet og betroe os til Arken. Den er bevægelig og ved at lade Seilet staae og skifte Plads, kunde vi holde ud i en heel Deel Nætter, uden at disse Ulve fra Kanada skulde finde Vei til vor Faaresti."

Chingachgook hørte bifaldende denne Plan. Misly kkedes Underhandlingerne, var der kun lidet Haab om, at Natten vilde forløbe uden et Angreb, og Fjenderne vare skarpsindige nok til at indsee, at naar de erobrede Kastellet, bleve de sandsynligviis tillige Herrer over Alt, hvad det indeholdt, Løsepengene iberegnede, uden at de mistede nogen af de allerede erhvervede Fordele. En eller anden Foranstaltning af den Natur var uundgaaeligt nødvendig; thi nu, da Irokesernes Antal var bekjendt, kunde et natligt Angreb neppe mødes med Held. Det vilde være umuligt at forhindre Fjenden fra at bemægtige sig Kanoerne

og Arken og den sidstnævnte vilde være en Skandse, hvor Angriberne vilde være ligesaa godt beskyttede mod Kugler, som inde i Kastellet. I nogle faa Minuter tænkte begge de unge Mænd paa at sænke Arken paa flakt Vande, bringe Kanonerne ind i Huset og ganske at søge Beskyttelse i Kastellet, men ved nærmere Overveielse overtydedes de om, at dette Middel vilde glippe. Det var saa let at samle Træstammer paa Strandbredden og bygge en Flaade, næsten saa stor det skulde være, at det var afgjort, at Indianerne nu, da de havde fæstet deres Opmærksomhed paa saadanne Hjælpemidler, for Alvor vilde gribe til dem, da de vare visse paa at komme til Maalet ved Udholdenhed. Efter modent Overlæg og efterat have opstillet alle Hensyn for sig, bleve de to unge Begyndere i Skovkrigskunsten enige om, at Arken indeholdt det eneste tjenlige Sikkerhedsmiddel. Denne Beslutning var ikke saasnart tagen, for den meddeeltes Judith, og da hun intet Væsentligt havde at indvende imod den, gave de sig alle Fire til at træffe de fornødne Foranstaltninger til Planens Iværksættelse.

Læseren vil let indsee, at flydende Toms rørlige Eiendele ikke vare af stort Omfang. Et Par Senge, nogle Klædningsstykker, Vaabnene og Ammunitionen, nogle faa Kjøkkenredskaber, samt den gaadefulde og kun halvt undersøgte Kiste udgjorde de vigtigste Poster. Disse bleve snart alle flyttede, efterat Arken var bleven halet om paa den østlige Side af Bygningen, for at Flytningen kunde ske

uden at sees fra Kysten. Det fandtes unødvendigt at medtage de sværere og grovere Stykker Huusgeraad, da de ikke behøvedes i Arken og kun vare af liden Værdi i sig selv. Da der udkrævedes stor Forsigtighed ved Flytningen af de enkelte Gjenstande, hvoraf de fleste bragtes ud af et Vindue for at skjule hvad der foregik, medgik der to eller tre Timer førend Alt var istand, men da denne Tid var forløben, saaes Flaaden bevæge sig fra Land. Vildtskytten greb strax Kikkerten, ved hvis Hjælp han opdagede, at Flaaden indeholdt to Krigere, der dog syntes at være ubevæbnede. Flaadens Fart var kun langsom, en Omstændighed, der udgjorde en af de store Fordele, Arken vilde være i Besiddelse af, dersom det kom til Kamp, eftersom dens Bevægelser vare forholdsviis lette og hurtige. Da der var Tid nok til at træffe Foranstaltninger til de to farlige Gjesters Modtagelse, var Alt i Beredskab for dem, længe førend de vare komne saa nær, at de kunde praies. Slangen og de to unge Piger begave sig ind i Huset, hvor den første blev staaende ved Døren, vel forsynet med Rifler, medens Judith gjennem et Skydehul iagttog hvad der foregik. Vildtskytten derimod havde sat en Stol ved Kanten af Platformen, som det Punkt Flaaden nærmede sig, og taget Sæde med sin Riffel skjødesløst staaende mellem Benene.

Altsom Flaaden kom nærmere, benyttede Kastellets Beboere ethvert Middel, hvoraf de vare i Besiddelse, for at

erfare, om deres Gjester havde Skydegevær. Hverken Vildtskytten eller Chingachgook kunde opdage saadanne; men Judith, der ikke vilde stole paa sine blotte Øine, stak Kikkerten ud ad Skydehullet og stillede den med de Skarntvedgrene, der laa mellem Flaadens tvende Bjelker og dannede baade et Slags Gulv og et Sæde for dem, som roede. Da det langsomt seilende Fartøi var kommet paa halvhundrede Fods Afstand, praiede Vildtskytten Huronerne og bød dem holde op med at roe, da han ikke agtede at tillade dem at lande. Det var naturligviis nødvendigt at adlyde og de to barske Krigere forlode strax deres Sæde, skjønt Flaaden vedblev langsomt at nærme sig, indtil den var dreven meget længere ind med Platformen.

„Ere I Høvdinger?“ spurgte Vildtskytten med Værdighed. „Ere I Høvdinger, eller have Mingoerne sendt Krigere uden Navn til mig i et saadant Ærinde? Hvis saa er, da vil, jo før I vende tilbage, den, som en Krieger kan tale med, saa meget snarere kunne vøre her.“

„Hugh!“ udbrød den Ældste af de To paa Flaaden, idet han rullede sine glødende Øine hen over de forskjellige Gjenstande, der vare synlige i og omkring Kastellet, med en Hurtighed, som rebede, hvor lidet der undgik ham. „Min Broder er meget stolt, men den splintrede Eg (vi bruge den bogstavelige Oversættelse af Navnet) er et Navn, der kan faae en Delawarer til at blegne.“

„Det kan være sandt og det kan ogsaa være Løgn,

solintrede Eg; men jeg bar ikke saa let ved at blegne, eftersom jeg er født bleg. Hvad er Eders Ærinde og hvorfor komme I blandt lette Barkkanoer paa Træstammer, som ikke engang ere udhulede?"

"Irokeserе ere ikke Ænder, der kunne gaae paa Vandet! Lad de blege Ansigter give dem en Kano, og de skulle komme i en Kano."

"Det er mere fornuftigt, end det er sandsynligt at det vil ske. Vi have fire Kanoer og da vi selv ere fire, gjør det een for hver Vi takke Eder imidlertid for Tilbudet, skjønt vi maa bede om Tilladelse til at afslaae det. I ere velkomne, Irokeserе, paa Eders Træstammer."

"Tak min unge Krigеr med det blege Ansigt; han har faaet et Navn — hvorledes kalde Høvdingerne ham?"

Vildtskytten tøvede et Øieblik og der paakom ham et Glimt af Stolthed og menneskelig Svaghed. Han smilede, mumlede mellem Tænderne og sagde derpaa, idet han saae stolt i Veiret:

"Mingo, ligesom Alle, der ere unge og raske, har jeg været bekjendt under forskjellige Navne til forskjellige Tider. En af Eders Krigere, hvis Aand først i Gaar Morges foer hen til Eders Folks lykkelige Jagtegne, fandt, at jeg fortjente at kiendes under Navn af Falkeøie, og det fordi mit Syn tilfældigviis var hurtigere end hans, da det gjaldt enten Liv eller Død mellem os."

Chingachgook, som hørte opmærksomt paa Alt, hvad der foregik, hørte og forstod dette Beviis paa forbigaaende For-

fængelighed hos hans Ven og ved en senere Leilighed udspurgte han ham nærmere angaaende Kampen paa Pynten, hvor Vildtskytten for første Gang havde berøvet et Menneske Livet. Da han havde erfaret det Hele, undlod han ikke at fortælle det til sin Stamme, og fra den Tid var den unge Jæger bestandigt kjendt blandt Delawarerne under et saa herligt Navn. Men da dette Tidspunkt er langt yngre, end alle Begivenhederne i denne Fortælling, ville vi vedblive at kalde den unge Jæger ved det Navn, hvorunder han først er bleven Læseren forestillet. Et ikke mindre Indtryk gjorde den hvide Mands Selvrees paa Irokeseren. Han var vidende om sin Kammerats Død og havde ikke vanskeligt ved at forstaae Hentydningen, eftersom Sammenstødet mellem Seirherren og dennes Offer var blevet seet af flere Vilde paa Bredden af Søen, der havde været postérede paa forskjellige Punkter netop lige indenfor Buskene for at holde Øie med de drivende Kanoer, dog uden at de havde havt Tid til at naae Valpladsen, førend Seirherren havde trukket sig tilbage. Virkningen paa dette raa Væsen fra Skoven yttrede sig i et Udraab af Forbauselse, der afløstes af et saa artigt Smiil og en Bevægelse med Haanden, der vilde have gjort en asiatisk Diplomat Ære. De to Irokeser talte med hinanden med dæmpet Stemme og nærmede sig Begge den Ende af Flaaden, der laa nærmest ved Platformen.

"Min Broder Falkeie har sendt Huronerne et Bud-

skab," tog den splintrede Eg atter Ordet, „som har gjort deres Hjerter meget glade. De høre, at han har Billeder af Dyr med to Haler! Vil han vise sine Venner dem?"

„Siig hellere Fjender," svarede Vildtskytten, „men en Lyd er en Lyd og gjør kun liden Skade. Her er et af Billederne, som jeg vil kaste ud til Eder paa Tro og Love. Bliver det ikke tilbageleveret, skal Riflen afgjøre den Sag imellem os."

Irokeserne syntes at samtykke i Betingelserne og Vildtskytten stod op og beredede sig til at kaste en af Elephanterne ud paa Flaaden, medens begge Parter brugte enhver Forsigtighed for at forebygge, at den skulde gaae tabt. Da Øvelsen gjør Menneskene erfarne i saadanne Ting, blev det lille Stykke Elphenbeen snart lykkeligen flyttet fra den ene Haand til den anden og nu paafulgte nok et Øjeblik paa Flaaden, hvorved Forbauselse og Henrykkelse overvandt den indianske Stoicisme. Disse to bistre gamle Krigere yttrede endog en større Bevægelse, medens de undersøgte den forunderligt udskaarne Skabrik, end Drengen havde viist; thi hos den sidste havde den nys fuldendte Opdagelse endnu bevaret sin Indflydelse, hvorimod Mændene, ligesom Alle, der kunde støtte sig paa et prøvet Navn, ikke skammede sig ved at lægge nogle af deres Følelser for Dagen. I nogle Minuter tabte de tilsyneladende Bevidstheden om deres Stilling i den skarpe Undersøgelse, de anvendte paa et saa fiint Materiale, et saa kunstfærdigt udskaaret Arbeide og et saa usædvanligt Dyr. Elsdyrets Læbe er maaskee af Alt,

hvad der findes i de amerikanske Skove, det, der kommer Elephantens Snabel nærmest; men denne Lighed var langtfra at være tilstrækkelig til at gjøre denne ny Skabning forstaaelig for deres Levemaade og Ideer, og jo mere de betragtede Billedet, desto større blev deres Forundring. Ei heller antoge disse Skovens Børn Bygningen paa Elephantens Ryg for en Deel af selve Dyret; de vare bekjendte med Heste og Oxer og havde i Kanada seet Taarne og fandt intet Forunderligt ved Lastdyr. Men ved en meget naturlig Tankeforbindelse antoge de dog, at Billedet skulde tilkjendegive, at det Dyr, de saae, var stærkt nok til at bære en Fæstning paa sin Ryg; en Omstændighed, som paa ingen Maade formindskede deres Forundring.

„Har min Broder med det blege Ansigt flere saadanne Dyr?" spurgte omsider den ældste Irokeser i et Slags bedende Tone.

„Der er flere hvor det kom fra, Minge," var Svaret; „det er imidlertid nok til at løskjøbe halvhundrede Skalper."

„En af mine Fanger er en stor Krieger — boi som en Gran — stærk som Elsdyret, hurtigt som Hjorten — glubsk som Pantberen! Engang vil han blive en stor Høvding og anføre Kong Georgs Hær."

„Stille, stille, Minge; Harry Hurry er Harry Hurry og Du vil aldrig kunne gjøre mere end en Korporal af ham, om Du kan det. Han er boi nok, det er sandt; men det er til ingen Nytte, da han blot støder Hovedet mod Grenene, naar han gaaer igjennem Skoven. Han er

ogsaa stærk, men en stærk Krop er ikke det samme som et stærkt Hoved og Kongens Generaler vælges ikke for deres Seners Skyld. Han er hurtig, om Du vil; men en Riffelkugle er hurtigere, og hvad Glubskheden angaaer, saa er den ingen Anbefaling for en Soldat, da de, som anser sig selv for de modigste, ofte vende Ryg, naar det kniber. Nei, nei, Du vil aldrig faae Hurrys Skalp til at gjælde for mere end en god Paryk af krollede Haar med en egensindig Hjerne underneden."

„Min gamle Fange meget viis — Konge over Søen — stor Kriger, viis Raadgiver."

„Ja, der er dem, som ogsaa vilde medsige Alt dette, Mingo. En meget viis Mand vilde ikke let have ladet sig fange paa en saa dum Maade, som Master Hutter; og hvis han kan give gode Raad, saa maa han have taget med slette i denne Sag. Der er kuns een Konge over denne Sø og han er langt borte og vil formodentligt aldrig faae den at see. Flydende Tom er omtrent ligesaa meget Konge over denne Egn som Ulven, der sniger sig gjennem Buskene, er Konge over Skoven Et Dyr, med to Haler er nok to saadanne Skalper værdt

„Men min Broder har nok et Dyr? Han vil give to," sagde han, idet han rakte ligesaa mange Fingre i Veiret, „for gamle Fader."

„Flydende Tom er ikke min Fader, dog derfor er han ikke værre faren; men at give to Dyr for hans Skalp og det Dyr med to Haler er altfor urimeligt. Tænk

Dig vel om, Minge, forend Du gjør en lang slætter Handel."

Imidlertid havde den solintrede Egs Selvbeherskelse faaet Herredømmet over hans Forundring og han begyndte at tye til sin vante Snedighed for at slutte en saa fordeelagtig Handel som muligt. Det vilde være overflødigt at berette mere end Indholdet af den afbrudte Samtale, som nu paafulgte og hvorved Indianeren viste en ikke liden Klogt for at tilbagevinde det Terrain, han havde tabt ved Overraskelsens Indflydelse. Han lod endog, som han betvivlede, at der var nogen Original til af Billedet af Dyret og paastod, at den ældste Indianer aldrig havde hørt noget Sagn om en saadan Skabning. Neppe drømte Nogen af dem dengang om, at Civilisationens Fremskridt længe forend et Aarhundredes Forløb vilde bringe endog langt overordentligere og sjeldnere Dyr til denne Egn som Mærkværdigheder, der skulde stilles til Skue for de Nysgjerne, og at det selvsamme Dyr, hvorom de nu tvistedes, vilde blive seet at skylle sin Krop og svømme i det selvsamme Vand, hvor de vare mødtes. En af de Paagjældende blev, som det gjerne pleier at gaae ved slige Leiligheder lidt varm; thi Vildtskytten mødte sin snedige Modstanders Beviser og Fordreielser med sin eiendommelige, kolde Ligefremhed og urokkelige Sandhedskjærlighed. Han vidste kun lidet bedre end Indianeren hvad en Elephant var; men han vidste fuldkommen vel, at de uskaarne Stykker Elfenbeen maatte have omtrent samme Værdi i en Irekejers Øine, som en

Pung med Guld, eller en Pakke Bæverskind i en Handelsmands. Under disse Omstændigheder ansaae han det desaarsag for klogest ikke at indrømme for meget i Begyndelsen, eftersom der fandtes en næsten uovervindelig Hindring for at iværksætte Udleveringerne, selv om de kontraherende Parter bleve enige om Vilkaarene. Med denne Vanskelighed for Øie, beholdt han de andre Skakbrikker i Baghaanden, som et Middel til at udjevne enhver Vanskelighed i Nødstilfælde.

Omsider paastod den Vilde, at yderligere Underhandlinger vare unyttige, eftersom han ikke kunde være saa uretfærdig mod sin Stamme at berøve den Æren og Lønnen for to fortræffelige, fuldvorne Mandfolkeskalper imod en saa ubetydelig Erstatning som to Stykker Legetøi af det Slags, han havde seet, og dermed beredede han sig til Afreisen. Begge Parter havde nu den sædvanlige Fornemmelse, der opstaaer, naar en Handel, som Begge gjerne gad slutte, er i Begreb med at afbrydes paa Grund af altfor stor Halsstarrighed; men Virkningen af dette feilslaaede Haab var høist forskjellige hos de enkelte Individer. Vildskytten var nedslaaet og harmfuld; thi han havde ikke alene Medlidenhed med Fangerne, men ogsaa i høi Grad med de unge Piger. Underhandlingernes Afbrydelse gjorde ham derfor sørgmodig og bekymret. Hos den Vilde derimod frembragte hans Nederlag det vilde Ønske om Hevn. Han havde i et Øiebliks Opbrusning yttret, at han ikke vilde sige mere, og han var ligesaa opbragt paa sig selv som paa sin

kolblodige Opponent over, at han havde tilladt et bleg t Ansigt at vise større Ligegyldighed og Selvbeherskelse, end en indianst Høvding. Da han begyndte at arbeide Flaaden bort fra Platformen, sænkedes hans Ansigt og hans Øie glødede, selv medens han paatog sig et venskabeligt Smiil og gjorde en høflig Gebærde ved Afskeden.

Det varede lidt, inden Træstammernes vis inertiæ kunde overvindes, og medens dette iværksattes af den tause Indianer, skred den splintrede Eg med taus Glubenhed hen over Skarntydegrenene, der laa mellem Bjelkerne, og betragtede skarpt Huset, Platformen og sin forrige Modstanders Person. Engang talte han med dæmpede, hurtige Ord til sin Ledsager og rodede mellem Grenene med Foden ligesom et stædigt Dyr. I dette Øieblik var Vildtskyttens Aarvaagenhed tagen lidt af, thi han sad og grublede over, hvorledes han skulde fornye Underhandlingerne uden at give Modparten for stor en Fordeel, og det var maaskee heldigt for ham, at Judiths skarpe og klare Øine vare ligesaa meget paa deres Post som før. I det Øieblik, den unge Mand passede mindst paa og hans Fjende var mest agtpaagiven, raabte hun med en advarende Røst til hiin og vakte netop i rette Tid hans Opmærksomhed.

„Pas paa, Vildtskytte," raabte Pigen; „jeg kan med Kikkerten see Rifler ligge under Skarntydebusken og Irokeseren løsner dem med Fødderne."

Det skulde synes, at Fjenden havde drevet sin List saa vidt, at han havde brugt et Sendebud, der forstod

Engelsk. Den foregaaende Samtale havde fundet Sted i den splintrede Egs eget Sprog, men af den pludselige Maade, hvorpaa hans Fødder ophørte med deres forræderiske Beskjeftigelse og Udtrykket i hans Ansigt gik over fra tvær Glubskhed til et artigt Smiil, var det klart, at Pigens Ord vare blevne forstaaede. Idet han med et Tegn tilkjendegav sin Kammerat, at han skulde standse med sine Bestræbelser for at sætte Træstammerne i Bevægelse, gik han hen paa den Ende af Platformen, der var Flaaden nærmest, og talte.

„Hvi skulde den splintrede Eg og hans Broder efterlade en Sky imellem dem?" sagde han. „De ere Begge vise, Begge tapvre og Begge ædelmodige; de burde stilles som Venner. Et Dyr skal være Prisen for hver Fange."

„Og Minge," svarede den Anden, glad over at kunne fornye Underhandlingen paa nøsten hvilkesombelst Betingelser og fast besluttet paa at bringe Handelen istand, om ogsaa ved en lidt vel stor Gavmildhed, „Du skal faae at see, hvorledes et blegt Ansigt veed at betale den fulde Priis, naar han handler med et aabent Hjerte og en aaben Haand. Behold det Dyr, Du havde glemt at give mig tilbage, da Du var i Begreb med at seile bort, og som jeg glemte at forlange, fordi det saae ud til, at vi skulde stilles i Vrede. Viis Eders Høvdinger det. Dersom Du bringer os vore Venner, skulle to andre blive lagte til — og —" tilføiede han, idet han tøvede et Øieblik som af Midstillid

til Hensigtsmæssigheden af en saadan Indrømmelse, men derpaa bestemte sig til Fordeel for den — „og dersom vi see dem ferend Solens Nedgang, kunne vi maaskee finde et fjerde for at gjøre Tallet lige."

Dette gjorde Udslaget. Ethvert Glimt af Utilfredshed forsvandt fra Irokeserens morke Aasyn, og han smilede ligesaa mildt, om ikke saa yndigt som Judith Hutter selv. Den Brik, som allerede var i hans Besiddelse, blev atter undersøgt og et Udbrud af Glæde viste, hvor tilfreds han var med dette uventede Udfald af Sagen. Egentligt talt havde baade han og Bildtskytten for et Øieblik glemt, hvad der var blevet af Gjenstanden for deres Underhandling, men det havde ikke været Tilfældet med den svlintrede Egs Ledsager. Denne Mand havde beholdt Brikken og fuldt og fast besluttet hellere, dersom den blev forlangt tilbage under Omstændigheder, der gjorde dens Tilbagegivelse nødvendig, at lade den falde i Vandet i Haab om ved en anden Leilighed at kunne finde den igjen. Denne fortvivlede Udvei var imidlertid ikke længere nødvendig og efterat de to Indianere havde gjentaget Betingelserne for Overenskomsten og tilkjendegivet, at de forstode dem, tøge de omsider for Alvor Afsked og rede langsomt ind med Land.

„Kan man føste Lid til saadanne Elendige?" spurgte Judith, da hun og Hetty vare komne ud paa Platformen og stode ved Siden af Bildtskytten, iagttagende Flaadens langsomme Bevægelse. „Ville de ikke snarere beholde det Legetøi, de allerede have, og sende os nogle blodige Beviser

paa, at de kunne overliste os, for siden at prale dermed? Jeg har hørt tale om ligesaa slette Handlinger før."

„Uden Tvivl, Judith; ganske vist uden Tvivl, naar ikke den indianske Natur var med i Spillet. Men jeg forstaaer mig ikke paa en Rødhud. naar ikke hiint tobalede Dyr anretter et ligesaa stort Oprør i Stammen, som en Stek i en Bikube. Der er nu Slangen, f. Ex., en Mand med Nerver som Flint og ikke mere nysgjerrig i Hverdagsanliggender, end det sømmer sig den Kloge, og han blev saa overvældet ved Synet af denne Skabning, uagtet den er udskaaren i Been, at jeg skammede mig paa hans Vegne! Det hører imidlertid netop til deres Gaver og man kan ikke ret vel strides med en Mand for hans Gavers Skyld, naar de ere lovlige. Chingachgook vil snart overvinde sin Svaghed og huske paa, at han er en Høvding og nedstammer fra en stor Slægt og bar et berømt Navn at vedligeholde; men hvad Slynglerne histovre angaaer, ville de ikke holde Fred før de troe, at de have bemægtiget sig Alt hvad der var af Udskaaret blandt Thomas Hutters Eiendele."

„De vide kun Besked om Elephanterne og kunne ikke gjøre sig Haab om de andre Ting."

„Det er sandt nok, Judith, men Begjerligheden er en mægtig Følelse. De ville sige, siden de blege Ansigter have disse forunderlige Dyr med to Haler, hvo kan da vide, om de ikke have faaet nogle med tre eller for den Sags Skyld med fire? Det er hvad Skolemesterne kalde

naturlig Arithmetik, og den kjende de Vilde ogsaa. De blive ikke rolige, førend de have erfaret hele Sandheden."

„Troer De, Vildtskytte," spurgte Hetty paa sin enfoldige og uskyldige Maade, „at Irokeserne ikke ville lade Fader og Hurry gaae? Jeg læste nogle af de allerbedste Vers i hele Bibelen for dem og De seer, hvad de allerede have gjort."

Jægeren hørte, som han altid gjorde, mildt og endog kjærligt paa Hettys Bemærkninger og hensank derpaa et Øieblik i taus Grublen. Der viste sig ligesom en let Rødme paa hans Kind da han svarede, efterat der næsten var forløbet en Minut.

„Jeg veed ikke, om en hvid Mand behøver at skamme sig eller ikke ved at tilstaae, at han ikke kan læse, men det er Tilfældet med mig, Judith. De er duelig, som jeg mærker, i alle saadanne Sager, medens jeg kun har studeret Guds Haand, saaledes som den sees paa Bakkerne og i Dalene, paa Bjergtoppene, i Skovene, Floderne og Kilderne. Man kan forskaffe sig megen Lærdom paa denne Maade, ligesaavel som af Bøger, og dog synes jeg sommetider, at det er en hvid Mands Gave at kunne læse! Naar jeg af Hernbuternes Mund hører de Ord, hvorom Hetty taler, vække de en Længsel i min Sjæl og jeg synes, at jeg vil lære selv at læse dem; men Vildtet om Sommeren, Sagnene, Undervisningen i Krigen og andre Ting have bestandigt ladet mig blive i Agterhaanden."

„Skal jeg lære Dem det, Vildtskytte?" spurgte Hetty

alvorligt. „Jeg er svagsindet, siger man, men jeg kan læse ligesaa godt som Judith. Det kunde maaskee frelse Deres Liv, naar De forstod at læse i Bibelen for de Vilde, og det vil bestemt frelse Deres Sjæl; for det sagde Moder mig saa mange Gange.“

„Tak, Hetty, ja, jeg takker Dem af mit ganske Hjerte. Det seer ud til at blive altfor urolige Tider til megen Ledighed; men naar der er blevet Fred og jeg igjen kommer her til Søen og besøger Dem, saa vil jeg give mig ifærd dermed, som om det var Fornøielse og Fordeel paa een Gang. Maaskee burde jeg skamme mig over, at det forholder sig saaledes, men Sandhed er Sandhed. Hvad Irokeserne angaaer, da er det ikke rimeligt, at de vilde glemme et Dyr med to Haler over et Vers eller to af Bibelen. Jeg venter snarere, at de ville udlevere deres Fanger og benytte sig af en eller anden List for at faae dem tilbage igjen, tilligemed os og Alt, hvad der i Kastellet og Arken ovenikjøbet Imidlertid maa vi holde disse Landstrygere ved godt Humeur, først for at faae Deres Fader og Hurry ud af deres Klør og dernæst for at vedligeholde Freden mellem dem og os, indtil det kan lykkes Slangen at befrie sin trolovede Hustru. Hvis der pludseligt skulde udbryde Forbittrelse og Vildhed, ville Indianerne strax sende alle deres Fruentimmer og Børn til Leiren, hvorimod vi ved at vise os rolige og tillidsfulde maaskee kunne komme afsted med at træffe Lys paa det Sted, hun har omtalt. Hellere end at Handelen nu skulde gaae tilbage, vilde jeg lægge

en halv Snees af disse Billeder af Buesskytter til, hvoraf der er nok i Kisten."

Judith samtykkede beredvilligt; thi hun havde hellere givet Slip endog paa den blomstrede Brokade, end ikke befriet sin Fader og foiet Vildtskytten.

Udsigterne til et heldigt Udfald vare nu saa opmuntrende, at Modet steg hos Alle i Kastellet, ihvorvel den fornødne Jagttagelse af Fjendens Bevægelser vedligeholdtes. Den ene Time gik ikke desto mindre efter den anden og Solen havde atter begyndt at sænke sig med Toppene af de vestlige Bjerge, uden at der saaes noget Tegn til Flaadens Tilbagekomst. Idet Vildtskytten bestrøg Kysten med Kikkerten, opdagede han omsider et Sted i den tykke og mørke Skov, hvor han var temmelig vis paa, at Irokeserne vare forsamlede i et betydelig Antal. Det var i Nærheden af den Tykning, hvorfra Flaaden var løben ud, og en lille Bæk, som strømmede ud i Søen, tilkjendegav Nærheden af en Kilde. Her holdt altsaa de Vilde sandsynligviis Raad og der skulde den Beslutning tages, som skulde afgjøre Spørgsmaalet om Fangernes Liv eller Død. Der gaves imidlertid, trods den lange Forhaling, endnu een Grund til at haabe, som Vildtskytten ikke undlod at meddele sine bekymrede Omgivelser. Det var nemlig langt sandsynligere, at Indianerne havde efterladt deres Fanger i Leiren, end at de skulde have besværet sig selv med at lade dem følge gjennem Skoven med en Hob, der alene var ude paa et midlertidigt Tog, og var dette Tilfældet,

behøvedes der en betydelig Tid til at sende et Bud det fornødne Stykke Vei og bringe de to hvide Mænd til det Sted, hvor de skulde indskibes. Opmuntret af disse Betragtninger, samlede man et nyt Forraad af Taalmodighed og Solens Dalen betragtedes med mindre Uro.

Udfaldet stadfæstede Vildtskyttens Formodning. Ikke længe forend Solen var aldeles forsvunden saaes de to Træstammer atter at komme ud af Tykningen og da Flaaden kom nærmere, forkyndte Judith, at hendes Fader og Hurry Begge laa bundne paa Busene i Midten. Indianerne roede ligesom før. De syntes at indsee, at den sildige Tid paa Dagen udfordrede usædvanlig Anstrengelse, og tværtimod deres Landsmænds Vane, hvilke aldrig holde af at anstrenge sig, arbeidede de stærkt med de plumpe Redskaber, der traadte istedetfor Aarer. Paa Grund af denne Iver laa Flaaden paa sin gamle Plads i mindre end Halvdelen af den Tid, den havde brugt ved de foregaaende Besøg.

Selv efterat Betingelserne vare blevne saa godt forstaaede og Tingen var kommen saa vidt, var Fangernes Overlevering ikke saa let at iværksætte. Irokeserne vare nødte til at fæste megen Lid til deres Fjenders Redelighed; thi naar Hutter og Hurry vare komne i Frihed, talte Besætningen i Kastellet to imod een med dem paa Flaaden, og om at undkomme ved Flugt kunde der ikke være Tale, da Hiin havde tre Barkkanoer, ei at tale om Husets og Arkens Forsvarsmidler. Alt dette indsaaes af begge Parter og man vilde saadsynligviis aldrig kunne have truffet no-

sen Overenskomst, naar ikke Vildtskyttens ærlige Ansigt og Væsen havde udøvet deres sædvanlige Indflydelse paa den splintrede Eg.

„Min Broder veed, at jeg sætter Tillid til ham," sagde denne, da han nærmede sig med Hutter, hvis Been vare blevne løste, for at den gamle Mand kunde bestige Platformen; „een Skalp — et Dyr til."

„Holdt Minge," afbrød Jægeren ham, „behold Din Fange et Øieblik. Jeg maa først ind og hente Betalingsmidlerne."

Denne Undskyldning var, skjøndt tildeels sand, dog i det Væsentlige en List. Vildtskytten forlod Platformen og da han var kommen ind i Huset, bad han Judith samle alle Vaabnene og skjule dem i hendes eget Kammer. Derpaa talte han alvorligt med Delawareren, der stod paa Vagt ligesom før ved Indgangen til Bygningen, stak de tre andre Faarne i Lommen og vendte tilbage.

„Velkommen tilbage til Deres gamle Bolig, Master Hutter," sagde Vildtskytten, da han hjalp ham op paa Platformen, idet han paa samme Tid hemmeligen stjød et Faarn i den splintrede Egs Haand. „De vil finde deres Døtre meget glade ved at see Dem og her kommer Hetty for at sige Dem det."

Her standsede Jægeren og brast ud i et hjertelig Anfald af sin stumme og eiendommelige Latter. Hurrys Been vare netop blevne løste og han selv bleven stillet

overende, men Baandene havde været snorede saa stærkt sammen, at han endnu ikke havde den fulde Brug af sine Lemmer, og den unge Kæmpe dannede oprigtigt talt et meget hjælpeløst og noget latterligt Skue. Det var dette usædvanlige Syn og især det forstyrrede Ansigt, som vakte Vildtskyttens Lystighed.

„Du ligner en skrællet Gran i en Lysning, Harry Hurry, naar den staaer og rokker i en Storm," sagde Vildtskytten, idet han betvang sin ubetimelige Munterhed mere af Hensyn for de Andre, end af nogensomhelst Ærbødighed for den befriede Fange. „Men det glæder mig dog at see, at Du ikke har faaet Dit Haar friseret af en irokeisk Haarskjærer under Dit sidste Besøg i deres Leir."

„Hør engang, Vildtskytte," svarede den Anden lidt heftigt, „det vilde være klogest af Dig at vise lidt mere Venskab ved denne Leilighed. Opfør Dig som en Christen og ikke som en vild Tos i en Landsbyskole, naar Læreren vender Ryggen, og sig mig, om der er Fødder eller ikke paa Enden af mine Been. Jeg synes jeg kan see dem, men hvad Følelsen angaaer, kunde de ligesaa godt være ved Bredderne af Mohawkfloden som der, hvor de synes at være."

„Du er sluppen heelskindet derfra, Hurry, og det er endda ikke saa lidt," svarede Jægeren, idet han hemmeligt leverede Indianeren Resten af de betingede Løsepenge og tillige gav ham et alvorligt Vink om at begynde sit Tilbageteg. „Du er sluppen heelskindet derfra med Fødder og Alt og Dine Been sove vare en Smule efter den stærke Snøring af Vidiequistene. Naturen vil

snart satte Blodet i Bevægelse og saa kan Du begynde at danse og høitideligholde hvad jeg kalder en høist vidunderlig og uventet Befrielse ud af en Ulvehule."

Vildtskytten løsnede sine Venners Arme, ligesom enhver af dem kom i Land, og de trampede nu omkring paa Platformen, brummende og udstødende Forbandelser, medens de bestræbte sig for at befordre den tilbagevendende Cirkulation. Men de havde været altfor længe bundne til at faae deres Lemmers Brug saa snart igjen, og da Indianerne vare ligesaa ivrige paa Tilbageveien som paa Henreisen, var Flaaden henved et hundrede Favne fra Kastellet, førend Hurry, idet han tilfældigviis vendte sit Blik i den Retning, bemærkede, hvor hurtigt den underøg sig hans Hevn. Han kunde nu bevæge sig med nogenlunde Lethed, skjønt stedse paa en forkeert Maade. Dog uden at betænke sin egen Tilstand, snappede han den Riffel, som hvilede paa Vildtskyttens Skulder og forsøgte at spænde Hanen og tage Sigte. Men den unge Jæger var ham for hurtig Idet han greb Geværet, vristede han det ud af Kæmpens Hænder, skjønt ikke førend det var gaaet af under Kampen, saa at Skudet foer lige op i Luften. Vildtskytten vilde sandsynligviis paa Grund af Hurrys Lemmers Tilstand være bleven Seirherre i denne Brydning; men i det Øieblik Geværet gik af, gav Hurry efter og bumpede ben med Huset, løftende Benene ved hvert Skridt en Fod fra Jorden, da han var usikker paa sine Fødders virkelige Stilling. Men han var bleven

forekommet af Judith. Hele Hutters Forraad af Vaaben. der var blevet efterladt i Bygningen som Hjælpemiddel ved et pludseligt Udbrud af Fjendtligheder, var blevet taget bort og gjemt efter Vildtskyttens Befaling. Paa Grund af denne Forsigtighed viste der sig ingen Udvei for March til Iværksættelsen af hans Planer.

Bedragen for sin Hevn satte Hurry sig og var, ligesom Hutter, i den første halve Time altfor beskjeftiget med at bestræbe sig for at befordre Blodemløbet og tilbagevinde Brugen af sine Lemmer til at fordybe sig i andre Betragtninger. Efter denne Tids Forløb var Flaaden forsvunden og Natten begyndte atter at udbrede sine Skygger over det hele Skovtheater. Forend det var blevet aldeles mørkt og medens de unge Piger tilberedede Aftensmaaltidet, meddeelte Vildtskytten Hutter et Omrids af de forefaldne Begivenheder og skildrede ham de Midler, han havde valgt til hans Børns og Eiendoms Sikkerhed.

Sextende Kapitel.

Aftenens Rolighed stod atter i en særsom Modsætning til, medens dens tiltagende Mørke stod i en ligesaa særsom Samklang med Menneskenes Lidenskaber. Solen var gaaen ned og Straalerne af det svindende Lys havde ophørt at forgylde Randen af de faa Skyer, der havde til-

strækkelige Aabninger til at tilstede dens hendøende Glands Adgang. Himlen var tyk og overtrukken og bebudede nok en mørk Nat, men Søens Overflade krusedes neppe af en Vind. Det luftede svagt, uden at det kunde kaldes at blæse, men da denne Luftning var fugtig og tung, havde den dog en vis Kraft. Beboerne af Kastellet vare ligesaa mørke og tause som Omgivelserne. De to løskjøbte Fanger følte sig ydmygede og vanærede, men i deres Ydmygelse blandede sig Hevnlyst. De vare langt tilbøiligere til at mindes den Uværdighed, hvormed de vare blevne behandlede i de sidste faa Timer af deres Fangenskab, end til at føle Taknemlighed for den foregaaende Overbærenhed, ligesom den skarpsindige Advarer, Samvittigheden, ved at erindre dem om den gjengjeldende Retfærdighed i Alt det, de havde udstaaet, forledede dem til snarere at vælte hele Skylden over paa deres Fjender, end at anklage sig selv. De Andre vare tankefulde, ligesaa meget af Sorg som af Glæde. Vildtskytten og Judith opfyldtes mest af den forstnævnte Fornemmelse, skjøndt af høist forskjellige Aarsager, hvorimod Hetty var fuldkommen lykkelig. For Delawareren viste der sig ligeledes livlige Billeder ved Udsigten til saasnart igjen at komme i Besiddelse af sin Forlovede. Under saadanne Omstændigheder og i denne Stemning nøde de Alle Aftensmaaltidet.

"Gamle Tom!" raabte Hurry, idet han udbrød i en stormende Latter, "De lignede forbausende en bunden Bjørn, medens De laa udstrakt paa Skarntydegrenene, og det undrer mig kun, at De ikke brummede mere. Naa, nu er det

forbi og Klynken og Klagen ændre ikke Sagen! Denne hersens Skurk, den „splintrede Eg," som han kalder sig, han, der bragte os hertil, har en ganske ualmindelig Skalp, og jeg vilde selv give ligesaa meget for den som Kolonien. Ja, jeg føler mig ligesaa rig som Gouverneuren i saa Henseende og vil betale ligesaa mange Dubloner som han. Søde Judith, sørgede De meget over mig, medens jeg var i Philipsteinernes Hænder?"

Disse Sidstnævnte vare en Familie af tydsk Herkomst ved Mohawk Floden. med hvem Harry nærede et stort Had, og som han havde forværlet med Judæas Fjender.

„Vore Taarer have bragt Søen til at stige, Harry March, som De maa kunne have seet paa Stranden!" svarede Judith med en forstilt Letsindighed, som hun var langt fra at føle. „At Hetty og jeg skulde have sørget for Fader, var at vente, men for Dem fløde vore Taarer strømmevis."

„Vi vare bedrøvede for stakkels Hurry, ligesaa vel som for Fader, Judith," faldt hendes uskyldige og oprigtige Søster hende i Talen.

„Sandt, Barn, sandt; men vi ere jo bekymrede for Enhver, der er stedt i Fare, veed Du," svarede Judith, i en hurtig, formanende Tone og med dæmpet Røst. „Ikke desto mindre glæder det os at see Dem, Mester March, og det ude af Philipsteinernes Hænder."

„Ja, det er et slemt Folk og det er ogsaa den anden Green af dem nede ved Floden. Det er et Mirakel for mig, Vildtskytte, hvorledes Du kunde faae os fri, og jeg tilgi-

ver Dig for denne lille Tjeneſtes Skyld, at Du lagde Dig imellem og forhindrede mig fra at tage Hevn over den Landſtryger. Indvie os i Hemmeligheden, for at vi kunne vise Dig den ſamme Tjeneſte, derſom det ſkulde behoves. Var det ved at lyve eller ved at lokke?"

"Ved ingen af Delene, Hurry, men ved at kjøbe. Vi betalte Løſepenge for Eder Begge og til en ſaa høi Priis, at Du maa tage Dig i Agt for ikke nok engang at falde i Fangenſkab, da vort Forraad af Varer ſaa maaſkee ikke vilde være tilſtrækkeligt."

"Løſepenge! Saa har gamle Tom maattet betale Gildet; for Intet af det, jeg har, vilde kunne betalt Haarene, end ſige Skindet. Jeg troede ikke, at ſaa ſnedige Folk ſom disſe Landſtrygere vilde have ſluppet en Karl ſaa let, naar de først havde faaet ham ſaa heelt og holdent i deres Vold. Men Penge ere Penge og unaturligt haarde at modſtaae, baade for en Indianer og en hvid Mand; det kommer ud paa Et. Man maa tilſtaae, Judith, at der dog er en betydelig Deel Menneſkenatur i Menneſkeſlægten i det Hele."

Nu ſtod Hutter op, gav Vildtſkytten et Tegn og førte ham ind i det inderſte Kammer, hvor han til Svar paa ſine Spørgsmaale først erfarede, hvilken Priis der var blevet erlagt for hans Frigivelſe. Den Gamle yttrede hverken Vrede eller Forundring over det Angreb, der var blevet gjort paa hans Kiſte, ſkjøndt han dog røbede en vis Nysgjerrighed efter at faae at vide, hvorvidt Underſøgelſen var gaaet. Han ſpurgte ligeledes om, hvor Roglen var bleven

fundet. Vildtskyttens sædvanlige Oprigtighed forbød ham enhver Fortielse af Sandheden og Samtalen endtes snart med, at de vendte tilbage til det yderste Værelse, eller det, som tjente saavel til Dagligstue som til Kjøkken.

„Jeg gad vide, om der er Fred eller Krig mellem os og de Vilde!" udbrød Hurry, netop som Vildtskytten, der havde standset et Øieblik og lyttet opmærksomt, uden at sige et Ord gik ud af Yderdøren; „denne Udlevering af Fanger har et venskabeligt Udseende og naar Folk have handlet sammen paa ærlige og billige Vilkaar, burde de stilles som Venner, i det mindste for den Gang. Kom tilbage, Vildtskytte, og lader os høre Din Mening; for efter Din sidste Opførsel begynder jeg at faae bedre Tanker om Dig, end jeg før havde."

„Her er et Svar paa Dit Spørgsmaal, Hurry, siden Du er saa lysten efter atter at komme i Slagsmaal."

Med disse Ord kastede Vildtskytten et lille Knippe, som bestod af en halv Snees, med en Hjortesindsrem tæt sammenbundne Pinde, hen paa Bordet, hvorpaa den Anden stottede sin Albu. Mandy greb det ivrigt og ved Skinnet af en blussende Fyrreknude, der laa paa Skorstenen og udgjorde Stuens eneste Belysning, saae han, at Enden af hver enkelt Pind var dyppet i Blod.

„Om dette ikke er tydeligt Engelsk," sagde den uforfærdede Grændsemand, „saa er det tydeligt Indianst! Det er hvad de nede i York kalde en Krigserklæring, Judith. Hvorledes kom Du til denne Udfordring, Vildtskytte?"

„Ganske let. Det er ikke en Minut siden, at den laa paa hvad Du kalder flydende Toms Fortoug."

„Hvorledes kom den der? Den er ikke falden ned fra Skyerne, Judith, som det undertiden skeer med smaa Skrubtudser, og desuden regner det ikke. Du maa sige os, hvor den kom fra, Vildtskytte; ellers maa vi troe, at Du har i Sinde at skræmme dem, der for længe siden vilde have mistet deres Forstand, dersom Frygt havde kunnet forjage den."

Vildtskytten havde nærmet sig et Vindue, hvorfra han kastede et Blik ud over den dunkle Sø. Som om han var tilfreds med det, han havde seet, gik han tæt hen til Harry og tog selv Pindene, som han omhyggeligt undersøgte.

„Ja det er rigtignok en indiansk Krigserklæring," sagde han, „og det er et Beviis paa, hvor lidet Du er skikket til at være paa den Sti, den har tilbagelagt, Harry March, at den er kommen hertil, uden at Du kan indsee, hvorledes. De Vilde have jo rigtignok ladet Skalpen blive siddende paa Dit Hoved; men de maa have taget Øinene bort, ellers vilde Du have bort en Pladsken i Vandet, som Drengen gjorde, da han kom igjen paa sine Træstammer. Hans Mening var at kaste disse Pinde udenfor vor Dør, hvilket vil sige saa meget som: Vi have nedrammet Krigsvælen, efterat Handelen blev sluttet, og nu ville vi see til at ramme Eder."

„De lumske Ulve! Men ræk mig den Riffel, Judith, saa skal jeg sende disse Landstrygere Svar gjennem deres Sendebud."

„Ikke saa længe jeg er tilstede, Master March," faldt

Vildtskytten bam koldblodigt i Talen, idet han vilde formaae den Anden til at afstaae fra sit blodige Forsæt. „Et Ord er et Ord, enten det er givet en Rødhud eller en Christen. Knøsen havde tændt en Knude og kom aabenlyst, medens den blussede for at advare os, og Ingen der skal gjøre ham Fortræd, saalænge han er i et saadant Ærinde. Det nytter ikke at bruge mange Ord, for Knegten er for klog til at lade Knuden blive ved at brænde nu, da han er færdig, og Natten er allerede for mørk til at tage noget sikkert Sigte med en Riffel."

„Det kan være sandt nok hvad et Gevær angaaer, men en Kano duer ogsaa til Noget," svarede Hurry, idet han skred hen mod Døren med vældige Skridt og en Riffel i Haanden. „Den Mand lever ikke, som kan holde mig fra at forfølge den Ogle og bringe hans Skalp med tilbage. Jo flere af dem man knu'er i Skallen, desto færre blive der tilbage, som kunne stikke i Skoven."

Judith skjælvede som et Espelov uden selv ret at vide hvorfor, skjøndt der var Udsigt til et voldsomt Optrin; thi var Hurry hidsig og overmodig i Bevidstheden om sine umaadelige Kræfter, saa besad Vildtskytten den rolige Bestemthed, der lærer større Udholdenhed, og den Fasthed, som sandsynligviis snarere opnaaer sit Diemed. Det var mere hans alvorlige, bestemte Blik, end Hurrys larmende Heftighed, som vakte hendes Frygt. Hurry naaede snart det Sted, hvor Kanoen laa fortøiet, dog ikke førend Vildtskytten havde talt til Slangen paa Delawarisk med hurtig,

alvorlig Ro. Den Sidstnævnte havde egentligt først hørt Lyden af Aareslagene og var i sin mistænkelige Aarvaagenhed gaaen ud paa Platformen. Lyset havde overtydet ham om, at der kom et Sendebud, og da Drengen kastede sit Pindeknippe hen for hans Fødder, havde det hverken vakt hans Harme eller Forundring. Han blev alene staaende paa Vagt med Riflen i Haanden for at overbevise sig om, at der intet Forræderi laa skjult under Udfordringen, og da Vildtskytten nu raabte til ham, sprang han i Kanoen og tog med Tankens Hurtighed Aarerne bort. Hurry blev rasende, da han saae, at han var berøvet Midlerne til at komme afsted. Han nærmede sig først Indianeren med lydelige Trudsler og selv Vildtskytten stod forfærdet ved Tanken om de sandsynlige Følger. March rystede sine Forhammer-Næver og svang sine Arme, idet han nærmede sig Indianeren, og Alle ventede, at han vilde forsøge at slaae Delawareren; een af dem i det mindste vidste heelt vel, at Blodsudgydelse vilde blive den øieblikkelige Følge af et saadant Forsøg. Men selv Hurry holdtes i Ave ved Høvdingens alvorlige Fatning og ogsaa han vidste, at en saadan Mand ikke ustraffet lod sig tornærmes: han vendte sig derfor om for at udgyde sin Forbittrelse over Vildtskytten, hvor han ikke forudsaae saa skrækkelige Følger. Hvilket Udfald denne hans anden Bevægelse vilde have faaet, dersom den var bleven fuldført, er ubekjendt, eftersom den ikke blev iværksat.

„Hurry," sagde en blid, forsonende Stemme ved Si-

den af ham, „det er Synd at være saa vred og Gud vil ikke glemme det. Irokeserne behandlede Dem godt, og toge ikke Deres Skalp, skjøndt De og Fader vilde have taget deres."

Blidhedens Indflydelse paa Lidenskaben er bekjendt nok. Derhos havde Hetty erhvervet sig et Slags Anseelse, hun aldrig før havde havt, ved det Selvopoffrende og Bestemte i hendes seneste Adfærd. Maaskee understøttede hendes erkjendte aandelige Svaghed hendes Indflydelse, idet den fjernede enhver Mistanke om Lyst til at herske. Men lad nu Aarsagen være hvilken den vil, saa var Virkningen nokſom afgjort. Istedetfor at qvæle sin gamle Reisekammerat, vendte Hurry sig om mod den unge Pige og udgjød en Deel af sin Misfornøielse, om ikke af sin Harme, i hendes opmærksomme Øren.

„Det er for galt, Hetty!" udbrød han; „Ligesaa galt som et Fængsel eller Mangel paa Bævere at faae et Kreatur ind i Ens egen Fælde og derpaa see det slippe bort. Der er nu roet en Værdi af sex Skind af første Sort væk paa disse klodsede Træstammer, medens tvve Tag med en svet Aare kunde have indbentet den. Jeg siger Værdi; for hvad Drengen angaaer efter Naturen, saa er han kun en Dreng og hverken mere eller mindre værd end een. Vildtskytte, Du har været utro med Dine Venner ved at lade en saadan Leilighed smutte bort mellem Fingrene baade paa dem og Dig selv."

Svaret meddeeltes sagtmodigt, men med saa fast en Stemme, som en frygtløs Natur og Bevidstheden om at

have handlet rigtigt kan indgive. „Jeg vilde have været utro mod hvad Ret er, dersom jeg havde handlet anderledes," svarede Vildskytten roligt; „og hverken Du eller nogen Anden har Magt til at forlange saa meget af mig. Drengen kom i sit lovlige Kald og den usleste Rødhud, der streifer omkring i Skovene, vilde have skammet sig ved ikke at agte hans Ærinde. Men nu er han for langt borte, til at Du kan naae ham, Master Marchy, og det hjælper nu kun lidt at snakke som et Par gamle Kjærlinger om hvad der ikke kan ændres."

Med disse Ord vendte Vildtskytten sig bort, som om han havde besluttet ikke at spilde flere Ord paa den Sag, medens Hutter traf Hurry i Ærmet og førte ham ind i Arken, hvor de sadde længe i en hemmelig Samtale. Imidlertid holdt ogsaa Indianeren og hans Ven deres hemmelige Raadslagning; thi skjønt der endnu var tre eller fire Timer til Stjernens Opgang, kunde den Første dog ikke lade være at drøfte sin Plan og aabne sit Hjerte for den Anden. Judith gav ligeledes efter for sine blidere Følelser og lyttede til Hettys bele, ukunstlede Beretning om hvad der hvar foregaaet efterat hun var kommen i Land. Skovene havde kun faa Rædsler for disse to unge Piger, der vare opdragne og vante til dagligen at betragte deres ubyre Udstrækning eller vandre i deres dunkle Skygger; men den ældste Søster følte, at hun vilde have taget i Betænkning saaledes at vove sig ind i en irokesisk Leir. Om Tys var Hetty ikke meget meddelende. Hun talte om hendes

Godhed og Venlighed og Modet i Skoven. men Chingachgooks Hemmelighed bevaredes med en Skarpsindighed og Troskab, som mangen en Pige med en langt lysere Forstand maaskee ikke vilde have lagt for Dagen.

Omsider afbrodes de forskjellige Samtaler ved, at Hutter atter viste sig paa Platformen. Her forsamlede han hele Selskabet og meddeelte det saa meget af sine Planer, som han fandt passende. Vildtskyttens Forslag at forlade Kastellet om Natten og tye til Arken vandt hans udeelte Bifald. Han erkjendte, ligesom de Andre havde gjort, at dette var det eneste virksomme Middel til at undgaae Undergang. Nu, da de Vilde havde henvendt deres Opmærksomhed paa at bygge Tømmerflaader, kunde der ikke længere være nogen Tvivl om, at de i det mindste vilde gjøre et Forsøg paa at indtage Bygningen, og Budskabet med de blodige Pinde robede tilstrækkeligt deres Overbeviisning om et heldigt Udfald. Den gamle Mand betragtede, kort sagt, Natten som farlig, og han opfordrede dem Alle til at gjøre sig færdige saa snart som muligt for at kunne forlade Huset i det mindste for en Tid, om ikke for stedse.

Efterat disse Meddelelser vare skete, foretoges Alt med Hurtighed og Forstand. Kastellet aflukkedes paa den tidligere beskrevne Maade; Kanoerne bleve halede ud fra Havnen og fortøiede ved Arken ved Siden af hinanden; de faa Nødvendighedsartikler, der vare blevne efterladte i Huset, bragtes over i Kahytten; Ilden blev slukket og Alle gik ombord.

De nærliggende Bjerge med deres Bevoerning af Naaletræer gjorde de dunkle Nætter endnu mørkere end sædvanligt paa Soen. Imidlertid strakte der sig, som altid, et forholdsviis lysere Belte hen over Midten af Vandfladen, medens Mørket rugede tungest over Vandet indenfor Skyggen af Bjergene. Den, eller Kastellet laa i dette lysere Belte, men Natten var dog saa mørk, at den skjulte Arkens Afgang. En Jagttager paa Strandbredden kunde aldeles ikke see dens Bevægelser, saa meget mere som en Baggrund af sorte Bjergskrænter sluttede Perspektivet af enhver Udsigt, der havdes skraas eller lige tværs over Vandet. Den herskende Vind paa Indsoerne i disse Egne er vestlig, men paa Grund af de Klovter, som Bjergene danne, er det hyppigt umuligt at bestemme Luftstrømningernes sande Retning, da de ofte afverle paa korte Afstande og med korte Mellemrum af Tid. Dette gjælder mere om de svage, ustadige Luftninger, end om de staaende Vinde, skjondt det er en bekjendt Sag, at ogsaa disses Byger ere usikkre og omspringende i alle Bjergegne og snevre Farvande. Ved den nærværende Leilighed var Hutter selv, idet han skjød Arken fra dens Leie ved Siden af Platformen, i Forlegenhed med at bestemme, fra hvilken Kant Vinden blæste. I Almindelighed løstes denne Vanskelighed ved Hjælp af Skyerne, som, idet de dreve høit ovenover Bjergtoppene, naturligviis adlode Luftens Strømninger; men nu saae hele Himmelhvælvingen ud som en Masse af sort Muurværk. Ikke den mindste Aabning var synlig og Chingach-

gook skjalv allerede for, at Stjernen ikke skulde vise sig og saaledes forhindre hans Forlovede fra punktligt at indfinde sig til Stevnemødet. Under disse Omstændigheder beisede Hutter sit Seil tilsyneladende alene i den Hensigt at komme bort fra Kastellet, da det kunde være farligt at opholde sig synderligt længere i dets Nærhed. Vinden fyldte snart Dugen og da Flaaden begyndte at lystre og Seilet var blevet sat tilbørligt, befandtes det, at Retningen var sydlig med en Bøining mod den østlige Kyst Da der ikke viste sig nogen bedre Kours for Selskabets Hensigter, lod man det sælsomme Fartøi glide i over een Time hen over Vandets Overflade i denne Retning, indtil en Forandring i Luftstrømningen førte det hen mod Leiren

Vildtskytten iagttog alle Hutters og Hurrys Bevægelser med mistroisk Opmærksomhed. I Begyndelsen vidste han ikke, om han skulde tilskrive Tilfældet eller en bestemt Plan den Kours, de holdt, men nu begyndte han at ahne det Sidste. Saa fortrolig som Hutter var med Søen, var det let for ham at skuffe den, der kun havde liden Kjendskab til Vandet, og hans Hensigt være nu hvilken den vil, saa var det, førend to Timer vare forløbne, sandsynligt, at Arken var kommen saa langt frem, at den ikke var hundrede Favne fra Kysten, netop ligeoverfor det Sted, hvor Leiren, som bekjendt, laa. Længe førend den var kommen til dette Punkt, havde Hurry, der besad nogen Kundskab i Algonquin Sproget, havt en fortrolig Samtale med Indianeren, hvis Udfald denne nu meddeelte Vildtskytten, der

havde været en kold, for ikke at sige mistroisk Jagttager af Alt, hvad der foregik.

„Min gamle Fader og den store Gran" — thi saaledes havde Delawareren dobt March — „længes efter at see Huronerskalper ved deres Belter," sagde Chingachgook til sin Ven. „Der er Plads til nogle ved Slangens Belte, og hans Folk vil see efter dem, naar han vender tilbage til sin Landsby. Dets Øine maa ikke forblive i Taage, men maa see, hvad de vente. Jeg veed, at min Broder har en hvid Haand; han vil ikke engang slaae de Døde. Han vil vente efter os; naar vi komme tilbage, vil han ikke skjule sit Ansyn af Skam over sin Ven. Mohikanernes store Slange maa blive værdig til at vandre paa Krigsstien med Falkeøie."

„Vel, vel, Slange, jeg seer, hvorledes det forholder sig; det Navn vil blive hængende og med Tiden vil jeg blive bekjendt under det istedetfor Vildtskytte; nu vel, naar en saadan Ære indfinder sig, maa den Ydmygste af os Alle være villig til at bære den. Hvad det angaaer, at Du tragter efter Skalper, saa hører det til Dine Gaver, og jeg seer intet Ondt deri. Men vær dog barmhjertig, Slange; vær barmhjertig, det beder jeg Dig om. Det kan sikkert ikke skade en Rødhuds Ære at vise en Smule Barmhjertighed. Hvad den gamle Mand, de to unge Fruentimmers Fader, der kunde mødne bedre Følelser i sit Hjerte, og Harry March her angaaer, der, uagtet han er en Gran,

dog bedre kunde bære Frugter af et mere christeligt Træ, hvad de To angaaer, da overlader jeg dem i den hvide Mands Guds Haand. Var det ikke for de blodige Pindes Skyld, saa skulde Ingen gaae imod Mingoerne i Nat, da det vilde vanære vor Redelighed og vort gode Navn; men de, som fordre Blod, kunne ikke beklage sig over, at der bliver udgydt Blod paa deres Opfordring. Imidlertid, Slange, kan Du være barmhjertig. Begynd ikke Din Løbebane med Qvindernes Jammerraab og Børnenes Skrig. Opfør Dig saaledes, at Tys vil smile og ikke græde, naar hun møder Dig. Gaa da, og Manitu bevare Dig!"

„Min Broder vil blive her paa Flaaden. Wah! vil snart staae paa Strandbredden og vente og Chingachgook maa ile."

Indianeren forenede sig derpaa med sine to Kammerater og efterat have strøget Seilet gik de alle Tre i en Kano og forlode Arken. Hverken Hutter eller March talte til Vildtskytten om deres Hensigt eller om hvor længe de sandsynligviis vilde blive borte. Alt dette var blevet betroet Indianeren, der havde skilt sig ved sit Hverv med eiendommelig Korthed. Saasnart Kanoen var ude af Sigte, og dette skete forend der var gjort en halv Snees Tag med Aarerne, traf Vildtskytten de bedste Foranstaltninger, han kunde, for saa meget som muligt at holde Arken paa samme Punkt, og derpaa satte han sig i Enden af Fartøiet for at drøftygge sine egne bittre Betragtninger. Det varede imidlertid ikke længe, forend han forstyrredes heri af Judith,

der søgte enhver Leilighed til at være i hans Nærhed, og ledede sine Angreb paa hans Følelser med den Behændighed, der indskjødes af et naturligt Koquetteri, understøttet af en ikke ringe Øvelse, men som erholdt det meste af dets farlige Magt fra det Anstrøg af Følsomhed, der meddeelte hendes Væsen. Stemme, Betoning, Tanker og Handlinger den naturlige Ømheds ubeskrivelige Trylleri. Idet vi forlade den unge Jæger, udsat for disse farlige Modstandere, er det os for Øieblikket mere magtpaaliggende, at følge Selskabet i Kanoen til Kysten.

Den overveiende Drivt, der havde foranlediget Hutter og Hurry til at gjentage deres Forsøg mod Leiren, var netop den samme, der havde afstedkommet det første Overfald, maaskee lidt skærpet af Ønsket om Hevn. Men intet af disse to raa Væsener, der vare saa samvittighedsløse i Alt, hvad der angik den røde Mands Rettigheder og Interesser, uagtet de i andre Henseender besadde en vis menneskelig Følelse, besjæledes synderligt af nogen anden Attraa end Higen efter Vinding. Vel havde Hurry, strax efterat han var bleven befriet, været forbittret over sine Lidelser, men denne Fornemmelse var snart vegen for hans sædvanlige Kjærlighed til Guldet, som han snarere søgte med en forarmet Ødelands hensynsløse Begjerlighed, end med den Gjerriges uophørlige Længsel. Den Bevæggrund, der tilskyndede dem begge til saa snart at drage ud mod Huronerne, var, kort sagt, en til Vane bleven Foragt for

deres Fjende, der indvirkede paa Ødselhedens stadige Graadighed. Men ogsaa de yderlige Udsigter til et heldigt Udfald havde deres Andeel i Planen til dette det andet Tog. Det var bekjendt, at en stor Deel af Krigerne, om ikke alle, for denne Nat havde leiret sig ligeoverfor Kastellet, og der var Haab om, at hjælpelose Slagtofferes Skalper vilde blive Følgen. Sandt at sige ventede i Særdeleshed Hutter — han, som nyligt havde forladt to Døtre — kun at finde faa Andre end Qvinder og Børn i Leiren. Denne Omstændighed havde han kun saa løseligt berørt i sin Samtale med Hurry og for Chingachgook var den bleven aldeles uomtalt. Dersom Indianeren overhovedet tænkte derpaa, var det kun ham selv bekjendt.

Hutter styrede Kanoen; Hurry havde mandigen taget Post i Stevnen og Chingachgook stod i Midten. Vi sige stod, thi alle Tre vare saa vrede i at haandtere dette Slags skrøbelige Fartøier, at de kunde holde sig oprejste i det tykkeste Mørke. Man nærmede sig Kysten med stor Forsigtighed og Landgangen blev lykkeligt og vel iværksat. Nu lavede de Tre deres Vaaben tilrette og begyndte at liige sig som Tigere ind mod Leiren. Indianeren gik foran medens hans to Stalbrødre traadte i hans Fodspor med en saadan Varsomhed, at deres Skridt næsten bogstaveligen vare lydløse. Undertiden kunde en tør Green brækkes under den gigantiske Hurrys tunge Vegt, eller ved den gamle Mands plumpe Ubehændighed; men om ogsaa Indianeren havde gaaet i Luft, kunde hans Fjed ikke have syntes let-

tere. Hovedopgaven var først at opdage Beliggenheden a Ilden, som man vidste var Midtpunktet i den hele Stilling, og omsider lykkedes det ogsaa Chingachgooks skarpe Øie at faae et Glimt at see af denne vigtige Veiviser, som funklede i nogen Afstand mellem Træernes Stammer. Det var intet Baal, men kun en enkelt, hendøende Brand, hvilket ogsaa stemmede med den Tid, det var paa Natten, da de Vilde i Almindelighed gaae til Hvile og reise sig igjen med Solen.

Saasnart Eventyrerne havde faaet Øie paa dette Fyr, bleve deres Skridt hurtigere og sikkrere. Efter faa Minuters Forløb kom de til Udkanten af den lille Kreds af Hytter, hvor de standsede for at reekognoscere Terrainet og aftale deres videre Bevægelser. Mørket var saa tykt, at det var vanskeligt at skjelne Andet end den glødende Brand, Stammerne af de nærmeste Træer og den uendelige Hvælving af Løv, som tilslørede den skyfulde Himmel. Imidlertid overtydede man sig om, at en Hytte var i Nærheden, og Chingachgook forsøgte at undersøge dens Indre. Den Maade, hvorpaa Indianeren nærmede sig et Sted, som anteges at indeholde Fjender, lignede en Kats eller en Fugls smedige Fjed. Da han var kommen hen til Hytten, bukkede han sig ned paa Hænder og Knæer, thi Indgangen var saa lav, at denne Stilling blev nødvendig, endog blot for at kunne komme ind. Men førend han stak Hovedet indenfor, lyttede han længe for at opfange de Sovendes Aandedræt. Ikke en Lyd hørtes, og denne menneske-

lige Slange stak sit Hoved ind ad Døren eller Aabningen, ligesom en virkelig Slange vilde have trængt sig ind i en Fuglerede. Intet belønnede det vovelige Forsøg, thi efterat han havde følt sig forsigtigt for med Haanden, mærkede han, at Stedet var tomt.

Delawareren begav sig paa samme varsomme Maade hen til et Par andre Hytter, som han fandt i samme Tilstand, hvorpaa han vendte tilbage til sine Ledsagere og underrettede dem om, at Huronerne havde forladt deres Leir. En nærmere Undersøgelse stadfæstede dette og der var nu intet Andet tilbage, end at vende om igjen til Kanoen. Den forskjellige Maade, hvorpaa Eventyrerne fandt sig i saaledes at være blevne skuffede, fortjener en forbigaaende Bemærkning. Høvdingen, som alene var gaaen i Land i Haab om at erhverve sig Hæder, stod ubevægelig, støttende sig til et Træ og ventede paa, hvad hans Ledsagere vilde bestemme sig til. Vel var han krænket og lidt overrasket, men bar det Hele med Værdighed, trøstende sig med de sødere Forventninger, der endnu vare ham forbeholdne længere ud paa Natten. Rigtignok kunde han ikke haabe at møde sin Elskede med Beviser paa Kjækhed og Dygtighed paa sin Person, men han turde dog gjøre sig Haab om at møde hende, og den Krigers, som var ivrig i at søge, kunde stedse haabe at blive hædret. Derimod kunde Hytter og Hurry, som fornemmeligen havde ladet sig tilskynde af den laveste af alle menneskelige Bevæggrunde, Vindesygen, neppe beherske deres Følelser. De snege sig om-

kring imellem Hytterne, som om de ventede at finde et forglemt Barn eller en letsindig Sovende, og gave flere Gange deres Harme Luft paa de ufølsomme Hytter, hvoraf adskillige formeligen bleve revne i Stykker og spredte omkring paa Jorden. Ja, de stjendtes endog indbyrdes og verlede heftige Bebreidelser. Dette kunde muligen have havt alvorlige Følger, dersom Delawareren ikke havde lagt sig imellem og mindet dem om det Farlige i at være saa uforsigtige, og om Nødvendigheden af at vende tilbage til Arken. Dette dæmpede Striden og efter faa Minuters Forløb roede de pludseligt tilbage til det Sted, hvor de haabede at finde deres Fartøi.

Vi have sagt, at Judith tog Plads ved Siden af Vildtskytten kort efter Eventyrernes Afreise. I en kort Tid var den unge Pige taus og Jægeren vidste ikke, hvilken af Søstrene det var, som havde nærmet sig ham; men han gjenkjendte snart den Ælstes fyldige, klangfulde Stemme, da hun gav sine Følelser Luft i Ord.

„Dette er et skrækkeligt Liv for Fruentimmer, Vildtskytte!“ udbrød hun; „Gud give, at jeg dog kunde see Ende derpaa!“

„Livet er godt nok, Judith,“ var Svaret; „men det kommer an paa, hvorledes det bruges eller misbruges. Hvad vilde De ønske Dem i dets Sted?“

„Jeg vilde være tusinde Gange lykkeligere ved at leve nærmere ved civiliserede Væsener — hvor der findes Avlsgaarde, Kirker og Huse, byggede af christelige Hænder, og

hvor min Søvn vilde være blid og rolig! En Bolig i Nærheden af et af Forterne vilde være langt bedre, end det øde Sted, hvor vi opholde os."

„Nei, Judith, jeg kan ikke saa let indrømme Sandheden af Alt dette. Om ogsaa Forter kunne være gode til at holde Fjender borte, saa indeholde de dog undertiden selv Fjender. Jeg troer ikke, at det vilde være godt enten for Dem eller Hetty at boe i Nærheden af et af dem, og hvis jeg skal sige hvad jeg tænker, saa er jeg bange for, at De allerede er dem vel nær." Vildtskytten vedblev paa sin egen rolige, alvorlige Maade; thi Mørket skjulte de Farver, som næsten havde givet Pigens Kinder et skarlagenrødt Anstrøg, medens hun med stor Anstrengelse undertrykkede Lyden af sit Aandedrag, som var nær ved at qvæle hende. „Hvad nu Avlsgaardene angaaer, saa have de deres Nytte og der gives dem, som gjerne ville tilbringe hele deres Liv i dem; men hvilken Bequemmelighed kan en Mand søge paa en Rydde plads, som han ikke kan finde i dobbelt saa stor Mængde i Skoven? Behøver man en Smule Luft, Lys og Plads, saa forskaffe Stormene og Floderne eller som her Indsøerne dem; men hvor vil De vel finde Skygge, smilende Kilder og dandsende Bække, eller ærværdige, tusinde Aar gamle Træer paa en Rydde plads? De finder dem ikke, men vel Deres lemlæstede Stammer, betegnende Jorden ligesom Ligstenene en Kirkegaard. Det forekommer mig, at Mennesker, som boe paa saadanne Steder, bestandigt maa tænke paa deres egen Bestemmelse og den almindelige Under-

gang; og det ovenikjøbet ikke den Undergang, der er en Følge af Tiden og Naturen, men den Undergang, der bidrører fra Ødelhed og Vold. Og hvad nu Kirkerne angaaer, saa ere de vel sagtens gode, eftersom gode Mennesker vedligeholde dem, men de ere aldeles ikke nødvendige. Man kalder dem Herrens Templer; men hele Jorden, Judith. er et Herrens Tempel for den, som har det rette Sindelag. Hverken Forter eller Kirker gjøre Folk lykkeligere. Desuden er Alting Modsigelse i Kolonierne, medens Alting er Overensstemmelse i Skoven. Forter og Kirker følges næsten bestandigt ad og dog ere de aabenbare Modsigelser, eftersom Kirkerne ere til for Fredens og Forterne for Krigens Skyld. Nei, nei, lad mig beholde Ørkenens Fæstningsværker, hvilke ere dens Træer, og ligeledes dens Kirker, som ere de Lunde, Naturens Haand har plantet."

„Qvinden er ikke skabt for Øjetrin som disse, Vildtskytte; Øjetrin, hvorpaa vi ikke faae Ende, saalænge denne Krig varer."

„Dersom De mener Qvinder af hvid Farve, saa troer jeg næsten, at De ikke er ret langt fra Sandheden, Pige; men for de røde Mænds Fruentimmer ere saadanne Hjemsøgelser eiendommelige. Intet vilde gjøre Tys, hiin Delawarers trolovede Brud, lykkeligere, end om hun vidste, at han i dette Øieblik sniger sig omkring blandt sine naturlige Fjender og stræber efter en Skalp."

„Men, Vildtskytte, hun kan ikke være en Qvinde uden

at føle Bekymring, naar hun troer, at den Mand, hun elsker, befinder sig i Fare."

"Hun tænker ikke paa Faren, Judith, men paa Æren, og naar Hjertet for Alvor er hengivet til saadanne Følelser, finder Frygten kun liden Plads til at skjule sig i. Tys er en blid, venlig, munter, behagelig Skabning, men hun elsker Æren ligesaa høit som nogen Delawarerinde, jeg har kjendt. Hun skal møde Slangen om en Time paa den Pynt, hvor Hetty gik i Land, og er uden Tvivl ligesaa længselsfuld i den Anledning som noget andet Fruentimmer; men hun vilde kun være saa meget mere lykkelig, dersom hun vidste, at hendes Elsker i dette Øieblik laa i Baghold efter en Mingo for at tage hans Skalp."

„Naar De virkeligt troer dette, Vildtskytte, saa er det intet Under, at De lægger saa stor Vegt paa Gaver. Jeg er overbeviist om, at ingen hvid Pige kunde andet end føle sig høist ulykkelig, naar hun troede, at hendes Kjæreste befandt sig i Livsfare! Og ikke heller troer jeg, at De selv, saa rolig og ubevægelig De end synes at være, kunde være ubekymret, naar De troede, at Deres Tys var i Fare."

„Det er noget Andet, det er noget ganske Andet, Judith. Qvinden er for svag og blød til, at det skulde være hendes Bestemmelse at udsættes for saadanne Farer, og Manden maa føle for hende. Ja jeg troer næsten, at dette ligesaa meget ligger i den røde som i den hvide Natur. Men jeg har ingen Tys og faaer sagtens heller in-

gen; thi jeg anseer det for Uret at blande Farverne paa nogen anden Maade, end ved Venskab og Tjenester."

„I saa Henseende er og føler De, som en hvid Mand bør! Hvad Hurry Harry angaaer, saa troer jeg, at det vilde komme ud paa Et for ham, om hans Kone var en Squaw eller Datteren af en Gouverneur, naar hun blot var lidt smuk og kunde bidrage til at holde hans graadige Bug fuldt."

„De gjør March Uret, Judith, ja De gjør. Den stakkels Fyr hænger ved Dem, og naar en Mand virkeligt har hengivet sit Hjerte til en saadan Skabning, saa kan ingen Ringe- eller engang en Delawarer-Pige rokke hans Beslutning. De kan sagtens spotte over Mandfolk som Hurry og jeg, for vi ere raa og uvidende med Hensyn til Bøger og anden Kundskab; men vi have ligesaa vel vore gode som vore slette Sider. Et ærligt Hjerte er ikke at foragte, Pige, om det end ikke forstaaer sig paa alle de Smaating, der behage et Fruentimmers Sind."

„De, Vildtskytte! — Og troer De, kan De for et Øieblik troe, at jeg sætter Dem ved Siden af Harry March? Nei, nei. Saa indskrænket er jeg da heller ikke. Ingen, hverken Mand eller Qvinde, kunde tænke paa at nægte Deres ærlige Hjerte, mandige Natur og ligefremme Sanddruhed ved Siden af Henry Marchs pralende Egenkjærlighed, graadige Gjerrighed og overmodige Glubskhed. Det Bedste, som kan siges om ham, findes i hans Navn

Hurry Skurry,* hvilket, om det end ikke betegner noget synderligt Slet, heller ikke betegner noget synderligt Godt. Selv min Fader indseer dette, uagtet han for Øieblikkets deler den Andens Anskuelser, og kjender beelt vel Forskjellen imellem Eder. Det veed jeg; thi han har selv sagt mig det med rene og klare Ord."

Judith var en Pige med en lys Forstand og heftige Følelser og da hun kun lidet kjendte den Trang, som lægger Baand paa de jomfruelige Bevægelser blandt dem, der ere opdragne i det civiliserede Livs Sædvaner, robede hun undertiden hine Bevægelser med en Uforbeholdenhed, der var saa reent naturlig, at den var ligesaa ophøiet over Kogvetteriets Ænker som over dets Hjerteløshed. Hun havde endog nu grebet en af Jægerens haarde Hænder og trykkede den mellem sine med en Varme og Inderlighed, der beviste Oprigtigheden af hendes Ord. Det var maaskee heldigt, at hun standsedes af selve Heftigheden af sine Følelser, eftersom den samme Drivt kunde have tilskyndet hende til at tilstaae Alt, hvad hendes Fader havde sagt, idet den gamle Mand nemlig ikke havde ladet sig noies med at anstille en for Vildtskytten fordeelagtig Sammenligning mellem ham og Hurry, men formeligen paa sin raa, plumpe Maade i al Korthed havde raadet sin Datter aldeles at opgive den Sidstnævnte og at tænke paa at faae den Første til Mand. Judith havde nødigt sagt dette til nogen anden Mand, men Vildtskyttens ukunstlede Ligefrem-

* Hastværks Narren.

hed havde vakt en saadan Tillid hos hende, at en Person af hendes Natur ideligt maatte fristes til at overskride Sædvanens Skranker. Hun gik imidlertid ikke videre, idet hun strax slap Haanden og iagttog en Tilbageholdenhed, der bedre sømmede sig for hendes Kjøn og i Sandhed ogsaa for hendes medfødte Undseelse.

„Mange Tak, Judith; jeg takker Dem af mit ganske Hjerte," svarede Jægeren, hvis Beskedenhed forhindrede ham fra at give den unge Piges Ord og Adfærd nogensomhelst smigrende Udtydning. „Jeg takker Dem ligesaa meget, som om det Altsammen var sandt. Harry er ixinefaldende, ja han er ligesaa ixinefaldende som den høieste Gran paa disse Bjerge og Slangen har derfor ogsaa givet ham dette Navn; men Nogle finde nu Behag i et godt Udvortes og Andre alene i en god Opførsel. Harry har den ene Fordeel og det beroer paa ham selv, om han ogsaa skal have den anden, eller — Tys! Det er deres Faders Stemme, Pige, og han taler som en Mand, der er opbragt over en eller anden Ting."

„Gud bevare os for flere af disse voldsomme Optrin," udbrød Judith, idet hun bukkede sit Ansigt ned med sine Knæ og søgte at udelukke den skurrende Lyd ved at holde Haanden for Ørene. „Jeg ønsker undertiden, at jeg ingen Fader havde."

Dette sagdes med Bitterhed og den Utilfredshed, som udpressede disse Ord, følttes bittert. Det er umuligt at sige, hvad der dernæst vilde have undsluppet hende, dersom ikke en blid, dæmpet Røst havde talt ved Siden af hende.

„Judith, jeg burde have læst et Kapitel for Fader og Hurry!“ sagde den uskyldige, men forfærdede Talende, „og det vilde have afholdt dem fra atter at drage ud i et saadant Ærinde. Kald paa, dem, Vildtskytte, og sig dem, at jeg vil tale med dem og at det vil være godt for dem Begge, dersom de komme tilbage og høre paa mine Ord.“

„Ak, stakkels Hetty, De kjender kun lidet til Graadigheden efter Guld og Hevn, naar De troer, at De saa let lade sig bevæges til at afstaae fra deres Forsæt! Men det er noget ganske Usædvanligt i mere end een Henseende, Judith! Jeg hører Deres Fader og Hurry brumme som Bjørne og dog høres der ikke en Lyd af den unge Høvdings Mund. Det er forbi med Hemmeligheden og dog tier hans Krigsskrig, som overensstemmende med Reglerne under saadanne Omstændigheder burde have runget mellem Bjergene.“

„Retfærdigheden har maaskee ramt ham og hans Død sparet de Uskyldiges Liv.“

„Nei, nei; Slangen vilde ikke komme til at lide, hvis det skal være Loven. Der har sikkert intet Angreb fundet Sted og Leiren har rimeligviis været forladt og Mændene komme skuffede tilbage. Det forklarer Hurrys Brummen og Slangens Taushed.“

I samme Øieblik hørtes et Fald af en Aare i Kanoen; thi Ærgrelsen havde gjort March ubetænksom og Vildtskytten følte sig overbeviist om, at hans Formodning var riglig. Da Seilet var strøget, var Arken ikke dreven langt og forend ret mange Minuter vare forløbne, hørte

han Chingachgook med sagte, rolig Stemme anvise Hutter, hvorledes han skulde styre for at naae den. I kortere Tid, end der behoves til at fortælle det, lagde Kanoen an ved Arken, som Eventyrerne derpaa bestege. Hverken Hutter eller Hurry omtalte det Forefaldne og Delawareren sagde blot, idet han gik forbi sin Ven, de Ord: „Ild ude," hvilket, om end ikke bogstaveligt sandt, dog tilstrækkeligt forklarede Sammenhængen for hans Tilhører.

Det var nu Spørgsmaalet, hvilken Kours man skulde styre. Der holdtes en kort, tvær Raadslagning, hvorpaa Hutter afgjorde, at det Klogeste vilde være at holde det gaaende, som det Middel, hvorved man bedst kunde tilintetgjøre ethvert Forsøg paa en Overrumpling, samt yttrede, at han og March agtede at holde sig skadesløse for deres Mangel paa Søvn under deres Fangenskab ved nu at gaae til Hvile. Da Vinden endnu stedse var omspringende og svag, besluttedes det at seile for den i hvilkensomhelst Retning den maatte blæse, saa længe den ikke drev Arken paa Stranden. Efterat dette var afgjort, hjalp de befriede Fanger til med til at heise Seilet og kastede sig derpaa paa et Par Madratser, overladende det til Vildtskytten og hans Ven at tage Vare paa Fartøiets Bevægelser. Da Ingen af dem var tilbøielig til at sove paa Grund af Stevnemødet med Ys, var denne Foranstaltning velkommen for alle Parter og at Judith og Hetty ligeledes bleve oppe, formindskede ingenlunde det behagelige ved Forandringen.

I nogen Tid drev Arken mere end den seilede langs

med den vestlige Kyst, idet den adlod en let sydlig Luftstrømming. Farten var langsom og oversteg ikke et Par Mile i Timen, men de to Mænd bemærkede, at den ikke alene førte dem hen med det Punkt, som de ønskede at naae, men tillige med en Hurtighed, som var fuldkommen saa stor, som Tiden udfordrede. Men der blev ikke talt meget, ikke engang af de unge Piger, og det, der taltes, angik mere Befrielsen af Tys, end nogen anden Gjenstand. Indianeren var tilsyneladende rolig; men alt som den ene Minut gik efter den anden, bleve hans Følelser mere og mere spændte, indtil de naaede en Høide, der maatte have tilfredsstillet den fordringsfuldeste Beherskerinde. Vildtskytten holdt Fartøiet saa meget som muligt inde i Bugterne deels for at seile i Skyggen af Skoven og deels for at opdage et eller andet Tegn paa et Leirsted, som man muligen kom forbi. Paa denne Maade havde de seilet omkring en lav Pynt, og vare allerede inde i den Bugt, som mod Nord endtes med det Maal, hvorefter de tragtede. Dette var endnu en Fjerdingvei borte, da Chingachgook stiltiende nærmede sig sin Ven og pegede hen paa et Sted, der var ret forude. En lille Ild glimtede tæt indenfor Randen af de Buske, som bekrandsede Kysten paa den sydlige Side af Pynten og levnede ingen Tvivl om, at Indianerne pludseligt havde flyttet deres Leir hen til selve det Sted, eller i det mindste til selve den Odde, hvor Tys havde sat dem Stevne.

Cooper's

Samlede Skrifter.

Oversatte af Originalsproget.

Ethundrede og niogtyvende til ethundrede og toogtredivte Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1846.

Samlede Skrifter.

Overflade af Cirkulærsnit.

Afhandlinger og Meddelelser til Oplysning og Forøgelse af Kundskaber i Mathematik.

Kjøbenhavn.

Forlag af Gyldendalske Boghandel.

1870.

Vildtskytten.

En Roman

af

James Fenimore Cooper.

Oversat fra Engelsk

ved

L. Moltke.

Anden Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1846.

Pilgrimstein.

(Il Pilgrim

of

James Fenimore Cooper.

—⊰⊱—

Deutsch für Englisch

von

E. Pfeiffer.

Zweite Aufl.

Elberfeld.

Verlage bei C. W. Kreier.

1850.

Første Kapitel.

Den i Slutningen af forrige Kapitel omtalte Opdagelse var af ster Vigtighed i Vildtskyttens og hans Vens Øine. For det Første var der Fare for, ja næsten Visshed om, at Hutter og Hurry vilde gjøre et nyt Forsøg med denne Leir, dersom de vaagnede og kom til Kundskab om dens Beliggenhed. Dernæst var det nu blevet end farligere at gaae i Land og bortføre Tys, hvortil endnu kom den almindelige Usikkerhed og de yderligere Farer, som maatte flyde af, at Fjenden havde begyndt at forandre Stilling. Da Delawareren vidste, at den Time var nær, da han skulde indfinde sig paa Mødestedet, tænkte han ikke længere paa at fratage sin Fjende Trophæer, og noget af det Første, som aftaltes mellem ham og hans Stalbroder, var at lade de to Andre blive ved at sove, for at disse ikke skulde forstyrre Udførelsen af deres Plan ved at sætte en af deres egne i Stedet. Arken bevægede sig langsomt

og det vilde have varet et godt Qvarteer, inden de kunde have naaet Pynten med den Fart, de skjøde, saa at de havde Tid til at betænke sig. Indianerne havde for at skjule deres Ild for dem, som de troede endnu befandt sig i Kastellet, anbragt den saa tæt ved den sydlige Side af Pynten, at det blev overordentligt vanskeligt at indelukke den mellem Buskene, uagtet Vildtskytten styrede Arken baade til Høire og til Venstre i Haab om at blive istand til at opnaae dette Øiemed.

„Der er een Fordeel, Judith, ved at finde denne Ild saa tæt ved Vandet," sagde han, medens han udførte disse smaa Manoeuvrer, „eftersom det viser, at Mingoerne troe, at vi ere i Huset, og vort Komme fra denne Kant vil være en ganske uventet Begivenhed. Men det er heldigt, at Deres Fader og Harry March sove, ellers vilde vi snart see dem igjen snige sig ud efter Skalper. Ha! Saa — nu begynde Buskene at indelukke Ilden — og nu kan den slet ikke sees mere!"

Vildtskytten tøvede et Øieblik for at forvisse sig om, at han omsider havde opnaaet den attraaede Stilling, hvorpaa han gav det aftalte Signal, paa hvilket Chingachgook lod Trægget falde og strøg Seilet.

Den Stilling, hvori Arken nu laa, var baade fordeelagtig og ufordeelagtig. Ilden var bleven skjult ved at holde af ind mod Kysten og denne var maaskee nærmere, end det var ønskeligt. Imidlertid var det bekjendt,

at Vandet var meget dybt længere ude paa Søen og at ankre paa dybt Vande maatte om muligen undgaaes under de Omstændigheder, hvori Selskabet befandt sig. Det var ligeledes troligt, at der ikke kunde være nogen Tømmerflaade i flere Miles Afstand, og skjønt Træerne i Mørket nærmest syntes at lade ud over Arken, vilde det dog ikke være let at komme ud til den, undtagen ved Hjælp af en Baad. Det tykke Mørke, som herskede saa tæt inde ved Skoven, tjente derhos til en kraftig Skjerm og saa længe man vogtede sig for at gjøre Larm, var der kun liden eller ingen Fare for at blive opdaget. Alt dette gjorde Vildtskytten Judith opmærksom paa og underrettede hende om, hvorledes hun havde at forholde sig, hvis Fjenden kom paa Benene; thi det ansaaes for i høieste Grad uhensigtsmæssigt at vække de Sovende, undtagen i den yderste Nød.

„Og da vi nu forstaae hinanden, Judith, er det paa Tiden, at Slangen og jeg gaae i Kanoen," sagde Jægeren sluttelig. „Rigtignok er Stjernen ikke staaen op endnu, men den maa snart gjøre det, skjønt Ingen af os sandsynligviis faaer det at see i Nat paa Grund af Skyerne. Tys er imidlertid ikke raadvild og hører ikke til dem, der behøve at have en Ting for Øinene for at see den. Jeg indestaaer for, at hun ikke vil tage to Minuter eller to Fod Fril af Tiden eller af Stedet, med mindre disse mistænkelige Landstrygere af Mingoer have lugtet Lunten og bruge hende som Lokkedue for at fange os,

eller have skjult hende for at forberede hendes Hjerte for en huronsk istedetfor en mohikansk Mand."

„Vildtskytte," faldt den unge Pige ham alvorligt i Talen; „det er et saare farligt Hverv; hvorfor befatter De Dem overhovedet dermed?"

„Hvad for Noget! De veed jo, Pige, at vi gaae for at bortføre Ivs, Slangens Forlovede — den Pige, han agter at tage til Kone, naar vi komme tilbage til Stammen."

„Det er altsammen meget rigtigt af Indianeren — men De har jo ikke i Sinde at egte Ivs — De er ikke forlovet og hvorfor skulle To vove Liv og Frihed for at gjøre det, som Een ligesaa godt kan udrette?"

„Ah! Nu forstaaer jeg Dem, Judith — ja nu begynder jeg at fatte Deres Tanker. De troer, at da Ivs er Slangens Forlovede, som Folk kalde det, og ikke min, saa kommer hele Sagen ogsaa alene ham ved, og da een Mand kan roe en Kano, saa skulde han alene drage ud efter sin Pige? Men De glemmer, at det er vort Ærinde her ved Søen og at det ikke vilde klæde godt at glemme et Ærinde, naar Prøvens Time kommer. Og naar Kjærlighed har saa meget at betyde for visse Folk, i Særdelesshed for unge Fruentimmer, saa betyder Venskab ogsaa noget for visse Andre. Jeg tor sige, at Delawareren kan roe en Kano alene og selv bortføre Ivs og maaskee ligesaa gjerne saae det, som at have mig med; men han kan ikke

saa godt møde List med List, eller forstyrre et Baghold, eller kæmpe med de Vilde og tillige bortføre sin Kjæreste, naar han er alene, som naar han har en Ven med, han kan stole paa, selv om denne Ven ikke er nogen Bedre, end jeg. Nei, nei, Judith, De vilde ikke svigte den, der stolede paa Dem, i et saadant Øieblik og De kan derfor heller ikke vente, at jeg skulde gjøre det."

„Jeg frygter — jeg troer, De har Ret, Vildtskytte, og dog ønsker jeg, at De ikke vilde gaae! Lov mig i det mindste een Ting og det er, ikke at vove Dem ind imellem de Vilde, eller at foretage Dem Andet, end at frelse Pigen. Det vil være nok for een Gang og dermed maa De lade Dem nøies."

„Gud velsigne Dem, Pige! Man skulde troe, at det var Hetty, som talte, og ikke den skarpsindige, beundringsværdige Judith Hutter! Men Frygten gjør den Vise enfoldig og den Stærke svag. Ja, derpaa har jeg mere end een Gang seet Beviser. Naa, det er smukt og godt af Dem, Judith, at føle denne Bekymring for et Medmenneske og jeg vil stedse paastaae, at De er god og besidder den rette Følelse, lad saa dem, der misunde Dem Deres smukke Udvortes, fortælle nok saa mange dumme Historier om Dem, som de ville."

„Vildtskytte!" sagde Pigen hastigt, idet hun faldt ham i Talen, skjøndt hun var nær ved at qvæles ved sin egen Bevægelse; „Troer De Alt det, De hører, om en

stakkels moderløs Pige? Skal Harry Hurrys ondskabsfulde Tunge beskjæmme mit Levnet?"

„Nei vist ikke, Judith, vist ikke. Jeg har sagt Hurry, at det ikke anstod en Mand at bagtale den, han ikke kan vinde ved ærlige Midler, og at selv en Indianer stedse er om over et ungt Fruentimmers gode Navn."

„Dersom jeg havde en Broder, vilde han ikke vove at gjøre det!" udbrød Judith med funklende Øine. „Men da han seer, at jeg ingen anden Beskytter har, end en gammel Mand, hvis Øren snart blive ligesaa sløve som hans Følelser, tager han sig enhver Frihed, han finder for godt."

„Just ikke det, Judith, just heller ikke det! Ingen Mand, enten han er Broder eller Fremmed, vilde roligt see paa, at en saa smuk Pige som De blev forfulgt, uden at sige et Ord til hendes Forsvar. Det er Hurrys alvorlige Hensigt at gjøre Dem til hans Kone og det vidst, han yttrer sig med mod Dem, hidhører snarere fra Skinsyge, end fra alt Andet. Smiil til ham, naar han vaagner, og tryk hans Haand halvt saa haardt, som De trykkede min for lidt siden, saa tør jeg vedde mit Liv paa, at den stakkels Fyr vil glemme Alt, undtagen Deres Skjønhed. Hidsige Ord komme ikke altid fra Hjertet, men oftere fra Ærgrelse, end fra noget andet Sted. Prøv ham, Judith, naar han vaagner, og see, hvad et Smiil formaaer."

Vildtskytten lo paa sin eiendommelige Maade, da han sluttede sin Tale, og tilkjendegav derpaa den taalmodig la-

dende, men i Virkeligheden utaalmodige Chingachgook, at han var færdig til at tage bort. Da den unge Mand gik i Kanoen, stod Pigen ubevægelig som en Steen, hensunken i de Betragtninger, som hans Ord og Væsen sandsynligviis maatte fremkalde. Jægerens Ligefremhed havde ganske bragt hende ud af Fatning; thi Judith var i sin indskrænkede Kreds en erfaren Lederinde af det andet Kjøn, skjøndt hun i nærværende Tilfælde ved Alt, hvad hun havde sagt og gjort, mere havde handlet efter Indskydelse, end af Beregning. Vi ville imidlertid ikke negte, at nogle af Judiths Betragtninger vare bittre, skjøndt vi maa henvise til Gangen i vor Fortælling for at forklare, hvor fortjente eller hvor qualfulde hendes Lidelser vare.

Chingachgook og hans blege Ven drege ud paa deres vovelige og vanskelige Tog med en Koldblodighed og efter en saa velordnet Plan, at det vilde have gjort Mænd Ære, som havde befundet sig paa deres tvivlende Krigssti, istedetfor at denne var disses første. Overensstemmende med sit Forhold til den smukke Flygtning, hvis Tjeneste de havde helliget sig, tog Indianeren Plads i Forstevnen af Kanoen, medens Vildtskytten fra Agterenden ledede dens Bevægelser. Paa Grund heraf kunde hiin gaae først i Land og følgeligen først møde sin Beherskerinde. Vildtskytten havde indtaget sin Plads uden videre Forklaring, men hemmeligen paavirket af den Betragtning, at den, der havde saa Meget staaende paa Spil som Indianeren, muligen ikke

vilde kunne styre Kanoen med samme Sindsro og Klogt som en Anden, der havde et større Herredømme over sine Følelser. Fra det Øieblik, de havde forladt Arken, lignede de to Eventyreres Bevægelser veldresserede Soldaters Manoeuvrer, som for første Gang skulle møde Fjenden i Marken. Hidtil havde Chingachgook ikke løsnet et fjendtligt Skud og hans Stalbroders Krigerdebut er Læseren bekjendt. Vel havde Indianeren ved sit Komme beluret sin Fjendes Leir i nogle faa Timer og endog, saaledes som i forrige Kapitel fortalt, betraadt den een Gang, men intet af disse Forsøg havde havt Følger. Nu var det afgjort, at der enten maatte opnaaes et vigtigt Udfald, eller ogsaa lides et krænkende Nederlag. Befrielsen af Tys eller hendes fortsatte Fangenskab beroede paa Foretagendet. Det var, kort sagt, disse to ærgjerrige, unge Skovkrigeres Jomfrutog og medens den Ene af dem dreg ud, tilskyndet af Følelser, der i Almindelighed drive Mænd saa vidt, vare Begges Følelser af Stolthed og Manddom interesserede i det heldige Udfald.

Istedetfor at styre i en lige Linie med Pynten, som dengang var mindre end en Fjerdingvei fra Arken, rettede Vildtskytten Kanoens Forstevn paa skraas mod Midtpunktet af Søen for at indtage en Stilling, hvorfra han kunde nærme sig Kysten og alene have sine Fjender foran sig. Det Sted, hvor Hetty var gaaet i Land og hvor Tys havde lovet at møde dem, laa desuden snarere paa den

mere ophøiede Side af Odden, end paa den lavere. og dersom de tvende Eventyrere ikke havde foretaget dette forelø-bige Skridt, vilde de have været nødsagede til næsten at omseile den hele Pynt tæt inde ved Kysten. Nødvendigheden af denne Forholdsregel indsaaes saa godt, at Chingachgook roede ganske roligt væk, skjøndt den blev truffen uden at spørge ham tilraads og tilsyneladende førte hen i en næsten aldeles modsat Retning af den, man skulde have troet han mest ønskede at følge. Nogle faa Minuter vare imidlertid tilstrækkelige til at bringe Kanoen i den tilbørlige Afstand, hvorpaa de tvende unge Mænd ligesom ved en instinktmæssig Overenskomst ophørte at ro og Baaden blev liggende stille.

Mørket tog snarere til end af, men det var endnu muligt at skjelne Omridsene af Bjergene fra det Sted, hvor Eventyrerne laa. Forgjeves vendte Delawareren Hovedet mod Osten for at opfange et Glimt af den lovede Stjerne; thi uagtet Skyerne aabnede sig en Smule tæt ved Horizonten paa den Kant af Himlen, vedblev dog Tæppet at være rullet saa langt ned, at det aldeles skjulte Alt, hvad der var bagved det. Foran laa, som Landdannelsen ovenfor og bagved dem viste, Pynten i en Afstand af omtrent tusinde Fod. Af Kastellet kunde intet Tegn sees og ei heller nogen Bevægelse fra den Kant af Søen naar Øret. Det Sidste kunde ligesaa vel hidrøre fra Afstanden, der udgjorde flere Mile, som fra den Omstændighed, at ingen

Bevægelse fandt Sted. Hvad Arken angik, saa laa den, skjøndt neppe længere fra Kanoen end Pynten, saa aldeles begravet i Skyggen af Kysten, at den ikke vilde have været synlig, selv om det havde været meget lysere, end det virkeligt var.

Eventyrerne talte nu sammen med dæmpede Stemmer og raadslege om, hvad det sandsynligviis var i Tiden. Vildtskytten troede, at der endnu manglede nogle Minuter i Stjernens Opgang, hvorimod Høvdingens Utaalmodighed bragte ham til at antage, at det var langt længere ud paa Natten og at hans Forlovede allerede ventede paa Strandbredden paa hans Komme. Hans Anskuelse blev, som man kunde vente sig, den seirende og hans Ven lavede sig til at styre efter Mødestedet. Kanoens Haandtering udkrævede nu den høieste Grad af Forsigtighed og Dygtighed. Aarerne lettedes af og sattes atter i Vandet uden den allermindste Lyd og da de havde nærmet sig Strandbredden i en Afstand af halvhundrede Favne, tog Chingachgook sin aldeles ind og lagde i det Sted Haanden paa Riflen. Da de vare komne endnu længere indenfor det Belte af Mørke, som omgav Skovene, saae de, at de styrede for nordligt, hvisaarsag Kourſen blev forandret. Kanoen syntes at skride frem ligesom af Instinkt, saa forsigtige og overlagte vare alle dens Bevægelser. Men den vedblev endnu at skyde Fart, indtil dens Steven skrabede med Gruset ved Strandbredden paa selvsamme Sted, hvor Hetty var gaaet i

Land og hvorfra hendes Stemme havde lydt den foregaaende Aften, da Arken seilede forbi. Der var som sædvanligt en smal Strandbred, men Buske omgave Skoven og lukede paa de fleste Steder ud over Vandet.

Chingachgook gik i Land og undersøgte forsigtigt Kysten i nogen Afstand paa begge Sider af Kanoen. For at gjøre dette var han ofte nødsaget til at vade til Knæene i Søen, men ingen Tys belønnede hans Søgen. Da han kom tilbage, fandt han sin Ven ligeledes paa Land. De talte derpaa hviskende sammen, idet Indianeren befrygtede, at de havde taget Feil af Mødestedet, hvorimod Vildtskytten meente, at de sandsynligviis havde taget Feil af Tiden. Medens han endnu talte, greb han Delawarerens Arm, lod ham dreie Hovedet ud mod Søen og pegede med Toppene af Bjergene i Øst. Skyerne havde adspredt sig lidt, aabenbart snarere bagved, end ovenover Bjergene, og Aftenstjernen tindrede mellem Grenene af en Gran. Dette var i enhver Henseende et smigrende Varsel og de unge Mænd stottede sig til deres Rifler og lyttede med spændt Opmærksomhed efter Lyden af Fodtrin, som skulde nærme sig. De hørte ofte Stemmer og med dem blandede sig undertrykte Skrig af Børn og den dæmpede, men ydige Latter af indianske Fruentimmer. Da de indfødte Amerikanere i Almindelighed ere forsigtige og sjeldent udbryde i lydelig Samtale, indsaae Eventyrerne heraf, at de maatte være nær ved Leiren. Af den Maade, hvorpaa nogle af Træ-

ernes øverste Grene vare belyste, var det let at indsee, at der maatte være et Baal inde i Skoven, men det var dem umuligt paa det Sted, hvor de stode, at afgjøre, hvor nær det var ved dem. Een eller to Gange syntes det, som om nogle Omstreifende fra Baalet nærmede sig Mødestedet; men disse Lyd vare enten et Blændværk, eller ogsaa vare de, som havde nærmet sig, vendte om igjen uden at komme til Strandbredden. Et Qvarteer forløb under denne Tilstand af spændt Forventning og Bekymring, hvorpaa Vildtskytten foreslog, at de skulde seile om Pynten i Kanoen og ved at lægge sig tæt under Land paa et Sted, hvorfra Leiren kunde sees, bespeide Indianerne og saaledes sætte sig istand til at danne en eller anden rimelig Formodning om Grunden, hvorfor Tys ikke var kommen. Men Delawareren afslog med Bestemthed at forlade Stedet, idet han fornuftigt nok angav som Grund hertil, hvor bedrøvet Pigen vilde blive, dersom hun indfandt sig under hans Fraværelse. Vildtskytten havde Medlidenhed med sin Venus Bekymring og tilbød at ville alene omseile Pynten, medens den Anden skulde skjule sig imellem Buskene for at oppebie en eller anden heldig Begivenhed, som kunde begunstige hans Plan. Med denne Aftale skiltes de ad.

Saasnart Vildtskytten atter havde indtaget sin Plads i Agterenden af Kanoen, forlod han Kysten ligesaa forsigtigt og lydløst, som han havde nærmet sig den. Denne Gang fjernede han sig ikke ret langt fra Land, men holdt

sig saa tæt inde under det som muligt, da Buskene ydede tilstrækkeligt Skjul. Det vilde i Sandhed ikke have været let at udfinde et gunstigere Middel til at bespeide en indianst Leir, end det som Forholdene tilbode. Dannelsen af Pynten tillod at omseile Stedet paa de tre Sider og Baaden skred saa lydløst frem, at der ikke var noget at befrygte af dens Larm. Den mest øvede og varsomme Fod kunde bringe en Bunke Løv til at rasle, eller brække en tør Green i Mørket, men en Barkkano kunde flyde hen over smult Vande næsten med Svømmefuglens instinktmæssige Færdighed og ganske sikkert med dens lydløse Bevægelser.

Vildtskytten var næsten kommen i Linie mellem Arken og Leiren, førend han fik et Glimt at see af Baalet. Dette faldt ham saa pludseligt og uventet i Øinene, at han i Begyndelsen blev urolig for, at han uforsigtigen havde vovet sig indenfor den Lyskreds, det udbredte. Men da han ved nærmere Betragtning saae, at han var aldeles sikker for at blive opdaget, saa længe Indianerne holdt sig i Nærheden af Midtpunktet for Belysningen, bragte han Kanoen til at standse i den fordeelagtigste Stilling, han kunde finde, og begyndte derpaa sine Jagttagelser.

Vi have skrevet meget, men forgjeves, om dette usædvanlige Væsen, dersom Læseren nu behøver at underrettes om, at han var ubekjendt med Verdens Lærdom og stedse viste sig enfoldig med Hensyn til Alt, hvad der angik den vedtagne Smags Smaaligheder, men var en Mand af kraftig,

naturlig poetisk Følelse. Han elskede Skovene for deres Friskhed, deres ovbsiede Ensomhed, deres uhyre Udstrækning og det Vræg, de overalt bare af deres Skabers guddommelige Haand. Han dreg sjeldent igjennem dem uden at standse ved en eller anden særegen Skjønhed, som vakte hans Velbehag, skjøndt han sjeldent forsøgte at udforske Aarsagerne, og der forløb aldrig nogen Dag, uden at han i Aanden og det derbos uden Bistand af Former eller Ord, havde Samqvem med det uendelige Ophav til Alt, hvad han saae, følte og betragtede. Med en saadan Konstitution i moralsk Forstand og med en Sindsro, som ingen Fare kunde rokke, ingen Krisis forstyrre, er det ikke at undres over, at Jægeren fandt en saadan Fornøielse i at betragte det Optrin, der nu aabenbarede sig for ham, at han for et Øieblik glemte Hensigten med sit Komme. Dette vil vise sig endnu tydeligere, naar vi beskrive dette Optrin.

Kanoen laa udenfor en naturlig Aabning ikke blot mellem Buskene, som omgave Kysten, men ogsaa imellem Træerne, der forskaffede et klart Overblik over Leiren. Det var ved Hjælp af den samme Aabning, at Ilden først var bleven bemærket fra Arken. Paa Grund af den nyligt foretagne Forandring af Leirplads, havde Indianerne endnu ikke begivet sig til deres Hytter, men vare blevne forsinkede deri ved deres Forberedelser, der indbefattede baade Tag over Hovedet og Levnetsmidlerne. Et stort Baal var blevet antændt saavel for at udbrede Lys som for at benyttes ved

den simple Madlavning og blussede netop i dette Øieblik stærkt og klart, da der nyligt var blevet lagt en stor Mængde tørt Græs til det, saa at det nu belyste Skovens Hvælvinger og gjorde hele den Plads, som Leiren indtog, saa lys som om hundrede Kjerter havde været tændte. Det meste Arbeide var gjort og selv det hungrigste Barn havde tilfredsstillet sin Sult. Det var, kort sagt, hiin Slappelses og almindelige Trægheds Tilstand, der gjerne følger ovenpaa et dygtigt Maaltid og Tilendebringelsen af Dagens Anstrengelser. Jægerne og Fiskerne havde været lige heldige og da der var Overflødighed af Levnetsmidler, denne det vilde Livs Hovedfornødenhed, syntes enhver anden Bekymring at være vegen for Fornemmelsen af det Velvære, der beroer paa denne alt Andet overveiende Omstændighed.

Vildtskytten saae ved første Øiekast, at mange af Krigerne vare fraværende Hans gamle Bekjendt, den splintrede Eg, var imidlertid tilstede og sad i Forgrunden af et Maleri, som det vilde have frydet Salvator Rosa at kopiere, idet hans sortebrune Træk vare ligesaa opklarede af Glæde som af den blussende Ild, medens han viste en Anden af Stammen en af de Elephanter, der havde vakt saa megen Forundring blandt hans Landsmænd En Dreng, som med slov Nysgjerrighed saae over hans Skulder, gjorde Gruppen fuldstændig. Længere borte i Baggrunden hvilede otte eller ti Krigere i en halvt liggende Stilling eller sadde med Ryggen op imod et Træ som ligesaa mange Sindbil-

leder paa træg Ro. Deres Vaaben vare i Nærheden, og stode enten op til det Træ, hvortil de selv støttede sig, eller laa tværs over deres Legemer. Men den Gruppe, som meest tiltrak sig Vildtskyttens Opmærksomhed, var den, der bestod af Fruentimmerne og Børnene. Samtlige Fruentimmer syntes at være forsamlede og havde, som en næsten naturlig Følge, deres Smaa i Nærheden af sig. De Første lo og sladrede paa deres eiendommelige frygtsomme og stille Maade, skjønt den, der kjendte Folkets Skikke, maatte kunne have seet, at ikke Alt gik sin vante Gang. De fleste af de unge Fruentimmer syntes at være muntre nok; men een gammel Her sad afsides med en aarvaagen, sur Mine, af hvilken Jægeren strax saae, at Høvdingerne havde overdraget hende et eller andet ubehageligt Hverv. Hvori dette bestod, kunde han ikke bringe i Erfaring, men han var overbeviist om, at det paa en eller anden Maade maatte staae i Forbindelse med hendes eget Kjøn, eftersom i Almindelighed ingen andre end de gamle Koner valgtes til deslige Bestillinger.

Vildtskytten speidede naturligvis ivrigt og begjerligt for at faae Øie paa Ys, men hun var intetsteds synlig, uagtet Lyset udbredte sig i en betydelig Afstand rundt omkring Baalet. Han studsede et Par Gange, som om han gjenkjendte hendes Latter, men hans Øren stuffedes ved den blide Vellyd, der er saa almindelig for Indianerindernes Røst. Omsider talte den gamle Qvinde lydeligt og opbragt

og derpaa saae han i Baggrunden een eller to Skikkelser, der vendte sig om, som om de adlede Irettesættelsen og gik længere indenfor Lyskredsen. Først viste Skikkelsen af en ung Krigers sig tydeligt; derpaa fulgte to ugdommelige Fruentimmer, hvoraf det ene var Delawarerinden. Nu fattede Vildtskytten det Hele. Tys blev bevogtet, muligen af sin unge Ledsagerinde og ganske sikkert af den gamle Kone. Ynglingen var maaskee en Beiler til hende, eller hendes Ledsagerinde; men selv paa hans Paapasselighed stoledes ikke paa Grund af Virkningen af hans Beundring. Den velbekjendte Omstændighed, at Personer, der kunde formodes at være hendes Venner, befandt sig i Nærheden og at en fremmed, rød Mand var ankommen til Soen, havde foranlediget denne mere end sædvanlige Omhu og Pigen havde ikke været istand til at slippe bort fra dem, der bevogtede hende, for at holde sit Ord. Vildtskytten saae hendes Uro deraf, at hun et Par Gange forsøgte at see op igjennem Træernes Grene, som om hun vilde opfange et Glimt af den Stjerne, hun selv havde angivet som Mødetegn. Alt var imidlertid frugtesløst og efterat de to unge Piger endnu en kort Tid havde vanket omkring i Leiren med paatagen Ligegyldighed, forlode de deres mandlige Ledsager og tage Plads blandt deres eget Kjøn Saasnart dette var skeet, byttede den gamle Skildvagt sin Plads med en anden, for hende selv behageligere; et sikkert Bevis paa, at hun hidtil udelukkende havde været paa Vagt.

Vildtskytten var nu heelt forlegen med hvorledes han skulde forholde sig. Han vidste meget godt, at Chingachgook ikke lod sig overtales til at vende tilbage til Arken, uden at have gjort et eller andet fortvivlet Forsøg paa at befrie sin Kjæreste, og hans egen Ædelmodighed stemte ham ogsaa ganske til at staae ham bi ved et saadant Foretagende. Han troede at bemærke, at Fruentimmerne havde i Sinde snart at begive sig til Hvile, og dersom han blev tilstede og Baalet vedblev at udbrede sit Lys, kunde han maaskee opdage den Hytte eller Busk, hvorunder Tys hvilede, en Omstændighed, der vilde være uendeligt fordeelagtig for deres senere Skridt. Blev han imidlertid ret meget længere paa det Sted, hvor han var, var der stor Fare for, at hans Vens Utaalmodighed vilde forlede ham til en eller anden ubesindig Handling. Han ventede virkeligt hvert Øieblik at see Delawarerens dunkle Skikkelse vise sig i Baggrunden ligesom en Tiger, der sniger sig rundt omkring Felden. Alt vel overveiet besluttede han derfor, at det vilde være bedst, at han vendte tilbage til sin Ven og forsøgte at dæmpe hans Heftighed ved sin egen Kulde og Forsigtighed. Der udfordredes kun et Par Minuter til at iværksætte denne Plan, idet Kanoen var paa Tilbageveien til Strandbredden ti eller tyve Minuter efterat den havde forladt den.

Vildtskytten fandt, maaskee tværtimod sin Forventning, Indianeren paa hans Post, fra hvilken han ikke havde rørt sig af Frygt for, at hans Forlovede skulde indfinde sig

i hans Fraværelse. En Samtale paafulgte, i hvilken Chingachgook blev underrettet om, hvorledes det stod til i Leiren. Da Ivs havde betegnet Pynten som Mødested, var det skeet i Forventning af, at hun kunde slippe bort fra den forrige Leirplads og begive sig hen til et Sted, hvor hun ikke formodede at finde Mennesker, men den pludselige Forandring af Lokaliteterne havde forstyrret alle hendes Planer og der udfordredes nu en langt høiere Grad af Aarvaagenhed, end som tidligere havde været nødvendig, og den Omstændighed, at en gammel Kone holdt Vagt, tilkjendegav ligeledes særegne Grunde til Mistanke. Alle disse Hensyn og endnu mange flere, som letteligen ville fremstille sig for Læseren, bleve i Korthed drøftede, førend de unge Mænd kom til nogen Beslutning; men da Omstændighederne fordrede Handling istedetfor Ord, blev man snart enig om, hvorledes man vilde forholde sig.

Efterat have anbragt Kanoen saaledes, at Ivs maatte faae den at see, dersom hun indfandt sig paa Mødestedet førend deres Tilbagekomst, efterlod de unge Mænd deres Baaben og lavede sig til at trænge ind i Skoven. Hele Øden indeholdt omtrent to Acres Land og den Deel, som dannede Pynten og hvorpaa Leiren stod, udgjorde et neppe halvt saa stort Fladerum. Den var fornemmeligen bevoxen med Ege, der, som i Almindelighed i de amerikanske Skove, strakte sig høit i Veiret, førend de skjøde Sidegrene, og derpaa dannede en frodig og tæt Løvhvælving. For neden

var der, med Undtagelse af de tætte Buske langs med Kysten, kun meget lidet Underskov, skjøndt Træerne paa Grund af deres Skikkelse stode tættere ved hinanden, end de pleie i Egne, hvor Oxen hyppigt bliver brugt, og lignede høie, ranke, landlige Piller, der bare den sædvanlige Himmel af Blade. Overfladen af Landstrækningen var temmelig jevn, men hævede sig lidt i Midten, hvorved den deeltes i to Halvdele mod Nord og Syd. Paa den sidste havde Huronerne anbragt deres Baal, idet de havde benyttet sig af Terrainet for at skjule det for deres Fjender, som de, som man vil erindre, antoge befandt sig i Kastellet, der laa imod Nord. En Bæk strømmede ligeledes rislende ned fra de tilgrændsende Bjerge og banede sig Vei ud i Søen paa den sydlige Side af Pynten. Den havde selv skaaret sig et dybt Leie gjennem nogle af de høiere Dele af Grunden og har i senere Tider, efterat Stedet er blevet taget i Civilisationens Tjeneste, ved sine Krumninger og skyggefulde Bredder ikke bidraget lidet til Egnens Skjønhed. Denne Bæk løb Vesten for Leiren og banede sig Vei til den store Vandbeholder paa samme Side og ganske tæt ved det Sted, hvor Baalet var antændt. Vildtskytten havde, for saavidt Omstændighederne tillode det, lagt Mærke til alle disse Enkeltheder og forklaret dem for sin Ven.

Læseren vil indsee, at denne lille Forhøining, der laa bagved den indianske Leir, i høi Grad begunstigede de to Eventyreres hemmelige Marsch. Den forbindrede Skinnet af

Ilden fra at udbrede sig over Baggrunden, uagtet Landet dalede ned med Søen, saa at det, der kunde kaldes den venstre eller østlige Flanke af Stillingen, var aldeles ubeskyttet af dette Skjul. Vi have sagt „ubeskyttet," uagtet dette ikke er det rette Ord, eftersom Banken bagved Hytterne og Baalet snarere ydede et Skjul for dem, der hemmeligt nærmede sig, end nogen Beskyttelse for Indianerne. Vildtskytten brød ikke igjennem Buskadset umiddelbart lige ud for Kanoen, hvorved han kunde være kommen altfor pludseligt indenfor Lysets Virkekreds, eftersom Banken ikke strakte sig helt ned til Vandet; men han fulgte Strandbredden Nord efter, indtil han næsten var kommen om til den modsatte Side af Landtungen, hvilket bragte ham ind under den lave Skrænt og følgeligt mere i Skyggen.

Saasnart de to Venner vare komne ud af Buskene, standsede de for at speide. Baalet blussede endnu bagved den lille Bakkerygg og kastede sit Skin i Veiret og op i Trætoppene, hvorved det frembragte en mere smuk, end fordeelagtig Virkning. Men ogsaa Lyset havde sin Nytte; thi medens Baggrunden var indhyllet i Mørke, var Forgrunden stærkt belyst, saa at de Vilde vare stillede blot og deres Fjender derimod skjulte. De unge Mænd nærmede sig, idet de benyttede denne Omstændighed, forsigtigt Bakkeryggen med Vildtskytten i Spidsen; thi saaledes havde han villet det, for at Delawarerens Følelser ikke skulde forlede denne til en eller anden Uforsigtighed. Der udforedres kun et

Dieblik for at naae Foden af denne lille Skraaning og derpaa begyndte den veveligste Deel af Foretagendet. Idet Jægeren bevægede sig med den yderste Forsigtighed og slæbte sin Riffel bagefter sig saavel for at skjule Løbet som for at have den paa rede Haand, satte han den ene Fod foran den anden, indtil han var kommen høit nok op til at kunne see ud over Bankens Top, idet kun hans Hoved kom indenfor Lyskredsen. Chingachgook var ved Siden af ham og Begge standsede for endnu engang noie at undersøge Leiren; men for at dække sig med en eller anden Omstreifende i Ryggen paa dem, stillede de sig op imod en Egestamme, der stod ved den Side, som var nærmest ved Baalet.

Den Udsigt, Vildtskytten nu fik over Leiren, var netop det Modsatte af den, han havde havt fra Søsiden. De utydelige Skikkelser, han forhen havde opdaget, maatte have befundet sig paa Toppen af Bakkeryggen nogle faa Skridt foran det Sted, hvor han nu stod. Ilden blussede endnu raskt og rundt om den sadde tretten Krigere, hvilket forklarede Alt, hvad han havde seet fra Kanoen. De talte meget alvorligt sammen, medens Elephantbilledet gik fra Haand til Haand. Det første Udbrud af de Vildes Forundring havde lagt sig og det Spørgsmaal, som nu forhandledes, angik et saa usædvanligt Dyrs sandsynlige Tilværelse, Historie og Levemaade. Vi have ikke Tid til at optegne disse uvidende Menneskers Meninger om en Gjenstand, der stemmede saa meget overens med deres Leve-

maade og Erfaring, men der er ikke meget vovet ved at sige, at de vare fuldkomment saa rimelige og langt sindrigere, end Halvdelen af de Gjetninger, der gaae forud for de videnskabelige Beviisforelser. Hvor meget de end kunne have taget Feil i deres Slutninger, saa er saa meget vist, at de droftede Spørgsmaalene med ivrig og udelt Opmærksomhed. For Øieblikket var alt Andet glemt og vore Eventyrere kunde ikke have nærmet sig paa et beldigere Tidspunkt.

Fruentimmerne vare tæt samlede omtrent saaledes, som Vildtskytten sidst havde seet dem, næsten i en Linie mellem det Sted, hvor han nu stod, og Baalet. Afstanden imellem Egetræet, hvortil de unge Mænd støttede sig, og Krigerne udgjorde omtrent femten Favne og Fruentimmerne kunde maaskee være halvt saa langt borte fra dem, ja de vare dem saa nær, at det var uundgaaeligt nødvendigt at bruge den yderste Forsigtighed med Hensyn til Lyd og Bevægelse Uagtet de talte med deres sagte, blide Stemmer, var det dog formedelst Skovens dybe Stilhed muligt at opfatte hele Sætninger af Samtalen, og den muntre Latter, som undslap de unge Piger, kunde undertiden maaskee endog have naaet Kanoen. Vildtskytten bemærkede den Skjælven, der gjennemfoer hans Ven, da denne første Gang hørte den søde Lyd, som udgik fra Ivs's buttede, smukke Læber. Han lagde endog Haanden paa Indianerens Skulder som et Slags Opfordring til, at han skulde beherske sig selv.

Alt som Samtalen blev ivrigere, bøiede de sig Begge fremad for at lytte.

„Huronerne have mærkeligere Dyr end det," sagde en af Pigerne haanligt; thi de talte, ligesom Mændene, om Elephanten og dens Egenskaber. „Delawarerne ville anse dette Dyr for vidunderligt, men i Morgen vil ingen Hu-roner Tunge tale om det; vore unge Mænd ville finde ham, dersom Dyrene vove at nærme sig vore Wigwamer!"

Disse Ord gjaldt egentligt Wah-ta!-Wah, skjønt den, fra hvem de kom, talte med en paatagen Tvivlsomhed og Beskedenhed, der forhindrede hende fra at see paa den Anden.

„Delawarerne ere saa langt fra at lade saadanne Skab-ninger komme ind i deres Land," svarede Tys, „at Ingen engang der har seet Billedet af dem! Deres unge Mænd vilde skræmme baade Billederne og Dyrene selv bort!"

„Delawarernes unge Mænd! — Nationen bestaaer af Qvinder — selv Hjertene gaae, naar de høre deres Ja-gere komme; Hvo har nogensinde hørt Navnet paa en ung Delawarer Kriger?"

Dette sagdes i en gedmodig Tone og med et Smiil, men tillige paa en bidende Maade. At Tys anteg det derfor, viste sig af den Aand, der robede sig i hendes Svar.

„Hvo har nogensinde hørt Navnet paa en ung De-lawarer?" svarede hun alvorligt. „Tamenund har selv, skjønt

han nu er saa gammel som Granerne paa Bjerget, eller som Ørnene i Luften, engang været ung; hans Navn hørtes fra den store Saltsø til de ferske Vande i Vesten. Hvad er Familien Unkas? Hvor er en anden ligesaa stor, skjøndt de blege Ansigter have opploiet dens Grave og traadt paa dens Been? Flyve Ørnene saa høit, er Hjorten saa rap, eller Panteren saa modig? Er der ingen ung Kriger af den Ætt? Lad Huronerpigerne lukke deres Øine bedre op, da kunne de see en Kriger ved Navn Chingachgook, der er ligesaa rank som den unge Ask og ligesaa seig som Valnøddetræet "

Da Pigen brugte sit Billedsprog og bad sine Selskabssøstre at "aabne deres Øine, saa skulde de see" Delawareren, stødte Vildtskytten sin Ven i Siden og brast ud i sin velvillige, hjertelige Latter. Den Anden smilede, men den Talendes Sprog var for smigrende og hendes Stemmes Klang for sød for ham, til at han kunde forstyrres ved nogetsombelst tilfældigt, om end latterligt Sammentræf. Tys's Ytringer fremkaldte Medsigelse og Tvisten blev varm og en Smule larmende, skjøndt den fortsattes i en godmodig Tone og uden noget af den plumpe Heftighed i Udtryk eller Gebærder, der saa ofte svækker Kjønnets Ynde i det saakaldte civiliserede Liv. Midt under dette Optrin fik Delawareren sin Ven til at bukke sig saaledes, at han blev heel skjult, og frembragte derpaa en Lyd, der saa aldeles lignede den svage Piben af den mindste Art af det ame-

rikanske Egern, at Vildtskytten virkeligt, skjønt han hundrede Gange havde hørt denne Efterligning, troede, at den kom fra et af hine Smaadyr, som sprang omkring ovenover Hovedet paa ham. Denne Lyd er saa hyppig i Skovene, at Ingen skjænkede den mindste Opmærksomhed, men Ivs holdt vieblikkeligt op med at tale og blev siddende ubevægelig. Imidlertid havde hun dog Fatning nok til at lade være at dreie Hovedet; hun havde hørt det Tegn, hvormed hendes Elsker saa ofte havde kaldt hende fra Wigwamen til det stjaalne Stevnemøde, og det gjorde samme Indtryk paa hendes Sandser og hendes Hjerte, som Serenader paa de unge Pigers i Sangens Land.

Fra dette Øieblik af var Chingachgook overbeviist om, at hans Nærværelse var bekjendt. Dette var allerede meget og han turde nu haabe en større Kjækhed hos sin Elskerinde, end hun tidligere havde vovet at lægge for Dagen under Ulvisheden om, hvor han befandt sig. Der var ingen Tvivl om, at hun jo vilde søge at understøtte hans Bestræbelser for at befrie hende. Vildtskytten reiste sig saasnart Tegnet var givet og skjønt han var uindviet i det søde Forhold, der alene er bekjendt for Elskende, behøvede han dog ikke lang Tid til at opdage den store Forandring, der var foregaaet i den unge Piges Væsen. Hun lod endnu, som om hun fortsatte Tvisten, skjønt det ikke skete længere med Iver og Eindrighed, men det, hun utrede, fremsattes mere som et Middel til at lokke hendes

Modstander frem til en let Seir, end med noget Haab om selv at seire. Vel indskjød hendes medfødte Snarraadighed hende et Par Gange en Bemærkning, eller en Beviisgrund, som vakte Latter og forskaffede hende en øieblikkelig Fordeel; men disse smaa Udbrud af Vittighed tjente kun saa meget desto bedre til at skjule hendes sande Forhold og give Modpartens Triumph et naturligere Udseende, end den vilde have havt uden dem. Omsider bleve de Tvistende trætte og reiste sig Alle paa een Gang, som om de vilde skilles ad. Nu vovede Ys for første Gang at vende Ansigtet i den Retning, hvorfra Tegnet var kommet. Idet hun gjorde dette, vare hendes Bevægelser naturlige, men varsomme, og hun strakte Armene og gabede, som om hun var overvældet af Søvnighed. Vibet bortes atter og Pigen var nu vis paa, hvor hendes Elsker var, uagtet den stærke Belysning, hvori hun selv befandt sig, og det forholdsvise Mørke, hvori Eventyrerne stode, forhindrede hende fra at see deres Hoveder, den eneste Deel af deres Skikkelser, som viste sig ovenfor Bakken. Det Træ, ved hvilket de havde stillet sig, beskyggedes stærkt af en ubyre Gran, der stod imellem det og Ilden, en Omstændighed, der alene vilde have gjort en Gjenstand indenfor dets Slagskygge usynlig i nogen Afstand. Dette vidste Vildtskytten meget godt og det var en af Grundene, hvorfor han netop havde valgt dette Træ.

Det Øieblik var nær, da det blev nødvendigt for Ys at skride til Handling. Hun skulde føre i en lille

Hytte, der var bleven opført tæt ved hvor hun stod, og hendes Selskabsøster var den allerede omtalte gamle Kjerling Naar hun først var inde i Hytten, tværs for hvis Indgang den søvnløse Gamle hver Nat pleiede at lægge sig, var Haabet om Flugt næsten tilintetgjort, og hun kunde hvert Øieblik blive kaldt tilsengs. Lykkeligviis kaldte en af Krigerne paa den Gamle og bad hende hente sig noget Vand. Der var en deilig Kilde paa den nordlige Side af Pynten og Heren tog en Kalebas fra en Green, kaldte Tys hen til sig og begav sig hen med Toppen af Bakken i den Hensigt at gaae ned og tværs over Pynten til den naturlige Kilde. Medens de gik, holdt hun Tys fast ved Haanden, og idet hun kom forbi det Træ, som skjulte Chingachgook og hans Ven, følte hiin efter sin Tomahawk i den Hensigt at begrave den i den Gamles Hjerne. Men Vildtskytten indsaae det Farlige heri, eftersom et eneste Skrig kunde bringe alle Krigerne over dem, og af menneskekjærlige Hensyn var han desuden imod selve Handlingen. Hans Haand forbindrede derfor Hugget, men idet de Tvende strede forbi, gjentoges Pibet og Huronerinden standsede og betragtede det Træ, hvorfra Lyden syntes at komme, og stod i dette Øieblik ikke ser Skridt fra sine Fjender. Hun tilkjendegav sin Forundring over, at et Egern kunde være paafærde saa sildigt, og sagde, at det bebudede Ulykke. Tys svarede, at hun havde hørt det samme Egern tre Gange i de sidste tyve Minuter og at hun troede, at det ventede paa nogle

af de Smuler, der vare levnede fra det sildige Aftensmaaltid. Denne Forklaring syntes tilfredsstillende og de gik atter hen ad Kilden til, medens Mændene fulgte stille og tæt bag efter dem. Kalebassen var fyldt og den Gamle ilede allerede tilbage, endnu stedse holdende fast om Pigens Haandled, da hun pludseligt blev greben saa voldsomt i Struben, at hun maatte slippe sin Fange og forhindredes fra at gjøre nogen anden Larm, end ved at frembringe en gurglende Lyd, som af En, der qvæles Slangen slyngede sin Arm omkring sin Elskedes Liv og foer igjennem Buskene med hende paa den nordlige Side af Pynten. Her drejede han strax omkring langs med Strandkredden og løb hen mod Kanoen. Han kunde have taget en mere lige Retning, men dette kunde maaskee have ledet til Opdagelse af Indskibningsstedet.

Vildtskytten vedblev at spille paa den gamle Kones Strube ligesom paa Tangenterne af et Orgel, idet han snart lod hende trække Veiret og snart igjen trykkede Fingrene tæt sammen, som om han vilde qvæle hende. Men de korte Mellemrum af Aandedræt bleve godt benyttede og det lykkedes Heren at udstøde et Par Skrig, der syntes at vække Uro i Leiren. Krigernes Trampen, idet de sprang op fra Baalet, hørtes tydeligt og i det næste Øieblik viste tre eller fire af dem sig paa Toppen af Bakken, hvor de i Modsætning til den lyse Baggrund lignede dunkle Skyggebilleder. Nu var det paa Tiden for Jægeren at trække

sig tilbage. Idet han spændte Been for sin Fange og gav hendes Strube endnu et Tryk til Afsked, fuldkomment saa meget af Forbittrelse over hendes utrømmelige Anstrengelser for at gjøre Anskrig, som af nogen Klogskabsgrund, lod han hende blive liggende paa Ryggen og ilede hen med Bussene med Riflen i Ligevegt og Hovedet vendt tilbage ligesom en Løve i Spring.

Andet Kapitel.

Baalet, Kanoen og Kilden, i Nærheden af hvilken Vildtskytten begyndte sin Flugt, vilde have dannet en temmelig ligesidet Triangel. Afstanden fra Baalet til Baaden var lidt kortere end Afstanden fra Baalet til Kilden, hvorimod Afstanden fra Kilden til Baaden var omtrent ligesaa stor som den imellem de to førstnævnte Punkter. Dette gjaldt imidlertid kun om de rette Linier — en Vei til Flugt, som Flygtningene ikke kunde benytte, men nødsagedes til at gjøre en Omvei for at komme i Skjul af Bussene og at følge Krumningen af Strandbredden. Under disse vanskelige Forhold begyndte altsaa Jægeren sit Tilbagetog — Forhold, hvis Mislighed han indsaae var saa meget

deste større, eftersom han vidste, at Indianerne sjeldent, naar de overrumples, især naar de ligge i Skjul, undlade strax at udsende Blikkere til Siderne for at kunne møde deres Fjender paa alle Kanter og om muligt falde dem i Ryggen. At noget Lignende nu ogsaa var Tilfældet, sluttede han sig til af de Fodtramp, der ikke alene, som ovenfor bemærket, kom op ad Skrænten, men som ligeledes hørtes at udbrede sig, ikke alene med Bakken bagved, men ogsaa med den yderste Spids af Pynten lige i den modsatte Retning af den, han selv var i Begreb med at tage. Hurtighed blev følgeligt af yderste Vigtighed, eftersom Forfølgerne kunde mødes paa Strandbredden førend Flygtningen kunde naae Kanoen.

Uagtet Forholdets paatrængende Beskaffenhed tøvede Vildtskytten dog et eneste Øieblik, førend han styrtede sig ind mellem de Buske, der omgave Kysten. Hans Blod var kommet i Kog ved det hele Optrin og der opstod en Voldsomhed i hans Sind, som ellers var ham fremmed. Fire dunkle Skikkelser viste sig paa Ryggen af Bakken, belyste af den klare Lue, og en Fjende kunde let være bleven opoffret i en Haandevending. Indianerne havde standset for at stirre ud i Mørket efter den skraalende Hær og med en mindre betænksom Mand end Jægeren vilde en af dem være bleven Dødens visse Bytte. Lykkeligviis var han forsigtigere. Endskjønt Riflen sank en Smule med den Forreste af hans Forfølgere, tog han dog ikke Sigte før at

skyde, men forsvandt i Tykningen. At naae Strandbredden og følge langs hen med den omkring til det Sted, hvor Chingackgook allerede befandt sig i Kanoen, var kun et Øieblikks Sag. Efter at Vildtskytten havde lagt sin Rifel i Bunden af Kanoen, bukkede han sig for at give den et kraftigt Stød fra Land, men i det samme sprang en stærk Indianer gjennem Buskene og foer ligesom en Panther paa Ryggen af ham. Alt hængte nu i et Haar og et falsk Skridt kunde fordærve Alt. Med en Hjemodighed, som vilde have forskaffet en Romer ufortjængelig Hæder, men som, udøvet af et saa ringe og beskedent Væsen, forstedse vilde være gaaet tabt for Verden, naar denne fordringsfri Fortælling ikke var, samlede Vildtskytten hele sin Kraft i een fortvivlet Anstrengelse, stødte til Kanoen med en Styrke, der øieblikkelig sendte den hundrede Fod fra Land, og faldt selv forover ud i Søen med Ansigtet nedad, idet hans Angriber nødvendigviis fulgte med.

Skjøndt Vandet var dybt nogle faa Favne fra Stranden, gik det dog ikke længere end op til Brystet paa det Sted, hvor de Kæmpende faldt. Men dette var allerede ogsaa tilstrækkeligt til at tilintetgjøre den, der var sunken under saa mislige Forhold som Vildtskytten. Hans Hænder vare imidlertid fri og den Vilde nødsagedes til at give Slip for at holde sig selv ovenfor Vandet. I en halv Minut opstod en fortvivlet Kamp, omtrent ligesom naar en Alligator rigtigt har grebet et kraftigt Bytte, og der-

paa stode de Begge opreiste, holdende fast i hinandens Arme for at forbindre Brugen af den dræbende Kniv i Mørket. Det er ikke let at sige hvilket Udfald denne heftige personlige Kamp vilde have faaet; thi fem ser Vilde sprang ud i Vandet for at hjælpe deres Ven og Vildtskytten gav sig til Fange med en Værdighed, der var ligesaa mærkelig som hans Selvopoffrelse.

At forlade Søen og føre den ny Fange hen til Baalet, medtog kun en Minut. De vare alle saa fordybede i Kampen og dens Følger, at Kanoen ikke blev seet, uagtet den laa saa nær ved Land, at Delawareren og hans Ellskede tydeligt kunde høre hver Stavelse, som yttredes, og hele Selskabet forlod Stedet, idet Regle vedblev at søge efter Tys langs med Stranden, medens de Fleste vendte tilbage til Baalet. Her fik Vildtskyttens Modstander sit Veir og sin Hukommelse saa meget igjen, thi han var bleven qværket saa stærkt, at han havde været nær ved at qvæles, at han kunde fortælle, hvorledes Pigen var sluppen bort. Det var nu for sildigt at forfølge de andre Flygtninge; thi Delawareren saae ikke saasnart sin Ven blive ført ind i Buskene, førend han satte sin Aare i Vandet, og den lette Kano gled lydløst bort, holdende Kours efter Midten af Søen indtil den var udenfor Skudvidde, hvorpaa den søgte Arken.

Da Vildtskytten kom hen til Baalet, saae han sig omgiven af ikke mindre, end otte barske Vilde, blandt

hvilke hans gamle Bekjendt den "splintrede Eg" befandt sig. Saasnart denne fik et Glimt at see af Fangens Ansyn, talte han afsides til sine Kammerater, hvorpaa der undslap dem et svagt, men almindeligt Udraab af Glæde og Forundring. De vidste, at den der havde overvundet deres afdøde Ven, ham, der var falden paa den modsatte Side af Søen, befandt sig i deres Hænder og var afhængig af deres Barmhjertighed eller Hevn. Der blandede sig en ikke liden Beundring i de Blikke, som kastedes paa Fangen, en Beundring, som opvaktes ligesaa meget ved hans nærværende Forfatning, som ved hans foregaaende Bedrivter. Dette Optrin kan siges at have været Begyndelsen til det store og frygtelige Ry, som Vildtskytten eller Falkeøie, som han senere kaldtes, nød blandt alle Stammer imellem New York og Kanada, et Ry, der vistnok var mere indskrænket i territorialt og numerisk Omfang, end det, der besiddes i det civiliserede Liv, men som maaskee opveiede hvad det i saa Henseende manglede ved dets større Retfærdighed og dets fuldkomne Mangel paa Overdrivelse.

Vildtskyttens Arme bleve ikke bundne og han beholdt den fri Brug af sine Hænder efter først at være bleven berøvet sin Kniv. Den eneste Forsigtighed, der blev truffen for at forsikre sig hans Person, bestod i en utrættelig Agtpaagivenhed og et stærkt Bastreeb, der gik fra den ene Ankel til den anden, ikke saa meget for at forhindre ham i at gaae, som for at forebygge, at han skulde forsøge paa

at undslye ved et pludseligt Spring. Selv denne overordentlige Forsigtighedsforanstaltning blev ikke iværksat, førend Fangen var bleven bragt hen til Baalet og man havde forvisset sig om hvem han var Det var egentligt en Erkjendelse af hans Mandhaftighed og han følte sig stolt af denne Udmærkelse. Han havde anseet det for sandsynligt, at han vilde blive bunden, naar Krigerne lagde sig til at sove; men at han bandtes i samme Øieblik, han var bleven taget tilfange, viste, at han allerede nu og saaledes tidligt havde indlagt sig et Navn. Medens de unge Indianere befæstede Touget, var han i Uvished om, hvorvidt Chingachgook vilde være bleven behandlet paa samme Maade, dersom han var falden i Fjendens Haand. Og det unge blege Ansigts Berømthed grundede sig ikke udelukkende paa hans Held i den foregaaende Kamp, eller paa den Smidighed og Koldblodighed, hvormed han havde ledet de stedfundne Underhandlinger, men den var bleven tydeligt forøget ved Nattens Begivenheder, idet Irokeserne, der vare uvidende om Arkens Bevægelser og den Handelse, hvorved deres Ild var kommen tilsyne, tilskrive en saa listig Fjendes Aarvaagenhed Opdagelsen af deres ny Leir. Den Maade, hvorpaa han havde vovet sig ud paa Øden, Bortførelsen eller Flugten af Tys og fremfor alt Fangens Selvopoffrelse samt den Raskhed, hvormed han havde stedt Kanoen fra Land, vare ligesaa mange vigtige Led i den Kjede af Tildragelser, hvorpaa hans verende Ry grundede sig.

Mange af disse Omstændigheder vare bleven sete, andre forklarede og alle vare de blevne forstaaede.

Medens denne Beundring og disse Overbeviisninger saa uforbeholdent ydedes Vildtskytten, undgik han ikke nogle af de med hans Stilling forbundne Ubehageligheder. Det tilledes ham at sætte sig paa Enden af en Træstamme for at tørre sine Klæder, medens hans forrige Modstander stod ligeoverfor og snart holdt nogle af sine faa Klædningsstykker med Ilden og snart greb sig til Struben, paa hvilken Mærkerne af hans Fjendes Fingre endnu vare fuldkommen synlige. De øvrige Krigere holdt Raad tæt i Nærheden, efterat Alle de, der havde været ude, vare vendte tilbage for at berette, at der ikke fandtes noget Tegn til, at Andre snege sig omkring i Nærheden af Leiren. Under denne Tingenes Tilstand nærmede den gamle Qvinde, hvis Navn paa Engelsk var „Hunbjørn," sig Vildtskytten med knyttede Næver og ildspruende Øine. Hidtil havde hun været beskjæftiget med at skrige, en Bestilling, hvorved hun havde spillet sin Rolle med et ikke ringe Held, men efterat det var lykket hende at forfærde Alle saa langt et Par Lunger kunde række, der vare blevne styrkede ved lang Øvelse, henvendte hun dernæst sin Opmærksomhed paa de Beskadigelser, hendes Person havde lidt under Kampen Disse vare ingenlunde betydelige, men dog af en Beskaffenhed, som maatte vække det Fruentimmers hele Raseri, der for længe siden havde mistet det Tillokkende ved blødere Egenskaber

og som var meget tilbøielig til at hevne de Lidelser, hun havde udstaaet saa længe som den forsømte Hustru og Moder til Vilde, paa Alle dem, der faldt i hendes Vold. Om end Vildtskytten ikke havde tilføiet hende Skade for bestandigt, havde han dog foraarsaget hende en øieblikkelig Smerte, og hun var ikke den, der overseae en Forurettelse af denne Natur af Hensyn til dens Beweggrund.

„Stinkdyr af et blegt Ansigt!" begyndte denne forbittrede og halvt poetiske Furie, idet hun rystede sin Næve under Næsen paa den urokkelige Jæger, „Du er ikke engang en Qvinde. Dine Venner, Delawarerne, ere kun Qvinder og Du er deres Faar. Dine egne Landsmænd ville ikke erkjende Dig og ingen Stamme af røde Mænd vil have Dig i dens Wigwamer. Du luffer omkring mellem beskjørtede Krigere. Du fældede vor tappre Ven, som forlod os? Nei, hans store Sjæl foragtede at kæmpe med Dig og vilde hellere forlade hans Legeme, end have den Skam at falde Dig! Men det Blod, som Du udgjød, da Aanden ikke længere var tilstede, er ikke sunket i Jorden. Det maa begraves i Dine Jammerraab — hvad er det for en Musik, jeg hører? Det er ikke en rød Mands Klager! — Ingen rød Krigers øren saa ligt et Svin. De komme fra et blegt Ansigts Strube — et Hengeøie Bryst — og klinge ligesaa behageligt som en ung Piges Sang. Hund — Stinkdyr — Murmeldyr — Ræv — Pindsvin — Ulv — Ederkop — Hynge —"

Nu kunde den gamle Qvinde ikke mere; hendes Aandedræt og hendes Skjældsord vare udtømte og hun maatte standse et Øieblik, skjønt hun rystede sine Næver for den Fangnes Øine og hele hendes rynkede Ansigt var fuldt af glubende Hevngjerrighed. Vildtskytten betragtede disse afmægtige Forsøg paa at ophidse med en ligesaa stor Ligegyldighed som en Herre i vor Samfundstilstand betragter en pøbelagtig Karls Forhaanelse; thi den Ene følte, at en gammel Qvindes Tunge aldrig kan fornærme en Krigers, og den Anden vred, at Armod og Gemeenhed kun varigen kunne vedrøre dem, der tye til Brugen af dem; men han forskaanedes for Øieblikket for flere Angreb, idet den „splintrede Eg" lagde sig imellem ved at skyde Heren tilside og befalede hende at gaae og selv lavede sig til at tage Sæde ved Siden af sin Fange. Den gamle Kone fortrak, men Jægeren indsaae meget godt, at han vilde være en Gjenstand for alle hendes Plagerier, om ikke for legemlig Mishandling, saalænge han forblev i sine Fjenders Vold; thi Intet slaaer saa dybe Rødder som Bevidstheden om, at et Forsøg paa at opirre er blevet mødt med Foragt, en Følelse, der sædvanligen er den passiveste af alle dem, der gjemmes i Menneskets Bryst. Den „splintrede Eg" indtog roligt den af os nævnte Plads og begyndte efter en kort Pause en Samtale, hvilken vi som sædvanligt oversætte for de Læseres Skyld, der ikke have studeret de nordamerikanske Tungemaal.

„Min Ven med det blege Ansigt er meget velkommen,“ sagde Indianeren med et fortroligt Nik og et saa hjult Smiil, at Vildtskytten behovede hele sin Aarvaagenhed og ikke lidet af sin Philosophi forat opdage det uden at det mærkedes paa ham, „han er velkommen. Hvronerne vedligeholde et varmt Baal for at tørre den hvide Mands Klæder ved det.“

„Jeg takker Dig, Huroner, eller Minge, som jeg helst vil kalde Dig,“ svarede Jægeren; „jeg takker Dig for Velkomsten og jeg takker Dig for Baalet. Begge Dele ere gode hver paa sin Maade og det sidste er meget godt for den, der har været ude i en saa kold Kilde som Glimmersøilet. Selv Hurouernes Varme kan være behagelig i et saadant Øieblik for en Mand med et Delawarerhjerte.

„Det blege Ansigt — men min Broder har et Navn? En saa stor Krieger kan ikke have levet uden et Navn!“

„Minge,“ sagde Jægeren, idet noget af den menneskelige Naturs Svaghed robede sig i hans Dialect og i Farven paa hans Kind, „Minge, Eders Tappre kaldte mig Falkeøie, formodentlig paa Grund af et hurtigt og sikkert Sigte, medens han laa med sit Hoved i mit Skjød førend hans Aand foer afsted til de lykkelige Jagtrevierer.“

„Det er et godt Navn! Falken er sikker paa sit Bytte. Falkeøie er ingen Qvinde; hvorfor opholder han sig blandt Delawarerne?“

„Jeg forstaaer Dig, Minge, men vi betragte Alt

dette som en List af nogle snedige Djævle og bencete Beskyldningen. Forsynet satte mig som ung blandt Delawarerne og fraregnet hvad de christelige Skikke fordre af min Farve og mine Gaver, haaber jeg at leve og dø i deres Stamme. Men derfor agter jeg alligevel ikke at kaste mine medfødte Rettigheder aldeles bort og vil bestræbe mig for at opfylde et blegt Ansigts Pligter i Samfund med Rødhuder."

„Godt; en Hureoner er ligesaa vel en Rødhud som en Delawarer. Falkeøie er mere en Hureoner, end en Qvinde."

„Jeg antager, at Du forstaaer Dine egne Ord. Mange; gjør Du det ikke, tvivler jeg ikke paa, at Satan forstaaer dem. Men dersom Du vil have Noget ud af mig, saa maa Du tale tydeligere; for en Handel kan ikke afsluttes i Blinde eller naar Tungen er bunden."

„Godt; Falkeøie har ingen klovtet Tunge og han siger reent ud, hvad han tænker. Han kjender Moskusrotten" — med dette Navn betegnede alle Indianere Hutter — „og han har boet i hans Wigwam, men er ikke hans Ven. Han tragter ikke efter Skalper som en usel Indianer, men kæmper som et modigt blegt Ansigt. Moskusrotten er hverken hvid eller rød, hverken Dyr eller Fisk. Han er en Vandslange; undertiden i Kilden og undertiden paa Landet. Han biger efter Skalper som en Forstødt. Falkeøie kan vende tilbage og sige ham, hvorledes han har overlistet Hu-

roneerne, hvorledes han er flygtet; og naar hans Øine ere omtaagede, naar han ikke kan see saa langt som fra sin Hytte til Skoven, da kan Falkeøie aabne Døren for Huroneerne. Og hvorledes skal Byttet deles? Falkeøie kan jo tage det Meste og Huroneerne ville lade sig noies med det, han levner dem. Skalperne kunne gaae til Kanada; thi et blegt Ansigt har ingen Glæde af dem."

„Godt, godt, splintrede Eg; thi saaledes hører jeg, at man kalder Dig; det er tydeligt Engelsk nok, skjøndt det er sagt paa Irokesisk. Nu forstaaer jeg Dig fuldkomment og maa tilstaae, at det endog overgaaer Mingoernes Djævelskab! Det vilde uden Tvivl være let nok at vende tilbage og fortælle Moskusrotten, at jeg var sluppen bort fra Eder, og at indlægge sig nogen Ære ved denne Bedrift."

„Godt; det er netop det, jeg vilde have det blege Ansigt til at gjøre."

„Ja, ja, det er tydeligt nok. Jeg veed, hvad Du vil have mig til at gjøre, uden flere Ord. Naar jeg først var kommen ind i Huset og spiste Moskusrottens Brød og spøgte og talte med hans smukke Døttre, skulde jeg tilhylle hans Øine med en saa tyk Taage, at han ikke engang kunde see Døren og endnu mindre Landet."

„Godt! Falkeøie burde have været en født Huroner! Hans Blod er ikke mere end halvt hvidt!

„Der tager Du Feil, Huroner, der tager Du ligesaa meget Feil, som hvis Du anteg en Ulv for en vild Kat.

Jeg er hvid af Blod, Hjerte, Natur og Gaver, skjønt en Smule Rødhud af Følelser og Vaner. Men naar gamle Hutters Øine ere rigtigt omtaagede og hans smukke Døtre maaske ligge i dyb Søvn og Harry Hurry, den store Gran, som I Indianere kalde ham, drømmer om alt Andet end Ulykker og Alle mene, at Falkeøie staaer som en tro Skildvagt paa sin Post, saa behøver jeg ikke at gjøre Andet, end at vise en Fakkel til Signal, aabne Døren og lade Huronerne komme ind, for at de kunne slaae dem Alle ihjel."

„Min Broder tager sikkert Feil; han kan ikke være hvid! Han fortjener at være en stor Høvding blandt Hu-ronerne."

„Det tilstaaer jeg er sandt nok, dersom han kan gjøre Alt dette. Men vas nu paa, Huroner, og hør idet mindste een Gang nogle faa redelige Ord af en ligefrem Mands Mund. Jeg er en født Christen og de, som komme af en saadan Stamme og høre de Ord, som bleve talte til deres Fædre og ville blive talte til deres Børn lige til Jorden og Alt hvad den indebolder forgaaer, kunne aldrig laane Bistand til saadanne Misgjerninger. Krigslist kan være og er tilladt imod Fjender; men List, Bedrageri og Troløshed imod Venner sømme sig kun for Djævlene blandt de blege Ansig-ter. Jeg veed, at der gives hvide Mænd nok til at vække denne Forestilling om vor Natur, men de ere utro imod deres Blod og Gaver og burde, hvis de ikke ere det, være Landstrygere og Forfulde. Intet ærligt blegt Ansigt kan gjøre hvad

Du ønsker, og, for at være saa ligefrem som jeg gjerne vil, heller ingen ærlig Delawarer; med en Mingo forholder det sig maaskee anderledes."

Huroneren hørte med tydeligt Mishag paa dette Afslag, men beholdt sit Formaal for Øie og var altfor underfundig til at udsætte sig for at forspilde det ved overilet at yttre sin Harme. Han syntes at høre opmærksom til, idet han lod som han smilede, og grublede derefter paa det, han havde hørt.

„Elsker Falkeøie Mossusretten?" spurgte han pludseligt; „Elsker han hans Døttre?"

„Ingen af dem, Mingo. Gamle Tom er ikke Mand for at vinde mit Venskab og hvad Døttrene angaaer, saa ere de vel smukke nok til, at enhver ung Mand maa synes godt om dem; men der er Grunde for ikke at fatte nogen stor Kjærlighed til nogen af dem. Hetty er en god Sjæl; men Naturen har lagt en tung Haand paa hendes Forstand, stakkels Ting!"

„Og den vilde Rose da?" udbrød Huroneren — thi Rygtet om Judiths Skjønhed havde ligesaa vel udbredt sig blandt dem, der kunde færdes i Ørkenen med samme Lethed som paa en slagen Landevei ved Hjelp af gamle Ornereder, Klipper og splintrede Træer, der vare dem bekjendte af gamle Sagn og Andres Meddelelser, som blandt de hvide Grændseboere — „Og den vilde Rose, er hun ikke sød nok til at blive stukken i min Broders Bryst?"

Vildtskytten besad for megen medfødt Ridderlighed til at antyde noget imod en Persons gode Navn, der efter sin Natur og Stilling var saa hjælpeløs, og da han ikke vilde sige Usandhed, foretrak han at tie. Huroneren misforstod Bevæggrunden og antog, at skuffet Kjærlighed foranledigede hans Tausbed; men endnu stedse fast besluttet paa at overtale sin Fange for at komme i Besiddelse af de Skatte, hvormed hans Indbildningskraft fyldte Kastellet, forsatte han sine Angreb.

„Falkeøie taler med en Ven," vedblev han. „Han veed, at den splintrede Eg er en Mand af Ord, thi de have kjøbslaaet sammen og en Handel aabner Sjælen. Er min Ven ikke kommen hertil paa Grund af en lille Streng, som holdtes af en ung Pige og som kan rokke den stærkeste Krigers hele Legeme?"

„Nu er Du nærmere ved Sandheden, Huroner, end Du nogensinde har været, siden vi begyndte at tale sammen. Dette er sandt. Men den ene Ende af denne Streng var ikke bunden til mit Hjerte og heller ikke holdt den vilde Rose i den anden."

„Det er forunderligt! Elsker min Broder med Hovedet og ikke med Hjertet? Og kan den „svage Aand" rykke saa haardt imod saa stærk en Krigers?"

„Der have vi det igjen; tildeels rigtigt og tildeels forkeert. Den Streng, Du mener, er bunden til Hjertet af en stor Delawarer, en af Mohikanernes Stamme, der lever

blandt Delawarerne siden hans eget Folks Adsplittelse og er af Familien Unkas; han hedder Chingachgook eller den "store Slange." Han kom hertil, trukken af Strengen, og jeg fulgte med, eller gik rettere sagt i Forveien; thi jeg kom først, uden dog at være trukken af noget Stærkere end Venskab, hvilket er stærkt nok for den, der ikke er gjerrig paa sine Følelser og er villig til at leve lidt for sine Medmennesker saavel som for sig selv."

„Men en Streng har to Ender; den ene er knyttet til en Mohikaners Sjæl og den anden —"

„Jh, den anden var jo tæt her ved Baalet for en halv Time siden. Wah-ta!-Wah holdt den i sin Haand, hvis hun ikke holdt den til sit Hjerte."

„Jeg forstaaer Din Mening, min Broder," svarede Huroneren alvorlig, idet han for første Gang fattede Traaden i Aftenens Hændelser. „Da den store Slange var stærkest, trak han haardest og Tys blev nødt til at forlade os."

„Jeg troer ikke, at der behovedes nogen stærk Trækken," bemærkede den Anden, leende paa sin sædvanlige Maade med ligesaa megen Hjertelighed, som om han ikke var Fange og udsat for Pinsler eller Død. „Jeg troer ikke, at der behovedes nogen stærk Trækken; nei jeg gjør ikke. Gud hjelpe Dig, Huroner! Han holder af Pigen, og Pigen holder af ham og det overgik Huronernes Underfundighed at holde to unge Mennesker adskilte, naar en saa stærk Følelse trak dem til hinanden."

„Og Falkeøie og Chingachgook kom alene ind i vor Leir i dette Ærinde?"

„Det er Spørgsmaal, som besvarer sig selv, Mingo! Ja, dersom et Spørgsmaal kunde tale, vilde det besvare sig selv til Din Tilfredshed. I hvilket andet Ærinde skulde vi vel komme? Og dog er heller ikke det saa nøiagtigt; thi vi kom slet ikke ind i Eders Leier, men blot saa langt som til den Gran, som Du seer der paa den anden Side af Bakken, hvor vi stode og iagttoge Eders Bevægelser og Adfærd saa længe vi lystede. Da vi vare færdige, gav Slangen sit Tegn og saa gik Alt netop, som det skulde, lige indtil det Øieblik, da hiin Landstryger sprang op paa Ryggen af mig. Ja, vi kom i den Hensigt og ikke i nogen anden, og vi fik ogsaa det, vi vilde have; det nytter ikke at sige Andet. Ihs er flygtet med en Mand, der er saa godt som hendes Ægtefælle, og der maa bændes mig hvad der vil, saa er dog det Gode blevet opnaaet."

„Hvilket Tegn eller Signal underrettede den unge Pige om, at hendes Elsker var i Nærheden?" spurgte den gamle Huroner med større Nysgjerrighed, end han pleiede at røbe.

Vildtskytten lo atter og syntes at fryde sig ligesaa inderligt over det heldige Udfald af Bedriften, som om han ikke var bleven dens Offer.

„Eders Øgern ere nogle store Springfyre, Mingo!" udbrød han, endnu leende; „Ja, de ere virkeligt nogle store

Springfyre! Naar andre Folks Egern ere hjemme og i Seng, saa hoppe Eders omkring mellem Træerne og pibe og synge, saa at endog en Delawarer Pige kan forstaae deres Musik! Ja, der gives fiirbenede Egern og tobenede Egern og lad mig faae de sidste hvor der er en god stram Streng mellem to Hjerter. Bringer denne dem sammen, saa sige de andre dem, naar de skulle trække stærkest!"

Huroneren saae opbragt ud, skjøndt det lykkedes ham at undertrykke ethvert voldsomt Udbrud af Forbittrelse. Han forlod kort efter sin Fange og begav sig hen til de øvrige Krigere, hvem han meddeelte Hovedindholdet af det, han havde hørt. Ligesom hos ham selv blandede sig ogsaa hos dem Beundring med Harme over deres Fjenders Kjekhed og Lykke. Tre eller fire af dem bestege den lille Skrænt og betragtede det Træ, hvorved Eventyrerne havde positeret sig, og en af dem gik endog ned ad Skrænten og undersøgte Fodsporene ved Træets Rod for at forvisse sig om Forklaringens Sanddruhed. Udfaldet bekræftede Fangens Fortælling og de vendte Alle tilbage til Baalet med forøget Forbauselse og Ærefrygt. Sendebudet, som var ankommen med en eller anden Underretning fra Høiden ovenfor, medens de to Eventyrere bespeidede Leiren, blev nu sendt tilbage med Svar og medbragte uden Tvivl Efterretning om alt det Foresaldne.

Lige indtil dette Øieblik havde den unge Indianer, der var bleven seet at spadsere med Tys og et andet Fru-

entimmer, ikke gjort noget Skridt for at aabne en Samtale med Vildtskytten. Han havde endog holdt sig afsides fra sine Venner, idet han gik tæt forbi Sværmen af de yngre Qvinder, som flokkede sig, afsides som sædvanligt, og med dæmpet Stemme talte om deres forrige Selskabssøsters Flugt. De fandt maaskee ligesaa meget Behag som Grund til Harme i det, der var hændet. Deres qvindelige Sympathier holdt med de Elskende, hvorimod deres Stolthed knyttede sig til deres egen Stammes Hæder. Det er ogsaa muligt, at de overlegne personlige Fortrin hos Tys gjorde hende farlig for nogle af den yngre Deel af Gruppen, og det var dem ikke ukjært, at hun ikke længere stod i Veien for deres eget Herredømme. I det Hele taget var imidlertid den bedre Følelse den overveiende; thi hverken den vilde Tilstand, hvori de levede, Stammernes egenkjærlige Fordomme, eller deres haarde Skjebne som Indianerinder kunde aldeles overvinde deres Kjøns uudslukkelige Tilbøielige for det Ømme. En af de unge Piger lo endog af Beilerens trøsteløse Blikke, medens han indbildte sig, at han var bleven forladt, en Omstændighed, der syntes pludseligt at vække hans Mod og foranledigede ham til at skride hen til den Ildstamme, hvorpaa Fangen sad og tørrede sine Klæder.

„Dette er „Pantheren!", sagde Indianeren, idet han pralende slog med Haanden paa sit nøgne Bryst paa en

Maade, som skulde udtrykke, hvor ster en Vegt han ønskede at lægge i den.

„Dette er Falkesie," svarede Vildtskytten roligt, idet han antog det Navn, under hvilket han vidste, at han i Fremtiden vilde blive bekjendt imellem alle de irokesiske Stammer. „Mit Syn er skarpt; er min Broders Spring langt?"

„Herfra til Delawarernes Landsbyer. Falkesie har stjaalet min Kone; han maa bringe hende tilbage, ellers kommer hans Skalp til at hænge paa en Stang og blive tørret i min Wigwam."

„Falkesie har ikke stjaalet Noget, Huroner. Han kommer ikke af Tyveslægt og har heller ikke Tyvegaver. Din Kone, som Du kalder Wah-ta!-Wah, vil aldrig egte en Rødhud fra Kanada; hendes Sjæl er i en Delawarers Hytte og hendes Legeme er gaaet bort for at søge den. Jeg veed, at Pantheren er rask; men den kan ikke holde Skridt med en Qvindes Ønsker."

„Delawarernes Slange er en usel Aalegvabbe, der holder sig i Vandet; han er bange for at staae paa fast Jord som en modig Indianer."

„Naa, naa Huroner; det er dog temmelig uforskammet, eftersom det ikke er en Time siden, at Slangen sted ikke hundrede Fod fra Dig og vilde have prøvet Din Huds Seighed med en Riffelkugle, da jeg viste ham Dig, dersom jeg ikke havde lagt Vegten af en Smule Fornuft paa hans

Haand. Du kan maaſkee bedrage frygtſomme Pigeborn i Kolonierne med Dit Pantherbyl, men en Mands Øren kunne ſkjelne Sandt fra Usandt."

„Tys ſpotter bam! Hun ſeer, at han er halt og en daarlig Jæger, og han har aldrig været paa Krigsſtien. Hun vil tage en Mand til Husbonde og ikke en Taabe."

„Hvoraf veed Du det, Panther?" ſvarede Vildtſkytten leende. „Du ſeer hun er gaaet ud i Soen; maaſkee foretrækker hun en Lærred for en Mærkat. Med Hensyn til Krigsſtier har hverken Slangen eller jeg megen Erfaring, det tilſtaae vi villigt; men hvis Du ikke kalder denne saaledes, maa Du kalde den ligeſom Pigerne i Kolonien kalde den, den ſlagne Landevei til Egteſkab. Lyd mit Raad, og ſøg Dig en Kone blandt de unge Huronerinder; Du faaer aldrig nogen med hendes gode Villie blandt Delawarerne."

Panthereen greb efter ſin Tomahawk og da Fingrene naaede Haandfanget, ſpillede de krampagtigt, ſom om deres Herre vaklede mellem Klogſkab og Forbittrelſe. I dette Øieblik nærmede den „ſplintrede Eg" ſig og bragte ved en myndig Gebærde den unge Mand til at fjerne ſig, hvorpaa han ſelv ſatte ſig paa ſin forrige Plads ved Siden af Vildtſkytten. Her blev han ſiddende taus en liden Stund og iagttog en indianſk Høvdings alvorlige Tilbageholdenhed.

„Falkeøie har Ret," begyndte Irokeieren omſider; „hans Øyn er ſaa ſkarpt, at han kan ſee Sandheden i

den mørke Nat, og vore Øine have været forblindede. Han er en Ugle og Mørket kan ikke skjule Noget for ham. Han bør ikke fælde sine Venner. Han har Ret."

"Det glæder mig, at Du tænker saaledes, Mingo," svarede den Anden: "thi en Forræder er i mine Øine værre end en Kryster. Jeg bryder mig saa lidt om Mosskusrotten, som det er det eneste blege Ansigt tilladt at bryde sig om det andet; men jeg bryder mig for meget om ham til at overraske ham paa den Maade, som Du ønskede. Efter mine Begreber strider, kort sagt, enhver List, undtagen List i aabenbar Krig, baade mod Løven og hvad vi Hvide kalde Evangeliet."

„Min Broder med det blege Ansigt har Ret; han er ingen Indianer, som kan glemme sin Manitu og sin Farve. Huronerne vide, at de have en stor Kriger i deres Fange, og de ville behandle ham som en saadan. Skal han vines, skulle hans Piinsler blive saadanne, som ingen almindelig Mand kan udholde, og skal han behandles som Ven, skal det være Høvdingers Venskab."

Medens Huroneren udtalte denne overordentlige Forsikring om Høiagtelse, betragtede hans Øie skjaalet hans Tilborers Ansigt for at opdage, hvorledes han optog denne Kompliment, skjønt hans Alvorlighed og tilsyneladende Ørigtighed vilde have forhindret Enhver, der ei var dreven i Snedighed, fra at opdage hans Bevæggrunde. Vildtskytten hørte til de Umistroiskes Klasse og da han kjendte

Indianernes Begreber om hvad der udgjør Ære med Hensyn til Behandlingen af Fanger, følte han Blodet stivne i sine Aarer ved Forkyndelsen, selv medens han vedligeholdt et saa uforandret Udseende, at hans skarpsynede Modstander ikke kunde opdage noget Tegn paa Svaghed i det.

„Gud har givet mig i Dine Hænder, Huroner," svarede Fangen omsider, „og Du vil formodentligt kjøle Dit Mod paa mig. Jeg vil ikke prale af hvad jeg kan gjøre under Piinsler; thi jeg er endnu ikke blevet prøvet og Ingen kan tale derom, førend han er bleven det; men jeg skal gjøre mit Bedste for ikke at gjøre det Folk Skam, blandt hvilket jeg er bleven opdraget. Imidlertid ønsker jeg nu, at Du vil være Vidne til, at jeg er aldeles af hvidt Blod og tillige naturligviis af hvide Gaver; skulde jeg derfor bukke under og glemme mig selv, haaber jeg, at Du vil give den Skylden, som fortjener den, og ingenlunde give Delawarerne eller deres Venner og Bundsforvante, Mohikanerne, den. Vi ere Alle sfabte med større eller mindre Svaghed og jeg frygter, at det hører til et blegt Ansigts at bukke under for store legemlige Smerter, hvorimod en Rødhud synger sine Sange og praler af sine Bedrifter lige i Ansigtet paa sine Fjender!"

„Vi ville faae at see, Falkeøie har et godt Aasyn og han er feig. Men hvorfor skulde han vines, naar Huronerne elske ham? Han er ikke deres fødte Fjende og een

Krigers Død vil ikke kaste en Sky imellem dem for bestandigt."

"Saa meget desto bedre, Huroner; saa meget desto bedre. Imidlertid ønsker jeg dog ikke at skylde en Misforstaaelse af vore Meninger Noget. Det er nu meget godt, at I ikke bære noget Nag for en Krigers Skyld, der faldt i Kampen; og dog er det ikke sandt, at der ikke er Fjendskab — lovligt Fjendskab, mener jeg — imellem os. Forsaavidt jeg overhovedet har Rødhuds-Følelser, har jeg Delawarer-Følelser, og Du kan nu selv domme om, hvorvidt de ere venskabelige med Mingoerne."

Vildtskytten standsede; thi et Slags Gjenfærd viste sig for ham, der pludseligt afbrød hans Tale og vinkelligt for et Øieblik bragte ham til at betvivle hans udfregne Syns Troskab. Hetty Hutter stod ved Baalet ligesaa roligt, som om hun hørte til Stammen.

Medens Jægeren og Indianeren sadde og iagttoge de Bevægelser, der gjensidigen forraadte sig i deres Ansigter, havde Pigen ubemærket nærmet sig, idet hun uden Tvivl var stegen op fra Strandbredden paa den sydlige Side af Pynten, eller den, der var nærmest ved det Sted, hvor Arken havde ankret, og var gaaet hen til Baalet med den for hendes Enfoldighed særegne Frygtløshed, hvilken tillige rigtignok retfærdiggjordes ved den Behandling, Indianerne tidligere havde vist hende. Saasnart den „sølintrede Eg" bemærkede Pigen, gjenkjendte han hende og kaldte paa to af de yngre

Krigere, som Høvdingen sendte afsted for at undersøge, om hendes Ankomst ikke var Forløberen for nok et Angreb. Derpaa tilkjendegav han Hetty, at hun skulde komme nærmere.

„Jeg haaber, at Deres Besøg er et Tegn paa, at Slangen og Tys ere i Sikkerhed, Hetty," sagte Vildtskytten, saasnart Pigen havde efterkommet Hurenerens Opfordring. „Jeg tænker ikke, at De er kommen i Land i det samme Ærinde, som De kom forrige Gang."

„Denne Gang bad Judith mig at gaae, Vildtskytte," svarede Hetty; „hun roede mig selv i Land i en Kano, saasnart Slangen havde viist hende Tys og fortalt sin Historie. Hvor Tys er smuk i Nat, Vildtskytte, og hvor meget lykkeligere seer hun ikke ud, end da hun var hos Hurenerne"

„Det er Natur, Pige; ja, det kan antages for menneskelig Natur. Hun er hos sin Trelovede og er ikke længre bange for at faae en Ringe til Mand. Efter min Formening vilde endog Judith tabe det meste af sin Skjønhed, dersom hun troede, at hun skulde skjenke en Ringe den; Tilfredshed er et stærkt Værn for et smukt Udseende og jeg tør indestaae for, at Tys er saare tilfreds nu, da hun er ude af disse Uslingers Hænder og hos sin udvalgte Krigér! Sagde De ikke, at Deres Søster bad Dem gaae i Land? Hvorfor gjorde Judith det?"

„Hun bad mig gaae at see til Dem og forlode paa at overtale de Vilde til at tage imod flere Elephanter for

at løslade Dem; men jeg har taget Bibelen med; den vil udrette mere, end alle Elephanterne i Faders Kiste!"

„Og Deres Fader, gode, lille Hetty, og Harry, vidste de Noget af Deres Færinde?"

„Nei Intet, de sov Begge og Judith og Slangen ansaae det for bedst ikke at vække dem, for at de ikke igjen skulde faae Lyst til at drage ud efter Skalper, naar Jys fortalte dem, hvor faa Krigere og hvor mange Qvinder og Børn der er i Leiren Judith lod mig ikke have Ro, før jeg gik i Land for at see, hvad der var tilstødt Dem."

„Godt, det er mærkeligt hvad Judith angaaer! Hvorfor mon hun er saa urolig for mig? Ja, nu seer jeg, hvorledes det forholder sig; nu forstaaer jeg hele Sammenhængen. De maa vide, Hetty, at Deres Søster er bange for, at Harry March skulde vaagne og buse lige i Hænderne paa Fjenden igjen i den Tanke, at han burde hjælpe mig i denne Sag som sin Reisekammerat! Harry er rigtignok en Fusentast; men jeg troer ikke, at han vilde vove saa Meget for min Skyld som for sin egen."

„Judith bryder sig ikke om Harry, skjøndt Harry bryder sig om hende," svarede Hetty uskyldigt, men meget bestemt.

„Jeg har hørt Dem sige det Samme før; ja, jeg har hørt det af Dem Pige og dog er det ikke sandt. Man forholder sig ikke blandt en Stamme uden for en Deel at see, hvorledes Kjærligheden arbeider sig ind i et Fruentimmers Hjerte.

Uagtet jeg selv ingenlunde har Lyst til at gifte mig, har jeg dog været en Tilskuer blandt Delawarerne og dette er en Sag, hvori de blege Ansigters og Rødhudernes Gaver ere ens. Naar Følelsen begynder, bliver den unge Qvinde tankefuld og har kun Øine og Øren for den Krieger, der har indtaget hende; derpaa følger Tungsindighed og Sukken og deslige, hvorpaa hun ofte, især naar Sagen ikke kommer til Forklaring, vender om til at bagtale og dadle Ynglingen for de selv samme Ting, som hun bedst kan lide hos ham. Nogle unge Skabninger ere overilede med at vise deres Kjærlighed paa denne Maade og efter min Formening hører Judith til dem. Jeg har endog hørt hende benegte, at Hurry er smuk, og det maa virkeligt være kommet vidt med det unge Fruentimmer, der kan gjøre det "

„Det unge Fruentimmer, der synes om Hurry, vil tilstaae, at han er smuk. Jeg finder Hurry meget smuk. Vildtskytte, og er overbeviist om, at Enhver, der har Øine, maa finde det. Judith kan ikke lide Harry March og det er Grunden, hvorfor hun har Noget at udsætte paa ham."

„Naa, naa, min gode, lille Hetty, tag det kun som De selv vil. Om vi ogsaa snakkede fra nu af og til Vinter, saa vilde dog hver beholde sin Tro, og Ord ere til ingen Nytte. Jeg maa troe, at Judith er meget flodt i Hurry og tidligt eller seent faaer ham, og det netop paa Grund af den Maade, hvorpaa hun bagtaler ham; og jeg

ter paastaae, at De er af den ganske modsatte Mening. Men husk paa, hvad jeg nu siger Dem, Pige, og lad som om De ikke veed det," vedblev dette Væsen, der var saa slovt i et Punkt, hvori Mandfolk i Almindelighed ere hurtige nok til at gjøre Opdagelser, og saa skarpsindigt i andre Anliggender, der vilde have sat største Delen af Menneskeslægtens Jagtagelsesevne i Forlegenhed; "jeg seer, hvorledes det forholder sig med disse Landstrygere. Den splintrede Eg har forladt os, som De seer, og taler hist med sine unge Mænd, og skjøndt han er for langt borte til at kunne høres, kan jeg dog see, hvad han siger til dem. De faae Befaling til at holde Die med os og til at udfinde, hvor Kanoen skal møde Dem for at bringe Dem tilbage til Arken, og derpaa bemægtige sig Alle og Alt hvad de kunne. Det gjør mig ondt, at Judith sendte Dem, for jeg antager, at hun længes efter, at De skal komme tilbage igjen."

„Alt det er afgjort, Vildtskytte", svarede Pigen med dæmpet Stemme og paa en fortrolig, betydningsfuld Maade "og De kan være vis paa, at jeg skal overliste den bedste Indianer af dem Alle. Jeg veed nok, at min Forstand er svag, men jeg har dog faaet nogen, og De skal faae at see, hvorledes jeg skal bruge den for at komme tilbage, naar mit Ærinde er udrettet."

"Ak, stakkels Pige, jeg er bange for, at Alt dette er lettere sagt, end gjort; de ere et forgiftigt Slags Ogler og deres Gift er ikke bleven svagere ved Tabet af Øys.

Naa, jeg er glad for, at dog Slangen slap bort med Pigen; thi nu er der i det mindste to Lykkelige; hvorimod der, hvis han var falden i Mingoernes Hænder, vilde have været to Ulykkelige og en Tredie, der langt fra ikke vilde have været saaledes tilmode som et Menneske ønsker at være det."

„Nu erindrer De mig om en Deel af mit Ærinde, som jeg næsten havde glemt, Vildtskytte. Judith bad mig spørge Dem om, hvad De troede, at Huronerne vilde gjøre ved Dem, dersom De ikke kunde blive løskjøbt, og hvad hun helst skulde gjøre for at være Dem til Nytte. Ja, det var den vigtigste Deel af Ærindet — hvad hun helst skulde gjøre for at være Dem til Nytte."

„Det troer nu De, Hetty, men det gjør Intet til Sagen. Unge Qvinder ere tilbøielige til at lægge størst Vegt paa det, som meest rører deres Følelse; dog lige meget, tag De det som De vil, men pas bare paa, at disse Landstrygere ikke bemægtige sig en Kano. Naar De kommer tilbage til Arken, saa bed dem at holde god Vagt og tillige at holde den under Seil, især om Natten. Det kan ikke vare mange Timer, førend Troppverne ved Floden erfare Noget om dette Streifparti, og saa kunne deres Fjender vente Undsætning. Der er kun en Dagmarsch til det nærmeste Fort og egte Soldater ville ikke sidde med Hænderne i Skjødet, naar Fjenden er i Nærheden. Det er mit Raad og De kan sige Deres Fader og Hurry, at det nu vil være en daarlig Bestilling at gaae paa Jagt efter Skalper, da

Ringerne ere aarvaagne, og at Intet kan frelse dem forend Tropperne komme, undtagen et bredt Belte af Vand imellem dem og de Vilde."

"Hvad skal jeg sige til Judith om Dem, Vildtskytte? Jeg veed, at hun sender mig tilbage igjen, dersom jeg ikke siger hende Sandheden om Dem."

"Naa, saa sig hende da Sandheden. Jeg seer ingen Grund for, at Judith Hutter ikke ligesaa godt kan høre Sandheden om mig, som en Løgn. Jeg er en Fange i Indianerhænder og ikkun Forsynet veed, hvad Enden vil blive! Hør engang, Hetty," vedblev han, idet han dæmpede sin Stemme og talte i en mere fortrolig Tone, "De er jo rigtignok lidt svag paa Forstanden, men De forstaaer Dem noget paa Indianerne. Her er jeg nu i deres Hænder efter at have fældet en af deres stolteste Krigere, og de have søgt at formaae mig ved Frygt for Følgerne til at forraade Deres Fader. Jeg forstaaer de Skurke ligesaa godt, som om de havde sagt mig det reent ud med deres Tunge. De friste mig paa den ene Side ved Gjerrighed og paa den anden ved Frygt og troe, at Ærlighed vil vige imellem disse To. Men underret Deres Fader og Hurry om, at ingen af Delene nytter; hvad Slangen angaaer, saa veed han det allerede."

"Men hvad skal jeg sige Judith? Hun sender mig bestemt tilbage, dersom jeg ikke stiller hende tilfreds."

"Naa, saa sig hende det Samme. Uden Tvivl ville

de Vilde prøve paa deres Piinsler for at faae mig til at bukke under og hevne Tabet af deres Krigere, men jeg skal holde ud imod naturlig Svaghed det bedste jeg kan. De kan sige til Judith, at hun skal være ubekymret for min Skyld; det vil holde haardt, det veed jeg nok, eftersom en hvid Mands Gaver ikke gaae ud paa at prale og synge under Piinsler, da han i Almindelighed har mindst Mod, naar han lider meest; men sig hende kun, at hun ikke skal være bekymret for min Skyld. Jeg troer nok, at jeg skal kunne udholde det; men det kan hun stole paa, at om jeg ogsaa bukker nok saa meget under og fuldkomment beviser, at jeg er hvid, ved at jamre og klage, ja endog ved Taarer, saa skal jeg dog aldrig falde saa dybt, at jeg forraader mine Venner. Naar det kommer saa vidt, at de begynde paa at brænde Huller i Kjødet med gloende Ildestokke, eller sønderhugge Kroppen og rykke Haaret ud med Rode, da gaaer Naturen maaskee af med Skriken hvad Klynken og Klagen angaaer, men dermed er ogsaa disse Landstrygeres Triumph forbi og intet mindre, end at Gud selv giver sig Djævlene i Vold, kan faae en ærlig Mand til at blive sin Farve og sin Pligt utro."

Hetty hørte paa ham med stor Opmærksomhed, og hendes blide, men talende Aasyn røbede en varm Deltagelse for den formeentlige Lidendes tilkommende Smerter. I Begyndelsen syntes hun at svæve i Uvished om, hvorledes hun skulde forholde sig; derpaa greb hun Vildtskyttens

ene Haand og raadede ham kjærligt til at laane hendes Bibel og læse i den, medens de Vilde foretoge deres Piinsler. Da han nu oprigtigt tilstod, at det oversteg hans Kræfter at læse, tilbød hun endog at blive hos ham og selv udøve denne hellige Forretning. Tilbudet afsloges med Venlighed og da den „splintrede Eg" nu var i Begreb med at nærme sig dem, opfordrede Vildtskytten Pigen til at gaae, efter først endnu engang at have paalagt hende at forsikkre Arkens Beboere om, at de ganske kunde forlade sig paa hans Troskab. Hetty gik da bort og nærmede sig Fructimmerne med ligesaa megen Tillid og Fatning, som om hun selv havde hørt til Stammen Huroneren indtog derimod sin gamle Plads ved Siden af sin Fange og begyndte at fremsætte sine Spørgsmaale med en øvet indianst Raadgivers hele snedige Sindrighed, medens hans Modstander tilintetgjorde alle hans Forsøg ved de selvsamme Midler, der vides at være de kraftigste til at overvinde Civilisationens fordringsfuldere Politiks Fiinhed, eller med andre Ord, ved i sine Svar at holde sig til Sandheden og til Sandheden alene.

Tredie Kapitel.

De unge Mænd, der havde været ude paa Speideri i Anledning af Hettys pludselige Komme, vendte snart tilbage med den Efterretning, at det ikke var lykket dem at gjøre nogen Opdagelse. En af dem havde endog begivet sig langs med Strandbredden lige hen til Stedet ligeoverfor Arken, men Mørket havde aldeles skjult dette Fartøi for hans Øine. Andre havde anstillet Undersøgelser i forskjellige Retninger og overalt havde Nattens Stilhed forenet sig med Skovens Taushed og Ensomhed.

Man antog følgeligt, at den unge Pige var kommen alene, ligesom ved hendes forrige Besøg og i et lignende Ærinde. Irokeserne vidste ikke, at Arken havde forladt Kastellet, og der lagdes Planer til Bevægelser, som, om de end ikke for Øieblikket skulde iværksættes, i høi Grad forøgede Fornemmelsen af Sikkerhed. Der blev altsaa udstillet Poster og Alle overlode sig med Undtagelse af Skildvagterne til Søvnen.

Der var blevet draget tilstrækkelig Omsorg for Fangens Bevogtning uden at tilføie ham unødvendige Lidelser og det tillodes Hetty at vælge sig en Plads iblandt de indianske Piger saa godt som hun kunde. Hun fandt ikke den Forekommenhed, som Tys havde viist hende, men hendes Ryglø sikkrede hende ikke alene mod Smerter og Fangenskab, men

forskaffede hende endog en Anseelse og Opmærksomhed, der stillede hende, hvad Bequemmeligheden angik, paa en fuldkommen lige Fod med de vilde, men blide Væsener, der omgave hende. Hun blev forsynet med et Skind og redede sit Leie paa en Bunke Dvas lidt afsides fra Hytterne. Her faldt hun snart i en dyb Søvn ligesom alle de Andre.

Der fandtes nu tretten Mandfolk i Flokken og tre af disse holdt Vagt ad Gangen. Een opholdt sig imidlertid i Skyggen ikke langt fra Baalet. Det paalaa ham at bevogte Fangen, at sørge for, at Ilden ikke blussede for stærkt, saa at den belyste Stedet, og ei heller gik aldeles ud, samt i det Hele taget at holde Die med Tilstanden i Leiren. En Anden vandrede fra den ene Strandbred til den anden tværs over Pyntens Basis, medens den Tredie skred langsomt hen langs med Kysten omkring den yderste Odde for at forebygge en Gjentagelse af den Overrumpling, der allerede havde fundet Sted een Gang samme Nat. Disse Foranstaltninger vare langt fra at være sædvanlige blandt Vilde, som i Almindelighed stole mere paa Hemmelighedsfuldheden af deres Bevægelser, end paa en Aarvaagenhed af en saadan Beskaffenhed, men de vare blevne foranledigede ved de særegne Forhold, hvori Huronerne nu befandt sig. Deres Stilling var deres Fjender bekjendt og kunde ikke let forandres paa en Tid, der krævede Hvile. De satte maaskee ogsaa deres største Tillid til Kundskaben om det, de troede der foregik høiere oppe paa Søen og som efter deres Formening til-

ſtrækkeligt vilde beſkjæftige alle de blege Ansigter, der vare i Frihed, tilligemed deres eneſte indianſke Bundsforvante. Det var ligeledes sandsynligt, at den „ſylintrede Eg“ vidſte, at han i ſin Fange beſad den farligſte af alle ſine Fjender.

Den Hurtighed, hvormed de, der ere vante til Aarvaagenhed eller til en Levemaade, hvorved Roligheden ofte afbrydes, falde i Søvn, er ikke det mindſte Phænomen i vor gaadefulde Tilværelſe. Ikke ſaaſnart hviler Hovedet paa Puden, før Bevidſtheden er borte og dog synes Sjælen til den beſtemte Tid at vække Legemet ligeſaa nøiagtigt, ſom om den imedens havde ſtaaet Skildvagt over det. Der kan ikke være nogen Tvivl om, at de, ſom vækkes ſaaledes, vaagne ved Tankens Indflydelſe paa Materien, ſkjøndt Maaden, hvorpaa denne Indflydelſe udøves, maa forblive ſkjult for vor Nysgjerrighed indtil det, hvis den Tid nogensinde kommer, bliver forklaret ved Sjælens fuldſtændige Oplysning om alle menneſkelige Myſterier. Saaledes forholdt det ſig med Hetty Hutter. Saa ſvag ſom den ulegemlige Deel af hendes Tilværelſe end anſaaes for at være, var den dog virkſom nok til at lade hende ſlaae Øinene op ved Midnat. Hun vaagnede ved den Tid og efterat have forladt ſit Leie af Skind og Duas, vandrede hun uſkyldigt og aabenlyſt hen til Emmerne af Ilden og rørte op i dem, ſom om hun var bleven lidt forfrosſen ved Nattens Kjølighed i Skoven i Forbindelſe med hendes ſaare ukunſtlede Leie. Idet Luen

blussede op, belyste den den vagthavende Huroners brune Ansigt og hans sorte Øine funklede i dens Skin ligesom Pantherens, naar den forfølges til sin Hule med gloende Brande. Men Hetty følte ingen Frygt og nærmede sig det Sted, hvor Indianeren stod. Hendes Bevægelser vare saa naturlige og saa aldeles fri for Listens eller Bedrageriets Snigen, at han indbildte sig, at hun alene var staaen op paa Grund af Nattens Kjølighed, noget meget Almindeligt i en Bivouak og som mindst af Alt maaskee er skikket til at at vække Mistanke. Hetty talte til ham, men han forstod ikke Engelsk. Derpaa betragtede hun den sovende Fange næsten en Minut og begav sig langsomt bort paa en bedrøvet, tungsindig Maade.

Den unge Pige søgte slet ikke at skjule sine Bevægelser. En saadan sindrig Udvei overgik hendes Kræfter men hendes Fjed vare lette som sædvanligt og neppe hørlige. Idet hun tog Retningen med den yderste Spids af Pynten, eller det Sted, hvor hun havde landet paa sit første Tog og hvor Tys havde besteget Kanoen, saae Skildvagten hendes lette Skikkelse efterhaanden forsvinde i Mørket uden at han blev urolig derover eller forandrede Stilling. Han vidste, at Andre stode paa Udkig, og troede ikke, at en Person, der to Gange havde frivilligt indfundet sig i Leiren og allerede aabenlyst forladt den, nu vilde frelse sig ved Flugten. Pigens Adfærd vakte kort sagt ikke større Opmærksomhed, end enhver Persons af svage Aandsgaver

vilde vække i det civiliserede Samfund, hvorimod hun her betragtedes med større Ærbødighed og Agtelse.

Hetty havde vistnok ikke noget klart Begreb om Lokaliteterne, men fandt dog ned til Stranden, som hun naaede paa samme Side af Pynten, hvor Leiren var bleven opslaaet. Ved at følge langs med Vandet Nord efter, mødte hun snart den Indianer, der havde Post ved Kysten. Det var en ung Kriger og da han hørte hendes lette Fjed i Gruset, nærmede han sig hurtigt, skjønt med et intet mindre end truende Væsen. Mørket var saa tykt, at det ikke var let at gjenkjende nogen Skikkelse i Skovens Skygge i en Afstand af tyve Fod og aldeles umuligt at skjelne en Person, uden at være den saa nær, at man kunde røre ved den. Den unge Huroner robede en vis Ærgrelse, da han mærkede hvem han havde mødt; thi han ventede oprigtigt talt sin Elskede, der havde lovet at fordrive Midnatsvagtens Kjedsommelighed ved sin Nærværelse. Denne Mand kunde heller ikke Engelsk, men var ikke forundret over, at Pigen var oppe paa denne Tid. Saadanne Ting forefaldt hyppigt i Indianernes Landsbyer og Leire, hvor Søvnen er ligesaa uregelmæssig som Maaltiderne. Desuden hjalp den stakkels Hettys bekjendte Forstandssvaghed hende ved denne ligesom ved de fleste andre Leiligheder, hvor hun kom i Berøring med Indianerne. Ærgerlig over sit skuffede Haab og utaalmodig over Nærværelsen af en Person, som han ansaae for en paatrængende Gjest, betydede den

unge Kriger Pigen, at hun skulde gaae videre og holde sig langs med Strandbredden. Hetty adlød, men idet hun gik, talte hun høit paa Engelsk med sin sædvanlige blide Røst, der kunde høres i nogen Afstand paa Grund af Nattens Stilhed.

„Dersom Du antog mig for en Huronerpige, Kriger," sagde hun, „saa undrer det mig ikke, at Du blev saa lidt fornøiet. Jeg er Hetty Hutter, Thomas Hutters Datter, og har aldrig mødt noget Mandfolk om Natten; thi Moder sagde stedse, at det var urigtigt og at anstændige unge Piger ikke burde gjøre det; jeg mener anstændige unge Piger blandt de blege Ansigter; thi jeg veed nok, at Skikkene ere forskjellige i de forskjellige Dele af Verden Nei, nei, jeg er Hetty Hutter og vilde ikke engang mødes med Harry Hurry, om han ogsaa faldt paa sine Knæ og bad mig derom; thi Moder sagde, at det var urigtigt."

Da Hetty havde udtalt disse Ord, havde hun naaet det Sted, hvor Kanoerne vare komne i Land og som paa Grund af Krumningen af Landet og Krattet vilde have været aldeles skjult for Skildvagten, selv om det havde været høilys Dag. Dog andre Øjed havde ramt Elskerens Øre og han var allerede næsten for langt borte til at kunne høre den unge Piges sølvklare Stemme. Dog Hetty der kun var beskjæftiget med sine egne Tanker og Planer, vedblev at tale, skjøndt Blidheden af hendes Røst forhindrede

men alle Mødre burde kunne læse, hvorledes skulde de ellers lære deres Børn det? Vær vis paa, Judith, at Vildtskytten ikke kan have havt nogen Moder, ellers havde han nok kunnet læse."

„Sagde Du ham, at jeg havde sendt Dig i Land, Judith, og hvor bekymret jeg var over hans ulykkelige Skjebne?" spurgte den ældre Søster utaalmodigt.

„Jeg troer, at jeg gjorde det, Judith, men Du veed, at jeg kun har en svag Forstand, og maaskee har jeg glemt det. Men jeg sagde ham, at Du havde sat mig i Land, og han sagde mig en heel Deel, som jeg igjen skulde sige til Dig, og det husker jeg godt; thi mit Blod isnede, medens jeg hørte paa ham. Han bad mig sige til hans Venner — jeg antager, at Du hører til dem, Søster?"

„Hvorledes kan Du pine mig saaledes, Hetty? Ja, jeg er en af hans trofasteste Venner her i Verden!"

„Pine Dig! Ja, nu husker jeg det Altsammen. Det glæder mig, at Du brugte dette Ord, Judith, for det bringer det Hele tilbage i min Erindring. Naa, han sagde, at han formodentligt vilde blive piint af de Vilde, men han vilde forsøge at udholde det, som det sommer sig en Christen og en hvid Mand ——"

„Hvad?" afbrød Judith hende, næsten gispende efter Aandet. „Sagde Vildtskytten virkeligt til Dig, at han troede, at de Vilde vilde lægge ham paa Pinebænken?

Huft Dig vel om, Hetty; thi dette er en høift ſkrækkelig og alvorlig Ting."

"Ja han gjorde og jeg kom til at huſke paa det ved det, at Du talte om, at jeg viinte Dig. O, det gjorde mig ret ſaa ondt for ham, og Vildtſkytten fandt ſig ſaa roligt og taalmodigt i det Altſammen! Vildtſkytten er ikke ſaa ſmuk ſom Harry Hurry, Judith, men han er mere taalmodig."

"Han opveier en Million Hurryer! Ja, han opveier alle de unge Mænd tilſammen, ſom nogenſinde have indfundet ſig ved Søen," ſagde Judith med en Kraft og Beſtemthed, der vakte hendes Søſters Forundring. "Han er oprigtig. — Der er ingen Løgn ved Vildtſkytten. Du veed maaſkee ikke, Hetty, hvor ſier en Fortjeneſte det er hos en Mand at være oprigtig; men naar Du faaer — dog nei, jeg haaber, at Du aldrig vil erfare det. Hvorfor ſkulde et Væſen ſom Du gjøre den bittre Erfaring at mistroe og bade!"

Judith ſænkede ſit Hoved, uagtet det var ſaa mørkt og hun ikke kunde ſees af nogen Andens Øie, end den Alvidendes, ned i ſine Hænder og hulkede. Men dette pludſelige Udbrud af hendes Følelſer varede kun en Minut og hun vedblev mere roligt at tale oprigtigt til ſin Søſter, til hvis Forſtand og Tausbed i Alt, brad der angik hende ſelv, hun ikke nærede den mindſte Mistillid. Dog hendes

Stemme var svag og qvalt, istedetfor at den tidligere havde været klar og livlig.

„Det er haardt at frygte for Sandheden, Hetty," sagde hun, „og dog er jeg mere bange for Vildtskyttens Sandhed, end for nogensomhelst Fjende! Man kan ikke lege med en saadan Sanddruhed, saa megen Ærlighed, en saa haardnakket Oprigtighed! Men vi ere dog ikke aldeles ulige, Søster, Vildtskytten og jeg? Han er dog ikke i Et og Alt min Overmand?"

Judith pleiede sjeldent at nedlade sig til at forlange Hettys Dom. Ei heller tiltalte hun hende ofte med Benævnelsen af Søster, en Udmærkelse, der i Almindelighed indrommes den Ældre af den Yngre, selv hvor der findes fuldkommen Lighed i alle andre Henseender. Da ubetydelige Afvigelser fra det sædvanlige Forhold oftere gjøre Indtryk paa Indbildningskraften, end vigtigere Forandringer, lagde Hetty Mærke til disse Omstændigheder og forundrede sig over dem paa sin eiendommelige, enfoldige Maade.

Hendes Ærgjerrighed oplivedes en Smule og Svaret blev ligesaa afvigende fra Tingenes sædvanlige Gang, som Spørgsmaalet havde været det, idet den stakkels Pige søgte at forfine det over hendes Evne.

„Overmand, Judith!" gjentog hun med Stolthed. „Hvori kan Vildtskytten være Din Overmand? Er Du ikke Moders Barn — kan han læse — og overgik ikke Moder

alle andre Fruentimmer i denne Deel af Verden? Jeg skulde mene, at han er saa langt fra at anse sig for Din Overmand, at han neppe engang troer, at han er min. Du er smuk og han er styg —."

"Nei, ikke styg, Hetty," faldt Judith hende i Talen. "Kun som Folk ere fleest. Men der ligger et Udtryk i hans ærlige Ansigt, som er langt bedre end Skjønhed. I mine Øine er Vildtskytten smukkere, end Harry Hurry!"

"Judith Hutter, Du forfærder mig! Hurry er det smukkeste Menneske i Verden, ja endog smukkere end Du selv, efter som et Mandfolks smukke Udvortes altid, som Du veed, er bedre end et Fruentimmers."

Dette lille Tegn paa naturlig Tilbøielighed behagede ikke den ældre Søster i det Øieblik og hun tog ikke i Betænkning at tilkjendegive dette.

"Nu taler Du som en Taabe, Hetty, og det er bedst ikke at spilde flere Ord paa den Sag," svarede hun. "Hurry er langtfra ikke det smukkeste Menneske i Verden og der gives Officierer i Forterne" — Judith stammede ved disse Ord -- "der gives Officierer i Forterne tæt ved os, som ere langt smukkere end han. Men hvorfor anseer Du mig for at være ligesaa god som Vildtskytten? Tal om det; thi jeg holder ikke af at høre Dig yttre saa megen Beundring for et Menneske som Harry Hurry, der hverken har Følelse, Velopdragenhed eller Samvittighed Du er for god til ham og han burde have det reent ud at vide."

„Jeg! Men Judith, Du glemmer jo reent, at jeg ikke er smuk og kun har en svag Forstand."

„Du er god, Hetty, og det er mere, end man kan sige om Henry March. Han har vel et Ansigt og et Legeme, men han har intet Hjerte. Tag nok herom for denne Gang. Siig mig hvad det er, som gjør mig ligesaa god som Vildtskytten?"

„Hvor kan Du spørge saaledes, Judith? Du kan jo læse, men han kan ikke. Han forstaaer ikke at tale, men udtaler endog Ordene slettere end Harry, thi selv Harry har ikke altid den rigtige Udtale. Har Du nogensinde lagt Mærke til det?"

„Ja ganske vist; han er ligesaa plump i sin Tale, som i alt Andet. Men jeg er bange for, at Du smigrer mig Hetty, naar Du troer, at jeg med Rette kan kaldes en Mands Lige, som Vildtskytten. Rigtignok har jeg faaet en bedre Opdragelse, er i en vis Forstand smukkere og kunde maaskee sætte mine Tanker høiere; men saa gjør hans Oprigtighed — hans Oprigtighed — en frygtelig Forskjel imellem os! Naa, jeg vil ikke tale mere herom og vi ville tænke paa Midler til at befrie ham af Hurones Hænder. Vi have Faders Kiste med i Arken, Hetty, og kunne søge at friste dem med flere Elephanter, skjøndt jeg frygter, at sligt Legetøi ikke vil kunne kjøbe en Mand som Vildtskytten fri. Jeg er bange for, at Fader og

Hurry ikke ville være saa beredvillige til at udløse Vildtskytten, som han var til at udløse dem."

"Hvorfor ikke, Judith? Hurry og Vildtskytten ere Venner, og Venner bør stedse hjælpe hinanden."

"Ak, stakkels Hetty, Du kjender kun lidet til Menneskene! Man maa ofte være mere bange for en tilsyneladende Ven, end for en aabenbar Fjende, især hvad Fruentimmer angaaer. Men Du maa igjen gaae i Land tidligt paa Morgenstunden og forsøge paa hvad der kan gjøres for Vildtskytten. Ikke skal han ikke blive, saa længe Judith Hutter lever og kan finde Midler til at forebygge det."

Samtalen gik nu over fra den ene Gjenstand til den anden og fortsattes, indtil den ældre Søster havde udlokket enhver Omstændighed af den yngre, som dennes svage Evner tillode hende at beholde i Hukommelsen og at meddele. Da Judith var bleven tilfredsstillet, skjøndt hun egentlig ikke kunde siges at være det, eftersom hendes Følelser syntes at være saa sammenflettede med Alt, hvad der angik Gjenstanden, at det havde vakt en næsten umættelig Nysgjerrighed hos hende, men da Judith ikke kunde optænke flere Spørgsmaale, uden at gjentage sig selv, blev Kanoen roet hen til Arken. Nattens tykke Mørke og de tætte Skygger, som Bjergene og Skoven udbredte over Vandet, gjorde det vanskeligt at finde dette Fartøi, eftersom det havde ligget tilankers saa tæt inde under Land, som en klog Forsigtighed tillod. Judith var øvet i at styre en

Barkkano, hvis Lethed udkrævede større Færdighed end Kraft, og hun satte sin egen lille Baad i rask Fart hen over Vandfladen, saasnart hun havde endt Samtalen med Hetty og besluttet at vende tilbage. Men der var ingen Ark at see. Søstrene indbildte sig flere Gange, at de saae den skimte frem i Mørket ligesom en lav, sort Klippe; men hver Gang viste det sig enten at have været et optisk Bedrag, eller en Fremspringning af Løvet paa Kysten. Efter en Søgen, som næsten varede en halv Time, nødsagedes Pigerne til at komme til den uvelkomne Overbeviisning, at Arken var seilet bort.

De fleste unge Fruentimmer vilde snarere have følt det Ubehagelige ved deres Stilling i physisk Forstand under saadanne Omstændigheder som de, hvori Søstrene befandt sig, end de vilde have næret nogen Frygt af en anden Beskaffenhed. Men saaledes forholdt det sig ikke med Judith og selv Hetty var mere bekymret over de Bevæggrunde, der kunde have indvirket paa hendes Fader og Hurry, end hun følte nogen Ængstelighed for sin egen Sikkerhed.

„Det skulde dog vel ikke være muligt, Hetty," sagde Judith, efterat en omhyggelig Søgen havde overtydet dem Begge om, at der ingen Ark var at finde, „det skulde dog vel ikke være muligt, at Indianerne have betjent sig af en Flaade, eller ere svømmede ud og have overrumplet vore Venner medens de sov?"

„Jeg kan ikke tree, at Tys og Chingachgook kunne

have lagt sig til at sove, forend de have sagt hinanden Alt, hvad de havde at sige efter saa lang en Skilsmisse; troer Du vel, Søster?"

"Maaskee ikke, Barn. Der var Meget, som kunde holde dem vaagne; men een Indianer kan være bleven overrumplet, selv naar han ikke sov, især da hans Tanker kunne have været henvendte paa andre Ting. Men vi maatte dog have hørt Larm; thi i en Nat som denne vilde en Ed af Harry Hurrys Mund have gjenlydt blandt de østlige Bjerge ligesom et Tordenskrald."

"Hurry er syndig og letsindig med sine Ord, Judith," svarede Hetty blidt og sorgmodigt.

"Nei, nei; det er umuligt, at Arken kunde være bleven taget, uden at jeg havde hørt Larmen derved. Det er ingen Time siden jeg forlod den og hele Tiden har jeg været opmærksom paa den mindste Lyd. Og dog er det ikke let at troe, at en Fader frivilligt kan have forladt sine Børn."

"Fader har maaske troet, at vi sov i vort Aflukke, Judith, og er seilet hjem. Du veed jo, at vi ofte seile med Arken om Natten."

"Det er sandt, Hetty, og det forholder sig maaskee saaledes som Du siger. Det lufter lidt mere fra Syd end før og de ere maaskee gaaede op ad Søen —."

Judith standsede, thi ligesom det sidste Ord svævede hende paa Tungen, belystes Omgivelserne pludseligt, men

kun for et Øieblik, af et Glimt. Derpaa fulgte Knaldet af en Riffel og saa hortes Echoet rulle hen langs med de østlige Bjerge. Næsten i samme Øieblik opsteg et gjennemtrængende qvindeligt Skrig i Luften i et forlænget Hyl. Den skrækkelige Stilhed, som fulgte ovenpaa, var om muligt endnu mere forfærdende, end den heftige og pludselige Afbrydelse af Midnattens dybe Stilhed. Saa kjek som Judith var af Natur og Vane, vovede hun dog neppe at trække Veiret, medens den stakkels Hetty skjulte sit Ansigt og skjælvede.

„Det var et Fruentimmerskrig, Hetty," sagde Judith høitideligt, „og det var tillige et Smerteskrig! Dersom Arken er seilet fra dette Sted, kan den alene være gaaen Nord efter med Vinden, og Geværstudet og Skriget kom fra den Kant. Skulde der være hændet Dys Noget?"

„Lader os see ad, Judith; hun trænger maaskee til vor Hjælp; thi foruden hende er der lutter Mandfolk i Arken."

Det var nu ikke Tid til at nøle og førend Judith havde udtalt, var hendes Aare i Vandet. Afstanden til Pynten var i lige Linie ikke lang og de Følelser, hvormed de unge Piger roede, vare altfor spændende til at tillade dem at spilde de kostbare Øieblikke med unyttig Forsigtighed. De roede uforsigtigt videre, men den samme Spænding afholdt Andre fra at bemærke deres Bevægelser. Snart opdagede Judith et Lysskjær mellem Buskene og idet hun sty-

rede efter det, holdt hun Kanoen i en saadan Retning, at det vedblev at være synligt, og kom saa tæt ind under Land som det hverken var nødvendigt eller klogt.

Det Optrin, som nu fremstillede sig for Pigerne, foregik inde i Skoven paa den saa ofte omtalte Side af Skrænten og kunde ganske overses fra Baaden. Her vare alle de i Leiren Tilstedeværende forsamlede, medens fem eller seks bare Fakler af Fedepinde, som udbredte et stærkt, men begravelsesagtigt Lys over Alle under Skovens Hvælvinger. Med Ryggen op mod et Træ og understøttet paa den ene Side af den unge Skildvagt, hvis Efterladenhed havde været Skyld i, at Hetty undslap, sad det Fruentimmer, hvis Besøg havde foraarsaget hans Forseelse. Ved Skinnet af den Fakkel, som holdtes op til hendes Ansigt, saaes det tydeligt, at hun laae i Dødskramme, medens Blodet, som randt ned fra hendes blottede Bryst, robede Beskaffenheden af hendes Saar. Desuden mærkedes den gjennemtrængende Lugt af Krudt endnu ganske tydeligt i den tunge, fugtige Natteluft. Der kunde ikke være nogen Tvivl om, at hun var bleven skudt. Judith begreb det Hele ved første Øiekast. Lysglimtet havde viist sig paa Vandet i en kort Afstand fra Pynten og Riflen var enten bleven løsnet fra en Kano, som havde sneget sig ind under Land, eller ogsaa fra Arken, da denne seilede forbi. Et uforsigtigt Udraab eller en Latter kunde have foranlediget Overfaldet; thi det var ikkun en Mulighed, at Sigtet kunde være blevet rettet efter Andet, end

Lyden. Virkningen blev snart mere klar, idet Slagtofferet bøiede Hovedet og Kroppen sank død sammen. Derpaa bleve alle Faklerne paa een nær slukkede af Forsigtighed og det sørgelige Tog, som bar Liget til Leiren, kunde neiop skimtes ved det tilbageblevne Lys.

Judith sukkede dybt og gyste, da hun atter satte Aaren i Vandet og Kanoen forsigtigt dreiede om Pynten. Det Syn, som havde saaret hendes Sandser og nu hjemsøgte hendes Indbildningskraft, var endnu tungere at bære, end selv den afdøde Piges sørgelige Skjebne og kortvarige Smerte. Hun havde ved det stærke Skin af samtlige Fakler seet Bildtskyttens ranke Skikkelse staae med et Udtryk af Medlidenhed og, som det forekom hende, af Undseelse i sit Aasyn, tæt ved den døende Qvinde. Han selv røbede hverken Frygt eller Forlegenhed, men af de Blikke, som Krigerne kastede til ham, var det klart, at heftige Lidenskaber kæmpede i deres Bryst. Alt dette syntes Fangen ikke at ænse, men det blev ikke hele Natten udslettet af Judiths Ihukommelse.

Ingen Kano mødtes liggende i Nærheden af Pynten. En saadan Stilhed og Dunkelhed, som om Skovens Taushed aldrig var bleven afbrudt, eller som om Solen aldrig havde skinnet paa denne afsides Egn, herskede nu paa Pynten, de mørke Vande, i den slumrende Skov og selv paa den uklare Himmel. Der var derfor intet Andet at gjøre, end at søge et Tilflugtssted, og dette kunde alene findes midt ude paa Søen. Kanoen roedes stiltiende ud efter dette Sted og tog en

nordlig Retning, medens de unge Piger søgte at udhvile sig saa godt som deres Stilling og Følelser vilde tillade det.

Fjerde Kapitel.

Judith Hutters Formodning om, hvorledes den indianske Pige havde fundet Døden, var i det Væsentlige rigtig. Efterat have sovet i adskillige Timer, vaagnede hendes Fader og March, hvilket skete faa Minuter efterat hun selv havde forladt Arken for at opsøge sin Søster og da Chingachgook og hans Forlovede naturligviis vare komne ombord. Af Delawareren erfarede den gamle Mand Leirens Beliggenhed tilligemed de nyligt forefaldne Begivenheder og begge sine Døtres Fraværelse. Den sidste Omstændighed forurolige ham ikke, da han i høi Grad stolede paa den Ædles Klogskab og den Frihed, hvormed den Yngste som bekjendt kunde vandre omkring imellem de Vilde, og derhos havde en lang Fortrolighed med Farer slovet hans Følsomhed. Ei heller syntes han just at beklage Vildtskyttens Fangeskab ret meget; thi uagtet han erkjendte, hvor vigtig hans Bistand vilde være under et Forsvar, havde deres forskjellige Anskuelser om Skovens Moralitet dog ikke levnet nogen ster

Sympathi imellem dem. Det vilde have været ham kjært at have erfaret Leirens Beliggenhed, forend den skrammedes op ved at Tys flygtede, men nu vilde det være altfor dumdristigt at vove sig i Land og han opgav ugjerne for den Nat de gruſomme Planer, ſom Fangenſkab og Hevngjerrighed havde avlet hos ham. I denne Stemning satte Hutter sig i Forenden af Arken, hvor Hurry snart kom hen til ham, medens Slangen og Tys forbleve i uforstyrret Beſiddelſe af den anden Ende af Fartoiet.

„Vildtſkytten har baaret sig ad ſom en Dreng ved at gaae ind blandt de Vilde paa en saadan Tid og lade sig falde i deres Hænder ligesom et Dyr, der tumler ned i en Grav," brummede den Gamle, idet han ſom sædvanligt bemærkede Skjeven i sin Broders Die, men overſaae Bjelken i sit eget. „Hvis han nu kommer til at betale sin Dumbed med sit eget Kjød, kan han ikke give nogen Anden end sig selv Skylden derfor."

„Det er Verdens Gang, gamle Tom," svarede Hurry. „Enhver maa selv betale sin Gjeld og svare for sine Synder. Men det forunderer mig alligevel, at en saa dygtig og aarvaagen Karl ſom Vildtſkytten kunde fanges i en saadan Snare! Havde han intet Bedre at beſtille, end at gaae og snige sig omkring ved Midnatstid, uden at have andet Tilflugtſted end en Sø? Eller antog han sig selv for en Raabuk, der ved at tye ud i Vandet kan udſlette Sporet og redde sig ved Svømning? Jeg maa tilſtaae, at jeg havde

bedre Tanker om Knoſens Forſtand, ſkjøndt man maa holde en Ugvet en Smule Uvidenhed tilgode Hør engang, Maſter Hutter, veed De tilfældigviis ikke hvad der er blevet af Pigebørnene? Jeg ſeer ingen Tegn til Judith og Hetty, ſkjøndt jeg har været overalt i Arken og talt hele dens levende Beſætning."

Hutter forklarede ham kortelig, hvorledes hans Døtre havde begivet ſig i Kanoen, ſaaledes ſom Delawareren havde fortalt ham det, ſamt Judiths Tilbagekomſt, efterat hun havde ſat ſin Søſter i Land, og hendes ſenere Afreiſe.

„Det kommer af en glat Tunge, flydende Tom," udbrød Hurry og ſkar Tænder af Forbittrelſe. „Det kommer af en glat Tunge og en tosſet Piges Tilbøielighed — og De gjorde bedſt i at underſøge den Sag noget nøiere! De og jeg vare begge to Fanger" — nu kunde Hurry mindes denne Omſtændighed — „De og jeg vare begge to Fanger, og dog rørte Judith ſig ikke en Tomme af Stedet for at beviſe os en Tjeneſte! Hun er bleven forhexet af denne opløbne Vildtſkytte og han og hun og De og vi Alle gjorde bedſt i at tage os i Agt. Jeg er ikke den Mand, der taalmodig finder ſig i en ſaadan Fornærmelſe, og jeg ſiger, at Vedkommende gjorde bedſt i at tage ſig i Agt! Lader os lette Dræggert, gamle Kammerat, og ankre nærmere inde ved Pynten for at ſee, hvorledes det ſtaaer til."

Hutter havde Intet at indvende mod denne Bevægelſe, og Arken blev ſat i Gang paa den ſædvanlige Maade, idet

man vogtede sig for at gjøre Støi. Vinden var sydlig og Seilet førte snart Arken saa langt op ad Søen, at man dunkel kunde skimte den morke Omrids af Træerne, hvormed Pynten var bevoxet. Det var umuligt at skjelne nogen Gjenstand, der befandt sig indenfor Skyggen paa Land, men den unge Sildvagt, som vi allerede have omtalt, opdagede Seilet og Kahytten. Ved denne pludselige Overraskelse undslap ham et indianst Udraab, og med den Letsindighed og Klubskhed der udgjorde Hovetrækkene i Hurrys Charakteer, sigtede han med sin Riffel og skjød.

Kuglen lededes af Tilfældet, eller af det almægtige Forsyn, som afgjør Alles Skjebne, og Pigen faldt, og derpaa fulgte det nyligt beskrevne Optrin med Faklerne.

I selvsamme Øieblik, de begik denne ubetænksomme Grusomhed, befandt Juditys Kano sig neppe hundrede Skridt fra det Sted, hvorfra Arken saa nyligt var seilet. Vi have beskrevet hendes Kours og det paaligger os nu at følge hendes Faders og hans Ledsagers. Skriget tilkjendegav Følgerne af Marchs Skud paa Lykke og Fremme og forkyndte tillige, at Offeret havde været en Qvinde. Hurry selv forbausedes over disse uventede Følger og plagedes for en kort Tid af modstridende Følelser. I Forbindingen lo han i letsindigt, raat Overmod og derpaa skjød Samvittigheden, hiin Advarer, som Gud har plantet i vort Bryst og hvis Vært i Almindelighed befordres ved den Pleie, den erholder i Barndommen, en Piil i hans Hjerte. For

en Minut var denne saavel af Civilisationen som af Barbariet opforstrede Skabnings Sjælstilstand et Slags Chaos af Følelser, idet han ikke vidste hvad han skulde tænke om sin egen Handling, og derpaa lagde hans sædvanlige Haardnakkethed og Stolthed sig imellem for at hævde deres gamle Herredømme. Han stødte Riffelkolben med Bunden af Arken ligesom til et Slags Udfordring og begyndte med vaatagen Ligegyldighed at fløite nogle sagte Toner. Imidlertid havde Arken stedse været i Bevægelse og var allerede ud for Bugten ovenfor Pynten og følgeligt i Begreb med at forlade Landet.

Hurrys Ledsagere betragtede ikke hans Handling med den samme Overbærenhed, hvormed han selv syntes tilbøielig til at bedømme den. Hutter tilkjendegav knurrende sit Mishag; thi Handlingen bragte ingen Fordeel og truede derimod med at gjøre Krigen blodigere end nogensinde, og Ingen dadler ubegrundede Afvigelser fra det Rette strengere, end den Egennyttige og Samvittighedsløse. Imidlertid beherskede han sig dog, eftersom Vildtskyttens Fangenskab gjorde Fornærmerens Arm dobbelt vigtig for ham i dette Øieblik. Chingachgook stod op og for et enkelt Øieblik glemtes det gamle Stammehad over Farvens Svmpathier, men han besindede sig itide for at forebygge enhver af de blodige Følger, hvorpaa han et Øieblik havde ponset. Saaledes gik det ikke Tys. Styrtende gjennem Kahytten stod Pigen ved Siden af Hurry næsten ligesaa snart, som hans

Riffel havde berørt Arkens Bund, og udgjød med en Ufor-færdethed, der gjorde hendes Hjerte Ære, sine Bebreidelser med en Qvindes ædle Varme.

„Hvorfor skjød Du?“ sagde hun. „Hvad Huronerpige gjort, at Du dræbt den? Hvad troer Du Manitu sige? Hvad troer Du Manitu føle? Hvad Irokeser gjøre? Ikke faae Ære — ikke Leir — ikke Fange — ikke Seir — ikke Seir — faae slet Ingenting. Blod kommer efter Blod! Hvorledes Du føle, naar Din Kone dræbt? Hvem beklage Dig, naar Taare kommer for Øiet eller Søster? Du høi som stor Gran — Huronerpige lille tynd Birk — hvorfor Du falde over hende og knuse hende? Du troer Huroner glemmer det? Nei, Rødhud aldrig glemme! Aldrig glemmer Ven, aldrig glemmer Fjende. Rød Mand Manitu deri. Hvorfor Du saa slem, stere blege Ansigt?“

Hurry havde aldrig været saa forknyt som ved dette heftige og varme Angreb af den unge Indianerinde. Det er sandt, at hun havde en mægtig Bundsforvant i hans Samvittighed, og medens hun talte saa alvorligt, skete det i saa qvindelige Toner, at han berøvedes ethvert Paaskud til umandig Vrede. Blidheden i hendes Stemme forøgede Vegten af hendes Bebreidelser ved at give disse Udtrykket af Ærenhed og Sandhed. Ligesom de fleste lavt tænkende Mennesker havde han kun betragtet Indianerne gjennem deres grøvere og vildere Eiendommeligheder. Det var aldrig faldet ham ind, at Følelserne ere menneskelige, at selv de

høieste Grundsætninger — om end modificerede ved Sæder og Fordomme, men derfor ikke mindre ophøiede i deres Kreds — kunne findes i den vilde Tilstand og at den Krieger, der viser sig vildest paa Valpladsen, i den huuslige Roligheds Dieblikke kan bøie sig for de blideste og kjærligste Indflydelser. Det var kort sagt hans Vane at betragte alle Indianere som Væsener, der kun stod ganske lidt ovenfor de vilde Dyr, der streifede omkring i Skovene, og at være tilbøielig til at behandle dem som saadanne, naar Egennytte eller Lune afgav en Bevæggrund eller Tilskyndelse dertil Men uagtet den smukke Barbar forknyttedes ved disse Bebreidelser, kunde han dog ikke siges at være angergiven. Han var for stærkt kuet af sin Samvittighed til at lade noget Udbrud af Hidsighed undslippe sig, og maaskee følte han, at han allerede havde begaaet en Handling, som med Rette kunde bringe hans Manddom i Tvivl. Istedet for at besvare Tys's simple, men naturlige Tiltale gik han bort, ligesom han led haant om at indlade sig i Ordstrid med et Fruentimmer.

Imidlertid drev Arken afsted og dengang Optrinet med Faklerne foregik under Træerne, var den kommen heelt ud paa Søen, idet flydende Tom havde vendt den mere fra Land med et Slags instinktmæssig Frygt for Gjengjeldelse. Der forløb nu en Time i en skummel Taushed, som Ingen syntes at være tilbøielig til at afbryde. Tys havde begivet sig til sit Leie og Chingachgook laa og sov i Foren-

den af Arken. Kun Hutter og Hurry vare vaagne, idet den Første sad ved Styraaren, medens den Sidstnævnte grubledе over sin Adfærd med dens Stivsindighed, der sjeldent vil tilstaae sine egne Feil eller de hemmelige Sting af den Orm, som aldrig dør. I dette Øieblik var det, at Judith og Hetty havde naaet Midten af Søen og lagt sig ned for at forsøge paa at sove i deres drivende Kane.

Natten var stille, skjøndt meget fordunklet af Skyer. Dette var ikke Stormenes Aarstid og de, som undertiden indtraf i Juni Maaned paa denne Indsø, vare stedse kortvarige, skjøndt hyppigt meget heftige. Ikke destomindre herskede den sædvanlige Strømning af tung, fugtig Natteluft, som, idet den foer hen over Træernes Toppe, neppe syntes at sænke sig heelt ned til Overfladen af den speilklare Sø, men bevægede sig i en kort Afstand hen over den, gjennemtrængt af den fra Skovene stedse opstigende Fugtighed, og gik tilsyneladende aldrig langt i nogen Retning. Disse Luftstrømninger paavirkedes naturligviis af Bjergenes Skikkelse, en Omstændighed, som endog gjorde en frisk Kuling ustadig og indskrænkede Natteluftens svage Anstrengelser til at blive et Slags lunefuld og vankelmodig Sukken af Skovene. Flere Gange viste Stevnen af Arken med Øst og een Gang vendte den sig igjen heelt mod Syd, men i det Hele taget lagde den saa meget som muligt Nord om, idet Hutter stedse holdt fuldt Seil, da hans Hovedbevæggrund syntes at være Ønsket om at holde sig i Fart for at til-

intetgjøre enhver forræderisk Plan af hans Fjender. Han begyndte nu at blive urolig for sine Døttre og maaske ogsaa for Kanoen, men i det Hele taget forstyrrede denne Uvished ham ikke meget, da han, som sagt, forlod sig paa Judiths Forstand.

Det var paa den Tid af Aaret, at Nætterne vare korteste, og det varede ikke længe, førend det tykke Mørke, der gaaer forud for Dagen, begyndte at vige for det tilbagevendende Lys. Dersom noget jordisk Optrin, der kan fremstilles for Menneskets Sandser, kan tæmme dets Lidenskaber og formilde dets Vildhed, saa var det det, som viste sig for Hutters og Hurrys Øine, alt som Timerne skrede frem og Natten begyndte at forvandles til Morgen. Paa Himlen saaes det sædvanlige blide Farvespil, under hvilket hverken Mørkets Skummelhed, eller Solens Glands har Overherredømmet, og Gjenstandene synes at være mere ulegemlige og man kunde tilføie mere hellige, end paa nogen anden Tid af Døgnet. Aftenens skjønne og milde Roligbed er bleven lovpriist af tusinde Digtere og dog medbringer den ikke de vidtgaaende, ophøiede Tanker, som opstaae i den halve Time, der gaaer forud for Sommersolens Opgang. I det første Tilfælde skjules Panoramaet efterhaanden for Øiet, hvorimod Gjenstandene i det andet træde ud af det sig aabnende Maleri, først dunkle og taagede og derpaa skarpt betegnede med den høitidelige Baggrund, dernæst sees i et tiltagende, fra det aftagende saa himmel-

vidt forskjellige Tusmørkes Trylleri og endeligen blode, klare og skinnende altsom Straalerne fra Lysets store Midtpunkt udbrede sig mere og mere i Dunstkredsen. Fuglenes Hymner lyde ogsaa ganske anderledes nu. end deres Sang medens de flyve til Reden, og ledsage uforanderligen Dagens Bebudelse indtil Ankomsten af selve Solen „bader Land og Sø i uendelig Glæde."

Men Alt dette betragtedes af Hurry og Hutter uden noget af den stille Fryd, som dette Syn pleier at bringe, naar Tankerne ere retfærdige og Attraaen reen. De vare ikke alene Vidner dertil, men de vare Vidner dertil under Omstændigheder, som egnede sig til at forøge dets Styrke og forhøie dets Ynde. Kun een eneste Gjenstand blev synlig ved det tilbagevendende Lys, som havde modtaget Skikkelse eller Anvendelse af menneskelige Lyster eller Ønsker, hvilke ligesaa ofte vanhelde, som forskjønne et Landskab. Det var Kastellet; alt det Øvrige var som Guds Haand havde skabt det. Men ogsaa hiin eiendommelige Bygning harmonerede med de naturlige Omgivelser, idet den traadte pyntelig, malerisk og som en Zirat frem af Mørket. Ikke desto mindre var det Hele spildt paa Tilskuerne, der ikke kjendte til poetiske Følelser, havde tabt deres Sands for naturlig Andagt ved en forhærdet og sneverhjertet Egennytte og besadde liden anden Sympathi for Naturen, end den der bidrorte fra deres laveste Fornødenheder.

Saasnart det var lyst nok til tydeligt at kunne over-

see Syen og i Særdeleshed Kysterne, dreiede Hutter Arkens Steven lige mod Kastellet med den tilkjendegivne Beslutning at tage det i Besiddelse i det mindste for den Dag, som det Sted, der meest begunstigede Mødet med hans Døttre og Iværksættelsen af hans Planer med Indianerne. Chingachgook var nu staaen op og Tys hortes at røre sig i Kjøkkenet. Det Sted, hvorefter de styrede, var kun en Miil borte og Vinden var saa gunstig, at de kunde nærme sig det ved Hjelp af Seilet. I dette Øieblik saaes, ligesom for at Ildsigterne skulde være mere heldvarslende, ogsaa Judiths Kano at drive Nord efter paa den bredeste Deel af Syen, efterat være kommen forbi Arken i Mørket uden at have adlydt nogen anden Magt end Elementernes. Hutter tog Kikkerten og saae længe og omhyggeligt i den for at erfare, om hans Døttre befandt sig i det lette Fartøi eller ikke, og et svagt Udraab ligesom af Glæde undslap ham, da han fik et Glimt at see af Noget, som han med Rette anteg for en Deel af Judiths Kjole, ovenfor Rælingen af Kanoen. Strax efter reiste Pigen sig og saaes at stirre omkring, ligesom om hun vilde forvisse sig om, hvor hun var. En Minut senere saaes Hetty paa sine Knæ i den anden Ende af Kanoen gjentagende de Bønner, som en vildledt, men angrende Moder havde lært hende i hendes Barndom. Da Hutter lagde den endnu udtrukne Kikkert fra sig, satte Slangen den for Øiet og vendte den med Kanoen. Det var den første Gang han havde betjent sig

af et saadant Instrument, og Tys begreb af hans „Hugh!“, Udtrykket i hans Ansigt og hans hele Holdning, at noget Særsomt havde vakt hans Beundring. Det er en bekjendt Sag, at de nordamerikanske Indianere, især de af overordnet Charakteer og Stilling, saa særegent vedligeholde deres Fatning og Stoicisme midt under den Syndflod af Vidunderc, der fremstiller sig for dem, naar de undertiden besøge Civilisationens Opholdssteder, og Chingachgook havde tilegnet sig nok af denne Kulde til at kunne undertrykke enhver Yttring af Forundring. Tys var derimod ikke bunden af nogen saadan Lov, og da det var lykket hendes Elsker at bringe Kikkerten i lige Linie med Kanoen og hun satte Øiet for den tyndeste Ende, førr hun forfærdet tilbage; derpaa klappede hun i Hænderne af Henrykkelse, og et Smiil, den sædvanlige Ledsager af naturlig Beundring, paafulgte. Nogle faa Minuter vare tilstrækkelige til at sætte denne skarpsindige Pige istand til selv at styre Instrumentet og hun rettede det med enhver fremragende Gjenstand, som faldt hende ind. Efter at have fundet et Støttepunkt i et Vindue, betragtede hun og Delawareren først Søen, derpaa Kysterne og Bjergene og omsider tiltrak Kastellet sig deres Opmærksomhed. Efter længe og opmærksomt at have betragtet dette, tog Tys Øiet bort og talte sagte, men alvorligt med sin Elsker Chingachgook satte strax Øiet til Glasset og stirrede endnu længere og opmærksommere end sin Forlovede igjennem det Derefter talte de atter fortroligt sammen,

og syntes at sammenholde hinandens Meninger, hvorpaa Kikkerten lagdes tilside og den unge Kriger forlod Kahytten, for at begive sig hen til Hutter og Hurry.

Arken skjød kun langsomt, men stadigt fremad og Kastellet var ikke over en halv Miil borte, da Chingachgook gik hen til de to hvide Mænd i Agterenden af Arken. Hans Holdning var rolig, men det var tydeligt for de Andre, som kjendte Indianernes Skikke, at han havde Noget at meddele. Hurry var i Almindelighed rede til at tale og gjorde, som sædvanligt, ogsaa dennegang Begyndelsen.

„Herud med det, Rødhud!“ raabte han paa sin sædvanlige plumpe Maade. „Har Du seet et Stinkdyr i et Træ, eller svømmer der en Larverred under Arken? Du veed nu hvad de blege Ansigter formaae i Henseende til Dine, Slange, og kan ikke undres over, at de kunne see Indianernes Lande langt borte fra.“

„Ikke godt at gaae til Kastel,“ sagde Chingachgook med Eftertryk i samme Øieblik som den Anden lod ham komme til Orde. „Huroner er der!“

„Han er Fanden heller! Dersom dette skulde vise sig at være sandt, flydende Tom, saa kunde vi snart have trukket en net Snare sammen over Hovedet paa os. Huroneren der! — Naa, det kan være muligt; men jeg kan ikke see Tegn til andre Ting i eller ved den gamle Kasse, end Bjelker, Vand og Bark — med Undtagelse af to eller tre Vinduer og een Dør.“

Hutter forlangte Kikkerten, og undersøgte hele Pletten omhyggeligt, førend han dristede sig til at ytre nogen Mening, hvorpaa han noget haanligt tilkjendegav sin Uenighed med Indianeren.

„Du har vendt den forkeerte Ende af Kikkerten foran, Delavarer," vedblev Hurry; „hverken den Gamle eller jeg kan opdage noget Spor i Sven."

„Ikke Spor — Vand ikke gjøre Spor," sagde Tys ivrigt. „Stands Baad — ikke gaa for nær — Huroner der!"

„Ja der skulle vi have det! Hold fast ved den samme Fortælling, saa tro flere Folk den. Jeg haaber, at Du og Din Pige, Slange, ville være enige om at fortælle den samme Historie, efterat I ere blevne gifte, ligesaa vel som nu. Huroner der! — Hvor er han at see — i Hængelaasen — Kjederne eller Pælene? Der gives ikke et Fængsel i hele Kolonien, der seer mere tæt tillukket ud, end gamle Toms Kastel, og jeg kjender af Erfaring noget til Fængsler."

„Ikke see Mokassin," sagde Tys utaalmodigt; „hvorfor ikke see efter — og see den?"

„Giv mig Kikkerten, Hurry," faldt Hutter hende i Talen, „og strøg Seilet. Det er sjeldent, at en Indianerinde blander sig med i Lauget, og naar hun gjør det, er der i Almindelighed Grund dertil. Der flyder virkelig en Mokassin ved en af Pælene og det kan ligesaavel være som ikke være et Tegn paa, at Kastellet ikke har un-

gaaet Besøg i vor Fraværelse. Mokassiner ere imidlertid ingen Sjeldenheder, for baade jeg, Vildskytten og Du selv, March, gaaer med dem, og for den Sags Skyld gaaer ogsaa Hetty ligesaa ofte med dem som med Sko, skjønt jeg aldrig har seet Judith stikke sin smukke Fod i en Mokassin.„

Hurry havde strøget Seilet og Arken var nu neppe to hundrede Fod fra Kastellet, som den hvert Øieblik kom nærmere og nærmere, dog saa langsomt, at det ikke kunde vække nogen Ure. Alle tøge nu Kikkerten efter hinanden og Kastellet og enhver Ting i Nærheden af det underkastedes en endnu strengere Undersøgelse end forhen. Der laa nu unegteligt Mokassinen og flød saa let og havde bevaret sin Skikkelse saa godt, at den neppe var bleven vaad. Den var bleven hængende ved den ru Bark paa en af Pælene udenfor de Palisader, der dannede den tidligere omtalte Dække, hvilken Omstændighed alene havde forhindret den fra at drive bort for Vinden. Men dens Tilstedeværelse kunde forklares paa mange Maader, uden at man behøvede at antage, at den var bleven tabt af en Fjende. Den kunde være falden ned fra Platformen, selv medens Hutter var i Besiddelse af Stedet, og dreven hen hvor den nu laa, uden at være bleven bemærket, førend den opdagedes af Ives's skarpe Syn. Den kunde være kommen drivende langt borte fra, enten op eller ned ad Søen, og tilfældigviis være bleven hængende ved Pælen eller Palisaden. Den kunde ogsaa være bleven kastet ud af et Vindue, eller rigtignok

ogsaa være bleven tabt af en Speider eller Angriber i den forløbne Nat, som havde været nødt til at lade den blive i Søen paa Grund af det dengang herskende tykke Mørke. Alle disse Formodninger gik fra Hutter til Hurry, af hvilke hiin syntes at anse Barslet for noget Ubetydigt, hvorimod denne behandlede det med sin sædvanlige Ligegyldighed. Indianeren derimod mente, at Mokassinen burde betragtes ligesom et Spor i Skovene, der muligen kunde vise sig at være truende. Tys gjorde imidlertid et nyttigt Forslag. Hun erklærede sig villig til at tage en Kano, ro hen til Pælen og bortføre Mokassinen, hvis Zirater da vilde vise, om den var kommen fra Kanada eller ikke. Begge de hvide Mænd syntes at være tilbøielige til at modtage dette Tilbud, men Delawareren lagde sig imellem for at forebygge Vovestykket. Skulde et saadant Hverv udrettes, sømmede det sig en Krieger at udsætte sig for Faren derved, og han tilkjendegav sin Vægring ved at lade sin Forlovede gaae omtrent paa den samme stille, men korte Maade, hvorpaa en indiansk Ægtemand udsteder sine Befalinger.

„Nu vel da, Delawarer, saa gaa selv, siden Du er saa om over Din Squaw," sagde den ligefremme Hurry. „Den Mokassin maa vi have fat paa, ellers bliver flydende Tom liggende her til Ilden gaaer ud i hans Kabyt. Det er dog ikke Andet, end en Smule Hjorteskind, og enten det nu er skaaret til paa den ene eller den anden Maade, saa er det dog ingen Fugleskrømsel, der kan jage egte Jægere

bort fra deres Bytte. Hvad siger Du, Slange; skal jeg eller Du tage Kanoen?"

"Lad ved Mand gaae. Bedre Øine end blegt Ansigt — kjender ogsaa bedre Huroner List."

"Det tør jeg modsige lige til min Dødsdag! En hvid Mands Øine og en hvid Mands Næse, og for den Sags Skyld hans Øre og hans Øren med ere Allesammen bedre end en Indianers, naar de blive upartisk prøvede. Mangen en Gang har jeg seet Beviser herpaa og hvad der er beviist, det er vist. Men alligevel troer jeg, at den usleste Landstryger, enten det nu er en Delawarer eller en Huroner, kan finde Veien til Huset hist og tilbage igjen, og tag Du derfor Din Aare, Slange, og Lykke paa Reisen."

Chingachgook var allerede i Kanoen og satte det af den Anden nævnte Redskab i Vandet, da Hurrys flydende Tunge standsede. Wah-ta!-Wah saae sin Krigers Bortgang ved denne Leilighed med Indianerindens ømmuge Lydighed, men tillige med de fleste af hendes Kjøns mørke Affelser. Chingachgook havde hele den foregaaende Aften og lige til det Øieblik, da de benyttede Kikkerten i Kahytten, viist sin Forlovede ligesaa megen mandig Ømhed, som Nogen med de meest forfinede Følelser kunde have lagt for Dagen under lignende Omstændigheder, men nu tabte ethvert Tegn paa Svaghed sig i Udtrykket af en urokkelig Beslutning. Uagtet Øys frygtsomt vovede at opfange hans

Blik, da Kanoen forlod Arken, tillod Krigerens Stolthed ham ikke at møde hendes blide og bekymrende Die. Kanoen satte af og intet flygtigt Diekast belønnede hendes Ængstelighed.

Ei heller vare Delawarerens Forsigtighed og Alvor paa urette Sted under de Forestillinger, hvormed han gik ud paa dette Eventyr. Dersom Fjenden virkeligt var kommen i Besiddelse af Huset, var han nødt til at stille sig blot ligefor Mundingen af hans Rifler og det uden Beskyttelse af noget af de Dækningsmidler, der udgjøre en saa væsentlig Deel af den indianske Krigskunst. Det er neppe muligt at tænke sig et farligere Hverv og dersom Slangens Erfaring havde været ti Aar ældre, eller hans Ven Bildtskytten været tilstede, vilde det aldrig være blevet forsøgt, eftersom Fordelen ingenlunde opveiede Faren. Men den indianske Høvdings Stolthed sattes i Bevægelse ved Vedderstriden mellem Farverne og det er ikke usandsynligt, at netop Nærværelsen af det Væsen, af hvem hans Begreber om Mandsdom forbøde ham at modtage et eneste Blik, uagtet han opfyldtes af en Elskov, som hun saa vel fortjente, havde havt en ikke liden Indflydelse paa hans Beslutning.

Chingachgook roede roligt hen til Palisaderne og holdt Die med ethvert Kigbul i Bygningen. Hvert Øieblik ventede han at see Mundingen af en Riffel blive stukken frem eller at høre dens skarpe Knald, men det lykkedes ham vel-

beholden at naae Pælene. Her var han tildeels dækket, eftersom Toppen af Palisaderne var imellem ham og Huset, og Udsigterne til et Forsøg med hans Liv formindskedes i høi Grad, saalænge han befandt sig i denne Stilling. Kanoen havde naaet Pælene med Stevnen i nordlig Retning i en kort Afstand fra Mokassinen. Istedetfor at dreie til for at fiske denne op, roede Delawareren rundt omkring hele Bygningen, medens han ombyggeligt undersøgte enhver Gjenstand, der kunde forraade Nærværelsen af Fjender eller udøvet Vold, men kunde ikke opdage noget Tegn til Styrke for hans vakte Mistanke. Tomhedens Taushed gjennemtrængte Bygningen; ikke en Laas var tagen fra; ikke et Vindue bræktet op. Døren saae ligesaa sikker ud, som da den lukkedes af Hutter, og selv Porten til Dokken var befæstet paa sædvanlig Maade. Det skarpeste og mest mistroiske Øie kunde, kort sagt, ikke opdage noget andet Vidnesbyrd om et fjendtligt Besøg, end det der indeholdtes i den paa Vandet flydende Mokassin.

Delawareren var nu i stor Forlegenhed med hvorledes han skulde bære sig ad. Et Øieblik, nemlig da han var kommen hen til Forsiden af Kastellet, var han i Begreb med at gaae op paa Platformen og lægge Øret til et af Kighullerne for personligen at undersøge det Indvendige; men han betænkte sig. Skjønt han selv kun havde liden Erfaring i saadanne Sager, havde han dog hørt saa mange Sagn om indianske Kunstgreb, havde lyttet med en

saa aandeles Opmærksomhed til de ældre Krigeres Fortællinger om, hvorledes de vare blevne frelste, og havde, kort sagt, Theorien af sit Kald saa godt inde, at det næsten var ham ligesaa umuligt at begaae nogen grov Feil ved en saadan Leilighed, som for en vel funderet lærd Mand, der har begyndt rigtigt, at tage Feil ved Løsningen af en mathematisk Opgave. Høvdingen opgav sin øieblikkelige Plan om at gaae i Land og fortsatte langsomt sin Kours omkring Palisaderne. Idet han nærmede sig Mokassinen, efter nu næsten at have heelt omseilet Bygningen, kastede han den skjebnesvangre Gjenstand ind i Kanoen ved en behændig og næsten umærkelig Bevægelse med Aaren. Han var nu færdig til at sætte af, men Tilbageteget var næsten endnu farligere, da han ikke længere kunde holde Øie med Skydebullerne. Var der virkeligt Nogen i Kastellet, maatte denne kunne indsee Bevæggrunden til Delawarerens Rekognoscering, og det var det Klogeste, hvor farligt det end kunde være, at begive sig tilbage med en tillidsfuld Mine, som om Undersøgelsen havde bævet enhver Mistanke. Indianeren besluttede sig derfor ogsaa hertil og roede tilbage til Arken uden at lade nogen Indflydelse af Frygt bevæge ham til at bruge Aaren raskere, eller endog blot at kaste et hemmeligt Blik tilbage.

Ingen om, i den høieste Civilisations Forfinelser opdragen Hustru har nogensinde kunnet modtage sin fra Valpladsen tilbagevendte Ægtefælle med et større Udtryk af Følsomhed

i sit Aasyn, end det Tys lagde for Dagen, da hun saae Delawarernes store Slange usædt betræde Arken. Men hun undertrykkede sin Bevægelse, skjønt den Glæde, der tindrede i hendes sorte Øie, og det Smiil, der svævede omkring hendes smukke Mund, talte et Sprog, som hendes Forlovede kunde forstaae.

„Naa, Slange," raabte Hurry, som stedse var den Første til at tale, „hvad Nyt fra Moskusrotterne? Viste de Tænder, medens Du roede omkring deres Bolig?"

„Jeg ikke lide ham," svarede Delawareren med Eftertryk. „For stille. Saa stille, kan see Taushed."

„Det er egte Indianst — som om Noget kunde gjøre mindre Støi end Ingenting! Har Du ingen bedre Grunde at anføre, end denne, saa gjør gamle Tom bedst i at heise sit Seil og gaae hen og spise Frokost under sit eget Tag. Hvor er Mokassinen bleven af?"

„Her," svarede Chingachgook og foreviste sit Bytte til almindeligt Skue.

Mokassinen blev undersøgt og Tys erklærede den med Bestemthed at være en hurønsk paa Grund af den Maade, hvorpaa Pindsvinepiggene vare anbragte paa dens forreste Side, og Hutter og Delawareren var ligeledes afgjort af samme Mening. Men selv Alt dette indrømmet, var det dog ingen nødvendig Følge, at dens Fiermand befandt sig i Kastellet. Mokassinen kunde være kommen drivende andetsteds fra, eller være bleven tabt af en eller anden Speider, som

havde forladt Stedet, efterat han havde udrettet sit Ærinde. Den forklarede, kort sagt, Intet, medens den vakte saa megen Mistanke.

Under disse Omstændigheder vare Hutter og Hurry ikke de Mænd, der lode sig skræmmes ret længe af saa ubetydelige Beviser, som det Mokassinen indeholdt. De heisede atter Seilet og Arken kom snart i Fart og nærmede sig Kastellet. Vinden eller, rettere sagt, Luftningen vedblev at være svag og Arken bevægede sig saa langsomt, at man havde tilstrækkelig Tid til nøie at undersøge Bygningen, medens Fartøiet nærmede sig den. Den samme Dødsstilhed herskede og det var vanskeligt at tænke sig, at Noget, der havde Liv, befandt sig paa eller i Nærheden af Stedet. Ulige Slangen, hvis Indbildningskraft havde spillet gjennem de af ham hørte Sagn, indtil han var nær ved at see en kunstig Stilhed i en naturlig, saae de Andre Intet at befrygte i en Relighed, der i Sandhed kun tilkjendegav livløse Tings Hvile. Derhos vare Omstændighederne ved Optrinet ligeledes mere beroligende og stille, end spændende. Dagen var endnu ikke skreden saa langt frem, at Solen var kommen op ovenfor Horizonten, men Himlen, Atmosphæren, Skoven og Søen saaes i den blide Belysning, som gaaer forud for dens Komme og som maaskee er det mest fortryllende Tidspunkt i Døgnet. I dette Øieblik er enhver Ting tydelig; selv Atmosphæren synes at besidde en flydende Gjennemsigtighed, Farverne tage sig

graa og blode ud og Omridsene af Gjenstandene smelte sammen og Perspektivet ligner de moralske Sandheder, naar de fremstilles i deres Renhed, uden nogen falsk Bistand af Zirater eller Flitterstads. Med et Ord, det er i dette Øieblik, at Sandserne synes at tilbagevinde deres Kræfter i de simpleste og nøiagtigste Former, ligesom naar Aanden dykker op af Tvivlens Dunkelhed til Beviets Rolighed og Fred. Det meste af den Indflydelse, som et saadant Skuespil kan udøve paa dem, der ere rigtigt konstituerede i moralsk Henseende, var spildt paa Hutter og Hurry, men begge Delawarerne vare, skjønt altfor bekjendte med Morgenstundens Deilighed til at standse for at undersøge deres Følelser, lige modtagelige for Øieblikkets Skjønheder, skjønt det maaskee paa en Maade var dem selv ubevidst. Det stemte den unge Krigers for Fred og han havde aldrig følt mindre Længsel efter Kampens Hæder, end i det Øieblik, han traadte ind i Kabytten til Tvs, ligesom Arken stødte imod Platformen. Men han vaktes af denne blide Bevægelse ved en barsk Kalden fra Hurry, der opfordrede ham til at komme ud og hjælpe ham med at bjerge Seilet og fortøie Arken.

Chingachgook adlød og da han kom ud i Forenden af Fartøiet, stod Hurry og trampede paa Platformen, ligesom om han glædede sig over at berøre hvad der sammenlignelsesviis kunde kaldes terra firma, og yttrede sin Ligegyldighed for hele Hurronerstammen paa sin sædvanlige

larmende og lydende Maade. Hutter havde balet en Kano op til Forenden af Arken og var allerede i Begreb med at aabne Porten for at komme ind i Dokken. March havde ingen anden Bevæggrund til at gaae i Land, end et uforstandigt Praleri, og efter at have ruskket i Døren for at sætte dens Fasthed paa Prøve, gik han ned i Kanoen til Hutter og begyndte at hjælpe ham. Læseren vil erindre, at denne Indgangsmaade gjordes nødvendig ved de Lukningsmidler, hvorved Eieren af denne sælsomme Bolig pleiede at sikkre den, naar den stod tom og især naar der var Fare paa Færde. Da Hutter gik i Kanoen, havde han givet Delawareren et Tøug og befalet ham, at han skulde fortøie Arken ved Platformen og strøge Seilet, men istedetfor at følge denne Anviisning lod Chingachgook Seilet blive staaende og Arken, efterat han havde kastet en Bugt af Tøuget omkring en Pæl, svaie rundt, indtil den laa op imod Forsvarsværkerne i en Stilling, hvor den alene kunde blive entret fra en Baad eller ved at gaae langs ben med det Øverste af Palisaderne, hvilket Sidste var en Idræt, som udkrævede et vist Herredømme over Fødderne og ikke let vilde blive forsøgt ligeoverfor en kjek og bestemt Fjende

Som Følge af denne Forandring af Arkens Leie, hvilken iværksattes førend det lykkedes Hutter at aabne Porten til hans Dokke, laa nu Arken og Kastellet, hvad en Sømand vilde kalde Raanokke om Raanokke ti, tolv Fod fra

hverandre paa Grund af Pælene. Da Fartøiet laa tæt op til disse, dannede de et mandshøit Bryststværn og dækkede i en vis Grad de Dele af Arken, som ikke vare beskyttede af Ruffet. Delawareren betragtede denne Foranstaltning med stor Tilfredshed og da Hutters Kano løb gjennem Porten ind i Dokken, syntes han, at han kunde have forsvaret sin Stilling i en temmetig lang Tid med enhversombelst Besætning i Kastellet, naar han blot havde havt sin Ven Vildtskyttens Arm til sin Bistand. Som Sagerne nu stode, følte han sig dog forholdsviis sikker og mærkede ikke længere den stærke Frygt, han nyligt havde næret for Tys's Skyld.

Et eneste Stød sendte Kanoen fra Porten til Lemmen underneden Kastellet. Her fandt Hutter Alting i Orden, idet hverken Hængelaas, Kjede eller Stang vare blevne forstyrrede. Nøglen toges frem, Laasene blevne tagne fra, Kjeden løsnet og Lemmen skudt i Veiret. Nu stak Hurry Hovedet ind ad Aabningen; derpaa kom Armene og de kolossale Been bævedes i Veiret uden tilsyneladende Anstrengelse. I næste Øieblik bortes hans svære Fod at kæmpe i Gangen ovenfor, som adskilte Faderens og Søstrenes Værelser og til hvilken Lemmen gik op. Han udstødte derpaa et Triumphskrig.

„Følg mig, gamle Tom," raabte den letsindige Skovbygger inde fra Bygningen; „Boligen er tryg og i god Behold, ja, og ligesaa tom som en Ræd, der har været en halv

Time i et Egerns Poter! Delawareren praler af, at han kan see Tausheden; lad ham komme hid, saa kan han tage og føle paa den ovenikjøbet."

„Enhver Taushed, hvor De er, Hurry Harry," svarede Hutter, idet han trak sit Hoved ind i Hullet da han udtalte det sidste Ord, hvorved hans Røst øieblikkeligt klang mere dæmpet for dem udenfor, „enhver Taushed, hvor De er, maa man baade kunne see og føle; for den ligner ikke nogen anden Taushed."

„Kom, kom, gamle Kammerat! Heis Dem selv op, saa ville vi aabne Døre og Vinduer og lade den friske Luft strømme ind for at lyse op i Sagen. Faa Ord, i et vanskeligt Øieblik gjøre Mænd til de bedste Venner. Deres Datter Judith er hvad jeg kalder et uartigt ungt Fruentimmer og hele Familiens Hold paa mig er bleven saa svækket ved hendes seneste Adfærd, at der ikke vilde behøves saa lang en Tale som de ti Budord for at sende mig afsted til Floden og faae mig til at forlade Dem og Deres Fælder, Deres Ark og Deres Børn, Deres Tjenestekarle og Deres Tjenestepiger, Deres Øxer og Deres Aasener, før at De selv alene kunde udkæmpe denne Kamp med Irokeserne. Luk det Vindue op, flydende Tom, medens jeg famler mig frem og gjør det samme ved Førderen."

Der opstod et Øieblikks Taushed og derpaa fulgte en Larm, der lignede den, som frembringes ved Faldet af et tungt Legeme. Hurry udstødte en heftig Forbandelse og

derpaa syntes hele det Indre af Bygningen at faae Liv. Man kunde ikke tage Feil af den Larm, der nu saa pludseligt og, vi kunne gjerne tilføie, saa uventet, selv for Delawareren, afbrød Stilheden indenfor. Den lignede den, som vilde opstaae ved en Kamp imellem to Tigere i et Buur. Et Par Gange udstødtes det indianske Hyl, men det syntes at være dæmpet og ligesom at komme ud af en udmattet, eller sammentrykket Strube, og een eneste Gang hørtes nok en inderlig og voldsom, oprørende Forbandelse af Hurry. Det syntes som om menneskelige Legemer ideligen bleve kastede med Heftighed i Gulvet og ligesaa ofte reiste sig for at fornye Kampen. Ibingachgook var meget tvivlraadig om, hvorledes han skulde forholde sig. Han havde alle Vaabnene i Arken, da Hutter og Hurry havde forladt den uden at medtage deres Rifler; men det var umuligt at bruge eller række deres Eiere dem. De Kæmpende vare bogstaveligen indesværrede, hvorved det næsten blev ligesaa ugjørligt at komme ud af som ind i Huset. Desuden besværede Ivs hans Bevægelser og lammede hans Anstrengelser. For at komme ud af denne Forlegenhed bad han Pigen at tage den tilbageblevne Kane og forene sig med Hutters Døttre, der nærmede sig uforsigtigt, men langsomt, for at frelse sig selv og advare de Andre om Faren. Men Pigen negtede fast og bestemt at adlyde. I dette Øieblik kunde ingen menneskelig Magt uden ved at anvende overlegen physisk Styrke bare formaaet hende til at forlade Ste-

det. Øieblikkets Vigtighed tillod ingen Opsættelse og da Delawareren ikke indsaae nogen Mulighed i at komme sine Venner til Hjælp, kappede han Touget og skjød ved et stærkt Stød Arken en Snees Fod bort fra Pælene. Derpaa greb han Aarerne og det lykkedes ham at komme et kort Stykke til Luvart, hvis nogen Retning kunde kaldes saaledes i en saa svag Luftning, men hverken Tiden eller hans Dygtighed i at bruge Aarerne tillod denne Afstand at blive lang. Da han holdt op med at roe, kunde Arken omtrent være et halvt hundrede Favne fra Platformen og halvt saa langt Syd for den, eftersom Seilet var strøget. Judith og Hetty havde nu bemærket, at der var Noget i Veien, og laa omtrent tusinde Fod længere mod Nord.

I al denne Tid fortsattes den rasende Kamp inde i Huset. Under Omtrin som disse bebede Begivenhederne sig i kortere Tid, end de kunne fortælles. Fra det Øieblik, da det første Fald hørtes inde i Bygningen og indtil Delawareren havde ophørt med sine frugtesløse Forsøg paa at roe, kunde der være gaaet tre eller fire Minuter, men dette Tidsrum havde aabenbart svækket de Kæmpende. Hurrys Eder og Forbandelser hørtes ikke længere og selv Slagsmaalet havde tabt noget i Styrke og Raseri, men vedvarede ikke desto min re med uforandret Udholdenhed. I dette Øieblik sprang Døren op og Kampen forflyttedes ud paa Platformen ved Dagens Lys og i fri Luft.

En Huroner havde løsnet Lukket paa Døren og tre

eller fire af hans Stamme styrtede ud bagefter ham paa det snevre Rum, ligesom glade ved at undslye et eller andet skrækkeligt Uhrin indenfor. Legemet af nok en fulgte bagefter, idet det kastedes ud af Døren med frygtelig Voldsomhed. Derpaa viste March sig rasende som en omringet Løve og for et Øieblik befriet fra sine talrige Fjender. Hutter var allerede bleven taget tilfange og bundet. Der var nu en Standsning i Kampen, der lignede Afbrydelsen af et Uveir. Alle følte Nødvendigheden af at trække Veiret og de Kæmpende iagttoge hinanden ligesom Bulbidere, der ere blevne stilte ad med Magt og vente paa en ny Leilighed til at slaae Tænderne i hinanden. Vi ville benytte denne Standsning til at berette, hvorledes Indianerne vare komne i Besiddelse af Kastellet, og dette saa meget desto bedre, fordi det vil være nødvendigt at forklare Læseren, hvorfor en Kamp, der havde været saa bidsig og voldsom, tillige havde kostet saa forholdsviis lidet Blod.

Den „sølvintrede Ege“ og hans Ledsager, i Særdeleshed den Sidste, der havde synes at være en Underordnet og alene beskjæftiget med sin Flaade, havde anstillet de nøieste Jagttagelser under deres Besøg ved Kastellet; endog Drengen havde medbragt omstændelige og vigtige Efterretninger. Herved havde Hurenerne faaet et almindeligt Begreb om, hvorledes Stedet var indrettet og sikret, saavel som Kundskaber, der satte dem istand til at gaae forstandigt tilværks i Mørket. Uagtet Hutters Forsigtighed,

at lægge Arken paa den østlige Side af Bygningen, medens han flyttede sit Behave fra denne til hiin, var han dog bleven saa nøie bevogtet, at denne Forholdsregel var bleven unyttig. Baade paa den østlige og vestlige Side af Søen havde Sveiderne været paa Udkig og lagt Mærke til det Hele. Saasnart det var blevet mørkt, nærmede der sig Flaader, ligesom den allerede beskrevne, fra begge Sider af Søen for at rekognoscere, og Arken havde seilet i en Afstand af ikke halvhundrede Fod fra en af dem, uden at denne var bleven bemærket, da Folkene paa den havde liggget langs hen ad Træstammerne, saa at baade de selv og deres langsomt glidende Maskine gik i et med Vandet. Da disse tvende Hobe af Eventyrere nærmede sig Kastellet, mødte de hinanden og efterat have meddeelt deres gjensidige Jagttagelser, rykkede de uden Betænkning nærmere mod Bygningen, hvilken de efter Forventning fandt tom. Flaaderne gik strax tilbage til Kysten efter Forstærkning, medens to af de Vilde bleve tilbage for at benytte sig af deres Stilling. Det lykkedes dem at komme op paa Taget og ved at tage noget af Barken bort at trænge ind i hvad der kunne kaldes Øvisten, hvor de forefandtes af deres Kammerater. Med Øxerne huggedes nu et Hul gjennem Bjelkerne i Loftet, gjennem hvilket ikke færre end otte af de stærkeste Indianere lode sig glide ned i Stuen nedenunder. Her lode de Andre dem blive, vel forsynede med Vaaben og Levnetsmidler, enten for at udholde en Beleir-

ring eller gjøre et Udfald, alt som Omstændighederne krævede det. Natten tilbragtes med at sove, som Indianerne have for Skik, naar de ere i Virksomhed Ved Daggryet saae de gjennem Skydehullerne, den eneste Maade, hvorpaa Luft og Lys nu kunde komme ind, eftersom Vinduerne vare tæt tillukkede med plumpt tilpassede Træskodder, at Arken nærmede sig. Saasnart man havde forvisset sig om, at de to hvide Mænd vare i Begreb med at staae ind gjennem Lemmen, tog den Anfører, der ledede Huronernes Bevægelser, sine Forholdsregler derefter. Af Mistillid til den vilde Glubskhed, som vækkes ved Legemsbeskadigelser, tog han alle Vaabnene fra sine Folk, endog Knivene derunder indbefattede, og skjulte dem paa et Sted, hvor de ikke kunde findes uden ved en nøie Ransagning. Bastreb bleve derpaa lavede til Rette og efterat de havde posteret sig i de tre forskjellige Afdelinger af Huset, ventede de Alle paa Signalet til at styrte sig over deres formeentlige Fanger. Saasnart de Otte vare komne ind i Bygningen, lagde de Andre Barken af Taget paa dens Sted igjen, fjernede ombyggeligt ethvert Spor af deres Nærværelse og begave sig atter tilbage til Kysten. Det var en af denne Hob, der havde tabt sin Mokassin, som han ikke kunde finde igjen i Mørket. Havde Pigens Død været bekjendt, vilde sandsynligviis Intet kunne have frelst Hurrys og Hutters Liv; men hiin Begivenhed indtraf, efterat Bagholdet var lagt og i en Afstand af flere Mile

fra Kastellet. Disse vare de Midler, der vare blevne anvendte for at tilveiebringe den Tingenes Tilstand, som vi nu videre skulle beskrive.

Fjerde Kapitel.

I forrige Kapitel forlode vi de Kæmpende trækkende Veiret i de snevre Skranker. Vant til de dengang i Amerika og især paa Grændsen saa almindelige, raa Idrætter at brydes og at springe, besad Hurry en Fordeel, foruden hans vidunderlige Styrke, som havde gjort Kampen mindre ulige, end den ellers vilde have synes at være. Dette alene havde sat ham istand til at holde saa længe ud imod saa mange Fjender; thi Indianeren udmærker sig ingenlunde ved Færdighed eller Kraft i athletiske Øvelser. Hidtil havde Ingen taget nogen alvorlig Skade, skjøndt adskillige af de Vilde havde gjort nogle haarde Fald, og han i Særdeleshed, der formeligt var bleven kastet ud paa Platformen, kunde siges for Øieblikket at være udygtig til Kamp. Nogle af de Andre baltede og March selv var ikke sluppen ganske heelskindet, skjøndt Mangelen paa Veir var det væsentligste Tab, som begge Parter ønskede at erstatte.

Under Omstændigheder som de, hvori de Paagjeldende befandt sig, kunde en Vaabenstilstand, den maatte nu hidrøre fra hvilkensomhelst Aarsag den vilde, ikke ret vel blive af lang Varighed. Valpladsen var for indskrænket og Mistanken om Forræderi for stor til at tillade dette. Tværtimod det, man skulde have ventet af ham i hans Stilling, var Hurry den Første til atter at begynde Fjendtlighederne. Om dette hidrørte fra Klogskab eller den Tanke, at han muligen kunde vinde nogen Fordeel ved et pludseligt og uventet Angreb, eller om det var en Frugt af hans Forbittrelse og uslukkelige Had til Indianerne, er umuligt at sige. Hans Anfald var imidlertid frygteligt og strakte i Begyndelsen Alt til Jorden. Han greb den nærmeste Huroner i det Tynde af Livet, løftede ham heelt op fra Platformen og kastede ham ud i Vandet, som om han havde været et Barn. Efter en halv Minuts Forløb vare to Andre paa Siden af ham, af hvilke den Ene kom alvorligt til Skade ved Faldet af den Ven, der lige var kommen ham i Forkjøbet. Men fire Fjender vare tilbage og i en Kamp Mand imod Mand, hvor ingen andre Vaaben end de naturlige brugtes, troede Hurry sig fuldkommen i Stand til at kunne maale sig med dette Antal Rødhuder.

„Hurra, gamle Tom!" raabte han; „De slynger tve til Søen og jeg skal snart lære dem Allesammen at svømme!" Med disse Ord sendte han ved et voldsomt Spark i Ansigtet den tilskadekomne Indianer, der havde faaet fat i

Kanten af Platformen og forsøgte at løfte sig op til den, hjælpeløs og redningsløs tilbage ud i Vandet. Siden, da Slagsmaalet var forbi, saaes hans mørke Krop igjennem Glimmerspeilets klare Element ligge med udstrakte Arme nede paa den Grund, hvorpaa Kastellet stod, og klynge sig til Sandet og Verterne, som om Livet skulde holdes tilbage ved dette afsindige Dødstag. Et Stød i Mavebulen bragte en Anden til at krympe sig som en Orm, der trædes under Fødder, og nu var der kun to friske og ulemlæstede Fjender tilbage. Men den Ene af disse var ikke alene den største og stærkeste af Huronerne, men tillige den mest erfarne af de tilstedeværende Krigere og en Mand, hvis Muskler vare blevne bedst hærdede i Fegtninger og ved Vandringer paa Krigsstien. Denne Mand havde tilfulde vurderet sin Modstanders Kampekræfter og ombyggeligt holdt til Raade med sine egne. Han var tillige udrustet paa den fordeelagtigste Maade til en saadan Kamp, da han ikke havde andet paa, end et Klæde om Lænderne, og stod som en negen og skjøn Modelstatue af Smidighed og Styrke At faae Tag i ham udkrævede større Færdighed og ualmindelige Kræfter. Men Hurry vaklede ikke; thi det Svark, der havde taget Livet af et Menneske, var ikke saasnart blevet uddelt, førend han foer ind paa sin voldige Modstander for at forsøge paa ligeledes at tvinge ham ud i Vandet. Den Kamp, som nu opstod, var i Sandhed rædsom. Den blev strax saa heftig og Athleternes Be-

vægelser vare saa hurtige og foranderlige, at den tilbageblevne Vilde ikke vilde have fundet Leilighed til at blande sig i den, om han ogsaa havde villet, men stod som fasttryllet af Forundring og Frygt. Han var en uerfaren Yngling og Blodet storknedes i hans Aarer, da han saae de menneskelige Lidenskabers blodtørstige Kamp og det fremstillet i en saa usædvanlig Skikkelse.

Hurry forsøgte først at kaste sin Modstander overende. Til den Ende greb han ham i Struben og ved den ene Arm og svændte Been for ham med en amerikansk Grændseboers Hurtighed og Styrke. Men det mislykkedes paa Grund af de smidige Bevægelser af Hureneren, der havde Klæder at tage fat i og hvis Fødder undgik Forsøget med en Behændighed, der var ligesaa stor som den, hvormed det gjordes. Derpaa fulgte et Slags Haandgemæng, om ellers en Kamp mellem To kan kaldes saaledes, i hvilke ingen Anstrengelser tydeligt kunde sees, fordi de Brydendes Lemmer og Legemer antoge saamange Stillinger og Forandringer, at det var umuligt for Øiet at følge dem. Denne forvirrede og heftige Strid varede imidlertid neppe en Minut; thi Hurry, der var rasende over at see sine Kræfter gjorte til Skamme ved sin Fjendes Smidighed og Modstandsdygtighed, gjorde en fortvivlet Anstrengelse og slyngede Hureneren voldsomt imod Bjelkerne i Huset. Rystelsen var saa stærk, at den for et Øieblik ligesom bedøvede den Vilde. Smerten afvæbnede ham derhos en dyb Stemning, det sæd-

vanlige Tegn paa Døden, der undslipper den røde Mand i Kampens Hede. Men ikke desto mindre styrtede han atter frem imod sin Fjende, vel vidende, at hans Frelse beroede paa hans Bestemthed. Nu greb Hurry ham i det Tynde af Livet, løftede ham op fra Platformen og lod sig falde ovenpaa ham med sin hele svære Tyngde. Dette yderligere Stød bedøvede den Lidende i den Grad, at hans gigantiske hvide Modstander nu havde ham ganske i sin Vold. Idet han lagde sine Hænder omkring sit Offers Hals, klemte han dem sammen med en Skruestikkes Kraft og trykkede med sin djævelske Styrke Huronerens Nakke helt tilbage over Kanten af Platformen indtil Hagen kom øverst. Et eneste Dikkast var nok til at vise Følgerne heraf. Den Lidendes Øine syntes at træde ud af deres Huler, Tungen stak frem og Næseborene udvidede sig, saa at de vare nær ved at revne. Men i dette Øieblik blev et Tøug med en Løkke paa den ene Ende behændigt stukket ind under Armene paa Hurry, Enden ført igjennem Løkken og Tøuget trukket til, saa at hans Albuer snøredes sammen paa Ryggen med en Kraft, som hans hele Kæmpestyrke ikke kunde modstaae. Selv under saadanne Omstændigheder saae den forbittrede Grændseboer kun med Uvillie sine Hænder blive trukne tilbage fra deres dræbende Tag; thi alle onde Lidenskaber havde dengang Overhaanden. Næsten i samme Øieblik bleve hans Been bundne paa en lignende Maade og hans Krop rulledes ligesaa hjælpeløst og ligesaa haanligt,

som om den havde været en Træklods, midt ben paa Platformen. Men hans befriede Modstander reiste sig ikke; thi endnu medens han begyndte atter at faae Veirt, hængte hans Hoved hjælpeløst ud over Randen af Bjelkerne og man troede i Førstningen, at hans Hals var bleven forvredet. Han kom kun efterhaanden til sig selv igjen og det varede flere Timer, førend han kunde gaae. Nogle mente, at hverken hans Legeme eller hans Sjæl ingensinde rigtigt gjenvandt deres Styrke, efterat han havde været Døden saa nær.

Hurrys Nederlag og Fangenskab hidrørte fra den Iver, hvormed han udelukkende havde anvendt alle sine Kræfter paa sin faldne Fjende Medens han var saaledes beskjæftiget, stege de to Indianere, han havde kastet i Vandet, op paa Pælene, som de krybe henad, og forenede sig med deres Kammerat paa Platformen. Den Sidstnævnte var kommen saa meget til sig selv, at han havde faaet fat paa de Reeb, som vare blevne holdte i Beredskab, og da de Andre kom til, bleve de anvendte paa den beskrevne Maade, medens Hurry laa og trykkede sin Fjende med hele sin Tyngde, alene med det skrækkelige Hverv for Øie at qvæle ham. Saaledes vendte Bladet sig i et Øieblik; den, der havde været saa nær ved at vinde en Seir, der gjennem Sagnene vilde have bevaret hans Navn i Aarhundreder i disse Egne, laa nu som en hjælpeløs, bunden Fange. Det blege Ansigts Anstrengelser havde været saa frygtelige og den Styrke,

han havde lagt for Dagen, saa vidunderlig, at de Vilde, selv medens han laa knæblet som et Faar, betragtede ham med Ærbødighed og ikke uden Rædsel. Deres stærkeste Krigers hjælpeløse Legeme laa endnu udstrakt paa Platformen og da de kastede deres Blik udover Søen for at søge efter den Kammerat, der paa en saa uhyggelig Maade var bleven slængt ud i den og hvem de havde tabt af Sigte under Kampens Forvirring, fandt de hans livløse Legeme klyngende sig fast ved Græsset paa Bunden, saaledes som vi allerede have fortalt. Disse forskjellige Omstændigheder bidrøge til at gjøre Huronernes Seir næsten ligesaa forfærdende for dem, som et Nederlag.

Chingachgook og hans Forlovede havde fra Arken været Vidner til den hele Kamp. Da de tre Huronere vare i Begreb med at føre Touget omkring den liggende Hurrys Arme, søgte Delawareren sin Riffel; men førend han kunde bruge den, var den hvide Mand bunden og Ulykken skeet. Han kunde endnu have fældet en Fjende, men det vilde have været umuligt at faae Skalpen, og den unge Høvding, som gjerne havde vovet sit eget Liv for at erhverve sig et saadant Seirstegn, tog i Betænkning at berøve en Fjende hans uden et saadant Formaal for Øie. Et Blik paa Ivs og Tanken om de mulige Følger dæmrede ethvert forbigaaende Ønske om Hevn. Læseren har seet, at Chingachgook neppe kunde siges at forstaae sig paa at bruge Arkens Aarer, saa erfaren han ogsaa var i at

haandtere Pagaien til en Kano. Maaskee er der intet legemligt Arbeide, hvorved Folk vise sig saa keitede og klodsede, som ved deres første Forsøg paa at ro, idet de mest erfarne Matroser eller Færgefolk bukke under ved deres Bestræbelser for at kappes med Gondolierens berømte Årikken. Det er, kort sagt, for en Tid umuligt for en ny Begynder at komme frem med en enkelt Aare og i dette Tilfælde var det nødvendigt at bruge to og det meget store paa een Gang. Imidlertid kunne Bunkaarer snarere blive til Nytte i en uøvet Haand, end lettere Redskaber, og dette var ogsaa Grunden, hvorfor Delawarerens første Forsøg paa at sætte Arken i Gang var lykket bam saa godt som det var. Men dette Forsøg havde dog været tilstrækkeligt til at vække Mistillid og han indsaae tilfulde den farlige Stilling, hvori han selv og Tys nu vilde komme, dersom det skulde falde Huronerne ind at betjene sig af den Kano, der endnu laa under Lemmen, for at komme ud til dem. Et Øieblik tænkte han paa at sætte Tys i den Kano, der var i hans Besiddelse, og tve til de østlige Bjerge i Haab om at naae Delawarernes Landsbyer ved at flygte i den korteste Retning. Men mange Grunde fremstillede sig imod at gjøre et saa uforsigtigt Skridt. Det var næsten afgjort, at Spejderne vare ude paa begge Sider af Søen, og en Kano kunde ikke nærme sig Kysten uden at blive seet fra Bjergene. Desuden kunde et Øyer ikke skjules for indianske Øine og Tys var ikke stærk til en tilstrækkeligt hurtig Flugt for at

undgaae Forfølgelsen af svede Krigere. I denne Deel af Amerika kjendte Indianerne ikke Brugen af Heste og Alt maatte beroe paa Flygtningenes legemlige Kræfter. Endeligen, men ikke mindst, tænkte han ogsaa paa Vildtskytten, en Ven, som han ikke burde forlade i hans nærværende Nød.

Ogsaa Ly's anstillede sine Betragtninger og kom, skjønt ad en anden Vei, til den samme Slutning. Hendes egen Fare forurolligede hende mindre, end hendes Bekymring for de to Søstre, hvis Stilling gjorde et stærkt Krav paa hendes qvindelige Medfølelse. Da Kampen paa Platformen hørte op, var Kanoen med Pigerne omtrent halvandetbundrede Favne fra Kastellet og her ophørte Judith at ro, idet hun nu først fik Die paa Vidnesbyrdene om Striden. Hun og Hetty stode oprejste og søgte ivrigt at forvisse sig om, hvad der havde tildraget sig, men ude af Stand til at tilfredsstille deres Nysgjerrighed, da Bygningen for en stor Deel skjulte Valpladsen.

Personerne i Arken og i Kanoen skyldte Voldsomheden af Hurrys Angreb deres øieblikkelige Sikkerhed. I ethvert sædvanligt Tilfælde vilde Pigerne strax være blevne tagne tilfange, hvilket vilde have været en let Sag, nu da de Vilde vare i Besiddelse af en Kano, naar Huronernes Dumdristighed ikke var bleven saa strengt tugtet under den nyligt forefaldne Kamp. De behøvede nogen Tid til at fatte sig efter dette voldsomme Optrin og det saameget mere, som den vigtigste Mand i Heben, i det mindste hvad per-

sonlig Styrke angik, havde lidt saa meget. Det var imidlertid af største Vigtighed, at Judith og hendes Søster øieblikkeligt toge deres Tilflugt til Arken, hvis Forsvarsværker i det mindste vilde en midlertidig Beskyttelse, og det Første, som var at gjøre, var at udfinde Midler til at faae dem til at gjøre det. Lys viste sig i Agterenden af Fartøiet og gjorde, skjønt forgjeves, mange Tegn og Geberder for at betyde Pigerne, at de skulde gjøre en Omvei for at undgaae Kastellet og nærme sig Arken fra den østlige Side. Men enten bleve disse Tegn ikke forstaaede, eller ogsaa befandtes de mistænkelige; thi Judith kjendte sandsynligviis ikke tilstrækkeligt Fingrenes virkelige Tilstand for at kunne sætte Tillid til nogen af Parterne. Istedet for fuldkomment at efterkomme Opfordringen, holdt hun sig mere fjernt og rorde langsomt tilbage Nord efter, eller ud paa den bredeste Deel af Søen, hvor hun havde den videste Udsigt og den bedste Mark til Flugt for sig. I dette Øieblik viste Solen sig ovenfor Granerne paa den østlige Bjergkjede og en let sydlig Vind sprang op som sædvanligt paa denne Tid af Dagen og Aaret.

Chingachgook nølede intet Øieblik med at beise Seilet. Hvad der end forestod, saa kunde der dog ikke være Spørgsmaal om, at det Ønskeligste i enhver Henseende var at faae Arken saa langt bort fra Kastellet, at hans Fiender derved nødsagedes til at nærme sig ham i den Kano, som Krigslykken til saa liden Baade for hans Ønsker og

Sikkerhed havde bragt i deres Hænder. Synet af det sig udspilende Seil syntes først at vække Huronerne af deres Slumbed, og da Stevnen af Fartøiet faldt af for Vinden, hvilket den ubeldigviis gjorde i den forkeerte Retning, idet Arken derved nærmede sig Kastellet paa nogle faa Favne, fandt Ys det nødvendigt at gjøre sin Elsker opmærksom paa, hvor vigtigt det var, at han dækkede sig med sine Fjenders Riffler. Denne Fare maatte under alle Omstændigheder undgaaes og det saa meget mere, som Delawareren saae, at Ys selv ikke vilde krybe i Skjul saa længe han stod blottet. Chingachgook overlod derfor Arken til dens egne Bevægelser, skjød Ys ind i Ruffet, hvortil han strax lukkede Døren, og saae sig derpaa om efter Rifflerne.

De Paagjeldendes Stilling var nu saa mærkelig, at den fortjener en særskilt Beskrivelse. Arken var nu omtrent tredive Favne fra Kastellet og lidt Sønden for eller til Luvart af dette; Seilet stod fuldt og Styraaren var forladt, hvilken sidste lykkeligviis var los, saa at den ikke havde nogen stor Indflydelse paa det plumpe Fartøies krabbagtige Bevægelser. Da Seilet ikke var forsynet med Brasser, tvang Luftningen Raaen for efter, uagtet bægge Skjøderne vare stødte. Virkningen var tredobbelt paa en Baad, hvis Bund var aldeles flad og som blot stak tre til fire Tommer dybt. Stevnen trykkedes langsomt ned i Luen, hele Skuden trængtes tillige i samme Retning og den Vandmasse, som uundgaaeligt sammenbøbedes i Luffiden, gav

Arken en Bevægelse fremad. Alle disse Forandringer vare imidlertid overordentligt langsomme; thi Vinden var ikke alene svag, men tillige som sædvanligt omskiftende, saa at Seilet spillede to, tre Gange og endog een Gang blev heelt bak.

Havde Arken havt Kjøl, vilde den uundgaaelig være løben uklar af Platformen med Bougen, og da vilde sandsynligviis Intet kunne have forhindret Huronerne fra at tage den, i Særdelesbed da de vilde have kunnet nærme sig under Bedækning af Seilet. Men nu dreiede den langsomt rundt og klarede med Rod og neppe denne Deel af Bygningen. Derimod bleve Pælene, der ragede flere Fod i Veiret, ikke klarede; thi Stevnen af det sig langsomt bevægende Fartøi kom med et af sine Hjørner ind imellem to af dem og blev hængende. I dette Øieblik passede Delawareren ivrigt paa at faae Leiligbed til at skyde, medens Huronerne holdt Øie med Arken i samme Hensigt. Den udmattede Krigers kastede sig op imod Huset, eftersom der ikke havde været Tid til at flytte ham, og Hurry laa næsten ligesaa hjælpeløs som en Trækfeds og bunden ligesom et Faar, der føres til Slagterbænken, benimed Midten af Platformen. Chingachgook kunde have fældet den Første, naar det skulde have været, men hans Skalp vilde dog have været i Sikkerhed, og den unge Høvding led baant om at gjøre et Skud, som hverken kunde bringe ham Ære eller Fordeel.

„Stik en af Stagerne ud, Slange, dersom Du er

en Slange," sagde Hurry blandt de Klageraad, som Baandenes Stramhed begyndte at afpresse ham; „stik en af Stagerne ud og skyd Forenden af Prammen fra, saa driver Du klar af os, og naar Du har gjort Dig selv denne Tjeneste, kunde Du bevise mig den Billighed at gjøre det af med den Skurk, der har kneblet mig."

Hurrys Opfordring havde imidlertid ingen anden Virkning, end at den gjorde Ys opmærksom paa hans Stilling. Den skarpsindige unge Pige fattede den ved første Øiekast. Hans Ankler vare omsnoede flere Gange med et stærkt Bastreb og hans Arme vare ovenfor Albuerne sammensnorede paa Ryggen paa lignende Maade, saa at han blot kunde røre Hænderne og Haandledene lidt. Idet hun satte Munden til et Skydehul, sagde hun med dæmpet, men tydelig Stemme:

„Hvorfor Dig ikke rulle ned her og falde i Pram? Chingachgook skyde Huroner, hvis han vil"

„Ved Himlen, Pige, det var en fornuftig Tanke, og det skal blive forsøgt, dersom Agterenden af Arken kan komme lidt nærmere. Læg en Dyne tilrette, for at jeg kan falde paa den."

Dette blev sagt i et beldigt Øieblik; thi kjede af at vente havde alle Indianerne næsten samtidigt hurtigt affyret deres Rifler, dog uden at gjøre Skade, uagtet flere Kugler vare gaaede igjennem Skydehullerne. Ys havde hørt en Deel af Hurrys Ord, men det meste af det, han havde

sagt, havde tabt sig i de skarpe Knald af Geværerne. Hun tog Slangen fra den Dor, som førte til Agterenden af Arken, men vovede ikke at stille sig blot. I al denne Tid blev Arken bængende fast, men stedse svagere og svagere, idet den anden Ende svaiede rundt og mere og mere nærmede sig Platformen. Hurry, som nu laa med Ansigtet mod Arken, vridende og vaandende sig ligesom af Smerte, hvilke Bevægelser han havde udført lige siden han blev bunden, iagttog enhver Mulighed til Frelse og saae tilsidst, at hele Fartøiet var frit og begyndte at skure sig langsomt fremad langs hen med Pælene. Forsøget var fortvivlet, men det syntes at være den eneste Udvei til at undgaae Piinsler og Død og vasede sig godt for hans letsindige Dumdristighed. Han tøvede til det sidste Øieblik, paa det at Agterenden af Prammen kunde komme i fuldkommen Berøring med Platformen, og begyndte igjen at vaande sig ligesom af utaalelig Smerte og at forbande alle Indianere i Almindelighed og alle Huroner i Særdelesshed, indtil han pludseligt og hurtigt rullede sig afsted ben med Agterenden af Prammen. Uhyldigviis behøvede Hurrys Skuldre større Plads end hans Fødder, og da han var kommen ud til Randen af Platformen, havde hans Retning forandret sig saaledes, at han ganske forfeilede Arken, og da Hurtigheden af hans Omveltninger og Roden ikke tillode nogen Forsættelse, faldt han i Vandet. I dette Øieblik fik Chingachgook efter Aftale med sin Forlovede Hurenerne igjen til at give Ild, uden at

Nogen af dem saae, hvorledes den, som de vidste var saa kraftigt bunden, forsvandt. Men Lys følte en levende Deeltagelse for det heldige Udfald af en saa kjek Plan og iagttog Hurrys Bevægelser ligesom Katten iagttager Musens. I det Øieblik, han var kommen i Gang, forudsaae hun Følgerne og det saa meget lettere, som Prammen nu begyndte at bevæge sig med en vis Stadighed, og hun var betænkt paa Midler til at frelse ham. Med et Slags instinktmæssig Færdighed aabnede hun Døren i samme Øieblik, som Riffelskudene endnu rungede i hendes Øren, og kom, beskyttet af det mellemliggende Ruf, tidsnok ud i Agterenden af Prammen for at være Vidne til Hurrys Fald i Søen. Hun satte, sig selv ubevidst, Foden paa Enden af det ene Skjøde, der var gjort fast agter, og idet hun, vel med en Qvindes Keithed, men tillige med dennes hele ædelmodige Bestemthed, greb det tilovers værende af Touget, kastede hun det ud til den hjælpeløse Hurry. Touget faldt paa den Synkendes Hoved og Krop og det lykkedes ham ikke alene at gribe forskjellige Gange af det med Hænderne, men han fik endog en Stump af det fat med Tænderne. Hurry var en øvet Svømmer og saa bunden som han var, benyttede han dog ethvert Middel, som Ubesindighed og Eftertanke vilde have tilraadet. Han var falden paa Ryggen og istedetfor at udmatte og drukne sig ved fortvivlede Forsøg paa at gaae paa Vandet, lod han Kroppen synke saa dybt som muligt og var, med Undta-

gelse af Ansigtet, allerede under Vand, da Touget naaede ham. I denne Stilling vilde han muligen kunnet være forbleven indtil Huronerne havde bjerget ham, idet han brugte Hænderne ligesom Fiskene deres Finner, dersom han ikke havde faaet anden Hjælp; men Arkens Fart strammede snart Touget og han blev følgeligt slæbt langsomt afsted, idet han holdt Skridt med Prammen. Farten bidrog til at holde hans Ansigt oppe og en haardfor Mand kunde have ladet sig bugseres en Miil paa denne eiendommelige, men simple Maade.

Vi have sagt, at Huronerne ikke bemærkede Hurrys pludselige Forsvinden. I hans nærværende Stilling skjultes han ikke alene af Platformen, men erholdt tillige, idet Arken skjød langsomt frem ved Hjælp af det nu fyldte Seil, den samme venskabelige Bistand af Vælene. Huronerne vare derhos saa opsatte paa at fælde deres Fjende, Delawareren, ved at sende en Kugle gjennem et Skydehul eller en Sprække i Ruffet, at de slet ikke tænkte paa en Person, som de ansaae for at være saa sikkert bunden. Deres Hovedopmærksomhed gjaldt den Maade, hvorpaa Arken skurede sig forbi Vælene, skjønt Gnidningen formindskede dens Fart indtil det Halve, og de begave sig ud paa den nordlige Ende af Kastellet for at faae Leilighed til at fyre gjennem Skydehullerne i denne Deel af Bygningen. Chingachgook var beskjæftiget paa lignende Maade og ligesaa uvidende som sine Fjender om Hurrys Stilling. Medens

Arken arbeidede sig fremad, udsendte Riflerne deres smaa Røgskyer fra det ene Skjul efter det andet, men de Kæmpendes Dine og Bevægelser vare for hurtige til, at nogen Skade kunde skee. Omsider havde det ene Parti den Krænkelse og det andet den Glæde at see Arken svaie heelt klar af Pælene, hvorpaa den øieblikkeligt skjød en betydelig forøget Fart Nord efter.

Nu først erfarede Chingachgook af Tys Hurrys farlige Stilling. At have stillet nogen af deres Personer blot i Agterenden af Prammen vilde have været den visse Død, men lykkeligviis gik Skjødet, ved hvilket Manden hængte, forud til Underliget af Seilet. Delawareren saae Leilighed til at gjøre det los fra Klampen agter og Tys, som allerede var forude i dette Øiemed, begyndte at hale i Touget. I dette Øieblik slæbtes Hurry halvhundrede til tresinds-tyve Fod agterude uden at have andet end Ansigtet ovenfor Vandet. Først da han var blevet halet udenfor Kastellet og Pælene, bemærkedes han af Huronerne, som opløftede et afskyligt Hyl og begyndte at skyde paa den flydende Maasse, som den med Rette kunde kaldes. Det var i samme Øieblik, at Tys begyndte at hale i Touget forude, en Omstændighed, der sandsynligviis, i Forbindelse med Hurrys egen Fatning og Grændseboerfærdighed, reddede hans Liv. Den første Kugle slog i Vandet lige paa det Sted, hvor den unge Kæmpes Bryst var synligt gjennem det klare Element, og vilde maaske have gjennemboret hans

Hjerte, dersom den var bleven afskudt i en mere spids Vinkel. Men istedetfor at trænge ned i Søen, prellede den af, gik i Veiret og begravede sig i Bjelkerne af Ruffet tæt ved det Sted, hvor Chingachgook havde viist sig kort iforveien medens han gjorde Touget los fra Klampen. Den anden, tredie og fjerde Kugle mødte alle den samme Modstand paa Overfladen af Vandet, skjøndt Hurry tydeligt mærkede Voldsomheden af de Stød, hvormed de sloge med Søen saa tæt ovenfor hans Bryst. Hurenerne, som indsaae deres Vildfarelse, forandrede nu deres Fremgangsmaade og sigtede efter det ubedækkede Ansigt; men nu haledе Ivs i Touget, Skiven fjernede sig og de drivende Kugler faldt i Vandet. Strax efter haledes Kroppen forbi Enden af Prammen og kom i Skjul. Delawareren og Ivs arbeidede fuldkomment i Skjul af Ruffet og haledе i kortere Tid, end der behøves til at fortælle det, Hurrys vældige Lemme hen til det Sted, hvor de vare. Chingachgook stod rede med sin brasse Kniv og havde snart, idet han bøiede sig ud over Reilingen af Prammen, sønderskaaret Bæsten, hvormed Grændseboerens Lemmer vare bundne. Derimod var det langt mindre let at løfte ham saa høit, at han kunde faae fat i Farteiet og selv hjælpe til med at komme over, eftersom Hurrys Arme endnu vare saa godt som ubrugbare; men begge Dele skete dog og den befriede Mand faldt nu forud og sank udmattet og hjælpeløs om i Prammen. Her ville vi forlade ham, medens han tilbage-

vinder sine Kræfter, og hans Blod kommer i det fornødne Omløb, og imidlertid gaae videre i vor Beretning om Begivenheder, der flokke sig saa hurtigt, at de ikke tillade nogen Opsættelse.

Saasnart Huronerne havde tabt Hurrys Legeme af Syne, udstødte de i Forening et Forbittrelsens Hyl og de tre raskeste af dem løb hen til Lemmen og gik i Kanoen. Men de behøvede dog nogen Tid til at indskibe sig med deres Vaaben, finde Aarerne og, dersom vi tør betjene os af et technisk Udtryk, „komme ud af Havn“ Imidlertid var Hurry sluppen ind i Prammen og Delawareren heldt sine Rifler i Beredskab. Eftersom Arken nødvendigviis maatte seile plat for Vinden, var den nu kommen fulde hundrede Favne fra Kastellet og fjernede sig hvert Øieblik mere og mere fra det, skjøndt med en saa let Bevægelse, at Vandet neppe krusedes. Kanoen med Pigerne var over en Fjerdingvei fra Arken og holdt sig øiensynligt med Forsæt borte fra den, deels af Uvidenhed om hvad der havde tildraget sig, og deels af Frygt for Følgerne af at vove sig for nær. De havde valgt Retningen mod den østlige Kyst og tilligemed bestræbt sig for at komme til Luvart af Arken og paa en Maade imellem begge Partier, som om de vare uvisse om hvem de skulde anse for Ven og hvem for Fjende. Paa Grund af deres lange Øvelse brugte de Aarerne med megen Færdighed; thi Judith havde endog

flere Gange vundet Prisen i Kapproning med de unge Mandfolk, som undertiden besøgte Søen.

Da de tre Hurroner kom udenfor Palisaderne og saae sig paa den aabne Sø nødsagede til at nærme sig Arken ubedækkede, dersom de fulgte deres oprindelige Plan, kjølnedes aabenbart deres Iver. I en Barkkano vare de berøvede ethvert Dækningsmiddel og den indianske Forsigtighed stred aldeles med en saadan Opofrelse af Liv, som høist sandsynligt vilde være bleven Følgen af at forsøge paa at angribe en Fjende, der var saa godt forstandset som Delawareren. Istedetfor at forfølge Arken, vendte disse tre Krigere sig derfor med den østlige Kyst og holdt sig i en sikker Afstand fra Chingachgooks Riffler, ved hvilken Manœuvre Pigernes Stilling blev overordentligt farlig. Den truede med at bringe dem, om ikke imellem en dobbelt Ild, saa dog imellem tvende Farer eller hvad de ansaae for Farer, og istedetfor at tillade Hurronerne at indeslutte bende i hvad hun ansaae for et Slags Garn, begyndte Judith sit Tilbagetog i sydlig Retning og i en ikke stor Afstand fra Kysten Hun vovede ikke at lande; thi skulde hun tvc til denne Udvei, burde den kun benyttes i yderste Nødstilfælde. I Begyndelsen skjenkede Indianerne den anden Kano liden eller ingen Opmærksomhed; fuldkomment bekjendte med dens Indhold, ansaae de dens Erobring for at være af forholdsviis ringe Vigtighed, hvorimod Arken med dens indbildte Skatte og Delawarerens og Hurrys Personer og

dens Evne til at bevæge sig efter en stor Maalestok laa for dem. Men denne Ark havde ligesaa vel sine Farer som sine Fristelser og efteral have spildt en Time med vakkende Bevægelser og stedse i sikker Afstand fra Riflen, syntes Huronerne pludseligt at have taget deres Beslutning, og begyndte at aabenbare den ved ivrigt at gjøre Jagt paa Pigerne.

Da denne sidste Plan iværksattes, havde samtlige Vedkommendes Forhold med Hensyn til deres gjensidige Stillinger væsentligt forandret sig. Arken havde seilet og drevet over en halv Miil og var næsten i samme Afstand ret Nord for Kastellet. Saasnart Delawareren bemærkede, at Pigerne skyede ham, strøg han, da han ikke formaaede at styre sit plumpe Fartøi og heelt vel vidste, at det vilde være unyttigt at forsøge paa at flygte fra en Barkkano i Tilfælde af Forfølgelse, sit Seil, i Haab om derved at foranledige Søstrene til at forandre deres Plan og søge Beskyttelse i Prammen. Men dette Skridt frembragte ingen anden Virkning, end at Arken derved kom Begivenhedernes Skuepladsnærmere, og satte dens Besætning istand til at blive Vidne til Jagten. Judiths Kano var omtrent en Fjerdingvei Syd for Huronernes, men lidt nærmere ved den østlige Kyst og omtrent i samme Afstand Syd for Kastellet som fra den fjendtlige Kano, en Omstændighed, ifølge hvilken den sidstnævnte maatte være omtrent tvers

af Hutters Fæstning. Idet de forskjellige Partier vare saaledes beliggende, begyndte Jagten.

Dengang Huronerne saa pludseligt forandrede deres Angrebsmaade, var deres Kano ikke udrustet paa det Bedste. Der var kun to Aarer og den tredie Mand var derfor kun en overflødig og unyttig Last. Dernæst tilintetgjorde Forskjellen i Tyngde mellem Søstrene og de to andre Mænd, især i saa overordentligt lette Fartøier, næsten ganske den Forskjel, der muligen kunde hidrøre fra Huronernes overlegne Kræfter, saa at Kampen om Hurtighed langtfra ikke var saa ulige som den syntes. Judith begyndte ikke at anstrenge sig førend den anden Kano var kommen saa nær, at Hensigten med Bevægelsen var vis, og derpaa opfordrede hun Hetty til at staae hende bi med hele hendes Færdighed og Styrke.

"Hvorfor skulle vi flygte, Judith?" spurgte den enfoldige Pige. "Huronerne have jo aldrig gjort mig Fortræd og jeg troer heller ikke, at de nogensinde ville gjøre det."

"Det kan være sandt hvad Dig angaaer, Hetty; men det forholder sig ganske anderledes med mig. Knæl og bed, og staa derpaa op og hjælp mig af yderste Evne til at vi kunne undkomme. Tænk ogsaa paa mig, kjære Pige, medens Du beder."

Judith gjorde disse Anmodninger med en blandet Følelse, først fordi hun vidste, at hendes Søster i enhver Forlegenhed stedse søgte Bistand hos sin større Bundsforvante, og dernæst fordi en Fornemmelse af Svaghed og Afhængig-

hed pludseligt overvældede hendes egen stolte Sjæl i denne Prøvelsens Stund. Bønnen blev hurtig fremsagt og Kanoen kom snart i rask Bevægelse. Men ingen af Parterne anstrengte strax i Begyndelsen alle deres Kræfter, da de Begge vidste, at Jagten sandsynligviis vilde blive hidsig og lang. Ligesom to Krigsskibe, der lave sig til Kamp, synes de først at ville forvisse sig om deres gjensidige Hurtighed, for at de kunde vide, hvorledes de skulde indrette deres Bestræbelser førend den sidste store Anstrengelse. Nogle faa Minuter vare tilstrækkelige til at overtyde Huronerne om, at Pigerne vare øvede og at de vilde behøve deres hele Færdighed og Styrke for at indhente dem.

Judith havde i Begyndelsen af Jagten vendt sig med den østlige Kyst i den ubestemte Beslutning at gaae i Land og tye ind i Skovene som den sidste Udvei; men da hun nærmede sig Strandbredden, gjorde Risbeden om, at hendes Bevægelser iagttoges af Speidere, hendes Modbydelighed for et saadant Hjælpemiddel uovervindelig. Derhos var hun endnu ved friske Kræfter og havde godt Haab om at kunne trætte sine Forfølgere. Med disse Tanker dreiede hun Kanoen med Aaren og boiede af fra den Krands af dunkle Fyrretræer, under hvis Skygge hun havde været saa nær ved at løbe ind, og holdt atter Kours mere hen imod Midten af Søen. Dette syntes at være det gunstige Øieblik for Huronerne til at tage Fart, da de nu havde Søens hele Brede dertil, og det derhos paa dens mest udstrakte

Deel, saasnart de vare komne mellem Flygtningene og Landet. Nu steg Kaneen af sted, idet Judith erstattede hvad hun manglede i Kraft ved sin store Færdighed og Fatning. Paa en halv Miil syntes Indianerne ikke at have nogen væsentligt Fordeel, men Fortsættelsen af saa store Anstrengelser i saa mange Minuter angreb sienssynligt de Paagjeldende. Nu grebe Indianerne til et Middel, som satte dem i Stand til at den ene af dem efter den anden kunde trække Veiret, idet de lode Aarerne gaae fra Haand til Haand uden synderligt at formindske deres Anstrengelser. Judith saae sig tilfældigviis om og bemærkede, at dette Middel anvendtes Dette bragte hende strax til at mistvivle om Udfaldet, eftersom det ikke var sandsynligt, at hun i Længden vilde kunne holde ud med Mænd, der vare istand til at afløse hinanden; men ikke desto mindre blev hun dog ufortrødent ved, saa at ingen synderligt synlige Følger viste sig strax efter Forand ingen.

Hidtil havde Indianerne ikke været istand til at bale mere end et hundrede Favne ind paa Pigerne, skjønt de vare hvad Sømanden kalder »i deres Kjølvand," eller i en lige Linie bag ved dem. Dette gjorde Forfølgelsen til hvad der med et teknisk Udtryk kaldes en »rumskjøds Jagt," hvilken ifølge Ordsproget er en »lang Jagt." hvorved forstaaes, at der paa Grund af begge Parters gjensidige Stilling ikke viser sig nogen anden Forandring, end den som opstaaer af, at Forfølgeren i lige Linie nærmer sig den

Forfulgte. Men saa „lang“ det Slags Jagt end indrømmes at være, kunde Judith dog see, at Hurenerne nærmede sig mere og mere, førend hun vandt ud i Søen. Hun var ikke let til at fortvivle, men et Øieblik tænkte hun dog paa at overgive sig og ønskede at blive bragt til Leiren, hvor hun vidste, at Vildtskytten holdtes fangen; dog i Betragtning af de Midler, hun haabede at kunne anvende for at bevirke hans Befrielse betænkte hun sig igjen og anspordes atter til fornyet Anstrengelse Havde der været Nogen tilstede, som kunde have overtegnet begge Kanoernes Fart, vilde han have seet, at Judiths vandt et rast Forsprung fra sine Forfølgere, idet Pigen gav den fordobblet Hurtighed, medens hun saaledes dvælede ved sine ædelmodige og magtpaaliggende Planer. Forskjellen mellem begge Kanoernes Fart i de næste fem Minuter var virkeligt saa betydeligt, at Hurenerne begyndte at overtydes om, at de maatte anvende alle deres Kræfter, naar de ikke vilde overgaae den Skam at overvindes af Qvinder. Idet den Stærkeste af dem i sin Forbittrelse over denne Tanke vilde gjøre en rasende Anstrengelse, brækkede han sin Aare i samme Øieblik, han havde taget den fra en Kammerat for at afløse ham. Dette afgjorde strax Sagen; en Kano med tre Mand og kun een Aare kunde nemlig umuligt indhente Flygtninge som Thomas Hutters Døttre.

„See, Judith!“ udbrød Hetty, der havde bemærket denne Hændelse; „Nu haaber jeg, at Du vil tilstaae, at

det er nyttigt at bede! Hurenerne have brækket en Aare, og de kunne aldrig indhente os."

"Jeg har aldrig negtet det, min stakkels Hetty, og ønsker undertiden i min Sjæls Bitterhed, at jeg havde bedet mere og tænkt mindre paa min Skjønhed! Vi ere nu, som Du siger, frelste og behøve blot at holde os lidt sydligt for at trække Veiret."

Dette skete, eftersom Fjenden opgav Forfølgelsen i samme Øieblik, han havde havt hiint Ubehold, ligesaa pludseligt som et Skib, der mister et vigtigt Rundholt. Istedetfor at følge Judiths Kano, der nu dandsede let hen over Vandet Syd efter, vendte Hurenerne sig med Kastellet, hvor de snart ankom og gik i Land. Af Frygt for, at en overflødig Aare kunde findes i eller omkring Bygningen, vedbleve Pigerne at ro og standsede ikke, førend de vare komne saa langt bort fra deres Fjender, at de havde det bedste Haab om at undkomme, dersom Jagten skulde blive fornyet. Det syntes, som om de Vilde ikke nærrede nogen saadan Plan; thi efter en Times Forløb saaes deres Kano fuld af Mennesker at forlade Kastellet og styre mod Kysten. Pigerne havde ingen Levnetsmidler og nærmede sig nu Bygningerne og Arken, efter at de paa Grund af sidstnævnte Manœuvrer havde overtydet sig om, at den indeholdt Venner.

Trods Kastellets tilsyneladende forladte Tilstand nærmede Judith sig det dog med den yderste Forsigtighed. Arken var nu over en Miil Nord paa, men roede ned med

Bygningerne med en saadan Regelmæssighed, at Judith blev overbeviist om, at en hvid Mand sad ved Aarerne. Da Pigerne havde nærmet sig Kastellet paa et halvhundrede Favne, begyndte de at ro rundt omkring det for at forvisse sig om, at det var tomt. Ingen Kano var i Nærheden og dette gav dem Mod til at nærme sig mere og mere, indtil de vare komne rundt omkring Pælene og havde nærmet sig Platformen.

„Gaa Du ind i Huset, Hetty," sagde Judith," og see efter, om de Vilde ere borte. De ville ikke gjøre Dig Fortræd, og skulde der endnu være Nogen af dem tilstede, kan Du give mig et Vink. Jeg troer ikke, at de ville skyde paa en stakkels værgeløs Pige, og jeg kan i det mindste undslye, indtil jeg frivilligt begiver mig til dem."

Hetty opfyldte Begjeringen og Judith trak sig nogle Favne tilbage fra Platformen, saaledes at hendes Søster var gaaet i Land, og holdt sig færdig til Flugt. Men det sidste var unødvendigt, da det ikke varede en Minut, førend Hetty kom tilbage og fortalte, at Alt stod vel til.

„Jeg har været inde i Værelserne, Judith," sagde hun alvorligt, „og de ere alle tomme, undtagen Faders: han er inde i sit Kammer og sover, skjøndt ikke saa roligt som man kunde ønske."

„Er der hændet Fader Noget?" spurgte Judith ivrigt, idet hendes Fod berørte Platformen; thi hun var i en saadan Spænding, at hun let kunde forurolige.

Hetty syntes at være bekymret og saae sig om=kring med et stjaalet Dikkast, som om hun ikke vilde, at nogen Anden end en Datter skulde høre hvad hun havde at meddele, og at selv denne kun skulde høre det gan=ske kort.

„Du veed, hvorledes det undertiden er med Fader, Judith,“ sagde hun. „Naar han har drukket for meget, veed han ikke altid hvad han siger eller gjør, og nu synes han netop at have drukket for meget.“

„Det er besynderligt! — Skulde de Vilde have druk=ket med ham og derpaa ladet ham blive tilbage? Men det er et forgeligt Syn for et Barn, Hetty, at see en saadan Feil hos en Fader, og vi ville ikke gaae hen til ham før han vaagner.“

Men en Stønnen fra det indre Værelse forandrede denne Beslutning og Pigerne vovede sig hen til deres Fader, som de ikke saa sjeldent kunde finde i en Tilstand, der sat=ter Mennesket i Klasse med de Umælende. Han sad i en Krog af den lille Stue m.d Skuldrene klemte ind i Hjør=net og Hovedet hvilende tungt paa Brystet. Judith nærmede sig, dreven af en pludselig Indskydelse, og bortog en Seil=dugs Hue, der var trykket saa dybt ned paa hans Hoved, at den skjulte Ansigtet, ja Alt lige til Skuldrene. I det Øieblik denne Hindring var fjernet, viste det bævrende og blodige Kjød, de blottede Aarer og Muskler og alle de øvrige

vammelige Kjendetegn paa Dødelighed, som aabenbare sig ved Hudens Afslaaning, at han var bleven levende skalperet.

Femte Kapitel.

Læserne maa selv tænke sig den Forfærdelse, som Dettre maa føle ved et saa grueligt Syn, som det, der fremstillede sig for Judiths og Esthers Øine, saaledes som vi have fortalt i det foregaaende Kapitel Vi ville forbigaae den barnlige Kjærligheds første Følelser og Handlinger og fortsætte Fortællingen snarere ved at tænke os, end ved at beskrive de oprørende Enkeltheder af Øvrigt. Det lemlæstede, flaaede Hoved blev forbundet, det vanzirende Blod tørret af den Lidendes Ansigt, de andre Midler, som Omstændighederne og Øiebu udkrævede, bleve anvendte og derpaa blev der Tid til nærmere at undersøge Sagen. Denne blev ikke bekjendt i hele sin Sammenhæng, saa simpel den var, før flere Aar derefter, men vi kunne ligesaa gjerne meddele den her, da det kan skee med faa Ord. I Kampen med Huronerne var Hutter bleven stukket med en Kniv af den gamle Krieger, der havde brugt den Forsigtighed at gjemme alle Vaabnene undtagen sine egne, og da han blev haardt betrængt af sin drabelige Fjende, havde Kniven stilt

Fratten, hvilket skete netop som Døren blev aabnet og Hurry foer ud paa Platformen, saaledes som tidligere fortalt. Dette var den Hemmelighed, hvorfor ingen af disse to Mænd havde viist sig under den senere opstaaede Kamp, eftersom Hutter var aldeles udygtig til Strid og hans Overvinder skammede sig ved at vise sig med Spor af Blod paa sig, efterat have brugt saa mange Formaninger for at overtyde sine unge Krigere om Nødvendigheden af at gribe deres Fanger levende. Da de tre Huroner vare vendte tilbage fra Forfølgelsen og det var blevet besluttet at forlade Kastellet og gaae i Land til de Andre, var Hutter blet bleven skalperet for at erholde den sædvanlige Trophæ og var derpaa bleven forladt for at døe tommeviis, saaledes som de barbariske Krigere i denne Deel af det amerikanske Fastland tusinde Gange have gjort. Havde Hutters Saar indskrænket sig til Hovedet, kunde han maaskee dog være bleven helbredet; thi det var Knivstiket, som viste sig at være dødeligt.

Der gives Øieblikke af levende Bevidsthed, hvori Guds strenge Retfærdighed viser sig i saa skjærende Farver, at de trodse ethvert Forsøg paa at tilsløre dem for Øiet, hvor ubehagelige de end kunne synes, eller hvor gjerne vi end ville undgaae at erkjende dem. Dette var nu Tilfældet med Judith og Hetty, som Begge saae et gjengjældende Forsyns Straffedom i den Maade, hvorpaa deres Fader led, og en Tugtelse for hans tidligere Forseg med Irokeserne. Dette

saaes og følte af Judith med den hende eiendommelige Skarphed og Klarhed, hvorimod det Indtryk, som det gjorde paa hendes Søsters enfoldige Aand, maaske var mindre livligt, men formodentlig vilde have været mere varigt.

„O Judith!“ udbrød den enfoldige Pige, saasnart de havde ydet den Lidende den første Omsorg. „Fader gik selv ud efter Skalper og hvor er nu hans egen? Bibelen kunde have forudsagt denne skrækkelige Straf.“

„Stille, Hetty, stille, stakkels Søster — han aabner Øinene; han kan maaskee høre og forstaae Dig. Det forholder sig som Du siger og tænker, men det er altfor skrækkeligt at tale om.“

„Vand —“ udbrød Hutter, ligesom med en fortvivlet Anstrengelse, der gjorde hans Røst frygteligt dyb og stærk hos et Menneske, der var Døden saa nær, som han aabenbart var; „Vand — dumme Piger — ville I lade mig dø af Tørst?“

Der bragtes Vand, som raktes den Syge, det Første, han havde nydt i flere Timer fulde af legemlige Qvaler. Det gjorde den dobbelte Virkning, at det rensede hans Strube og før et Øieblik gjenoplivede hans synkende Kræfter. Hans Øine aabnede sig med den vilde, udsvilede Stirren, der ytrer at ledsage Hedengangen af en Sjæl, som overraskes af Døden, og han syntes tilbøielig til at tale.

„Fader,“ sagde Judith, ubeskriveligt forvirret ved hans beklagelige Tilstand og det saa meget mere, som hun var uvi-

bende om, hvilke Midler hun skulde anvende; „Fader, kunne vi gjøre Noget for Dig? Kunne Hetty og jeg lindre Dine Smerter?"

„Fader!" gjentog den gamle Mand langsomt. „Nei Judith — nei, Hetty — Jeg er ikke Eders Fader. Hun, var Eders Moder, men jeg er ikke Eders Fader. See efter i Kisten — der ligger det Altsammen — giv mig mere Vand."

Pigerne adlode og Judith, hvis Barndomserindringer gik længere tilbage end hendes Søsters og som i ethvert Tilfælde havde bevaret et langt tydeligere Begreb om det Forbigangne, følte en ubetvingelig Glæde, da hun hørte disse Ord. Der havde aldrig herskket nogen stor Sympathi imellem hendes formeentlige Fader og hende selv og hun havde endog næret en vis Mistanke om den nu erfarede Sandhed paa Grund af de Samtaler mellem Hutter og hendes Moder, som hun havde listet sig til at høre. Det vilde maaskee være for meget sagt at paastaae, at hun aldrig havde elsket ham; men vi gjøre hende ikke Uret, naar vi sige, at hun glædede sig over, at det nu ikke længere var hendes Pligt. Hettys Følelser vare derimod af en anden Beskaffenhed. Ude af Stand til at gjøre en saadan Forskjel som hendes Søster, var hendes hele Natur fuld af Kjærlighed og hun havde elsket sin formeentlige Fader, skjønt langtfra ikke saa ømt som sin Moder, og det smertede hende nu at høre ham erklære, at han ikke af Naturen var berettiget til denne Kjærlighed. Hun følte en dobbelt Smerte, som

om hans Død og hans Ord to Gange berørde hende en Fader. Den stakkels Pige gav efter for sine Følelser og gik til en Side og græd.

De to Pigers modsatte Fornemmelser gjorde netop, at de Begge forblev tause i megen Tid. Judith gav ofte den Lidende Vand, men trængte ikke ind paa ham med Spørgsmaale, tildeels vel af Hensyn for hans Tilstand, men sandt at sige fuldt saa meget, for at han ikke til en yderligere Forklaring skulde tilføie Noget, der kunde forstyrre hendes glade Tro, at hun ikke var Thomas Hutters Datter. Omsider afbrødte Hetty sine Taarer og kom og satte sig paa en Skammel ved Siden af den Døende, der var bleven lagt udstrakt paa Gulvet med nogle gamle Klædningsstykker, der vare blevne efterladte i Huset, under Hovedet.

„Fader," — sagde hun, „Du maa lade mig blive ved at kalde Dig Fader, skjønt Du siger, at Du ikke er det — Fader, skal jeg læse i Bibelen for Dig? Moder sagde altid, at Bibelen var god for Menneskene, naar de vare i Nød. Hun var tidt selv bedrøvet og da lod hun mig læse i Bibelen for sig; thi Judith holdt ikke saa meget af Bibelen som jeg, og det gjorde hende altid godt. Mangen en Gang har jeg seet Moder begynde at høre paa mig med Taarer i Øinene og ende med Smiil og Glæde. O, Fader! Du veed ikke, hvor meget Godt Bibelen kan gjøre, da Du aldrig har forsøgt det; nu skal jeg læse et Kapitel og

det vil formilde Dit Hjerte, ligesom det formildede Huro-nerues."

Medens stakkels Hetty havde saamegen Ærbødighed for og Tillid til Bibelens Kraft, var hendes Forstand for slov til, at hun fuldkomment kunde fatte alle dens Skjønheder eller udgrunde dens dybe og undertiden gaadefulde Viisdom. Hiin instinktmæssige Bevidsthed om det Rette, der syntes at bevare hende med at gjøre Ilret og endog at kaste en Kaabe af moralsk Elskværdighed og Sandhed om hendes Charakteer, kunde ikke trænge igjennem Abstruisiteter eller efterspore det fine Slægtskab mellem Aarsag og Virkning hinsides deres mere sienfaldende og uomtvistelige Forbindelse, skjønt hun aldrig undlod at see denne i dens Heelhed og tilskrive Alt dets rette Følge. Hun hørte med et Ord til dem, der føle og handle rigtigt, uden at være istand til at angive nogen logisk Grund derfor, idet hun endog anførte Aabenbaringen som sin Hjemmel. Hendes Udvalg af Bibelen udmærkede sig derfor i Almindelighed ved hendes eget Hjertes Enfoldighed og ved, at de hyppigere indeholdt Billeder af bekjendte og legemlige Ting, end hine ophøiede moralske Sandheder, hvorpaa denne vidunderlige Bog er saa rig — vidunderlig og magelos, selv uden Hensyn til dens guddommelige Oprindelse, som et Værk, der er fuldt af den dybeste Philosophi, udtrykt i det ædleste Sprog. Hendes Meder havde ved en Tankeforbindelse, der sandsynligviis vil være paafaldende, især ynket Jobs Bog

og Hetty havde for en ſtor Deel lært at læſe ved de hyppige Underviisninger, hun havde modtaget i de forſkjellige Kapitler af dette ærværdige og ophøiede Digt, der nu antages at være den ældſte Bog i Verden. Ved denne Leilighed gav den ſtakkels Pige efter for Vanen og hun tog fat paa hiin velbekjendte Deel af den hellige Skrivt med ſamme Færdighed ſom den, hvormed en øvet Advokat citerer ſin Hjemmel af den juridiſke Viisdoms Forraadskammer. Ved Valget af Kapitlet lededes hun af Inſtinkten og tog det, ſom i vor engelſke Text bar til Overſkrift: „Job undſkylder ſit Ønſke om Døden.“ Dette læſte hun heelt igjennem fra Begyndelſen til Enden med blid, dæmpet, klagende Røſt, i det fromme Haab, at de allegoriſke og dunkle Sætninger vilde øde den Lidendes Hjerte den Trøſt, han behøvede. Det er nok en Eiendommelighed ved Bibelens omfangsrige Viisdom, at der neppe kan findes noget Kapitel, naar det ikke er reent fortællende, ſom ikke indeholder en eller anden Sandhed, der ikke kan anvendes paa ethvert menneſkeligt Hjertes Tilſtand ſaavel ſom paa dets Beſidders øieblikkelige Stilling, enten gjennem Hjertets egen Virken eller i en endnu mere umiddelbar Skikkelſe. I dette Tilfælde var ſelve Begyndelſesverſet: „Er der ikke en beſtemt Tid for Menneſket paa Jorden?“ forbauſende og alt ſom Hetty blev ved, anvendte Hutter, eller troede idetmindſte at kunne anvende flere Aphorismer og Billeder paa ſin jordiſke og aandelige Tilſtand. Naar Livet er ſvækt i Aftagende, klamrer Aanden

sig ved Haabet, naar den ikke er aldeles sønderkunst af Fortvivlelse. De høitidelige Ord: „Jeg har syndet; hvad skal jeg gjøre imod Dig, o Du Menneskenes Bevarer? Hvorfor har Du sat mig som en Skive imod Dig, saa at jeg er en Byrde for mig selv?“ gjorde et stærkere Indtryk paa Hutter, end de andre, og skjønt de vare for dunkle til, at en Mand med hans plumpe Følelse og slove Aand kunde fatte dem i hele deres fulde Omfang, kunde de dog anvendes saa umiddelbart paa hans egen Stilling, at han vaandede sig under dem.

„Føler Du Dig ikke bedre nu, Fader?“ spurgte Hetty, idet hun lukkede Bogen; „Moder blev stedse bedre, naar hun havde læst i Bibelen.“

„Vand,“ svarede Hutter, „giv mig Vand, Judith. Jeg gad vide, om min Tunge stedse vil være saa bred! Hetty, staaer der ikke noget i Bibelen om at kjøle Tungen paa en Mand, der brændte i Helvedes Ild?“

Judith vendte sig forfærdet bort; men Hetty opsøgte ivrigt Stedet, som hun læste hoit for det af Samvittigheden grebne Offer for dets egenkjærrige Attraa.

„Det var det, stakkels Hetty, det var det. Min Tunge trænger til at lædskes nu; hvorledes vil det gaae siden?“

Dette Spørgsmaal bragte endog den tillidsfulde Hetty til at tie; thi hun havde intet Svar tilrede paa en paa Fortvivlelse saa indholdsrig Tilstaaelse. Saa længe Vand kunde lindre den Lidende, stod det i Søstrenes Magt at række

ham det, og hver Gang han forlangte det, holdt de det til hans Læber. Selv Judith bad og saaledes Hetty mærkede, at hendes Bestræbelser for at faae Faderen til at lytte til hendes Bibelsteder ikke længere lønnedes med Held, knælede hun ved Siden af ham og gjentog fromt de Ord, som Frelseren har efterladt os som et Mønster for de menneskelige Bønner. Dette vedblev hun at gjøre med enkelte Mellemrum saa længe det forekom hende, at det kunde nytte den Døende. Men Hutter holdt længere ud, end Pigerne havde troet det muligt, da de fandt ham. Undertiden talte han forstaaeligt, skjønt hans Læber oftere bevægede sig og frembragte Lyd, som ikke efterlode noget klart Indtryk. Judith lyttede opmærksomt og hun hørte Ordene: „Mand; Død; Sorrow; Løven; Skalver," og flere andre af lignende Betydning, skjønt det ikke kunde udrages af nogen Sammenhæng i hvilken Forbindelse de brugtes. Men de vare dog tydelige nok til at blive forstaaede af en Person, hvem alle de Rygter, der vare i Gang til hendes formeentlige Faders Vanære, ikke vare undgaaede og hvis Fatteevne var ligesaa hurtig som hendes Opmærksomhed var stor.

I hele den paafølgende piinlige Time tænkte ingen af Søstrene saa meget paa Hyrderne, at hun kunde nære nogen Frygt for deres Tilbagekomst. Det syntes, som om deres Sorg og forladte Tilstand ophøiede dem over Faren af en saadan Forstyrrelse, og da de hørte Raabet, blev ikke engang Judith, der alene havde nogen Grund til at

være bange for Fjenden, forbauset, men begreb strax, at Arken var i Nærheden. Hun gik uforfærdet ud paa Platformen; thi dersom det skulde vise sig, at Hurry ikke var der, men at Huronerne ligeledes havde bemægtiget sig Prammen, var Flugt umulig, og desuden følte hun det Slags Trygbed, som kun den høieste Grad af Elendighed indgyder. Men der var ingen Grund til ny Frygt, idet Chingachgook, Ivs og Hurry alle stode i den aabne Deel af Prammen og forsigtigt undersøgte Bygningen for at forvisse sig om, at Fjenden var borte. Ogsaa de havde seet Huronerne forlade Kastellet og Pigernes Kano ankomme dertil og i Tillid til den sidstnævnte Omstændighed havde March dreiet Prammen til Platformen. Et Ord var tilstrækkeligt til at forklare, at her Intet var at befrygte, og Arken laa snart fortøiet i sit gamle Leie.

Judith sagde ikke et Ord om sin Faders Tilstand, men Hurry kjendte hende for godt til ikke at indsee, at at der var noget mere end almindeligt Galt paa Færde. Han gik forar, skjønt med et mindre selvtillidsfuldt og kjekt Ansigt end sædvanligt, ind i Huset og da han var kommen ind i det indre Værelse, saae han Hutter ligge paa Ryggen og Hetty sidde ved Siden af ham og vifte ham med en Omsorg. Morgenens Begivenheder havde betydeligt forandret Hurrys Ansigt. Trods hans Tvgtighed i at svømme og den Færdighed, hvormed han valgte det eneste Middel, der muligen kunde frelse ham, havde dog Hjælpeløsheden af

at befinde sig i Vandet med bundne Hænder og Fødder omtrent frembragt den samme Virkning paa ham, som den nær forestaaende Straf pleier at frembringe hos de fleste Forbrydere, idet den havde efterladt et levende Indtryk af Dødens Rædsler i hans Sjæl og det ovenikjøbet i Forbindelse med Billedet af legemlig Hjælpeløshed; thi dette Menneskes Dumdristighed bidrørte meget mere fra uhyre legemlige Kræfter, end fra Villiens Energi, eller naturligt Mod. Dyrlige Helte tabe gjerne en stor Deel af deres Mod, naar deres Kræfter svigte dem, og skjøndt Hurry nu var ubunden og ligesaa kraftig som nogensinde, vare Begivenhederne for ny, til at Erindringen om hans forrige beklagelige Tilstand endnu kunde være bleven svækket. Om han saa havde levet i hundrede Aar, vilde dog det, der havde tildraget sig i de faa indholdsrige Minuter, da han befandt sig i Søen, have udøvet en dæmpende Virkning paa hans Charakteer, om end ikke paa hans Væsen

Hurry blev ikke alene rystet, men tillige høist overrasket ved at finde sin fordums Kamerat i denne fortvivlede Stilling. Under Kampen inde i Huset havde han selv været alt for beskjæftiget til at kunne erfare hvad der var hændet hans Kammerat, og da der ikke var blevet brugt noget dræbende Vaaben mod ham selv, men alle Bestræbelser vare gaaede ud paa at tage ham ubeskadiget til Fange, troede han naturligviis, at Hutter var bleven overvældet, medens han skyldte sin store Legemsstyrke og et heldigt Sammenstød

af uventede Begivenheder sin Retning. Døden i et Værelses Taushed og Højtidelighed var noget Nyt for ham og skjønt fortrolig med voldsomme Optrin, var han dog ikke vant til at sidde ved Sygeleiet og iagttage Pulsens langsomme Slag, alt som de blive svagere og svagere. Trods Forandringen i hans Følelser, kunde dog et helt Livs Vaner ikke aflægges i et Øieblik og det uventede Optrin afpressede Grændseboeren nogle charakteristiske Ord.

„Hvad nu, gamle Tom!“ sagde han; „have Landstrygerne virkelig kastet Dem overende, saa at De ikke alene ligger i Gulvet, men sandsynligviis maa blive liggende? Jeg troede rigtignok, at De var fangen, men kunde dog aldrig tro, at det var saaledes fat med Dem.“

Hutter aabnede sine brustne Øine og stirrede vildt paa den Talende. En Overvommelse af forvirrede Erindringer overfyldte hans omtaagede Aand ved Synet af hans gamle Kammerat. Det var klart, at han kæmpede med sine egne Forestillinger og ikke kunde skjelne de sande fra de falske.

„Hvem er du?“ spurgte han med en hes Hvisken, idet hans svage Kræfter nægtede at understøtte ham i at give sin Stemme mere Eftertryk. „Hvem er du? Du ligner Styrmanden paa „Sneen“; han var ogsaa en Kæmpe og havde nær overvældet os.“

„Jeg er Deres Styrmand, ædle Tom, og Deres Kammerat, men har Intet at bestille med nogen Sne.

Nu er det Sommer, og Harry March forlader altid Bjergene snareſt muligt, naar Froſten begynder."

„Jeg kjender Dig — Hurry Skurry! Jeg vil ſælge Dig en Skalp af en fuldvoxen Mand — hvad vil Du give?"

„Stakkels Tom! Dette Skalpvæſen har ſlet ikke viiſt ſig fordeelagtigt og jeg har saa noget nær beſtemt mig til at opgive det og tage fat paa en mindre blodig Haandtering."

„Har Du en Skalp? Min er borte. — Hvorledes er det at have en Skalp? Jeg veed, hvorledes det er at have miſtet den — Ild og Luer omkring Hjernen — og en Knugen i Hjertet — nei, nei — dræb først og ſkalpeer bagefter."

„Hvad mener den gamle Krabat, Judith? Han snakker, ſom om han ogſaa var bleven kjed af Haandteringen. Hvorfor har De forbundet hans Hoved? Have de Vilde maaſkee kildret ham lidt i Skallen med deres Tomahawker?"

„De have gjort det Samme ved ham, ſom De og han, Harry March, med ſaa megen Fornøielſe vilde have gjort ved dem. Huden og Haarene ere blevne ſlidte af hans Hoved for at faae Penge hos Gouverneuren i Kanada, ligeſom I vilde have ſlidt dem af Huronernes Hoveder for at faae Penge af Gouverneuren i York."

Judith talte med megen Anſtrengelſe for at ſynes fattet, men det laa hverken i hendes Natur eller øieblikkelige Følelſe at yttre ſig uden Bitterhed og hendes ſtærke

Betoning og bendes Væsen fik egsaa Hetty til at see op med et bebreidende Blik.

„Det er haarde Ord af Thomas Hutters Datter, medens Thomas Hutter ligger her og skal dee," bemærkede Harry.

„Gud være lovet! Hvilken Bebreidelse der end kan ramme min stakkels Moder, saa er jeg dog ikke Thomas Hutters Datter"

„Ikke Thomas Hutters Datter! Forstyd ikke den gamle Karl i hans sidste Øieblikke, Judith; thi det er en Synd, som Herren aldrig vil overse. Naar De ikke er Thomas Hutters Datter, hvis Datter er De da?"

Dette Spørgsmaal avede Judiths gjenstridige Aand; thi idet hun var bleven fri for en Fader, hvem hun følte det var en Lettelse at finde at hun torde tilstaae, at hun aldrig havde elsket, havde hun overseet den vigtige Omstændighed, at der ikke var nogen Anden tilstede, som kunde indtage hans Plads.

„Jeg kan ikke sige Dem, Harry, hvem min Fader var," svarede hun mere blidt; „men jeg haaber, at han i det mindste var en retskaffen Mand."

„Hvilket er mere, end De troer at være Tilfældet med gamle Hutter? Nu vel, Judith, jeg vil ikke negte, at der var nogle slemme Historier om flydende Tom i Gang; men hvem faaer ikke Rirt, naar hans Fjende har Riven i Hænde?

Der er dem som sige slemme Ting om mig; og selv De, saa smuk som De er, gaaer ikke altid fri."

Dette sagdes for at tilveiebringe et Slags Fælledskab i Rygte mellem de vaagjeldende Personer og, som Nutidens Politikere udtrykke sig, i en yderligere Hensigt. Hvilken Følge det vilde have havt med Hensyn til Judiths bekjendte Gemyt og hendes afgjorte Antipathi for Hurry, er ikke let at sige; thi Hutter robede nu ved utvetydige Kjendetegn, at hans sidste Øieblik nærmede sig. Judith og Hetty havde staaet ved deres Moders Dødsleie og behøvede altsaa ikke nogen Advarsel om den forestaaende Krisis, og ethvert Tegn paa Harme forsvandt fra den Førstnævntes Aasyn. Hutter aabnede sine Øine og søgte endog at føle sig for med Haanden, et Bevis paa, at Synet slog ham Feil. En Minut derpaa begyndte han at ralle; derefter fulgte en Pause uden mindste Aandedræt, og endeligen kom det sidste langtrukne Suk, hvormed Sjælen antages at forlade Legemet. Denne pludselige Ende paa en Mands Liv, der hidtil havde indtaget en saa vigtig Plads paa den lille Skueplads, hvor han havde spillet en Rolle, standsede enhver Tvistighed.

Dagen gik uden videre Afbrydelse, da Hurenerne, skjøndt de nu vare i Besiddelse af en Kano, syntes at være for saavidt tilfredsstillede ved deres Held, at de ikke strax tænkte paa at iværksætte nogen Plan imod Kastellet. Det vilde heller ikke have været saa ganske sikkert at nærme

sig det under deres Rifler, som nu vidstes at være i Besiddelse af det, og det er rimeligt, at Vaabenstilstanden snarere hidrørte fra denne, end fra nogen anden Omstændighed. Imidlertid foretoges Forberedelserne til Hutters Begravelse. At jorde ham i Land var umuligt og Hetty ønskede, at hans Lig skulde hvile ved Siden af hendes Moders i Søen. Hun formaaede at anføre en af hans Ytringer, hvori han havde kaldt Søen „Familiekirkegaarden," hvilket beldigvis skete uden at hendes Søster, som vilde have modsat sig Planen med uovervindeligt Misbag, dersom hun havde kjendt noget til den, vidste deraf. Men Judith havde ikke blandet sig i Sagen og de fornødne Forberedelser bleve trufne uden hendes Vidende eller Samtykke.

Tiden, der var bleven valgt til den simple Ceremoni, var det Øieblik, da Solen var ved at gaae ned, og man skulde vanskeligt have kunnet finde en Time eller en Skueplads, der bedre passede sig til at vise et Væsen med en ren og rolig Aand den sidste Tjeneste. Døden har noget Gaadefuldt og høitideligt Værdigt, som stemmer de Levende til at betragte selv en Forbryders Levninger med en vis Ærefrygt. Enhver jordisk Forskjel er ophørt; det synes som om Sløret er blevet trukket tilside og at den Hedengangnes Rygte og Skjebne ere ligesaa ophøiede over de menneskelige Anstuelser, som over den menneskelige Viden. Døden er ingen sandere Ligbedsgjører i Noget, eftersom Aanden erkjender, at uagtet det er umuligt ubetinget at

sammenblande Høie med Lave, Værdige med Uværdige, vilde det dog være Hovmod at anmasse sig Ret til at domme dem, der antages at staae for Guds Domstol. Da Judith hørte, at Alt var færdigt, gik hun efter sin Søsters Opfordring op paa Platformen og gav da først Agt paa Anstalterne. Liget laa i Prammen, indhyllet i et Lagen, hvori over et Centner Steen, der vare tagne fra Arnestedet, vare indbundne, for at det skulde synke. Ingen andre Forberedelser syntes at være blevne ansete for nødvendige. men Hetty havde imidlertid dog sin Bibel under Armen.

Da Alle vare gaaede ombord i Arken, blev denne særsomme Bolig for den Mand, hvis Lig de nu bar til det sidste Hvilested, sat i Bevægelse. Hurry sad ved Aarerne. I hans kraftige Hænder syntes de ikke at være stort Andet, end et Par Pagaier, der bleve regjerede uden mindste Anstrengelse, og da han var øvet i deres Brug, forblev Delawareren en ørkeslos Tilskuer. Arkens Fart havde noget af et Ligtogs majestætiske Høitidelighed, idet Aareslagene vare afmaalte og Bevægelsen jevn og langsom. Vandets Plasken ved Aareslagene holdt Takt med Hurrys Bestræbelser og kunde være blevet sammenlignet med en Sørgefares afmaalte Skridt, og de stille Omgivelser harmonerede skjønt med en Skik, til hvilken Tanken om Gud stedse knytter sig. I dette Øieblik saaes ikke een eneste Krusning paa Søens speilklare Overflade og det brede Skovpanorama syntes at betragte Stunden og Ceremoniens hellige Relig-

hed med sørgmodig Taushed. Judith var rørt til Taarer og selv Hurry var bevæget, uagtet han neppe vidste hvorfor. Hetty bevarede de udvortes Tegn paa Relighed, men hendes indre Sorg overgik langt hendes Søsters, eftersom hendes kjærlige Hjerte snarere elskede af Vane, end paa Grund af den sædvanlige Forbindelse mellem Følelse og Tilbøielighed. Men hun opretholdtes af et religiøst Haab, som i Almindelighed udfyldte den Plads i hendes enfoldige Sjæl, som jordiske Følelser indtoge i Judiths, og hun var ikke ganske fri for at vente at see en eller anden Aabenbarelse af den guddommelige Magt ved en saa høitidelig Leilighed. Alligevel var hun hverken mystisk eller overspændt, da hendes Aandssvaghed forbød begge Dele. Ikke desto mindre besadde hendes Tanker i Almindelighed saa meget af en bedre Verdens Reenhed, at det var let for hende ganske at glemme Jorden og kun at tænke paa Himlen. Tys var alvorlig, opmærksom og deeltagende; thi hun havde ofte seet de blege Ansigters Begravelser, om end ingen, som lovede at blive saa eiendommelig som denne; hvorimod Delawareren, skjønt han ogsaa viste sig alvorlig og opmærksom, var stoisk og rolig.

Hetty agerede Leds og tilkjendegav Hurry, hvorledes han skulde bære sig ad med at finde det Sted i Søen, hun pleiede at kalde „Moders Grav." Læseren vil erindre, at Kastellet laa paa den sydlige Ende af en Grund, der strakte sig næsten en halv Miil imod Nord, og det var

ved den yderste Ende af dette slakke Vand, at sydende Tom havde fundet det passende at stede Levningerne af sin Hustru og sit Barn til Hvile, og nu vare hans egne i Begreb med at blive gjemte ved Siden af dem Hetty havde Landkjendinger, ved hvis Hjælp hun pleiede at finde Stedet, skjondt Bygningernes Beliggenhed, Grundens Retning og Vandets skjonne Gjennemsigtighed, hvorigjennem man kunde see heelt ned paa Bunden, samtlige bidroge til at hjælpe denne. Ved disse Midler var hun istand til at bedomme Farten, saa at hun i rette Tid kunde nærme sig March og hvisse:

„Nu kan De gjerne holde op med at roe, Hurry. Vi ere komne forbi Stenen nede paa Bunden og Moders Grav er her tæt ved."

March ophorte med sine Bestræbelser og lod strax Draggot falde og greb Barpet for at standse Prammen. Arken svaiede langsomt rundt under denne Tvang og da den laa stille, saaes Hetty fra Agterenden vege ned i Vandet, medens Taarerne strømmede fra hendes Dine af en ubetvingelig naturlig Følelse. Judith havde været tilstede ved sin Moders Begravelse, men ikke siden besøgt Stedet Denne Forsømmelse hidrørte ikke fra nogen Ligegyldighed for den Afdodes Minde, thi hun havde elsket sin Moder og havt Anledning til bitterligen at sørge over hendes Tab; men det var hende ubehageligt at tænke paa Doden, og hun havde selv oplevet Begivenheder siden hiin Begravelse,

som havde foroget denne Følelse og gjort hende om muligt endnu mere utilbøielig til at nærme sig det Sted, der indeholdt Levningerne af et Væsen, hvis strenge Lærdomme om qvindelig Moralitet og Sømmelighed vare blevne end mere indskærpede ved Angeren over hendes egne Feil. Med Hetty forholdt det sig derimod heelt anderledes. For hendes enfoldige og uskyldige Sjæl var Erindringen om hendes Moder kun en blid Sorg; en Smerte, der saa ofte benævnes vellystig, netop fordi den knytter sig til Billederne af en bedre Tilstands Fortræffelighed og Reenhed. En heel Sommer havde hun pleiet at indfinde sig paa Stedet efter Solens Nedgang, og naar hun havde lagt sin Kano saaledes tilankers, at den ikke kunde forstyrre Liget, kunde hun sidde og i Tankerne tale med den Afdøde, synge blide Hymner i Aftenluften og gjentage de Bønner, som det Væsen, der nu slumrede dernede, havde lært hende i hendes Barndom. Hetty havde tilbragt sine lykkeligste Timer i dette middelbare Samqvem med sin Moders Aand, idet vilde indianske Sagn og Meninger hende selv uafvidende blandede sig med den christelige Underviisning, hun havde faaet som Barn. Een Gang havde hine endog indvirket saa meget paa hende, at hun havde været i Begreb med at udøve nogle af de physiske Ceremonier, som de røde Mænd vides at iagtage; men denne forbigaaende Følelse var bleven fordunklet af det Christendommens stadige, skjønt milde Lys, som aldrig ophørte at brænde i hendes blide Barm. Nu

vare hendes Fornemmelser kun de naturlige Udgydelser af en Datter, som græd over en Moder, hvis Kjærlighed var uudslukkeligt indpræget i Hjertet og hvis Lærdomme vare blevne givne med altfor stort Alvor, til at de let kunde glemmes af et Væsen, der havde saa faa Fristelser til at fare vild.

Der var ingen anden Præst end Naturen tilstede ved denne sælsomme og eiendommelige Jordefærd. March slog Øinene ned og saae gjennem det klare Vand, der næsten var ligesaa reent som Luften, hvad Hetty pleiede at kalde „Moders Grav.“ Det var en lav, uregelmæssig Forhøining af Jord, der ikke var dannet af nogen Spade og af hvis ene Hjørne en Stump af det hvide Stykke Seildug, som udgjorde den Afdødes Ligklæde, tittede frem. Liget var blevet sænket ned paa Bunden og Hutter havde taget noget Jord med fra Land, som han havde ladet falde ned paa det, indtil det var blevet heel skjult. I denne Tilstand var Stedet forblevet, indtil Vandets Bevægelser havde blottet det eneste Tegn paa dets Bestemmelse. Selv de Raaeste og Larmfuldeste aves ved Ceremonierne ved en Begravelse. March følte ingen Lyst til at give sin Stemme Luft i et af dens sædvanlige plumpe Udbrud og var tilbøielig til at fuldbyrde det Hverv, han havde paataget sig, med anstændig Sommelighed. Maaskee tænkte han paa den Gjengjeldelse, der havde ramt hans fordums Kammerat, og mindedes den frygtelige Fare, hvori hans eget Liv ny-

ligt havde svævet. Han tilkjendegav Judith, at Alt var i Beredskab, anmodedes af hende om at lægge Haand paa Værket og løftede, uden anden Bistand end sine egne uhyre Kræfter, Liget i Veiret, og bar det hen i Enden af Prammen. To Parter af et Tøug bleve førte omkring Skuldrene og Benene ligesom omkring en Ligkiste og derpaa blev Liget ført langsomt ned under Vandspeilet.

„Ikke der, Harry March, ikke der," sagde Judith og gyste uvilkaarlig; „før det ikke fuldt saa nær ned ved det Sted, hvor Moder ligger."

„Hvorfor ikke, Judith?" spurgte Hetty alvorligt. „De levede sammen i Livet og bør ogsaa ligge sammen i Døden."

„Nei, nei, Harry March, længere borte, længere borte Stakkels Hetty, Du veed ikke hvad Du siger. Lad mig ordne dette."

„Jeg veed, at min Forstand er svag, og at Du er klog; men Manden bør dog sikkert hvile tæt ved sin Hustru Moder sagde, at saaledes bleve de altid begravede paa christelige Kirkegaarde."

Denne lille Tvist førtes med Alvor, men med dæmpede Stemmer, som om de Talende frygtede for, at de Døde skulde høre dem. Judith kunde ikke strides med sin Søster i et saadant Øieblik, men ifølge et betydningsfuldt Tegn fra hende førde March Liget ned lidt længere borte fra Kvæns; derpaa trak han Tougene op og den høitidelige Handling var tilendebragt.

„Nu er det forbi med flydende Tom," udbrød Hurry, idet han bøiede sig ud over Prammen og stirrede gjennem Vandet ned paa Liget. „Han var en vakker Kammerat paa et Strøifog og udmærket duelig til at omgaaes med Snarer. Græd ikke, Judith; vær ikke saa modfalden, Hetty; thi ogsaa den Retfærdigste af os maa dø og naar Tiden er kommen, kunne Klager og Taarer ikke kalde de Døde tillive igjen. Deres Fader vil unegteligt være et Tab for Dem; de fleste Fædre ere et Tab, især for ugivte Døttre; men der gives et Middel til at lægge den Sorg og De ere Begge for unge og smukke til at være længe om at finde det. Dersom De ikke har noget imod at høre, hvad en skikkelig, ligefrem Karl har at sige, Judith, vilde jeg gjerne tale lidt med Dem afsides."

Judith havde neppe lagt Mærke til dette plumpe Forsøg af Hurry paa at trøste, endskjøndt hun nødvendigvis forstod dets almindelige Mening og havde et temmelig klart Begreb om dets Indhold. Hun græd ved Erindringen om sin Moders tidligere Ømhed og smertelige Billeder af forlængst forglemte Lærdomme og uvaagtede Forskrifter paatrængte sig hende. Men Hurrys Ord kaldte hende tilbage til det nærværende Øieblik og saa uventede og ubetimelige de ogsaa vare, frembragte de intet af hine Mishags Tegn, som man kunde have formodet af hendes Charakteer. Der syntes tværtimod pludseligt at falde hende Noget ind; hun saae en kort Tid vist paa den unge Mand,

torrede sine Øine og gik hen i den anden Ende af Pram-men med et Vink til barn om at følge med. Her satte hun sig ned og tilkjendegav March, at han skulde sætte sig ved Siden af hende. Den Bestemthed og Alvorlighed, hvormed Alt dette skete, gjorde hendes Ledsager lidt bange og Judith fandt det nødvendigt selv at bryde Isen.

„De ønsker at tale med mig om Egteskab, Harry March," sagde hun, „og jeg er kommen herhid over mine Forældres Grav saa at sige — nei, nei — over min stak-kels kjære, kjære Moders Grav for at høre hvad De har at forebringe."

„Det er noget Usædvanligt og De er saa besynderlig i Aften, Judith," svarede Harry mere forvirret, end han vel vilde have tilstaaet; „men Sandhed er Sandhed og den skal frem, lad saa komme hvad der vil. De ved nok, Pige, at jeg længe har anseet Dem for det smukkeste unge Fruentimmer, mine Øine nogensinde ere faldne paa, og at jeg ingen Hemmelighed har gjort deraf, hverken hel ved Søen, ude imellem Jægerne og Snareskytterne, eller inde i Kolonierne."

„Ja — ja, det har jeg hørt før og antager det for sandt," bemærkede Judith med en vis feberagtig Utaal-modighed.

„Naar et ungt Mandfolk taler saaledes om et ungt Fruentimmer, er der Grund til at tro, at han sætter Priis paa hende."

„Sandt, sandt, Harry; Alt det har De allerede sagt mig mange Gange."

„Naa, naar det ikke er ubehageligt, skulde jeg mene, at et Fruentimmer ikke kan høre det for ofte. Alle sige, at det forholder sig saaledes med Deres Kjøn, at Intet er det kjærere, end at man atter og atter gjentager for det høer meget man holder af det, med mindre det skulde være at tale om dets Skjønhed."

„Uden Tvivl; vi synes som oftest godt om begge Dele; men dette er et ualmindeligt Dieblik, Harry, i hvilket forkrøngelige Ord ikke burde bruges altfor frit. Jeg vilde hellere høre Dem tale uden Omsvøb."

„De skal faae Deres Villie, Judith, saaledes som jeg troer, at De altid vil have den. Jeg har ofte sagt Dem, at jeg synes bedre om Dem, end om noget andet ungt Fruentimmer, eller for den Sags Skyld end om alle andre unge Fruentimmer tilsammen; men De maa have bemærket, Judith, at jeg aldrig med rene Ord har spurgt Dem, om De vilde gifte Dem med mig."

„Jeg har bemærket begge Dele," svarede den unge Pige, idet et Smiil spillede om hendes skjønne Mund, trods den falskomme og verende Opmærksomhed, som bragte hendes Kinder til at rødme og tændte en næsten blændende Glands i hendes Øine, „jeg har bemærket begge Dele og fundet det Sidste mærkeligt hos en Mand med Harry Marchs Bestemthed og Ufortrødenhed."

„Der har været en Grund dertil og den gjør mig forlegen selv i dette Øieblik — nei, bliv ikke saa rød og see ikke saa vred ud; thi der gives Tanker, som kunne blive siddende længe i en Mands Hoved, ligesom der gives Ord, der kunne blive siddende i hans Hals; men paa den anden Side gives der Følelser, som kunne overvinde dem alle, og for disse Følelser mærker jeg, at jeg maa bøie mig. De har nu hverken Fader eller Moder mere, Judith, og det er moralsk umuligt, at De og Hetty kunde leve her, selv om der var Fred og Irokeserne vare rolige; men saaledes som Sagerne nu staae, ville De ikke alene komme til at lide Sult, men ogsaa Begge Te blive tagne tilfange eller skalperede, inden otte Dage ere omme. Det er derfor paa Tiden at tænke paa en Forandring og en Mand og vil De tage mig, skal Alt, hvad der er skeet, være glemt og dermed er den Viise ude."

Judith havde ondt ved at undertrykke sin Utaalmodighed til han havde afgivet denne plumpe Erklæring, som hun aabenbart ønskede at høre og som hun nu hørte paa med en Beredvillighed, der kunde have vakt Haab. Hun lod neppe den unge Mand tale ud, saa begjerlig var hun efter at bringe ham paa det Rene og saa rede var hun til at svare.

„Holdt, Hurry, det er nok," sagde hun, hævende Haanden som for at standse ham; „jeg forstaaer Dem ligesaa godt, som om De blev ved at tale en heel Maaned

endnu. De foretrækker mig for andre unge Piger og ønsker, at jeg skulde blive Deres Kone."

„De sætter det frem i bedre Ord, end jeg kan, Judith, og jeg ønsker, at De vilde tænke Dem dem sagte saaledes som De helst vilde høre dem."

„De ere tydelige nok, Hurry, og det bør de ogsaa være. Dette er ikke Stedet til Spøg eller Bedragerі. Hør nu mit Svar, som i enhver Henseende skal være ligesaa oprigtigt som Deres Tilbud. Der gives en Grund, March, hvorfor jeg aldrig —- ——"

„Jeg troer jeg forstaaer Dem, Judith, men jeg er villig til at overse denne Grund, den kommer ingen Anden ved, end mig. Bliv nu ikke saa rød som Himlen ved Solens Nedgang; det var ikke min Agt at fornærme Dem og De maa derfor heller ikke tage det op i den Mening."

„Jeg bliver ikke rød og vil ikke tage det fornærmeligt op," sagde Judith, idet hun kæmpede for at undertrykke sin Harme paa en Maade, som hun aldrig før havde fundet det nødvendigt at anvende. „Der gives en Grund, hvorfor jeg aldrig bør eller kan blive Deres Kone, Hurry; en Grund, som De synes at overse, og som det er min Pligt nu at meddele Dem ligesaa tydeligt, som De har begjært mit Ja. Jeg elsker Dem ikke og jeg er vis paa, at jeg heller aldrig vil kunne elske Dem hvit nok til at egte Dem. Ingen Mand kan ønske sig en Kone, som ikke foretrækker ham for alle andre Mænd, og naar jeg siger

Dem dette uforbeholdent, troer jeg, at De selv vil takke mig for min Oprigtighed."

„O Judith, det er disse stolte, brogede, rødkjolede Officierer fra Forterne, som have anrettet den hele Ulykke!"

„Stille, March; bagtal ikke en Datter over hendes Moders Grav! Giv mig ikke, idet jeg kun ønsker at behandle Dem ærligt, Grund til i mit Hjertes Bitterhed at nedkalde Ondt over Deres Hoved! Glem ikke, at jeg er en Qvinde og De er en Mand, at jeg hverken har en Fader eller en Broder, som kunne straffe Deres Ord."

„Naa, der er Noget i det Sidste og jeg siger ikke Mere. Giv Dem Tid, Judith, og betænk Dem bedre herpaa."

„Jeg behøver ingen Tid; min Beslutning har længe været fattet og jeg har kun ventet paa, at De skulde tale tydeligt for at svare Dem tydeligt. Nu forstaae vi hinanden og det nytter ikke at bruge flere Ord."

Pigens bydende Alvor stræmmede den unge Mand; thi han havde aldrig før seet hende saa streng og bestemt. I de fleste af deres tidligere Samtaler havde hun mødt hans Yttringer undvigende eller spottende; men dette havde Hurry feilagtigen antaget for qvindeligt Kogvetteri og troet let at kunne faae forandret til et Samtykke. Han havde kun kæmpet med sig selv om at gjøre Tilbudet og aldrig før Alvor troet det muligt, at Judith vilde afslaae at blive den smukkeste Mands Kone paa hele Grændsen. Nu, da

Afslaget virkeligt kom og det i Udtryk, som ikke levnede nogen Tvivl om dets Oprigtighed, blev han, om ikke aldeles bedøvet og maalløs, saa dog saa opbragt og overrasket, at han ikke længere følte Lyst til at forsøge paa at forandre hendes Beslutning.

„Nu har Glimmerspeilet ikke længere nogen stor Tillokkelse for mig," udbrød han efter en Minuts Taushed. „Gamle Tom er død og borte; i Land er der ligesaa mange Huroner som Duer i Skovene og det begynder i Et og Alt at blive et ubehageligt Sted."

„Saa forlad det. De seer, at det er omringet af Farer, og der er ingen Grund, hvorfor De skulde vove Deres Liv for Andre. Heller ikke veed jeg, at De kunde være os til nogen Nytte; reis i Aften, vi skulle aldrig bebrejde Dem for at have begaaet noget Pligtstridigt eller Umandigt."

„Gaaer jeg, vil det være med et tungt Hjerte for Deres Skyld, Judith; jeg vilde helst tage Dem med."

„Derom er Talen ikke længere, Mardy; men jeg skal sætte Dem i Land i en af Kanoerne, naar det bliver mørkt, og De kan da søge det nærmeste Fort. Naar De har naaet det og vilde sende en Trop — —"

Judith afbrød Ordene; thi hun følte, at det var vanskjønnende saaledes at udsætte sig for Betragtninger af en Person, som ikke var tilbøielig til at see hendes Opførsel i Forhold til Alle dem i Forterne i det gunstigste Lys.

Men Hurry fattede hendes Tanker og uden at fordreie dem saaledes, som hun frygtede, svarede han ganske rigtigt:

„Jeg forstaaer hvad De vilde sige og hvorfor De ikke sagde det. Kommer jeg velbeholden til Fortet, skal en Trop Soldater forfølge disse Landstrygeres Spor og jeg vil selv være med; thi jeg vilde gjerne see Dem og Hetty paa et sikkert Sted, forend vi skilles ad for bestandigt."

„Ak, Harry March, havde De stedse talt og følt saaledes, vilde mine Følelser for Dem maaskee have været anderledes."

„Er det da forsildigt nu, Judith? Jeg er en raa Skovbygger, men vi blive Alle anderledes, naar vi behandles paa en anden Maade, end den vi have været vante til."

„Det er forsildigt, March. Jeg kan aldrig føle saaledes for Dem eller nogen anden Mand, undtagen een, som De ønsker det. See, nu har jeg sikkert sagt nok og De vil ikke gjøre mig flere Spørgsmaale. Naar det er blevet mørkt, skal jeg eller Delawareren sætte Dem i Land; De skynder Dem da saa meget som muligt til Niobark Floden og det nærmeste Fort og sender Alt hvad De kan til vor Undsætning. Nu ere vi jo Venner, Hurry, og jeg kan stole paa Dem, ikke sandt?"

„Jo visseligt, Judith, skjøndt vort Venskab vilde have været endnu varmere, dersom De kunde see saaledes paa mig, som jeg seer paa Dem."

Judith nolede og en eller anden mægtig Bevægelse kæmpede inden i hende; men derpaa talte hun mere tydeligt, som om hun havde besluttet at overvinde enhver Svaghed og udføre sit Forsæt.

„I den nærmeste Post vil De finde en Kapitain ved Navn Warley," sagde hun, bleg som Døden og endog skjælvende, medens hun talte. „Han vil formodentligt ønske at anføre Troppen; men det vilde være mig saare kjært, om det blev en anden. Kan Kapitain Warley blive holdt tilbage, vil det glæde mig overordentligt!"

„Det er lettere sagt, end gjort, Judith; for disse Officierer gjøre omtrent hvad de lyste. Majoren befaler og Kapitainerne, Lieutenanterne og Fændrikkerne maa adlyde. Jeg kjender nok den Officier, De mener; det er en lystig Herre med et rødt Ansigt, og han drikker saa megen Madeira, at det kunde være nok til at drukne Mohawk Floden i, men taler alligevel godt for sig. Alle de unge Piger i Dalen beundre ham og Folk sige, at han beundrer alle de unge Piger. Jeg kan godt begribe, at De ikke kan lide ham, Judith, da han er saadan en Generalelsker, skjønt han endnu ikke er Generalofficier."

Judith svarede ikke, men hele hendes Legeme rystede og hendes Farve forandrede sig fra Ligblegt til Høirødt og fra Høirødt atter til Ligblegt.

„Ak, min stakkels Moder!" udbrød hun i Aanden, istedet forat sige det høit; „Vi ere ovenover Din Grav,

men Du veed kun lidet af, hvor meget Dine Lærdomme ere blevne glemte, Din Omhu ringeagtet, Din Kjærlighed tilsidesat!"

Ved dette Sting af Ormen, som aldrig dør, stod hun op og tilkjendegav Hurry, at hun ikke havde mere at meddele.

Sjette Kapitel.

Imidlertid var Hetty forbleven siddende i Forenden af Prammen, hvor hun stirrede sørgmodigt ned i det Vand, som gjemte Liget af hendes Moder samt af den Mand, som hun havde lært at anse for sin Fader. Tys stod tæt ved hende i blid Ro, men havde ingen Trøst at yde i Ord. Hendes Folks Sædvaner paabød Tilageholdenhed i saa Henseende og hendes Kjøns Fiendommelighed bragte hende til med Taalmodighed at oppebie det Øieblik, da hun kunde vise en trøstende Deeltagelse mere ved Handling, end ved Tale. Chingachgook holdt sig lidt afsides med alvorlig Tausbed og saae ud som en Krieger, men følte som et Menneske.

Judith nærmede sig sin Søster med en værdig og høiti-

delig Holdning, som hun ikke pleiede at have, og uagtet hendes skjønne Aasyn endnu bar Spor af Smerte, talte hun dog med Fasthed og uden Skjælven, da hun atter aabnede Læberne.

„Søster," sagde Judith venligt, „jeg har Meget at sige Dig; vi ville gaae i Kanoen og roe et Stykke bort fra Arken; to Forældreløses Hemmeligheder bør ikke høres af ethvert Øre."

„Men sikkert af deres Forældres, Judith. Lad Hurry lette Dræggot og seile bort med Arken; saa blive vi her ved Faders og Moders Grav og sige hvad vi have at sige."

„Fader!" gjentog Judith langsomt, idet Blodet for første Gang efter Skilsmissen fra March atter steg op i hendes Kinder; „Han var ikke vor Fader, Hetty! Det hørte vi af hans egen Mund og i hans Dødstime."

„Glæder Du Dig, Judith, ved at erfare at Du ingen Fader havde? Han har Ombu for os, han ernærede, klædte og elskede os; en Fader kunde ikke have gjort Mere. Jeg forstaaer ikke, hvorfor han ikke var vor Fader."

„Bryd Dig ikke derom, kjære Barn; men lader os gjøre som Du sagde. Det er maaskee bedst at blive her og lade Arken drive et lille Stykke bort. Gjør Du Kanoen istand, saa skal jeg meddele Hurry og Indianeren vore Ønsker."

Dette var snart og let gjort, idet Arken ved afmaalte Aarekast fjernedes et halvhundrede Favne fra Stedet, efter-

ladende Pigerne ligesom svævende i Luften ovenover de Dødes Hvilested; saa let flød det lille Fartøi, hvori de vare, og saa gjennemsigtigt var Elementet, hvoraf det bares.

„Thomas Hutters Død," begyndte Judith, efter at en kort Pause havde forberedt hendes Søster paa at høre hendes Meddelelser, „har forandret alle vore Udsigter, Hetty. Var han end ikke vor Fader, ere vi dog Søstre og maa føle som saadanne og leve sammen."

„Hvoraf veed jeg, Judith, at Du ikke vilde blive ligesaa glad ved at erfare, at jeg ikke er Din Søster, som Du er det ved at erfare, at Thomas Hutter, som Du kalder ham, ikke var Din Fader? Jeg er svagsindet og faa Mennesker synes om at have svagsindede Slægtninge, og desuden er jeg ikke smuk — i det mindste ikke saa smuk som Du — og Du ønsker Dig maaskee en smukkere Søster."

„Nei, nei, Hetty. Du og kun Du er min Søster, mit Hjerte og min Kjærlighed til Dig sige mig det; og Moder var min Moder og ogsaa derover er jeg glad og stolt; thi hun var en Moder til at være stolt af; men Fader var ikke Fader."

„Stille, Judith! Hans Aand er maaskee tæt ved os; det vilde bedrøve den at høre hans Børn tale saaledes og det ovenover hans egen Grav. Børn bør aldrig bedrøve deres Forældre, sagde Moder mig saa ofte, og især ikke, naar de ere døde."

„Stakkels Hetty! De ere lykkeligen befriede fra alle Sorger for vor Skyld. Intet, som jeg kan gjøre eller sige, vil nu forvolde Moder Sorg; det er i det mindste dog nogen Trøst! Og Intet, som Du kan gjøre eller sige, vil faae hende til at smile, saaledes som hun pleiede at smile ved Din gode Opførsel, medens hun levede."

„Det veed Du ikke, Judith. Aander kunne see og Moder seer ligesaa godt som enhver anden Aand. Hun sagde os stedse, at Gud saae Alt, hvad vi gjorde, og at vi ikke maatte gjøre Noget, som kunde fortørne ham, og nu, da hun har forladt os, bestræber jeg mig for ikke at gjøre Noget, som kunde mishage hende. Tænk, hvor hendes Aand vilde sørge og være bedrøvet, Judith, dersom den saae en af os begaae Noget, som ikke var Ret, og Aander kunne see, især de Forældres Aander, som ere bekymrede for deres Børn."

„Hetty, Hetty, Du veed ikke hvad Du siger!" mumlede Judith, næsten ligblaa af Bevægelse. „De Døde kunne ikke see og vide Intet af hvad der foregaaer her! Jeg vil ville ikke tale længere herom. Moders og Thomas Hutters Lig ligge sammen i Søen og vi ville haabe, at Begges Aander ere hos Gud. At vi, der ere Børn af den Ene af dem, blive paa Jorden, er vist, og det er nu nødvendigt at vide hvad vi skulle foretage os for Fremtiden."

„Om vi ogsaa ikke ere Thomas Hutters Børn, vil dog Ingen gjøre os Retten til hans Eiendomme stridig. Vi

have jo Kastellet, Arken, Kanonerne, Skovene og Søen ligesom medens han levede; hvad kan da forhindre os fra at blive her og tilbringe vort Liv paa den selvsamme Maade som forhen?"

„Nei, nei, stakkels Søster, det gaaer ikke længere an. To unge Piger vilde ikke være sikkre her, selv om det maatte mislykkes Huronerne at faae os i deres Magt. Endog Fader havde nok at gjøre med at holde Fred paa Søen og os vil det aldeles mislykkes. Vi maa forlade dette Sted, Hetty, og begive os til Kolonierne."

„Det gjør mig ondt, at Du er af de Tanker, Judith," svarede Hetty, idet hun lod Hovedet synke og saae tankefuldt ned med den Plet, hvor hendes Moders jordiske Levninger netop kunde sees. „Det gjør mig meget ondt at høre det. Jeg vilde hellere blive her, hvor jeg har tilbragt mit Liv, om jeg ogsaa ikke blev født her. Jeg kan ikke lide Kolonierne, de ere fulde af Laster og Lidenskaber, hvorimod Gud boer uforstyrret imellem disse Bjerge! Jeg elsker Træerne, Bjergene, Søen, Kilderne, kort sagt Alt, hvad hans Godhed har givet os, og det vilde berøve mig dybt at blive nødt til at forlade dem. Du er smuk og slet ikke svagsindet og Du faaer nok en Mand og jeg en Broder, der kan sørge for os, dersom Fruentimmer ikke kunne sørge for sig selv paa et Sted som dette."

„Ja, dersom det kunde skee, Hetty, da kunde jeg i Sandhed nu blive tusinde Gange lykkeligere i disse Skove,

end i Kolonierne! Engang følte jeg ikke saaledes, men nu gjør jeg det. Men hvilken Mand skulde forvandle dette skjønne Sted til en saadan Edens Have for os."

„Harry March elsker Dig, Søster," svarede den stakkels Hetty, idet hun sig selv uafvidende pillede Barken af Kanoen medens hun talte. „Jeg er vis paa, at han med Glæde vilde blive Din Mand og en kraftigere Yngling findes der ikke i hele Landet."

„Harry March og jeg forstaae hinanden og det er ikke værdt at tale mere om ham. Der gives Een — dog det er det samme. Det staaer Altsammen i Forsynets Haand og vi maa skynde os med at tage en Beslutning om vor Levemaade for Fremtiden. Blive her, det vil sige blive her alene, kunne vi ikke og maaskee vil der aldrig tilbyde sig en Leilighed til at blive her paa den Maade, Du tænker Dig. Det er derhos paa Tiden, Hetty, at vi indhente Efterretninger om vore Slægtninge og vor Familie. Det er ikke sandsynligt, at vi ganske ere uden Slægtninge, og de ville maaskee blive glade ved at see os. Den gamle Kiste er nu vor Eiendom og vi have Ret til at undersøge Alt, hvad den indeholder. Meder var saa forskjellig fra Thomas Hutter, at jeg nu, da jeg veed, at vi ikke ere hans Børn, brænder af Længsel efter at faae at vide hvis Børn vi kunne være. Der findes Papirer i Kisten, det er jeg vis paa, og disse Papirer kunne maaskee sige os Alt om vore Forældre og naturlige Venner."

„Ja det maa Du bedst vide, Judith; thi Du er forstandigere, end de Fleste, som Moder altid sagde, og jeg er kun svagsindet. Nu, da Fader og Moder ere døde, bryder jeg mig ikke om andre Slægtninge, end Dig, og troer ikke, at jeg kunde elske dem, jeg aldrig har seet, saaledes som jeg burde. Naar Du ikke vil gifte Dig med Hurry, indseer jeg ikke, hvem Du kunde vælge Dig til Mand, og da frygter jeg, at vi maa forlade Sven."

„Hvad synes Du om Vildtskytten, Hetty?" spurgte Judith, boiende sig forover ligesom sin enfoldige Søster og søgende at skjule sin Forlegenhed paa lignende Maade. „Vilde han ikke være en Sveger efter Dit Sind?"

„Vildtskytten?" gjentog Hetty med uforstilt Forundring; „Men, Judith, Vildtskytten er ikke det mindste smuk og passer sig slet ikke for en Pige som Du!"

„Han seer ikke saa ilde ud, Hetty, og hos en Mand har Skjønhed ikke stort at betyde"

„Mener Du det, Judith? Jeg veed nok, at Skjønhed ikke har stort at betyde hverken hos Mand eller Qvinde i Guds Øine; thi Moder har ofte sagt mig det, naar hun troede, at jeg var bedrøvet, fordi jeg ikke var saa smuk som Du, skjønt hun ikke havde behøvet at være urolig derfor, da jeg aldrig har været misundelig paa Dig, Søster, i nogen Henseende; men sagde mig det, gjorde hun; og dog er Skjønhed meget behagelig for Øiet hos Begge. Dersom jeg var et Mandfolk, troer jeg, at jeg vilde hige

langt mere efter at see godt ud, end jeg gjør som Pige. En smuk Mand er et langt behageligere Syn, end et smukt Fruentimmer."

„Arme Barn, Du veed ikke hvad Du siger eller mener! Hos vort Kjøn er Skjønhed Noget, men hos Manden siger den kun lidet. Vel bør en Mand være høi, men Andre ere høie, ligesaa vel som Harry; og rask — jeg troer at kjende dem, der ere raskere; og stærk — nu vel, han har ikke al Verdens Styrke; og modig — jeg er vis paa at kunne nævne en Yngling, der er modigere!"

„Det er besynderligt, Judith. Jeg troer ikke, at Jorden kan opvise en smukkere, stærkere, raskere eller modigere Mand end Harry Hurry; Jeg er vis paa aldrig at have seet hans Lige i saa Henseende."

„Godt, godt, Hetty! tal ikke mere herom. Jeg kan ikke lide at høre Dig tale saaledes. Det passer sig ikke for Din Ustyld, Din Sanddruhed og varme, hjertelige Oprigtighed. Lad Harry March gaae. Han forlader os i Aften og jeg beklager kun, at han er bleven saa længe og til saa liden Nytte."

„Ak, Judith, det har jeg længe været bange for, og dog haabede jeg saa inderligt, at han skulde blive min Sveger!"

„Bryd Dig nu ikke om det; lader os tale om vor stakkels Moder og Thomas Hutter."

„Saa tal venligt, Søster, thi Du kan ikke være gan-

ske vis paa, at Aanderne jo baade kunne see og høre. Vor Fader ikke vor Fader, var han dog god imod os, og gav os Føde og Huusly. Vi kunne ikke sætte en Steen over deres Grave her i Vandet for at fortælle Folk Alt dette, derfor bør vi sige det med vor Tunge."

„Det vil være dem temmelig ligegyldigt, Pige. Det er en stor Trøst at vide, Hetty, at om Moder ogsaa i sin Ungdom har begaaet en eller anden stor Feil, har hun oprigtig angret den medens hun levede; hendes Synder ere uden Tvivl blevne hende tilgivne."

„Det er ikke rigtigt, Judith, at Børn tale om deres Forælderes Synder. Vi gjørde bedre i at tale om vore egne."

„Tale om Dine Synder, Hetty! Har nogensinde en jordisk Skabning været uden Synd, da er det Dig! Gid jeg kunde sige eller tænke det samme om mig selv; dog vi faae at see. Ingen veed hvilke Forandringer Kjærligheden til en god Mand kan frembringe i en Qvindes Hjerte. Jeg troer ikke, Barn, at jeg nu holder saa meget af Stads som jeg gjorde før."

„Det vilde være synd igt, Judith, om Du kunde tænke paa Klæder ved Dine Forælderes Grave! Vi ville aldrig forlade dette Sted, dersom Du saa synes, og lade Hurry gaae hvor han lyster."

„Jeg er villig nok til at samtykke i det Sidste, men kan ikke svare paa det Første. Vi maa for Fremtiden leve

som det sommer sig anstændige unge Fruentimmer, og kunne ikke blive her og være til Spot for alle de raa og kaadmundede Jægere og Snarefættere, der muligen komme her til Søen. Lad Hurry gaae sin Kaas og faaer jeg først Leilighed til at see Vildtskytten, skal vor Fremtid snart være afgjort. Kom, Pige; Solen er gaaen ned og Arken driver bort fra os; lader os roe hen til Prammen og holde Raad med vore Venner. I Aften vil jeg ransage Kisten og i Morgen skal jeg bestemme hvad vi have at gjøre. Hvad Huronerne angaaer, da kunne vi nu, eftersom vi uden Frygt for Thomas Hutter kunne benytte vore Varer, kjøbe os fri for dem. Lad mig først faae Vildtskytten ud af deres Hænder, saa skal en eneste Time bringe Alt paa det Rene."

Judith talte med Bestemthed og Myndighed, en Vane, hun længe havde brugt med sin svagsindede Søster. Men uagtet hun saaledes ved Hjælp af sit Væsen og større Herredømme over Sproget vleiede at faae sin Villie, standsede Hetty dog undertiden hendes heftige Følelser og overilede Handlinger ved Hjælp af hine simple, moralske Sandheder, som vare saa dybt nedfæstede i alle hendes Tanker og Følelser og skinnede igjennem dem med en mild og skjøn Glands, der udbredte et Slags hellig Glorie over saa Meget af det, hun sagde og gjorde. Ved den nærværende Leilighed viste denne gavnlige Overlegenhed hos Pigen med den svage Forstand over hende, der var udstyret med Evner, som under andre

Forhold kunde være blevne glimrende og beundrede, sig paa sin sædvanlige simple og alvorlige Maade.

„Du glemmer, Judith, det, som bragte os herhid," sagde hun bebreidende. „Dette er Moders Grav og vi have nyligt lagt Faders Lig ved hendes Side. Vi have gjort Uret i at tale saa meget om os selv paa et saadant Sted og bør nu bede Gud tilgive os og lære os, hvorhen vi skulle gaae og hvad vi skulle gjøre."

Judith lagde uvilkaarligt Aaren fra sig, medens Hetty sank paa Knæ og tabte sig i sine fromme, men enfoldige Bønner. Hendes Søster bad ikke. Dette havde hun længe ophørt at gjøre umiddelbart, skjønt sjælelige Qvaler ofte fravristede hende stiltiende og hastige Opfordringer til Kjærlighedens store Kilde om Bistand, om end ikke om et andet Sind. Men hun kunde dog aldrig see Hetty knæle, uden at ømme Erindringer og en dyb Anger over hendes eget Hjertes Forstokkethed paatrængte sig hende. Saaledes havde hun selv gjort i sin Barndom og lige til den Tid, da hun i en ubeldig Time besøgte Ferierne, og i saadanne Øieblikke vilde hun med Glæde have givet hele Verdener for at have kunnet ombytte sine nærværende Fornemmelser med den tillidsfulde Tro, de rene Længsler og det blide Haab, som skinnede igjennem ethvert Træk, enhver Bevægelse hos hendes i andre Henseender mindre begunstigede Søster. Dog det Eneste, hun kunde gjøre, bestod i at lade Hovedet synke ned paa

Bryſtet og i ſit Ydre antage noget af den Andagt, hvori hendes trodſige Aand vægrede ſig ved at deeltage

Da Hetty reiſte ſig, ſtraalede hendes Aaſyn af en Reenhed, ſom gjorde et altid behageligt Anſigt formeligt ſmukt. Hendes Sjæl havde Fred og hendes Samvittighed frikjendte hende for Pligtforſømmelſe.

„Nu kan Du gaae, hvis Du vil, Judith," ſagde hun; „Gud bar været god imod mig og taget en Byrde fra mit Hjerte. Moder havde, ſom hun pleiede at fortælle mig, mange ſaadanne Byrder og tog dem altid bort paa denne Maade. Det er den eneſte Maade, Søſter, hvorpaa ſaadanne Ting kunne ſkee. Man kan løfte en Steen eller en Bjelke med ſin Haand, men Hjertet maa lettes ved Bøn. Jeg troer ikke, at Du beder ſaa ofte, ſom Du pleiede, da Du var yngre, Judith?"

„Det er det ſamme, det er det ſamme, Barn," ſvarede Judith forſtemt, „det gjør Intet til Sagen nu. Moder er borte og Thomas Hutter er borte og den Tid er kommen, da vi ſelv maa tænke og handle."

Medens Kaneen bevægede ſig langſomt bort fra Stedet ved det ſagte Tryk af den ældre Søſters Aare, ſad den yngre og grublede ſom hun var vant, naar hendes Aand forvirredes af en Tanke, der var høiere og vanſkeligere at fatte end ſædvanligt.

„Jeg veed ikke hvad Du forſtaaer ved Fremtiden, Judith," bemærkede hun omſider pludſeligt. „Moder pleied

at kalde Himlen Fremtiden, men Du synes at troe, at det betyder næste Uge eller i Morgen!"

„Den betyder begge Dele, kjære Søster, Alt det, der skal komme baade i denne og i den anden Verden. Det er et høitideligt Ord, Hetty, og meest, frygter jeg, for dem, som tanke mindst paa det. Moders Fremtid er Evigheden; vor kan endnu betyde det, der skal skee, medens vi leve i denne Verden — men er det ikke en Kano, som i dette Øieblik glider bag ved Kastellet? — Her, mere i Retning af Pynten, mener jeg; nu er den skjult, men jeg saae den ganske bestemt liste sig bag ved Palisaderne."

„Jeg har seet den i nogen Tid," svarede Hetty roligt; thi Indianerne indgjode hende ikke nogen stor Skræk, „men jeg fandt det ikke rigtigt at tale om saadanne Ting ved Moders Grav. Kanoen kom fra Leiren, Judith, og blev roet af en enkelt Mand, der syntes at være Vildtskytten og ingen Irokeser."

„Vildtskytten!" svarede Judith med sin medfødte Hæftighed. „Det kan ikke være muligt; Vildtskytten er fangen og jeg har tænkt paa Midler til at forskaffe ham Friheden. Hvorfor troede Du at det var Vildtskytten, Barn?"

„See nu selv, Søster; der kommer Kanoen i Sigte paa denne Side af Huset."

Den lette Baad var ganske rigtigt kommen forbi Bygningen og nærmede sig nu stadigt Arken, hvor de Personer, som vare ombord i denne, forsamlede sig i Forenden

for at modtage deres Gjest. Et eneste Øiekast var nok til at overtyde Judith om, at hendes Søster havde Ret og at Vildtskytten var alene i Kanoen. Han nærmede sig imidlertid saa langsomt og roligt, at det opfyldte hende med Forundring; thi en Mand, der var undkommen fra sine Fjender enten ved List eller Magt, vilde ikke kunne bevæge sig med den Stadighed og Besindighed, hvormed hans Aare kløvede Vandet. Imidlertid var Dagen ved at forsvinde og Gjenstandene forenede sig allerede dunkelt inde under Land. Men midt paa Søen dvælede Lyset endnu og udbredte en Glands, der havde en svag Lighed med de varme Tinter i Solens Nedgang i Østindien eller Grækenland, over den nærmeste Skueplads for de nærværende Begivenheder, der var mindre beskygget, end den større Deel af Vandfladen, da den laae paa dennes bredeste Sted. Bjelkerne i Huset og Arken havde et Slags med det tiltagende Mørke blandet Purpurskjær og Barken paa Pigernes Baad tabte sin Tydelighed i rigere, men blødere Farver, end de den viste i det klare Sollys. Da de to Kanoer nærmede sig hinanden — thi Judith og hendes Søster havde brugt deres Aarer, for at afskjære den uventede Gjest forend han naaede Arken — fik endog Vildskyttens solbrændte Ansigt et lysere Udseende end sædvanligt ved de yndige Straaler, der syntes at danse i Atmosphæren. Judith troede, at Glæden over at møde hende havde en vis Deel i dette usædvanlige og behagelige Udtryk. Hun vidste ikke, at hendes egen Skjønhed tog sig fordeelagtigere

ud end ellers af den samme naturlige Grund, og hun var ligeledes uvidende om, hvad der vilde have voldt hende saa megen Glæde at have erfaret, at den unge Mand virkeligt, da hun kom nærmere, fandt hende at være den elskeligste Skabning af hendes Kjøn, hans Øine nogensinde havde hvilet paa.

„Velkommen, velkommen, Vildtskytte;“ udbrød den unge Pige, idet Kanoerne glede ved Siden af hinanden og Aarerne ophørte at bevæge sig; „vi have havt en sørgelig, en frygtelig Dag, men Deres Tilbagekomst er i det mindste een Ulykke mindre. Ere Huronerne blevne menneskelige og have ladet Dem gaae, eller er De undsluppen fra disse Uslinger ved Deres eget Mod og Snildhed?“

„Ingen af Delene, Judith, ingen af Delene. Mingoerne ere endnu Mingoer og ville leve og dø som Mingoer; det er ikke rimeligt, at deres Natur nogensinde vil undergaae nogen stor Forbedring. Nu, de have deres Gaver og vi vore, Judith, og det passer sig ikke synderligt for nogen af os at tale ilde om det, Herren har skabt, skjønt det sandt at sige er en haard Prøve at tænke eller tale godt om disse Landstrygere. Hvad det angaaer at overliste dem, saa kunde det være skeet og skete ogsaa ved Slangen hist henne og mig, da vi vare ude paa Sporet af Ørs —“ her standsede Jægeren for at le paa sin eiendommelige tause Maade — „men det er ingen let Sag at narre den, der engang er bleven narret. Selv Hjortekalvene lære Jægernes List at kjende førend den første Jagttid er forbi, og en Indianer,

hvis Øine engang ere blevne aabne ved et Puds, lukker dem aldrig mere paa det selvsamme Sted. Jeg har nok kjendt Hvide, som have gjort det, men aldrig nogen Rødhud. Det, de lære, kommer ved Erfaring og ikke af Bøger, og af alle Skolemestre giver Erfaringen de Lærdomme, som blive længst huskede."

„Alt dette er sandt; men naar De ikke er flygtet fra de Vilde, hvorledes er De da kommen herhid?"

„Det er et naturligt og tydeligt Spørgsmaal. De er vidunderligt smuk i Aften, Judith, eller vilde Rose, som Slangen kalder Dem, og jeg kan ligesaa gjerne sige det, da jeg mener det. De kan med god Grund kalde disse Mingoer Vilde; thi de baade tænke som Vilde og ville handle som Vilde, naar de faae Leilighed dertil. Deres Tab her i Skjærmydslen gnaver dem i Hjertet og de ere rede til at hevne det paa enhver Skabning af engelsk Blod, som falder i deres Hænder, og for den Sags Skyld tror jeg heller ikke, at de vilde tage i Betænkning at søge Fyldestgjørelse hos en Hollænder."

„De have dræbt Fader; det burde have tilfredsstillet deres syndige Begjerlighed efter Blod," sagde Hetty bebreidende.

„Jeg veed det, Pige, jeg kjender den hele Historie, deels af det, jeg saae fra Land, siden de havde ført mig hen til Pynten, og deels af deres Trudsler imod mig og deres øvrige Ytringer. Nu, Livet er i bedste Fald usik-

fert og det er hos os Alle afhængigt af Aandedrættet gjennem vore Næsebeer fra den ene Dag til den anden. Har De mistet en trofast Ven, som jeg ikke tvivler paa er Tilfældet, saa kan Himlen skaffe Dem ny i hans Sted, og eftersom vort Bekjendtskab er begyndt paa denne usædvanlige Maade, vil jeg anse det for et Vink om, at det skal udgjøre en Deel af min Pligt i Fremtiden, dersom Leiligheden dertil maatte vise sig, at sørge for, at De ikke komme til at lide Mangel paa Vildt i Wigwamen. Jeg kan ikke bringe de Døde tillive igjen, men i at ernære de Levende kunne kun Faa paa denne Side af Grændsen overgaae mig, skjøndt jeg kun siger det af Medlidenhed og for at trøste og paa ingen Maade for at prale."

„Vi forstaae Dem, Vildtskytte," svarede Judith hastigt, „og optage Alt, hvad der kommer fra Deres Læber, saaledes som det er meent, i Godhed og Venskab. Himlen give, at alle Mænd havde ligesaa sanddru Tunger og ligesaa ærlige Hjerter!"

„I saa Henseende ere Mændene rigtignok forskjellige, Judith. Jeg har kjendt dem, som man ikke kunde troe længere, end man kunde see dem, og atter Andre, paa hvis Ord man, naar det oversendtes med et lille Stykke Wampum, maaskee kunde stole ligesaa trygt, som om hele Sagen blev afgjort for Øns egne Øine. Ja, Judith, De har aldrig sagt et sandere Ord, end da De sagde, at nogle Mænd vare at stole paa, og andre ikke."

„De er et ubegribeligt Væsen, Vildtskytte," svarede Pigen, ikke lidet forvirret ved den barnlige Enfoldighed i Charakteren, som Jægeren saa ofte robede, en Enfoldighed, der var saa paafaldende, at den hyppigt syntes at sætte ham næsten i Klasse med den stakkels Hetty, hvis Aandssvaghed dog stedse opvoiedes ved den skjønne moralske Sandhed, som skinnede gjennem Alt det, som denne ulykkelige Pige sagde og gjorde. „De er et hvist ubegribeligt Menneske og jeg veed tidt ikke, hvorledes jeg skal forstaae Dem. Dog lige meget i dette Øieblik; De har glemt at fortælle os, hvorledes det er gaaet til, at De er her."

„Jeg! Aa, det er ikke slet saa ubegribeligt som jeg selv, Judith. Jeg er her med Orlov."

„Orlov! Det Ord har en Betydning blandt Soldaterne, som jeg kjender; men jeg veed ikke hvad det vil sige, naar det bruges af en Fange."

„Det betyder det selv samme. De har ganske Ret; Soldaterne bruge det og netop paa samme Maade som jeg. Orlov vil sige, at en Mand har Tilladelse til at forlade en Leir, eller en Garnison for en vis, bestemt Tid, efter hvis Udløb han skal komme tilbage og tage sit Gevær paa Nakken igjen, eller underkaste sig Piinslerne, alt eftersom han er Soldat eller Krigsfange. Da jeg nu er det Sidste, maa jeg ogsaa finde mig i en Fanges Skjebne."

„Have Huronerne da tilladt Dem at forlade dem paa denne Maade uden Vagt eller Bevogtning?"

"Ja ganske vist; jeg kunde ikke være kommen paa nogen anden Maade, undtagen ved et dristigt Overfald eller ved Hjælp af List."

"Hvilken Borgen have de da for, at De vil vende tilbage?"

"Mit Ord," svarede Jægeren ligefremt. "Ja, jeg tilstaaer, at jeg gav dem det, og de vilde have været nogle store Tosser, dersom de havde ladet mig gaae uden det! Ja, i det Tilfælde vilde jeg ikke have været nødt til at vende tilbage og underkaste mig de Djævelskaber, deres Raseri kan opfinde, men kunde have taget min Riffel paa Nakken og skyndt mig tilbage til Delawarernes Landsbyer. Men Judith, de vidste dette ligesaa godt, som De og jeg, og vilde ligesaa lidet have ladet mig gaae uden et Løfte om at vende tilbage, som de vilde lade Ulvene kradse deres Forfædres Been op."

"Er det da virkeligt Deres Alvor at begaae en saa overordentligt letsindig og Dem selv tilintetgjørende Handling?"

"Hvad?"

"Jeg spørger, om det er muligt, at De agter atter at give Dem i saa ubarmhjertige Fjenders Vold ved at holde Deres Ord?"

Vildtskytten betragtede et Øieblik sin smukke Overgerinde med alvorligt Misbag. Dernaa forandredes Udtrykket i hans ærlige, troskyldige Ansigt pludseligt, idet det

ligesom opklaredes af en hurtig Tanke, hvorefter han lo paa sin sædvanlige Maade.

„Jeg forstod Dem ikke strax, Judith; nei jeg gjorde ikke. De troer, at Chingachgook og Harry Hurry ikke ville tillade det, men jeg seer, at De endnu ikke kjender Menneskene rigtigt. Delawareren vilde mindst af Alle modsætte sig det, han veed er en Pligt, og March ænser ikke noget levende Væsen, undtagen sig selv, nok til at spilde mange Ord paa en saadan Gjenstand. Og om han ogsaa gjorde det, vilde det dog ikke gjøre stort til Sagen; men det gjør han ikke; thi han tænker mere paa sin Fordeel, end selv paa sit eget Ord. Mine eller Deres eller noget andet Menneskes Lyster bekymre ham ikke, Judith. Vær aldeles ikke urolig derfor, Pige; jeg faaer nok Tilladelse til at vende tilbage ifølge min Orlov og skulde der opstaae Vanskeligheder, saa er jeg ikke bleven opdraget og oplært i Skovene uden at vide, hvorledes jeg skal overvinde dem."

Judith taug i nogen Tid. Alle hendes Følelser som Qvinde og det som en Qvinde, der for første Gang i sit Liv begyndte at give efter for den Følelse, der har saa stor Indflydelse paa hendes Kjøns Lykke eller Elendighed, overtes ved den grusomme Skjebne, som hun troede Vildskytten paadrog sig selv, medens den Sands for det Rette, som Gud har nedlagt i ethvert menneskeligt Bryst, bød hende at beundre en saa uovervindelig og fordringsfri Ri-

delighed, som den Anden saa uvilkaarligt aabenbarede. Indvendinger, følte hun, vilde være unyttige og heller ikke var hun i dette Øieblik tilbøielig til at svække den Værdighed og Høihed i Grundsætninger, der vare saa paafaldende i Jægerens Hensigter, ved at forsøge paa at bringe ham til at vakle i sit Forsæt. Hun bestræbte sig for at haabe, at der endnu kunde indtræffe Noget, som vilde afværge Nødvendigheden af denne Selvopoffrelse, og derpaa erkyndigede hun sig om de nærmere Omstændigheder for at indrette sin Adfærd efter sit Kjendskab til Forholdene.

„Naar er Deres Orlov ude, Vildtskytte?" spurgte hun, medens begge Kanoer stevnede mod Arken og bevægede sig gjennem Vandet med en neppe mærkelig Anstrengelse af Aarerne.

„I Morgen Middag — ikke en Minut før, og De kan være vis paa, Judith, at jeg ikke vil forlade hvad jeg kalder et christeligt Selskab for at overlevere mig til disse Landstrygere et Øieblik tidligere, end det er uundgaaeligt nødvendigt De begynde at frygte for et Besøg fra Fjenderne og ville ikke forlænge Tiden det allerringeste og det er en afgjort Sag imellem os, at deriem mit Ærinde skulde mislykkes mig, ville Piinslerne begynde, naar Solen er ved at gaae ned, paa det at de kunne tiltræde deres Hjemreise, naar det er blevet mørkt."

Dette sagdes hoitideligt, som om Tanken om det, der anteges at vente ham, virkeligt tyngede paa Fangens Sjæl,

og dog tillige saa ligefremt og saa frit for enhver Pralen med Lidelser, at det snarere maatte afvise end fremkalde aabenbare Yttringer af Deeltagelse.

„Ere de opsatte paa at hevne deres Tab?“ spurgte Judith mat, idet hendes egen hoie Aand gav efter for den Andens rolige, men værdige Reenhed i Foriættet.

„Aldeles, dersom jeg kan bedomme indianske Tilboieligheder efter Kjendetegnene. Imidlertid antager jeg, at de troe, at jeg ingen Mistanke har om deres Planer; men den, som har levet saa længe imellem Mennesker med rødhudede Gaver, vil ligesaa vanskeligt tage Feil af indianske Folelser, som en egte Jæger tabe sit Spor eller en trofast Hund Færten. Min egen Anskuelse er i hoi Grad imod min Redning; thi jeg seer, at Qvinderne ere meget opbragte i Anledning af Tys, skjondt jeg maaskee ikke burde sige det, eftersom jeg havde betydelig Deel i Pigens Bortførelse. Derhos skete der et gruiomt Mord i deres Leir i Nat og den Kugle kunde ligesaa godt have ramt mit eget Bryst. Dog komme hvad der vil, Slangen og hans Hustru ere frelste og det er dog een Glæde.“

„O, Bildtskytte, de ville nok betænke sig, eftersom de have givet Dem Tid til i Morgen Middag til at tage Deres Beslutning.“

„Det troer jeg ikke, Judith; nei, det troer jeg ikke. En Indianer er en Indianer, og det er temmelig haabløst at troe at kunne bringe ham fra et Spor, naar han først

bar fundet det og forfølger det med Næsen i Luften. Delawarerne ere nu en halvt christnet Stamme — ikke fordi jeg troer, at det Slags Christne ere stort bedre, end heelblods Vantroende — men ikke destemindre have deg Regle af dem Godt af Alt det, som en saadan halv Christendom kan forskaffe et Menneske, og alligevel hænger Hevngjerrigheden saa fast ved deres Hjerter, som de vilde Slyngeplanter her ved Træet! Desuden fældede jeg en af deres bedste og kjekkeste Krigere, sige de, og det er for meget at vente, at de, efter at have fanget den Mand, som udøvede denne Gjerning, paa det selv samme Stroiftog, paa hvilket den skete, ikke skulde bryde sig videre om den Sag. Var der gaaet en Maaneds Tid, eller saa, vilde deres Hidsighed maaskee have lagt sig og vi kunde have mødtes paa en fredeligere Maade; men nu er det, som det er. Dog dette er kun at tale om mig og mine Anliggender, Judith, da deg De har udstaaet meget og maaskee kunde have Lyst til at raadføre Dem lidt med en Ven angaaende Dem selv. Er den gamle Mand bleven lagt i Vandet der, hvor jeg skulde tree hans Lig gjerne gad hvile?"

„Ja, Vildtskytte," svarede Judith nevne hurtigt. „Den Pligt er nyligt bleven opfyldt. De har Ret i, at jeg ønsker at raadføre mig med en Ven, og denne Ven er De. Harry Hurry er i Begreb med at forlade os; naar han er borte og vore Følelser i Anledning af denne beklagelige Handling ere blevne lidt roligere, haaber jeg, at

De vil skjenke mig en Time alene. Hetty og jeg vide ikke hvad vi skulle gjøre."

„Det er ganske naturligt, da Alt er kommet saa pludseligt og frygteligt. Men der er Arken; vi ville tale nærmere herom ved en bedre Leilighed."

Syvende Kapitel.

Mødet imellem Vildtskytten og hans Venner i Arken var alvorligt og bekymret. I Særdelesbed læste de to Indianere i hans Væsen, at han ikke var nogen beldig Flygtning, og nogle faa betydningsfulde Ord lede dem fatte Beskaffenheden af det, som deres Ven havde faldt sin „Ordre." Chingachgook var strax bleven tankefuld, medens Uncas, som sædvanligt, ikke vidste nogen bedre Maade at yttre sin Deeltagelse paa, end ved de smaa Opmærksomheder, som betegne Qvindens kjærlige Væsen

Efter nogle faa Minuters Forløb var der imidlertid lagt et Slags almindelig Plan for Nattens Foretagender og for en uindviet Jagttagers Øine vilde Ingene have synes at gaae deres vante Gang. Det begyndte nu at blive mørkt og man besluttede at ree Arken op til Kastellet og

fortoie den i dens sædvanlige Leie. Denne Beslutning toges paa en vis Maade paa Grund af den Omstændighed, at samtlige Kanoer nu atter vare i deres retmæssige Eieres Besiddelse; men især paa Grund af den Trygbed, Vildtskytten's Forestillinger frembragte. Han bavde undersøgt Tingenes Tilstand iblandt Huronerne og var overbeviist om, at de ikke vovede paa yderligere Fjendtligheder i Løbet af Natten, da det Tab, de bavde lidt, bavde betaget dem Lysten til flere Anstrengelser for Øieblikket. Derpaa bavde ban et Forslag at gjøre — Gjenstanden for hans Besøg, og anteges dette, vilde Krigen øieblikkeligt være forbi mellem begge Parter, og Huronerne vilde sandsynligviis ikke forstyrre Udfaldet af en Plan, som aabenbart var deres Høvdinger saa magtpaaliggende, ved at skride til Voldsomheder forend deres Sendebuds Tilbagekomst.

Saasnart Arken var beborigt fortøiet, beskjæftigede de forskjellige Medlemmer af Selskabet sig hver paa sin eiendommelige Maade; thi overilede Raadslagninger eller Beslutninger udmærkede ligesaa lidet de hvide Grændseboeres som deres røde Naboers Fremgangsmaade. Fruentimmerne gave sig færd med at tillave Aftensmaaltidet, tause og nedslaaede, men dog stedse opmærksomme for Naturens første Krav.

Hurry begyndte at istandsætte sine Mokassiner ved Skinnet af det blussende Favneskytte; Chingachgook satte sig i morke Tanker og Vildtskytten gav sig til paa en Maade,

der var ligesaa fri for et paataget Varsin som for Bekym-ring, at undersøge Hutters allerede tidligere omtalte Riffel „Hjertefælder," der siden blev saa berømt i den Persons Hænder, som nu prøvede dens Fortjenester. Geværet var lidt længere end sædvanligt og hidrørte aabenbart fra en mere end almindelig Bøssemagers Værksted. Det havde nogle faa Selvzirater, skjøndt det i det Hele taget vilde være blevet anseet for en simpel Bøsse af de fleste Grænd-seboere, da dets Hovedfortjenester bestode i Nøiagtigheden af dets Boring, den fuldkomne Udførelse af alle Enkelthe-der og Jernets Fortræffelighed. Jægeren lagde flere Gange Kolben til Skulderen og saae ud ad Løbet og ligesaa ofte bøiede han sit Legeme og løftede langsomt Geværet i Vei-ret, som om han vilde tage Sigte paa en Hjort, for at prøve dets Vægt og forvisse sig om, hvorvidt det var skik-ket til hurtige og sikkre Skud. Alt dette gjordes kun ved Hjælp af Hurrys Fakkel, men med et Alvor og en Tankefuld-hed, der vilde have vært enhver Tilskuer, som havde kjendt Mandens sande Stilling.

„Det er et herligt Gevær, Hurry!" udbrød Vildtskyt-ten omsider. „Og man kunde næsten synes, at det er Skade, at det er faldet i Fruentimmerhænder. Jægerne have fortalt mig om dets Bedrifter og efter Alt det, jeg har hørt, vilde jeg anse det for den visse Død i erfarne Hænder. Hør engang, hvor denne Laas smækker — en Ulvefar har ingen saa hastig Fjer; Hane og Pande snakke

sammen ligesom to Syngemestere, der opføre en Psalme ved en Gudstjeneste. Jeg har aldrig seet en saa egte Bering, Hurry, det er vist."

„Ja, gamle Tom pleiede at rose Bossen, skjønt han ikke var Mand for at forstaae sig paa den sande Natur af noget Skydegevær i Gjerningen," svarede March, idet han stak Ladderrisperne gjennem Mokkasinen med en Skeftikkers Koldblodighed. „Han var ingen Skytte, dette maa vi Alle indrømme; men han havde sine gode Egenskaber ligesaa vel som sine slette. Jeg har havt Haab om, at Judith vilde falde paa at forære mig Hjortefælder."

„Ingen kan sige, hvad unge Fruertimmer kunne finde paa, det er en Sandhed, Hurry; og jeg tænker, at Du kan være ligesaa nær til at eie Riflen som en Anden. Men naar Ting ere Fuldkommenheden saa nær, er det Skade, at de ikke ganske naae den."

„Hvad vil Du sige med det? Vilde det Gevær ikke tage sig ligesaa godt ud paa min, som paa nogen anden Mands Skulder?"

„Hvad Udseendet angaaer har jeg Intet at sige. I ere Begge smukke og vilde gjøre hvad man kalder et smukt Par. Men det, som det kommer an paa, er Brugen. Der vilde falde flere Dyr i een Dag for det Gevær i visse Folks Hænder, end der vilde falde for det i en Uge i Dine, Hurry! Jeg har seet Dig skyde — husker Du Bukken forleden Dag?"

„Den Buk var brunstig og hvem vil vel fælde brunstigt Vildt? Jeg vilde kun prøve paa at gjøre Dyret bange og Du vil dog vel tilstaae, at det blev forskrækket nok?"

„Godt, godt, lad saa være. Men det er et herligt Gevær og vilde gjøre en fast Haand og et hurtigt Øie til Skovenes Konge."

„Saa behold det, Vildtskytte, og bliv Skovenes Konge," sagde Judith indstændigt, som havde hørt Samtalen og hvis Øie aldrig var borte fra Jægerens ærlige Ansigt, „det kan ikke være i bedre Hænder, end det er i dette Øieblik, og der haaber jeg det vil forblive i halv hundrede Aar!"

„Det kan ikke være Deres Alvor Judith!" udbrød Vildtskytten, der var saa overrasket, at han robede en større Bevægelse, end han pleiede ved sædvanlige Leiligheder. „En saadan Gave vil det anstaae en virkelig Konge at gjøre, ja, og en virkelig Konge at modtage."

„Jeg har aldrig talt alvorligere i mit Liv, Vildtskytte, og mener det ligesaa oprigtigt med mit Ønske, som med min Gave"

„Godt, Pige, godt; vi skulle tales ved herom Du maa ikke være nedslaaet, Hurra, for Judith er et klogt ungt Fruentimmer med en hurtig Forstand og veed, at hendes Faders Riffels Ære er sikkrere i mine Hænder, end den vilde være i Dine, og derfor maa Du ikke være

nedslaaet. I andre Henseender og som ere mere efter Dit Sind vil Du see, at hun vil give Dig Fortrinet."

Hurry brummede misfornøiet; men han var altfor opsat paa at forlade Øen og træffe sine Foranstaltninger til at skilde sine Ord paa en saadan Gjenstand. Kort efter var Aftensmaaltidet færdigt; det fortæredes i Taushed saaledes som de pleie, som kun betragte Bordet som et Sted for dyrisk Vedergvægelse. Men ved denne Leilighed bidrøge ogsaa Bekymring og Tankefuldhed deres Deel til det almindelige Ønske ikke at tale; thi Vildtskytten gjorde saa langt fra en Undtagelse fra Sædvanerne hos Folk af hans Klasse, at han ikke ønskede at holde Samtaler ved saadanne Leiligheder, men ligesaa ofte frembragte et lignende Ønske blandt sine Omgivelser.

Maaltidet var endt og da de beskedne Tilberedelser vare tagne bort, forsamlede hele Selskabet sig paa Platformen for af Vildtskytten at modtage den forventede Underretning om Henskjæten med hans Besøg. Det havde været klart, at han intet Hastverk havde med at ytre sig, men Judiths Følelser vilde nu ikke længere tilstede noget Ophold. Stole hentedes fra Arken og Huset og alle Sex satte sig i en Kreds tæt ved Døren, iagttagende hinandens Ansigtstræk som de bedst kunde ved det svageste Lys af den yndige, stjernklare Nat. Den sædvanlige Skummelhed rugede over hele Kysten nedenfor Bjergene; men ude paa Søen saaes ingen Skygge og tusinde Stjerneglimt dandsede

paa det klare Element, der netop var oprørt nok til at sætte dem i Bevægelse.

„Nu, Vildtskytte," begyndte Judith, som ikke længere kunde betvinge sin Utaalmodighed, „nu, Vildtskytte, lader os nu høre Alt hvad Huronerne have at sige og Grunden, hvorfor de have sendt Dem paa Parole for at gjøre os et Tilbud."

„Orlov, Judith, Orlov bedder det og betyder i det Hele taget det samme for en Fange, som for en Soldat, der har faaet Tilladelse til at forlade sin Fane. I begge Tilfælde forudsætter Ordet, at man skal komme tilbage, og nu husker jeg, at jeg har hørt, at den egentlige Betydning af „Orlov" er, at det er en Tilladelse til at reise bort paa en vis Tid. Parole troer jeg snarere er hollandsk og har Noget at bestille med Tappenstregen i Forterne. Men det gjør ingen stor Forskjel, eftersom Kraften af et Løfte ligger i Begrebet og ikke i Ordet. Nu vel da, skal Budskabet overbringes, saa skal det overbringes, og det er maaskee ikke til nogen Nytte at opsætte det. Harry vil snart længes efter at begynde sin Reise til Floden og Stjernerne staae op og gaae ned, ret som om de hverken brøde sig om Indianere eller Budskaber. Gud hjælpe mig; det er et ubehageligt og, som jeg veed, et unyttigt Ærinde; men det maa udrettes."

„Hør, Vildtskytte," afbrød Hurry ham noget mun-

digt, „Du er et fornuftigt Menneske paa en Jagt og den bedste Kammerat, man kan ønske sig paa en Marsch; men Du er umaadeligt langsom med Budskaber, især naar Du troer, at de ikke ville blive godt modtagne. Naar en Ting skal siges, saa sig den og nøl ikke som en Yankee Prokurator, der lader som han ikke kan forstaae en Hollænders Engelsk bare for at faae dobbelt Salair af ham."

„Jeg forstaaer Dig, Hurry, og Du bærer med Rette Dit Navn i Aften, da Du ikke synes at have nogen Tid at give bort. Men lader os strax komme til Sagen, da det er Hensigten med denne Raadsforsamling; thi en Raadsforsamling kan den gjerne kaldes, uagtet Fruentimmer have Plads iblandt os. Sagen er simpelt hen denne. Da Hoben kom tilbage fra Kastellet, holdt Mingoerne Raad og forbittrede vare de, det kunde jeg tydeligt see af deres skumle Ansigter. Ingen synes om at overvindes og en Rødhud ligesaa lidt som et blegt Ansigt. Nu vel, da de havde røgt deres Piber og holdt deres Taler og deres Raadsforsamlingsbaal begyndte at gaae ud, kom Sagen for en Dag. Det synes, som om de Ældste vare blevne enige om, at jeg var en paalidelig Mand, som de kunde lade gaae med Ørlov. De ere vidunderligt skarpsindige, disse Mingoer; det maa deres værste Fjender indrømme dem; men de antoge, at jeg var en saadan Mand, og det er ikke ofte," tilførte Jægeren med den glade Bevidsthed, at hans foregaaende Vandel retfærdiggjorde en saadan ube-

tinget Tillid til hans Redelighed, . det er ikke ofte, at de antage noget saa Godt om et blegt Ansigt; men de gjorde det om mig, og derfor toge de ikke i Betænkning at sige deres Mening, hvilken er denne: I see, hvorledes Tingene staae. Søen og Alt paa den troe de at være i deres Vold. Thomas Hutter er død og om Hurry troe de, at han i Dag har været Døden nær nok til ikke mere at ville gaae den under Øine for i Sommer. De antage derfor, at hele Eders Styrke indskrænker sig til Chingachgook og de to unge Fruentimmer, og ligesom de vide, at Delawareren er af høi Herkomst og en født Krigər, saaledes vide de ogsaa, at han nu er paa sin første Krigssti. Pigerne regne de naturligviis ikke for mere, end de regne Fruentimmer for i Almindelighed.«

»De mener, at de foragte os?« faldt Judith ham i Talen med Øine, der lynede saa klart, at det bemærkedes af Alle.

»Det vil sees til Slutningen. De ere overtydede om, at Alle paa Søen ere i deres Vold og sende derfor ved mig dette Wampumbelte« — her viste Jægeren Delawareren det ommeldte Tegn — . med de Ord: Siig Slangen, sige de, at han har vaaret sig godt ad for en Begynder; han kan gaae over Bjergene til sine Landsbyer, og Ingen skal søge efter hans Spor. Har han fundet en Skalp, kan han tage den med; Huronernes Tøvre have Hjerter og kunne tole for en ung Krigər, som nødigt kom-

mer tembændet hjem. Er han rask tilfods, kan han anføre en Skare paa en Forfølgning. Men Lys maa vende tilbage til Huronerne; da hun forlod dem om Natten, tog hun af en Feiltagelse Noget med, som ikke tilhører hende."

„Det kan ikke være sandt!" sagde Hetty alvorligt. „Lys er ingen saadan Pige, men en, som giver Enhver Sit —"

Hvad hun vilde have sagt mere, kan ikke vides, eftersom Lys dels leende, dels skjulende sit Ansigt af Undseelse, lagde sin Haand paa den Talendes Mund for at standse Ordene.

„De forstaaer Dem ikke paa Mingo Budskaber, stakkels Hetty," bemærkede Vildtskytten; „de betyde sjeldent det, deres Ord sige. Lys har taget en ung Hurons Tilbøielighed med sig og de ville have hende tilbage, for at den unge Mand kan finde den, hvor han sidst saae den! Slangen, sige de, er en altfor levende ung Krigér, til at han ikke skulde finde saa mange Hustruer, han lyster; men denne Ene kan han ikke faae. Dette er deres Mening og intet Andet, saavidt jeg har forstaaet den."

„De ere meget forbindtlige og betænksomme, naar de troe, at et ungt Fruentimmer kan glemme sin egen Tilbøielighed for at lade hin ulykkelige Yngling finde sin!" sagde Judith spydigt, skjønt hendes Vasen blev endnu bittrere idet hun vedblee: „Jeg troer, en Pinde er en

Qvinde, enten hendes Farve er rød eller hvid, og deres Høvdinger kjende kun lidt til en Qvindes Hjerte, Vildstyrte, dersom de troe, at det nogensinde kan tilgive en lidt Uret, eller glemme naar det er blevet oprigtigt elsket."

„Det kan nok være Tilfældet med nogle Fruentimmer, Judith, skjønt jeg har kjendt dem, der vare istand til begge Dele. Det næste Budskab gjælder Dem. De sige, at Moskusrotten, som de kalde Deres Fader, er dykket ned paa Bunden af Søen; at han aldrig mere vil komme op og at hans Unger snart vilde trænge til Wigwamer, om ikke til Føde. Huronernes Hytter synes de ere bedre, end Hytterne i York; de ønske, at De vil komme og prøve dem. Deres Farve er hvid, indrømme de, men de mene, at unge Fruentimmer, der have levet saa længe i Skovene, ville fare vild i Lysningerne. En stor Krieger iblandt dem har nyligt mistet sin Hustru og han vil med Glæde sætte den vilde Rose paa hendes Bænk ved sit Arnested. Det svage Hoved skal ligeledes blive ømet og forsørget af røde Krigere. Deres Faders Eiendele troe de bør anvendes til at berige Stammen, men det, De selv eier, hvilket skal indbefatte Alt af qvindelig Natur, skal, ligesom alle Hustruers Eiendom, følge med til Mandens Wigwam. Desuden have de nyligt mistet en Pige ved en voldsom Død og ville have to blege Ansigter til at udfylde hendes Plads."

"Og De bringer mig et saadant Budskab!" udbrød

Judith, skjønt den Tone, hvormed Ordene sagdes, snarere tydede paa Sorg, end paa Vrede. „Skal jeg være en Indianers Slavinde?“

„Dersom De ønsker at høre mine oprigtige Tanker om dette Punkt, Judith, saa vil jeg svare, at jeg ikke troer, at De nogensinde godvilligt bliver en Mands Slavinde, enten han er en Hvid eller en Rødhud. De maa imidlertid ikke fortænke mig i, at jeg har overbragt Budskabet saa nær jeg kunde med de samme Ord, som hvormed det betroedes mig. De vare Betingelser for min Orlov og en Handel er en Handel, om den ogsaa er sluttet med en Landstryger. Jeg har sagt Dem hvad de have sagt, men jeg har endnu ikke sagt Dem, hvad jeg troer, at De Alle som Een bør svare.“

„Ja, lader os høre det, Vildtskytte,“ sagde Hurry. „Jeg er ganske nysgjerrig i saa Henseende og har stor Lyst til at høre Dine Tanker om, hvorledes Svaret bør være, skjønt jeg for min Vart er temmelig enig med mig selv om mit eget Svar, som skal blive givet, saasnart det behøves.“

„Og det er jeg med, Hurry, i enhver Henseende og i ingen mere, end angaaende Dit Svar. Var jeg Dig, vilde jeg sige: „Vildtskytte, sig de Slyngler, at de ikke kjende Harry March; han er et Menneske og da han har en hvid Hud, har han ogsaa en hvid Natur, hvilken Natur ikke tillader ham at forlade Fruentimmer af hans egen

Stamme og med hans egne Gaver i deres største Nød. Gjører derfor Regning paa, at jeg ikke vil gaae ind paa Eders Traktat, om I saa røgte en heel Feustage Tobak ev over den."

March blev lidt forlegen ved denne Bebreidelse, som fremsattes med en Varme og et Udtryk, som ikke levnede nogen Tvivl om dens Mening. Havde Judith opmuntret ham, vilde han ikke have betænkt sig paa at blive og forsvare hende og hendes Søster, men under de nærværende Forhold tilskyndede en Følelse af Vrede ham til at forlade dem. I ethvert Tilfælde besad Harry Harry ikke Ridderlighed nok til at sætte sin egen personlige Sikkerhed i Fare, med mindre han kunde see en umiddelbar Forbindelse imellem de sandsynlige Følger deraf og sin egen Fordeel, og det er derfor ikke at undres over, at hans Svar saavel robede hans Hensigt som den Tillid, han saa pralende satte til sine gigantiske Kræfter, der, om de end ikke altid gjorde ham modig, dog sædvanligen gjorde ham uforskammet imod dem, med hvem han talte.

„Gode Ord vedligeholde Venskabet, Vildtskytte," sagde han lidt truende. „Du er kun en Purk imod mig og Du ved af Erfaring hvad Du er i en Mands Hænder. Da Du ikke er mig, men alene en Mellemmand imellem de Vilde og os Christne, saa kan Du fortælle dem, der sendte Dig, at de kjende Harry March, hvilket er et Bevis baade paa deres og paa hans Forstand. Han er Menneske nok til at

adlyde den menneskelige Natur og den byder ham at indsee det Taabelige i, at een Mand kjæmper mod en heel Stamme. Naar Fruentimmerne forlade ham, maa de vente at blive forladte af ham, enten de saa ere af hans, eller af en anden Mands Gaver. Skulde Judith finde for godt at forandre sin Bestemmelse, maa hun gjerne følge med mig til Floden, og Hetty ogsaa; men kommer hun ikke til denne Beslutning, drager jeg bort, saasnart Fjendens Speidere begynde at krybe sammen mellem Bladene og Buskene til Natten."

"Judith forandrer ikke sin Beslutning, og begjærer ikke at følges med Dem, Hr. March" svarede Pigen ivrigt.

"Saa er da det Punkt afgjort," tog Vildtskytten til Orde, uden at bevæges ved den Andens Heftighed "Hurry Harry raader sig selv, og kan gjøre hvad han synes bedst. Den Vei, han agter at følge, vil forskaffe ham en let Flugt, om den end ikke vil give ham en let Samvittighed. Derpaa kommer Spørgsmaalet angaaende Ihs; hvad siger Du, Pige? Vil Du ogsaa svige Din Pligt og vende tilbage til Ringoerne og tage en Huroner til Mand, og det ikke af Kjærlighed til den Mand Du skal gives med, men af Kjærlighed til Din Skalp?"

"Hvorfor Du tale saa til Ihs?" spurgte Pigen halvt fornærmet. "Du troer, Rodbud Pige gjøre som Kapitainens Frue og le og spøge med hver Officier, som kommer?"

"Hvad jeg troer, Ihs, gjør aldeles Intet til Sagen. Jeg maa bringe Dit Svar tilbage og for at kunne det maa

Du give mig det. Et ærligt Sendebud udretter sit Ærinde Ord til andet."

Lys tøvede nu ikke længere med at udtale sin Beslutning. I sin Heftighed reiste hun sig fra Bænken og idet hun ganske naturligt benyttede det Sprog, hvori hun udtrykte sig lettest, fremsatte hun sine Tanker smukt og værdigt paa sit Modersmaal.

„Siig Huronerne, Vildtskytte," sagde hun, „at de ere saa uvidende som Muldvarpe; de kjende ikke Ulven fra Hunden. Blandt mit Folk døer Rosen paa den Stilk, hvorpaa den knuppedes; Barnets Taarer falde paa dets Forældres Grave; Kornet vorer, hvor Sæden er bleven lagt. Delawarernes Piger ere ikke Sendebud, der, ligesom Wampumbelter, kunne sendes fra Stamme til Stamme. De ere Gedeblade, der ere sødest, naar de plukkes af deres egen Stilk. Endog Rødkjelken og Svalen vende Aar for Aar tilbage til deres gamle Rede; skal da en Qvinde være mindre trofast, end en Fugl? Sæt Granen i Leer, og den bliver guul; Vidien trives ikke paa Bjerget. Ellen er sundest i Mosen; Havets Slægter holde mest af at høre den Vind, som blæser over det salte Vand. Hvad er en Hurener Yngling for en af Lenny Lenapernes Piger? Han er maaskee hurtig, men hendes Øine kunne ikke følge ham i Løbet; de see tilbage til Delawarernes Hytter. Han kan maaskee synge en smuk Sang for Pigerne fra Kanada, men der er ingen Musik for Øre uden i det Tungemaal, hun har hørt fra

sin Barndom. Selv om Hureneren var født af det Folk, som engang streifede om ved Kysterne af den store Saltsø, vilde det dog være forgjeves, med mindre han var af Unkas's Familie. Den unge Gran vil være og blive ligesaa hoi som nogen af dens Fædre. Wah-ta!-Wah har kun et Hjerte og det kan kun elske een Mand."

Vildskytten hørte paa dette charakteristiske Budskab, som meddeeltes med et Alvor, der stemmede overens med de Følelser, hvoraf det udsprang, med uforstilt Glæde og besvarede Pigens varme Veltalenhed med et af sine eiendommelige, tause men hjertelige Udbrud af Latter.

„Det opveier alle Wampumer i Skovene," udbrød han. „De forstaaer det sagtens ikke, Judith; men dersom De vil ransage Deres Følelser og forestille Dem, at en Fiende havde sendt Dem den Besked, at De skulde opgive den Mand, De havde valgt, og tage en Anden, som De ikke havde valgt, saa tør jeg sige, at De vil faae Meningen deraf! Jeg priser Fruentimmerne hvad den sande Veltalenhed angaaer, naar de kun ville tale saaledes som de føle. Men ved at tale forstaaer jeg ikke at snakke, thi det gjøre de Fleste af dem bedst. Dieblik. men at rykke ud med deres sande, dybeste Følelser i de rette Ord. Og da jeg nu har faaet en redhudet Piges Svar, Judith, er det bedst, at at jeg ogsaa bærer et blegt Ansigts, hvis ellers et saa blomstrende Navn som Deres paa nogen Maade kan kaldes saa-

ledes. De benævnes med Rette, „den vilde Rose“ og hvad Farven angaaer burde Hetty hedde, „Gedebladet.“

„Kom dette Sprog fra en af Kavalererne fra Fortet, vilde jeg lee af det, Vildskytte; men da det kommer fra Dem, veed jeg, at jeg kan forlade mig paa det,“ svarede Judith meget smigret ved hans ukunstlede og charakteristiske Artighed. „Imidlertid er det for tidligt at forlange mit Svar; den store Slange har endnu ikke talt.“

„Slangen! Gud, jeg kunde overbringe hans Tale uden at have hørt et Ord af den! Jeg tilstaaer, at jeg slet ikke havde tænkt paa at forelægge ham Spørgsmaalet; skjønt det neppe vilde være rigtigt, eftersom Sandhed er Sandhed og jeg er forpligtet til at sige Mingoerne, hvorledes Alt virkeligen er gaaet til, og intet Andet. Lader os derfor høre Dine Tanker, Chingachgook, om Sagen; har Du Lyst til at gaae over Bjergene tilbage til Din Landsby, overgive Dys til en Hurener og fortælle Høvdingerne derhjemme, at dersom de ere raske og heldige, kunne de muligen finde Begyndelsen af Irokeernes Spor to eller tre Dage efterat Fjenden er kommen til Enden af det?“

Den unge Høvding reiste sig ligesom sin Forlevede for at kunne give sit Svar med den tilbørlige Tydelighed og Værdighed. Dys havde talt med Hænderne foldede over Brystet ligesom for at undertrykke Bevægelserne i dette, men Krigeren udstrakte den ene Arm med en rolig Kraft, som bidrog til at give hans Ytringer det rette Eftertryk.

„Det ene Wampum fortjener det andet,“ sagde han; „et Budskab bør besvares med et Budskab. Hør hvad Delawarernes store Slange har at sige de foregivne Ulve fra de store Søer, som hyle i vore Skove. De ere ikke Ulve; de ere Hunde, som ere komne for at faae deres Haler og Øren stødsede af Delawarernes Hænder. De ere gode til at stjæle unge Qvinder, slette til at bevogte dem. Chingachgook tager sin Eiendom hvor han finder den, uden at spørge nogen Kjøter fra Kanada om Forlov. Om han har en øm Følelse i sit Hjerte, kommer det ingen Hyæner ved. Han siger det til hende, som helst vil høre det; han vil ikke udbrøle det i Skovene for deres Øren, som kun forstaae Frygtens Hyl. Hvad der foregaaer i hans Hytte, tilkommer det ikke hans eget Folks Høvdinger at vide, endnu mindre Stjelmer af Mingoer — —“

„Kald dem Landstrygere, Slange,“ afbrød Vildskytten ham, ude af Stand til at betvinge sin Glæde; „ja kald dem nogle rigtige Landstrygere, hvilket er et Ord, som er let at fortolke og det mest forhadte af alle i deres Øren, fordi det er saa sandt. Vær kun ikke bange for mig; jeg skal overbringe dem Dit Budskab Stav lse for Stavelse. Spot for Spot, Tanke for Tanke, Foragt for Foragt — og de fortjene intet Bedre af Dig. Kald dem bare et Par Gange Landstrygere og det vil faae Saften til at stige i dem fra de nederste Rødder til de øverste Grene.“

„Endnu mindre Landstrygere af Mingoer!“ gjentog

Chingachgook, meget villig til at opfylde sin Vens Begjæring. „Siig de Hunde af Huronere, at de skulle tude høiere, dersom de ønske, at en Delawarer skal finde dem i Skovene, hvor de gaae i Grav som Ræve, istedetfor at jage som Krigere. Medens de havde en Delawarer Pige i deres Leir, var der Grund til at støve dem op; nu ville de være glemte, indtil de atter gjøre Larm. Chingachgook har ikke Lyst til den Ulejlighed at gaae til sine Landsbyer efter flere Krigere; han kan ene finde deres flygtende Spor; skjule de det ikke under Jorden, vil han alene forfølge det til Kanada. Han vil beholde Wah-ta!-Wah hos sig, for at hun kan kege hans Vildt; de to ville være Delawarere nok til at skræmme alle Huronerne tilbage til deres eget Land."

„Det er en stor Depesche, som Officiererne sige!" udbrød Vildtskytten; „Den vil sætte hele Huronernes Blod i Bevægelse, især der, hvor han siger, at ogsaa Ørs vil følge dem i Hælene, indtil de ere drevne helt ud af Landet. Ak, men store Ord ere ikke desto mindre ikke altid store Gjerninger! Herren give, at vi maa være istand til at blive blot halvt saa gode, som vi love! Og nu, Judith, er det Deres Tour at tale; thi hine Skjelmer vente et Svar fra enhver Person, stakkels Hetty maaskee undtagen."

„Og hvorfor ikke Hetty, Vildtskytte? Hun taler ofte meget rigtigt; Indianerne ville maaskee agte hendes Ord; thi de have Medlidenhed med Mennesker i hendes Tilstand!"

„Det er sandt, Judith, og betænksomt af Dem. Rødhuderne have Agtelse for enhver uheldig Skjebne og navnligen for Hettys. Har De derfor noget at sige, Hetty, saa skal jeg overbringe Huronerne det ligesaa ærligt, som om det var sagt af en Skolemester, eller en Missionair."

Pigen tøvede et Øieblik og svarede derpaa i sin eiendommelige, milde og blide Tone ligsaa alvorligt som nogen af de Forrige.

„Huronerne kunne ikke forstaae Forskjellen imellem hvide Folk og dem selv," sagde hun, „ellers vilde de ikke forlange, at Judith og jeg skulle boe i deres Landsbyer. Gud har givet de røde Mænd et Land og os et andet. Han vilde, at vi skulde leve adskilte fra hinanden. Og Moder sagde bestandigt, at vi saavidt muligt aldrig skulde opholde os blandt Andre end Christne, og det er en Grund, hvorfor vi ikke kunne gaae. Denne Sø er vor og vi ville ikke forlade den. Fader og Moder ere begravede i den og selv de værste Indianere ville gjerne være i Nærheden af deres Forfædres Grave. Jeg vil besøge dem nok engang, dersom de ønske det, og læse mere for dem i Bibelen, men jeg kan ikke forlade Faders og Moders Grave."

„Det er godt, Hetty, ligesaa godt, som om De havde sendt dem dobbelt saa langt et Budskab," afbrød Jægeren hende. „Jeg skal sige dem Alt, hvad De har sagt, og Alt, hvad De mener, og jeg indestaaer for, at de let ville

blive tilfredsstillede. Nu kommer Raden til Dem, Judith, og dermed er denne Deel af mit Ærinde endt for i Aften."

Judith robede en Ulyst til at svare, som vakte en vis Nysgjerrighed hos Sendebudet. Ifølge hendes ham bekjendte Gemyt havde han aldrig troet, at Pigen vilde være mindre ærlig med sine Følelser eller Grundsætninger, end Ys eller Hetty, og dog var der en sienlynlig Vankelmodighed hos hende, som gjorde ham lidt urolig. Selv nu, da hun opfordredes til at tale, syntes hun at tove og aabnede heller ikke Læberne, forend den dybe Taushed sagde hende, hvor begjerligt hendes Ord ventedes. Da talte hun rigtignok, men det var tvivlende og med Ulyst.

„Siig mig først — siig os først, Vildtskytte," begyndte hun, idet hun gjentog Ordene alene for at forandre Eftertrykket, „hvilken Indflydelse vore Svar ville have paa Deres Skjebne? Skal De falde som et Offer for vort Mod, vilde det have været bedre, om vi Alle havde været mere forsigtige med det Sprog, vi føre. Hvilke ville Følgerne da sandsynligviis blive for Dem?"

„Gud, Judith, De kunde ligesaa godt spørge mig om, fra hvilken Kant Vinden vil blæse i næste Uge, eller hvor gammel den første Hjort, som bliver skudt, vil være. Jeg kan kun sige, at deres Ansigter see noget mørkt til mig; men det terdner ikke hvergang en stort Sky stiger op og heller ikke bringer ethvert Vindkast Regn med sig. Det er derfor et Spørgsmaal, som er lettere gjort end besvaret."

„Det er ogsaa Irokesernes Budskab til mig," svarede Judith og stod op, som om hun havde besluttet at følge sit eget Hoved for det Første. „Mit Svar skal blive afgivet, Vildtskytte, efterat De og jeg have talt alene sammen, naar de Andre have lagt sig til Hvile for i Nat."

Der laae en Bestemthed i Pigens Væsen, som bevægede Vildtskytten til at samtykke, og det gjorde han saa meget desto beredvilligere, som Opsættelsen ingen væsentlige Følger kunde medføre i nogen Henseende. Forsamlingen hævedes da, efterat Hurry havde tilkjendegivet, at han snart vilde forlade den. I den Time, som man derpaa lod hengaae, for at det kunde blive mørkt, forinden Grændseboeren tog Afsked, beskjæftigede de forskjellige Individer sig paa deres vante Maade, idet navnligen Jægeren tilbragte det meste af Tiden med yderligere at undersøge Fuldkommenhederne ved den omtalte Rifle.

Klokken blev imidlertid snart ni og da var det blevet besluttet, at Hurry skulde tiltræde sin Reise. Istedetfor at tage Afsked med Frimodighed og paa en ædel Maade, yttredes den Smule, han fandt det nødvendigt at sige, tvært og koldt. Harmen over det, han anlaae for Halsstarrighed hos Judith, blandede sig med Ærgrelse over det, der var vederfaret ham siden hans Ankomst til Søen, og han var, som det sædvanligt gaaer den Lave og Indskrænkede, tilbøieligere til at bebreide Andre sine Ubehl, end til at dadle sig selv. Judith rakte ham Haanden men,

fuldkomment saa meget med Glæde som med Sorg, medens de to Delawarere slet ikke toge sig det nær, at han forlod dem. Af hele Selskabet var Hetty den Eneste, som robede nogen sand Følelse. Men Undseelse og hendes Kjøns og Charakteers Frygtsomhed holdt endog hende tilbage, saa at Hurry gik ned i Kanoen, hvor Vildtskytten allerede ventede paa ham, førend hun vovede sig saa nær, at hun kunde bemærkes. Da gik den unge Pige rigtignok ud i Arken og nærmede sig dens Steven, idet det lille Fartøi dreiede fra den med en saa let og sikker Bevægelse, at den næsten var umærkelig. Nu overvældede Følelsen Hettys Frygtsomhed og hun talte.

„Farvel, Hurry," sagde hun med sin blide Stemme, „Farvel, kjære Hurry Vogt Dem i Skovene og stands ikke førend De er kommen til Fortet. Bladene paa Træerne ere neppe talrigere, end Huronerne, og disse behandle neppe en Mand som Dem saa godt, som de behandle mig."

Den Overlegenhed, som March havde opnaaet over denne svagsindede, men rigtigt tænkende og rigtigt følende Pige, hidrørte fra en Naturlov. Hendes Sandser vare blevne bestukne af hans fordeelagtige Udvortes og hendes moralske Samgem med ham havde aldrig været fortroligt nok til at medarbeide en Virkning, som ellers maatte være blevet fvækket selv hos en Person med en saa slov Aand som hendes Hettys Instinkt for det Rette, dersom et saadant Udtryk kan anvendes paa et Væsen, hvem en god

Aand syntes at have lært, hvorledes det med uforanderlig Nøiagtighed skulde styre dets Kours imellem Godt og Ondt, vilde tusinde Gange være blevet oprørt over Hurrys Charakteer, havde der været Leilighed til at oplyse hende; men medens han talte og sjasede med hendes Søster i nogen Afstand fra hende selv, havde hans Fuldkommenhed i Ansigtstræk og Skabning uhindret kunnet frembringe sin Indflydelse paa hendes enfoldige Indbildningskraft, uden at lide noget Afbræk ved hans Plumphed og lave Anskuelser. Vel fandt hun ham raa og baard, men det var hendes Fader og de fleste andre Mandfolk, hun havde seet, ogsaa, og det, som hun antog tilhørte Alle af hans Kjøn, gjorde et mindre uforbeelagtigt Indtryk paa hende hos Hurry, end det ellers vilde have gjort. Dog var det ikke ubetinget Kjærlighed, som Hetty følte for Hurry, ei heller ønske vi at fremstille det saaledes, men kun den opvaagnende Sandselighed og Beundring, som under gunstigere Forhold og stedse under Forudsætning af, at ingen ubeleilig Aabenbarelse af den unge Mands Charakteer var opstaaet og havde forhindret dem, snart kunde være modnede til hiin fortærende Følelse. Hun nærede en begyndende Ømhed for ham, men neppe nogen Lidenskab. Maaskee var den største Tilnærmelse til den sidste, som Hetty havde aabenbaret, at see i den Skarpsindighed, hvormed hun havde opdaget Marchs Forkjærlighed for hendes Søster; thi iblandt Juditbs mange Beundrere var dette det eneste Tilfælde, hvori den

unge Piges sløve Aand var blevet vakt til at lægge Mærke til Forholdet.

Harry havde fundet saa liden Deeltagelse ved sin Afreise, at Hettys blide Toner klang trøstende, medens hun saaledes raabte til ham. Han standsede Kanoen og bragte den med et eneste Kast af sin kraftige Arm tilbage paa Siden af Arken. Dette var mere, end Hetty, hvis Mod var steget ved hendes Helts Afreise, havde ventet og hun foer nu frygtsomt tilbage ved hans uventede Tilbagekomst.

„De er en god Pige, Hetty, og jeg kan ikke forlade Dem uden at række Dem min Haand," sagde March venligt. „Judith er dog ikke nær saa god som De, om hun ogsaa er lidt smukkere. Og hvad nu Forstanden angaaer, saa, dersom Ærlighed og Oprigtighed mod en ung Mand ere Tegn paa Forstand hos et ungt Fruentimmer, opveier De en halv Snees Judither, ja og for den Sags Skyld de fleste unge Fruentimmer af mit Bekjendtskab."

„Siig ikke noget Ondt om Judith, Harry," svarede Hetty bønfaldende. „Fader er borte og Moder er borte, og ingen Anden tilbage, end Judith og jeg, og det er ikke Ret, at Søstre sige eller høre Ondt om hinanden. Fader ligger i Søen og Moder med og vi bør Alle frygte Gud; thi vi vide ikke, naar ogsaa vi skulle ligge i Søen."

„Det klinger fornuftigt, Barn, som det Meste af det, De siger. Nu, dersom vi nogensinde mødes igjen,

Hetty, skal De finde en Ven i mig, lad saa Deres Søster gjøre hvad hun vil. Jeg var ingen stor Ven af Deres Moder, det tilstaaer jeg; thi vi tænkte ikke ens i mange Henseender; men Deres Fader, gamle Tom, og jeg passede saa godt til hinanden, som en Hjorteskinds Troie kan passe en fornuftigt bygget Mand. Jeg har stedse været af den Formodning, at gamle flydende Tom Hutter dernede paa Bunden var en god Karl, og det vil jeg forsvare mod alle Fjender baade for hans og for Deres Skyld."

„Farvel, Hurry," sagde Hetty, som nu længtes ligesaa ivrigt efter at faa den unge Mand bort, som hun endnu i forrige Øieblik havde ønsket, at han skulde blive, uden at hun dog kunde gjøre sig mere Rede for denne, end for hiin Følelse; „Farvel, Hurry; tag Dem vel i Agt i Skovene og gjør ikke Holdt, førend De kommer til Fortet. Jeg skal læse et Kapitel i Bibelen for Dem, førend jeg gaaer tilsengs, og tænke paa Dem i mine Bønner."

Dette var at berøre en Streng, som ingen Gjenklang fandt hos Mardy, og uden flere Ord rystede han trofast Pigens Haand og gik atter ned i Kanoen I det næste Minut vare de to Eventyrere hundrede Fod fra Arken og førend en halv Snees vare forløbne, vare de aldeles af Sigte Hetty sukkede dybt og vendte tilbage til sin Søster og Tys.

I nogen Tid roede Vildskytten og hans Kammerat stiltiende videre. Det var blevet besluttet at landsætte

Hurry paa det selvsamme Sted, hvor han i Begyndelsen af vor Fortælling gik ombord, ikke alene fordi der var liden Sandsynlighed for, at Stedet vilde været bevogtet af Huronerne, men ogsaa fordi han var tilstrækkeligt bekjendt med Skovens Kjendemærker paa den Kant til ved Hjælp af dem at kunne finde Veien. Hidhen stevnede da det lette Fartøi, som arbeidedes saa ivrigt og hurtigt fremad, som to kraftige og øvede Kanomænd kunde drive deres lille Skude igjennem, eller rettere sagt hen over Vandet. Mindre end et Qvarteer var nok hertil og da de efter denne Tids Forløb vare komne ind i Skyggen af Kysten og ganske nær ved det Punkt, de søgte, opbørte de Begge med deres Anstrengelser for at kunne føre deres Afskedssamtale ubelurede af enhver omstrøifende Indianer, dersom en saadan tilfældigviis var i Nærheden.

„Du vil gjøre vel i at formaae Officererne i Fortet til at sende en Trop ud imod disse Landstrygere, saasnart Du er kommen derhen, Hurry,“ begyndte Vildtskytten, „og endnu bedre var det, om Du vilde paatage Dig at være Veiviser. Du kjender Fodstierne og Skikkelsen af Søen og Beskaffenheden af Egnen og kan gjøre det bedre, end en almindelig, sædvanlig Speider. Opsøg først Huronernes Leir og følg de Tegn, som ville vise sig. Nogle faa Blik paa Huset og Arken ville overtyde Dig om Delawarernes og Fruentimmernes Stilling og i ethvert Tilfælde vil det være en herlig Leilighed til at komme Ringoerne

paa Sporet og skrive et Mærke i disse Skurkes Hukommelse, som de ville bære i lang Tid. Sandsynligviis vil det ikke gjøre nogen stor Forskjel med Hensyn til mig, eftersom den Sag vil være afgjort førend Solen er gaaen ned i Morgen, men det kan gjøre en stor Forandring i Judiths og Hettys Forhaabninger og Udsigter."

"Men hvad Dig selv angaaer, Nathaniel," spurgte Hurry med større Deeltagelse, end han pleiede at røbe for Andre, "men hvad Dig angaaer, hvad troer Du da, at der vil vederfares Dig?"

"Det kan kun Herren i sin Viisdom sige, Harry March. Skyerne see sorte og truende ud og jeg er forberedt paa det Værste. Hevngjerrige Følelser have Overmagten i Mingoernes Hjerter og skuffes deres Forventninger med Hensyn til Byttet, Fangerne, eller Tys, kunne Piinslerne blive mig visse. Kun Herren i sin Viisdom kan forudsee Din eller min Skjæbne."

"Det er en slem Sag og det burde forbinderes enten paa den ene eller den anden Maade," svarede Hurry, idet han sammenblandede Forskjellen imellem Ret og Uret saaledes, som egenkjærlige og lavt tænkende Mennesker pleie at gjøre. "Gid bare gamle Hutter og jeg havde skalveret hver en eneste Skabning i deres Leir den Nat, vi første Gang gik i Land i den yderligere Hensigt! Havde Du ikke holdt Dig tilbage, Vildtskytte, kunde det være skeet, og saa vilde Du

ikke tilsidst have befundet Dig i den fortvivlede Stilling, hvori Du nu er."

„Du havde gjort bedre i at sige, at Du vilde ønske, at Du aldrig havde forsøgt paa at gjøre hvad der saa lidet sømmer sig for nogen hvid Mands Gaver, i hvilket Tilfælde vi ikke alene maaske havde undgaaet at komme i Kamp, men Thomas Hutter nu været i Live og de Vildes Hjerter mindre opfyldte af Hevngjerrighed. Til hiint unge Fruentimmers Død var der heller ingen Anledning, Henry Mardy, og den efterlader en tung Byrde paa vore Navne, om ikke paa vor Samvittighed!"

Dette var saa aabenbart og forekom Hurry selv saa sandsynligt i dette Øieblik, at han satte sin Aare ned i Vandet og begyndte at drive Kanoen ind mod Land, som om han vilde undløbe fra sit levende Samvittighedsnag. Hans Ledsager foiede sig efter denne feberagtige Længsel efter Forandring og et Par Minuter derefter strabede Kanoens Bov let imod Smaastenene paa Strandbredden. At gaae i Land, faste sin Bylt og sin Riffel paa Nakken, og gjøre sig færdig til at gaae, beskjæftigede Hurry kun et Øieblik og han havde allerede begyndt sin Marsch efter et brummende Farvel, da en pludselig Følelse tvang ham til at standse og strax efter at begive sig tilbage til Jægeren.

„Du har dog ikke i Sinde igjen at overgive Dig til disse morderiske Vilde, Vildskytte!" sagde han, fuldt saa meget af ærgerlig Gjenstridighed, som af en ædelmodig Fø-

lelse. „Det vilde være at handle som en Vanvittig, eller som en Daare."

„Der gives dem, der anse det for Vanvid at holde deres Ord, og dem, som ikke gjøre det, Hurry Harry. Du er maaskee en af de Første, men jeg er en af de Sidste. Ingen levende Rødhud skal nogensinde kunne sige, at en Mingo mere agter sit Ord, end en Mand af hvidt Blod og hvide Gaver i Noget, som vedkommer mig. Jeg gik med Orlov og beholder jeg Kræfter og Forstand, vil jeg vende tilbage inden i Morgen Middag."

„Hvad er en Indianer, eller et givet Ord eller en Orlov for Skabninger som de, der hverken have Sjæle eller Navne?"

„Om de ogsaa hverken have faaet Sjæle eller Navne, saa have Du og jeg begge Dele, Harry March, og det Ene er ansvarlig for det Andet. Denne Orlov er ikke, som Du synes at troe, en Sag imellem mig og Mingoerne, eftersom den er en høitidelig Kontrakt imellem Gud og mig. Den, som troer, at han kan sige Alt hvad han lyster i sin Nød og at det Intet har at betyde, fordi det er sagt i Skovene og for røde Mænds Øren, kjender kun lidt til sin Stilling, sine Forbaabninger og sine Fornedenheder. Ordene ere sagte for den Almægtiges Øren. Luften er hans Aande og Solens Lys lidet Andet, end et Blik af hans Øie. Farvel, Harry; vi sees maaske ikke igjen; men jeg vil ønske, at Du aldrig maa tage Dig en Orlov, eller

nogen anden høitidelig Ting, hvorpaa Din christelige Gud er bleven kaldt til Vidne, saa let, at det kan blive glemt over Legemets Trang, eller vel endog over Aandens Lyster."

March var nu atter glad ved at kunne slippe bort. Det var ham aldeles umuligt at gaae ind paa de Anskuelser, som forædlede hans Ledsager, og han skyndte sig afsted med en Utaalmodighed, som bragte ham til hemmeligen at forbande den Daarskab, som kunde forlede et Menneske til at styrte sig i Fordærvelse. Vildtskytten derimod røbede ingen saadan Heftighed. Understøttet af sine Grundsætninger, urokkelig i sit Forsæt at handle efter dem og enhver umandig Frygt overlegen, betragtede han Alt det, der forestod ham, som Noget, der fulgte af sig selv, og tænkte ikke mere paa at undgaae det, end en Muselmand tænker paa at modsætte sig Forsynets Bestemmelser. Han stod rolig paa Strandbredden, lyttende til de rasle Skridt, der røbede Hurrys Gang imellem Buskene, rystede misfornøiet paa Hovedet over denne Mangel paa Forsigtighed og gik derpaa varsomt i Kanoen. Forend den unge Mand satte sin Aare i Vandet, betragtede han den Skueplads, der viste sig for ham i den stjerneklare Nat. Det var det samme Sted, hvor han første Gang havde kastet sine Øine paa den skjønne Vandflade, hvorpaa han gyngede. Tog den sig dengang herligt ud i Sommersolens klare Lys, saa var den nu mørk og tungsindig i Nattens Skygger. Bjergene hævede sig omkring den ligesom sorte Skranker for at

udelukke den ydre Verden og de blege Lysgimt, som hvilede paa de bredere Dele af Bakkenet, vare intet ilde Billede paa Svagheden af det Haab, der viste sig saa dunkelt i hans egen Fremtid. Med et Suk stødte han Kanoen fra Land og begav sig med sindig Hurtighed paa Tilbageveien til Arken og Kastellet.

Ottende Kapitel.

Judith stod paa Platformen og ventede med qvalt Utaalmodighed Vildtskyttens Ankomst, da han naaede Huset. Ivs og Hetty laae begge i dyb Søvn i den Seng, som ellers benyttedes af Husets tvende Døtre, og Delawareren hvilede paa Gulvet i det tilstødende Værelse med sin Rifle ved sin Side og et Tæppe over sig og drømte allerede om de sidste Par Dages Begivenheder. Der brændte en Lampe i Arken; thi ved overordentlige Leiligheder tillod Familien sig denne Bequemmelighed, hvortil den ogsaa havde Midlerne, idet hiint Stykke Husgeraad var af en Skikkelse og et Stof, som gjorde det sandsynligt, at det engang havde været opbevaret i Kisten.

Saa snart hun saae et Glimt af Kanoen, standsede

hun sin ilsomme Gang op og ned ad Platformen og stod færdig til at modtage den unge Mand, paa hvis Tilbagekomst hun alt i nogen Tid havde ventet med Længsel. Hun hjalp ham at forteie Kanoen og rebede ved at staae ham bi ved andre lignende smaa Arbeider sit Ønske om saa snart som muligt at faae et Øieblikks Frihed. Da dette var gjort, underrettede hun ham til Svar paa et Spørgsmaal af ham om, hvor deres Venner vare blevne af. Han hørte opmærksomt til; thi den unge Piges Væsen var saa alvorligt og dog saa ivrigt, at han kunde see, at hun havde Noget af mere end almindelig Vigtighed paa Hjertet.

„De seer, Vildtskytte," vedblev Judith, „at jeg har tændt Lampen og sat den i Arkens Kahyt. Det skeer aldrig hos os, undtagen ved store Leiligheder, og jeg anseer denne Nat for den vigtigste i mit Liv Vil De følge med og see, hvad jeg har at vise Dem, høre, hvad jeg har at sige?"

Jægeren blev lidt forundret, men da han ingen Indvendinger gjorde, vare de Begge snart i Prammen og inde i det Værelse, hvor Lyset stod. Her vare to Stole satte ved Siden af Kisten og Lampen paa en tredie og tæt ved var et Bord bestemt til at modtage de Gjenstande, som skulde tages frem Denne Foranstaltning bidrørte fra den unge Piges feberagtige Utaalmodighed, der ikke taalte nogen Forhaling, som det stod i hendes Magt at undgaae.

Endeg Hængelaasene vare tagne fra og der stod nu kun tilbage at løfte det tunge Laag op og bringe dette saa længe skjulte Gjemmes Skatte for en Dag.

„Jeg seer tildeels hvad Alt dette betyder," bemærkede Vildtskytten, „ja, jeg seer det tildeels. Men hvorfor er Hetty ikke tilstede? Nu, da Thomas Hutter er borte, er hun en af Eierne til disse Mærkværdigheder og burde see paa, at de blive aabnede."

„Hetty sover," svarede Judith hastigt. „Smukke Klæder og Kostbarheder have ingen Tillokkelse for hende og desuden har hun allerede i Aften overladt mig sin Deel af det, Kisten maatte indeholde, for at jeg kan gjøre dermed hvad jeg lyster."

„Men er stakkels Hetty tilstrækkeligt ved sin Forstand til det Judith?" spurgte den retsindige unge Mand; „Det er en god og retfærdig Regel aldrig at tage med Noget, naar den, som giver, ikke kjender Værdien af sine Gaver, og de, som Gud har hjemsøgt saa tungt paa deres Fornuft, bør omgaaes ligesaa varsomt som Børn, der ikke ere komne til Skjelsaar og Alder."

Judith følte sig slødt ved denne Bemærkning, især da da den kom fra den Person, fra hvem den kom, men hun vilde have taget sig den lanat mere nær, naar ikke hendes Samvittighed ganske havde fritundet hende for enhver uredelig Hensigt med hendes svagsindede, men tillidsfulde Søster. Det var imidlertid ikke Øieblikket til at røbe

noget af hendes sædvanlige Heftighed og hun qvalte derfor den forbigaaende Fornemmelse i Ønsket om at komme til det store Maal, hun havde for Øie.

„Hetty skal ikke blive forurettet," svarede hun mildt; „hun veed ikke alene hvad jeg er i Begreb med at gjøre, men ogsaa hvorfor jeg gjør det, Vildtskytte. Sæt Dem derfor ned, løft Kistelaaget op og denne Gang ville vi gaae tilbunds. Jeg skulde tage meget Feil, dersom vi ikke fandt Noget, som kunde fortælle os mere af Thomas Hutters og min Moders Historie."

„Hvorfor Thomas Hutter og ikke Deres Fader, Judith? De Døde bør vises ligesaa megen Agtelse som de Levende!"

„Jeg har længe havt en Mistanke om, at Thomas Hutter ikke var *min* Fader, skjønt jeg troede, at han muligen kunde være Hettys; men nu vide vi, at han ikke var Fader til nogen af os. Det tilstod han i sin Dødstime. Jeg er gammel nok til at kunne huske bedre Ting, end vi have seet her ved Søen, skjønt de ere saa svagt indprægede i min Hukommelse, at den tidligere Deel af mit Liv forekommer mig som en Drøm."

„Drømme ere kun daarlige Veiledere, naar man skal tage sin Beslutning om Virkeligheder, Judith," svarede den Anden advarende. „Tro Intet og haab Intet paa Grund af dem; skjønt jeg har kjendt de Hovedinger, der ansaae dem for nyttige."

„Jeg venter Intet af dem med Hensyn til Fremtiden, min gode Ven, men kan ikke lade være at huske det, som har været til. Dette er imidlertid overflødigt, da en halv Times Undersøgelse kan sige os Alt, eller maaskee Mere, end jeg ønsker at vide."

Vildtskytten, som fattede Pigens Utaalmodighed, satte sig nu ned og gav sig atter til at tage de forskjellige Gjenstande frem, som Kisten indeholdt. Det faldt af sig selv, at de Ting, som tidligere vare blevne undersøgte, fandtes hver de sidst vare blevne gjemte, og de vakte langt mindre Nysgjerrighed eller Omtale, end da de forrige Gang toges i Øiesyn. Selv Judith lagde den kostbare Brokade tilside med en ligegyldig Mine; thi hun havde nu et langt høiere Maal, end at tilfredsstille sin Forfængelighed, og var utaalmodig efter at komme til de endnu skjulte, eller rettere sagt ubekjendte Skatte.

„Alt dette have vi seet før, Vildtskytte," sagde hun, „og ville ikke opholde os med at aabne det. Men den Pakke der under Deres Haand er ny, den ville vi undersøge. Gud give, at den maatte indeholde Noget, som kunde sige stakkels Hetty og mig, hvem vi virkeligt ere."

„Ja, kunde visse Pakker tale, kunde de sikkert fortælle forunderlige Hemmeligheder," svarede den unge Mand, idet han besindigt udfoldede nok et Stykke grovt Seildug, for at komme til Indholdet af den Rulle som laa paa hans Knæ, skjøndt denne ikke synes at høre til den Fa-

milie, eftersom den hverken er mere eller mindre end et Slags Flag, men af hvilken Nation, det gaaer over min Forstand."

„Det Flag maa have Noget at betyde," faldt Judith ham hastigt i Talen. „Rul det mere op, Vildtskytte, saa at vi kunne see Farverne."

„Naa, jeg beklager den Fændrik, som har maattet bære den Tug og paradere med den paa Exercerpladsen. Den er jo stor nok, Judith, til at gjøre en halv Snees af de Faner af, som Kongens Officierer gjøre saa meget Nar-sen af. Det kan ikke være en Fændriks Fane, men maa være en Generals."

„Et Skib kunde føre den, Vildtskytte, og jeg veed, at Skibe bruge saadanne Ting. Har De aldrig hørt nogle skrækkelige Historier om, at Thomas Hutter i sin Tid skulde have staaet i Forbindelse med det Slags Folk, som kaldes Bukkaniere?"

„Bukkaniere? Nei, men Hurry Harry har rigtignok fortalt mig Noget om, at Nugtet sagde, at han forduni paa en eller anden Maade skulde have havt Noget at bestille med Sørøvere: dog, Judith, det kan sikkert ikke være Dem til nogen Fornøielse at overbevise Deres Moders Mand derom, om han ogsaa ikke er Deres Fader."

„Enhver Ting vil glæde mig, naar den kan sige hvem jeg er og bidrage til at forklare min Barndoms Dromme. Min Moders Mand! Ja, det maa han have

været, skjønt det er mere, end menneskelig Forstand kan forklare, hvorledes et Fruentimmer som hun kunde vælge sig en saadan Mand. De har aldrig seet Moder, Vildtskytte, og kan ikke fatte den store, store Forskjel, der var imellem dem."

„Saadant hændes imidlertid; ja, det hændes, skjønt jeg ikke kan begribe, hvorfor det guddommelige Forsyn lader det ske. Jeg har seet de vildeste Krigere med de blideste Hustruer i hele Stammen og de værste Skjendegjester tilfalde Indianere, der meget godt skikkede sig til Missionairer."

„Det var ikke det, Vildtskytte; det var ikke det. O, dersom det skulde bevise det! — Nei, jeg kan ikke ønske, at hun ikke har været hans Kone. Det kan ingen Datter ønske sin Moder! Men bliv ved og lader os see, hvad den firkantede Pakke indeholder."

Vildtskytten foiede hende og saae, at den indeholdt en lille, smukt forarbeidet, men aflaaset Kasse. Dernæst kom det an paa at finde en Nøgle, men da dette, al anvendt Søgen uagtet, var umuligt, besluttede man at sprænge Laasen. Dette udrettede Vildtskytten snart ved Hjælp af et Jernredskab og nu saaes det, at Kassen næsten var heelt fuld af Papirer. Mange af dem vare Breve, andre derimod Brudstykker af Manuskripter, Optegnelser, Regninger og lignende Dokumenter. Høgen slaaer ikke mudseligere ned paa en Kylling, end Judith sprang frem for at be-

mægtige sig denne Guldgrube af hidtil ubekjendte Oplysninger. Hendes Opdragelse var, som Læseren vil have bemærket, langt over hendes Stilling i Livet og hendes Die gjennemløb det ene Brev efter det andet med en Færdighed, som hidrørte fra hendes Skolegang, og med en Begjerlighed, som udsprang af hendes Følelser. I Begyndelsen var det klart, at den unge Pige glædede sig, og vi kunne tilføie med Grund; thi Brevene, der vare skrevne af kjærlige og uskyldige Qvinder, vare af en saadan Beskaffenhed, at hun maatte føle sig stolt af dem, med hvem hun havde al Grund til at tro, at hun var paa det nøieste forbunden ved Bloddets Baand. Det ligger imidlertid ikke i vor Plan at meddele mere af disse Breve, end et almindeligt Begreb om deres Indhold, og dette vil bedst kunne ske ved at beskrive den Virkning, de frembragte paa hende, der gjennemlæste dem saa ivrigt.

Det er allerede blevet sagt, at Judith blev meget glad over de Breve, som først mødte hendes Øine. De indeholdt en Række Skrivelser fra en øm og dannet Moder til en fraværende Datter, tilligemed saadanne Hentydninger til Svarene, at de for en stor Deel udfyldte de Huller, som Savnet af disse foranledigede. De vare imidlertid ikke blottede for Advarsler og Formaninger og Judith mærkede, at Bloddet steg hende op i Tindingerne, og derpaa en kold Gysen over hele sit Legeme, medens hun læste et Brev, hvori Sammenligheden af, at Datteren havde

indladt sig i et saa fortroligt Forhold som det, der aabenbart var blevet beskrevet i et af Søsterens Breve, til en Officier, „der var kommen fra Europa og neppe kunde antages at ville knytte en hæderlig Forbindelse i Amerika," temmelig koldt omtaltes af Moderen. Det var en besynderlig Omstændighed, at Underskriverne vare blevne omhyggeligt klippede ud af alle disse Breve og at ethvert Navn, der var forekommet i selve Skrivelserne, var blevet udraderet med saa megen Flid, at det nu var umuligt at læse det. De havde alle, efter Datidens Skik, været indlagte i Omslag og ei heller var der nogen Udskrivt at finde. Derimod var Brevene selv blevne samvittighedsfuldt opbevarede og Judith troede at kunne see Spor af Taarer i flere af dem. Hun erindrede sig nu at have seet det lille Skrin i sin Moders Bevaring før hendes Død og anteg, at det først var blevet gjemt i Kisten tilligemed de øvrige forglemte eller skjulte Gjenstande, da Brevene ikke længere kunde bidrage til Moderens Sorg eller Glæde.

Derpaa kom nok en Pakke og denne var fuld af Kjærlighedsforsikkringer, der rigtignok vare skrevne med Lidenskabelighed, men tillige med den Listighed, som Mændene saa ofte finde det forsvarligt at anvende mod det andet Kjøn. Judith havde udgydt en Strøm af Taarer over den første Pakke, men nu følede hun en Følelse af Harme og Stolthed, som bedre opretholdt hende. Hendes Haand rystede imidlertid og hun mærkede atter en kold

Gysen over hele sit Legeme, da hun opdagede enkelte Træk af en stærk Lighed mellem disse Breve, og nogle, som det var faldet i hendes Lod at modtage. Engang lagde hun endog Pakken ira sig, bøiede Hovedet ned med sine Knæ og syntes næsten at faae Krampe. Vildtskytten havde imidlertid uafbrudt forholdt sig som en taus, men opmærksom Jagttager af hvad der foregik. Naar Judith havde læst et Brev, lod hun ham holde det, indtil hun havde læst det næste; men dette bidrog aldeles ikke til hans Oplysning, da han slet ikke kunde læse. Ikke desto mindre tog han dog ikke saa ganske Feil af de Lidenskaber, der kæmpede i den smukke Skabnings Bryst ved hans Side, og da enkelte, fremmumlede Ytringer undslap hende, kom han Sandheden nærmere i sine Formodninger eller Gjetninger, end det vilde have været den unge Pige kjært at erfare.

Judith havde lykkeligviis begyndt med de ældste Breve, saa at hun let kunde fatte den Fortælling, de indeholdt; thi de vare omhyggeligt lagte i chronologisk Orden og vilde have aabenbaret Enhver, der havde gjort sig den Ulejlighed at gjennemlæse dem, en bedrøvelig Historie om tilfredsstillet Lidenskab, Kulde og endeligt Modbydelighed. Da hun havde faaet Traaden til deres Indhold, taalte hendes Utaalmodighed ingen Standsning mere, og hun lod Øiet fare hurtigt hen over Bladene for paa den korteste Maade som muligt at erfare Sandheden. Ved at anvende dette Middel, som Alle, der ere begjerlige efter at komme til

Resultatet uden at besvære sig med Enkelthederne, ere saa tilbøielige til at benytte, gjorde Judith hurtige Fremskridt i denne sørgelige Nabenbaring af sin Moders Brøde og Straf. Hun bemærkede, at der tydeligt henpegedes paa den Tid, da hun selv var bleven født, og erfarede endog, at det simple Navn, hun bar, var bleven hende givet af den Fader, om hvis Person hun havde beholdt et saa svagt Minde, at det lignede en dunkel Drøm. Dette Navn var ikke udslettet af Brevenes Tekt, men var blevet staaende, som om der ikke vilde have været vundet Noget ved at radere det ud. Hettys Fødsel omtaltes een Gang, og i dette Tilfælde var Navnet Moderens, men førend dette Tidspunkt naaedes, viste sig Tegnene paa den Kulde, som bebudede den Troløshed, der snart skulde indtræde. Paa dette Stadium af Brevvexlingen havde hendes Moder fattet den Beslutning at afskrive sine egne Breve. De vare kun faa, men strømmede over af Følelser af Anger og sønderknust Kjærlighed. Judith bukkede over dem, indtil hun etter og atter fandt sig nødsaget til at lægge dem tilside, ene og alene fordi det var hende ubyrdsk umuligt at see, da hendes Øine bogstaveligen vare fordunklede af Taarer. Imidlertid tog hun dog atter fat paa sit Arbeide med stigende Deeltagelse og tilsidst lykkedes det hende at naae Slutningen af den sidste Meddelelse, som sandsynligvis nogensinde var bleven vexlet mellem hendes Forældre.

Alt dette medtog over en Time; thi henved hundrede

Breve vare blevne flygtigt overfarede og omtrent en Snees ombyggeligt gjennemlæste. Nu fremstillede Sandheden sig klart for den skarpsindige Judith for saavidt hendes egen og Hettys Fødsel angik. Hun varmmedes ved denne Overbeviisning og for Øieblikket syntes hele den øvrige Verden at være afskaaren fra hende, saa at hun nu havde end flere Grunde til at ønske at tilbringe Resten af sit Liv ved Soen, hvor hun allerede havde seet saa mange lyse og saa mange sorgfulde Dage.

Men der var endnu flere Papirer at undersøge Judith saae, at de indeholdt en Brevveksling imellem hendes Moder og Thomas Hovey. Originalerne vare ombyggeligt ordnede, Skrivelser og Svar ved Siden af hinanden, og de berettede Indledningen til Forbindelsen mellem det ulige Par langt tydeligere, end Judith ønskede at erfare den. Moderen havde til Datterens Forbauselse, for ikke at sige Skræk, gjort Forslaget til Ægteskabet og Judith fandt sig formeligt trøstet, da hun opdagede Spor af hvad der forekom hende som Vanvid eller en til denne bittre Ulykke grændsende opirret Sindsstemning i denne ulykkelige Qvindes ældre Breve. Hoveys Svar vare plumpe og udannede, skjøndt de tydeligt nok røbede Ønsket om at komme i Besiddelse af et Fruentimmer med sjeldne personlige Tillokkelser og hvis store Nidkjærlighed han var villig til at overse for den Fordeels Skyld at eie et Væsen, der i enhver Henseende var ham overlegent og der, som det lod, heller ikke var aldeles blottet for Penge. Re-

sten af denne Deel af Brevveerlingen var kort og indskrænkede sig snart til nogle faa Meddelelser angaaende Forretninger, idet den beklagelsesværdige Hustru tilskyndede den fraværende Mand til at tilendebringe sine Forberedelser for at kunne forlade en Verden, som der var al Grund til at antage var ligesaa farlig for den Ene, som ubehagelig for den Anden. Men der var undsluppet Moderen een eneste Ytring, som gav Judith Nøglen til de Bevæggrunde, der havde foranlediget hende til at egte Hovey eller Hutter, og disse fandt hun var den Følelse af Forbittrelse og Hevnlyst, som saa ofte fristet de Forurettede til at skade sig selv for at samle glødende Kul paa deres Hoved, der have været Skyld i deres Lidelser. Judith besad nok af sin Moders Aand til at kunne fatte denne Tanke og for et Øieblik indsaae hun den grændseløse Daarskab, som tillod saadanne hevngjerrige Følelser at faae Overherredømmet.

Her erhvervte hvad man kunde kalde den historiske Deel af Papirerne. Men iblandt de løse Brudstykker fandtes en gammel Avis, der indeholdt en Proklamation, som tilbød en Belønning for Paagribelsen af adskillige navngivne Fribyttere, hvoriblandt ogsaa Thomas Hovey. Den unge Piges Opmærksomhed henvendtes paa Proklamationen og det sidstanførte Navn ved den Omstændighed, at de begge vare understregede med Blæk. Ellers fandtes Intet imellem Papirerne, som kunde lede til Opdagelsen af Hutters Kones Navn eller Opholdssted. Alle Fakter, Under

skrivter og Adresser vare blevne klippede ud af Brevene og ethvert Ord i Texten, som kunde have afgivet en Ledetraad, var omhyggeligt blevet udraderet. Saaledes saae Judith alle sine Forhaabninger om at komme til Kundskab om, hvem hendes Forældre vare, skuffede og sig selv nødt til at vende tilbage til sine egne Hjælpemidler og Sædvaner i enhver med Fremtiden forbunden Henseende. Erindringen om hendes Moders Navn, Samtaler og Ligdelser udfyldte mangen et Hul i de historiske Kjendsgjerninger, hun nu havde opdaget, og Sandheden stod i sit Omrids altfor tydelig for hende, til at hun længere kunde ønske at faae flere enkelte Omstændigheder at vide. Idet hun lagde sig tilbage i Stolen, bad hun blot sin Ledsager om at tilendebringe Undersøgelsen af de øvrige Gjenstande i Kisten, da den maaskee endnu kunde indeholde Noget af Vigtighed.

„Det skal jeg, Judith, det skal jeg," svarede den taalmodige Vildtskytte; „men bliver der ret mange flere Breve at læse, faae vi nok Solen at see igjen, førend De bliver færdig med at læse dem! Nu har De jo siddet og seet i to stive Timer paa disse smaa Stykker Papir."

„De indeholde Underretning om mine Forældre, Vildtskytte, og have afgjort mine Beslutninger angaaende den øvrige Deel af mit Liv. En ung Pige kan være undskyldt, naar hun læser om sin egen Fader og Moder og det øvenskjøbet for første Gang i sit Liv. Det gjør mig ondt, at jeg har ladet Dem vente."

"Bryd Dem aldrig om mig, Pige; bryd Dem aldrig om mig. Det gjør kun lidet til Sagen, enten jeg sover eller jeg vaager; men uagtet De er saa behagelig at see paa og saa smuk, Judith, er det dog ingenlunde fornøieligt at sidde saa længe og see Dem græde. Jeg veed nok, at Taarer ikke dræbe, og at visse Folk, især Fruentimmer, have godt af at udgyde nogle faa engang imellem; men jeg vil hellere see Dem smile bestandigt, Judith, end see Dem græde."

Denne galante Tale belønnedes med et blidt, skjønt tungsindigt Smiil og derpaa anmodede den unge Pige atter sin Ledsager om at tilendebringe Undersøgelsen af Kisten. Ransagningen medtog naturligviis nogen Tid, i hvilken Judith samlede sine Tanker og gjenvandt sin Fatning. Hun deeltog ikke i Søgningen, men overlod Alt til den unge Mand og betragtede stiltiende de Gjenstande, der draget for Lyset. Der fandtes Intet mere af Interesse eller Værdi. Et Par Kaarder af det Slags, som dengang bares af fornemme Herrer, nogle Sparder, enten af Sølv, eller saa rigt pletterede, at de saae ud som Sølv, og noget Fruentimmerpynt udgjorde de væsentligste Opdagelser. Imidlertid faldt det baade Judith og Vildtskytten ind, at nogle af disse Ting kunde være brugelige til at tilveiebringe en Underhandling med Irokeserne, skjønt den Sidste indsaae en Vanskelighed derved, som ikke viste sig for den Første. Samtalen fornyedes først i Anledning af dette Punkt.

„Og nu, Vildtskytte," sagde Judith, „ville vi tale om os selv og Midlerne til at faae Dem ud af Irokesernes Hænder. Jeg og Hetty ville med Glæde give hvad det skal være af det, De har seet i Kisten, eller det Altsammen for at skaffe Dem Deres Frihed."

„Det kan jeg kalde ædelmodigt, saadan rigtigt vakkert og gavmildt og ædelmodigt. Saaledes er det med Fruentimmerne; have de først fattet Godhed for Nogen, saa gjøre de Intet halvt, men ere ligesaa villige til at skille sig ved det, de eie, som om det slet ingen Værdi havde i deres Øine. Imidlertid er der, uagtet jeg takker Dem Begge ligesaa meget, som om Handelen var sluttet og den splintrede Eg eller nogen af de andre Landstrygere var her tilstede for at antage og afslutte Traktaten, dog to væsentlige Grunde, hvorfor det ikke lader sig gjøre og som jeg ligesaa godt strax kan anføre, for at der ikke skal opstaae urimelige Forventninger hos Dem eller umulige Forhaabninger hos mig."

„Hvad kan det være for Grunde, naar Hetty og jeg ere villige til at stille os ved disse Ubetydeligheder for Deres Skyld og de Vilde ere villige til at modtage dem?"

„Der have vi det, Judith; De forestiller Dem det nu saaledes, men det er ligesaa lidt paa sit rette Sted, som om en Hund gik paa Bagfoden istedetfor paa Forfoden. At Ringoerne ville være villige til at modtage disse Ting, eller Mere, som De maatte tilbyde dem, er sandsynligt nok; men om de ville give noget Nederlag for dem, er

en ganske anden Sag. Spørg Dem selv, Judith, om De, naar Nogen sendte Dem den Besked, at for den og den Priis kunde De og Hetty beholde Kisten med Alt det, den indeholder, vilde anse det for Umagen værdt at spilde mange Ord paa den Handel?"

„Men Kisten og det, den indeholder, hører os jo allerede til, hvorfor skulde vi da kjøbe det, som allerede er vort?"

„Netop saaledes regne Mingoerne! De sige at Kisten allerede er deres, eller saa godt som deres, og ville ikke takke Nogen for Noglen."

„Jeg forstaaer Dem, Vildtskytte; men vi ere jo dog endnu i Besiddelse i Søen og kunne holde os i vor Stilling, indtil Hurry faaer sendt Soldater afsted for at fordrive Fienden. Det kunne vi ganske vist gjøre, naar De kun vil blive hos os, istedetfor at at vende tilbage og igjen overgive Dem som Fange, som De nu synes at have besluttet."

„At Hurry Harry vilde tale saaledes, er naturligt, og overensstemmende med Mandens Gaver. Han veed intet Bedre og derfor er det lidet sandsynligt, at han vilde føle eller handle bedre; men, Judith, jeg spørger Deres Hjerte og Samvittighed — vilde eller kunde De tænke ligesaa fordeelagtigt om mig, som jeg haaber og troer, at De nu gjør, dersom jeg glemte min Ordre og ikke vendte tilbage til Leiren?"

„At tænke mere fordeelagtigt om Dem, end jeg nu gjør, Vildtskytte, vilde ikke være let; men jeg kunde vedblive at tænke ligesaa fordeelagtigt — i det mindste forekommer det mig saaledes — jeg haaber, at jeg kunde det; thi en heel Verden kunde ikke friste mig til at lade Dem gjøre Noget, som kunde forandre min sande Mening om Dem."

„Saa forsøg heller ikke paa at forlokke mig til at overtræde min Ordre, Pige! En Ordre er en hellig Ting iblandt Krigere og Mænd, som gaae med deres Liv i deres Haand, saaledes som vi Skovbyggere gjøre; og hvilken bitter Sorg vilde det ikke være for den gamle Tamenund og for Unkas, Slangens Fader, og for mine andre Nenner i Stammen, dersom jeg vanærede mig paa min allerførste Krigsfti? De vil desuden indsee, Judith, at dette er uden at lægge nogen Vegt paa naturlige Gaver og en hvid Mands Pligter ikke at tale om Samvittigheden. Den sidste er min Konge og jeg søger aldrig at modsætte mig dens Befalinger."

„Jeg troer De har Ret, Vildtskytte," svarede den unge Pige efter kort Betænkning og med bedrøvet Stemme: „en Mand som De bør ikke handle som den Egenkjerlige og Uredelige kunde være tilbøielig til at handle; De maa i Sandhed vende tilbage. Vi ville derfor ikke tale mere herom; skulde jeg overtale Dem til Noget, hvorover De bagefter vilde blive bedrøvet, vilde min Anger ikke blive

mindre end Deres. De skal ikke kunne sige, at Judith — jeg veed neppe, med hvilket Navn jeg nu skal kalde mig selv!"

„Og hvorfor ikke? Hvorfor ikke Pige? Børn antage jo ganske naturligt deres Forældres Navne ligesom ved et Slags Gave, og hvorfor skulde De og Hetty ikke gjøre ligesom Andre have gjort før Dem? Hutter var den gamle Mands Navn og Hutter bør ogsaa være hans Døttres, idetmindste til de have indgaaet et lovligt Ægteskab."

„Jeg er Judith og ikkun Judith, svarede Pigen bestemt, „indtil Loven giver mig Ret til et andet Navn. Jeg vil aldrig mere bære Thomas Hutters Navn og Hetty skal heller aldrig gjøre det med mit Samtykke! Hutter var ikke hans rigtige Navn, seer jeg, men om han ogsaa havde tusinde Gange Ret til det, vilde det dog ikke give mig nogen Ret til det. Han var, Himlen være lovet, ikke min Fader, skjøndt jeg maaskee heller ikke har Grund til at være stolt af den, som var det!"

„Det er besynderligt," sagde Vildtskytten og saae vidst paa den ovhidsede unge Pige, begjerlig efter at erfare mere, men utilbøielig til at trænge ind i en Sag, der ikke egentligt vedkom ham; „ja, er det ei høist besynderligt og usædvanligt! Thomas Hutter var ikke Thomas Hutter og hans Døttre ere ikke hans Døttre. Hvem kan da Thomas Hutter have været og hvem ere hans Døttre?"

„Har De aldrig hørt Noget mumles om hiin Persons

tidligere Liv, Vildtskytte?" spurgte Judith. „Vagtet jeg ansaaes for hans Datter, kom saadanne Rygter dog mig for Øre."

„Jeg vil ikke negte det. Visse Ting ere blevne sagte, som jeg har fortalt Dem, men jeg er ikke meget lettroende med Hensyn til Rygter. Saa ung som jeg er, saa har jeg dog levet længe nok til at have lært, at der gives to Slags Navne, dem, der erhverves ved Gjerninger, og dem, der erhverves ved Tunger, og derfor vil jeg helst see og dømme selv, istedetfor at lade enhver Mund, der faaer Lyst til at løbe, være min Dommer. Hurry talte temmelig frit om den hele Familie paa vor Reise hertil og lod nogle Ord falde om, at Thomas Hutter i sine yngre Dage havde taget sig visse Friheder med Andres Gods paa Havet."

„Han fortalte Dem, at han havde været Sørøver; imellem Venner behøver man ikke at sætte sine Ord paa Skruer. Læs dette, Vildtskytte; saa vil De see, at han ikke har sagt Dem Andet end Sandheden. Denne Thomas Hovey var den samme Thomas Hutter, som De kjendte, hvilket kan sees af disse Breve."

Medens Judith talte med glødende Kinder og funklende Øine, rakte hun sin Ledsager Avisen og pegede paa den ovenfor omtalte Proklamation fra en Kolonigouverneur.

„Gud velsigne Dem, Judith!" svarede den Anden leende; „De kunde ligesaa gjerne bede mig trykke eller for den Sags Skyld skrive dette. Jeg har kun faaet min Op-

dragelse i Skovene; den eneste Bog, jeg læser, er den, som Gud har aabnet for alle sine Skabninger i de herlige Skove, de brede Søer, de rullende Floder, den blaa Himmel og Stormen, Uveiret og Solskinnet og andre herlige Underværker paa Jorden! Den Bog kan jeg læse og jeg finder den fuld af Visdom og Kundskab."

"Jeg beder Dem om Forladelse, Vildtskytte," sagde Judith alvorligt og mere forlegen, end hun pleiede at blive, over at hun med sin Villie havde gjort en Opfordring, som muligt kunde støde hendes Ledsagers Stoltbed. "Jeg havde glemt den Maade, hvorpaa De lever, og vilde allermindst saare Deres Følelser."

"Saare mine Følelser! Hvorfor skulde det saare mine Følelser at blive bedet om at læse, naar jeg ikke kan læse? Jeg er en Jæger og jeg kan nu begynde at sige en Krieger og ingen Missionair, og derfor har en Mand som jeg ingen Brug for Bøger og Papir. Nei, nei Judith," og her lo den unge Mand ret af Hjertet, "ikke engang til Forladning, eftersom en egte Jæger altid bruger Skindet af en Raa dertil, om han har det, eller et andet lille Stykke Læder, der er beborigen tilberedt. Der gives dem, som sige, at Alt det, som staaer paa Tryk, er sandt, i hvilket Tilfælde jeg tilstaaer, at en klærd Mand ligesom maa tabe Næsen; imidlertid kan det ikke være sandere, end det, Gud med sin egen Haand har trykket paa Himlen, Skovene, Floderne og Kilderne."

„Nu vel da, Hutter eller Hovey havde været Sover og da han ikke var min Fader, kan jeg heller ikke ønske at kalde ham saaledes. Hans Navn skal ikke længere være mit."

„Kan De ikke lide den Mands Navn, Judith, saa har De jo Deres Moders. Hendes Navn vil gjøre Dem ligesaa god Tjeneste."

„Jeg kjender det ikke. Jeg har gjennemseet disse Papirer, Vildtskytte, i Haab om at finde et eller andet Vink, som kunde hjælpe mig til at opdage hvem min Moder var; men der er ikke mere Spor af det Forbigangne i saa Henseende, end det Fuglen efterlader i Luften ved dens Flugt."

„Det er baade usædvanligt og ufornuftigt. Forældre ere forpligtede til at give deres Afkom et Navn, selv om de ikke give dem Andet. Jeg er nu kommen af en ringe Slægt, skjønt vi have hvide Ansigter og en hvid Natur; men saa ilde ere vi dog ikke farne, at vi ikke skulde have et Navn. Bumppo kaldes vi, og jeg har hørt sige," tilføiede han, idet et Anstrøg af menneskelig Forfængelighed farvede hans Kind, „at der har været den Tid, da Bumppoerne havde større Anseelse iblandt Menneskene, end nu."

„De have aldrig fortjent det mere, Vildskytte, og Navnet er godt; baade Hetty og jeg vilde tusinde Gange hellere hedde Hetty Bumppo eller Judith Bumppo, end Hetty eller Judith Hutter."

„Det er en moralsk Umulighed," svarede Jægeren godmodigt, „med mindre en af dem vilde nedlade sig til at gifte sig med mig."

Judith kunde ikke bare sig for at smile, da hun saae, hvor ligefremt og naturligt Samtalen var kommen til det selvsamme Punkt, hvorhen hun havde ønsket at dreie den. Uagtet den unge Pige hverken var ugvindelig eller fremfusende enten i Tænkemaade eller Opførsel, ansporedes hun dog af Bevidstheden om ikke altid fortjente Forurettelser og Hjælpeløsheden af en Fremtid, som ikke syntes at tilbyde noget Tilflugtsted, og paavirkedes end mere af Følelser, der vare hende ligesaa nv, som de vare kraftige. Veiligheden var derfor altfor god til at forsømmes, skjønt hun kom til Maalet ad Qvindens sædvanlige Omveie og med en maaskee undskyldelig Behændighed.

„Jeg troer ikke, at Hetty nogensinde gifter sig, Vildtskytte," sagde hun; „skal Deres Navn derfor blive kaaret af nogen af os, maa det være af mig."

„Der har ogsaa været smukke Fruentimmer blandt Bumpvoerne før nu, efter hvad man har fortalt mig, Judith; og dersom De antog Navnet, vilde Familien dog ikke blive saa ganske forunderet, i hvor ualmindelig De ogsaa er i denne Henseende."

„Det er ikke at tale, som det sømmer sig for nogen af os, Vildtskytte; thi hvad der bliver saat om en saadan Gjenstand imellem Mand og Qvinde, bør siges med Alvor

og af et oprigtigt Hjerte. Jeg vil glemme den Undseelse, som paalægger unge Piger Taushed i de fleste Tilfælde, indtil der tales til dem, og behandle Dem saa frimodigt, som jeg veed, at en Mand af Deres heimodige Natur helst vil behandles. Kan De troe — troer De, Vildtskytte, at De kunde blive lykkelig med en saadan Kone, som et Fruentimmer som jeg kunde blive?"

„Et Fruentimmer som De, Judith? Men hvad Forstand er der i at drive Spog med saadanne Ting? Et Fruentimmer, der, som De, er smuk og fiin og, saavidt jeg veed, dannet nok til at blive en Kapitains Frue, vilde kun være lidet tilbøielig til at tænke paa at blive min Kone. Jeg formoder, at unge Piger, som anse sig for vittige og vide, at de ere smukke finde en vis Fornøielse i at drive Gjæk med dem, som ingen af Delene ere, saaledes som en stakkels delawarisk Jæger."

Dette sagdes paa en godmodig Maade, men dog ikke uden at forraade en Følelse, som viste, at Noget, der lignede krænket Forfængelighed, var blandet i Svaret. Intet kunde være indtruffet, som mere vilde have vakt Judiths ædelmodige Anger eller bedre have hjulpet hende til Maalet ved at foie det uegennyttige Ønske om at forsone til hendes andre Dyder og skjule Alt under en saa indtagende og naturlig Forklædning, der i høi Grad maatte formindske det ubehagelige Træk af en for Kjønnet upassende Paatrængenhed.

„De gjør mig lkret i at tree, at jeg nærer saadanne Tanker eller Ønsker," svarede hun alvorligt. „Jeg har aldrig været alvorligere i mit Liv eller villigere til at holde en Overenskomst, som vi maatte træffe i Aften. Jeg har havt mange Beilere, Vildtskytte; ja, der har neppe været nogen ugivt Snarefætter eller Jæger her ved Søen i de sidste fire Aar, som ikke har tilbudt at tage mig med, og jeg frygter, at nogle af dem endog vare givte ——"

„Det tør jeg indestaae for!" faldt Jægeren hende i Talen; „Det tør jeg indestaae for! I det Hele taget, Judith, kan Jorden ikke opvise et Slags Mennesker, der holde mere af sig selv og mindre af Gud og Loven!"

„Jeg vilde — jeg kunde ikke laane een eneste af dem Øre; det vilde maaskee have været en Lykke for mig, om jeg havde gjort det. Der var ogsaa smukke unge Mennesker iblandt dem, som De selv har seet i Deres Bekjendt, Henry March."

„Ja, Harry er bebagelig nok for Øiet, men efter min Mening mindre for Forstanden Jeg troede i Førstningen, at De vilde have ham, Judith; men førend han gik, var det let at begribe, at den samme Hytte ikke vilde være stor nok for Dem Begge to."

„Deri har De i det mindste ladet mig vederfares Retfærdighed, Vildtskytte. Harry er en Mand, som jeg aldrig kunde egte, om han saa var ti Gange saa smuk for Øiet og havde et hundrede Gange kraftigere Hjerte.

„Hvorfor ikke, Judith, hvorfor ikke? Jeg tilstaaer, at jeg er nysgjerrig efter at faae at vide, hvorfor en ung Mand som Hurry ikke skulde kunne vinde en Pige som De."

„Det skal De erfare, Vildtskytte," svarede Pigen, idet hun med Glæde benyttede sig af Leiligheden til at ophøie de Egenskaber, som havde vakt en saa ster Deeltagelse hos hende for hendes Tilhører, haabende paa denne Maade i al Stilhed at kunne nærme sig den Gjenstand, der laa hende nærmest paa Hjertet. „For det Første er en Mands Udvortes ikke af Vigtighed for et Fruentimmer, naar han kun er mandig og ikke reent ud styg eller vanskabt."

„Heri kan jeg ikke være aldeles enig med Dem," svarede Vildtskytten tankefuldt; thi han havde et meget bestedent Begreb om sit eget personlige Ydre; „jeg har lagt Mærke til, at de smukkeste Krigere stedse have faaet Stammens skjønneste Piger til Koner, og Slangen hist, som undertiden er vidunderlig i sin Maling, er almindeligt vndet af de unge Delawarerinder, skjønt han kun holder sig til Dys, som om hun var den eneste Skjønhed paa Jorden."

„Saaledes er det maaskee med Indianerinderne, men ikke med de hvide Piger. Naar en ung Mand kun har et rankt og mandigt Legeme, der lover at sætte ham istand til at beskytte en Qvinde og holde Mangelen udenfor Døren, er dette Alt hvad de forlange af det Udvortes. Kæmper som Hurry kunne være gode til Grenaderer, men komme kun lidet i Betragtning som Elskere. Hvad nu Ansigtet

angaaer, da er et ærligt Blik, der borger for Hjertet i Brystet, af sterre Værdi, end nogensombelst Skikkelse eller Farve, eller Øine, Tænder og deslige Ubetydeligheder. Disse kunne være af Vigtighed hos unge Piger, men hvo tænker paa dem hos en Jæger, en Krieger, eller en Mand? Gives der saa enfoldige Fruentimmer, saa hører Judith ikke til dem."

"Det var da forunderligt! Jeg havde altid troet, at den Smukke holdt meest af den Smukke, ligesom den Rige meest af den Rige!"

"Saaledes gaaer det maaskee Mandfolkene, Vildtskytte, men det er ikke altid Tilfældet med Fruentimmerne. Vi ynde kraftige og modige Mænd, men see gjerne at, de ere beskedne; sikkre paa Jagten eller Krigsstien; redebonne til at dee for hvad Ret er og uvillige til at beie sig for Uret. Fremfor Alt søge vi Redelighed — Tunger, som ikke ere vante til at sige, hvad Forstanden ikke mener, og Hjerter, der ligesaa vel føle en Smule for Andre, som for dem selv. En ærlig Pige kunde dee for en saadan Mand, hvorimod Praleren og den tvetungede Beiler bliver ligesaa forhadt for Øinene, som han er det for Sjælen."

Judith talte med Bitterhed og sin sædvanlige Kraft, men hendes Tilhører var altfor overrasket over Nyheden af den Fornemmelse, hun følte, til at lægge Mærke til hendes Væsen. Det var Noget saa trøstende for et saa beskedent Gemyt som hans at høre Egenskaber, som han maatte vide sig i Besiddelse af, blive hævede saa høit af

det elskværdigste Fruentimmer, han havde kjendt, at alle hans Aandsevner i det første Øieblik tabte sig i en naturlig og undskyldelig Stolthed. Derpaa opstod Tanken om Muligheden af, at et saadant Væsen som Judith kunde blive hans Ledsagerinde gjennem Livet, for første Gang hos ham. Billedet var saa behageligt og saa nyt, at han i over en Minut aldeles fordybede sig i dets Beskuelse, uden mindste Hensyn for den virkelige Skjønhed, der sad foran ham og iagttog Udtrykket i hans ærlige, sanddru Aasyn med en Skarpsindighed, der gav hende en meget rimelig, om ikke fuldkommen nøiagtig Nøgle til hans Tanker. Et saa indtagende Syn havde aldrig før svævet for den unge Jægers aandelige Øie; men da han var meest vant til praktiske Ting og lidet tilbøielig til at give efter for sin Indbildningskraft, uagtet han dog besad megen ægte poetisk Sands, især for Naturgjenstande, gjenvandt han snart sin Fatning og smilede over sin egen Svaghed, altsom det phantastiske Billede forsvandt for hans aandelige Øie og han atter blev det ligefremme, udannede, men bedstigen moralske Væsen, der sad i Thomas Hutters Ark ved Midnatstid, medens det ydige Ansigt af dens afdøde Fiers berømte Fætter straalede paa ham med ængstelig Forskken ved Skinnet af den ensomme Lampe.

„De er vidunderligt smuk og tillokkende og behagelig at see til, Judith!“ udbrød han i sin Enfoldighed, da Virkeligheden atter havde faaet Herredømmet over Phanta-

sien. „Bidunderligt! Jeg mindes ikke nogensinde at have seet en saa skjøn Pige, ikke engang iblandt Delawarerne, og det undrer mig ikke, at Hurry Harry forlod os baade mismodig og ærgerlig.“

„Vilde De, Vildtskytte, at jeg skulde være bleven en saadan Mands som Henry Marchs Kone?“

„Der er Noget, som taler for ham, og Noget, som taler imod ham. Efter min Formening vilde Hurry ikke blive den allerbedste Egtemand, men jeg er bange for, at de fleste unge Piger ikke ville være enige med mig heri.“

„Nei, nei; Judith, der intet Navn har, vilde aldrig samtykke i at blive kaldt Judith March. Alt Andet vilde være bedre, end det.“

„Judith Bumppo vilde ikke klinge saa godt og mangen et Navn vilde ikke være saa behageligt for Øret som March.“

„Ak, Vildtskytte, Behageligheden af Klangen kommer i saadanne Tilfælde ikke gjennem Øret, men gjennem Hjertet. Alt er behageligt, naar Hjertet er tilfredsstillet. Var Natty Bumppo Henry March og Henry March Natty Bumppo, vilde jeg maaskee synes bedre om Navnet March, end jeg nu gjør; eller dersom han var Tom, vilde Navnet Bumppo forekomme mig afskyligt.

„Det er det — ja, det er Meningen af Tingen. Jeg har nu af Naturen Modbydelighed for Slanger og det blotte Ord er mig forhadt, hvilke Missionairerne sige

kommer af den menneskelige Natur paa Grund af, at en vis Slange forførte den første Qvinde efterat Jorden var bleven skabt; men siden Chingachgook har faaet det Tilnavn, han nu bærer, er Klangen af det ligesaa behagelig for mit Øre som Drosselens Slag paa en stille Aften — ja den er. Det er paa Følelserne at Alting kommer an i denne Verden, Judith, hvad Lyden angaaer, ja, og ligeledes med Hensyn til Udseende."

"Dette er saa sandt, Vildtskytte, at det undrer mig, at De kunde finde det mærkeligt, at en Pige, der maaskee har et ganske taaleligt Ansigt, ikke vilde anse det for nødvendigt, at hendes Mand besad den samme Fordeel, eller det, De kalder en Fordeel For mig er en Mands Udseende Intet, naar kun hans Ansigt er ligesaa ærligt som hans Hjerte."

"Ja, Ærlighed er en stor Fordeel i Længden og de, som i Begyndelsen ere meest tilbøielige til at glemme den, ere til Slutningen meest villige til at lære den. Ikke desto mindre, Judith, er der Flere, som tage større Hensyn til den øieblikkelige Fordeel, end til den, som først kommer efter en Tids Forløb. Den ene anse de for vis, den anden for uvis. Men det glæder mig, at De betragter Tingen i dens sande Lys og ikke paa den Maade, hvorpaa Mange saa let bedrage sig selv."

"Saaledes betragter jeg den, Vildtskytte," svarede den unge Pige med stærk Betoning, medens den qvindelige

Undseelse dog afholdt hende fra ligefremt at tilbyde sin Haand; „og jeg kan af mit inderste Hjerte sige, at jeg heller vilde betroe min Lykke til en Mand, paa hvis Sandrubed og Tankemaade, jeg kunde stole, end til en tvetunget, falsk Usling, der havde Kister fulde af Guld og Huse og Jorder, ja, selv om han sad paa en Throne."

„Det er vakkre Ord, Judith, rigtigt vakkre Ord; men troer De, at Følelsen vilde staae Dem bi, dersom De nu virkeligt fik Valget? Dersom en galant Kavaleer i en Skarlagens Kjole stod paa den ene Side med et Hoved, der lugtede som en Tyrefod, et Ansigt, der var saa glat og blomstrende, og Hænder saa hvide og bløde, som om Gud ikke havde givet dem, for at Mennesket skulde leve af sit Ansigts Sved, og Skridt, saa lette som Dandsemestere og et letsindigt Hjerte kunde lære dem dem, og der paa den anden Side stod en Mand, der havde tilbragt sine Dage i den fri Luft, indtil hans Pande var bleven ligesaa rød som hans Kind; som havde banet sig Vei gjennem Moser og Krat, til hans Hænder vare blevne ligesaa baarde som de Egetræer, han sov under; som havde forfulgt Vildtets Spor, indtil hans Fjed vare blevne ligesaa snigende som Panthrens, og som ikke havde nogen anden behagelig Lugt ved sig, end den Naturen giver i den fri Luft og Skov — dersom nu to saadanne Mænd stode her og beilede til Deres Hjerte, hvilken af dem vilde De da give Fortrinet?"

Judiths smukke Ansigt blussede; thi den Skildring, Vildtskytten i sin Enfoldighed havde udkastet af en lystig Officier fra et af Forterne, havde tidligere været særdeles behagelig for hendes Indbildningskraft, skjøndt Erfaring og skuffede Forhaabninger ikke alene havde kjølnet hendes Følelser, men ogsaa givet dem en modsat Retning, hvorfor det forbisvævende Billede kun gjorde et øieblikkeligt Indtryk paa hende; men den opstigende Rødme afløstes af en saadan Ligbleghed, at hun saae ud som et Gjenfærd.

„Saa sandt Gud er min Dommer," svarede den unge Pige høitideligt, „dersom begge disse Mænd stode for mig, saaledes som jeg kan sige, at den Ene gjør det, vilde mit Valg, hvis jeg ellers kjender mit eget Hjerte, falde paa den sidste. Jeg ønsker mig ikke en Mand, der i nogen Henseende er bedre, end jeg selv."

„Dette er behageligt at høre og kunde forlede en ung Mand til at glemme sin egen Uværdighed, Judith. De kan imidlertid neppe mene Alt det, De der siger. En Mand som jeg er altfor raa og uvidende for en Person, som har havt en saadan Moder til Lærerinde; jeg troer vel, at Forfængelighed er noget Naturligt; men en Forfængelighed som denne vilde overgaae al Fornuft!"

„Saa veed De ikke, hvortil et Fruentimmers Hjerte er istand! De er ikke raa, Vildtskytte; ei heller kan den kaldes uvidende, der, saaledes som De, saa nøie har iagttaget det, der foregaaer for hans Øine. Naar Følelsen

kommer med i Spillet, viser Alt sig i de lyseste Farver og Smaating oversees eller glemmes. Naar Hjertet føler Selskin, er Intet mørkt; selv dunkle Gjenstande synes lyse og muntre; og saaledes vilde det ogsaa gaae Dem og den Qvinde, der elskede Dem, selv om Deres Kone maaskee i visse Henseender besad hvad Verden kalder Fordele forud for Dem."

„Judith, De er kommen af Folk, som i Verdens Øine staae over min Slægt, og ulige Egteskaber endes ligesom ulige Venskaber sjeldent godt. Jeg taler kun om denne Sag som noget reent Indbildt, eftersom det ikke er synderligt rimeligt, at De i det mindste vilde være istand til at behandle den som Noget, der nogensinde kunde komme istand."

Judith fæstede sit mørkeblaa Øie paa Vildtskyttens aabne, frimodige Aasyn, som om hun vilde læse i hans Sjæl. Intet rørede her nogen skjult Mening og hun maatte tilstaae for sig, at han snarere betragtede Samtalen som en Udveksling af Anskuelser, end antog den for at have et bestemt Øiemed, og at han endnu ikke nærede nogen egentlig Mistanke om, at hendes Følelser vare alvorligt interesserede i Udfaldet. I Begyndelsen følte hun sig stødt, men derpaa erkjendte hun Uretfærdigheden af at lægge Jægeren hans Selvfornedrelse og Beskedenhed til Last, og denne nye Vanskelighed gjorde Forholdet saa eiendommeligt, at hendes Deeltagelse for den unge Mand forbeiedes end mere

derved. I dette vigtige Øieblik faldt en Forandring af Plan hende ind og med den for den Opvakte og Sindrige særegne Snarraadighed valgte hun en Fremgangsmaade, hvorved hun haabede at binde ham til sig. Denne Fremgangsmaade robede lige meget hendes frugtbare Opfindelsesevne og hendes bestemte og kjekke Charakteer. Paa det at Samtalen ikke skulde standse altfor pludseligt, eller nogen Mistanke om hendes List finde Sted, besvarede hun Vildtskyttens sidste Bemærkning ligesaa alvorligt og oprigtigt, som om hendes oprindelige Hensigt var forblevet uforandret.

„Jeg har i Sandhed ikke Grund til at være stolt af min Herkomst efter det, jeg har seet i Aften," sagde hun med bedrøvet Stemme. „Vel havde jeg en Moder, men selv hendes Navn veed jeg ikke; og hvad min Fader angaaer, da er det maaskee bedst, at jeg aldrig faaer at vide, hvem han var, for at jeg ikke skal tale forbittert om ham!"

„Judith," sagde Vildtskytten med en mandig Oprigtighed, som gik den unge Pige lige til Hjertet, idet han venligt greb hendes Haand, „det er bedst ikke at tale mere herom i Aften. Sov paa det, De har seet og følt; i Morgen ville maaskee de Ting, som nu see saa sorte ud, vise sig i et muntrere Lys. Men gjør fremfor Alt aldrig Regnet i Bitterhed, eller fordi De synes, at De kunde have Lyst til at hevne Dem paa Dem selv for andre Menneskers

Undskab. Alt hvad der er blevet talt eller gjort imellem os i Aften, er Deres Hemmelighed, og jeg skal ikke omtale det til Nogen, ikke engang til Slangen, og kan han ikke faae det ud af mig. kan De være vis paa, at intet Menneske kan det. Have Deres Forældre været vildfarende, bør Datteren være det mindre; husk paa, at De er ung, og den Unge kan stedse haabe paa bedre Tider; at De har bedre Forstand end de Fleste og derfor bedre kan overvinde Vanskeligheder, og at De udmærker Dem ved Skjønhed, hvilket dog altid er en Fordeel. Det er paa Tiden at faae lidt Hvile; thi i Morgen vil det rimeligviis blive en Prøvelsens Dag for nogle af os."

Vildtskytten stod op medens han talte og Judith havde intet andet Valg, end at følge hans Exempel. Kisten blev lukket i Laas og de skiltes siltiende ad, hun for at tage Plads ved Siden af Ivs og Hetty og han for at strække sig paa et Tæppe paa Gulvet i Kahytten. Det varede ikke fem Minuter, førend den unge Mand laa i en dyb Søvn, men Pigen var længe vaagen Hun vidste neppe, om hun skulde beklage eller glæde sig over, at det var mislykket hende at gjøre sig forstaaet. Paa den ene Side var hendes qvindelige Undseelse bleven skaanet, paa den anden Side var det skuffede, eller i det mindste udsatte Forhaabninger og den usikkre Fremtid, som antoge et saa mørkt Udseende. Derpaa kom den ny Beslutning og den dristige Plan, som skulde iværksættes næste Dag og

da Søvnen omsider lukkede hendes Øine, lukkede de sig for et Skuespil af Seir og Lykke, som udmaledes af Phantasien under Paavirkning af et sangvinsk Temperament og en heldig Opfindelsesevne.

Niende Kapitel.

Ys og Hetty stode op ved Lysets Tilbagekomst, hvorimod Judith endnu laa begravet i Søvn. Den Første bevægede kun en Minut til at klæde sig paa. Hendes lange, fulsorte Haar var snart bundet i en simpel Knude, Kalikosskjørtet begtet omkring den smukkre Midie og hendes smaa Fødder skjulte i de brogede Mokkasiner. Da hun var færdig, forlod hun Hetty, der var beskjæftiget med Husholdningssysler, og gik ud paa Platformen for at indaande den forfriskende Morgenluft. Her fandt hun Chingachgook, som betragtede Strandbredden, Bjergene og Himlen med en Skovbyggers Skarpsindighed og en Indianers Alvor.

Sammenkomsten mellem de Elskende var ukunstlet, men kjærlig. Høvdingen viste en mandig Venlighed, der var lige langt fjernet fra ungdommelig Svaghed og Ilfærdighed, medens Pigens Smil og halvt bortvendte Blikke røbede

hendes Kjøns undselige Ømhed. Ingen af dem talte, med mindre det skulde været med Øinene, men de forstode hinanden ligesaa godt, som om de havde brugt en heel Bog fuld af Ord og Forsikkringer. Ivs havde sjeldent vist sig mere til sin Fordeel, end i dette Øieblik; thi da hun nylig havde udhvilet og tværtet sig, hvilede der en Friskhed over hendes ungdommelige Ansigt og Skikkelse, som Skovens Besværligheder ikke altid tillade selv de Unge og Smukke at fremvise. Desuden havde Judith ikke alene anvendt endeel af sin egen Færdighed paa hendes Toilette under deres korte Samværen, men endog skjenket hende nogle faa udvalgte Prydelser af sit eget Forraad, som ikke bidrege lidet til at hæve den unge Indianerindes medfødte Yndigheder. Alt dette saae og følte Elskeren; thi hans Nasyn oplivedes et Øieblik af Velbehag, men det blev snart atter alvorligt og anteg et nedslaaet og bekymret Udtryk. De Stole, der vare blevne brugte den foregaaende Aften, stode endnu paa Platformen; efterat have sat to af dem op til Hyttens Væg, satte han sig paa den ene og tilkjendegive sin Brud, at hun skulde sætte sig paa den anden. Da dette var gjort, vedblev han at være taus og tankefuld i over en Minut og vedligeholdt den alvorsfulde Værdighed hos en Mand, der er tvdt til at tage Plads ved Raadsforsamlingssaalet, medens Ivs taalmodigt og ydmygt, som det sømmede sig en Qvinde af hendes Folk, hemmeligt iagttog Udtrykket i hans Ansigt.

Derpaa udstrakte den unge Krieger sin Arm og bevægede Haanden langsomt hen over Søen, Bjergene og Himlen, som om han vilde udhæve Herligheden af Skuepladsen i denne fortryllende Time, da det hele Panorama som sædvanligt var smykket med den tidlige Morgenstunds blege Klarhed. Den unge Pige fulgte Bevægelsen med glad Forundring og smilede hvergang en ny Skjønhed mødte hendes Blik.

„Hugh!“ udbrød Høvdingen af Beundring over et Syn, der endog var udsædvanligt for ham, da dette var den første Indsø, han havde seet. „Dette er Manitus Land! Det er for godt for Mingoer, Tys; men denne Stammes Kjøtere hyle i Kobler i Skovene. De troe, at Delawarerne sove paa den anden Side af Bjergene.“

„Alle undtagen een, og det er Chingachgook. Der er een her og han er af Unkas's Blod.“

„Hvad er een Krieger mod en heel Stamme? Fodstien til vore Landsbyer er lang og bugtet og vi maa vandre under en skyfuld Himmel. Jeg er ogsaa bange for, Gedeblad fra Bjergene, at vi komme til at vandre alene.“

Tys forstod Hentydningen og den gjorde hende bedrøvet, skjøndt det klang sødt i hendes Øren, at den Krieger, som hun elskede saa heit, sammenlignede hende med den meest velluktende og yndige Blomst i hendes Fædrelands Skove. Men hun forblev taus som det sømmede sig hende, naar der hentydedes paa en alvorlig Sag, som

Mænd bedst kunde bedømme, skjøndt det oversteg Opdragelsens Magt at skjule det Smiil, som en glad Følelse frembragte paa hendes smukke Mund.

„Naar Solen staaer der," vedblev Delawareren, pegende mod Zenith, idet han med en let Bevægelse af Haandleddet løftede Haanden og en Finger i Veiret, „vil vor Stammes store Jæger vende tilbage til Huronerne for at blive behandlet ligesom en Bjørn, som de slaae og stege, selv naar de have Maven fuld."

„Den store Aand kan formilde deres Hjerter og ikke tillade dem at være saa blodgjerrige. Jeg har levet blandt Huronerne og kjender dem. De have Hjerter og ville ikke glemme deres egne Børn, dersom de skulde falde i Delawarernes Hænder."

„En Ulv tuder altid, et Svin vil bestandigt æde. De have mistet Krigere; selv deres Qvinder ville raabe om Hevn. Det blege Ansigt har Øine som en Ørn og kan see ind i en Mænds Hjerte; han venter sig ingen Naade. Der er en Sky over hans Aand, skjøndt ikke for hans Aasyn."

Der opstod en lang, tankefuld Pause, under hvilken Lys sagte greb Høvdingens Haand, som om hun søgte hans Bistand, skjøndt hun neppe vovede at hæve sine Øine op til et Ansigt, som var blevet begribeligen frygteligt under de modstridende Lidenskaber og den alvorlige Beslutning, som kæmpede i dets Besidders Bryst.

„Hvad vil Unkas's Søn gjøre?“ spurgte Vigen omsider frygtsomt. „Han er en Høvding og allerede berømt i Raadsforsamlingen, uagtet han er saa ung; hvad siger hans Hjerte ham er det Klogeste? Siger ogsaa Hovedet de samme Ord som Hjertet?“

„Hvad siger Wah-ta!-Wah i et Øieblik, da min kjæreste Ven er i en saadan Fare? De mindste Fugle synge smukkest. Det er altid behageligt at lytte til deres Sang. Gid jeg kunde høre Skovens Gjerdesmutte i min Forlegenhed; dens Toner vil trænge dybere ind, end til Øret.“

Atter fornam Tys den inderlige Glæde, som Roes altid kan vække, naar den kommer fra dem, vi elske. „Gedebladet fra Bjergene“ var en Benævnelse, som de unge Delawarere ofte brugte om hende, skjønt den aldrig klang saa behageligt i hendes Øren, som naar den kom fra Chingachgooks Læber; men kun han alene havde kaldt hende „Skovens Gjerdesmutte.“ Hos ham var det imidlertid bleven et hyppigt Udtryk og var over al Beskrivelse kjærkommen for hende, eftersom det vakte den Forestilling hos hende, at hendes Raad og Meninger vare hendes tilkommende Mand ligesaa velkomne, som Lyden af hendes Stemme var ham behagelig, og saaledes forenede de to Ting, hvorpaa en Indianerinde sætter størst Priis, naar de komme fra hendes Troelovede, nemlig Beundring for en legemlig Fuldkommenhed og Agtelse for hendes Aandsevner.

Hun trykkede den Haand, hun holdt imellem begge sine, og svarede:

„Wah-ta!-Wah siger, at hverken hun eller den store Slange nogensinde kunde lee mere, eller sove uden at drømme om Huronerne, dersom Vildtskytten skulde dø under en Ringoes Tomahawk, uden at de havde gjort Noget for at frelse ham. Hun vilde hellere vende tilbage og begive sig alene paa sin lange Reise, end lade en saadan mørk Sky trænge sig foran hendes Lykksaligbed."

„Godt! Manden og Konen ville kun have et Hjerte; de skulle see med de samme Øine og føle med de samme Følelser."

Det er overflødigt her at berette hvad mere der blev sagt. Man har allerede seet, at Samtalen dreiede sig om Vildtskytten og hans Forbaabninger, men den Beslutning, som toges, vil bedre vise sig i Fortællingens Gang. Det unge Par sad endnu og talte sammen, da Solen viste sig ovenover Granernes Toppe og en klar amerikansk Dags Lys strømmede ned i Dalen og udbredte Glæde og Liv over Søen, Skovene og Bjergene. I dette Øieblik kom Vildtskytten ud af Arkens Kabyt og gik hen paa Platformen. Han betragtede først den skyfri Himmel, derpaa overskuede hans hurtige Blik det hele Panorama af Land og Vand og endeligt fik han Tid til et venskabelligt Nik til sin Ven og til et muntert Smiil til Ens.

„Naa," sagde han paa sin sædvanlige rolige Maade

og med sin behagelige Stemme, „den, der seer Solen gaae ned i Vest og vaagner tids nok om Morgenen, kan være vis paa at see den komme tilbage igjen i Øst ligesom en Buk, der jages rundt omkring sit Leie. Jeg tør sige, Tys, at Du mangen god Gang har seet dette Syn, uden at det er faldet Din Pigehjerne ind at spørge om Aarsagen."

Baade Chingachgook og hans Trolovede saae op med den lysende Kugle med en Mine, der røbede pludselig Forundring, og stirrede dernæst paa hinanden, som for at søge Løsningen af Spørgsmaalet. Fortrolighed slører Nysgjerrigheden, selv naar den staaer i Forbindelse med et Naturphænomen, og disse enfoldige Børnesener havde aldrig tænkt paa at gjøre sig bekjendte med en dagligt indtrædende Bevægelse, i hvor paafaldende den end maatte være ved en nærmere Undersøgelse. Da Sagen saaledes pludseligt bragtes paa Bane, forbausede den dem Begge lige meget og i samme Øieblik, ligesom en ny og glimrende Sætning i Naturvidenskaben vilde forbause den Lærde. Kun Chingachgook saae sig istand til at svare.

„De blege Ansigter vide Alt," sagde han; „kunne de sige os, hvorfor Solen skjuler sit Ansigt, naar den gaaer tilbage om Natten?"

„Ja, det er egte Rødhuds Viisdom," svarede Jægeren smilende, skjøndt han ikke var ufølsom for det Behagelige i at vise sin Stammes Overlegenhed ved at løse Gåa-

skeligheden, hvilket han nu gav sig til paa sin eiendommelige Maade. „Hør engang, Slange," vedblev han med et mere alvorligt, men tillige altfor naturligt Udtryk, til at det kunde være paataget, „det er lettere forklaret, end en indianst Hjerne maaskee bilder sig ind. Medens Solen synes at vandre paa Himlen, rører den sig ikke af Pletten, men det er Jorden, som dreier sig rundt, og Enhver kan begribe, at naar han f. Ex. staaer paa Kanten af et Mølle-hjul, der er i Bevægelse, maa han snart see Himlen og snart være under Vandet. Der er ingen ster Hemmelighed i det, men det gaaer ganske naturligt til. Vanskeligheden bestaaer blot i at sætte Jorden i Bevægelse."

„Hvoraf veed min Broder, at Jorden dreier sig rundt?" spurgte Indianeren „Kan han see det?"

„Ja deri, tilstaaer jeg, stikker Knuden, Delawarer; thi jeg har ofte forsøgt det, men har aldrig kunnet blive rigtigt klog derpaa. Undertiden har jeg bildt mig ind, at jeg kunde see det, men saa er jeg atter blevet nødt til at indrømme, at det var en Umulighed. Men dreie sig gjør den, som alle mine Landsmænd sige, og Du bør troe dem, eftersom de kunne forudsige Fornærkelser og andre Vidunderre, der pleiede at opfylde Stammerne med Radsel, ifølge Eders egne Sagn om saadanne Ting"

„Godt, det er sandt; ingen rød Mand vil negte det. Naar et Hjul dreier sig rundt, kunne mine Øine see det, — de kunne ikke see, at Jorden dreier sig.

„Naa, det er hvad jeg kalder Sandse-Haardnakkethed! At see er at troe, siger man, og hvad visse Folk ikke kunne see, ville de heller ikke i mindste Maade troe. Ikke desto mindre, Høvding, er denne Grund ikke fuldt saa god, som den ved første Øiekast skulde synes. Jeg veed Du troer paa den store Aand; og dog vilde det vist nok sætte Dig i Forlegenhed, dersom Du skulde sige, hvor Du seer den."

„Chingachgook kan see Ham overalt — overalt i gode Ting — den onde Aand i slette. Her i Søen, der i Skoven, hist i Skyerne, i Ys, i Unkas's Søn, i Tamenund, i Vildtskytten. Den onde Aand er i Mingoerne. Det veed jeg; jeg kan ikke see, at Jorden gaaer rundt."

„Det forundrer mig ikke, at man kalder Dig Slange-Delawarer; nei det gjør ikke! Der er stedse Mening i Dine Ord og ligeledes ofte Mening i Dit Ansigt! Imidlertid stemme Dine Svar ikke ganske overens med mine Tanker. At Gud er synlig i alle naturlige Gjenstande, maa indrømmes, men han er alligevel ikke synlig, saaledes som jeg forstaaer det. I vide af den store Aands Gjerninger, at den er til, og af Jordens Gjerninger vide de blege Ansigter, at den dreier sig rundt. Det er Meningen af Tingen, men hvorledes den skal forklares, er mere end jeg saa nøie kan sige. Det veed jeg, at alle mine Landsmænd ere enige derom, og hvad alle blege Ansigter ere enige om, er rimeligviis ogsaa sandt."

„Naar Solen staaer over Toppen af hiin Gran i Morgen, hvor men min Broder Vildtskytten da er!"

Jægeren studsede og saae vist, men uden Uro paa sin Ven. Derpaa betydede han ham, at han skulde følge med, og førte ham ind i Arken, hvor han kunde fortsætte Samtalen uden at høres af dem, hvis Følelser han frygtede for vilde erholde Herredømmet over deres Fornuft. Her standsede han og optog atter den afbrudte Traad i en mere tillidsfuld Tone.

„Det var lidt ufornuftigt af Dig, Slange," sagde han, „at bringe en saadan Sag paa Bane for Ys og medens det unge Fruentimmer af min egen Farve kunde høre hvad der blev sagt. Ja, det var lidt mere ufornuftigt, end Du ellers pleier at være Dig ad. Men lige meget; Ys forstod det ikke og den Anden hørte det ikke. Imidlertid er Spørgsmaalet lettere gjort, end besvaret. Ingen Dødelig kan sige, hvor han er, naar Solen staaer op i Morgen. Jeg vil gjøre Dig det samme Spørgsmaal, Slange, og gad nok vide, hvad Du vilde svare mig."

„Chingachgook vil være hos sin Ven Vildtskytten; er han i Aandernes Land, vil den store Slange krybe ved hans Side; og er han under Solen, skulle dens Varme og Lys falde paa dem Begge."

„Jeg forstaaer Dig, Delawarer," svarede den Anden, rørt over sin Vens Selvopofrelse. „Et saadant Sprog er ligesaa indeligt i det ene Tungemaal, som i det andet;

det kommer fra Hjertet og gaaer til Hjertet. Det er godt at tænke saaledes og det kan for den Sags Skyld ogsaa være godt et tale saaledes; men det vilde ikke være godt at handle saaledes, Slange. Du staaer ikke længere alene i Livet; thi endskjøndt Hytterne først maa byttes og de andre Ceremonier gjennemgaaes, førend Tys bliver Din lovmæssige Hustru, saa ere I dog saa godt som Egtefolk i Alt hvad Følelser, Glæder og Sorger angaaer. Nei, nei; Tys maa ikke forlades, fordi en Sky uventet har lagt sig imellem Dig og mig og seer fortere ud, end vi havde formodet."

„Tys er en Datter af Mohikanerne; hun veed, hvorledes hun skal adlyde sin Mand. Hun følger ham hvorhen han gaaer. De ville Begge være hos Delawarernes store Jæger, naar Solen staaer over hiin Gran i Morgen."

„Herren velsigne og bevare Dig, Høvding; det er jo aabenbar Galskab! Kan nogen af Eder, eller I Begge forandre en Mindes Natur? Kunne Din stolte Mine, eller Tys's Taarer og Skjønhed forvandle en Ulv til et Fjer, eller gjøre en Panther ligesaa uskadelig som en Raa? Nei, Slange, Du maa bedre overlægge denne Sag og overlade mig i Guds Haand. Desuden er det jo ingenlunde afgjort, at de Slyngler have i Sinde at pine mig; thi de kunne endnu fatte Medlidenhed og indsee det Syndige i en saadan Fremgangsmaade; skjøndt det kun er en haab-

los Forventning, at en Mingo skulde afholde sig fra Ondt og lade Barmhjertigheden faae Overhaand i hans Bryst. Men man kan derfor ikke vide med Vished, hvad der vil skee, og unge Skabninger som Jys bør ikke udsættes for Fare for en saadan Uvisheds Skyld. At gifte sig er et ganske andet Foretagende, end visse unge Mænd tro. Dersom Du var ene, eller saa godt som ene, da vilde jeg vente, at Du satte Dig i Virksomhed og streifede omkring Landstrygernes Leir fra Solens Opgang til dens Nedgang, fuld af List og utrættelig som Hunden paa Færten, og anvendte Alt for at hjælpe mig og narre Fjenden; men To ere ofte svagere end Een og vi maa tage Tingene saaledes, som de ere, og ikke som vi ønske, at de skulde være."

"Hør, Vildtskytte," svarede Indianeren med kraftig Betoning, for at vise, hvor alvorligt han mente det. "Dersom Chingachgook var i Huronernes Hænder, hvad vilde min Broder med det blege Ansigt da gjøre? Liste sig bort til Delawarernes Landsbyer og sige til Høvdingerne og de gamle Mænd og de unge Krigere: „See, her er Wah-ta!-Wah; hun er frelst, men lidt træt; og her er Unkas's Søn, ikke saa træt som Gedebladet, da han er stærkere, men ligesaa vel frelst som hun." Vilde han gjøre det?"

„Naa, det var ualmindeligt fiint; det var snedigt nok, selv for en Mingo. Herren maa vide hvorledes det kunde falde Dig ind at gjøre et saadant Spørgsmaal. Hvad jeg vilde gjøre? Nu, for det Første vilde Jys sandsynlig-

viis slet ikke være i mit Selskab, da hun vilde holde sig saa nær til Dig som muligt, og derfor betyder Alt det angaaende hende Ingenting. Og hvad nu hendes Trathed angaaer, saa vilde den ogsaa falde igjennem, naar hun gik, og rimeligviis vilde altsaa ingen af Dine Ord komme fra mine Læber, saa at Du seer, Slange, at Fornuften er imod Dig, og Du kan derfor ligesaa godt give det op, eftersom det ikke sømmer sig for en Høvding af Dit Navn og Din Anseelse at stride imod Fornuften."

„Min Broder er ikke sig selv; han glemmer, at han taler til en Mand, der har siddet ved sit Folks Raadsforsamlingsbaal," svarede Chingachgook blidt. „Naar Mænd tale, bør de ikke sige Noget, der gaaer ind ad den ene Side af Hovedet og ud af den anden; deres Ord bør ikke være saa lette som Fjer, dem en Vind, der ikke kruser Vandet, kan puste bort. Han har ikke besvaret mit Spørgsmaal; naar en Høvding gjør et Spørgsmaal, bør hans Ven ikke tale om andre Ting."

„Jeg forstaaer Dig, Delawarer; jeg forstaaer meget godt, hvad Du mener, og Sandheden tillader mig ikke at sige Andet. Men alligevel er det ikke saa let at svare, som Du troer, og det af denne simple Grund. Du vil have, at jeg skal sige, hvad jeg vilde gjøre, dersom jeg, saaledes som Du, havde en Brud her paa Søen og en Ven blist ovre i Huronernes Leier, som truedes med Piinslerne. Det er det; ikke sandt?"

Indianeren bøiede sit Hoved stiltiende og med uforandret Alvorlighed, skjønt hans Øie blinkede ved Synet af den Andens Forlegenhed:

„Nu vel, jeg har aldrig havt nogen Brud, har aldrig havt det Slags Følelse for nogen ung Qvinde, som Du har for Tys, skjønt Herren veed, at mine Følelser ere venlige for dem alle. Men mit Hjerte, som man kalder det, er ikke rørt i saa Henseende og derfor kan jeg ikke sige hvad jeg vilde gjøre. En Ven trækker stærkt; det veed jeg af Erfaring, Slange; men efter Alt det, jeg har hørt og seet Kjærlighed betræffende, maa jeg dog troe, at en Brud trækker stærkere.“

„Det er sandt; men Chingachgeeks Brud trækker ikke mod Delawarernes Hytter; hun trækker mod Huronernes Leir.“

„Hun er en herlig Pige med samt sine smaa Fødder og Hænder, der ikke ere større, end et Barns, og sin Stemme, der er ligesaa behagelig som Spættefuglens; hun er en herlig Pige og ligner den Æt, hvoraf hun er kommen! Naa, hvad skal det da sige! Thi jeg antager ikke, at hun har skiftet Sind og vil svigte sig selv og blive en Huroners Hustru. Hvad er det da, Du mener!“

„Wah-ta!-Wah vil aldrig leve i en Irokesers Wigwam,“ svarede Irokeseren tørt. „Hun har smaa Fødder, men de kunne bære hende til hendes Folks Landsbyer; hun har ogsaa smaa Hænder, men hendes Sjæl er stor.

Min Broder skal faae at see, hvad vi ville gjøre, naar Tiden er kommen, hellere end at lade ham dø under Mingoernes Piinsler."

„Gjør intet unyttigt Forsøg, Delawarer," bad Bildtskytten indstændigt; „jeg antager, at Du maa og vil have Din Villie, og det er i det Hele taget ikke mere end billigt; thi Du vilde aldrig blive lykkelig uden at have foretaget Noget. Men gjør intet ubesindigt Forsøg. Jeg ventede nok, at Du ikke vilde forlade Søen, saa længe min Sag var uafgjort; men husk paa, Slange, at ingen af alle de Piinsler, som Mingoernes Klogt kan opfinde, ingen Brænden eller Stegen eller nogensombelst anden Umenneskelighed kan knække mit Mod saa let, som naar jeg fik at vide, at Du og Tys vare faldne i Fjendens Haand under et Forsøg paa at udrette Noget til mit Bedste."

„Delawarerne ere forsigtige. Bildtskytten vil see, at de ikke løbe ind i en fremmed Leir med lukkede Øine."

Her standsede Samtalen. Hetty tilkjendegav, at Frokosten var færdig, og kort efter satte hele Selskabet sig omkring det simple Bord paa Grændseboernes sædvanlige, ukunstlede Maade. Judith var den Sidste, som tog Plads; hun var bleg og taus og hendes Ansigt røbede, at hun havde tilbragt en piinlig, om ikke søvnløs Nat. Ved dette Maaltid verledes neppe en Stavelse; alle Fruentimmerne viste Mangel paa Madlyst, men de to Mænd vare uforrykkede i saa Henseende. Det var tidligt paa Dagen, da

Selskabet reiste sig, og der var endnu nogle Timer tilbage, inden Fangen behøvede at forlade sine Venner. Bevidstheden om denne Omstændighed og den Deel, som de Alle toge i hans Skjebne, bragte dem til atter at forsamle sig paa Platformen for at være saa nær som muligt ved det formeentlige Offer, lytte til hans Tale og om muligt at vise deres Hengivenhed for ham ved at forekomme hans Ønsker. Vildtskytten selv var, saavidt menneskelige Øine kunde see, aldeles ubevæget og talte muntert og naturligt, skjønt han undgik enhver umiddelbar Hentydning paa Dagens store, forventede Begivenhed. Kunde der bemærkes noget Bevis paa, at hans Tanker overhovedet vendte tilbage til denne viinlige Gjenstand, saa var det i den Maade, hvorpaa han talte om Døden og den sidste store Forandring.

„Sorg ikke, Hetty," sagde han; thi det var medens han søgte at trøste denne enfoldige unge Pige over Tabet af hendes Forældre, at han saaledes forraadte sine Følelser; „Gud har jo bestemt, at vi Alle skulle dø. Deres Forældre, eller de, som De anser for Deres Forældre, hvilket kommer ud paa Et og det Samme, ere gaaede forud for Dem; det er ikke Andet end Naturens Orden, min gode Pige, at de Gamle gaae først og de Unge følge bagefter. Men den, der har havt en Moder som Deres, Hetty, kan ikke Andet end haabe det Bedste med Hensyn til hverledes Fingene ville vise sig i den anden Verden Forsynet ved og Jus tree paa lykkelige Jagtegne og

have Anskuelser overensstemmende med deres Begreber og Gaver som Rødhuder; men vi, som ere af hvidt Blod, følge en ganske anden Lære. Men jeg troer alligevel, at der Himmel er deres Aandernes Land, og at det er umuligt for den Lastefulde at komme ind i den; men Venner ville neppe blive adskilte, om de end ikke ere af den samme Stamme paa Jorden. Vær ved godt Mod, stakkels Hetty, og tænk paa den Dag, da De atter skal see Deres Moder, og det uden Smerte eller Sorg."

„Jeg venter nok at faae Moder at see," svarede den sandru og enfoldige Pige; „men hvad vil der blive af Fader?"

„Det er en Forlegenhed, Delawarer," sagde Jægeren paa Indianst; „ja, det er en rigtig Forlegenhed! Mosses-retten var ingen Helgen paa Jorden og det er let at gjette, at han heller ikke vil blive nogen i den anden Verden. Imidlertid, Hetty," tilføiede han med en let Overgang paa Engelsk, „imidlertid, Hetty, maa vi Alle haabe det Bedste. Det er forunderligt, Judith, hvorledes de forskjellige Menneskker have forskjellige Begreber om det Tilkommende, idet Regle antage een og andre en anden Forandring. Jeg har kjendt hvide Lærere, som troede, at Alt var Aand efter dette Liv, og Andre, som antoge, at Legemet henflyttes til en anden Verden, omtrent ligesom Rødhuderne forestille sig det, og at vi skulle vandre omkring i Kjødet og kjende hinanden, og tale med hverandre, og være Venner der, ligesom vi have været Venner her

„Hvilken af disse Anskuelser synes De bedst om, Vildtskytte?“ spurgte den unge Pige, villig til at foie sig efter hans tungsindige Stemning og langtfra at være fri for dens Indflydelse. „Vilde det være Dem ubehageligt at tænke Dem, at De i en anden Verden skulde finde Alle dem, der nu ere forsamlede her paa Platformen? Eller har De lært os at kjende saaledes her, at De helst vilde være fri for at see os igjen?“

„Det sidste vilde gjøre Døden til en bitter Lod, ja det vilde. Det er nu fulde otte Aar siden, at Slangen og jeg begyndte at jage sammen, og den Tanke, at vi aldrig mere skulde mødes, vilde være mig en haard Tanke Han seer den Tid imøde, da vi skulde jage et Slags Aandedyr paa Sletter uden Torne, Brombærbuske, Moradser og andre Besværligheder at overvinde; hvorimod jeg ikke kan finde mig i disse Anskuelser, eftersom de synes at stride mod Fornuften. Aander kunne ikke spise og have heller ikke Brug for Klæder og det Eneste, hvorfor man bør jage Dyr, er for at fælde dem, eller fælde dem for at faae deres Kjød eller Skind. Nu finder jeg det vanskeligt at antage, at salige Aander skulle jage Vildtet uden Diemed og plage de umælende Kreature alene for deres egen Fornøielses Skyld. Jeg har endnu aldrig trykket los paa en Buk eller en Raa, Judith, undtagen naar jeg trængte til Føde eller Klæder.“

„Hvorom Erindringen nu maa være Dem en stor Trøst, Vildtskytte."

„Det er Tanken om saadanne Ting, mine Venner, som sætter Manden istand til at overholde sin Orlov. Det kan rigtignok ske uden dette; thi selv de værste Rødhuder opfylde undertiden deres Pligt i saa Henseende; men det gjør det, som ellers vilde være tungt, let, selv om vi ikke saa ganske synes om det. Der er i Sandhed Intet, som gjør Hjertet kjækkere, end en let Samvittighed."

Judith blev endnu blegere, end hun havde været, men hun søgte at tilkæmpe sig Fatning og det lykkedes hende. Kampen havde imidlertid været haard og gjorde hende saa lidet tilbøielig til at tale, at Hetty optog Traaden. Dette skete paa den unge Piges simple og naturlige Maade.

„Det vilde være grusomt at dræbe de stakkels Dyr," sagde hun, „i denne eller den anden Verden, naar man ikke behøvede deres Kjød eller deres Skind. Ingen god hvid Mand vilde gjøre det. Men det er synd at en Christen at tale om at gaae paa Jagt i Himlen. Saadanne Ting ske ikke for Guds Aasyn og den Missionair, som forkynder en saadan Lære, kan ikke være nogen sand Missionair. Han maa være en Ulv i Faareklæder. Jeg antager, at De ved, hvad et Faar er, Vildtskytte?"

„Det gjør jeg, min Pige, og et nyttigt Dyr er det for dem, der holde mere af Klæde, end af Skind til deres Vinterdragt. Jeg forstaaer mig paa Faarenes Natur,

uagtet jeg kun har havt lidt at bestille med dem, og jeg forstaaer mig ligeledes paa Ulvenes Natur og kan godt tænke mig en Ulv i et Faareskind, skjøndt jeg troer, at det vilde være en varm Trøie for et saadant Dyr i de hede Maaneder."

„Og Synd og Hykleri ere ligeledes varme Trøier, som de ville befinde, der iføre sig dem," svarede Hetty bestemt; „derfor vilde Ulven ikke være værre faren end Synderen. Aander gaae hverken paa Jagt, eller sætte Snarer, eller fiske eller foretage sig Noget af Alt det, som de svage Mennesker foretage sig, eftersom de ikke have nogen af denne Verdens Attraaer at nære. O, Moder fortalte mig Alt dette for mange Aar siden og jeg vilde nødigt høre det benegtet."

„Nu vel, min gode Hetty, i saa Tilfælde gjør De bedst i ikke at prædike Deres Lære for Tys, naar hun og De ere alene og den unge Delawarerinde har Lyst til at tale om Religionen. Jeg veed, at det er hendes faste Overbeviisning, at de gode Krigere ikke bestille Andet i den anden Verden, end at jage og fiske, skjøndt jeg ikke troer, at hun indbilder sig, at nogen af dem nedlader sig til at sætte Snarer, hvilket ikke er nogen Beskjæftigelse for en tapper Mand. Men af Jagt og Fiskeri have de efter hendes Begreb fuldt op og det overflødet i de behageligste Jagtegne og imellem Vildt, som stedse er i god Stand og er

raft og snildt nok til at gjøre Døden fornøielig. Derfor vil jeg ikke raade Dem til at faae Tys paa andre Tanker.'

„Tys kan ikke være saa syndig at troe paa saadanne Ting," svarede Hetty alvorligt. „En Indianer jager ikke efterat han er død."

„Nei, ikke en slet Indianer, det indrømmer jeg Dem; en slet Indianer sikkert ikke. Han maa være Ammunitionen og see til, uden at tage Deel i Jagten; lave Mad, tænde Ild og gjøre Alt, hvad der ellers ikke sømmer sig for en Mand. Men hør mig; jeg siger ikke, at jeg tænker saaledes, men Tys gjør det, og jo mindre De derfor modsiger hende i saa Henseende, desbedre er det for den gode Forstaaelses Skyld."

„Og hvilke ere da Deres Tanker om en Indianers Skjebne i den anden Verden?" spurgte Judith, som atter havde faaet Mælet.

„Ak, min Pige, alt Andet, end det! Jeg er altfor god Christen til at vente noget saa jordisk som Jagt og Fiskeri efter Døden; ei heller troer jeg, at der er een Manitu for Rødhuden og en anden for det blege Ansigt. Man finder forskjellige Farver paa Jorden, som jo Enhver kan see, men man finder ikke forskjellige Naturer. Forskjellige Gaver, men kun een Natur."

„Hvori ere da Gaver forskjellige fra Natur? Er ikke Naturen selv en Gave af Gud?"

„Ganske vist; det er vel og reesværdigt tænkt. Judith,

skjønt Hovedtanken i sig selv er forkeert. En Natur er Skabningen selv; dens Ønsker, Fornødenheder, Tanker og Følelser ere den alle medfødte. Denne Natur kan aldrig forandres i det Væsentlige, skjønt den kan undergaae en vis Forøgelse eller Formindskelse. Gaver derimod hidrøre fra Omstændigheder. Sætter man et Menneske i en By, faaer han Bygaver; i en Koloni. Kolonigaver; i en Skov, Skovgaver. En Soldat har Soldatergaver og en Missionair Prædikegaver Alle disse vere og forøges, indtil de have ligesom befæstet Naturen, og undskylde tusinde Handlinger og Tanker. Men Skabningen bliver i Grunden den samme, ligesom den Mand, der er iført Uniform, er den samme som den Mand, der er klædt i Skind. Klæderne bevirke en Forandring for Øiet og maaskee ogsaa for Opførslen, men ingen hos Mennesket. Heri ligger Undskyldningen for Gaver, eftersom man venter sig en anden Opførsel af den, som gaaer klædt i Silke og Atlask, end af den, som gaaer klædt i Hvergarn, skjønt Herren, som ikke gjorde Klæderne, men derimod Skabningen selv, kun tager Hensyn til sit eget Værk. Dette er ikke den reneste Missionairlære, men kommer den dog saa nær, som det beboves for en hvid Mand. Ak ja! Jeg havde mindst troet, at jeg skulde havde talt om saadanne Ting i Dag; men det er en af vore Svagheder, at vi aldrig vide hvad der vil ske. Gaa et Øieblik over i Arken med mig, Judith: jeg ønsker at tale med Dem.

Judith adlød med en Beredvilligbed, hun neppe kunde skjule. Efterat være fulgt med Jægeren ind i Kahytten, satte hun sig paa en Stol, medens den unge Mand hentede Hjortefælder, den Riffel, hun havde givet ham, ud fra en Krog og satte sig paa en anden Stol, med Geværet over sine Knæ. Efterat have vendt og dreiet det flere Gange og undersøgt Laasen og Kolben med et Slags kjærlig Omhu, lagde han det ned igjen og gik over til den Gjenstand, som havde bevæget ham til at begjære denne Samtale.

„Forstod jeg Dem rigtigt, Judith, saa sagde De, at De forærede mig denne Riffel," sagde han. „Jeg samtykkede i at modtage den, fordi et ungt Fruentimmer ikke kan have synderlig Brug for Skydegevær. Bøssen har et stort Navn og fortjener det og burde bæres af en eller anden bekjendt og sikker Haand, da det bedste Rygte jo kan fordærves ved skjødesløs og uforsigtig Omgang."

„Kan den være i bedre Hænder end de, hvori den nu befinder sig, Bildtskytte? Thomas Hutter feilede sjeldent med den, og i Deres Hænder vilde den blive —"

„Den visse Død!" udbrød Jægeren bende leende. „Jeg kjendte engang en Bxrermand, som havde et Gevær, han havde givet det samme Navn; men det var ikke Andet, end Praleri; thi jeg har kjendt Delawarere, der vare ligesaa sikkre med Bue og Pil paa kort Hold. Imidlertid vil jeg ikke benegte mine Gaver — thi dette er en Gave og ikke Natur, Judith — men jeg vil ikke benegte mine

Gaver og indrømmer derfor, at Riflen ikke let kan befinde sig i bedre Hænder end nu. Men hvorlænge vil den vel blive i dem? Imellem os kan Sandheden siges, skjønt jeg nødigt vil have den bekjendt for Slangen og Ys; men til Dem kan jeg nok sige Sandheden, eftersom Deres Følelser sandsynligviis ikke ville blive martrede saaledes af den, som deres, der have kjendt mig længere og bedre. Hvorlænge vil jeg vel eie denne, eller nogen anden Riffel? Det er et alvorligt Spørgsmaal at tænke paa, og skulde det skee, som er saa rimeligt, vilde Hjertesælder være uden Eier."

Judith hørte paa ham med tilsyneladende Fatning, skjønt den indvortes Kamp var nærved at overvælde hende. Da hun imidlertid kjendte Vildtskyttens særegne Charakteer, lykkedes det hende at synes rolig, skjønt en Mand af hans Skarpsindighed nerve vilde have kunnet undgaae at erdage de Sjælekvaler, hvormed den unge Pige havde hørt paa hans Ord, dersom hans Opmærksomhed ikke udelukkende havde været henvendt paa Riflen. Hendes store Selvbeherskelse satte hende imidlertid istand til at fortsætte Samtalen paa en Maade, som maatte skuffe ham.

"Hvad vil De have mig til at gjøre med Geværet," spurgte hun, "dersom det skeer, som De synes at vente?"

"Det er netop det, jeg vilde tale med Dem om, Judith, det er netop det. Der er nu Chingachgook, som skjønt han er langtfra at være fuldkommen sikker med

en Riffel — thi det lykkes kun faa Redhuder at blive det — dog fortjener al Agtelse og bestandigt gaaer fremad. Ikke desto mindre, han er min Ven og maaskee saa meget mere min Ven, som der aldrig kan opstaae nogen Uenighed imellem os, da hans Gaver ere rode og mine aldeles hvide. Nu vilde jeg gjerne efterlade Slangen Hjertefælder, dersom Noget skete, som vilde forbindre mig fra at gjøre Deres kostbare Gave Ære, Judith."

„Efterlad den til hvem De vil, Vildtskytte; Riflen er Deres egen og De kan gjøre med den, hvad De lyster; Chingachgook skal faae den, dersom De ikke vender tilbage og fordrer den, hvis det er Deres Ønske."

„Er Hetty bleven taget paa Raad med i denne Sag? Eiendomme gaae fra Forældrene til Børnene og ikke til et enkelt Barn."

„Grunder De Deres Ret paa den Lov, Vildtskytte, frygter jeg for, at Ingen af os kan gjøre Krav paa at være retmæssig Eier. Thomas Hutter var ikke mere Esthers, end han var Judiths Fader. Vi ere kun Judith og Esther og have intet andet Navn."

„Det kan maaskee stemme overens med Loven, men stemmer ikke synderligt overens med Fornuften, min Pige. Ifølge Familieskikkene ere Tingene Deres og her er Ingen, som kan modsige det. Naar Hetty blot vilde sige, at hun samtykkede, vilde jeg være aldeles rolig i denne Sag. Vel har Deres Søster hverken Deres Skjønhed eller Fer-

stand, Judith; men man bør stedse vaage omhyggeligst over de mest Svagsindedes Vel og Rettigheder."

Pigen svarede ikke, men gik hen til et Vindue og kaldte paa sin Søster. Da Spørgsmaalet var blevet Hetty forelagt, samtykkede hendes enfoldige og gudmodige Natur villigt i at overdrage Vildtskytten fuldstændig Eiendomsret til den saa meget attraaede Riffel. Han syntes nu at være fuldkommen lykkelig, i det mindste for Øieblikket, og efter atter og atter at have undersøgt sit Klenodie, erklærede han, at han forend han tog bort vilde sætte dets Fortjenester paa en praktisk Prøve. Ingen Dreng kunde være ivrigere for at vise sin Trompets eller sin Flitsbues fortræffelige Egenskaber, end denne ukunstlede Skovbygger var for at vise sin Riffels. Han vendte tilbage til Platformen og tog først Delawareren tilside, hvem han underrettede om, at dette berømte Gevær vilde blive hans, dersom noget Alvorligt skulde møde ham selv.

"Det er nok en Grund for Dig, Slange, til at være forsigtig og ikke styrte Dig hovedkuls i Fare," tilføiede Jægeren; „thi det vil være en heel Seir for en Stamme at eie et Gevær som dette. Mingoerne ville blive grønne af Misundelse og, hvad mere er, ikke vove ubesindigt at nærme sig den Landsby, hvor de vide, at det opbevares. Pas derfor godt paa det, Delawarer, og husk paa, at Du nu skal vaage over en Ting, der har en levende Skabnings hele Værdi, uden at have nogen

af dens Feil. Tys er og bør være Dig dyrebar, men Hjertefælder vil blive elsket og æret af hele Dit Folk."

„Een Riffel ligesom en anden, Vildtskytte," svarede Indianeren paa Engelsk, da den Anden havde talt til ham i dette Sprog, og var ligesom lidt stødt over, at hans Ven havde sammenlignet hans Brud med et Gevær. „Alle gode; alle Træ og Jern. Kone dyrebar for Hjerte; Riffel god til at skyde."

„Og hvad er en Mand i Skoven, naar han ikke har Noget at skyde med? — En usel Snarefætter eller elendig Koste- og Kurvemager, naar det kommer heit. En saadan Mand kan maaskee hakke Jorden og saae Korn og holde Sjæl og Legeme sammen, men han lærer aldrig de lækkre Stykker af en Vildbrad at kjende, eller at skjelne en Bjørne- fra en Flaskeskinke. Kom, min Ven, en saadan Leilighed tilbyder sig maaskee aldrig mere og jeg har stor Lyst til at prøve dette berømte Gevær. Du skal tage Din egen Riffel og jeg vil sigte ganske skjødesløst med Hjertefælder, for at vi kunne lære nogle af dens hemmelige Dyder at kjende."

Da dette Forslag tjente til at oplive hele Selskabets Tanker ved at give dem en anden Retning og derhos rimeligviis vilde afgive et ikke ubehageligt Resultat, vare Alle villige til at tiltræde det, og de unge Piger bentede Geværerne med en til Munterhed grændsende Hurtighed. Hutters Rustkammer var godt forsynet og indeholdt adskillige Rif-

ler, der pleiede at staae ladte for stedse at være færdige til at bruges i et pludseligt paakommende Tilfælde. Ved denne Leilighed var det kun nødvendigt at komme nyt Fængkrudt paa Panden og dermed var ethvert Gevær i tjenstdygtig Stand. Dette var snart gjort, da Alle hjalp til og Fruentimmerne var ligesaa erfarne i denne Deel af Forsvarssystemet som Mandfolkene.

„Nu ville vi begynde paa en beskeden Maade, Slange, og bruge gamle Toms daglige Redskaber først og derpaa gribe til Dit Vaaben og Hjertefælder som Slutningsbemærkninger," sagde Vildtskytten, benrykt over atter at have faaet Vaaben i Hænder og rede til at vise sin Færdighed. „Her er Fugle i Overflødighed baade paa og over Søen og de holde sig i den rigtige Afstand, medens de svæve omkring Hytten. Siig Din Mening, Delawarer, og nævn det Kreatur, som Du vil gjøre bange. Der ligger en Ænd nærmest inde Øster paa og det er et Dyr, som begraver sig ved Glimtet og rimeligviis vil sætte baade Krudt og Bøsse paa Prøve."

Chingachgook var en Mand af faa Ord. Ikke saasnart havde han faaet Øie paa Fuglen, før han sigtede og skjød. Anden dykkede ved Glimtet og Kuglen foer uskadelig hen over Søen og ramte først Vandet nogle faa Tommer fra det Sted, hvor Fuglen nylig havde svømmet. Vildtskytten lo paa en hjertelig og naturlig Maade, men satte sig tillige i en forberedende Stilling og iagttog nøie

den rolige Vandflade. Snart viste en mørk Plet sig og derpaa kom Anden op for at trække Veiret og ryste sine Vinger. Medens den var saaledes beskjæftiget, foer en Kugle lige igjennem dens Bryst, saa at den vendte sig livløs om paa Ryggen. I det næste Øieblik stod Vildtskytten med Kolben af sin Rifle paa Platformen saa roligt, som om Intet var hændet, men lo dog paa sin eiendommelige Maade.

„Det var ingen synderlig Prøve for Geværerne den!" sagde han, som om det var ham magtpaaliggende at forebygge et falsk Begreb om hans Fortjeneste. „Nei, det beviser ikke Noget, hverken for eller imod Riflerne, efterhvi Alt kom an paa Hurtighed med Haand og Øie. Jeg overrumplede Fuglen, ellers var den maaskee dykket ned igjen, forend Kuglen havde naaet den. Men Slangen er for klog til at bryde sig om saadanne Kunster, da han for længe siden er bleven vant til dem. Husker Du dengang, Høvding, da Du troede Dig saa sikker paa en Vildgaas og jeg pudsede den ret lige for Næsen af Dig med en Smule Krog? Men saadant Noget betyder Intet imellem Venner og unge Mennesker ville have deres Leer. Fi, her kommer neiop en Fugl, vi kunne bruge; thi den er ligesaa god til Kjøkkenet som til Skive og Intet her gaar ubrugt, som kan benyttes paa den rigtige Maade. Der, længere med Nord, Delawarer."

Den Sidstnævnte saae i den angivne Retning og be-

mærkede snart en stor And, som i majestætisk Ro hvilede paa Vandet. I hine fjerne Dage, da saa faa Mennesker forstyrrede Ørkenens Harmoni, vare alle de mindre Indsøer, hvoraf der findes saa mange i det Indre af Staten New York, Tilflugtssteder for Trækfugle og denne Sø blev, ligesom de andre, fordum meget besøgt af alle Arter af Ænder, Gjæs og Maager. Ved Hutters Ankomst blev Stedet forholdsviis tomt i Sammenligning med andre mere afsides og fjerne Indsøer, skjøndt dog nogle af hver Art vedbleve at søge det, ligesom de endnu gjøre. I dette Øieblik saaes over hundrede Fugle fra Kastellet, enten sove paa Vandet, eller vaske deres Fjer i det klare Element, men ingen af dem afgav et saa fordeelagtigt Maal som den, paa hvilken Vildtskytten havde gjort sin Ven opmærksom. Chingachgook sparede som sædvanligt sine Ord og skred til Handling. Denne Gang var hans Sigte ombyggeligere end før og hans Held større. Fuglens ene Vinge knustes og den flagrede skrigende hen ad Vandet og fjernede sig saaledes betydeligt fra sine Fjender.

"Den Fugl maa ikke pines længere," sagde Vildtskytten i det Øieblik Fuglen søgte at flyve op, "og denne Riffel og dette Øie skulde sørge for det."

Anden flagrede endnu bestandigt, da den dræbende Kugle indhentede den og skilte Hovedet fra Halsen ligesaa glat, som om det var skeet med en Øre. Tys havde tilladt sig et dæmpet Fryderaab ved den unge Indianers

Held, men nu lod hun til at blive stødt og fornærmet over hans Vens større Færdighed. Høvdingen udstødte derimod det sædvanlige Udraab af Tilfredsbed og hans Smiil viste, hvor høit han bundrede og hvor lidet han misunde.

„Bryd Dig aldrig om Pigen, Slange, bryd Dig ikke om hendes Følelser, der hverken kunne qvæle, drukne, fælde eller forskjønne," sagde Vildtskytten leende. „Det er jo ganske naturligt, at en Kone bevæges ved sin Mands Seir eller Nederlag, og I ere jo saa godt som Mand og Kone hvad Fordom og Venskab angaaer. Her er en Fugl ovenover os, som kan sætte Geværerne paa Prøve; jeg udfordrer Dig paa et ovadvendt Sigte og et flyvende Maal. Det er en virkelig Prøve, som udkræver baade en sikker Riffel og et sikkert Die."

Af det Slags Ørne, som ophelde sig ved Vandet og leve af Fisk, vare adskillige tilstede og een svævede i en betydelig Høide ovenover Hytten, ventende graadigt paa Leilighed til at slaae ned, medens dens hungrige Unger rakte Hovederne op af en Rede, som saaes i den nogne Top af en udgaaet Gran. Ovingadgoek rettede et nyt Gevær med denne Fugl og skjød, efter ombyggeligt at have opsøgt det gunstige Øieblik. En videre Kredsen end sædvanligt tilkjendegav, at Sendebudet var faret gjennem Luften i en ikke lang Afstand fra Fuglen, skjøndt den havde fejlet sit Maal. Vildtskytten, hvis Sigte var ligesaa sikkert som hurtigt, skjød saasnart han var vis paa, at hans

Ven havde feilet, og det dybe Nedslag, som fulgte ovenpaa, lod det et Øieblik være uafgjort. om Ørnen var truffen eller ikke. Skytten var imidlertid selv den Første til at indrømme sit Nanheld, idet han opfordrede sin Ven til at tage en anden Riffel; thi han kunde see paa Fuglen, at den havde i Sinde at forlade Stedet.

„Jeg fik den til at blinke, Slange, og jeg troer ogsaa, at dens Fjer bleve studsede, men den er endnu ikke bleven aareladt og denne gamle Muskedonner er heller ikke skikket til et saa akkurat og hurtigt Sigte. Skynd Dig, Delawarer; nu har Du en bedre Bøsse og bent De Hjertefælder, Judith; thi her er en Leilighed til at prøve dens Fortjenester, dersom den har negle!"

Nu paafulgte en almindelig Spænding, medens begge Medbeilere gjorde sig færdige og de unge Piger stode og ventede længselsfuldt paa Udfaldet. Ørnen havde gjort en vid Kreds efter sit dybe Nedslag og svævede, efterat have arbeidet sig op igjen, atter ovenover Hytten i en endnu større Afstand, end før. Chingachgook stirrede paa den, og hvirede Nøget om Umuligheden af at ramme en Fugl i en saadan Høide og medens den holdt sig i næsten lodret Afstand fra Skytten. Men en dæmpet Mumlen fra Ivs gav ham en pludselig Impuls og han skjød. Udfaldet viste, hvor rigtigt han havde regnet, da Ørnen ikke engang forandrede sin Flugt. men vedblev at seile rundt i sin luftige Kreds og saae ligesom foragteligt ned paa sine Fjender.

„Nu, Judith.“ raabte Vildtskytten leende med funklende og henrykte Blikke, „nu skulle vi see, om Hjortefælder ikke ogsaa er Ørnefælder! Gjør Plads, Slange, og pas paa, hvorledes jeg sigter; thi ved Opmærksomhed kan man lære Alt.“

Paa disse Ord fulgte et ombygeligt Sigte, som gjentoges flere Gange, medens Fuglen vedblev at stige høiere og høiere. Derpaa kom Glimtet og Knaldet. Det rappe Sendebud foer op i Luften og i det næste Øieblik vendte Fuglen sig om paa Siden og kom styrtende ned, snart kæmpende med den ene og snart med den anden Vinge, undertiden hvirvlende sig om i en Kreds og derpaa baskende fortvivlet med Vingerne, som om den var sig sit Saar bevidst, indtil den, efterat have beskrevet flere Cirkler omkring Stedet, faldt tungt ned i den ene Ende af Arken. Ved at undersøge den døde Krop befandtes det, at Kuglen var trængt ind omtrent midtveis imellem den ene Vinge og Brystbenet.

Tiende Kapitel.

„Vi have begaaet en ubetænksom Ting, Slange; ja Judith, vi have begaaet en ubetænksom Ting ved at tage

et Liv af en ikke bedre Grund end Forfængelighed!" udbrød Vildtskytten, da Delawareren loftede det uhyre Dyr op ved Ringerne, medens dets døende Øine fæstede sig paa dets Fjender, saaledes som den Hjælpeløse stedse stirrer paa sin Banemand. „Det havde bedre passet sig for to Drenge at styre deres Lyst paa en saa ubetænksom Maade, end for to Krigere paa Krigsstien, selv om det var deres første. Til Straf vil jeg derfor ogsaa forlade Eder og naar jeg finder mig alene blandt de bloddørstige Mingoer, er det mere end rimeligt, at jeg vil faae Leilighed til at huske paa, at Livet er sødt, endog for Dyrene i Skoven og Fuglene i Luften. Der, Judith, der har De Hjorte-fælder, tag den igjen og gjem den til en Anden, der bedre fortjener at eie et saadant Vaaben."

„Jeg kjender Ingen, som fortjener den saa godt som De, Vildtskytte," svarede den unge Pige bastigt; „kun De skal have Riflen."

„Kom det kun an paa Færdighed, kunde De maaskee have Ret, min Pige; men vi burde ligesaa vel vide, naar vi skulle bruge et Gevær, som hverledes vi skulle bruge det. Det synes ikke, at jeg endnu har lært den første Pligt; beholt derfor Geværet til jeg har lært den. Synet af en døende og lidende Skabning, selv om det kun er en Fugl, opvækker gavnlige Tanker hos den, som ikke veed, hvor snart hans Time kan komme, og som er temmelig vis paa, at den vil komme førend Solen gaaer ned; jeg vilde give al min forfængelige Følelse og

Glæde over Haand og Øie til, at denne stakkels Ørn atter befandt sig i sin Rede hos sine Unger, lovprisende Herren, for saavidt vi kunne vide det, for Sundhed og Styrke."

Tilhørerne forstummede ved dette pludselige Beviis paa Ånger hos Jægeren og det ovenikjøbet i Anledning af en saa almindelig Svagbed, at Menneskene sjeldent standse for at overveie de Følger eller legemlige Lidelser, den kan paaføre den Uskyldige og Hjælpeløse. Tolkavareren forstod det Sagte, skjøndt han neppe forstod den Følelse, som havde foranlediget Ordene, og for at overbygge Knuden trak han sin skarpe Kniv ud af Skeden og skilte den Lidendes Hoved fra Kroppen.

„Hvad gjør ikke Magten!" vedblev Jægeren. „Og hvor farligt er det ikke at have den og ikke forstaae at bruge den! Det er intet Under, Judith, at de Store saa ofte svige deres Pligter, naar selv de Smaa og de Ringe have endt ved at gjøre det, der er Ret, og ikke gjøre det, der er Uret. Og hverledes fører ikke den ene slette Gjerning den anden med sig! Dersom det ikke var for min Ørlevs Skyld, som snart maa bringe mig tilbage til Minderne, vilde jeg ovisøge denne Fugls Rede, om jeg saa skulde trække om i Skovene i hele fjorten Dage — skjøndt en Ørnerede snart er funden af den, der forstaaer sig paa Fuglens Natur — men jeg vilde hellere trække omkring i

fjorten Dage, end ikke finde den, bare for ogsaa at befrie Ungerne fra deres Qvide."

"Det glæder mig at høre Dem tale saaledes, Vildtskytte," sagde Hetty, "og Gud vil snarere erindre Deres Bedrøvelse over det, De har gjort, end den syndige Handling selv. Medens De var ifærd med at skyde, syntes jeg nok, at det var Synd at dræbe uskyldige Fugle, og jeg vilde ogsaa have sagt det til Dem; men jeg veed ikke, hvorledes det gik, jeg var saa nysgjerrig efter at see, om De kunde træffe en Ørn i saa stor en Høide, at jeg reent glemte at tale, til Ulykken var skeet."

"Det er det, det er det netop, min gode Hetty. Vi kunne Alle indsee vore Feil og Vildfarelser, naar det er for sildigt at raade Bod paa dem! Imidlertid er jeg dog glad ved, at De ikke talte; thi jeg troer ikke, at et Par Ord vilde have standset mig i det Øieblik, og derfor staaer Synden nu i sin Regnbed, uden at være bleven forøget med uændsede Qvæderinger til at lade den være. Ja, ja, bittre Tanker ere tunge at bære til alle Tider, men der gives Tider, paa hvilke de ere tungere, end paa andre."

Medens Vildtskytten bengav sig til disse Følelser, der vare saa naturlige for ham og stemmede saa nøie overens med hans ubildede og rigtige Grundsætninger, drømte han mindst om, at den Feil, han var tilbøielig til at bedømme saa strengt, ved en Styrelse af det uransagelige Forsyn, som saa ensformigt og dog saa gaadefuldt skjuler

alle Begivenheder med dets Kappe, skulde blive Midlet til at bestemme hans jordiske Skjebne. Det vilde være for tidligt at berette Maaden, hvorpaa, og Øieblikket, da han skulde føle Virkningen af denne Mellemkomst, men begge Dele ville vise sig i de følgende Kapitler Hvad nu den unge Mand angik, saa forlod han langsomt Arken som et Menneske, der sørger over sine Misgjerninger, og satte sig stiltiende paa Platformen. Imidlertid var Solen kommen noget høiere op og Synet af den bestemte ham i Forening med hans nærværende Følelser til at tage bort. Saasnart Delawareren havde erfaret sin Vens Hensigt, gjorde han Kanoen istand, medens Tys beskjæftigede sig med at træffe de ubetydelige Foranstaltninger, der vare nødvendige til hans Bequemmelighed. Alt dette skete uden Bestræbelse for at vække Opsigt, men paa en Maade, som gjorde Bildtskytten fuldkommen bekjendt med og ligesaa tilbøielig til at sætte Priis paa Bevægrunden. Da Alt var færdigt, begave de sig Begge igjen hen til Judith og Hetty, af hvilke Ingen havde vort sig fra det Sted, hvor den unge Jæger sad.

„De bedste Venner maa ofte skilles," begyndte denne, da han saae, at hele Selskabet havde flokket sig omkring ham. „Ja, Venskab kan ikke forandre Forsynets Veie og hvorledes vi end ere tilmode, maa vi dog skilles. Jeg har ofte tænkt, at der gives Øieblikke, da vore Ord blive længere i Sjælen, end ellers, og et Raad bliver erindret, fordi det ikke er rimeligt, at den Mund, som har givet det, vil

komme til at give det mere. Ingen veed, hvad der skal ske her i Verden, og derfor er det godt, at Venner skilles ad med den Tanke, at Skilsmissen kan blive lang, for at de kunne sige hinanden nogle Ord i Venlighed ligesom til et Slags Mindegave. Naar I Alle paa Een nær ville gaae ind i Arken, vil jeg tale med den Ene af Eder efter den Anden og, hvad mere er, høre paa hvad I have at sige mig; thi det er en daarlig Raadgiver, der ikke ligesaa godt vil tage som give."

Saasnart den Talendes Mening var bleven forstaaet, begave de to Indianere sig strax bort, saaledes som han havde ønsket, hvorimod begge Søstrene endnu bleve staaende ved Siden af den unge Mand. Et Blik af Vildtskytten opfordrede Judith til at forklare sig.

„De kan tale med Hetty, medens De gaaer i Land," sagde hun hastigt; „jeg vil, hun skal ledsage Dem til Kysten."

„Er det klogt, Judith? Vel er et fragt Sind en stor Beskyttelse blandt Rødhuder under almindelige Omstændigheder; men naar deres Blod er i Kog og de ere opsatte paa at tage Hevn, saa er det vanskeligt at sige, hvad der vil ske. Desuden —"

„Hvad var det, De vilde sige, Vildtskytte?" spurgte Judith, hvis Blidhed i Stemme og Væsen grændsede meget nær til Ømhed, skjønt hun kæmpede haardt for at kue sine Følelser og sin Frygt

„Aa, ikke Andet, end at der gives Syn og Gjerninger, som det var bedre, at ikke engang en Person, der er saa lidet begavet med Forstand og Hukommelse som Hetty, blev Vidne til. Derfor vilde De gjøre vel i, Judith, at lade mig gaae i Land alene, og beholde deres Søster hos Dem."

„Vær ikke bange for min Skyld, Vildtskytte," udbrød Hetty, som fattede nok af Samtalen til at følge den i dens Almindelighed; „jeg er svagsindet og det, siger man jo, er en Undskyldning for at gaae omkring overalt, og hvad det ikke vil undskylde, vil blive overseet paa Grund af Bibelen, som jeg stedse bærer hos mig. Det er forunderligt, Judith, hvor alle Slags Mennesker, Snarefættere og Jægere, røde og hvide Mænd, Mingoer og Delawarere ære og frygte Bibelen."

„Jeg troer ikke, at Du har mindste Grund til at være bange for en Fornærmelse, Hetty," svarede Søsteren, „og jeg forlanger derfor, at Du følger med vor Ven til Huronernes Leier. Din Nærværelse der kan ikke skade, ikke engang Dig selv, og kan maaskee blive Vildtskytten til stor Nytte."

„Dette er intet Sieblik til at tvistes i og følg derfor Deres eget Hoved, Judith," svarede den unge Mand. „Gjør Dem færdig, Hetty, og gaae i Kanoen, for jeg har nogle faa Alvorsord at sige Deres Søster, som det ikke kan nytte Dem noget at høre."

Judith og Vildtskytten forbleve tause, indtil Hetty havde ladet dem blive ene, hvorpaa Jægeren optog Themaet, som om det havde været en ganske almindelig Begivenhed og paa en fuldkommen rolig Maade.

"De Ord, der blive sagte ved en Skilsmisse og som maaskee ere de sidste, man faaer at høre af en Ven, blive ikke saa let glemte," gjentog han, "og derfor, Judith, agter jeg at tale til Dem som en Broder, eftersom jeg ikke er gammel nok til at være Deres Fader. For det Første ønsker jeg at advare Dem med Deres Fjender, hvoraf to kunne siges at følge Dem lige i Hælene og omringe Dem hver De gaaer. Den Første er et ualmindeligt smukt Udvortes, hvilket er en ligesaa farlig Fjende for visse unge Fruentimmer, som en heel Stamme Mingoer kunde blive, og som opfordrer til stor Aarvaagenhed, ikke for at beundre og forvirre, men for at være mistroisk og at overliste. Ja, et smukt Udvortes kan blive overlistet og reent ud narret. For at kunne det, behøver De kun at huske paa, at det smelter ligesom Sne, og naar det først er borte, kommer det ikke igjen. Aarstiderne komme og gaae, Judith, og have vi Vinter med Uveir og Sneefog og Foraar med Nattefrost og bladløse Træer, saa have vi ogsaa Sommer med Solskin og klar Himmel og Efteraar med dels Frugter og et Klædeben udbredt over Skoven, som ingen Kjøbstaddame kunde stave er i alle Kramboder i Amerika. Jorden dreier sig uafladeligt rundt og Guds Godhed bringer det

Behagelige tilbage, naar vi have havt nok af det Ubeha-gelige. Men saaledes forholder det sig ikke med et smukt Ud-vortes. Det bliver laant paa en kort Tid i Ungdommen for at blive brugt, men ikke misbrugt, og da jeg aldrig har truffet noget ungt Fruentimmer, imod hvem Forsynet har været saa misfundeligt i den Henseende, som imod Dem, Judith, saa opfordrer jeg Dem, som om det var med mit sidste Aandedræt, til at vogte Dem for Fjenden, en Ven eller en Fjende, alt eftersom vi benytte Gaven."

Det var saa kjærkommet for Judith at høre denne utvetydige Erkjendelse af hendes personlige Ydighed, at Meget vilde være blevet den Mand, som aflagde den, til-givet, han være saa hvem han vilde. Men i dette Øie-blik og paa Grund af en langt bedre Følelse vilde Vildt-skytten umuligt have kunnet fornærme hende for Alver og hun bøide paa ham med en Taalmodighed, som det vilde have vakt hendes Harme at have hørt forudsige otte Dage iforveien.

„Jeg fatter Deres Mening, Vildtskytte," svarede den unge Pige med en Blidhed og Ydmyghed, som forundrede hendes Tilhører en Smule, „og jeg haaber at være istand til at benytte den. Men De har kun nævnt den Ene af de Fjender, jeg har at befrygte; hvo eller hvad er den Anden?"

„Jeg mærker, at den Anden allerede begynder at vige for Deres egen sunde Fornuft og Dommekraft, Judith;

ja, den er ikke saa farlig, som jeg troede. Men da jeg nu har bragt Sagen paa Bane, er det ligesaa godt, at jeg bringer den til Ende som en ærlig Mand. Den første Fjende, De maa tage Dem i Agt for, er, som jeg allerede har sagt, et ualmindeligt smukt Udvortes, og den Anden en ualmindelig Kundskab om denne Omstændighed. Er den Første slem, gjør den Anden paa ingen Maade Sagen bedre for saavidt Sikkerhed og Sindsro angaaer."

Det vil ikke være let at sige, hvor meget længere den unge Mand vilde være vedbleven paa denne ligefremme og umistroiske, men velmeente Maade, dersom han ikke var bleven afbrudt ved, at hans Tilhørerinde brast i Graad og gav efter for et Udbrud af Følelse, der var saa meget destο heftigere, som det var blevet undertrykt med saa megen Møie. I Begyndelsen var hendes Hulken saa voldsom og ubetvingelig, at Vildtskytten blev lidt forskrækket, og han angrede i høieste Grad hvad han havde gjort, saaledes han opdagede, at hans Ord havde frembragt en langt større Virkning, end han havde ventet. Endog de Strenge og Fordringsfulde formildes i Almindelighed ved Kjendetegnene paa Sønderknuselse men Vildtskytten's Natur behøvede ikke saa stærke Beviser paa en levende Følelse for at gjøre ham ligesaa angergiven som den unge Pige selv. Han foer op, som om en Ogle havde bidt ham, og Moderens Røst, naar hun trøster sit Barn, kunde neppe være blidere, eller mere overtalende, end Tonen i hans Stemme var, medens han

nu tilkjendegav sin Fortrydelse over at være gaaet saa vidt."

„Det var vel meent, Judith," sagde han, „men det var ikke min Agt at saare Deres Følelser saa meget. Jeg er gaaet for vidt med mit Raad, seer jeg, ja, det har jeg gjort og jeg beder Dem om Tilgivelse derfor. Venskab er en skjøn Ting! Undertiden bebreider det os, at vi ikke have gjort nok, og til andre Tider igjen taler det i stærke Ord, som om vi have gjort for meget. Men hvorledes det nu er, saa tilstaaer jeg, at jeg har gjort for meget af det, og da jeg har en sand og stor Agtelse for Dem, saa glæder det mig at sige det, eftersom det viser, hvor meget bedre De er, end jeg i min Forfængelighed og Indbildskhed vilde gjøre Dem til."

Judith tog nu Hænderne fra Ansigtet, hendes Taarer vare standsede og hun fremviste nu et saa indtagende Aasyn med et Smiil, som endog gjorde det straalende, at den unge Mand et Øieblik stirrede paa hende med maalløs Henrykkelse.

„Siig ikke mere, Vildtskytte," faldt hun ham bastigt i Ordet, „det smerter mig at høre Dem gjøre Dem selv Bebreidelser. Jeg kjender min egen Svagbed saa meget bedre nu, da jeg seer, at De har opdaget den; Taredommen skal, saa bitter jeg ogsaa fandt den for et Øieblik, ikke blive glemt. Vi ville ikke tale mere om dette Ting; thi jeg føler mig ikke stærk nok dertil og jeg

vilde nødigt, at Delawareren, Tys eller Hetty skulde bemærke min Svaghed. Farvel, Vildtskytte; Gud velsigne og beskytte Dem, saa sandt Deres ærlige Hjerte fortjener Velsignelse og Beskyttelse og som jeg maa tro, at han vil."

Judith havde for saavidt tilbagevundet den Overlegenhed, som egentligen tilkom hendes bedre Opdragelse, høie Aand og sjeldne personlige Fuldkommenheder, at hun bevarede det Herredomme, som hun saaledes ved et Tilfælde havde erhvervet, og forebyggede enhver Fornyelse af den Samtale, der var bleven afbrudt ligesaa eiendommeligt, som den var bleven begyndt. Den unge Mand led hende raade sig selv i enhver Henseende og da hun trykkede hans Haand imellem begge sine, gjorde han ingen Modstand, men fandt sig ligesaa roligt og fuldkommen saa naturligt i denne Hylding, som en Fyrste vilde have modtaget en lignende Tribut af sin Undersaat, eller en Elskerinde af sin Beiler. Bevægelsen havde overgydt den unge Piges hele Ansyn med Rødme og hendes Skjønhed havde aldrig været mere lysende, end da hun tilkastede Ynglingen et Afskedsblik. Dette Blik var fuldt af Bekymring, Deltagelse og om Medlidenhed. Strax efter foer hun ind i Hytten og saaes ikke mere, uagtet hun talte til Tys gjennem et Vindue for at underrette hende om, at deres Ven ventede paa hendes Komme.

"Du er bekjendt nok med Redhud-Natur og Redhud-Skikke, Wah ta! Wah, til at begribe den Stilling,

hvori jeg befinder mig paa Grund af denne Orlov," begyndte Jægeren paa Delawarisk, saasnart den taalmodige og beskedne unge Pige af dette Folk havde indfundet sig ved hans Side, „og Du vil derfor beelt vel kunne indsee, hvor lidet rimeligt det er, at jeg nogensinde vil komme til at tale med Dig igjen. Jeg har kun Lidet at sige, men dette Lidet kommer deraf, at jeg har levet blandt Dit Folk og har iagttaget og lagt Mærke til dets Skikke. En Qvindes Liv er i bedste Fald besværligt, men endskjønt jeg ikke har nogen haardnakket Fordom til Fordeel for mit eget Folk, maa jeg dog tilstaae, at det er besværligere iblandt de røde Mænd, end iblandt de blege Ansigter. Det er et Punkt, hvoraf de Christne med Rette kunne være stolte, hvis Stolthed overhovedet kan ansees at være christelig, hvilket jeg dog neppe troer, at den kan. Men hvorledes det nu end gaaer, saa have alle Qvinder deres Prøvelser. De røde Fruentimmer faae dem paa hvad jeg vilde kalde den naturlige Maade, medens de hvide rammes af dem ligesom ved Indpodning. Bær Din Byrde sømmeligt, Tys, og husk paa, at om den ogsaa er lidt tung, saa er den dog meget lettere, end de fleste indianske Fruentimmers. Jeg kjender Slangen godt, saadan hvad jeg kalder rigtigt af Hjertet, og han vil aldrig blive en Tyran imod Negen, han holder af, i hvor vel han nok venter at blive behandlet som en mohikansk Høvding. Der vil sagtens blive skyfulde Dage i Eders Hytte, thi de indtræffe under

alle Skikke og iblandt alle Folkeslag, men naar man kun holder Vinduet til Hjertet aabent, vil Solskinnet stedse faae Plads til at komme ind. Du nedstammer selv fra en stor Slægt og det gjør Chingachgook med. Det er ikke meget sandsynligt, at nogen af Eder nogensinde vil glemme den Omstændighed og gjøre Noget, der vilde volde Eders Forfædre Skam. Ikke desto mindre er Kjærlighed en sprød Plante og trives aldrig længe, naar den vandes med Taarer. Lad Jorden omkring Eders egteskabelige Lykke blive vædet af Ømhedens Tug."

„Min blege Broder er meget klog; Wah skal mindes Alt det, som hans Viisdom siger hende."

„Det er fornuftigt og qvindeligt, Ivs. Et aabent Øre for gode Raad og en kraftig Villie til at følge dem ere en Qvindes største Beskyttelse. Og bed nu Slangen at komme ud og tale med mig et Øieblik og tag alle mine bedste Ønsker og Bønner med Dig. Jeg skal tænke paa Dig, Ivs, og Din tilkommende Husbond, lad saa komme hvad der vil, og stedse ønske det Bedste for Eder her og i den anden Verden, enten den nu bliver efter Indianernes Forestillinger eller de Christnes Lærdomme."

Ivs udgjød ingen Taarer ved Skilsmissen. Hun opretholdtes af den høie Bestemthed hos den, der havde afgjort hendes Skjebne, men hendes sarte Sine tindrede af de Følelser, der glødede inden i hende, og hendes smukke Ansigt straalede af et Udtryk af sand Villie, der stod i en

særlsom Modsætning til dets sædvanlige Blidhed. Det varede kun en Minut, inden Delawareren nærmede sig sin Ven med en Indianers lette, lydløse Fjed.

„Kom herhen, Slange, her kunne vi ikke saa godt sees af Fruentimmerne," begyndte Vildtstytten; „thi jeg har Adskilligt at sige, som de ikke maa ahne og endnu mindre høre. Du er altfor velbekjendt med Beskaffenheden af Krlov og Ringeer til at nære nogen Tvivl eller Uvished om det, der rimeligviis vil skee, naar jeg kommer tilbage til Leiren. I saa Henseende ville nogle faa Ord være mere end nok. For det Første, Høvding, vil jeg tale lidt om Tys og den Maade, hvorpaa I røde Mænd behandle Eders Hustruer. Det er sagtens overensstemmende med Eders Folks Gaver, at Kvinderne skulle arbeide og Mændene jage; men der er Maade med Alt. Hvad nu Jagten angaaer, saa indseer jeg ikke, at der er nogensomhelst god Grund til at sætte Grændser for den, men Tys er af en altfor god Stamme til at slide og slæbe som et almindeligt Trældyr. En Mand med Tine Kvner og Tun Stilling kan aldrig komme til at trænge til Mais eller Kartosler eller Noget af det, som Marken yder, og jeg haaber derfor, at ingen af Tine Koner nogensinde vil faae Hakken ihænde. Du veed, at jeg ikke er nogen rig Tigger og Alt det, jeg eier, hvad enten det nu er Krudt og Kugler, Skind, Vaaben, eller Kattuner, skjenker jeg Tys, dersom jeg ikke ved Sommerens Udløb kommer til-

bage og forlanger det igjen. Det kan udstyre Pigen og kjøbe Arbeide for hende for en lang Tid. Jeg behøver sagtens ikke bede Dig at elske dette unge Fruentimmer; thi det gjør Du allerede, og den, som Manden virkeligt elsker, vil han efter al Rimelighed ogsaa være om over. Ikke desto mindre kan det aldrig skade at sige, at venlige Ord aldrig nage, hvorimod haarde Ord gjøre det. Jeg veed, at Du er en Mand, Slange, som er mindre tilbøielig til at tale i sin egen Hytte, end ved Raadsforsamlingsbaalet; men vi have Alle vore Svagheder, hvori vi kunne glemme os selv, og venlig Tale og venlig Adfærd bidrage vidunderligt til at bevare Freden baade i et Huus og paa Jagten."

„Mine Øren ere aabne," svarede Delawareren alvorligt, „min Broders Ord ere trængte saa langt ind, at de ikke kunne falde ud igjen. De ere ligesom Ringe, der ingen Ende have og ikke kunne tabes. Lad ham tale videre; Drosselens Sang og en Vens Røst kjede aldrig."

„Ja, jeg vil sige lidt mere endnu, Høvding, men Du vil for vort gamle Kammeratskabs Skyld tilgive, om det nu bliver om mig selv. Dersom det Værste skeer, vil der sandsynligvis ikke blive stort Andet end Aske tilbage af mig, og derfor vil en Grav være overflødig og kun en Fængeliabed. I saa Henseende er jeg ikke meget egen, skjøndt det maaskee kunde være ganske godt at see til Bunken, og skulde der findes nogle Been eller Levninger, vilde det være sommeligere at samle dem sammen og be-

grave dem, end at lade dem ligge for at blive gnavede af hylende Ulve. Saadanne Ting gjøre i Grunden ikke stort til Sagen, men Mænd af hvidt Blod og christelige Følelser have dog en Gave for Grave."

"Det skal ske som min Broder siger," svarede Indianeren alvorligt. "Hvis hans Sjæl er fuld, saa lad ham tømme den i en Vens Bryst."

"Tak, Slange; min Sjæl er let nok; ja, den er taaleligt let. Rigtignok opstaaer der Tanker, som jeg ellers ikke pleier at mærke noget til, men ved at kæmpe imod nogle og lade andre faae Luft, kommer Alting dog i Rigtighed tilsidst. Men der er dog een Ting, Høvding, som forekommer mig at være urimelig og imod Naturen, uagtet Missionairerne sige, at det er sandt, og da de ere af min egen Farve og Religion, føler jeg mig forpligtet til at tro dem. De sige, at en Indianer kan pine og martre Legemet efter hans Hjertes Lyst og skalpere og sønderskjære og brænde det og udøve alle sine Kunster og Djævelskaber paa det, til der ikke er Andet tilbage end Asse, og at denne kan adspredes for alle Himlens fire Vinde, men naar Guds Trompet klinger, skal Alt blive samlet igjen og Manden staae op i sit Kjød som den samme Skabning med Hensyn til Udseende, om ikke med Hensyn til Følelser, som han var tilforn, inden han blev mishandlet!"

"Missionairerne ere gode Mænd; de mene det godt," svarede Delawareren høflig; "de ere ikke store Løgere. De

troe Alt det, de sige, Vildtskytte; det er ingen Grund, hvorfor Krigere og Talere skulde være lutter Ære. Naar Chingachgook seer Tamenunds Fader staae med sin Skalp og sin Maling og sin Krigerlek, da vil han troe Missionairerne."

„At see er at troe, det er vistnok, ak ja, og Regle af os kunne faae disse Ting at see førend vi tænke det. Jeg forstaaer Din Mening angaaende Tamenunds Fader, Slange, og den Tanke ligger nær for Haanden. Tamenund er nu en gammel Mand, sagtens paa de Fiirs eller saa, og hans Fader blev skalperet og piint og brændt, da den nuværende Prophet var en Yngling. Ja, kunde man faae det at see, saa vilde det ikke være saa vanskeligt at troe Alt det, Missionairerne sige. Men jeg er dog nu allige- vel ikke imod deres Mening; thi Du maa vide, Slange, at Christendommens store Grundsætning er at troe uden at see, og en Mand bør stedse rette sig efter sin Religion og sine Grundsætninger, lad dem saa være hvilke de ville."

„Det er forunderligt af en viis Nation," sagde Delawareren med Eftertryk. „Den røde Mand seer neie til, for at han kan see og forstaae."

„Ja, det klinger rimeligt nok og behager den menneskelige Stolthed, men det er dog ikke saa dybt, som det synes. Dersom vi kunde forstaae Alt det, vi see, Slange, vilde der ikke alene være Forstand, men ogsaa Sikkerhed i at negte at troe det, som vi maatte finde uforstaaeligt;

men naar der gives saa mange Ting, hvorom det kan siges, at vi slet Intet vide, saa nytter det kun lidt og er tillige uforstandigt at gjøre Vanskeligheder i nogen enkelt Henseende. For min Deel, Delawarer, have alle mine Tanker været henvendte paa Vildtet, medens vi som Drenge færdedes paa Jagt og Spejderi. Og mangen en Time har jeg ogsaa tilbragt behageligt med hvad mit Folk kalder Betragtninger. Ved saadanne Leilighedet er Aanden virksom, skjønt Legemet synes træt og dørsk. En aaben Plet paa en Bjergskrænt, hvorfra der haves en vid Udsigt over Himmel og Jord, er et meget passende Sted, hvor et Menneske kan faae et rigtigt Begreb om Manitus Magt og sin egen Lidenhed. Til saadanne Tider er man ikke meget tilbøielig til at finde Noget at udsætte paa enkelte smaa Vanskeligheder ved at begribe, da der gives saa mange store, som skjule dem. Jeg faaer let ved at tro til saadanne Tider og naar Herren har skabt Mennesket af Jord, som man siger, at der staaer skrevet i Bibelen, og derpaa forvandler det til Støv efter Døden, saa seer jeg ingen stor Vanskelighed ved at bringe det tilbage igjen i Legemet, om der ogsaa ikke var blevet Andet end Aske tilbage af det. Dette Ting gaae over vor Forstand, om ogsaa vor Følelse er aaben for dem, som den er. Men af alle Lærdomme, Slange, forureliges og plages mit Sind mest af den, som siger, at et blegt Ansigt gaaer til een Himmel og en Rødhud til en anden; den kan maaskee adskille

dem i Døden, som have levet saa meget sammen og holdt saa meget af hinanden i Livet!"

„Lære Missionairerne deres hvide Brødre at tro, at det er saaledes?" spurgte Indianeren med høitideligt Alvor. „Delawarerne tro, at de gode Mænd og tappre Krigere skulle jage med hinanden i de samme kjølige Skove, uanseet til hvilken Stamme de høre; men at alle de uretfærdige og feige Indianere skulde luske omkring med Hundene og Ulvene for at skaffe Vildt til deres Hytter."

„Ja, det er forunderligt, hvor mange Begreber Menneskene have om Lykke og Glendighed i det andet Liv!" udbrød Jægeren, henreven af sine egne Tankers Magt. „Nogle tro paa Ild og Luer og Andre antage, at Straffen bestaaer i at spise med Hunde og Ulve. Saa gives der dem, som indbilde sig, at Himlen ikke er Andet end Opfyldelsen af deres egne jordiske Længsler, medens Andre tro, at den er lutter Guld og skinnende Lys! Nu vel, jeg har mange egne Tanker i den Henseende, Slange, og de ere disse. Naar jeg har handlet urigtigt, har jeg i Almindelighed fundet, at det kom af en eller anden Blindhed i Aanden, som skjulte det Rigtige, og naar Synet vendte tilbage, saa kom ogsaa Sorgen og Fortrydelsen. Nu antager jeg, at naar Legemet efter Døden er blevet lagt tilside, eller, hvis det overhovedet bliver brugt til Noget, er renset og uden Attraaer, saa seer Aanden alle Ting i deres rette Lys og bliver aldrig blind for Sandhed og

Retfærdighed. Er dette Tilfældet, saa sees Alt det, der er skeet i Livet, ligesaa tydeligt, som Solen sees ved Middagstid; det Gode bringer Glæde, hvorimod det Onde bringer Sorg. Der er intet Ufornuftigt deri, men det stemmer overens med ethvert Menneskes Erfaring."

"Jeg tænkte, at de blege Ansigter troede, at alle Mennesker vare onde; hvo har da nogensinde kunnet finde den hvide Mands Himmel?"

„Det er sindrigt, men passer ikke med Missionairernes Lære. Du bliver nok døbt engang, det tvivler jeg ikke paa, og saa vil Alt blive Dig klart. Du maa vide, Slange, at der er skeet en stor Frelsens Gjerning, som med Guds Hjælp vil sætte alle Menneskene istand til at faae Tilgivelse for deres Synder, og det er Hovedpunktet i den hvide Mands Religion. Jeg kan nu ikke opholde mig for at tale mere med Dig om den Sag; thi Hetty er i Kanoen og min Orlov kalder mig bort; men den Tid kommer nok, haaber jeg, da Du vil føle disse Ting; thi naar Alt kommer til Alt, maa de snarere føles en forstaaes. Ak ja! Nu vel, Delawarer, der er min Haand Du veed det er en Vens og vil trykke den som en saadan, skjønt den ikke har gjort Dig halvt saa meget Godt, som dens Fiermand vilde ønske, at den havde gjort."

Indianeren greb den fremrakte Haand og besvarede varmt dens Tryk. Idet han derpaa faldt tilbage til sit tillærte stoiske Væsen, som saa Mange anse for medfødt

Ligegyldighed, indesluttede han sig i sig selv og lavede sig til at skilles fra sin Ven med Værdighed. Vildtskytten var derimod mere naturlig og vilde ikke have brudt sig om at give sine Følelser Luft, naar ikke Judiths Ord og Adfærd for kort siden havde indgydt ham en vis hemmelig, skjønt ubestemt Frygt for et Optrin. Han var altfor beskeden til at tænke sig Sandheden med Hensyn til denne skjønne Piges virkelige Følelser, medens han derhos var for skarpsindig til ikke at have bemærket den Kamp, hun havde kæmpet med sig selv og som saa ofte havde været saare nær ved at røbe hende. At noget Usædvanligt skjultes i hendes Bryst, forekom ham tydeligt nok, og en mandig Delikatesse, som vilde have gjort den høieste Grad af menneskelig Dannelse Ære, afskrækkede ham fra enhver Blottelse af hendes Hemmelighed, som siden maaskee vilde have fortrudt den unge Pige. Han besluttede derfor at tage ord strax og det uden flere Ytringer af Følelse enten af ham selv eller Andre.

„Gud velsigne Dig, Slange! Gud velsigne Dig!" raabte Jægeren, idet Kanoen stødte fra Platformen. „Kun Din Manitu og min Gud vide, naar og hvor vi atter skulle mødes! jeg vil anse det for en stor Lykkesalighed og en rigelig Løn for den Smule Godt, jeg maaskee har gjort her paa Jorden, dersom det maa blive os tilladt at gjenkjende og omgaaes hinanden i det andet Liv, saaledes som vi have gjort det i disse dejlige Skove."

Chingachgook vinkede med Haanden. Idet han traf det tynde Tøve, han gik med, sammen over sit Hoved, ligesom en Romer, der vilde skjult sin Sorg i sin Toga, begav han sig langsomt ind i Arken for i Ensomhed at overgive sig til sin Bedrøvelse og sine Grublerier. Vildtskytten aabnede ikke Munden, førend Kanoen var kommen halvveien til Land. Da ophørte han pludseligt at ro ved et Udbrud af Hettys blide, melodiske Stemme.

„Hvorfor vender De tilbage til Huronerne, Vildtskytte?" spurgte Pigen. „Man siger, at jeg er svagsindet, og saadanne gjøre de aldrig Fortræd; men De har ligesaa megen Forstand som Hurry Harry og mere til. troer Judith, skjøndt jeg ikke indseer, hvorledes det kan gaae til."

„Ak, Hetty, førend vi lande, maa jeg snakke lidt med Dem, Barn, og det ovenikjøbet om Ting, der især angaae Deres eget Bedste. Hold op at ro, eller sæt heller, for at Ringoerne ikke skulle troe, at vi stikke Hovederne sammen og opspinde Ranker, Pagaien gaaske let i Vandet og giv Kanoen en Smule Fart og ikke mere. Det er netop Kastet og Farten; jeg seer, at De er nem nok til at forstille Dem og kunde bruges ved en Krigslist, dersom det var lovligt nu at benytte en saadan — det er netop Kastet og Farten! Ak ja! Bedrageri og en falsk Tunge ere slemme Ting og aldeles usømmelige for ver Farve, Hetty; men det er en Lyst og en Glæde at overliste en Indianer i en lovlig Krig. Min Vei har været fort

og vil rimeligviis snart være endt; men jeg kan see, at en Krigers Sti ikke altid gaaer imellem Torne og Vanskeligheder. Krigsstien har ogsaa sin lyse Side, ligesom de fleste andre Ting, naar vi kun have Klogskab til at see den og Ædelmodighed til at indrømme den."

„Men hvorfor vil Deres Krigssti, som De kalder den, Vildtskytte, være endt saa snart?"

„Fordi min Orlov snart er ude, min gode Pige. De ville sandsynligviis omtrent være lige lange hvad Tiden angaaer, idet den Ene følger i Hælene paa den Anden som Noget, der falder af sig selv."

„Jeg forstaaer ikke Deres Mening, Vildtskytte," svarede den unge Pige og saae lidt forvirret ud. „Moder sagde altid, at Folk burde tale tydeligere til mig, end til de fleste Andre, fordi jeg er er svagsindet. De, som ere svagsindede, begribe ikke saa let som de, der have Forstand."

„Nu vel da, Hetty, den ligefremme Sandhed er denne. De veed, at jeg er Huronernes Fange, og Fanger kunne ikke vandle i enhver Henseende som de lyste —"

„Men hvorledes kan De være en Fange," afbrød den unge Pige ham ivrigt, „naar De befinder Dem her ude paa Søen i Faders Barkkane og Indianerne ere inde i Skoven og slet ingen Kano have? Det kan ikke være sandt, Vildtskytte!"

„Jeg vilde af mit ganske Hjerte ønske, at De havde Ret, Hetty, og jeg Uret, istedetfor at De har aldeles

Uret og jeg kun kommer Sandheden altfor nær. Saa fri, som jeg ogsaa i Deres Øine synes at være, Pige, er jeg dog i Virkeligheden bunden paa Hænder og Fødder."

„Ak, det er en stor Ulykke ikke at have Forstand! Jeg kan nu hverken see eller forstaae, at De er en Fange, eller bunden paa nogen Maade. Hvis De er bunden, hvormed ere da Deres Hænder og Fødder sammensnorede?"

„Med en Ørlev, Pige; det er et Tøug, som holder fastere, end nogen Lænke. Denne kan briste, men hiin ikke. Tøug og Lænker tilstede Brugen af Knive og Viil og Ranker, men en Ørlev kan hverken overskjæres, løsnes eller overliistes."

„Hvad er da en Ørlev for Noget, siden den er stærkere, end Hamp og Jern? Jeg har aldrig seet en Ørlev."

„Jeg haaber, at De heller aldrig vil faae den at føle, Pige; Baandet ligger ene og alene i Følelsen og maa derfor føles og ikke sees. Jeg er vis paa, at De veed hvad det er at give et Løvte, gode lille Hetty?"

„Ja ganske vist. Et Løvte er at sige, at jeg vil gjøre en Ting, og det binder mig til at holde mit Ord. Moder holdt altid sine Løvter til mig og sagde, at det vilde være syndigt, hvis jeg ikke holdt mine Løvter til hende og alle Andre."

„De har havt en god Moder i nogle Henseender, Barn, hvad hun saa har været i andre. Dette er et Løvte og maa, som De siger, holdes. Jeg faldt i Ringeernes

Hænder forrige Aften og de slap mig los, for at jeg kunde besøge mine Venner og overbringe Budskaber til min egen Farve, men paa den Betingelse, at jeg skulde komme tilbage, naar Solen er staaet op i Dag, og underkaste mig Alt, hvad deres Had og Hevngjerrighed kunne opfinde af Pinsler til Fyldestgjørelse for Livet af en Krigers, der faldt for min Haand, samt for det unge Fruentimmer, der blev skudt af Hurry, og al den øvrige Modgang, de have havt her ved Søen. Det, som kaldes et Løvte imellem en Mioder og hendes Datter, eller selv imellem Fremmede i Kolonierne, kaldes en Orlov, naar det gives af den ene Soldat til den anden paa en Krigssti Og nu antager jeg, at De fatter min Stilling, Hetty?"

Pigen svarede ikke i nogen Tid, men ophørte ganske at ree, som om denne ny Tanke opfyldte hendes Sind altfor meget til at tilstede nogen anden Beskjeftigelse. Derpaa begyndte hun atter Samtalen med Alvor og Bekymring.

„Treer De, at Huronerne vilde have Hjerte til at gjøre Alt det, De siger, Vildtskytte?" spurgte hun. „Jeg har fundet dem milde og fredelige."

„Det er fuldkomment sandt med Hensyn til en Person som De, Hetty; men det er noget ganske Andet, naar Talen er om en aabenbar Fjende, der ovenikjøbet eier en temmelig sikker Rifle. Jeg siger ikke, at de være Noget særegent Nag paa Grund af allerede udøvede Bedrifter; thi det vilde være at prale paa Gravens Bred; men det

er ingen Forfængelighed at troe, at de vide, at en af deres tapreste og snedigste Høvdinger er falden for min Haand. Da nu dette er Tilfældet, vilde Stammen tage dem det ilde op, dersom de undlode at afsende et blegt Ansigts Aand til at holde deres røde Aand med Selskab; stedse under Forudsætning af, at den kunde finde den. Jeg venter ingen Naade, Hetty, af deres Hænder og min største Sorg er, at et saadant Uheld skulde ramme mig paa min første Krigsfti; at det vilde indtræffe tidligere eller sildigere, antager og venter enhver Soldat."

„Huronerne skulle ikke gjøre Dem Fortræd, Vildtskytte!" udbrød den unge Pige med stærk Bevægelse „Det er baade syndigt og grusomt; her har jeg Bibelen, hvoraf jeg kan vise dem det Troer De, at jeg vilde staae og see paa, at De blev viist?"

„Det haaber jeg ikke og derfor venter jeg ogsaa, at De, naar Øieblikket kommer, vil gaae tilside og ikke være Vidne til det, som De ikke kan ændre, men som vilde bedrøve Dem. Men jeg har ikke lagt Vagaien for at tale om mine egne Hjemsøgelser og Forlegenheder, men for at tale lidt tydeligt med Dem, Pige, om Deres egne Anliggender."

„Hvad kan De have at sige mig, Vildtskytte? Siden Moders Død tale kun Faa med mig om saadanne Ting."

„Saa meget desto værre, Pige, ja, saa meget desto værre; thi et Menneske af Deres Sindstilstand trænger til at blive ofte talt med for at kunne undgaae denne syn-

dige Verdens Snarer og Ränker. De har da sagtens ikke allerede glemt Harry Hurry, Pige!"

„Jeg! — Jeg glemme Henry March!" udbrød Hetty studsende; „Hvorfor skulde jeg glemme ham, Vildtskytte, da han er vor Ven og først forled os i Gaar Aftes? Da stod den store, klare Stjerne, som Moder holdt saa meget af at see paa, lige over Toppen af hiin høie Gran paa Bjerget da Hurry gik i Kanoen, og da De satte ham i Land paa Pynten ved den østlige Bugt, var den ikke mere end Længden af Judiths smukkeste Baand ovenover den."

„Men hvoraf kan De vide, hvor længe jeg var borte, eller hvor langt jeg gik for at sætte Hurry i Land, eftersom De ikke var med os og Afstanden var saa stor, ikke at tale om Natten?"

„Øh, jeg veed ret godt, naar det var," svarede Hetty bestemt. „Der gives flere Midler end et til at beregne Tid og Afstand. Naar Sjælen er med i Spillet, er den bedre end noget Ur. Min er svag, det veed jeg, men den gaaer rigtigt nok i Alt, hvad der vedkommer stakkels Hurry Harry. Judith vil aldrig egte March, Vildtskytte."

„Det er Tingen, Hetty, det er netop den Ting, jeg vilde tale om. De veed da nok, at det er ganske naturligt, at unge Mennesker falde Godhed for hinanden, især naar den Ene er en ung Mand og den Anden en ung Pige. En Person af Deres Aar og Forstand, Pige, som

hverken har Fader eller Moder og som opholder sig i en Or-ken, der besøges af Jægere og Snarefættere, maa være paa sin Post imod Ulykker, hvorem hun mindst drømmer."

„Hvad kan det skade at have gode Tanker om et Medmenneske?" svarede Hetty enfoldigt, skjønt det ferra-deriske Blod listede sig op paa hendes Kinder til Trods for en Aand, der var saa ren, at den neppe vidste, hvor-for den fremskyndede Rødmen; „Bibelen byder os at elske dem, som forhaane os, hvorfor skulde vi da ikke holde af dem, der ikke gjøre det?"

„Ja, Hetty, det er ikke Missionairernes Kjærlighed, som jeg mener. Svar mig paa een Ting, Barn; tror De at have Forstand nok til at kunne blive Hustru og Moder?"

„Det er intet passende Spørgsmaal at gjøre et ungt Fruentimmer, Vildtskytte, og jeg vil ikke besvare det," sagde Hetty i en bebreidende Tone, omtrent ligesom naar en Fader eller Moder irettesætter et Barn for en eller an-den Ubesindighed. „Har De Noget at sige om Hurry, saa vil jeg høre derpaa, men De maa ikke tale ilde om hans; han er fraværende, og det er ikke smukt at tale ilde om de Fraværende."

„Deres Moder har givet Dem saa mange gode Lær-domme, Hetty, at min Frygt for Dem ikke længere er saa stor som den var. Ikke desto mindre maa et ungt Fruen-timmer uden Forældre og med Deres Sindstilstand, og som tillige ikke mangler Skjønhed, stedse svæve i Fare i en

saa lovløs Egn som denne. Jeg vil ikke sige Noget til Forkleinelse for Hurry, der i det Hele taget ikke er noget slet Menneske af en Mand af hans Haandværk at være, men De bør vide en Ting som det maaskee ikke vil være saa ganske behageligt at fortælle Dem, men som dog maa siges. March holder forskrækkeligt meget af Deres Søster Judith."

„Naa, og hvad saa? Endver beundrer Judith, hun er saa smuk og Hurry har mange Gange fortalt mig, hvor inderligt han ønsker at faae hende til Kone. Men det vil aldrig skee; thi Judith holder ikke af Hurry. Hun holder af en Anden og taler om ham i Søvne; men det nytter Dem ikke at spørge mig om hvem han er; thi alt Guldet og alle Ædelstenene i Kong Georgs Krone kunde ikke friste mig til at sige Dem hans Navn. Naar Søstre ikke kunne bevare hinandens Hemmeligheder, hvo skulde da kunne det?"

„Det er vist nok; jeg forlanger ikke, at De skal sige mig det, Hetty, og det kunde jo heller ikke nytte en døende Mand Noget at erfare det. Det, som Tungen siger, naar Aanden sover, er hverken Hovedet eller Hjertet ansvarligt for."

„Gid jeg vidste, hvorfor Judith taler saa meget i Søvne om Officierer og ærlige Hjerter og falske Tunger; men jeg tænker, at hun ikke har Lyst til at sige mig det, da jeg er fragsindet. Er det ikke underligt, Vildtskytte, at Judith ikke kan lide Hurry, han, som er den raskeste

unge Mand, der kommer til Syen, og ligesaa smuk som hun selv. Fader sagde altid, at de vilde være det vakreste Par i Landet, skjøndt Moder syntes ligesaa lidet om March som Judith. Ingen kan sige hvad der vil skee, siger man, før end en Ting er skeet."

„Ak ja! Nu vel, stakkels Hetty, det nytter ikke stort at tale med dem, som ikke forstaae os, og derfor vil jeg ikke sige Mere om det, jeg havde ønsket at tale om, uagtet det ligger mig tungt paa Sindet. Sæt Pagaien i Bevægelse igjen, Pige, saa ville vi ree til Land; thi Solen er næsten oppe og min Orlov næsten ude."

Kanoen gled nu fremad med det Punkt, hvor Vildtskytten godt vidste, at hans Fjender ventede ham og hvor han nu begyndte at frygte for, at han ikke vilde indtræffe tids nok for at indlese sit givne Ord. Hetty, som bemærkede hans Utaalmodighed, skjøndt uden synderligt klart at fatte Grunden til den, understøttede hans Bestræbelser paa en Maade, som snart satte deres betimelige Tilbagekomst udenfor al Tvivl. Da, og først da sagtnede den unge Mand sine Anstrengelser og Hetty begyndte atter at sladre paa sin enfoldige, fortrolige Maade, skjøndt der ikke blev sagt Noget, som behøver at meddeles.

Ellevte Kapitel.

Den, der forstod sig paa Himlens Tegn, vilde have kunnet see, at Solen kun manglede to, tre Minuter i Zenith, da Vildtskytten landede paa det Punkt, hvor Huronerne vare leirede nærsten ligeoverfor Kastellet. Dette Sted lignede det allerede beskrevne med Undtagelse af, at Landskabet var mindre bakket og mindre bedækket med Træer. Paa Grund af disse Omstændigheder passede det sig saa meget desto bedre for det Øiemed, hvori det var blevet valgt, eftersom Rummet underneden Grenene havde en vis Ligbed med en tæt beboeren Lysning. Paa Grund af dets Beliggenhed og dets Kilde var det blevet meget hyppigt besøgt af Vilde og Dyrene og de naturlige Græsarter havde afløst deres Baal hist og her og dannet ligesom en Grønsvær. Noget, som det er meget ualmindeligt at finde i Urskoven. Sobredden var heller ikke bekrandset af Buske som paa saa mange andre Steder af Kysten, men Diet igiennemtrængte strax ligefra Strandkanten Skoven og havde fri Udsigt over næsten hele Næssets Fladerum.

Var det en Æressag for den indianske Krieger at indfrie sit givne Ord, naar han havde fornødent sig til at vende tilbage, og gaae Døden imøde til en bestemt Time, saa var det ligeledes en Gjenstand for en charakteristisk Stolthed ikke at røbe nogen grindagtig Utaalmodighed,

men at vi'e sig saa nøiagtigt som muligt i det fastsatte Øieblik. Det var godt ikke at overskride den af Fjendens Ædelmodighed tilstaaede Frist, men det var endnu bedre at efterkomme den paa Minuten. Noget af denne dramatiske Effekt findes i de fleste af de amerikanske Urfolks alvorligere Skikke og kan uden Tvivl, ligesom Tilværelsen af en lignende Følelse blandt mere kunstlede Folkefærd, udledes af et Naturprincip. Vi ynde Alle det Vidunderlige og naar det viser sig ledsaget af ridderlig Selvopoffrelse og strengt Hensyn for Æren, fremstiller det sig i en dobbelt tiltrækkende Skikkelse for vor Beundring. Skjøndt nu Buldtskytten satte en vis Stolthed i at vise sit bride Blod ved ofte at afvige fra de rede Mands Skikke, saa rettede han sig dog hyppigt, sig selv ubevidst, efter deres Sædvaner og endnu hyppigere efter deres Følelser, fordi han ikke havde andre Ormænd at appellere til, end deres Anskuelser og Tilbøieligheder. Ved den nærværende Leilighed vilde han have afholdt sig fra at røbe et feberagtigt Hastværk ved en altfor hurtig Tilbagekomst, eftersom den vilde have indeholdt en stiltiende Indrømmelse af, at den begjærte Tid havde været længere, end nødvendigt; men paa den anden Side vilde han, dersom denne Tanke var falden ham ind, have strøbt sig lidt mere for at undgaae det theatralske Skin af at komme tilbage netop i det Øieblik, der var blevet fastsat som den yderste Grændse for hans Fraværelse. Men Tilfældet havde lagt sig imellem for at tilintetgjøre

den sidste Hensigt; thi da den unge Mand satte Foden paa Pynten og med faste Skridt nærmede sig den Gruppe af Høvdinger, som med alvorlig Holdning sadde paa en Vindfælde, kastede den Ældste af dem Øie ophad med en Aabning mellem Træerne og gjorde sine Stalbrødre opmærksomme paa den overraskende Omstændighed, at Solen netop var i Begreb med at træde ind i et Rum, som vidstes at betegne Zenith. Et almindeligt, men dæmpet Udraab af Forbauselse og Beundring undslap Alles Læber og de barske Krigere betragtede hinanden, Nogle med Misundelse og Harme og Andre med Overraskelse over deres Slagtoffers strenge Nøiagtighed og atter Andre med en ædlere og høiere Følelse. Den amerikanske Indianer ansaae stedse sine moralske Seire for de ædleste, idet han satte høiere Priis paa sin Fanges Stønnen og Jamren under Piinslerne, end paa Trøibæren af hans Skalp, og høiere Priis paa Trøibæren, end paa hans Liv. At dræbe uden at medtage Seirstegnet, ansaaes nemlig for hæderligt; thi disse Skovens raa og blodterstige Beboere havde ligesaa vel som deres mereforfinede Brødre ved Hoffet og i Leiren vedtaget visse indbildte og vilkaarlige Æresregler, som fortrængte Retfærdighedens og Fornuftens Domme og Slutninger.

Huronerne havde hart forskjellige Anskuelser om Sandsynligheden af deres Fanges Tilbagekomst. De Fleste af dem havde virkelig ikke troet det muligt, at et blegt An-

sigt vilde vende frivilligt tilbage og underkaste sig en indianst Torturs bekjendte Nødsler, men nogle Faa af de Ældre havde bedre Tanker om et Menneske, der alt havde viist sig saa sjeldent koldblodig, modig og oprigtig. Banden var imidlertid kommen til sin Beslutning, mindre i Forventning af at see Lovet indfriet, end i Haab om at kunne vanære Delawarerne ved at bebreide dem en saadan Forbrydelse af en Person, der var bleven opfostret i deres Landsbyer. De havde langt hellere seet, at Chingachgook havde været deres Fange og opført sig som en Forræder, men det blege Skud af den forhadte Æt var ingen daarlig Erstatning for ham til Opfyldelsen af deres Hensigter, da deres Planer med den gamle Stamme vare mislykkede. For at gjøre Triumphen saa glimrende som muligt i Tilfælde af, at Tiden forløb, uden at Jægeren vendte tilbage, vare alle Krigere og Speidere i Skaren blevne kaldte sammen og hele Horden, Mænd, Qvinder og Børn, var nu forsamlet paa dette ene Sted for at bivaane det forventede Optrin. Da Kastellet tydeligt kunde sees og ingenlunde laa langt borte, kunde det let iagttages om Dagen, og da det anteges, at Beboere nu indskrænkede sig til Hurry, Delawareren og de to Piger, nærredes ingen Frygt for, at de skulde kunne slippe usete bort. En stor Flaade med et Brystværn af Bjelker var bleven tømret sammen og holdtes færdig til at blive brugt enten imod Arken eller Kastellet, Alt efter Omstændighederne, saasnart Vildtskyttens

Skjebne var bleven afgjort, idet de Ældre blandt Hoben vare komne til den Anskuelse, at det begyndte at blive farligt at udsætte deres Tilbagetog til Kanada længere end til Aften. Hoben vilde, kort sagt, ikkun afgjøre det ene Anliggende, førend den bragte det Hele til en Krisis og lavede sig til at vende tilbage til Ontariosøens fjerne Vande.

Det var et imponerende Skuespil, som Vildtskytten nu nærmede sig. Alle de ældre Krigere sadde paa den omfaldne Træstamme og oppebiede hans Komme med alvorlig Taushed. Til Høire stode de unge Mænd, bevæbnede, hvorimod den venstre Side indtoges af Qvinderne og Børnene. I Midten saaes en aaben Plads af betydeligt Omfang med et Løvtag ovenover sig, men hvor Underskoven, alle udgaaede Træer og andre Hindringer vare omhyggeligt bortrydded. Den aabne Plads var sandsynligvis bleven meget afbenyttet af tidligere Hobe; thi her var Grønsværens Fremkomst tydeligst. Skovens Hvælvinger udbredte endog ved Middagstid deres dunkle Skygger over Stedet, som Solens glimrende Straaler, der kæmpede sig frem gjennem Bladene, bidrege til at bledgjøre og, dersom et saadant Udtryk kan bruges, til at belyse. Det var formodentligt fra en lignende Skueplads, at Menneskets Aand først undfangede Tanken om gotbisk Tegning og kirkelige Farver, idet dette Naturens Tempel frembragte omtrent den samme Virkning med Hensyn til Lys og Skygge, som den menneskelige Aands velbekjendte Produkt.

To Høvdinger dælte, som det ikke saa sjeldent var Tilfældet blandt Urindvaanernes Stammer og omvandrende Horder, i næsten lige Grad den fornemste og naturlige Myndighed, der udøvedes over disse Skovens Børn. Der gaves Adskillige, som kunde gjøre Fordring paa den Udmærkelse at have Høvdingblod i deres Aarer, men de to Første vare alle de Andre saa overlegne i Indflydelse, at Ingen modsatte sig deres Bud, naar de vare enige, og naar de ikke vare det, betænkte Hoben sig ligelom Mennesker, der have mistet det ledende Princip for deres Handlinger. Det stemmede ligeledes overens med Skik og Brug og vi kunne maaskee tilføie med Naturen, at den ene af disse Høvdinger skjulte sin Aand sin Overlegenhed, hvorimod den Andens ophøiede Stilling udelukkende bidrørte fra legemlige Egenskaber. Den Ene var en ældre Mand, som var velbekjendt for Veltalenhed ved Raadsslagningerne, sine vise Raad og snilde Foranstaltninger, hvorimod hans fornemste Konkurrent, for ikke at sige Medbeiler, var en tapper Mand, der havde udmærket sig i Krigen, var hervaget for sin Grumhed og med Hensyn til aandelige Gaver kun ansees for sin Snildhed og Raadsnarhed paa Krigsstien. Den Første var den splintrede Eg, der allerede er bleven Yaseren forestillet, hvorimod den Sidste paa Kanadaernes Sprog kaldtes la Panthère, eller Panthéren, for at betjene os af de engelske Koloniers Tungemaal. Den førstnævnte Høvdings Benævnelse anteges at tilkjendegive Krige-

rens Egenskaber, overensstemmende med den røde Mands Begreber, idet Grumhed, Snedighed og Troløsbed udgjorde Hovedtrækkene i hans Charakteer. Navnet havde han faaet af Franskmændene og satte netop paa Grund heraf saa megen desto større Priis derpaa, da Indianerne nærede den dybeste Agtelse for deres vlege Bundsforvantes Forstand i de fleste Ting af denne Natur. Det Følgende vil vise, hvorvidt dette Tilnavn var fortjent.

Den splintrede Eg og Pantheren sadde ved Siden af hinanden og ventede paa deres Fanges Komme, saa snart Vildtskytten satte sin Fod paa Strandbreden, men ingen af dem rørte sig eller mælede et Ord, forend den unge Mand var traadt ind paa den aabne Plads og havde forkyndt sin Nærværelse ved sin Stemme. Dette skete med Fasthed, men paa den ukunstlede Maade, der betegnede Individets Charakteer

"Her er jeg, Mingoer," sagde han i Delawarernes Dialekt, et Tungemaal, som de fleste Tilstedeværende forstode; "her er jeg og der er Solen Den Ene er ikke mere tro imod Naturens Love, end den Anden har viist sig tro med sit Ord. Jeg er Eders Fange; gjører med mig hvad I lyste. Min Regning med Jorden og Mennesterne er sluttet; nu er der intet Andet tilbage, end at møde den hvide Mands Gud, overensstemmende med en hvid Mands Pligter og Gaver."

En bifaldende Mumlen undslap endog Fruentimmerne

ved disse Ord og for et Øieblik herskede det levende og temmelig almindelige Ønske at optage en Mand, der besad en saa kjek Aand, i Stammen. Men der fandtes dog ogsaa nogle Modstandere mod dette Ønske og til de fornemste af disse kunde regnes Pantheren og hans Søster, Sumaktræet, der kaldtes saaledes paa Grund af hendes mange Børn og som var Enke efter le Loup Cervier, der nu vidstes at være falden for Fangens Haand. Medfødt Grumhed betvang den Ene, medens Hevngjerrighedens nagende Lidenskab forbindrede den Anden fra at give en blidere Følelse Rum i dette Øieblik. Saaledes forholdt det sig ikke med den splintrede Eg. Denne Høvding stod op og udstrakte Armen paa en høflig Maade og aflagde sin Hilsen med en Letbed og Værdighed, som en Fyrste kunde have misundt ham. Da hele Heden enstemmigt anerkjendte, at Ingen kunde maale sig med ham i Klogskab og Veltalenhed, vidste han, at det paalaa ham som en Pligt at være den Første, som besvarede det blege Ansigts Tale.

„Blege Ansigt, Du er ærlig," sagde Hvronernes Jarl. „Mit Folk glæder sig over at have fanget en Mand og ikke en luskende Ræv. Nu kjende vi Dig; vi skulle behandle Dig som en Tapper. Har Du ogsaa fældet en af vore Krigere og bjulpet med til at fælde Flere, saa har Du selv et Liv, som Du er rede til at yde til Gjengjeld. Ingle af mine unge Mænd troede, at et blegt Ansigts Blod var for tyndt, at det ikke vilde løbe under Hvronernes

Kniv. Du vil vise dem, at det ikke er sandt; Dit Hjerte er ligesaa kraftigt som Dit Legeme. Det er en Glæde at faae en saadan Fange; skulde mine Krigere sige, at le Loup Cerviers Død ikke bør glemmes og at han ikke kan drage alene til Aandernes Land, men at hans Fjende maa sendes afsted for at indhente ham, saa ville de ogsaa erindre, at han faldt for en tapper Mands Haand, og sende Dig efter ham med saadanne Tegn paa vort Venskab, at han ikke vil skamme sig ved Dit Selskab. Jeg har talt; Du veed hvad jeg har sagt."

"Sandt, Ninge, saa sandt som Evangelict," svarede den ligefremme Jæger; "Du har talt og jeg veed ikke alene hvad Du har sagt, men tillige, hvad der er endnu vigtigere, hvad Du mener. Jeg tør sige, at Eders Krigers Løsen var en kjek og tapper Mand og værdig til Eders Agtelse og Venskab, men jeg føler mig ikke uværdig til hans Selskab ogsaa uden noget Pas fra Eders Haand. Ikke desto mindre er jeg her og rede til at modtage Dom af Eders Raadsforsamling, hvis Sagen forøvrigt ikke allerede er bleven afgjort, medens jeg var borte."

"Mine gamle Mænd vilde ikke holde Raad om et blegt Ansigt, førend de saae det iblandt sig," svarede den spilintrede Ege og saae sig lidt sneevs omkring; "de sagde, at det vilde være det samme, som at holde Raad om Vinden; de gaae hvorhen de ville og komme tilbage, naar de finde for godt. Der var kun een Høst, som erklærede sig

for Dig, Vildtskytte, men den var ene, ligesom Sangen af Drosselen hvis Mage Høgen har taget."

„Jeg takker denne Røst, hvis den saa var, Minge, og jeg vil sige, at det var en sanderu Røst, ligesom de andre vare lognagtige Røster. En Ørlev er ligesaa forbindende for et blegt Ansigt, naar han er ærlig, som for den røde Mand, og selv om den ikke var det, vilde jeg dog aldrig bringe Vanære over Delawarerne, iblandt hvilke jeg kan siges at have faaet min Opdragelse. Dog, Ord ere overflødige og lede til pralende Følelser; her er jeg; gjører med mig hvad I ville."

Den splintrede Eg gav et bifaldende Tegn og derpaa holdtes en kort Samtale afsides imellem Høvdingerne. Da denne var forbi, traadte tre eller fire unge Mænd ud af den bevæbnede Gruppe og forsvandt, hvorpaa det tilkjendegaves Fangen, at han kunde gaae frit omkring paa Pynten, indtil der var blevet holdt Raad om hans Skjebne. Der laa imidlertid mere tilsyneladende end virkelig Tillid i denne Liberalitet, eftersom de omtalte unge Mænd allerede havde dannet en Linie af Skildvagter tvers over Pynten ind med Land og der aldeles ikke var at tænke paa Flugt ad nogen anden Kant. Disse Forsigtighedsregler udsprang ikke af nogen Mangel paa Tillid, men af den Omstændighed, at Fangen nu havde opfyldt alle Betingelserne ved sit Ærend, ere og at det vilde være blevet anseet for en retsværdig og hæderlig Bedrivt af ham at flygte fra sine Fjender. De

af de Vilde for saadanne Tilfælde opstillede Regler vare i Sandhed saa ombyggelige, at de ofte aabnede deres Slagtoffere Muligbed til at undgaae Piinslerne, idet de ansaae det for en Ære for Seirherrerne at indbente eller overliste en Flygtning, naar dens Anstrengelser antoges at blive ansporede af dens yderst farlige Stilling, ligesom det var en Ære for dem at undslippe fra en saa overordentlig Aarvaagenhed.

Ei heller var Vildtskytten uvidende om eller blind for sine Rettigheder eller den Leilighed, han havde til at benytte dem. Kunde han nu have vundet en nogenlunde rimelig Udvei til Flugt, vilde han ikke have opsat Forsøget en Minut. Men Sagen havde et fortvivlet Udseende. Han var vidende om Linien af Skildvagter og erkjendte Vanskeligheden ved at bryde uskadt igjennem den. Søen tilbød ingen Fordele, da Kaneen vilde have gjort det meget let for dens Fjender at indbente dem, ellers vilde han ikke have anseet det for nogen vanskelig Opgave at svomme over til Kastellet. Medens han vandrede omkring paa Pynten, undersøgte han selve Pladsen for at see, om den intetsteds tilbød et Skjul; men dens Nabenhed, Omfang og de hundrede aarvaagne Blikke, der vogtede paa dem, selv medens de, hvorfra de kom, lede som de ikke saae dem, gjorde ethvert saadant Middel frugtesløst. Frygten for og Skammen af et saadant mislykket Forsøg gjorde intet Indtryk paa Vildtskytten, som stedse ansaae det for en Æresag mere at

føle og tænke som en hvid Mand, end som en Indianer, og som holdt det for en Pligt at gjøre Alt det, der stod i hans Magt, for at frelse Livet, naar det kun ikke indeholdt nogen Tilsidesættelse af Grundsætninger. Men han betænkte sig alligevel paa at gjøre Forsøget; thi han indsaae ligeledes, at han burde have Muligheden af et heldigt Udfald for sig, førend han vovede sig i Faren.

Imidlertid syntes Sagerne i Leiren at gaae deres regelmæssige Gang. Høvdingerne raadsloge afsides og tilstedede ingen Andre end Sumaktræet Adgang til deres Forsamling; thi hun, den faldne Krigers Enke, havde en udelukkende Ret til at blive hørt ved en saadan Leilighed. De unge Mænd drev omkring i dertil Ligegyldighed og oppebiede Udfaldet med indianst Taalmodighed, medens Fruentimmerne traf Forberedelser til den Fest, som skulde høitideligholde Afgjørelsen af Sagen, hvad enten denne blev heldig for vor Helt eller ikke. Ingen robede nogen Følelse og en ligegyldig Jagttager vilde ikke have bemærket nogen usædvanlig Bevægelse eller Livlighed, som kunde have tilkjendegivet den sande Tingenes Tilstand. To eller tre gamle Koner stak Hovederne sammen paa en, af deres skulende Blikke og forbitrede Gebærder at domme, for Resten skytten ugunstig Maade; men en Gruppe indianske Piger besjæledes aabenbart af en mediat Følelse, hvilket kunde sees af deres stjaalne Øiekast, som udtrykte Medlidenhed og

Sorg. Under denne Tilstand i Leiren var en Time snart forløben.

Ulvished er maaskee den af alle Fornemmelser, som det er vanskeligst at udholde. Da Vildtskytten gik i Land, var han fuldt og fast overbeviist om, at han efter nogle faa Minuters Forløb vilde blive underkastet alle den indianske Hevns Piinsler, og var forberedt paa at gaae sin Skjebne mandigt imøde; men Opsættelsen var en langt større Prøve, end Lidelsernes nær forestaaende Komme, og det formeentlige Slagtoffer begyndte allerede for Alvor at ponse paa et eller andet fortvivlet Forsøg paa at flygte, om ogsaa ene og alene af Begjerlighed efter at gjøre Ende paa dette Optrin, da han vludseligt blev opfordret til atter at møde for sine Dommere, som allerede havde opstillet Høben i dens sorrige Orden for at modtage ham.

„Hjertenes Baue," begyndte den skalintrede Eg, saasnart hans Fange stod foran ham, „mine gamle Mænd have luttet til vise Ord, de ere færdige til at tale. Du er en Mand, hvis Forfædre kom fra diin Side af den opgaaende Sol; vi ere Børn af den nedgaaende; vi vende vort Aasyn med de store ferske Søer, naar vi see hen med vore Landsbyer. Det kan være et viist Land og fuldt af Rigdomme hen imod Morgenen; men det er meget behageligt hen imod Aftenen. Vi holde meget af at see i den Retning. Naar vi see imod Øst, blive vi bange, idet den ene Kano efter den anden bringer flere og flere af Dit

Folk i Solens Syer, som om deres Land var saa fuldt, at det løb over. De røde Mænd ere allerede faa; de trænge til Hjælp. En af vore bedste Hytter er nyligt blevet tom ved dens Herres Død; det vil vare længe, inden hans Søn kan blive stor nok til at sidde paa hans Plads. Der staaer hans Enke; hun vil komme til at mangle Vildt til at ernære hende og hendes Børn; thi hendes Sønner ligne endnu Rødkjelkens Unger førend de forlade Reden. Ved Din Haand har denne store Ulykke ramt hende. Hun har to Pligter; een imod le Loup Cervier og een imod hans Børn. Skalp for Skalp, Liv for Liv, Blod for Blod, er een Lov; at ernære hendes Børn en anden. Vi kjende Dig, Hjertenes Bane. Du er ærlig; naar Du siger Noget, er det saaledes. Du har kun een Tunge og den er ikke kløvet som en Snogs. Dit Hoved er aldrig skjult i Græsset; Alle kunde see det. Hvad Du siger, vil Du gjøre. Du er retfærdig. Naar Du har gjort Uret, er det Dit Ønske at gjøre Ret og Skjel igjen saasnart Du kan. Her staaer Sumaktræet; hun er alene i sin Wigwam, hvor hendes Børn skrige omkring hende efter Føde; hist staaer en Riffel; den er ladt og færdig til at blive affyret. Tag Geværet, gaa ud og skyd en Hjort; bring Vildtet og læg det for le Loup Cerviers Enke; ernær hendes Børn; kald Dig hendes Mand. Derpaa vil Dit Hjerte ikke længere være blandt Delawarerne, men blandt Huronerne; Sumaktræet

vil ikke høre sine Børns Skrig; mit Folk vil tælle det rigtige Antal Krigere."

„Jeg frygtede nok for dette, sølvtrede Eg," svarede Vildtskytten, da den Anden holdt op at tale; „ja, jeg frygtede nok for, at det vilde komme dertil. Men Sandheden er snart sagt og den vil gjøre Ende paa alle Forventninger i saa Henseende. Ninge, jeg er hvid og en født Christen, det vil klæde mig ilde at tage mig en Hustru efter Rødhudernes Skikke og iblandt Hedninger. Det, som jeg ikke vilde gjøre i fredelige Tider og ved Solens Skin, vil jeg endnu mindre gjøre bag Skyer for at frelse mit Liv. Jeg bliver sagtens aldrig gift; Forsynet har ved at sætte mig her i Skovene heist sandsynligt havt til Hensigt, at jeg skulde leve ugift og uden at have min egen Hytte; men skulde en saadan Ting nogensinde skee, skal ingen Anden end en Qvinde af min egen Farve og mine egne Fædre formerke Døren til min Wigwam. Hvad det angaaer at ernære Eders døde Krigers Børn, da vilde jeg gjerne gjøre det, naar det kunde skee uden Skam; men det kan det ikke, da jeg aldrig kan leve i en hvidt Landsby. Eders unge Mænd maa skaffe Sumaktræet Vildt og naar hun gifter sig igjen, saa lad hende tage en Mand, hvis Been ikke ere lange nok til at streife omkring i en Egn, som ikke tilhører ham. Vi kæmpede en ærlig Kamp og han faldt; heri er der ikke Andet, end hvad den Tapprre venter og bør være rede til at gaae imøde. Hvad det

angaaer, at jeg skulde faae et Mingo-Hjerte, da kan Du ligesaa godt vente at see en Dreng med graa Haar, eller Granen bære Brembær. Nei, nei, Huroner; mine Gaver ere hvide hvad Hustruer angaaer og delawariske i alle de Ting, som angaae Indianerne."

Neppe vare disse Ord komne over Vildtskyttens Læber, før en almindelig Mumlen robede den Misfornøielse, hvormed de vare blevne hørte. Især vare de bedagede Fruentimmer lydelige i deres Mishagsytringer og selv det blide Sumaktræ, en Qvinde, der var gammel nok til at kunne være vor Helts Moder, var ingenlunde fredelig i sine Udbrud. Men alle Kjendetegn paa Harme og Utilfredshed fordunkledes af Pantherens vilde Forbittrelse. Denne barske Høvding havde optaget det som en Fornærmelse, at hans Søster skulde blive et af Yengisernes blege Ansigters Hustru, og kun saare ugjerne samtykket i denne Overenskomst, hvilken imidlertid slet ikke var noget Ualmindelighed blandt Indianerne, paa Grund af den forladte Enkes indstændige Bønner; og det ærgrede ham til det Yderste at see sin Nedladenhed foragtet og den Ære, hvertil han med saa megen Uvilligbed havde givet sin Tilladelse, formaaet. Det Dyr, hvorefter han var bleven opkaldt, stirrer ikke med en frygteligere Glubskhed paa sit forventede Bytte, end hans Øine lynede imod Fangen, og hans Arm var ikke seen til at understøtte den vilde Harme, som næsten fortærede hans Bryst.

„Hund af et blegt Ansigt!“ udbrød han paa Irokesisk; „gaa hen og hyl iblandt Kjøterne i Dine egne slette Jagtegne!“

Disse Skjældsord ledsagedes af en dertil svarende Handling. Endnu medens han talte hævede han Armen og svingede sin Tomahawk. Lykkeligviis havde den Talendes lydelige Røst henvendt Vildtskyttens Øine paa ham, ellers vilde dette Øieblik rimeligviis have endt hans Løbebane. Saa stor var den Færdighed, hvormed disse farlige Vaaben blev kastet, og saa alvorligt var det meent, at det vilde have slaat Fangens Hjerneskal, havde han ikke udstrakt sin Arm og opfanget Skaftet i en af dets Omdreininger med en Behændighed, der var fuldt saa mærkværdig som den, hvormed Kastevaabenet var blevet svunget. Dets Kraft var ikke desto mindre saa stor, at da Vildtskyttens Arm standsedes, blev hans Haand løftet i Veiret op bagved hans eget Hoved, saa at den netop kom i den nødvendige Stilling til at gjengjelde Angrebet. Det er ikke afgjort, om den Omstændighed, at han uventet saae sig i denne truende Stilling og bevæbnet, ikke fristede den unge Mand til at gjøre Gjengjeld, eller om det var ydmyglig Harme, der overvandt hans Gjestmodighed og Klogskab, men hans Øine tindrede og en lille rød Plet viste sig paa hans Kind, idet han lagde hele sin Kraft i sin Arms Anstrengelse og kastede Vaabenet tilbage med sin Anariber. Det Uventede i dette Kast bidrog til dets heldige Udfald, idet Panthereu hver-

len hævede Armen eller bøiede Hovedet for at undgaae det. Den brasse lille Ørn rømte Offeret i lige Linie med Næsen midt imellem Øinene og fældede ham bogstaveligt paa Stedet. Idet han sprang frem ligesom Slangen farer løs paa sin Fjende, selv naar den har faaet sit Bancsaar, styrtede denne Mand med det kraftige Legeme til Jorden saa lang han var paa den aabne Plads, som dannedes af Kredsen, og skjælvede i Dødskrampen. Hele Hoben ilede ham til Hjælp, saa at Fangen for et Øieblik kom udenfor den, og rede til endnu at gjøre et fortvivlet Forsøg paa at bjerge Livet, sprang han afsted med en Hjorts Lethed. Det varede kun et eneste Øieblik, førend hele Skaren, Unge og Gamle, Qvinder og Børn, lede Vandtherens livløse Krop ligge hvor den laa, opløftede Allarmskriget og begyndte Forfølgelsen.

Saa pludseligt som den Begivenhed var indtruffen, der havde foranlediget Vildtskytten til at foretage denne fortvivlede Vedekamp i Hurtighed, havde han dog ikke været aldeles uforberedt paa denne frygtelige Tilfældighed. I Løbet af den foregaaende Time havde han noie overveiet Muligheden af et saadant Forsøg og skarpsindigen beregnet alle Enkeltheder ved dets heldige eller uheldige Udfald. Ved det første Spring ledtes hans Legeme derfor ganske af en Forstand, som paa det bedste benyttede alle dets Anstrengelser og forbindrede enhver Vaklen og Ubestemthed i Øiebliket rigtige Øieblik. Kun dette skyldte han sin første store For-

deel, at han slap uskadt ud imellem Skildvagterne. Den Maade, hvorpaa dette skete, fortjener, saa simpel som den var, at beskrives.

Uagtet Strandbredden paa Pynten ikke bekrandsedes af Buske, saaledes som Tilfældet var paa de fleste andre Steder ved Soen, var det dog netop paa Grund af denne Omstændighed, at Stedet var blevet saa meget benyttet af Jægere og Fiskere. Denne Krands begyndte paa hvad man kunde kalde Fastlandet og var ligesaa tyk som sædvanligt, samt udstrakte sig i lange Linier mod Nord og Syd. I den sidste Retning løb nu Ildtsluten og da Skildvagterne vare lidt udenfor Begrændelsen af denne Lukning, var Flygtningen kommen i Skjul af den, forend Allarmskriget rigtigt havde naaet dem. Imidlertid kunde der ikke være Tale om at løbe imellem Buskene og Ildtsluten fortsatte sin Gang omtrent tyve til tredive Favne i Vandet, som kun gik ham til Knæerne og var ligesaa stor en Hindring for hans Forfølgere som for ham selv. Saasnart et gunstigt Sted viste sig, feer han gjennem Buskene og ind i den aabne Skov.

Adskillige Riffler losnedes efter Ildtsluten, medens han befandt sig i Vandet, og flere Skud fulgte derpaa, da han var bleven forholdsvis mere blottet i den lyse Skov. Men Retningen af hans Flugt, som tildeels krydsede Ilden, Ilkærdigheden, hvormed der var blevet sigtet, og den almindelige Forvirring i Leiren forebyggede, at

der skete nogen Skade. Kuglerne pebe forbi bam og mange sloge Grenene ned ved Siden af bam, men ikke een eneste strøifede engang hans Klæder. Den Forvirrelse, som opstod af disse frugtesløse Forsøg, var til ster Nytte for Flygtningen, som havde faaet et Forspring af over halvhundrede Favne for de Forreste af Hurenerne, førend der kunde komme mindste Orden eller Overensstemmelse i Jagten. Det var ikke at tænke paa at forfølge med Riflen i Haanden og efterat de bedste Løbere blandt Indianerne havde loenet deres Bøsser i det usikkre Haab at faare deres Fange, kastede de dem fra sig og raabte til Qvinderne og Drengene, at de skulde tage dem op og lade dem igjen saasnart som muligt.

Vildtskytten kjendte altfor godt den fortvivlede Beskaffenhed af den Kamp, hvori han havde indladt sig til at han skulde spilde noget af de kostbare Øieblikke. Han vidste ogsaa, at hans eneste Haab beroede paa at løbe i lige Linie; thi saasnart han begyndte at vende sig eller gjøre Afsprings, vilde hans Forfølgeres Antal berøve bam enhver Udsigt til Redning. Han fortsatte derfor sit Løb i en straa Retning op af Skrænten, som paa denne Deel af Bjerget hverken var meget høi eller meget steil, men dog besværlig nok for et Menneske, der stred for sit Liv, til at gjøre den riinligt trykkende. Der mindskede han imidlertid for at trække Veiret, sin Fart til et rask Skridt eller langsomt Trav langs med de vanskelige Dele af Veien. Hurenerne hylede og

sprang bagefter ham, men det ændsede han ikke, vel vidende, at de maatte overvinde de samme Vanskeligheder, som han havde overvundet, førend de kunde naae den Høide, hvor han nu befandt sig. Toppen af den første Bakke var nu ganske tæt ved ham og af Terrainets Dannelse saae han, at der var en dyb Klovt imellem ham og Foden af den næste Bakke. Medens han besindigen gik op til Aasen, saae han sig ivrigt om til alle Sider for at finde et Skjul. Der viste sig intet, men tæt ved ham laae en Vindfælde og fortvivlede Forhold udkræve fortvivlede Midler. Denne Træstamme laa i en parallel Linie med Klovten paa Aasen af Bakken; at springe op paa den og derpaa trykke sig saa tæt som muligt ind under dens lavere Side, var kun et Øieblikks Sag. Men førinden Vildtskytten forsvandt for sine Forfølgere, blev han staaende paa Toppen og udstødte et Triumphskrig, som om han jublede ved Synet af den Skraaning, der laa foran ham — I det næste Øieblik laa han udstrakt underneden Træet.

Ikke saasnart var dette Redningsmiddel blevet afbenyttet, førend de veldsomme Pulsslag i hans Legeme overtydede den unge Mand om, hvor fortvivlet han havde anstrengt sig. Han kunde høre sit Hjerte banke og hans Aandedræt lignede Pustet af en Blærebælg, der er i hurtig Bevægelse. Han fik imidlertid sit Mod igjen og Hjertet erhvervte snart at slaae som om det vilde sprænge sit Fængsel. Fodtrinene af dem, der arbeidede sig op ad den modsatte

Side af Skrænten, kunde nu høres og snart forkyndte lydelige Stemmer Forfølgernes Ankomst; de Forreste raabte, da de kom op paa Toppen, og derpaa sprang de Alle af Frygt for, at deres Fjende skulde undkomme begunstiget af Skraaningen, op paa Vindfælden og styrtede sig ned i Kløften, i Haab om at faae et Glimt at see af den Forfulgte, førend han naaede Bunden. Paa denne Maade afløste den ene Huroner den anden, indtil Natty begyndte at haabe, at de Alle vare komne forbi. Flere fulgte imidlertid efter dem, indtil over fyrgetyve vare sprungne over Træet, og derpaa talte han dem som det sikreste Middel til at forvisse sig om, hvor mange der vare blevne tilbage. Nu vare de Alle nede i Kløften, over hundrede Fod nedenfor ham, og Nogle vare endog stegne op ad den anden Bakke, hvor der aabenbart anstilledes en Undersøgelse om, hvilken Retning han havde taget. Det var det kritiske Øieblik og et Menneske med mindre faste Nerver eller af en forsømt Dressur vilde have benyttet det til at staae op og flygte. Men det gjorde Vildtskytten ikke. Han blev endnu liggende ganske stille og iagttog med skinsyg Aarvaagenhed alle Bevægelser nedenfor og kom mere og mere til Ande igjen.

Huronerne lignede nu et Kobbel Hunde, der have tabt Farten. Der blev kun talt lidt, men Enhver løb omkring og undersøgte det visne Løv, ligesom Hunden snuser efter den tabte Fod. Den store Mængde Mokkasiner, der vare komne forbi, gjorde Undersøgelsen van-

skelig, stjendt Indianerens indad vendte Taa let kunde skjelnes fra en hvid Mands friere og længere Skridt. I den Tro, at ingen flere Forfølgere vare tilbage, og i Haab om at kunne snige sig usect bort, kastede Vildtskytten sig pludseligt over Træet og faldt paa dets øverste Side. Dette Foretagende syntes at være lykket og Haabet bankede stærkt i Flygtningens Barm. Efterat have anvendt et Øieblik til at lytte efter Larmen nede i Klorten, reiste den unge Mand sig op paa Hænder og Fødder for at see, om han var bleven bemærket, og krablede derpaa op paa Toppen af Bakken, hvortil han kun havde nogle faa Favne, i Haab om at faae Aasen imellem sig og sine Forfølgere og derved selv for saavidt komme i Skjul. Ogsaa dette lykkedes og han reiste sig nu heelt op og gik hurtigt, men med faste Skridt langs med Toppen i den modsatte Retning af den, hvori han først var flygtet. Men Beskaffenheden af Raabene nede i Klorten gjorde ham dog snart urolig og han sprang op paa Toppen igien for at spreide. Ikke saasnart var han kommen derop, førend han blev seet, og Jagten begyndte paa ny. Da der var bedre Fodfæste paa den flade Grund, undgik Vildtskytten nu Bakkesiden og fortsatte sin Flugt langs med Aasen, hvorimod Hurenerne, som paa Grund af Terrainets Beskaffenhed indsaae, at den snart vilde tabe sig i Klorten, holdt sig nede i denne, da de derved letteſt kunde afskjære Flygtningen. Paa samme Tid vendte nogle Faa af dem sig med Syd for at forhindre

ham fra at undkomme paa den Kant, medens Andre krydsede hans Spor henad med Vandet til for at forbyde ham Adgangen til Soen.

Vildtskyttens Stilling var nu vanskeligere, end den nogensinde havde været. Han var fornemligt omringet paa de tre Sider og havde Soen paa den fjerde, men han havde nøie overveiet alle Muligheder og tog koldblodigt sine Forholdsregler, skjøndt han nu var i fuldt Løb. Han kunde, som det i Almindelighed er Tilfældet med de kraftfulde Grændseboere, løbe hurtigere end nogen enkelt Indianer blandt sine Forfølgere, som især vare ham farlige paa Grund af deres Antal og de Fordele, som deres Stilling gav dem, og han vilde ikke have betænkt sig paa at bøie af i en lige Linie, dersom han atter havde kunnet faae hele Skaren bagved sig. Men en saadan Mulighed viste sig ikke og kunde nu heller ikke vise sig og da han saae, at han nærmede sig Dalen, idet Aasen tabte sig mere og mere, drejede han pludseligt i rette Vinkler tilbage til sit forrige Spor og ilede ned ad Skrænten i en voldsom Fart, idet han stedse holdt Kours efter Strandbredden. Nogle af hans Forfølgere kom pustende op ad Bakken i Hælene paa ham, medens de Fleste endnu stedse holdt sig nede i Kløften for at afskjære ham der, hvor den endte.

Vildtskytten havde nu et andet, skjøndt fortvivlet Maal for Øie. Han opgav enhver Tanke om at undkomme gjennem Skovene og skyndte sig det bedste han kunde

ned til Kanoen. Han vidſte, hvor den laa, og kunde han naae den, behovede han kun at løbe Spidsrod forbi nogle faa Riſler og Seiren vilde da være ham vis. Ingen af Krigerne havde beholdt deres Vaaben, hvilket vilde have forſinket dem i deres Fart, og Faren vilde alene true ham fra Qvindernes uſikre Hænder eller nogle halvvorne Drenge, af hvilke dog de Fleſte deeltoge i Forfølgelſen. Alt ſyntes at begunſtige Udførelſen af denne Plan og da Veien ſtedſe gik ned ad en Skraaning, tilbagelagde den unge Mand den med en Fart, ſom lovede en hurtig Ende paa hans Møie.

Da Vildtſkytten nærmede ſig Pynten, kom han forbi adſkillige Fruentimmer og Børn, men uagtet hine prøvede paa at kaſte tørre Grene imellem Benene paa ham, var dog den Skræk, ſom hans Heon over den frygtelige Panther havde indgydt, ſaa ſtor, at Ingen vovede at komme ham nær nok til at lægge ham alvorlige Hindringer i Veien. Han feer triumphberende forbi dem Alle og naaede de tætte Buſke og ſtyrtende ſig gjennem diſſe, befandt ſig Helt ſig atter ved Søen og omtrent halvhundrede Fod fra Kanoen. Her erholte han at løbe; thi han indſaae altfor godt, at Aandedrættet nu var af yderſte Vigtighed for ham. Han bukkede ſig endog i ſin Gang og kjølede ſin brændende Mund, idet han øſte Vand op i den hule Haand for at drikke. Men endnu var Fiden feſtbar og ſnart ſtod han ved Siden af Kanoen. Det første Dieblik ſagde ham, at Aarene vare tagne bort. Det var en bit-

ter Skuffelse efter alle hans Anstrengelser og et Øieblik tænkte han paa at vende om og møde sine Fjender ved med Værdighed at gaae tilbage til Midten af Leiren. Men et djævelsk Hyl, saaledes som kun en amerikansk Vild kan udstøde det, forkyndte hans nærmeste Forfølgeres hurtige Komme og Livsinstinktet seirede. Efter behørigen at have forberedet sig og givet Bougen den rigtige Retning, løb han ud i Vandet, skydende Kanoen foran sig, lagde hele sin Kraft og Dygtighed i en sidste Anstrengelse og kastede sig forover, saa at han faldt ned i det lette Fartøi uden synderligt at standse dets Fart. Her forblev han liggende paa Ryggen, baade for at trække Veiret og dække sig med den dræbende Riffel. Letheden, som er en saa stor Fordeel ved at ro med en Kano, virkede nu skadeligt. Materialet var saa fjerlet, at Baaden ingen bevægende Kraft havde, ellers vilde Stødet paa den glatte, rolige Vandflade have skudt den saa langt fra Land, at den med Sikkerhed kunde være bleven roet med Hænderne. Kunde Vildskyttén bringe det dertil, troede han at kunne komme langt nok ud for at vække Opmærksomhed hos Chingachgook og Judith, som ikke vilde undlade at ile ham til Hjælp med andre Kanoer, en Omstændighed, som lovede det Bedste. Medens den unge Mand laa paa Bunden af Kanoen, iagttog han dens Bevægelser ved at lægge Mærke til Toppene af Træerne paa Siden af Bjerget og bedømte sin Beliggenhed efter Tiden og Farten. Stemmerne paa

Strandbredden vare nu talrige og han hørte tales om at bemande Flaaden, som til Lykke for Flygtningen laa i en betydelig Afstand paa den anden Side af Vynten.

Vildtskyttens Stilling havde maaskee ikke været mere kritisk den hele Dag, end den var i dette Øieblik. Han laa fuldkomment stille i to eller tre Minuter og stolede ene og alene paa Hørelsen, da han var vis paa, at Larmen i Vandet vilde naae hans Øre, hvis Negen vilde forsøge paa at nærme sig ham ved at svømme. Een eller to Gange bildte han sig ind, at Elementet oprørtes ved den forsigtige Bevægelse af en Arm; men derpaa mærkede han, at det var Vandets Pladskен med Smaastenene paa Strandbredden; thi disse smaa Indier ere, ligesom for at efterabe Oceanet, sjeldent saa aldeles rolige, at der jo mærkes en let Dynning paa deres Kyster. Pludseligt tav alle Stemmer og en Stilhed som Dødens rugede over alle Omgivelser, en saa dyb Relighed, som om Alle laa i den livløse Natur's Skjød. Imidlertid var Kanoen drevet saa langt, at Vildtskytten, som laa paa Ryggen, ikke kunde see Andet, end det tomme, blaa Rum og nogle faa af hine lysere Striber, der bidrøre fra Solens Glands. Det var ham umuligt at udholde denne Ureisbed længere. Een ung Mand vidste meget godt, at denne dybe Stilhed bebuderede Ondt; thi de Vilde ere aldrig saa stille, som naar de ere i Begreb med at slaae til, og ligne deri Panthrens snigende Fjed, naar den laver sig til Spring. Han

tog en Kniv frem og vilde til at skjære et Hul i Barken for at faae Udsigt mod Kysten, men betænkte sig dog af Frygt for at blive bemærket under Arbeidet, hvilket vilde vise Fjenden, hvorhen han skulde sende sine Kugler. I dette Øieblik blev en Riffel losnet og Kuglen sløg igjennem begge Sider af Kanoen omtrent atten Tommer fra det Sted, hvor hans Hoved laa. Der havde Døden været vor Helt nær, men den havde været ham endnu nærmere, til at han skulde blive bange. Han blev endnu liggende en Minut og derpaa saae han Toppen af en Eg komme langsomt indenfor hans snevre Synskreds.

Ude af Stand til at forklare sig denne Forandring, kunde Vildtskytten ikke længere betvinge sin Utaalmodighed. Ved at skuppe sig frem med største Forsigtighed fik han Øiet for Hullet af Kuglen og erholdt derved beleilighed en temmelig god Udsigt over Vynten. Kanoen havde ved en af hine umærkelige Impulser, der saa ofte afgjøre Menneskenes Skjebne og Begivenhedernes Gang, dreiet sig Syd efter og drev langsomt ned ad Sven. Det var en Lykke, at Vildtskytten havde givet den et tilstrækkeligt stærkt Stød til at den kom forbi Enden af Vynten, førend den tog denne Retning, ellers vilde den være drevet i Land igjen. Nu derimod drev den saa langt ind, at den unge Mand, som sagt, havde faaet Øie paa Toppen af to eller tre Træer, og saa tæt ind med den yderste Spidse af Vynten som den kunde, uden at komme til at staae paa Grund.

Afstanden kunde ikke have været over hundrede Fod, skjøndt en let Luftning af Sydvest lykkeligviis begyndte at dreie den langsomt fra Land.

Vildtskytten indsaae nu den paatrængende Nødvendighed af at betjene sig af et eller andet Middel for at komme længere bort fra sine Fjender og, om muligt, underrette sine Venner om sin Stilling. Afstanden gjorde det Sidste vanskeligt, men Nærheden af Pynten derimod det Første uundgaaeligt. I hver Ende af Kanoen laa der, som det i Almindelighed bruges i det Slags Fartøier, en stor, rund, glat Steen, som baade tjente til Sæde og til Ballast, og den ene af disse kunde han naae med sine Fødder. Det lykkedes ham at faae denne Steen saa langt op imellem sine Been, at han kunde naae den med Haanden, og derpaa at rulle den hen ved Siden af den anden i Bougen, hvor de tvende tjente til at holde den lette Baad paa dens rette Anning, medens han skjød sig selv saa langt agterud som muligt. Førend Vildtskytten stødte fra Land, havde han, saasnart han havde bemærket, at Mærerne vare borte, kastet en visen Green i Kanoen og den kunde han naae med sin Arm. Han tog sin Hue af, satte den paa Enden af Grenen og rakte den op tæt ovenover Kanoens Reiling saa langt borte som muligt fra sin egen Person. Neppe var denne List bleven anvendt, førend den unge Mand fik et Beviis paa, hvor meget han havde underrurderet sine Fjenders Klogt. Af Foragt for

et saa plumt og simpelt Kunstgreb blev en Kugle sendt lige igjennem en anden Deel af Kanoen og ridsede virkelig hans Hud. Han sænkede Huen og løftede den strax i Veiret lige ovenover sit Hoved til et Slags Beskyttelse. Det syntes, som om denne ny List ikke blev bemærket, eller, hvilket var sandsynligere, at Huronerne, som nu vare visse paa atter at faae deres Fange i deres Magt, ønskede at gribe ham levende.

Vildtskytten blev liggende stille endnu i nogle Minuter, men dog med Øiet med Hullet af Kuglen, og glædede sig heiligen over, at han efterhaanden drev længere og længere bort fra Land. Da han saae i Veiret, vare Troterne forsvundne, men han mærkede snart, at Kanoen dreiede sig ganske langsomt, saa at han ikke kunde see Andet fra sit Kighul end de to yderste Ender af Sven. Nu faldt Grenen ham ind; den var kroget og han kunde saaledes ro med den uden at behøve at reise sig. Forsøget lykkedes over Forventning, skjønt han havde meget ondt ved at holde Kanoen lige. At hans nærværende Manøuvre blev seet, mærkedes snart af Raabene i Land og af at en Kugle gjennemborede Agterenden af Kanoen, foer, hvinende mellem vor Helts Arme, langs ben med den, og gik ud gjennem Bougen. Dette overtydede Flygtningen om, at han skjød frem med nogenlunde Fart, og anspurede ham til at forøge sine Anstrengelser. Han gjorde et mere end almindeligt kraftigt Kast, men da knækkede nok et Sen-

debud fra Pynten Grenen udenbords og berovede ham saaledes hans Aare. Da Lyden af Stemmerne imidlertid syntes at fjerne sig mere og mere, besluttede Vildtskytten at lade Alt komme an paa Driften, indtil han anteg, at han var udenfor Skudvidde. Det var en anspændende Opgave, men det var det Klogeste, han kunde gjøre, og den unge Mand opmuntredes til at blive sin Beslutning tro, idet han mærkede, at hans Ansigt viftedes af Luften, et Bevis paa, at der var lidt mere Vind.

Tolvte Kapitel.

Vildtskytten havde nu været tyve Minuter i Kanoen og begyndte stærkt at længes efter Tegn paa Hjælp fra sine Venner. Baadens Stilling forbinderede ham endnu stedse fra at see i nogen anden Retning, end op eller ned ad Søen, og skjønt han vidste, at hans Synslinie maatte ligge omtrent halvhundrede Favne fra Kastellet, saa laa den virkeligt ogsaa i denne Afstand Vesten for Bygningerne. Den dybe Stilhed forurolligede ham ligeledes; thi han vidste ikke, om han skulde udlede den fra den herende Afstand imellem ham og Indianerne, eller fra en eller anden ny List. Omsider vendte den unge Mand, kjed af

denne frugtesløse Aarvaagenhed, sig om paa Ryggen, lukkede Øinene og oppebiede Udfaldet med rolig Fatning. Kunde de Vilde saa fuldkomment beherske deres Tørst efter Hevn, saa vilde han ogsaa være ligesaa rolig som de og betroe sin Skjebne til Strøm og Vind.

Der kunde maaskee være forløbet ti Minuter til under denne Stilhed paa begge Sider, da det forekom Vildtskytten, som om han hørte en sagte Larm ligesom af en dæmpet Skraben med Bunden af Kanoen. Han slog naturligviis Øinene op i Forventning af at see en Indianers Ansigt eller Arm bøve sig op af Vandet og saae, at en Løvhvælving udbredte sig umiddelbart ovenover hans Hoved. Idet han sprang op, var den første Gjenstand, som mødte hans Blik, den sølvtrede Eg, der for saavidt havde fremskyndet Baadens langsomme Fart, at han havde trukket den op paa Pynten, saa at Skrabningen med Strandbredden havde været den Lyd, som først havde vakt per Helt. Forandringen i Kanoens Drivt bidrorte alene fra den lette Luftnings ustadige Natur, samt fra nogle Ivande i Søen.

„Kom!" sagde Huroneren, idet han med en rolig, men myndig Gebærde befalede sin Fange at gaae i Land. „Min unge Ven har seilet omkring, til han er bleven træt; han vil glemme at løbe, hvis han ikke bruger sine Been."

„Du har Lykken med Dig, Huroner," sagde Vildt-

skytten, som gik langsomt ud af Kanoen og fulgte taalmodigt med den Anden hen til den aabne Plads. »Forsynet har hjulpet Dig paa en uventet Maade. Jeg er atter Din Fange og jeg haaber Du vil indrømme, at jeg er ligesaa god til at bryde ud af et Fængsel, som til at holde en Orlov.«

»Min unge Ven er en Hjort!« udbrød Huroneren. »Hans Been ere meget lange og have voldt mine unge Mænd megen Ulejlighed. Men han er ingen Fisk, han kan ikke finde Vei i Søen Vi skjede ham ikke, Fisk fanges i Garn, men falder ikke med Kugler. Naar han bliver Hjort igjen, vil han blive behandlet som en Hjort.«

»Ja, skot Du kun, splintrede Ege; benyt Dig kun af Din Fordeel, det er sagtens Din Ret, og jeg veed, at det er Din Gave. Af den Grund skal der ikke falde et ondt Ord imellem os; thi alle Mennesker maa og bør følge deres Gaver. Men naar Eders Qvinder begynde at baane og udskjælde mig, hvilket jeg formoder snart vil skee, saa lad dem buske paa, at om et blegt Ansigt ogsaa kæmper for sit Liv saa længe det er lovligt og mandigt, saa veed han derfor deg at give Slip derpaa med Sømmelighed, naar han mærker, at Tiden er kommen. Jeg er Eders Fange; handler med mig som I ville.«

»Min Broder har løbet et langt Stykke paa Bakkerne og bart en behagelig Seilads paa Vandet,« svarede den splintrede Eg mildere, idet han tillige smilede paa en

Maade, som hans Tilhører vidste tilkjendegav fredelige Hensigter. „Han har seet Skoven; han har seet Vandet; hvilket synes han bedst om? Maaskee har han seet nok til at forandre sin Beslutning og til at høre Fornuft."

„Tal ud, Hurener. Du ponser paa Noget og jo før det bliver sagt, desto før faaer Du mit Svar."

„Det er talt uden Omsvøb! Der er ingen Afsvring i min blege Broders Tale, skjønt han er en Ræv til at løbe. Jeg vil tale til ham; hans Øren ere nu mere aabne, end før, og hans Øine ere ikke lukkede. Sumaktræet er fattigere, end nogensinde. Førhen havde hun en Broder og en Mand. Hun havde ogsaa Børn. Siden kom og Manden dog bort til de lykkelige Jagtegne, uden at sige Farvel, han lod hende blive tilbage med hans Børn. Det kunde han ikke undgaae; ellers havde han ikke gjort det; le Loup Cervier var en god Egtemand. Det var behageligt at see Dyrefjed og Vildænder og Vildgjæs og Bjørneunger bragte i hans Hytte om Vinteren. Nu er Alt det borte; det kan ikke holde sig i varmt Veir. Hvo skal skaffe det igjen? Nogle troede, at Brederen ikke vilde glemme sin Søster og at han næste Vinter vilde sørge for, at Hytten ikke skulde være tom. Det tro de vi, men Vantheren hvlede og fulgte Manden paa Dødens Sti. De kappes nu om, hvem der først skal naae de lykkelige Jagtegne. Nogle tro, at Løssen kan løbe stærkest, og Andre mene, at Vantheren

kan springe længst. Sumaktræet troer, at de Begge ville reise saa langt og saa hurtigt, at Ingen af dem nogensinde kommer tilbage. Hvo skal ernære hende og hendes Børn? Den Mand, som bød hendes Husbond og hendes Broder at forlade hendes Hytte, for at han kunde faae Plads til at komme ind. Han er en stor Jæger og vi vide, at Konen aldrig vil komme til at lide Mangel."

"Ja, Huroner, det er snart afgjort efter Eders Begreber, men det strider stik imod en hvid Mands Følelser. Jeg har nok hørt, at Mænd have frelst deres Liv paa denne Maade, og jeg har kjendt dem, som vilde foretrække Døden for et saadant Slags Fangenskab. Jeg for min Deel søger ikke mit Endeligt; ei heller søger jeg Ægteskab."

"Det blege Ansigt kan tænke derpaa, medens mit Folk gjør sig færdigt til at holde Raad. Han vil erfare hvad der skal ske. Lad ham kusse paa, hvor haardt det er at miste en Mand og en Broder. Gaa; naar vi behøve ham, skal Bildtskyttens Navn blive nævnt."

Denne Samtale var bleven holdt, uden at Andre, end de Talende havde været tilstede. Af hele Skaren, som saa kort iforveien havde opfyldt Pladsen, var kun den splintrede Eg synlig. Alle de Andre syntes aldeles at have forladt Stedet. Endog Bebavet, Klæderne, Vaabnene og alle andre Gjenstande i Leiren vare forsvundne og Stedet var nu ingen andre Spor af den Mangde Mennesker, der saa

nyligt havde færdedes der, end Mærkerne af deres Baal og Hvilesteder og den sammentraadte Jord, som endnu fremviste deres Fodspor. En saa pludselig og uventet Forandring vakte en stor Forundring og en vis Uro hos Vildtskytten; thi han havde aldrig seet noget Lignende hænde blandt Delawarerne. Det ahnede ham imidlertid ganske rigtigt, at en Forandring af Leirstedet paatænktes og at man havde benyttet sig af disse gaadefulde Bevægelser for at indvirke paa hans Frygt.

Den splintrede Eg gik bort imellem Træerne, saasnart han havde hørt op at tale, og overlod Vildtskytten til sig selv. Høvdingen forsvandt bag Skovens Skjul og den, som ikke var fortrolig med saadanne Optrin, vilde have formodet, at Fangen var bleven overladt til sin Fornufts Bud. Men uagtet den unge Mand var noget forbauset over dette dramatiske Udseende af Tingene, kjendte han dog sine Fjender altfor godt til at indbilde sig, at han havde sin Fribed eller var et frit Væsen. Ikke desto mindre var han uvidende om, hvorvidt Huronerne agtede at gaae med deres Kunstgreb, og besluttede at faae dette Spørgsmaal afgjort saa snart som muligt. Idet han paatog sig en Ligegyldighed, som han var langt fra at føle, drev han omkring paa den aabne Plads og nærmede sig efterhaanden det Sted, hvor han var kommen i Land; derfordobblede han sine Skridt, idet han dog ombyggeligt undgik ethvert Skin af Flugt, skjød Buskene tilside og traadte

ud paa Strandbredden. Kanoen var borte og han kunde intet Spor af den opdage, efterat være gaaet til den nordlige og sydlige Rand af Pynten og have undersøgt Bredden i begge Retninger. Den var aabenbart saa langt borte, at han hverken kunde sine eller faae fat paa den, hvilket under disse Omstændigheder aabenbart ogsaa maatte være de Vildes Hensigt.

Nu begreb Vildtskytten bedre sin virkelige Stilling. Han var en Fange paa den smalle Landtunge, blev strengt bevogtet og havde intet andet Middel til Flugt, end Svømning. Han tænkte ogsaa paa at benytte sig heraf, men Visheden om, at Kanoen vilde blive brugt til hans Forfølgelse, og de slette Udsigter til et heldigt Udfald afskrækkede ham fra dette Foretagende. Medens han gik paa Strandbredden, kom han til et Sted, hvor Buskene vare blevne huggede om og kastede sammen i en lille Dynge. Ved at tage nogle af de øverste Grene bort opdagede han Pantherens Lig underneden dem. Han vidste, at det vilde blive gjemt, indtil de Vilde havde fundet et Sted til at jorde det paa og hvor det kunde være sikkert for Skalpeerkniven. Han stirrede længselsfuld over til Kastellet, men der syntes Alt at være stumt og øde, og han overfaldtes af en Fornemmelse af Ensomhed og Forladthed, som gjorde Øieblikket endnu ubehageligere.

"Guds Villie skee!" mumlede den unge Mand, idet han sørgmodig begav sig bort fra Strandbredden og atter

traadte ind under Skovens Hvælvinger; „Guds Villie skee paa Jorden, som den er i Himlen! Jeg havde haabet, at mine Dage ikke saasnart skulde været talte; men naar Alt kommer til Alt, gjør det kun lidet til Sagen. Efter nogle faa Vintre og Sommere til vilde det dog have været forbi efter Naturens Gang. Ak ja! De Unge og Raske anse sjeldent Døden for mulig, førend den griner dem i Ansigtet og siger dem, at Timen er kommen!"

Under denne Enetale var Jægeren kommen ind paa den aabne Plads, hvor han til sin Forbauselse saae Hetty, som aabenbart ventede paa ham. Pigen havde Bibelen under Armen og hendes Aasyn, hvorover der pleiede at hvile en Skygge af blidt Tungsind, syntes nu at røbe Bedrøvelse og Modløshed. Da Vildtskytten havde nærmet sig hende, talte han.

„Stakkels Hetty," sagde han, „de sidste Timer have været saa urolige, at jeg reent havde glemt Dem; vi mødes ligesom for at sørge over det, der skal skee. Jeg gad vide hvad det er blevet af Chingachgook og Wah!"

„Hvi dræbte De Huroneren, Vildtskytte?" svarede den unge Pige bebreidende. „Kjender De ikke det Bud, som siger: ‚Du skal ikke slaae ihjel!" Og nu siger man mig dog, at De har dræbt en Kones Mand og Broder."

„Det er sandt, min gode Hetty, det er saa sandt som Evangeliet og jeg vil ikke benegte det, det er skeet. Men De maa erindre, Pige, at mange Ting, som vilde

være ulovlige i Fred, ere lovlige i Krig. Manden blev skudt i aaben Kamp, i det mindste var den aaben for mit Vedkommende, hvorimod han var usædvanligt godt dækket, og Broderen var selv Skyld i sin Død eftersom han slyngede sin Tomahawk mod en ubevæbnet Fjende. Var De Vidne dertil, Pige?"

„Jeg saae det og det gjorde mig ondt, at det skete, Vildtskytte; thi jeg havde haabet, at De ikke havde gjengjældt Slag med Slag, men Ondt med Godt"

„Ja, Hetty, det kan maaskee gaae an blandt Missionairerne, men det vilde gjøre Livet meget usikkert i Skoven. Vantberen tørstede efter mit Blod og var taabelig nok til at give mig Vaaben i Hænde i samme Øieblik, som han vilde tage det. Det vilde have været imod Naturen ikke at have opløftet en Haand i en saadant Prøvelsens Stund og gjort min Pligt og mine Gaver Skam. Nei, nei, jeg er ligesaa villig som en Anden til at give Enhver det, der tilkommer ham, og derfor haaber jeg, at De vil bevidne det, De har seet i Dag, for dem, som maatte spørge Dem derom."

„Vildtskytte, har De i Sinde at egte Sumaktræet nu, da hun bærken har en Mand eller en Broder, som kan ernære hende?"

„Tænker De saaledes om Egteskab, Hetty? Bør den unge gifte sig med den Gamle, det blege Ansigt med Rødhuden, den Christne med Hedningen? Det er imod al For-

nuft og Natur og det vil De selv indsee, naar De tænker lidt derover."

„Jeg hørte altid Moder sige," svarede Hetty, idet hun vendte Ansigtet bort, snarere paa Grund af et qvindeligt Instinkt, end af Bevidsthed om Uret, „at Folk ikke burde gifte sig, førend de holdt mere af hinanden, end Brødre og Søstre gjøre, og det er formodentligt det, De mener. Sumaktræet er gammel og De er ung."

„Ja, og hun er rød og jeg er hvid Sæt desuden, Hetty, at De nu var en gift Kone og havde eglet en ung Mand paa Deres Alder og af Deres Stand, Hurry Harry for Eksempel" — Vildtskytten nævnte ham kun, fordi han var den eneste unge Mand, som de Begge kjendte — „og han var falden paa en Krigsti, kunde De da ønske at trykke hans Banemand til Deres Bryst?"

„Ak nei, nei!" svarede den unge Pige gysende. „Det vilde være baade synligt og hjerteløst! Ingen christen Pige kunde eller vilde gjøre det. Jeg veed, at jeg aldrig bliver Hurrys Kone; men var han min Mand, skulde ingen Anden blive det igjen efter hans Død."

„Jeg tænkte nok, at det vilde blive Udfaldet, Hetty, naar De først havde begrædet Forholdene. Det er en moralsk Umuligbed, at jeg nogensinde kan egte Sumaktræet, og skjønt der ved de indianske Bryllupper ikke bruges Præster eller synderligt megen Religion, saa kan en hvid Mand, som kjender sine Gaver og sine Pligter, ikke benytte sig

heraf til at undvige, naar han seer Leilighed dertil. Jeg synes, at Døden vilde være mere naturlig og velkommen, end et Ægteskab med denne Qvinde."

"Siig det ikke saa høit," afbrød Hetty ham utaalmodigt; „hun vil rimeligviis ikke kunne lide at høre det. Jeg er vis paa, at Hurry hellere vilde gifte sig endog med mig, uagtet jeg er svagsindet, end underkaste sig Vinsler, og jeg er overbeviist om, at det vilde dræbe mig at troe, at han foretrak Døden for at blive min Mand."

"Ja, min Pige, De er ikke Sumaktræet, men et smuk ungt christent Fruentimmer med et godt Hjerte, et behageligt Smiil og venlige Øine. Hurry kunde være stolt af at faae Dem og det ovenikjøbet ikke i Sorg og Elendighed, men i sine bedste og lykkeligste Dage. Men følg alligevel mit Raad og tal aldrig til Hurry om dieſe Ting, han er i bedste Fald kun en Grændieboer."

„Jeg vilde ikke sige ham det for Alt i Verden!" udbrød den unge Pige, idet hun saae sig om, som om hun var bleven forskrækket, og blussede uden at vide hvorfor. "Moder sagde altid, at unge Piger ikke burde være fremtrængende og sige deres Mening, førend de bleve spurgte; øh! Jeg glemmer aldrig hvad Moder har sagt mig. Det er Skade, at Hurry er saa smuk, Vildtskytte; thi naar han ikke var det, vilde vist færre Piger synes saa godt om ham og han selv deste før lære at kjende sig selv."

„Stakkels Pige, stakkels Pige, det er tydeligt nok,

hvorledes det forholder sig, men Herren vil ihukomme Deres enfoldige Hjerte og kjærlige Følelser! Vi ville ikke tale mere herom; dersom De havde Forstand, vilde det smerte Dem at have indviet Andre saa dybt i Deres Hemmelighed. Siig mig, Hetty, hvor alle Hønerne ere blevne af, og hvorfor de lade Dem gaae omkring her paa Øynten, som om ogsaa De var en Fange?"

„Jeg er ingen Fange, Vildtskytte, men en fri Pige og gaaer naar og hvorhen jeg lyster. Ingen vover at tilføie mig noget Ondt! Gjorde de det, vilde Gud forbørnes, som jeg kan vise Dem af Bibelen. Nei, nei, Hetty Hutter er ikke bange, hun er i gode Hænder. Hønerne ere hist oppe i Skoven og passe godt paa os Begge, det indestaaer jeg for, eftersom Fruentimmerne og Børnene ere paa Udkig. Nogle ere ifærd med at begrave Liget af den stakkels Pige, som blev skudt forrige Nat, for at Fjenden og de vilde Dyr ikke skulde finde det. Jeg fortalte dem, at Fader og Moder laa i Søen, men jeg vilde ikke sige dem hvor, for Judith og jeg ville ikke vide noget af deres hedenske Selskab paa vor Begravelsesplads."

„Ak ja! Det er en skrækkelig Opgave at staae her levende og forbittret, med ophidsede, rasende Følelser den ene Time og derpaa at blive ført bort i den næste og skjult for Menneskenes Øine i et Hul i Jorden! Ingen ved, hvad der kan hænde ham paa Krigsstien, det er vist!"

Nu afbrød Løvets Raslen og de tørre Grenes Knæ-

gen Samtalen og underrettede Vildtskytten om hans Fjenders Komme. Huronerne forsamlede sig omkring det Sted, der var blevet valgt til Skueplads for det foreslaaende Optrin og i hvis Midte det udkaarne Offer nu stod i en Kreds, idet de bevæbnede Mænd vare blevne fordeelte saaledes imellem de svagere Medlemmer af Hoben, at de ingen Aabning fandtes, gjennem hvilken Fangen med Sikkerhed kunde bryde ud. Men denne tænkte ikke længere paa at flygte; det sidste Forsøg havde overtydet ham om Umuligheden af at undkomme, naar han blev forfulgt af saa stort et Antal. Alle hans Sjæls Kræfter vare tværtimod anspændte, for at han kunde møde sin forventede Skjebne med en Roligbed, der vilde gjøre hans Farve og hans Manddom Ære og være lige langt fra feig Frygt og vildt Prateri.

Da den splintrede Eg var traadt indenfor Kredsen, indtog han sin gamle Plads ved den øverste Ende. Adskillige af de ældre Krigere stode i Nærheden af ham; men nu, da Sumaktræets Broder var falden, var der ingen erkjendt Høvding tilstede, hvis Indflydelse og Anseelse kunde gjøre ham til en farlig Medbeiler. Ikke desto mindre er det velbekjendt, at de nordamerikanske Stammers politiske Forbold kun indeholdt Lidet, som kunde kaldes monarkisk eller despotisk, endskjøndt de første Kolonister, som bragte deres Fædrelands Begreber og Anskuelser med til den ny Verden, ofte bøjede disse Urnationers første Mænd med Magt af

Konger og Fyrster. Unegteligt gjaldt en vis arvelig Indflydelse; men der er megen Grund til at tro, at den snarere fandt Sted paa Grund af nedarvede Fortjenester og erhvervede Adkomster, end som en af Fødselen flydende Ret. Men den splintrede Eg kunde ikke engang gjøre et saadant Krav gjældende, da han havde svunget sig op til sin Stilling alene ved Talenter, Skarpsindighed og, som Bacon kalder det med Hensyn til alle udmærkede Statsmænd, "ved en Forening af høie og lave Egenskaber," en Sandhed, hvorpaa den dybsindige Englænders egen Løbebane afgiver et saa slaaende Bevis.

Næst efter Vaabnene aabner Veltalenheden den store Port til Folkegunst baade i det civiliserede og det barbariske Liv og den splintrede Eg havde, ligesom saa Mange før ham, gjort sin Lykke fuldkomment saa meget ved at gjøre Løgne modtagelige for sine Tilhørere, som ved dybe eller lærde Udviklinger af Sandheden eller ved Nøiagtighed af hans Logik. Ikke desto mindre besad han Indflydelse og var langt fra at mangle gyldig Adkomst til dens Besiddelse. Lige som de Fleste, hos hvem Forstanden har Overvægten over Følelsen, var Hyreneren ikke tilbøielig til at fnigre sine Landsmænds blot gruesomme Lidenskaber; han havde i Almindelighed været paa Raadens Side ved alle de Optrin af Pinsler og Hevngjerrighed, som havde fundet Sted blandt hans Stamme, efterat han var kommen til Anseelse. Ved den nærværende Leilighed skred

han ugjerne til Yderligheder, skjondt Opfordringen dertil var saa ster, men det overgik dog hans Sindrighed at udfinde, hvorledes dette Alternativ kunde undgaaes. Sumaktræet var mere forbittret over sin Forkastelse, end over sin Mands og sin Broders Død, og det var lidet sandsynligt, at Qvinden vilde tilgive en Mand, der saa utvetydigt havde foretrukket Døden for hendes Favntag. Uden hendes Tilgivelse var der neppe noget Haab om at formaae Stammen til at glemme dens Tab og selv den splintrede Eg forekom det, hvor tilbøielig han ogsaa var til at tilgive, at vor Helts Skjebne nu var næsten haabløst afgjort.

Da hele Skaren havde opstillet sig omkring Fangen, opstod der en alvorlig, netop ved sin Almindelighed saa meget mere truende Tausbed. Vildtskytten bemærkede, at Fruentimmerne og Børnene havde tilberedet Splinter af fede Granrødder, som han godt vidste skulde stikkes ind i hans Kjød og antændes, medens to eller tre unge Mænd stode med de Bastreb, hvormed han skulde bindes. Røgen af et afsides Baal tilkjendegav, at de brændende Brande vare færdige, og adskillige af de ældre Krigere strøge med Fingrene hen over Eggen af deres Tomahawker, som for at prøve deres Skarphed og Haardhed. Endog Knivene syntes at være blevne løsnede i Skeden af Utaalmodighed efter at begynde den blodige og ubarmhjertige Gjerning.

„Hjertenes Bane," begyndte den splintrede Eg, vistnok uden Kjendetegn paa Sympathi eller Medlidenhed i

sit Væsen, men dog med Nelighed og Værdighed; „Hjorte-nes Bane, det er paa Tiden, at mit Folk tager sin Be-slutning. Solen staaer ikke længere over vore Hoveder; kjed af at vente paa Huronerne, er den begyndt at synke ned mod Granerne paa denne Side af Dalen. Den dreier sig hurtigt mod vore franske Fædres Land; det er for at minde dens Børn om, at deres Hytter ere tomme og at de burde være hjemme. Den omstreifende Ulv har sin Hule og tyer til den, naar den vil see sine Unger. Irokeierne ere ikke fattigere end Ulvene. De have Landsbyer og Wigwamer og Marker med Mais; de gode Aander vilde blive trætte af at bevogte dem alene. Mit Folk maa vende tilbage og passe sine Ting. Der vil blive Glæde i Hytterne, naar de høre vort Skrig i Skoven! Det vil være et Sorgens Skrig; naar det er blevet forstaaet, vil der opstaae Bedrøvelse. Der vil være et Skalp Trig, men ikkun et eneste. Vi have Moskusrottens Pelts; hans Lig er iblandt Fiskene Vildt-skytten maa sige, om der skal hænge nok en Skalp paa vor Stang. To Hytter ere tomme, een Skalp, levende eller død, mangler ved hver Dør.“

„Saa tag dem døde, Huroner,“ svarede Fangen med Fastbed, men aldeles uden theatralsk Praleri. „Min Time er rimeligviis kommen, og det, der maa være, det maa være. Ere I opsatte paa at pine mig, skal jeg gjøre mit Bedste for at holde det ud; skjønt Ingen kan sige, hvorvidt

hans Natur kan taale Pinsler, førend han har forsøgt det."

„Den Kjøter af et blegt Ansigt begynder at stikke Halen mellem Benene!" raabte en ung, snakkelysten Vild, som bar det passende Navn le Corbeau Rouge, et Tilnavn, han havde faaet af Franskmændene paa Grund af, at han stedse gjorde Støi og altfor gjerne hørte sin egen Stemme; „han er ingen Krigér; han kaldede le Loup Cervier, idet han vendte Ansigtet bort, saa at han ikke kunde see Glimtet af sin egen Rifle. Han grynter allerede som et Svin; naar Huronernes Qvinder begynde at vine ham, vil han hyle som Pantherens Unger. Han er en Delawarer Qvinde, iført en Jongeiees Hud!"

„Lad Din Junge kun løbe, unge Mand, lad den kun løbe," svarede Vildtskytten urokket; „Du forstaaer ikke bedre og jeg kan oversee det. Ord kunne fornærme Qvinder, men neppe gjøre Knive skarpere, Ild varmere, eller Rifler sikkrere."

Nu lagde den splintrede Eg sig imellem, irettesatte den røde Krage, fordi han saa ubetimeligt havde blandet sig i Sagen, og befalede de Vedkommende at binde Fangen. Dette skete, ikke af Frygt for, at han skulde flygte, eller fordi at det alt nu led til, at han ikke vilde være istand til at udholde Pinslerne med Lemmerne fri, men i den sindrige Hensigt at lade ham føle sin Hjælpeløsbed og efterhaanden at rokke hans Standhaftighed ved ligesom at

undergrave den lidt efter lidt. Vildtskytten gjorde ingen Modstand. Han lod frivilligt, om end ikke glad, sine Arme og Been bindes af de Bastreb, som efter Høvdingens Befaling bleve snoede omkring dem paa den mindst smertefulde Maade. Denne Befaling gaves hemmeligt og i Haab om, at Fangen tilsidst vilde frelse sig fra alvorligere legemlige Lidelser ved at samtykke i at tage Sumaktræet til Kone. Saasnart Vildtskyttens Legeme var blevet saa tilstrækkeligt omviklet med Bast, at det maatte frembringe en levende Fornemmelse af Hjælpeløshed, blev han bogstaveligen baaren hen til et ungt Træ og bunden til det paa en Maade, som forbinderede ham baade fra at røre sig og fra at falde. Hans Hue blev tagen af hans Hoved og derpaa lod man ham blive halvt staaende og halvt baaren af sine Baand for at afvente det kommende Optrin saa godt han kunde.

Førend der skredes til nogensomhelst Ødelæggelse, var det den splintrede Egs Ønske at sætte sin Fanges Standhaftighed paa Prøve ved at gjentage Forsøget paa at træffe et Forlig med ham. Dette kunde kun skee paa een Maade, idet Sumaktræets Samtykke var uundgaaeligt nødvendigt til en Overenskomst, hvorved hendes Ret til Hevn opgaves. Til den Ende opfordredes hun derpaa til at nærme sig og selv varetage sin Sag, da Ingen anteges at kunne udrette saa meget som hun selv ved denne Underhandling. Indianerinderne ere som Piger i Almindelighed venlige og ydmyge og udmærke sig ved en musikalsk Røst

og en munter Latter; men Besværligheder og Lidelser have som oftest berøvet dem disse Fortrin længe førend de opnaae den Alder, som Sumaktræet nu havde. Det skulde synes, som om der udfordredes heftige og onde Lidenskaber til at gjøre deres Stemme skurrende, skjønt deres Skrig, naar de ere opirrede, kunne antage en tilstrækkelig Grad af Dis-harmoni til at baandbære deres Krav paa at besidde denne for Kjønnet særegne Eiendommelighed. Sumaktræet havde imidlertid ikke saa ganske manglet qvindelige Tillokkelser og var for saa kort en Tid siden bleven holdt for smuk af sin Stamme, til at hun endnu ikke havde erfaret hele den Virkning, som Tid og Gjenvordigheder gjøre baade paa Fruentimmer og Mandfolk. Ved en Foranstaltning af den splintrede Eg havde nogle af Fruentimmerne anvendt Tiden til at overtale den forladte Enke til at tree, at der endnu var Haab om, at Vildtskytten vilde lade sig formaae til heller at begive sig til hendes Wigwam end til Aandernes Land, og det med et Held, som tidligere Kjendetegn neppe havde ladet formode. Alt dette var Følgen af en Beslutning af Høvdingen om ikke at lade noget Middel uforsøgt til at faae den største Jæger, som dengang anteges at være i den hele Egn, optagen i hans Nation, samt til at skaffe den Kone en Mand, som han indsaae sandsynligviis vilde falde til Besvær, dersom noget af hendes Krav paa Stammens Ormærksomhed og Omhu blev tilsidesat.

Overensstemmende med denne Plan var Sumaktræet

hemmeligen bleven raadet til at træde ind i Kredsen og stille sin Opfordring til Fangens Retfærdighedsfølelse, førend Horden skred til det sidste Forsøg. Heri havde hun sammtykket; thi det var ligesaa tiltrækkende for Stammernes Qvinder at faae en berømt Jæger til Mand, som for de mere civiliserede Samfunds Damer at skjenke en Rig deres Haand. Da en Moders Pligter anteges at overveie alle andre Hensyn, følte Enken ikke noget til den Forlegenhed ved at fremsætte sine Fordringer, for hvilken endog en qvindelig Lykkejægerske blandt os undertiden giver efter. Da hun derfor traadte frem for hele Forsamlingen, retfærdiggjørde Børnene, som hun førte ved Haanden, alle hendes Skridt.

„Du seer mig for Dig, grusomme blege Ansigt," begyndte hun; „Din Aand maa sige Dig mit Ærinde. Jeg har fundet Dig; jeg kan ikke finde Løsen eller Pantheren. Jeg har søgt dem i Nædet, i Skovene, i Skyerne. Jeg kan ikke sige, hvorhen de ere gaaede."

„Det veed Ingen, gode Sumaktra, det veed Ingen," faldt Fangen hende i Ordet. „Naar Aanden forlader Legemet, gaaer den til en Verden udenfor vor Kundskab, og det Klogeste for de Efterladte er at haabe det Bedste. Mange Dine Krigere ere uden Tvivl gaaede til de lykkelige Jagtegne og naar Tiden kommer, vil Du igjen faae dem at see i deres bedre Tilstand. En Kone og Søster til

tapyre Mænd maa have ventet sig en lignende Ende paa deres jordiske Løbebane."

„Grusomme blege Ansigt, hvad have mine Krigere gjort, at Du skulde dræbe dem? De vare de bedste Jægere og de fjekkeste unge Mænd i deres Stamme; den store Aand havde meent, at de skulde leve til de visnede som Fyrrens Grene og faldt under deres egen Vegt."

„Nei, nei, gode Sumaktræ," afbrødes hun af Vildtskytten, hvis Sandhedskjærlighed var altfor ubetvingelig, til at han taalmodigt kunde høre paa saadanne Overdrivelser, selv om de kom fra en Enkes saarede Hjerte. „Nei, nei, gode Sumaktræ, det er noget for meget af Rødhudsprivilegier. En ung Mand var Ingen af dem, ligesaa lidet som Du kan kaldes en ung Kone, og med Hensyn til, at det skulde have været den store Aands Hensigt, at de skulde falde paa anden Maade, end de gjorde, da var det en slem Fejltagelse, eftersom det, den store Aand har besluttet, ganske sikkert skeer. Fremdeles er det klart, at Ingen af Dine Venner tilføiede mig noget Ondt; jeg oplæftede min Haand imod dem mere paa Grund af det, de vilde have gjort, end det, de virkeligt gjorde. Det er en naturlig Lov at værge sig selv."

„Det er sandt. Sumaktræet har kun een Tunge; hun kan kun fortælle een Historie. Det blege Ansigt fældede Hvronerne, for at Hvronerne ikke skulde fælde ham. Hvronerne ere en retfærdig Nation, de ville glemme det.

Høvdingerne ville lukke deres Øine og sige, at de ikke have seet det. De unge Mænd ville tro, at Pantheren og Losen ere dragne langt bort paa Jagt, og Sumaktræet vil tage sine Børn ved Haanden og gaae ind i det blege Ansigts Hytte og sige: „See, disse ere Dine Børn; de ere ogsaa mine; skaf os Føde, saa ville vi boe hos Dig."

„Betingelserne ere uantagelige, Qvinde, og skjønt jeg har Medlidenhed med Dit Tab, som det maa være tungt at bære, kunne Vilkaarene dog ikke indrømmes. Hvad det angaaer at skaffe Dig Vildt, saa vilde det ikke være nogen stor Sag, dersom vi levede nær nok ved hinanden, men derimod føler jeg, ærligt talt, ikke nogen stor Lyst til at blive Din Mand og Fader for Dine Børn."

„Betragt denne Dreng, gruesomme blege Ansigt; han har ingen Fader, som kan lære ham at fælde Vildt, eller tage Skalper. See paa denne Pige; hvilken ung Mand vil søge sig en Hustru i en Hytte, som intet Hoved har? Der gives Flere blandt mit Folk i Kanada og Hjertenes Bane vil finde saa mange Munde at føde, som hans Hjerte kan ønske."

„Hør, Qvinde," udbrød Vildtskytten, hvis Indbildningskraft var langt fra at underkjende Enkens Opfordring og nu begyndte at blive gienstridig under de levende Skildringer, hun udkastede; „Alt dette kommer ikke mig ved. Slægt og Venner maa selv sørge for deres Faderløse og overlade dem, der ingen Børn have, til deres Ensomhed.

Hvad mig angaaer, da har jeg intet Afkom og behøver ingen Hustru. Gaa nu, Sumaktræ, og lad Dine Hovdinger raade for mig; thi min Farve, Gaver og Natur kunne ikke finde sig i den Tanke at tage Dig til Kone."

Det vilde være overflødigt vidtløftigt at forklare Virkningen af denne ligefremme Forkastelse af Enkens Forslag. Dersom hendes Barm havde rummet Noget, der kunde kaldes Ømhed — og sandsynligviis har ingen Qvinde nogensinde ganske manglet denne qvindelige Egenskab — saa forsvandt det dog aldeles ved denne utvetydige Erklæring. Raseri, Harme, krænket Stolthed og en Vulkan af Forbittrelse brast ud paa engang og forvandlede hende ligesom ved et Trylleslag til et Slags Vanvittig. Uden at nedlade sig til at svare med Ord, fik hun Skovens Hvalvinger til at runge af sine Skrig, foer ind paa sit Offer og greb fat i hans Haar, som hun syntes at ville rykke ud med Roden. Det varede Noget, forend man kunde faae hende til at slippe. Til Lykke for Fangen var hendes Raseri blindt, eftersom hans fuldkomne Hjelpeløsbed ganske gav ham i hendes Vold; havde det været bedre ledet, kunde det været blevet farligt, forend der kunde komme Hjelp. Imidlertid lykkedes det hende at udrive et Par Haandfulde Haar, forend de unge Mænd fik hende losrevet fra hendes Offer.

Fornærmelsen imod Sumaktræet betragtedes som en Fornærmelse med den hele Stamme; dog ikke saa meget

for Enkens egen Skyld, som paa Grund af Nationens Ære. Sumaktræet ansaaes i Almindelighed for ligesaa suur, som det Bær, hvoraf hun havde sit Navn, og nu, da hendes to store Støtter, hendes Mand og hendes Broder, vare borte, turde kun Faa sig om at skjule deres Modbydelighed. Ikke destomindre var det blevet en Æressag at straffe et blegt Ansigt, som lod haant om en Huronerinde, og i Sær-deleshed en Mand, som koldblodigt foretrak Døden for at befrie Stammen for den Byrde at ernære en Enke og hendes Børn. De unge Mænd robede en Utaalmodighed efter at begynde Piinslerne, som den sylintrede Eg for-stod, og da hans ældre Stalbrødre ikke viste sig tilbøielige til at tillade nogen længere Udsættelse, var han nødt til at give Tegnet til at begynde det djævelske Værk.

Trettende Kapitel.

Ved saadanne Leiligheder var det en af de Vildes almindelige Skikke at sætte deres Offers Nerver paa de haardeste Prøver. Paa den anden Side borte det til den indianske Stolthed ikke at vise nogen Eftergivenhed for Skræk eller Smerte, idet Fangen ovirrede sine Fjender til saadanne Voldsomheder, som snarest kunde have Døden til

Følge. Mangen en Krigor vidstes at have faaet sine Lidelser hurtigere tilendebragte ved drillende Bebreidelser og haanlige Ord, naar han mærkede, at hans physiske System gav efter for Smerten af Lidelser, opfundne af en djævelsk Sindrighed, som nok kunde forduukle Alt det, der er blevet berettet om de religiøse Forfølgelsers afskyeligste Grusomhed. Men denne Udvei, at benytte sig af sine Fjenders vilde Lidenskaber, var imidlertid negtet Vildskytten paa Grund af hans eiendommelige Begreber om en hvid Mands Pligter, og han havde fattet den kjekke Beslutning hellere at taale Alt, end at vanære sin Farve.

Ikke saasnart havde de unge Mænd erfaret, at det stod dem frit at begynde, forend nogle af de Dristigste og Hidsigste iblandt dem sprang ind paa den aabne Plads, med Tomahawken i Haanden. Her beredede de sig til at slynge det farlige Vaaben i den Hensigt at ramme Træet saa tæt som muligt ved Fangens Hoved, uden dog at røre dette. Dette var et saa vanskeligt Forsøg, at kun de, der vare bekjendte for at besidde den største Færdighed i at bruge Vaabenet, erholdt Tilladelse til at betræde Skranken, for at en ubetimelig Død ikke skulde afbryde den forventede Nydelse. Selv af de sikkreste Hænder undgik Fangen sjeldent at blive saaret under denne Skjærsild og hyppigt blev Døden Følgen, om det end ikke havde været Hensigten med Kastet. Før hver Helts Vedkommende frygtede den splintrede Ry og de ældre Krigere for, at Panthe-

rens Skjebne kunde blive Bevæggrunden for et eller andet bidsigt Gemyt til pludseligt at opoffre dennes Overvinder, idet der nu viste sig en Fristelse til at udrette dette paa den samme Maade og muligen med det selvsamme Vaaben, for hvilket hiin Krieger var falden. Denne Omstændighed gjorde naturligviis Tomahawk-Prøven dobbelt farlig for Bildtskytten.

Det syntes imidlertid, at Alle de, som nu betraadte hvad vi ville kalde Skrankerne, havde større Lyst til at vise deres egen Færdighed, end til at berøve deres Kammeraters Død. De forberedede sig Alle til Prøven, snarere for at kappes med hverandre, end af Hevngjerrighed, og i de første Minuter stod Fangen ikke synderligt i nogen anden Forbindelse med Udfaldet, end den som bidrorte fra den Interesse, der nødvendigviis maatte knytte sig til en levende Skive. De unge Mænd vare ivrige, men ikke glubske, og den spændte Ey troede endnu at sinke Muligheden af at kunne frelse Fangen, naar de unge Mænds Forfængelighed var bleven tilfredsstillet, naturligviis stedse under Forudsætning af, at han ikke blev et Offer for de vanskelige Forsøg, som skulde anstilles.

Den første Yngling, som fremstillede sig, kaldtes Ravnen, da han endnu ikke havde havt Leilighed til at erhverve sig et mere krigersk Tilnavn. Han udmærkede sig snarere ved sin store Indbildskhed, end ved sin Dygtighed eller sine Bedrifter, og de, som kjendte hans Charakter,

antoge, at Fangen befandt sig i en truende Fare, da han stillede sig op og vuggede Tomahawken i sin Haand. Ikke desto mindre var den unge Mand gedmodig og det, han mest tænkte paa, var at gjøre et bedre Kast, end nogen a sine Medbeilere. Vildtskytten fik et Nys om denne Krigers Mangel paa Anseelse paa Grund af de Formaninger, han modtog af de Ældre, som slet ikke vilde have tilladt ham at betræde Kamppladsen, naar det ikke havde været af Ærefrygt for hans Fader, en bedaget Krigor af store Fortjenester og som nu befandt sig i Stammens Hytter. Imidlertid beholdt vor Helt sin Fatning. Han var kommen til den Erkjendelse, at hans Time havde slaaet og at det snarere vilde være en Velgjerning, end en Ulykke at falde for den første usikkre Haand, som erstattedes imod ham. Efter en Mængde Svingninger og Gebærder, som lovede meget Mere, end Ravnen kunde holde, lod denne Tomahawken flyve. Raabenet hvirvlede sig gjennem Luften paa sædvanlig Maade, flækkede en Svaan fra den Træstamme, hvortil Fangen var bunden, nogle faa Tommer fra hans Kind og blev siddende i en stor Eg, som stod adskillige Alen bagved ham. Dette var aabenbart et ubeldigt Udfald og blev ogsaa ved en almindelig Haanlatter erklæret for et saadant til den unge Mands store Ærgrelse. Paa den anden Side bortes en ligesaa almindelig, men dæmpet Rumlen af Beundring over den Standhaftighed, hvormed Fangen havde bestaaet Proven. Hovedet var det Eneste, han

kunde røre, og det var forsætligen blevet ladet frit, paa det at Bødlerne kunde glæde sig ved og den Piinte overgaae den Skam, at det blev bøiet til Siden, eller at andre Forsøg gjordes paa at undgaae Hugget. Vildtskytten skuffede imidlertid disse Forventninger ved et Herredømme over sig selv, der gjorde hele hans Legeme ligesaa urokkeligt som det Træ, hvortil han var bunden. Han benyttede sig ikke engang af den naturlige og sædvanlige Udvei at lukke sine Øine og den kjekkeste og ældste Krigers blandt de røde Mænd havde aldrig under lignende Omstændigheder mere haanligt negtet sig selv denne Fordeel.

Da Ravnen havde gjort sit ubeldige og barnagtige Forsøg, afløstes han af le Daim Mose, eller Daadyret*, en midaldrende Krigers, der besad en ualmindelig Færdighed i at bruge Tomahawken og af hvis Jerat Tilskuerne med Visshed ventede sig en Nydelse. Denne Mand havde intet af Ravnens Godmodighed og havde med Glæde offret Fangen for at tilfredsstille sit Had til de blege Ansigter i Almindelighed, naar det ikke havde været ham mere om at gjøre at lægge sin store Dygtighed i at bruge Aabenet for Dagen. Han opstillede sig roligt, men med en tillidsfuld Mine, ruggede kun et Øieblik sin lille Øre i Haanden, flyttede rask den ene Fod og kastede. Vildtskytten saae det hvasse Redskab hvirvle imod sig og troede, at Alt var

* Egentligt Muskedyret, Cervus alces americanus. Lin., eller den amerikanske Hjort. O. A.

forbi, men han blev ikke berørt. Tomahawken havde formeligt bundet Fangens Hoved til Træet ved at tage nogle af hans Haar med og trænge ind i den bløde Bark. Et almindeligt Hyl tilkjendegav Tilskuernes Glæde og Daadvældet følte sit Hjerte svulme en Smule for Fangen, hvis Standhaftighed alene havde sat ham istand til at give dette Beviis paa sin fuldendte Færdighed.

Le Daim-Mose afløstes af den hoppende Dreng, eller le Garçon qui bondit, som kom springende ind i Kredsen ligesom en Hund eller Ged, der leger. Det var en af hine elastiske Yngelinger, hvis Muskler stedse synes at være i Bevægelse, og som enten led, som om at han, eller paa Grund af Vanen virkeligt ikke var istand til at bevæge sig paa anden Maade, end ved saadanne Krumspring som de ovenanførte. Ikke desto mindre var han baade tapper og behændig og havde erhvervet sig sine Landsmænds Agtelse ved sine Bedrifter i Krigen og sit Held paa Jagten. Et langt ædlere Navn vilde for længe siden være blevet ham til Deel, naar ikke en fornem Franskmand tilfældigviis havde givet ham hiin Benævnelse, som han sammvittighedsfuldt bevarede som den, der kom fra hans store Fader, der boede hinsides den brede Salt's Den hoppende Dreng dandsede omkring Fangen og truede ham snart paa den ene og snart paa den anden Side og snart igjen lige i Ansigtet med sin Tomahawk i det frugtesløse Haab at fremtvinge et eller andet Tegn paa Frygt ved denne tilsyn-

neladende Fare. Omsider udtømtes Vildtskyttens Taalmodighed ved alle disse Narrestreger og han talte nu for første Gang efter at Prøvelserne havde taget deres Begyndelse.

„Kast vek, Huroner," raabte han, „ellers glemmer Din Tomahawk sit Ærinde. Hvi hopper Du omkring ligesom en Buk, der viser sin Mage, hvor godt den kan springe, naar Du selv er en veren Krieger, og en veren Krieger byder Dig og Dine tosidede Kapricier Trods? Kast, ellers ville Huronernes Piger lee Dig lige i Øinene."

Enskjøndt de sidste Ord ikke vare beregnede paa at gjøre en saadan Virkning, eggede de dog den „hoppende" Krieger til Raseri. Den samme nervøse Pirrelighed, som gjorde ham saa hurtig i hans Bevægelser, gjorde ham det ogsaa vanskeligt at beherske sig selv, og Ordene vare neppe komne over den Talendes Læber, førend Tomahawken forlod Indianerens Haand, ligesom den ogsaa kastedes med en god Villie og i den Hensigt at dræbe. Havde Kastet været mindre alvorligt ment, vilde Faren maaskee have været større. Sigtet var usikkert og Øxen foer forbi Fangens Kind og berørte ganske let hans Skulder i sine Bevægelser. Dette var den første Gang, at der havde viist sig nogen anden Hensigt, end at skræmme Fangen og lægge Færdighed for Dagen, og den hoppende Dreng blev strax ført ud af Kredsen og stærkt irettesat for sin Ubesindighed, hvorved han saa nær havde tilintetgjort alle Hordens Forhaabninger.

Efter dette Krumsbøved fulgte adskillige andre unge Krigere, som ikke alene slyngede Tomahawken, men ogsaa kastede Kniven, et langt farligere Forsøg, med ubekymret Letsindighed, men dog stedse viste en saadan Færdighed, at den forebyggede, at Vildtskytten tog nogen Skade. Vel blev han flere Gange ridset i Huden, men fik ikke et eneste egentligt Saar. Den urokkelige Fastbed, hvormed han saae sine Angribere i Øinene, og især det Slags Spot, hvormed denne Prove endtes, opvakte en høi Grad af Agtelse hos Tilskuerne og da Høvdingerne erklærede, at han havde hæderligt bestaaet Proven med Kniven og Tomahawken, var der, med Undtagelse af Sumaktræet og den hoppende Dreng, ikke een Eneste i hele Flokken, som nærede det mindste Fjendskab til ham. Hine tvende Misfornøiede stak rigtignok Hovederne sammen og ophidsede hinanden Arrighed, men bidtil bavde deres Ondskab for det meste indskrænket sig til dem selv, uagtet det nok kunde bænde, at de Andre om ikke lang Tid ved deres egne Bestræbelser kunde blive opirrede til den dæmoniske Tilstand, som pleiede at ledsage alle lignende Optrin blandt de røde Mænd.

Den svlintrede Øg tilkjendegav nu sine Følk, at det blege Ansigt havde vist sig at være en Mand. Han bærede maaskee nok iblandt Delawarerne, men var ikke bleven gjort til en Qvinde ligesom de. Han ønskede at erfare, om det var Hvinernes Villie at gaae videre. Men selv de blideste af Fruentimmerne havde fundet altfor megen

Tilfredsstillelse ved de overstaaede Prøver til at ville give Slip paa deres Forventning om en endnu større Nydelse og Alle forlangte derfor enstemmigt, at man skulde blive ved. Den snilde Høvding, der nærede omtrent det samme Ønske om at faae en berømt Jæger optagen i sin Stamme, som en europæisk Minister om at udfinde en ny Beskatningsmaade, brugte ethvert rimeligt Middel for i Tide at standse Prøven; thi han vidste heelt vel, at naar Bødlernes hefstige Lidenskaber først vare vakte, vilde det være ligesaa let at opstemme Vandet fra de store Søer i hans eget Hjem, som at forsøge paa at holde dem tilbage paa deres blodige Løbebane. Han kaldte derfor fire eller fem af de bedste Skytter hen til sig og lod dem underkaste Fangen Riffelprøven, hvorhos han dog foreholdt dem Nødvendigheden af at bevare deres egen Ære ved den største Opmærksomhed paa, hvorledes de lagde deres Færdighed for Dagen.

Da Bildtskytten saae disse udvalgte Krigere træde ind i Kredsen med deres ladte Geværer, følte han omtrent samme Lettelse, som den elendige Lidende, der længe har udstaaet en Sygdoms Qvaler, føler ved Dødens Komme. Den mindste Uagtsomhed i Sigtet med dette frygtelige Vaaben kunde blive farlig; thi da Hovedet var Maalet, eller rettere sagt det Punkt, som det kom an paa at streife, maatte et Par Tommers Forskjel i Retningslinien afgjøre Spørgsmaalet om Liv eller Død.

Prøven med Riflen tilstedede ikke engang saa meget

Sviflerum som Geslers Æble, idet en Haarsbrede var den yderste Grændse, som en øvet Skytte tillod sig ved en Leilighed som denne. Øjnene bleve hyppigt skudte gjennem Hovedet af altfor uerfarne eller uduelige Hænder og det hændtes ofte, at Døden tildeeltes i et Øieblik af ustyrligt Raseri over Fangens Standhaftighed og Trillerier. Alt dette vidste Vildskytten meget godt; thi de gamle Mænd fordrevne de lange Vinteraftener i deres Hytter med at fortælle Fraſagn om saadanne Begivenheder og om deres Folks Seire og Kampe. Han ventede nu fuldt og fast Enden paa sin Løbebane og følte et Slags tungsindig Glæde ved Tanken om at skulle falde for et saa kjært Vaaben som Riflen. Imidlertid indtraf en kort Afbrydelse, førend man skred til det Yderste.

Hetty Hutter havde været Vidne til Alt det, der var foregaaet, og Øjeblikket havde i Begyndelsen aldeles lammet hendes svage Aand, men nu var hun kommen til sig selv igjen og blev mere og mere harmfuld over de ufortjente Lidelser, som Indianerne tilføiede hendes Ven. Skjønt ved mange Leiligheder frygtsom og skyv som en ung Raa, var denne retsindige Pige stedse uforfærdet i Menneskelighedens Sag, idet hendes Mødres Lærdomme og hendes eget Hjertes Drift — maaskee vi burde sige Tilskyndelserne af den usvulige og rene Aand, der syntes at vaage over og lede hendes Handlinger — forenede sig for at undertrykke Qvindens Frygt og gjøre hende kjæk og bestemt.

Hun traadte nu frem i Kredsen, blid, qvindelig ja endog undselig som altid, men alvorlig i Ord og Holdning, idet hun talte, som om hun følte sig opretholdt ved Guds høie Bistand.

„Hvi vine I Vildtskytten, I røde Mænd?“ spurgte hun. „Hvad har han gjort, at I saaledes lege med hans Liv; hvo har givet Eder Ret til at være Dommere? Sat, at en af Eders Knive eller Tomahawker havde truffet ham, hvilken Indianer iblandt Eder vilde da have kunnet lægge Saaret? Desuden tilhøie I Eders egen Ven Skade, naar I saare Vildtskytten; thi da Fader og Hurry Harry gik ud efter Eders Skalper, vilde han ikke følge med, men blev tilbage i Kanoen. I vine Eders Ven, naar I vine denne unge Mand!“

Huronerne borte paa hende med alvorlig Opmærksomhed og en iblandt dem, som forstod Engelsk, oversatte det Sagte paa deres Modersmaal. Saasnart den sylvintrede Ø havde erfaret Indholdet af hendes Tale, besvarede han den i sin egen Dialekt, idet Følgen forklarede det paa Engelsk for den unge Pige.

„Min Fatter har Lov til at tale,“ sagde den barske gamle Taler i en ligesaa blid Tone og med et ligesaa venligt Smiil, som om han havde talt til et Barn; „Huronerne glæde sig ved at høre hendes Røst; de lytte til det, hun siger. Den store Aand taler ofte til Menneskene med saadanne Tunger. Denne Gang have hendes Øine

ikke været aabne nok til at see Alt det, der er skeet. Vildtskytten kom ikke efter vore Skalper det er sandt; hvorfor kom han ikke? Her sidde de paa vore Hoveder; Krigerlokkerne ere gjorte til at tages fat i; en kjek Fjende burde udstrække sin Haand for at gribe dem. Irokeserne ere en altfor ster Nation til at straffe Mænd, som tage Skalper. Det, de selv gjøre, lide de ogsaa at see Andre gjøre. Lad min Datter see sig omkring og tælle vore Krigere. Havde jeg ligesaa mange Hænder som fire Krigere, vilde deres Fingre være færre end mit Folk, da vi kom ind paa Eders Vildtbane. Nu mangler en heel Haand, hvor ere Fingrene? De ere blevne afhuggede af dette blege Ansigt; mine Hurenere ønske at see, om han gjorde dette ved Hjælp af et modigt Hjerte, eller ved Forræderi; som en luskende Ræv, eller som en springende Panther."

"Du veed selv, Huroner, hvorledes den Ene af dem faldt. Jeg saae det og Du saae det med, det var for blodigt at skue, men det var ikke Vildtskyttens Skyld. Din Krieger tragtede efter hans Liv og han forsvarede sig. Jeg veed ikke, om den gode Bog siger, at det var Ret, men Enhver vilde have gjort det. Hvis Du vil vide, hvo af Eder der kan skyde bedst, nu velan, saa giv Vildtskytten en Riffel, og Du vil faae at see, hver langt han overgaaer hver enkelt af Dine Krigere, ja dem Alle tilsammen!"

Kunde Negen med Ligevældighed have bivaanet et saadant Optrin, vilde han have meret sig over det Alver,

hvormed de Vilde hørte paa Oversættelsen af denne usædvanlige Begjering. Ingen Spot, intet Smiil blandede sig i deres Forbauselse; thi Hetty havde et altfor helligt Rygte og Ræsen, til at hendes Svagbed kunde blive en Gjenstand for de Raaes og Blodtørstiges Forhaanelser. Hun besvarede tværtimod med ærbødig Opmærksomhed.

„Min Datter taler ikke altid som en Høvding ved et Raadsforsamlingsbaal," sagde den svlintrede Eg, „ellers vilde hun ikke have sagt dette. To af vore Krigere ere faldne for vor Fanges Haand; deres Grav er for lille til at rumme en Tredie. Huronerne holde ikke af at lægge deres Døde i Dynge. Skal nok en Aand drage bort til den fjerne Verden, maa det ikke være en Huroners Aand; det maa være et blegt Ansigts. Gaa, Datter, og sæt Dig hos Sumaktræet, som sørger; lad Huroner-Krigerne vise, hvor godt de kunne skyde; lad det blege Ansigt vise, hvor lidet han ænder Kuglerne."

Hetty var ikke istand til at forlænge Samtalen og vant, som hun var, til at lyde de Ældre, gjorde hun det, der var hende befalet, satte sig taalmodigt paa en Træstamme ved Siden af Sumaktræet og vendte Øinene bort fra det vinlige Skuespil, som nu skulde opføres inden i Kredsen. Saasnart denne Afbrydelse var forbi, indtoge Krigerne atter deres Plads og beredede sig paa nv til at vise deres Færdighed i det dobbelte Øiemed at sætte Fangens Standhaftighed paa Prøve og at gedtgjøre, hvor fa-

ste Skytternes Hænder vare selv under saa spændende Omstændigheder. Afstanden var kort og i een Henseende ikke. Men idet Bødlerne havde forkortet Afstanden, var Prøven for Fangens Nerver bleven betydeligt større. Vildtskyttens Ansigt var neiop langt nok borte fra Bøsserne til at undgaae Virkningen af Ildstrømmen og hans rolige Øie kunde see lige ind i deres Mundinger ligesom i Forventning om det farlige Sendebud, der skulde fare ud af enhver af dem. De snedige Huronere vare vel vidende herom og næsten Ingen af dem lagde an uden først at lade Bøssepiben vege saa nært som muligt med Fangens Pande i Haab om, at hans Styrke skulde forlade ham og Horden komme til at nyde den Triumph at see et Slagtoffer bukke under for dens sindrige Grusomhed. Ikke desto mindre tøge samtlige Medbeilere sig endnu i Vare for at saare, da det nærmeste slet ikke at ramme Maalet ansaaes for den største Skam at træffe for tidligt. Det ene Skud gjordes efter det andet og alle Kuglerne kom Vildtskyttens Hoved ganske nær uden at berøre det. Men endnu havde Ingen kunnet opdage nogen Rækning i Fangens Muskler, eller den mindste Blinken af hans Øine. Denne uovervindelige Fastbed, som overgik Alt, hvad nogen Tilstedeværende hidtil havde bemærket af den Natur, kunde udledes af tre forskjellige Aarsager. Den første var Hengivenhed i hans Skjebne i Forening med en naturlig fast Holdning; thi ver Helt havde ganske roligt fattet sig paa at skulle dee og foretrak denne

Maade for enhver anden; den næste var hans store Fortroligbed med dette Slags Vaaben, som bevovede det ble den Rædsel, der i Almindeligbed er forbunden med Farens udvortes Skikkelse, og den tredie var denne Fortroligbed, som var blevet uddannet ved Øvelse i en saadan Grad, at det formeentlige Offer var istand til indtil paa en Tomme at sige, hvor hver enkelt Kugle vilde ramme, idet han beregnede dens Gang ved at see ind i Løbet af Geværet. Rifleskytrens Bedømmelse af Ildlinien var saa nøiagtig, at hans Stolthed omsider overvandt hans Resignation, og da Fem eller Ser havde sat deres Kugler i Træet, kunde han ikke bare sig for at yttre sin Foragt for deres Mangel paa Haand og Øie.

„I kalde maaskee dette at skyde, Mingoer," udbrød han; „men vi have Squawer blandt Delawarerne og jeg har kjendt Hollænderpiger ved Mohawk Floden, som langt overgaae Eder i Færdighed. Løs mine Arme, giv mig en Riffel i Haanden, og jeg skal nagle den tyndeste Krigerlok i hele Eders Hob til hvilketsomhelst Træ. I ville vise mig, og det paa halvhundrede Favne, ja endog paa hundrede, naar Maalet kan sees, i nitten Skud af tyve, eller for den Sags Skyld i tyve af tyve, naar Bøssen er god og paalidelig."

En dæmpet, truende Rumlen fulgte paa denne kolde Svar; Krigernes Harme blussede op ved at høre en saadan Bebreidelse af et Menneske, som i den Grad foragtede

deres Bestræbelser, at han ikke engang vilde blinke, og pludseligt blev nu en Riffel løsnet saa tæt ved hans Ansigt, som det kunde skee uden at brænde det. Den splintrede Eg indsaae, at Øieblikket var kritisk, og da han endnu nærrede Haab om at faae en saa berømt Jæger optagen blandt Stammen, lagde den snilde gamle Høvding sig itide imellem, sandsynligviis for at forebygge den umiddelbare Anvendelse af den Deel af Piinslerne, som nødvendigviis maatte medføre Døden ved overordentlige legemlige Lidelser, om ikke paa anden Maade. Han gik midt ind imellem den forbittrede Gruppe og tiltalte den med sin sædvanlige snedige Logik og sit vindende Væsen, som strax dæmpede den heftige Bevægelse, der var opstaaet.

"Jeg seer, hvorledes det bænger sammen," sagde han. "Vi have vaaret os ad ligesom de blege Ansigter, naar de lukke deres Døre om Natten af Frygt for den røde Mand. De bruge saa mange Stænger, at Ilden kommer og brænder dem, førend de kunne slippe ud. Vi have bundet Vildtskytten for fast; Rebene forbindre hans Lemmer fra at ryste og hans Øine fra at lukke sig. Løser ham, lader os see, hvad hans Legeme virkeligt duer til."

Det bandes efte, at naar vi forstyrres i en Indlingsplan, bliver enhver, om end nok saa urimelig Udvei bedre benyttet, end at vi ganske ergive Foretagendet. Saaledes gik det ogsaa Huronerne; Høvdingens Forslag vandt øieblikkeligen Bifald og Flere gave sig strax iværk med at

skjære Bastrebene istykker og rive dem af vor Helt. En halv Minut derpaa stod Vildtskytten ligesaa fri for Baand, som han havde været for en Time siden, da han begyndte sin Flugt paa Bjerget. Han behøvede en Smule Tid for at faae Brugen af sine Lemmer igjen, da Blodomløbet var blevet standset ved de stramme Baand, og dette indrømmedes ham af den smilde splintrede Eg under Paaskud af, at hans Legeme snarere vilde bukke under for Frygten naar det først var kommet til Kræfter igjen, skjøndt det egentligt var hans Hensigt at vinde Tid, for at de heftige Lidenskaber, der vare blevne vakte i hans unge Mænds Barm, kunde lægge sig. Denne List lykkedes og Vildtskytten fik ved at gnide Lemmerne, stampe med Fødderne og bevæge sig snart Blodet til at rulle igjen, saa at han atter kom i Besiddelse af alle sine physiske Kræfter, som om Intet havde svækket dem.

Menneskene tænke kun sjeldent paa Døden, medens de glæde sig ved Sundhed og Styrke. Saaledes gik det ogsaa Vildtskytten. Efterat have været hjælpeløst bunden og, som han havde hørt al mulig Grund til at tro, befundet sig lige paa Grændsen af den anden Verden, virkede det at see sig saa uventet befriet, i Besiddelsen af sin Styrke og med fuldkomment Herredømme over alle sine Lemmer paa ham, som om han pludseligt var vendt tilbage til Livet, og fornyede de Forbaabninger, han tidligere ganske havde opgivet. Fra dette Øieblik forandredes alle hans

Planer og heri adlod han ikkun en af Naturens Love; thi uagtet vi have fremstillet vor Helt som hengiven i hans Skjebne, har det langt fra ikke været vor Hensigt at skildre ham som begjerlig efter at dø. Fra det Øieblik hans Følelses Spændkraft gjenoplivedes, vare hans Tanker skarpt henvendte paa de forskjellige Maader, hvorpaa han muligen kunde undgaae sine Fjenders Hensigter, og han blev atter den snarraadige, sindrige og bestemte Skovbygger, der var sig sine Kræfter og Hjælpemidler bevidst. Denne Forandring var saa stor, at hans Aand fik hele sin Elasticitet tilbage og, uden længere at tænke paa Underkastelse, alene tænkte paa at betjene sig af enhver mulig Krigslist.

Efterat Vildtskytten var bleven løst, adstilte Hoben sig i en Kreds for at omringe ham og Ønsket om at knække hans Mod herede i samme Forhold hos Hurenerne, som de saae Beviser paa Vanskeligheden af at gjøre det. Hordens Ære var nu afhængig af Udfaldet og selv hos det blidere Kjøn tabte enhver Medlidenhed med Lidelsen sig i Attraaen efter at frelse Stammens Hæder. De unge Pigers, af Naturen saa blede og melodiske Røst hørtes at blande sig med Mændenes Trudsler og Forurettelserne med Sumakstræet antoge pludseligt Præget af Fornærmelser imod enhver Hurenerinde. Idet Mændene gave efter for denne forrende Tummel, traf de sig lidt tilbage og betydede Frugtimmerne, at Fangen for en Tid var overgiven i deres Hænder, da det ved saadanne Leiligheder var en almindelig

Skik, at Qvinderne bragte Offeret i Raseri ved deres Drillerier og Smædeord og derpaa pludseligt atter overlode ham til Mændene i en Sindstilstand, som kun var lidet skikket til at modstaae Smerten af legemlige Lidelser. Ei heller manglede denne Del af Hoben de fornødne Midler til at opnaae et saadant Diemed. Sumaktræet var en bekjendt Skjendegjest og et Par gamle Kjerlinger, der lignede Hunbjørnen, vare dragne ud med Hoben, sandsynligvis for at tage vare paa dens Anstændighed og moralske Disciplin, hvilke Ting ligesaa godt finde Sted i det vilde, som i det civiliserede Liv. Det er unødvendigt at gjentage Alt det, som Forlittrelse og Uvidenhed kunne opfinde i et saadant Diemed, da hele Forskjellen imellem dette Udbrud af grindelig Harme og et lignende Optrin blandt os selv kun bestod i Billederne og Skjældsordene, idet Hurenerinderne tillagde deres Fange Benævnelserne paa de laveste og mest foragtede Dyr, der vare dem bekjendte.

Men Vildtskyttens Aand var altfor bøjelig til at lade sig forbyrre af nogle gnirrede Qvinders Forbaanelser og da deres Raseri mødte med hans Ligegyldighed og hans Ligegyldighed mødte med deres Raseri, gjorde Furierne sig snart afmægtige ved deres egne Udskeielser. Krigerne bemærkede, at dette Forsøg aldeles mislykkedes, lagde de sig imellem for at gjøre Ende paa denne Plan, og det saa meget mere, ferdi der nu blev truffet alvorlige Foranstaltninger til at begynde de egentlige Fiendtligheder eller

det, som skulde sætte den Lidendes Styrke paa den stærkeste Prove af legemlig Smerte. Men en pludselig og uventet Melding, der indløb fra en af Skildvagterne, en Dreng paa ti, elleve Aar, standsede for en kort Tid alle Forberedelser og da denne Afbrydelse staaer i nøie Forbindelse med Opløsningen paa vor Fortælling, ville vi meddele den i et særskilt Kapitel.

Fjortende Kapitel.

Vildtskytten kunde ikke indsee Grunden til denne pludselige Standsning af hans Fjenders Bevægelser, førend Sammenhængen opklaredes under Begivenhedernes Gang. Han bemærkede, at det især var Fruentimmerne, som vare blevne forstyrrede, hvorimod Mændene hvilede paa deres Raaben med et Slags beitidelig Forventning. Det var klart nok, at der ikke herskede nogen Uroligbed, men ikke ligesaa tydeligt, at det var en venskabelig Hændelse, som forvoldte Opskrtelsen. Den spilntrede Eg var upaatvivlelig underrettet om det Hele og syntes med en Bevægelse med Armen at paalægge Kredsen at forblive ubrudt og hver enkelt Person at opvekte Udfaldet paa den Plads, som han eller hun da indtog. Et Par Minuter vare tilstrækkelige

til at bringe en Forklaring af denne forunderlige og gaadefulde Pause, som snart endtes ved Synet af Judith, der viste sig og strax fik Adgang indenfor Kredsen.

Studsede Vildtskytten ved dette uventede Komme, da han altfor godt vidste, at den begavede unge Pige ikke kunde regne paa den Fritagelse for Fangenskabets Følger, som saa beredvilligt indrømmedes hendes svagsindede Søster, blev han ligesaa forundret over den Dragt, hvori hun kom. Hele hendes sædvanlige Paaklædning havde, saa pyntelig og klædelig den ogsaa var, maattet give Plads for den Brokade, der allerede er bleven omtalt og som tidligere havde gjort en saa stor og magisk Virkning paa hendes Udvortes. Men dette var ikke Alt. Da hun var vant til at see Fortets Damer i Datidens stive Galladragt og var fortrolig med deslige Sager indtil de mindste Ubetydeligheder, var det lykket hende at fuldstændiggjøre sin Paaklædning paa en Maade, som ikke havde nogen paafaldende Mangel i Enkelthederne, eller engang forraadte en Ueverensstemmelse, som selv den i Toilettets Mysterier Indviede kunde have opdaget. Hoved, Fødder, Arme, Hænder, Bryst og Draperi passede sammen saaledes som den qvindelige Dragt dengang ansaaes for at være mest tiltrækkende og harmonisk, og det Maal, hun stræbte efter, nemlig at føre de uvidende Vilde bag Lyset ved at faae dem til at tro, at deres Gjest var en Dame af Stand og Rigtighed, kunde godt være lykket hende med Folk, som havde lært at gjøre Forskjel imellem

Personer. Foruden sin sjeldne naturlige Skjønhed besad Judith en eiendommelig Ynde og hendes Moder havde bibragt hende nok af sit eget Væsen til at forebygge enhver somhelst paafaldende eller stødende Simpelhed i Holdning, saa at den pragtfulde Dragt snart at sige kunde have været vorre anbragt i næsten alle Henseender. Var den bleven brugt i en Hovedstad, kunde Tusinde have baaret den, førend een Eneste var bleven fundet, som vilde have gjort dens brogede Farver, skinnende Atlask og rige Kniplinger større Ære, end den skjønne Skabning, hvis Person den nu bidrog til at smykke

Virkningen af et saadant Syn var ikke ilde beregnet. Saasnart Judith var kommen indenfor Kredsen, erholdt hun tildeels Erstatning for den frygtelige og personlige Fare, hvorfor hun havde udsat sig, i den utvetydige Forundrelse af Overraskelse og Beundring, som hendes Komme fremkaldte. De barske gamle Krigere udstødte deres Ynglingsudraab: „Hugh!“ de yngre Mænd vare endnu sjenligere forbausede og selv Fruentimmerne vare ikke sene til at lade Ytringer af Velbehag undslippe sig. Disse Skovens uopdragne Børn havde sjeldent seet andre hvide Fruentimmer end dem, der hørte til den laveste Klasse, og aldrig havde saa megen Glands skinnet i deres Øine. De meest brogede enten engelske eller franske Uniformer syntes matte i Sammenligning med den glimrende Brokade og ligesom Bærerindens sjeldne personlige Skjønhed foregede

den ved dens Farvespil frembragte Virkning, saaledes undlod Dragten ikke at forhøie denne Skjønhed i en Grad, som endog oversteg hendes Forhaabninger. Vildtskytten selv var forbauset og det fuldt saa meget over det straalende Billede, som den unge Pige fremstillede, som over den Ligegyldighed for Følgerne, hvormed hun havde trodset Farerne ved det Skridt, hun havde gjort. Under disse Omstændigheder ventede Alle, at den Fremmede skulde forklare sin Hensigt, hvilken var ligesaa uforstaaelig for de fleste af Tilskuerne som hendes Komme.

„Hvilken af disse Krigere er den øverste Høvding?" spurgte Judith Vildtskytten, saasnart hun mærkede, at man ventede, at hun skulde aabne Samtalen; „Mit Ærinde er for vigtigt til at kunne meddeles til Nogen af lavere Rang. Forklar først Hurenerne det, jeg har sagt, og svar derefter paa det Spørgsmaal, jeg har gjort."

Vildtskytten adlød uden Indvendinger, medens Tilhørerne begjerlige lyttede til Fortolkningen af de første Ord, der vare komne fra en saa ualmindelig Skikkelses Læber. Spørgsmaalet syntes ganske at passe sig for en Person, som selv havde ethvert Præg af Rang Den spurgte Eg gav et passende Svar, idet han fremstillede sig for sin skjønne Gjest paa en Maade, der ikke levnede nogen Tvivl om, at han var berettiget til al den Ovmærksomhed, hvorpaa han gjorde Krav

„Jeg kan troe denne Hurener," tog Judith atter

tilorde, idet hun spillede sin paatagne Rolle med en Sikkerhed og Værdighed, der gjorde hendes Efterlignelsesgaver Ære; thi hun bestræbte sig for at lægge den samme nedladende Høflighed i sit Væsen, som hun tidligere ved en lignende, men mere venskabelig Leilighed havde bemærket hos en Generals Frue; „jeg troer, at Du er den Øverste blandt denne Skare; jeg seer Tegnene paa Forstand og Eftertanke paa Dit Aasyn. Til Dig maa jeg derfor henvende mine Ord."

„Lad Skovens Blomst kun tale," svarede den gamle Høvding høfligt, saasnart det, hun havde sagt, var blevet oversat saa at Alle kunde forstaae det. „Ere hendes Ord ligesaa behagelige som hendes Udseende, ville de aldrig forlade mine Øren; jeg vil børe dem længe efterat Kanadas Vinter har dræbt Blomsterne og fresset alle Sommerens Taler."

Denne Beundring var fjærkommen for en Person som Judith og bidrog fuld saa meget til at opretholde hendes Fatning, som den nærede hendes Forfængelighed. Smilende uvilkaarligt eller til Trods for hendes Ønske at synes tilbageholden gik hun videre.

„Hør nu mine Ord, Huroner," vedblev hun. „Dine Øine sige Dig, at jeg ikke er nogen almindelig Qvinde. Jeg siger ikke, at jeg er dette Lands Dronning; hun er langt borte i et fjernt Land, men under vore naadige Mierker gives der mange Grader i Rang og en af dem har

jeg. Hvad Rang egentligt er, behøver jeg ikke at sige, da Du dog ikke vilde forstaae mig. I den Henseende maa Du stole paa Dine Øine. Du seer hvad jeg er; Du maa føle, at Du ved at lytte til mine Ord hører paa en Person, der kan blive Din Fjende eller Din Ven, alt eftersom Du behandler hende."

Dette blev godt fremsagt med tilbørligt Hensyn for Ærefrygt og en Fasthed i Tonen, som i Sandhed var overraskende i Betragtning af de stedfindende Omstændigheder. Det blev derhos godt, skjønt ukunstlet oversat paa den indianske Dialekt og modtoges med en Ærbødighed og et Alvor, der varslede godt for den unge Pige. Men det er ikke let at forfølge en Indianers Tanker til deres Kilde. Judith ventede længselsfuldt paa Svaret, fuld af Haab selv medens hun tvivlede. Den sølintrede Ege var en færdig Taler og svarede saa hurtigt, som det kunde forenes med Indianernes Begreber om Sømmelighed, da dette eiendommelige Folk synes at betragte en kort Pause som Tegn paa Agtelse, eftersom den tilkjendegiver, at de allerede hørte Ord ere blevne tilbørligt overveiede.

„Min Datter er smukkere, end Ontarios vilde Roser; hendes Ord ere ligesaa behagelige for Øret som Troesfelens Sang," svarede den forsigtige og snedige Høvding, der var den Ældste i Hoben, der ikke var bleven aldeles blændet af Judiths usædvanlige og pragtfulde Udvortes, men mistvivlede medens han beundrede; „Honningfuglen er ikke

stort større end Bien, men dog ere dens Fjer ligesaa brogede som Paafuglens Hale. Den store Aand giver undertiden meget smaa Dyr meget glimrende Farver, men han bedækker ogsaa Daadyret med grove Haar. Min Datter har uden Tvivl en meget stor Wigwam her i Nærheden af Søen, uagtet Huronerne ikke have kunnet finde den paa Grund af deres Ulvidenhed."

„Jeg har sagt Dig, Høvding, at det vilde være unyttigt at underrette Dig om min Rang og mit Opholdssted, da Du dog ikke vilde kunne forstaae det. Du maa i saa Henseende stole paa Dine Øine; gives der nogen red Mand, som ikke kan see? Dette Tøppe, jeg bar paa, er ikke nogen sædvanlig Squaws Tøppe; disse Prydelser ere saadanne, som kun Høvdingers Hustruer og Døttre gaae med. Hør nu, hvorfor jeg er kommen alene blandt Dit Folk, og læg vel Mærke til det Ærinde, der har ført mig herhid. Yengeeserne have ligesaa vel unge Mænd som Huronerne og dertil mange af dem; det veed Du altfor godt."

„Yengeeserne ere ligesaa talrige som Bladene paa Træerne! Det veed og føler enhver Huroner."

„Jeg forstaaer Dig, Høvding. Havde jeg taget en Hob Folk med, kunde det have voldt Uleilighed. Mine og Dine unge Mænd vilde have seet vredt til hinanden, især naar mine unge Mænd havde seet det blege Ansigt hist staae bunden for at pines. Han er en stor Jæger og

elskes meget af Alle i Forterne baade nær og fjernt. Der vilde være opstaaet en Kamp om ham og Irokesernes Spor tilbage til Kanada være blevet betegnet med Blod."

„Der er allerede saa meget Blod paa det nu," svarede Høvdingen mørkt, „at det blænder vore Øine. Mine unge Mænd see, at det Altsammen er Huronerblod."

„Ganske vist og mere Huronerblod vilde der være blevet udgydt, dersom jeg var kommen, omringet af blege Ansigter. Jeg har hørt tale om den splintrede Eg og troet, at det vilde være bedst at lade ham vende tilbage i Fred til sin Landsby, for at han kunde lade sine Qvinder og Børn blive hjemme; skulde han derefter have Lyst til at drage ud efter vore Skalper, ville vi møde ham. Han holder af smaa Rifler og Tyr, der ere gjorte af Elvbenbeen. See, jeg har taget nogle med for at vise ham dem. Jeg er hans Ven Naar han har pakket disse Ting ind imellem sine Eiendele, vil han ile tilbage til sin Landsby, førend nogen af mine unge Mænd indhenter ham, og da kan han vise sit Folk i Kanada, hvilke Rigdomme det kan hente sig her nu, da vore store Fædre hiinsides Saltsøen have sendt hinanden Stridsøxen. Jeg vil føre denne store Jæger, som jeg behøver til at forsyne mit Huus med Vildt, tilbage med mig."

Judith, som tilstrækkeligt kjendte Indianernes Stiil, søgte at udtrykke sine Tanker paa dette Folks sindige Maade, hvilket ogsaa lykkedes hende over hendes egen For-

ventning. Vildtskytten lod hende vederfares fuldkommen Retfærdighed ved Oversættelsen og det saa meget desto bedvilligere, som den unge Pige ombyggeligt undgik enhver ligefrem Usandhed, en Hylding, hun ydede den unge Mands bekjendte Modbydeligbed for Løgn, den han betragtede som en Lavhed, der var en hvid Mands Gaver aldeles uværdig. Tilbudet af de to tilbageblevne Elephanter samt de omtalte Pistoler, hvoraf den ene var bleven aldeles forkarret, fremkaldte en almindelig Bevægelse blandt Huronerne, skjendt den splintrede Eg modtog det med Kulde uagtet den Fryd, hvormed han første Gang havde opdaget, at der sandsynligviis gaves Dyr med to Haler. Denne feldbredige og skarpsindige Vilde var, kort sagt, ikke saa let fort bag Lyset, som hans Stalbrødre og med en Følelse, som Halvdelen af civiliserede Verden vilde have anset for overdreven, afslog han at tage imod en Bestikkelse, som han ikke havde Lyst til at fortjene ved at føie Giveren i hendes Ønsker.

„Min Datter kan beholde Svinet med de to Haler og spise det, naar hun mangler Vildt," svarede han tørt, „og det lille Gevær med to Mundinger. Huronerne skyde Hjerte, naar de ere fulde, og have lange Rifler til at kæmpe med. Denne Jæger kan ikke forlade mine unge Mænd nu; de ønske at erfare, om han er ligesaa kjæk, som han praler af."

„Det benægter jeg, Hurener," afbrød Vildtskytten

ham med Varme „ja, det benegter jeg reent ud som Noget, der ſtrider imod Sandhed og Fornuft. Ingen har hørt mig prale og Ingen ſkal faae det at høre, om I ſaa flaae mig levende og derpaa ſtege det bævrende Kjød under Eders djævelſke Opfindelſer og Gruſomheder! Vel er jeg ringe, ulykkelig og Eders Fange, men jeg er ingen Praler netop paa Grund af mine Gaver!“

„Mit unge blege Anſigt praler af, at han ingen Praler er,“ ſvarede den ſnedige Høvding; „han maa altſaa have Ret. Jeg hører en fremmed Fugl ſynge; den har meget rige Fjer. Ingen Huroner har nogenſinde før ſeet ſaadanne Fjer! De vilde ſkamme ſig ved at vende tilbage til deres Landsby og fortælle deres Folk, at de have ladet deres Fange gaae paa Grund af denne fremmede Fugls Sang, uden dog at kunne ſige Fuglens Navn. De vide ikke, om de ſkulle kalde den en Gjerdesmutte eller en Grønſvette. Det vilde være en ſtor Skam; mine unge Mænd vilde ikke faae Lov til at drage omkring i Skovene uden at have deres Mødre med, for at de kunne ſige dem Navnene paa Fuglene.“

„Du kan ſpørge Din Fange om mit Navn,“ ſvarede Pigen. „Det er Judith og der ſtaaer en heel Deel om Judith i de blege Anſigters bedſte Bog, Bibelen. Er jeg en Fugl med ſmukke Fjer, ſaa har jeg ogſaa et Navn.“

„Nei,“ ſvarede den ſnedige Huron: og robede den Luft, han ſaa længe havde brugt, idet han nu talte Engelſk

med nogenlunde Nøiagtighed, „jeg ikke spørge Fange. Han træt; behøver Hvile. Jeg spørge min Datter med svagt Sind. Hun tale Sandhed. Kom hid, Datter; Du svare; Dit Navn Hetty?"

„Ja, saaledes kalder man mig," svarede Pigen, „men det skrives Esther i Bibelen."

„Hun ogsaa skrevet i Bibel! Alt skrevet i Bibel! Lige meget — hvad hendes Navn?"

„Det er Judith og er skrevet saaledes i Bibelen, skjønt Fader undertiden kaldte hende Jude. Det er min Søster Judith, Thomas Hutters Datter, Thomas Hutter, som I kaldte Mosfusrotten, skjønt han ingen Mosfusrotte var, men et Menneske ligesaa vel som I; han boede i et Huus paa Landet og det var nok for Eder!"

Et triumpherende Smiil spillede paa Høvdingens rynkede Ansigt, da han saae, hvor fuldstændigt hans Øiemed var lykket ham. Hvad dreiede til den sandhedskjærlige Hetty var lykket ham. Hvad Judith angik, da indsaae hun i samme Øieblik, som hendes Søster blev spurgt, at Alt var tabt; thi ingen Tegn, ingen Ranker vilde have beværget denne retsindige Pige til at fremkomme med en Usandhed. Hun vidste, at det vilde være frugtesløst at forsøge paa at indbilde de Vilde, at en Datter af Mosfusrotten var en Prindsesse eller en fornem Dame, og saae sin dristige og sindrige Plan til Fangens Befrielse strande af en af de simpleste og naturligste Aarsager, som kunde tænkes. Hun henvendte derfor sit

Blik paa Vildtskytten ligesom for at bønfalde ham om at træde imellem for at frelse dem Begge.

„Det nytter ikke, Judith," sagde den unge Mand til Svar paa denne Opfordring, som han forstod, skjøndt han indsaae dens Overflødighed; „det nytter ikke Det var et dristigt Indfald og kunde have anstaaet en Generals Frue; men hiin Mingo" — den splintrede Eg var gaaen lidt tilside og kunde ikke høre dem — „men hiin Mingo er en ualmindelig Mand og lader sig ikke narre ved unaturlig List. Tingene maa vise sig for ham i deres rette Orden, naar de skulle drage en Sky for hans Øine! Det var for meget at forsøge paa at faae ham til at tro, at en Dronning eller en stor Dame opholdt sig her mellem disse Bjerge, og han troer uden Tvivl, at de smukke Klæder, De har paa, ere noget af det Bytte, som tilhørte Deres Fader eller ham, som forhen ansaaes for Deres Fader, hvilket de rimeligviis ogsaa ere, hvis Alt det, Folk sige, er sandt."

„I det mindste vil min Nærværelse her frelse Dem for en Tid, Vildtskytte. De ville neppe give sig til at pine Dem lige for mine Øine."

„Hvorfor ikke det, Judith? Troer De, at de ville behandle et af de blege Ansigters Fruentimmer mere skaansomt, end de behandle deres egne? Vel vil Deres Kjøn sandsynligviis frelse Dem fra Qvinslerne, men det vil ikke frelse Deres Frihed og maaskee ikke Deres Skalp. Mid

De ikke var kommen, gode Judith; det kan ikke blive mig til nogen Nytte, men maaskee Dem selv til stor Skade."

„Jeg kan dele Deres Skjebne," svarede Pigen med voimodig Begeistring. „De skulle ikke tilføie Dem noget Ondt, medens jeg er tilstede, hvis det staaer i min Magt at forbindre det — desuden —"

„Desuden hvilket, Judith? Hvilke Midler har De til at standse indianst Grusomhed, eller afværge indianske Djævelskunster?"

„Maaskee ingen, Vildtskytte," svarede Pigen med Fasthed; „men jeg kan lide med mine Venner — dø med dem, om det behøves."

„Ak, Judith, lide kan De, men dø gjør De ikke, forend Herrens Time kommer. Det er lidet sandsynligt, at en Person af Deres Kjøn og Deres Skjønhed vil faae en tungere Ved, end at blive en Høvdings Hustru, dersom Deres hvide Tilbøieligheder forøvrigt kunne nedlade sig til et Gifteskab med en Indianer. Det havde været bedre, om De var bleven i Arken eller i Kastellet; men skeet er skeet. De vilde have sagt Noget, da De standsede ved „desuden?"

„Det er ikke raadeligt at omtale det her, Vildtskytte," svarede Pigen hurtigt og gik ligegyldigt forbi ham for at kunne tale med dæmpet Stemme; „en halv Time er Alt for os. Deres Venner ere ikke erkeløse."

Jægeren svarede kun med et taknemligt Blik og vendte

sig derpaa om med sine Fjender, som om han atter var rede til at trodse deres Piinsler. De Ældre blandt Hoben havde holdt en kort Raadslagning og havde nu ligeledes taget deres Beslutning. Den splintrede Egs barmhjertige Hensigt var bleven betydeligt svækket ved Judiths List, som, da den havde forfeilet sit egentlige Maal, sandsynligviis vilde foranledige netop det Modsatte af det, hun havde ventet. Dette var naturligt, da Folelsen understøttedes af en Indianers Harme over at see, hvor nær han havde været ved at blive ført bag Lyset af en uerfaren Pige. Nu vare Alle blevne vidende om, hvem Judith virkeligt var, idet hendes vidt og bredt berømte Skjønhed bidrog til at røbe hende. Hvad den usædvanlige Dragt angik, saa sammenblandedes den med den dybe Gaade, Dyrene med to Haler, og miistede for Øieblikket sin Indflydelse.

Da den splintrede Eg derfor atter viste sig for Fangen, var hans Ansigt blevet ganske anderledes. Han havde opgivet Ønsket om at frelse ham og var ikke længere tilbøielig til at forbale den alvorligere Deel af Piinslerne. Denne Forandring i Ansigtsuttryk var ogsaa bleven meddeelt de unge Mænd, som allerede havde meget travlt med at træffe Foranstaltninger til det forestaaende Optrin. En Mængde tørt Træ blev hurtigt opstablet i Nærheden af Træstammen; de Splinter, som skulde stikkes ind i Slagtofferets Kjød, førend de antændtes, vare samlede sammen og Reberne, hvormed han igjen skulde bindes til Træet,

vare allerede tagne frem. Alt dette skete under den dybeste Taushed, medens Judith iagttog enhver Bevægelse med aandelos Forventning og Vildtskytten selv blev staaende, tilsyneladende ligesaa urokkelig som en af Granerne paa Bjergene. Da Krigerne imidlertid nærmede sig den unge Mand for at binde ham, kastede han dog et Blik paa Judith, ligesom om han vilde spørge, om han skulde gjøre Modstand eller underkaste sig. Hun raadede med en betydningsfuld Gebærde ham til det Sidste og en Minut derefter var han atter snøret fast til Træet og en hjælpeløs Gjenstand for enhver Forbaanelse eller Marter, der maatte tilføies ham. Alle gik nu saa ivrigt tilværks, at der ikke blev talt et Ord. Brændestabelen blev øieblikkeligt stukken i Brand og Enden paa det Hele imødesaaes med spændt Forventning.

Det var ikke Huronernes Hensigt reent at tage Livet af deres Slagtoffer ved Hjælp af Ild. De vilde kun sætte hans physiske Styrke paa den næst efter denne ypperligbed haardeste Prove, skjøndt de vel havde besluttet at tage hans Skalp hjem med til deres Landsby, men først efterat have knækket hans Standhaftighed og faaet ham til at jamre og raande sig. Til den Ende var Baalet blevet opstablet i en passende Afstand, eller i en saadan, i hvilken Heden troedes at ville blive utaalelig, men uden at være umiddelbart farlig. Men Afstanden var, som det saa ofte gik ved saadanne Leiligheder, bleven feilagtigt be-

regnet og Luerne begyndte at nærme deres klovtede Tunger saa tæt hen til Slagtofferets Ansigt, at det snart vilde have været forbi med ham, dersom Hetty ikke var styrtet frem gjennem Hoben med en Green i Haanden og havde adsplittet det blussende Baal til alle Sider. Mere end een Haand oploftedes for at slaae den Forvovne til Jorden, men Høvdingerne forhindrede det ved at erindre deres opirrede Stalbrødre om Hendes Aands Tilstand. Selv havde Hetty intet Begreb om den Fare, for hvilken hun udsatte sig, men saae sig, efter at have fuldbragt denne dristige Gjerning, om med harmfuld Fortornelse, som om hun vilde irettesætte Hoben af opmærksomme Vilde for dens Grusomhed.

„Gud velsigne Dig, dyrebare Søster, for denne modige og raske Handling!“ stammede Judith, der selv følte sig saa mat, at hun ikke var istand til nogen Anstrengelse; „Himlen har selv sendt Dig i sit hellige Ærinde.“

„Det var godt meent, Judith,“ svarede Ofﬁceret; „det var fortræffeligt meent og skete i Tide, skjøndt det tilsidst deg maaskee vil vise sig at have været ubetimeligt. Det, som skal skee, maa skee snart, ellers vil det om faie Tid være for sildigt. Havde jeg indaandet een Mundfuld af hiin Luft, kunde ingen menneskelig Magt have frelst mit Liv, og Te seer, at de dennegang have bundet min Hande saaledes, at jeg ikke kan røre Hovedet det mindste. Det var godt

meent, men det havde maaskee været barmhjertigere at have ladet Lucrne raade."

„Grusomme, hjerteløse Huronere!" udbrød den endnu opbragte Hetty; „Ville I brænde et Menneske og en Christen som et Stykke Træ? Have I aldrig læst Eders Bibel? Eller troe I, at Gud vil glemme saadant Noget?"

Paa et Vink af den splintrede Ek bleve de adspredte Brande atter samlede; frist Ved lagdes til og selv Qvinderne og Børnene fik travlt med at samle tørre Grene. Netop som Lucn var i Begreb med at blusse op for anden Gang, trængte en Indianerinde sig gjennem Kredsen, nærmede sig Baalet og stødte de antændte Qviste tilside med sin Fod for at forhindre Branden. Et Hyl fulgte paa dette atter skuffede Haab, men da den Forvovne vendte sig om med Kredsen og viste den Tys's Ansigt, afløstes det af et almindeligt Udraab af Glæde og Overraskelse. For et Øieblik glemtes enhver Tanke om at fortsætte det begyndte Værk og Unge og Gamle flokkede sig skyndsomt om Pigen for at erfare Grunden til hendes pludselige og uventede Tilbagekomst. I dette vigtige Øieblik talte Tys til Judith med dæmpet Røst, stak hende en lille Gjenstand i Haanden og vendte sig derpaa om for at hilse paa Hustrinderne, af hvilke hun var almindeligt yndet. Judith gjenvandt sin Fatning og handlede rask. Den lille, hvasse Kniv, som Tys havde stukket til hende, gav hun nu til Hetty som det sikkreste og mindst mistænkte Middel til at

bringe den i Vildtskyttens Hænder. Men Hettys svage Forstand kuldkastede alle deres velgrundede Forhaabninger. Istedetfor først at befrie Officerets Hænder og derpaa skjule Kniven i hans Klæder, for at han kunde benytte den i det beleiligste Øieblik, skred hun selv sindigt og enfoldigt til Værket og sønderskar de Baand, som holdt hans Hoved, paa det at han ikke igjen skulde være udsat for at indaande Luen. Hetty standsedes, forend hun havde befriet mere end Overdelen af Fangens Legeme. Armene nedenfor Albuerne derunder ikke indbefattede. Denne Opdagelse vakte strax Mistanke med Lys; men da denne modige Pige blev spurgt om Sammenbøngen, viste hun sig til Judiths Forundring slet ikke tilbøielig til at benegte sin Deelagtighed i det Skete.

„Hvorfor skulde jeg ikke hjælpe Vildtskytten?" spurgte hun med en bestemt Qvindes Røst. „Han er Broder til en delawarisk Høvding; hele mit Hjerte er Delawarisk. Træd frem, elendige Slaaentorn, og vask den irokesiske Malling af Dit Ansigt; træd frem for Huronerne, Krage som Du er; Du vilde hellere æde Aadslet af Dine egne Døde, end lide Sult. Opstiller ham Ansigt til Ansigt med Vildtskytten, Høvdinger og Krigere; jeg skal vise Eder, hvilken Ulæling I have havt i Eders Stamme."

Disse kjække Ord, som fremsagdes paa deres eget Sprog og med et tillidsfuldt Væsen, gjorde et dybt Indtryk paa Huronerne. Forræderi er stedse udsat for Mis-

tanke og skjønt den frafaldne Slaaentern havde søgt at tjene Fjenden godt, havde hans Bestræbelser dog ikke udrettet stort Andet, end at han blev taalt. Hans Ønske om at erholde Ys til Hustru havde først bragt ham til at svige hende og sine Landsmænd, men alvorlige Medbejlere til hans første Plan vare opstaaede blandt hans ny Venner og havde endnu mere svækket deres Sympathi med Forræderiet. Det var, kort sagt, egentligt kun blevet tilladt Slaaenternen at opholde sig i Hurenernes Leir, hvor han blev bevogtet lige saa strengt og ombyggeligt som Ys selv, samt viste sig sjeldent for Høvdingerne og endnu mindre for Bildtskytten, der lige til dette Øieblik var uvidende om hans Nærværelse. Men da han nu blev saaledes opfordret, kunde han ikke længere holde sig i Baggrunden. „Vaske den irokesiske Mali g af sit Ansigt," gjorde han ikke; thi da han stod i Midten af Kredsen, var han saa maskeret under disse ny Farver, at Jægeren i Begyndelsen ikke gjenkjendte ham. Han antog ikke desto mindre en trodsig Mine og svarate beskedigt, hvad man havde at sige paa „Slaaenternen."

„Spørg Dig selv derom," vedblev Ys modigt, skjønt hendes Røst blev mindre bestemt og Judith og Bildtskytten, om ikke Andre, kunde bemærke et let Anstrøg af Usikkerhed hos hende. „Spørg Dit eget Hjerte derom. Du Delawarernes lurende Murmeldyr; mød ikke her med en uskyldig Mands Navn. Gaa hen og speil Dig i Kilden; Bildtskytten. 2 D. 27

see Dine Fjenders Farver paa Din lognagtige Hud; kom derpaa tilbage og vral af, hvorledes Du løb bort fra Din Stamme og tog Franskmændenes Tøpe til at skjule Dig i! Mal Dig saa broget som Honningfuglen; Du vil dog stedse være ligesaa fort som Kragen."

Lys havde, medens hun opholdt sig blandt Hurenerne, stedse været saa blid, at de nu hørte paa hendes Sprog med Forbauselse. Hvad Forbryderen angik, da kogte Blodet i hans Aarer og det var et Held for den smukke Talerinde, at det ikke stod i hans Magt at iværksætte den Hevn, han brændte efter at tage over hende til Trods for sin foregivne Kjærlighed.

"Hvo kalder paa Slaaentornen?" spurgte han barsk. „Er det blege Ansigt kjed af Livet, er han bange for indianske Piinsler, saa tal, sølintrede Øg; jeg skal sende ham bag efter de Krigere, vi have mistet."

„Nei, Høvding, nei. sølintrede Øg," faldt Lys ham ivrigt i Talen „Vildtskytten er ikke bange for Noget, mindst for en Krage! Løs ham — skjær hans Baand over — stil ham Ansigt til Ansigt med denne skrigende Fugl; saa skulle vi see hvem der er kjed af Livet."

Lys gjorde en Bevægelse fremad ligesom for at tage en Kniv fra en ung Mand for selv at udføre den Gjerning, hun havde nævnt, men paa et Tegn af den sølintrede Øg lagde en gammel Krigerskig derimellem. Høvdingen iagttog Alt det, Pigen gjorde, med Mistro; thi selv me-

dens hun førte det fjekkeste Sprog og talte med størst Fatning, var der udbredt et Anstrog af Usikkerhed og Forventning over hende, som ikke kunde undgaae en saa skarp Jagttager. Hun spillede sin Rolle godt, men to eller tre af de gamle Mænd vare ligeledes overtydede om, at det kun var en Rolle. Hendes Forslag om at løse Vildtskytten forkastedes derfor, og den skuffede Tys saae sig stødt tilbage fra Træstammen i samme Øieblik, hun troede at have seiret. Paa samme Tid blev Kredsen, som var bleven sammentrængt og forvirret, udvidet og atter bragt i Orden. Den splintrede Eg tilkjendegav nu, at det var de gamle Mænds Hensigt at begynde igjen, da Opskrtelsen havde varet længe nok og ikke ført til Noget.

„Holder inde, Hurenere! Standser Høvdinger!“ udbrød Judith, næsten uden at vide hvad hun sagde, eller hvorfor hun lagde sig imellem, undtagen for at vinde Tid; „For Guds Skyld, kun een eneste Minut endnu — — —“

Ordene afbrødes ved en anden og endnu overordentligere Forstyrrelse. En ung Indianer kom farende gjennem Huronernes Rækker og sprang midt ind i Kredsen paa en Maade, som enten tilkjendegav den høieste Grad af Tillid eller en Forvovenhed, der grændsede til Dumdristighed. Fem eller sex Skildvagter bevogtede endnu stedse Søen fra forskjellige og fjerne Punkter og den splintrede Eg troede først, at det var en af dem, som havde indfundet sig med magtpaaliggende Tidender. Imidlertid var den

Fremmedes Bevægelser dog saa hurtige og hans Krigsdragt, som ikke levnede ham synderligt mere Beklædning, end en Billedstøtte fra Oldtiden, havde saa lidet Fiendemmeligt ved sig, at det i det første Øieblik var umuligt at see, om han var Ven eller Fiende. Ire Syving bragte denne Krigerhen ved Siden af Vildtskytten, hvis Baand bleve sønderskaarne med en Raskhed og Sikkerhed, som gjorde Fangen fuldkommen til Herre over sine Lemmer. Forend dette var gjort, værdigede den Fremmede ikke nogen anden Gjenstand et Øieblik; først da vendte han sig om og viste de forbausede Huronere en ung Krigers ædle Pande, smukke Skikkelse og Ørneblik i en Delawarers fulde Rustning og Maling. I hver Haand holdt han en Riffel, hvoraf Kolberne hvilede paa Jorden, og ved den ene af dem hængte Kugleposen og Krudthornet, som hørte til den. Det var Hjortefælder, som han, medens han stolt og trodsigt betragtede Hoben omkring sig, ved falde tilbage i dens rette Eiermands Hænder. Nærværelsen af to bevæbnede Mænd midt imellem dem bragte Huronerne til at studse. Deres Rifler vare opstillede imod forskjellige Træer og deres eneste Vaaben bestode i deres Knive og Tomahawker. Imidlertid havde de for megen Fatning til at røbe Frygt. Det var kun lidet sandsynligt, at en saa ringe Styrke vilde angribe en saa stor Hob, og Enhver ventede, at et eller andet overordentligt Forslag vilde følge ovenpaa et saa af-

gjørende Skridt. Ei heller syntes den Fremmede at ville skuffe dem; thi han lavede sig til at tale.

„Hurenere," sagde han, „Jorden er meget stor. De store Søer ere ogsaa store; hinsides dem er der Plads til Irokeserne; der er Plads til Delawarerne paa denne Side af dem. Jeg er Chingachgook, en Søn af Unkas, en af dem. Jeg er Chingachgook, en Søn af Unkas, en Slægtning af Tamenund. Dette er min Brud; hiint blege Ansigt er min Ven Mit Hjerte blev tungt, da jeg saa nede ham; jeg fulgte ham til Eders Leir for at paasee, at ingen Skade vederfores ham. Alle Delawarernes Piger vente paa Vab! De forundre sig over, at hun bliver saa længe borte. Kom, lader os sige Farvel og gaae vor Gang."

„Hurenere, det er Eders Dødsfjende, den store Slange blandt dem, I hade!" raabte Slaaenternen. „Undkommer han, vil der være Blod i Eders Mokasinsøer lige herfra og til Kanadaerne. Jeg er bedt Hurener!"

Med disse Ord kastede Forræderen sin Kniv efter Delawarerens nøgne Bryst. En hurtig Armbevægelse af Tys, som stod tæt ved ham, afbøiede Kastet, saa at det farlige Vaaben begravede sin Od i en Gran. I næste Øieblik blinkede et lignende Vaaben fra Slangens Haand og dirrede i den Troløses Hjerte. Der var neppe forløbet en Minut mellem det Øieblik, da Chingachgook var sprungen ind i Kredsen, og det da Slaaenternen faldt som en Træ, leds om i hans Fødder. Begivenhedernes Hurtighed

havde forhindret Huronerne fra at handle, men denne Katastrophe forbød enhver videre Udsættelse. Et almindeligt Udraab paafulgte og hele Skaren kom i Bevægelse. I det samme hørtes en i Skovene usædvanlig Lyd og samtlige Huronere, Mænd og Qvinder, standsede for at lytte med spidsede Øren og forventningsfulde Ansigter. Lyden var regelmæssig og tung, som om en umaadelig Mængde Torbister faldt til Jorden. Nu bleve Gjenstande synlige imellem Træerne i Baggrunden og en Afdeling Soldater saaes nærme sig i afmaalt Takt. De rykkede frem i Stormskridt, medens de røde kongelige Uniformer skinnede mellem Skovens lysegrønne Løv.

Dette er ikke let at beskrive det Øjeblik, som nu paafulgte. Det var et saadant, hvori vild Forvirring, Fortvivlelse og rasende Anstrengelser blandede sig saaledes sammen, at de tilintetgjorde Handlingens Enhed og Tydelighed. De omringede Huronere udbrede i et almindeligt Hyl, som afløstes af Englands kraftige Hurra. Men endnu løsnedes hverken Musketter eller Rifler, skjøndt hine faste, afmaalte Skridt nærmede og Bajonetter saaes blinke foran en Linie, som bestod af henved tresindstyve Mænd. Hunerne vare faldne i en skrækkelig Snare. Paa de tre Sider var der Vand og paa den fjerde afskare deres magtige og ivrede Fjender dem Flugten. Enhver Krigers Øjne rettede til sine Vaaben og derpaa søgte Alle de, der befandt sig paa Pynten, Mænd, Qvinder og Børn, ivrigt efter et

Skjul. Under dette Optrin af Forvirring og Fortvivlelse kunde dog Intet overgaae Vildtskyttens Forsigtighed og Koldblodighed. Hans første Omsorg var at stille Judith og Ivs bagved ved nogle Træer og derpaa saae han sig om efter Hetty, men hun var bleven revet bort med en skare Huroneriuder. Da dette var gjort, kastede han sig i Flanken paa de flygtende Huronere, som toge Retningen mod den sydlige Rand af Pynten i Haab om at undkomme gjennem Vandet. Vildtskytten passede sit Snit og da han saae to af sine forrige Kugler i lige Linie med hinanden, fældede han dem Begge med et Skud. Dette foranledigede en almindelig Salve fra Huronerne og Slangens Riffel og Krigsskrig lydtes i Tummelen. Men endnu besvarede Soldaterne ikke Ilden og Hurrys Kampraab og Gevarskud vare det Eneste, som lydtes fra deres Side, naar man undtager de korte, kurtige Kommandoord og de tunge, afmaalte og truende Skridt. Men strax efter vaktulgte de Skrig, Jammerraab og Forbandelser, som i Almindelighed ledsage Brugen af Bajonetten. Dette skrækkelige og dræbende Vaaben mattede Hevnen. Det Optrin, som nu opstod, var et af dem, hvoraf saa mange ere indtrufne i vore Tider og hvorunder hverken Alder eller Kjøn danne en Undtagelse fra den med en Krig med de Vilde forbundne Skjebne.

Femtende Kapitel.

Det Maleri, som den Ode, de ulykkelige Hurenere havde valgt til deres sidste Leirplads, derefter fremviste, behøver neppe at skildres for Læseren. Træstammerne, Løvet og Ringen havde til Lykke for de Frygtsommere og mere Omtsølende skjult Meget af det, der var foregaaet, og kort efter udbredte Natten sit Slør over Søen og hele den tilsyneladende uendelige Ørken, som kunde siges dengang at have med faa og uvæsentlige Afbrydelser strakt sig fra Hudsonsfloden's Bredder til Sydhavets Kyster. Kort Emne bringer os til den følgende Dag, da Lyset vendte tilbage til Jorden ligesaa selklart og smilende, som om intet Overordentligt var hændet.

Da Solen stod op næste Morgen, var ethvert Tegn paa Fjendtlighed og Ulre forsvundet fra Glimmersveilets Bakken. Den frygtelige Begivenhed fra den foregaaende Aften havde ikke efterladt noget Indtryk paa den stille Flade, og de utrættelige Timer fortsatte deres Løb i den rolige Orden, der var dem foreskreven af den mægtige Haand, som satte dem i Bevægelse. Fuglene svømmede atter henad Vandet eller saaes hvile paa deres Ringer høit ovenover Løvven af de rankeste Graner paa Bjergene, færdige til at slaae ned, idet de adlød deres Naturs uimodstaaelige Lov. Intet havde, kort sagt, forandret sig, undtagen det Udseende

af Liv og Bevægelse, som havde herskket i og omkring Kastellet. Her var rigtignok indtraadt en Forandring, som maatte være selv det mindst iagttagende Øie paafaldende. En Skildvagt, som bar et kongeligt let Infanteriregiments Uniform, stred op og ned ad Platformen med afmaalte Skridt og en Snees Mand dreve omkring i Nærheden af ham eller sadde i Arken. Deres Baaben stode opstillede under deres vagthavende Kammerats Øine. To Officierer stode og betragtede Kysten gjennem den saa ofte omtalte Skibskikkert; deres Blik var rettet mod den skjønneste Pynt, hvor røde Kjøler endnu af og til viste sig imellem Træerne og hvor Instrumentet ogsaa viste dem Spader, som vare beskjæftigede med den sørgelige Forretning at begrave Menneskelig Adskillige Mænge bare Mærker, som viste, at deres Fjender ikke vare blevne overvundne aldeles uden Modstand, og den yngste af de to Officierer paa Platformen bar sin ene Arm i et Bind. Hans Ledsager, som anførte, Afdelingen, havde været beldigere Det var ham, som brugte Kikkerten for at anstille de Undersøgelser, som beskjæftigede dem.

En Sergeant indfandt sig for at aflægge en Melding. Han tiltalte den ældste af Officererne som Kapitain Warley, hvorimod den anden benævnedes Mr. — hvilket vilde sige det samme som Fændrik — Ibernton. Den Første var, som man strax vil faae at see, den Officier, der var bleven omtalt med saa megen Følelse i Afskedssamtalen imellem Ju-

dith og Hurry. Det var virkeligt ogsaa ham, med hvem Bagtalelsen i Ferterne ganske uforbeholdent satte denne skjønne, men uforsigtige Piges Navn i Forbindelse. Han var en Mand paa omtrent fem og tredive Aar med haarde Træk og et rødt Ansigt, men med en krigerisk Holdning og et poleret Væsen, som let kunde skuffe en Persons Indbildningskraft, naar den var saa lidet bekjendt med Verden som Judith.

„Craig overøser os med Velsignelser," sagde denne Mand til sin unge Fændrik med en ligegyldig Mine, idet han skjød Kikkerten sammen og rakte sin Tjener den, „og sandt at sige ikke uden Grund; det er unegteligt langt behageligere at gjøre Kour her til Miss Judith Hutter, end at begrave Indianere paa en Ødde i Søen, hvor romantisk Beliggenheden og glimrende Scenen ogsaa kan være. Det er sandt, Wright, lever Davis endnu?"

„Han døde for omtrent ti Minuter siden, Deres Nelbaarenhed," svarede Sergeanten, til hvem hint Spørgsmaal havde været rettet. „Jeg vidste strax, hvorledes det vilde gaae, da jeg saae, at Kuglen havde ramt Maven. Jeg har aldrig kjendt Nogen, der gjorde det længe, efterat have faaet et Hul i Maven."

„Ja, det er temmelig ubekvemt, naar man vil gjemme noget Nærende i den," bemærkede Warley gabende. „Saaledes at være paa Benene to Nætter i Rad, Arthur, tager glubsk paa Kræfterne. Jeg er ligesaa dørsk, som en af

disse hollandske Præster ved Mohawkfloden. Deres Arm smerter Dem dog ikke, min Ven?"

„Den faaer mig til at gjøre Grimacer, som De formodentligt kan see," svarede Yngtingen og smilede i samme Øieblik, som hans Ansigt fortrak sig lidt af Pine. „Men det lader sig dog holde ud. Jeg tænker Graham kan snart undværre et Par Minuter til at see til mit Saar."

„Det er dog en elskværdig Skabning, Thornton, den Judith Hutter, og det bliver ikke min Skyld, dersom hun ikke bliver seet og beundret i Parken!" sagde Warley, som kun tænkte lidet paa sin Kammerats Saar. „Men det er sandt, det var Deres Arm. Gaa ind i Arken, Sergeant, og sig til Dr. Graham, at jeg ønsker, at han seer til Mr. Thorntons Arm, saasnart han er færdig med den stakkels Karl med det knuste Been. (En elskværdig Skabning! Og tog sig ud som en Dronning i den Brokades Kjole, hvori vi traf hende. Jeg finder Alting forandret her; baade Faderen og Moderen ere borte, Søsteren ligger for Døden, hvis hun ikke allerede er død, og af hele Familien er Ingen tilbage uden den Skjønne! Det var et heldigt Jeg i en-hver Henseende og lærer at ende sig bedre, end indianske Skjærmydsler pleie at gjøre det."

„Vil De virkeligt forlade Deres Fane i det store Korps af Ungkarle, Sir, og ende Feldtteget med et Giftermaal?"

„Jeg, Tom Warley, træde ind i den hellige Ægtestand!

Saa kjender De saadeligt kun daarligt det Korps, De taler om, min Gut, naar De kan troe Sligt. Jeg indrømmer gjerne, at der gives Fruentimmer i Kolonierne, som en Kaptain af det lette Infanteri ikke behøver at kaste Vrag paa; men de findes ikke hereppe ved en Bjergis og ikke engang ved den hollandske Flod, hvor vi ere postterede. Min Onkel, Generalen, gjorde mig rigtignok engang den Ære at vælge en Kone til mig i Yorkshire; men hun var ikke smuk og jeg vilde ikke egte en Prindsesse, med mindre hun var det."

„Vilde De da egte en Vetlersk, naar hun var smuk?"

„Det kan man kalde Fandriksansluelser! Kjærlighed i en Hytte — Kildevand o. s. v., den gamle Vise for den hundrede Gang. Det — og tvivende giver sig ikke. Vi ere ikke noget egteskabeligt Korps, min kjære Gut. Der er nu Chefen, gamle Sir Edwin * * *; skjønt han er virkelig General, har han dog aldrig tænkt paa at tage sig en Kone, og naar en Mand bringer det til Generallieutenant uden at have været gift, er han saa temmelig i Havn. Oberstlieutenanten er konfirmeret, som jeg siger til min Fætter Biskoppen. Majoren er Enkemand, efterat have prøveret Egtestanden i tolv Maaneder i sin Ungdom, og vi betragte ham nu som en af vore sikkreste Folk. Af de ti Kaptainer befinder kun een sig i denne Vaande og han, stakkels Djævel, beholdes stedse ved Hovedquarteret som et Slags memento mori for de unge Officierer, naar de træde i

Tjeneſten. Af de Subalterne har endnu Ingen havt den Frækhed at tale om at indføre en Kone i Regimentet. Men Deres Arm gjør ondt; vi ville ſelv gaae hen og ſee, hvor Graham bliver af."

Chirurgen, ſom havde ledſaget Afdelingen, var beſkjeftiget paa en ganſke anden Maade, end Kapitainen havde troet. Da Kampen var forbi og de Faldne og Saarede bleve ſamlede, var den ſtakkels Hetty bleven fundet imellem de ſidſte. En Riffelkugle var gaaet igjennem hendes Legeme og havde tilfoiet et Saar, ſom ved første Øiekaſt ſaaes at være dødeligt. Hvorfra dette Saar var kommet, vidſte Ingen; det var ſandſynligviis et af de ulykkelige Tilfælde, ſom ſtedſe følge med Optrin ſom det i forrige Kapitel beſkrevne. Sumaktræet, alle de ældre Frugtimmer og adſkillige af Huronerpigerne vare faldne for Bajonetten enten i Haandgemængets Forvirring eller paa Grund af, at det var ſaa vanſkeligt at ſkjelne Kjønnene fra hinanden, da Dragten var ſaa ens. De allerfleſte Krigere vare omkomne paa Stedet, kun nogle havde reddet ſig ved Flugten og to eller tre vare blevne tagne tilfange uden Saar. Med Hensyn til de Saarede tagne tilfange uden Saar. Med Hensyn til de Saarede havde Bajonetten ſparet Chirurgen megen Ulejlighed. Den ſvlintrede Eg var ſluppen med Liv og Lemmer, men var ſaaret og fangen. Da Kapitain Warley og hans Fændrik gik ind i Arken, kom de forbi ham, ſom ſad i den ene Ende af Prammen i værdig Taushed med forbundet Hoved og Been, men uden at røbe noget ſynligt Tegn paa For-

tvivlelse. At han sørgede over sin Stammes Tab, er vist; men han gjorde det paa en Maade, som bedst sømmede sig for en Kriger og en Høvding.

De to Krigsmænd fandt deres Chirurg i det største Værelse i Arken. Han havde netop forladt Hettys Leie med et Udtryk af dyb Bedrøvelse i sine haarde, koparrede skotske Træk, hvilket kun sjeldent viste sig der. Al hans Flid havde været frugteslos og han nødtes til at opgive Haabet om at see Pigen leve ret mange Timer endnu. Dr. Graham var vant til at see Optrin ved Dødsleiet og de gjorde kun lidet Indtryk paa ham. I alt det, der angik Religionen, var han en af de Aander, som ved paa en logisk og bevisende Maade at raisonnere meget om materielle Gjenstande og overse den fuldkomne Mangel paa Præmisser, som en saadan Theori stedse som en Følge af dens Mangel paa et oprindeligt Ophav maa lide af, ere blevne skeptiske og have beholdt en ubestemt Anskuelse om Tingenes Oprindelse, der, trods dens høie Fordringer paa at være philosophisk, mangler det første af alle philosophiske Principer, en Aarsag. Den religiøse Tillid forekom ham som en Svaghed, men da han saae et saa ungt og blidt Væsen som Hetty, hvis Aand endog stod under hendes Medmenneskers i Almindelighed, opretholdes i et saadant Øieblik ved disse fromme Følelser og det tillige paa en Maade, som mangen en hærdet Kriger og berømt Helt kunde have betragtet med Misundelse, følte han sig saa rørt af dette Syn, at han vilde have undseet sig ved at tilstaae det. Edinburgh og

Aberdeen leverede dengang ligesom nu en ikke ubetydelig Deel af de britiske Militairlæger og Dr. Graham var, hvilket ogsaa hans Navn og hans Ansigtstræk tilkjendegave, en Nordbrite.

„Det er et overordentligt Syn i en Skov," bemærkede han med en afgjort skotsk Udtale, da Warley og Fændriken traadte ind; „jeg vil haabe, Gentlemen, at vi Tre, naar vi blive kommanderede til at forlade det — og tyvende, maa befindes ligesaa fattede paa at gaae over paa en anden Tilværelses Halvsiold, som dette stakkels svagsindede Barn."

„Er der da intet Haab om, at hun kan overleve Saaret?" spurgte Warley og henvendte sine Øine paa den ligblege Judith, paa hvis Kinder to røde Pletter imidlertid havde indfundet sig, saasnart han kom ind i Kahytten.

„Ikke mere, end der er for Charlie Stuart! Gaaer selv hen og dømmer, Gentlemen; De ville see et sjeldent og vidunderligt Exempel paa Tro. Der er et Slags arbitrium imellem Liv og Død i formelig Kamp i den stakkels Piges Sjæl, som gjør hende til et interessant Studium for en Philosoph. Nu er jeg til deres Tjeneste, Mr. Thornton; vi kunne see til Armen i det andet Værelse, medens vi spekulere saa meget vi lyste over den menneskelige Aands Virksomheder og Forviklinger."

Chirurgen og Fændriken gik og Warley fik Leilighed til at see sig mere uforstyrret om, saa at han bedre kunde opfatte den i Kahytten forsamlede Gruppes Beskaffenhed og Følelser. Den stakkels Hetty var bleven lagt paa sin egen

simple Seng i en halvt siddende Stilling og hendes Aasyn vidnede om Dødens nærforestaaende Komme, hvilket dog fordunkledes paa en saadan Maade af Glandsen af et Udtryk, hvori hendes hele Væsens Forstand syntes at være sammentrængt. Judith og Ys befandt sin tæt ved hende; den Første siddende i dyb Sorg, den Sidste staaende for at kunne yde enhver af den qvindelige Ombues smaa Opmærksomheder. Vildtskytten stod usaaret ved Enden af Leiet og støttede sig paa Hjortefælder; hele den vakkre, krigeriske Iver, som saa nylig havde glødet paa hans Aasyn, var vegen for hans sædvanlige Mine af Ærlighed og Velvillighed. Slangen befandt sig i Baggrunden af Maleriet, ovreist og ubevægelig som en Billedstøtte, men saa opmærksom, at ikke et eneste Øieblik undgik hans skarpe Blik. Hurry fuldendte Gruppen, idet han sad paa en Bænk tæt ved Døren som et Menneske, der føler, at han ikke er paa sin Plads ved et saadant Optrin, men dog undseer sig ved at forlade det uopfordret.

„Hvo er det i den røde Kjole?“ spurgte Hetty, da hun bemærkede Kaptainens Uniform. „Sig mig, Judith, er det Hurrys Ven?“

„Det er den Officier som kommanderer Soldaterne, og frelste os Alle af Huronernes Hænder,“ svarede Søsteren med dæmpet Røst

„Er ogsaa jeg bleven frelst? Jeg syntes de sagde, at jeg var bleven skudt og skulde dø. Moder er død og Fader med; men Du lever, Judith, og Hurry ogsaa. Jeg var

bange for, at Hurry skulde blive dræbt, da jeg hørte ham raabe blandt Soldaterne."

„Bryd Dig ikke om det, bryd Dig ikke derom, kjære Hetty," afbrød Judith hende, maaskee i dette Øieblik mere end i noget andet ombyggelig for at bevare sin Søsters Hemmelighed „Hverken Hurry, Vildtskytten eller Delawareren have taget nogen Skade."

„Hvorfor skjøde de en stakkels Pige som mig og lode saa mange Mænd slippe? Jeg troede ikke, at Huronerne vare saa onde, Judith."

„Det var et Tilfælde, stakkels Hetty, et sørgeligt Tilfælde i Sandhed! Ingen vilde med sin gode Billie have gjort Dig nogen Skade."

„Det glæder mig! Jeg syntes nok det var saa underligt; jeg er svagsindet og de røde Mænd have aldrig før gjort mig Fortræd. Det vilde gjøre mig ondt at troe, at de havde forandret sig. Det glæder mig ogsaa, Judith, at de ikke have tilføiet Hurry noget Ondt. . Vildtskytten at de ikke have tilføiet Hurry noget Ondt. Det troer jeg ikke, at Gud vilde tillade kom Noget til. Det var meget heldigt, at Soldaterne kom som de kom; thi Ilden brænder."

„Ja det var i Sandhed heldigt, Søster; Guds hellige Navn være priiset evindeligt for denne Mistundhed."

„Du kjender vist nogle af Officererne, Judith; Du pleiede at kjende saa mange."

Judith svarede ikke, men skjulte sit Ansigt i sine Hæn-

der og bukkede. Hetty stirrede forundret paa hende, men da hun naturligviis antog, at hendes egen Tilstand var Skyld i denne Bedrøvelse, gav hun sig venligt til at trøste sin Søster.

„Bryd Dig ikke om mig, kjære Judith," sagde dette rene, kjærlige Væsen; „jeg lider ikke, om jeg ogsaa dør; Fader og Moder ere jo Begge døde og det, der er hændet dem, kan sagtens ogsaa hændes mig. Du veed, at jeg har mindre at betyde, end nogen Anden af Familien, og derfor ville ogsaa kun Faa tænke paa mig, naar jeg først er nede i Søen."

„Nei, nei, nei, — stakkels kjære, kjære Hetty!" udraabte Judith med et ubetvingeligt Udbrud af Sorg; „Jeg, i det mindste, vil stedse tænke paa Dig; gjerne, o hvor gjerne, vilde jeg ikke bytte Plads med Dig, naar jeg kunde blive det samme rene, fortræffelige, syndefri Væsen, som Du er!"

Kapitain Warley havde hidtil staaet og lænet sig op til Døren, men da dette Udbrud af Følelse og maaskee Anger var undsluppet den skjønne Pige, begav han sig langsomt og tankefuldt bort og gik endog forbi Fændriken, som nu led under Chirurgens Behandling, uden at lægge Mærke til ham.

„Jeg har faaet min Bibel med, Judith!" svarede hendes Søster med triumferende Stemme. „Rigtignok kan jeg ikke læse mere i den; der er Reget i Reen med mine Øine; Du seer saa dunkel og utydelig ud og det gjør Hurry med, nu jeg seer paa ham; jeg skyde aldrig

troet, at Henry March kunde være saa vanskelig at kjende! Hvad kan Grunden, Judith, være til, at jeg seer saa slet i Dag? Jeg, om hvem Moder altid sagde, at jeg havde de bedste Øine i hele Familien. Ja, det var det; min Aand var svag — hvad Folk kalde enfoldig — men mine Øine vare saa gode!"

Judith hulkede atter, men denne Gang var det ikke Egenkjærlighed, ikke noget Tilbageblik paa det Forbigangne, som foranledigede Smerten. Det var den søsterlige Kjærligheds rene, hjertelige Sorg, forhøiet ved Bevidstheden om den blide Ydmyghed og fuldkomne Sanderuhed hos det Væsen, ved hvis Side hun sad. I dette Øieblik vilde hun med Glæde have bortgivet sit eget Liv for at frelse Hetty's, men da dette ikke stod i noget Menneskes Magt, følte hun, at der ikke var levnet hende Andet, end at sørge. I det samme kom Harley atter ind i Kahytten, ledet af en hemmelig Drift, som han ikke kunde modstaae, skjønt han var tilmede, som om han med Glæde vilde have forladt Amerika for stedse, havde det været muligt. Istedetfor at standse ved Døren, gik han saa tæt hen til den Liden, at hun nu lettere kunde bemærke ham. Hetty's Øine, at hun nu lettere kunde bemærke ham. Hetty kunde endnu skjelne store Gjenstande og fæstede snart sit Blik paa ham.

„Er De den Officier, som kom med Hurry?" spurgte hun. „Naar saa er, maa vi Alle takke Dem; thi uagtet jeg er bleven saaret, have dog de Andre frelst deres Liv.

Fortalte Harry March Dem, hvor De kunde finde os og hvor meget vi trængte til Deres Hjælp?"

„En venskabelig Lober overbragte os Efterretningen om Huronernes Strøiftog," svarede Kapitainen, glad ved at kunne lette sit Hjerte ved Hjælp af en venlig Samtale, „og jeg blev strax kommanderet ud for at afskjære dem. Det var vistnok heldigt, at vi stødte paa Hurry Harry, som De kalder ham; thi han tjente os til Veiviser; og det var ikke mindre heldigt, at vi hørte Geværskud, hvilke jeg nu erfarer ikke vare Andet end en Skiveskydning; thi de paaskyndte ikke alene vor Marsch, men førte os tillige til den rigtige Side af Søen. Delawareren saae os paa Strandbredden gjennem Kikkerten og han og Tys, som jeg hører at hans Squaw hedder, gjorde os fortræffelig Tjeneste. Det var i Sandhed et heldigt Sammenstød af Omstændigheder, Judith."

„Tal ikke til mig om Held, Sir," svarede Pigen med has Stemme og skjulte atter sit Ansigt. „For mig er Verden fuld af Elendighed. Gid jeg aldrig mere maa høre tales om Skiveskydning, Riffler, Soldater eller Mandfolk!"

„Kjender De min Søster?" spurgte Hetty, forend den irettesatte Krigsmand fik Tid til at fatte sig for at svare. „Hvorledes har De kaaet at vide, at hun hedder Judith? De har Ret; det er hendes Navn, og jeg er Hetty, Thomas Hutters Datter."

„For Himlens Skyld, dyrebare Søster, for min Skyld,

elskede Søster," faldt Judith hende bønfaldende i Ordet, „tal ikke mere herom!"

Hetty saae forbauset ud, men vant til at adlyde, afbrød hun sine ubeleilige og piinlige Spørgsmaale til Warley og fæstede sine Øine paa Bibelen, som hun endnu stedse holdt i sin Haand, ligesom et Menneske under et Skibbrud holdt i sin Haand, ligesom et Menneske under et Skibbrud eller en Ildebrand holder fast paa en Æske med Ædelstene. Hendes Aand vendte sig nu med Fremtiden og tabte for en stor Deel de forbigangne Øjeblik af Syne.

„Vi skulle ikke længe være adskilte, Judith," sagde hun; „naar Du er død, maa Du ogsaa begraves i Soen ved Siden af Moder."

„Gud give, at jeg laa der i dette Øieblik, Hetty!"

„Nei, Judith, det kan ikke skee; Folk maa først dø, før de kunne blive begravne. Det vilde være synd, om Andre eller Du selv begravede Dig medens Du levede. Een Gang har jeg tænkt paa at begrave mig selv! Gud bevarede mig for den Synd."

„Du! Har Du, Hetty Hutter, tænkt paa en saadan Handling?" udbrød Judith med ubetvingelig Forbauselse; thi hun vidste altfor vel, at Intet kom over hendes sammen Læber, som ikke var den strengeste Sandhed."

„Ja jeg har, Judith; men Gud har glemt — nei, han glemmer aldrig Noget — men han har tilgivet det," svarede den bøiende Pige med et angrende Barns ydmyge Væsen. „Det var efter Moders Død; jeg følte, at jeg

havde mistet den bedste, om ikke den eneste Ven, jeg havde paa Jorden. Vel vare Du og Fader gode imod mig, Judith, men jeg var saa svagsindet og jeg vidste, at jeg kun vilde volde Eder Bryderi, og desuden skammede I Eder saa ofte ved en saadan Søster og Datter og det er tungt at leve i en Verden, hvor man bliver overseet af Alle. Jeg troede derfor, at naar jeg kunde begrave mig ved Siden af Moder, vilde jeg være lykkeligere i Soen, end i Hytten."

„Tilgiv mig, tilgiv mig, dyrebare Hetty! Paa mine Knæ beder jeg Dig tilgive mig, elskede Søster, dersom noget Ord eller nogen Handling af mig har drevet Dig til en saa afsindig og gruelom Tanke."

„Staa op, Judith; knæl for Gud, knæl ikke for mig. Saaledes var jeg netop tilmode, da Moder skulde til at dø. Jeg erindrede mig Alt, hvormed jeg havde gjort hende imod, og kunde bare kysset hendes Fødder for at erholde Tilgivelse. Saaledes gaaer det sagtens med alle Mennesker, der skulle til at dø, skjønt jeg nu, da jeg tænker derpaa, ikke kan huske, at jeg var saaledes tilmode ved Faders Død."

Judith stod op, skjulte sit Ansigt i sit Forklæde og græd. En lang Pause, der varede over to Timer, indtraadte, i hvilken Warley gik og kom flere Gange, aabenbart urolig, naar han var borte, og dog ikke istand til at blive. Han gav adskillige Befalinger, som hans Folk udførte, og der herskede en vis Bevægelse blandt Soldaterne, saa meget mere som Lieutenanten, Mr. Craig, var bleven

færdig med den ubehagelige Forretning at begrave de Døde og havde sendt en Ordonnants for at faae at vide hvad han skulde foretage sig med sit Detaschement. „I dette Mellemrum sov Hetty lidt og Vildtskytten og Chingachgook forlede Arken for at tale sammen. Men efter Udløbet af den ovennævnte Tid viste Chirurgen sig paa Platformen og tilkjendegav med en Følelse, som hans Kammerater aldrig for havde bemærket hos ham, at Patienten hurtigt nær- mede sig sit Endeligt. Ved denne Efterretning samledes Gruppen atter og Nysgjerrighed efter at være tilstede ved et saadant Dødsfald, eller maaskee ogsaa en bedre Fø- lelse kaldte Mænd til, som nyligt havde deeltaget i et Dø- t in af tilsyneladende større Interesse og Vigtighed. Sor- gen havde imidlertid gjort Judith uvirksom og kun Lys kunde vise de smaa, qvindelige Opmærksomheder, som saa ganske ere paa deres Plads ved et Sygeleie. Hos Hetty var, saavidt man kunde see, ikke indtraadt nogen anden Foran- dring, end den fuldkomne Svækkelse, som bebudede den nærforestaaende Opløsning. Det, hun endnu besad af Be- vidsthed, var ligesaa klart som altid og hendes Forstand var maaskee i visse Henseender virksommere end sædvanligt.

„Sorg ikke saa meget over mig, Judith," sagde den elskelige Lidende efter en Pause i hendes Bemærkninger; „jeg faaer snart Meder at see; jeg synes allerede, at jeg seer hende nu; hendes Ansigt er ligesaa kjærligt og smi- lende som det pleiede at være! Naar jeg er død, giver

Gud mig maaskee hele min Forstand, saa at jeg passer bedre til at være i Moders Selskab, end for."

„Du bliver en Engel i Himlen, Hetty," hulkede Søsteren; „ingen Aand kan være værdigere til dens hellige Boliger."

„Jeg forstaaer det ikke ganske, men jeg veed, at det Altsammen maa være sandt; jeg har læst det i Bibelen. Hvor det bliver mørkt! Kan det allerede være Aften? Jeg kan neppe see Eder Alle; hvor er Lys?"

„Jeg her, stakkels Pige; hvorfor Du ikke see mig?"

„Jeg seer Dig, men jeg vidste ikke, om det var Dig eller Judith. Jeg troer ikke, at jeg vil kunne see Dig ret meget længere, Lys."

„Bedrøvet for det, stakkels Hetty. Lige meget; blegt Ansigt faaet Himmel baade for Pige og Kriger."

„Hvor er Slangen? Lad mig tale til ham, giv mig hans Haand — saa, nu føler jeg den. Delawarer, Du maa elske denne unge Indianerinde; jeg veed hvor meget hun holder af Dig, Du maa ogsaa holde af hende og ikke behandle hende saaledes, som nogle af Dit Folk behandle deres Hustruer, vær en sand Ægtemand med hende. For nu Vildtskytten hen til mig; giv mig hans Haand."

Denne Begjering opfyldtes og Jægeren sled ved Siden af Leiet, foiende sig med et Barns Villighed efter Pigens Ønsker.

„Jeg føler, Vildtskytte," tog hun til Orde, „skjønt jeg ikke kan sige hvorfor, men jeg føler, at De og jeg ikke

skulle skilles for stedse. Det er en særsom Følelse! Jeg har aldrig fornummet den før; jeg gad vide, hvoraf den kommer!"

„Det er Gud, som opmuntrer Dem paa Deres Yderste, Hetty, og som en saadan bør den bevares og æres. Ja, vi skulle mødes igjen, skjøndt maaskee først om lang Tid og i et fjernt Land."

„Vil De ogsaa begraves i Søen? Hvis saa er, kan det forklare Følelsen"

„Det er ikke meget rimeligt; men der gives en Egn for dyrstne Sjæle, hvor man siger, at der hverken findes Søer eller Skove, skjøndt jeg ikke kan begribe, hvorfor der ingen skulde findes af de sidste, eftersom Glæde og Fred er Formaalet. Min Grav bliver sandsynligvis i Skoven, men jeg haaber, at min Aand ikke vil være langt fra Deres."

„Saaledes maa det ogsaa være. Jeg er for svag-sindet til at forstaae mig paa saadanne Ting, men jeg føler, at De og jeg skulle mødes igjen. Hvor er Du, Søster? Jeg seer nu ikke Andet, end lutter Mørke. Det er vistnok Aften?"

„O Hetty, jeg er her ved Din Side, det er mine Arme, som omslynge Dig," hulkede Judith. „Tal, Dy-rebareste; er der Noget, Du ønsker at sige eller at faae gjort i dette skrækkelige Øieblik?"

Nu svigtede Hettys Sun hende ganske, men ikke desto mindre nærmede Døden sig ned færre af sine Rædsler, end sædvanligt, ligesom af Ømhed for et Væsen, der kun

besad de halve Aandsevner. Hun var bleg som et Lig, men hendes Aandedrat var let og uafbrudt, ligesom hendes Stemme, skjondt nu næsten ikke mere end en Hvisken, forblev klar og tydelig. Dog da hendes Søster gjorde hint Spørgsmaal, udbredte en Rodme sig over den døende Pige, men saa svagt, at den neppe var synlig og snarere lignede Farven af den Rose, der siges at være et Billede paa Undseelsens Skjær, end Glandsen af Blomsten i dens yppigere Gloden. Kun Judith opdagede dette Udtryk af Følelse, et af hine blide Udtryk af qvindelig Følsomhed selv i Døden. For hende gik den imidlertid ikke tabt og hun dulgte heller ikke Aarsagen for sig.

„Hurry er her, elskede Hetty," hviskede Søsteren med sit Ansigt saa tæt ved den Lidendes, at Ordene undgik de Andres Øren; „skal jeg bede ham komme herhen og modtage Dine gode Ønsker?"

Et sagte Haandtryk svarede bekræftende og derpaa fortes Hurry hen til Leiet. Denne smukke, men raa Skovbygger havde sandsynligviis aldrig før fundet sig i en saa forkeert Stilling, skjondt den Tilbøielighed, som Hetty følte for ham — snarere maaske et Slags hemmelig Given efter for Naturens Instinkter, end nogen opvakende Drivt af en slet tæmmet Indbildningskraft — havde været altfor reen og beskeden til at have kunnet vække den ringeste Mistanke hos ham. Han lod Judith lægge hans Kæmpehaand mellem Hettys og opbiede med forlegen Taushed Udfaldet

„Det er Hurry, Syrebarneste," hviskede Judith og bøiede

sig over sin Søster, som om hun undsaae sig ved at udtale Ordene saa høit, at hun selv kunde høre dem; „tal til ham og lad ham gaae."

„Hvad skal jeg sige, Judith?"

„Sig hvad Din egen rene Aand indgiver Dig, Elskede. Stol paa den, da behøver Du ikke at frygte."

„Farvel, Harry," mumlede Hetty, idet hun sagte trykkede hans Haand; „gid De vilde søge at blive Vildskytten mere lig."

Disse Ord fremsagdes med Besværlighed; en svag Rødmen afløste dem for et eneste Øieblik, derpaa blev Haanden slappen og Hetty vendte Ansigtet bort, som om hun var færdig med Verden. Den gaadefulde Følelse, der havde knyttet hende til den unge Mand, en Følelse, der havde været saa blid, at hun neppe selv havde mærket den, og som aldeles ikke vilde have været til, dersom hendes Forstand havde havt større Herredømme over hendes Sandser, tabte sig for stedse i Tanker af en mere ophøiet, skjøndt neppe af en renere Natur.

„Hvorpaa tænker Du, dyrebare Søster?" hviskede Judith; „Sig mig det, at jeg kan staae Dig bi i dette Øieblik."

„Møder — nu seer jeg Møder og lyse Skyer omkring hende i Søen. Hvorfor er Fader der ikke? Det er underligt, at jeg kan see Møder, uagtet jeg ikke kan see Dig! Farvel, Judith."

De sidste Ord sagdes efter en Pause og hendes Søster

havde ligget bøiet over hende i nogen Tid med ængstelig Aarvaagenhed førend hun mærkede, at den blide Aand var faret heden. Saaledes døde Hetty Hutter, et af hine gaadefulde Led mellem den legemlige og den ulegemlige Verden, som, medens de synes at være berøvede saa meget af det, som høiagtes og er nødvendigt i denne Tilværelses Tilstand, nærme sig Sandheden, Reenheden og Naturligheden af en anden saa meget og indeholde et saa smukt Billede af dem.

Sextende Kapitel.

Dagen var sørgelig, men fuld af Virksomhed. Soldaterne, som nyligt havde været beskjæftigede med at begrave deres Offere, fik nu Befaling til at jorde deres egne Døde. Øjeblikket om Morgenen havde efterladt en nedslaaet Stemning hos Officererne og de Øvrige følte Indskydelsen af en lignende Fornemmelse paa forskjellige Maader og af mange Aarsager. Den ene Time gik efter den anden, indtil Afdøden kom og med den den sidste sørgelige Pligt til Ære for stakkels Hetty Hutter. Hendes Lig nedsænkedes i Søen ved Siden af den Moders, som hun havde elsket og ført saa heit, og Chirurgen rettede sig, uagtet han i Grunden var en Vantroende, dog for saavidt efter de vedtagne Skikke, at han læste de foreskrevne Bønner over hendes Grav, ligesom han tidligere havde gjort over de andre faldne Christne.

Det havde Intet at betyde; det alseende Die, som læser i Hjertet, kunde ikke Andet end skjelne mellem den Levende og den Døde og den ulykkelige Piges blide Aand var allerede langt borte hiinsides noget menneskeligt Rituals Bildfarelser eller Blændværker. Imidlertid manglede disse simple Ceremonier dog ikke ganske de passende Omgivelser Judith og Tys udgjode Strømme af Taarer og Vildtskytten stirrede med vaade Øine paa det klare Vand, som nu flød hen over et Væsen, hvis Aand var renere end Bjergkilden. Endog Delawareren vendte sig bort for at skjule sin Svaghed, medens de menige Soldater saae paa Ceremonien med forundrede Blikke og en vis høitidelig Følelse.

Dagens Forretning endtes med denne fromme Pligts Opfyldelse. Ifølge den kommanderende Officiers Befaling lagde Alle sig tidligt til Ro, da man agtede at begynde Hjemmarschen ved Dagens Frembrud. Een Afdeling med de Saarede, Fangerne og Scierstegnene havde allerede om Middagen, med Hurry til Veiviser, forladt Kastellet for at naae Fortet i kortere Dagmarscher. Den var bleven landet paa den ofte omtalte Pynt og var, da Solen gik ned, allerede leiret paa Aasen af den lange, steile Bjergkjede, som tabte sig i Mohawkdalen. Dette Detaschement havde ved sin Afmarsch lettet Tjenesten for den følgende Dag meget, da det havde taget Bagagen og de Saarede med og paa anden Maade forskaffet den, der havde udstedt Befalingen, større Frihed i hans Bevægelser.

Efter sin Søsters Død talte Judith ikke med Andre

end Tys, forend hun begav sig til Hvile. Hendes Sorg var bleven æret og begge Fruentimmerne vare blevne uforstyrrede hos Liget indtil det sidste Øieblik. Trommernes Raslen afbrød den rolige Vandflades Taushed og Gjenlyden af Tappenstregen hørtes imellem Bjergene saa snart Ceremonien var forbi, ligesom for at forebygge Faren for en Afbrydelse. Den Stjerne, som havde tjent Tys til Veileder, steg op over en Skueplads, der var ligesaa taus, som om Naturens Stilhed endnu aldrig var bleven forstyrret af Menneskets Arbeider eller Lidenskaber. Kun een eneste Skildvagt med sin Afløsning skred om Natten op og ned ad Platformen og Morgenen forkyndtes af Reveillens krigerske Lyd.

Militair Nøiagtighed havde nu afløst Grændseboernes uregelmæssige Skikke og efter en hurtig og tarvelig Frokost begyndte Detaschementet at gaae i Land med en Bestemthed og Orden, som forhindrede Larm og Forvirring. Af samtlige Officierer var kun Warley bleven tilbage. Craig anførte det allerede afgaaede Detaschement; Thornton var blandt de Saarede, og Graham var naturligviis fulgt med sine Patienter. Endog Hutters Kiste med de mere værdifulde af hans Eiendele var bleven bragt bort, saa at Intet var tilbage, som det var værdt at flytte. Judith havde Intet imod at see, at Kapitainen ærede hendes Sorg og alene beskjeftigede sig med sin Tjeneste, da hun derved overlodes til sine egne Følelser. Alle antoge, at Stedet skulde ganske og aldeles forlades, men om Mere blev der hverken forlangt eller givet Forklaring.

Soldaterne indskibede sig i Arken med Kapitainen i Spidsen. Han havde spurgt Judith om, paa hvilken Maade hun ønskede at reise, og da han erfarede, at hun helst vilde blive tilbage med Ivs indtil det sidste Øieblik, havde han hverken besværet hende med Bønner eller fortørnet hende med Raad. Der gaves kun et sikkert og bekjendt Sted med Raad. Der gaves kun et sikkert og bekjendt Sted til Mohawkfloden og paa dette tvivlede han ikke paa, at de jo, naar Tiden var kommen, vilde mødes i Venskab, om ikke i formået Fortrolighed.

Da Alle vare komne ombord, blev der sat Folk ved Aarerne og Arken bevægede sig paa sin sædvanlige Maade med den fjerne Pynt. Vildtskytten og Chingachgook toge nu to af Kanoerne op af Vandet og bare dem ind i Kastellet. Derpaa bleve Vinduerne og Dørene stængede og Huset forlodes ved Hjælp af Kommen paa den allerede beskrevne Maade. Da de forlode Palisaderne, saaes Ivs i den tilbageblevne Kano, i hvilken Delawareren strax gik ned til hende og roede bort, efterladende Judith, som stod alene paa Platformen. Paa Grund af dette raske Skridt befandt Vildtskytten sig nu alene med den skjønne og endnu grædende Pige. Altfor ligefrem til at nære Mistanke om Noget, svaiede den unge Mand den lette Baad rundt og tog dens Fiærinde i den, hvorpaa han fulgte den af hans Ven allerede tagne Kours.

Retningen med Pynten førte paa skraa forbi og ikke i nogen stor Afstand fra de Dødes Grave. Idet Kanoen gled forbi, talte Judith for første Gang den Morgen til

sin Ledsager. Hun sagde kun Lidet og bad ham med faa Ord at tove et Par Minuter, forend hun forlod Stedet.

„Jeg seer maaskee aldrig denne Plet mere, Vildtskytte," sagde hun, „og den gjemmer min Moders og min Søsters Lig! Troer De det ikke muligt, at det ene af disse Væseners Ulykyldighed kan i Guds Øine tjene til Frelse for dem Begge?"

„Saaledes forstaaer jeg det ikke, Judith, skjøndt jeg ikke er nogen Missionair og kun er daarligt oplært. Enhver Aand svarer for sine egne Feil, uagtet oprigtig Anger kan tilfredsstille Guds Lov."

„Saa maa min arme stakkels Moder være i Himlen! — Bittert, bittert har hun angret sine Synder, og hendes Lidelser i dette Liv burde dog komme Noget i Betragtning mod hendes Lidelser i det næste!"

„Alt dette gaaer over min Forstand, Judith. Jeg bestræber mig for at handle rigtigt her, som det sikkreste Middel til at komme godt derfra hisset. Hetty var ualmindelig, hvilket Alle, der kjendte hende, maa indrømme, og hendes Sjæl var ligesaa værdig til Englenes Selskab i det Øieblik, den forlod Legemet som nogen anden Helgens i Bibelen."

„Jeg troer ikke, De lader hende vederfares mere end Ret! Ak, ak! at der skulde være saa stor Forskjel imellem dem, der vare blevne opammede ved samme Bryst, havde sovet i samme Seng og bet under samme Tag! Dog ligemeget — ro Kanoen lidt længere med Øst, Vildtskytte;

Solen skinner mig saaledes i Øinene, at jeg ikke kan see Gravene. Hettys er jo paa høire Side af Moders?"

„Ganske vist; De bad os selv derom og Enhver vil gjerne opfylde deres Ønsker, Judith, naar De gjør hvad Ret er."

Den unge Pige stirrede næsten en Minut paa ham med taus Opmærksomhed og vendte derpaa Øinene tilbage mod Kastellet.

„Snart vil denne Ø være ganske forladt," sagde hun, „og det i et Øieblik, da den vilde være et sikkrere Opholdsted, end nogensinde. Det saa nyligt Forefaldne vil i lang Tid afholde Irokeserne fra at besøge den igjen."

„Det vil det, ja, det kan ansees for afgjort. Jeg agter ikke at komme denne Vei igjen saa længe Krigen varer; thi efter min Formening vil ingen huronsk Mokassin efterlade sit Spor paa Løvet i denne Skov, førend deres Sagn have glemt at fortælle deres unge Mænd om deres Vanære og Nederlag."

„Finder De da saa stor Glæde i Voldsomheder og Blodsudgydelser? Jeg havde havt bedre Tanker om Dem, Vildtskytte; jeg havde troet, at De kunde sætte Deres Lykke i et stille, huusligt Hjem, med en hengiven, elskende Kone, stedse rede til at opfylde Deres Ønsker, og sunde, gode Børn, der bestræbte sig for at træde i Deres Fodspor og blive ligesaa ærlige og rettænkende som De selv."

„Gud, Judith, hvilken Tunge De dog har! Ord og Blikke gaae ligesom Haand i Haand og det, hine ikke kunne

gjøre, ere disse temmelig visse paa at udrette! En saadan Pige kunde i en Maaned fordærve den bedste Kriger i hele Kolonien."

"Har jeg da ganske taget Feil? Holder De da virkeligt mere af Krigen, Vildtskytte, end af Arnestedet og de blidere Følelser?"

"Jeg forstaaer Deres Mening, Pige; ja, jeg troer jeg forstaaer hvad De mener, skjøndt De neppe saa ganske forstaaer mig. En Kriger tor jeg vel nok kalde mig nu, da jeg baade har fegtet og seiret, hvilket er tilstrækkeligt til Navnet, og heller ikke vil jeg negte, at jeg bar Lyst til Haandværket, som baade er mandigt og hæderligt, naar det drives overensstemmende med naturlige Gaver. Men jeg har ingen Glæde af Blod. Imidlertid er Ungdom Ungdom og en Mingo en Mingo. Dersom de unge Mænd her i Egnen lagde Hænderne i Skjødet og lode disse Landstrygere overskomme Kolonien, saa kunde vi ligesaa godt Allesammen strax blive Franskmænd og opgive vort Fædreland og vor Slægt. Jeg er ingen Ildsluger, Judith, eller en Mand, der holder af Kamp for Kampens Skyld; men jeg kan ikke indsee, at der er nogen ster Forskjel paa at give Slip paa et Øieblik forend en Krig af Frygt for Krig, og at give Slip paa det efter en Krig, fordi man ikke kan undgaae det — undtagen det skulde være, at det sidste er det mandigste og hæderligste."

"Ingen Qvinde kunde nogensinde ønske at see sin

Mand eller sin Broder lægge Hænderne i Skjødet og finde sig i Forurettelser og Forhaanelser, Vildtskytte, uagtet hun vilde beklage Nødvendigheden af, at han udsatte sig for Slagets Farer. Men De har allerede gjort nok ved at rense denne Egn for Huronerne; thi Æren for vor Seir tilkommer dog fornemmeligt Dem. Hør nu taalmodigt paa mig og svar mig saa med den medfødte Oprigtighed, som det er ligesaa behageligt som usædvanligt at finde hos Nogen af Deres Kjøn."

Judith standsede; thi nu, da hun stod i Begreb med at forklare sig, haandhævede den medfødte Undseelse sin Magt til Trods for den Opmuntring og Tillidsfuldhed, hun fandt i den store Ligefremhed i sin Ledsagers Charakteer. Hendes nyligt saa blege Kinder blussede og hendes Øine funklede med noget af deres forrige Glands. Følelsen gav hendes Aasyn Udtryk og hendes Stemme Blidhed og gjorde hende, som altid var skjøn, tre Gange saa forførende og indtagende som ellers.

„Vildtskytte," sagde hun efter en temmelig lang Pause, „Dette er ikke Øieblikket til Forstillelse, Omsvøb eller nogensomhelst Mangel paa Frimodighed. Her over min Moders og den sandhedskjærlige, sanddru Hettys Grave er Intet, som har mindste Lighed med Uredelighed, vel anbragt. Jeg vil derfor tale uforbeholdent med Dem og uden Frygt for at blive misforstaaet. De er ikke noget otte Dages Bekjendtskab, men det forekommer mig, som

om jeg havde kjendt Dem i mange Aar. I den korte Tid er der skeet saa Meget og saa Meget af Vigtighed, at et heelt Livs Sorger, Farer og Befrielser ere blevne sammentrængte i nogle faa Dage, og de, som have lidt og handlet sammen under saadanne Optrin, bør ikke være fremmede for hinanden. Jeg veed, at det, jeg er i Begreb med at ville sige, kunde blive misforstaaet af de fleste Mænd, men af Dem venter jeg en ædelmodig Fortolkning af min Fremgangsmaade. Vi befinde os ikke her iblandt Koloniernes Kunster og Blændværker, men ere et Par unge Mennesker, som ikke have Anledning til i nogen Maade at bedrage hinanden. Jeg haaber, at jeg har gjort mig forstaaelig?"

„Ganske vist, Judith; Faa tale bedre for sig end De og Ingen smukkere. Deres Ord ere ligesaa behagelige som Deres Udseende."

„Det er den Maade, hvorpaa De saa ofte har reest dette Udseende, som giver mig Mod til at blive ved. Men alligevel, Vildtskytte, er det ikke let for en Person af mit Kjøn og mine Aar at glemme alle sine Barndoms Lærdomme, alle sine Vaner og sin naturlige Mistillid og sige aabenhjertigt Alt det, hendes Hjerte føler."

„Hvorfor ikke det, Judith? Hvorfor skulde Fruentimmer ikke ligesaa godt som Mandfolk gaae ærligt og redeligt tilværks med deres Medmennesker? Jeg seer ingen Grund til, at De ikke skulde tale ligesaa ligefremt som jeg selv, naar der er noget virkeligt Vigtigt at sige."

Hiin uovervindelige Beskedenhed, som endnu stedse forhindrede den unge Mand fra at abne Sandheden, vilde ganske have betaget den unge Pige Modet, naar hun ikke med hele sin Sjæl og hele sit Hjerte havde besluttet at gjøre et fortvivlet Forsøg paa at frelse sig fra en Fremtid, som hun frygtede med en Rædsel, der var ligesaa levende som den Tydelighed, hvormed hun troede at forudsee den. Denne Bevæggrund hævede bende over alle sædvanlige Hensyn og hun vedblev til sin egen Forundring, om ikke til sin store Forvirring.

„Jeg vil, jeg maa tale ligesaa uforbeholdent med Dem, som jeg vilde have talt med den kjære stakkels Hetty, havde dette elskelige Barn endnu levet!“ vedblev hun og blegnede, istedetfor at rødme, idet den faste Beslutning, som drev hende, frembragte den modsatte Virkning af den, som et saadant Skridt ellers pleier at frembringe hos en Person af hendes Kjøn; „Ja, jeg vil qvæle alle andre Følelser i den ene, som nu har Overherredømmet. De holder af Skovene og det Liv, vi føre her i Ørkenen langt borte fra de Hvides Boliger og Byer.“

„Ligesaa meget, som jeg holdt af mine Forældre, medens de levede, Judith. Dette Sted vilde være Alt i Verden for mig, naar denne Krig blot var forbi og Kolonisterne kunde holdes i tilstrækkelig Afstand.“

„Hvorfor da forlade det? Det har ingen Eier, i det mindste ingen, som har en bedre Adkomst til det, end min, og den overlader jeg villigt til Dem. Var det et

Kongerige, Vildtskytte, troer jeg, at jeg med Glæde vilde sige det samme. Lader os derfor vende tilbage til det, efterat vi have besøgt Præsten i Fortet, og aldrig mere forlade det, førend Gud kalder os bort til den Verden, hvor vi skulle finde min stakkels Moders og Søsters Aander."

En lang, tankefuld Pause opstod, idet Judith havde skjult sit Ansigt med begge sine Hænder, efterat hun havde tvunget sig til at gjøre et saa tydeligt Tilbud, og Vildtskytten grublede ligesaa bedrøvet som forundret over Meningen af de Ord, han nyligt havde hørt. Omsider brød Jægeren Tausheden og talte i en Tone, som hans Ønske om ikke at fornærme næsten gjorde blød.

„Det har De ikke betænkt rigtigt, Judith," sagde han; „nei, Deres Følelser ere blevne vakte ved Alt det, der nyligt er hændet, og da De nu troer ingen Slægtninge at have i Verden, skynder De Dem altfor meget med at finde Andre istedetfor dem, De har mistet."

„Om jeg ogsaa levede blandt en heel Skare af Venner, Vildtskytte, vilde jeg dog tænke som jeg nu tænker og sige det, jeg nu siger," svarede Judith, idet hun endnu stedse bedækkede sit ydige Ansigt med Hænderne.

„Jeg takker Dem, Pige, jeg takker Dem af mit inderste Hjerte. Men jeg kan ikke benytte mig af et svagt Øieblik, hvori De glemmer Deres egne store Fortrin og synes, at Jorden og Alt det, den indeholder, befinder sig i denne lille Kano. Nei, nei, Judith; det vilde ikke være ædelmodigt af mig; det, De har tilbudt, kan aldrig skee."

„Det kan Altsammen skee, uden at Nogen faaer Grund til at fortryde det," svarede Judith med en Hefstighed i Følelse og Næsen, som øieblikkeligt rev Sløret fra hendes Øine. „Vi kunne faae Soldaterne til at lade vore Eiendele blive tilbage underveis til vi komme igjen, hvorpaa de let kunne blive bragte tilbage til Huset; Søen vil ikke oftere blive besøgt af Fjenden, i det mindste ikke i denne Krig, og Deres Skind kan De let faae solgte i Fortet. Der kan De let kjøbe de faa Fornødenheder, vi behøve, thi jeg ønsker ikke at see det Sted mere, og, Vildtskytte," tilføiede Pigen med en Ynde og Naturlighed, som den unge Mand havde ondt ved at modstaae, „til Beviis paa hvor ganske jeg er og ønsker at være Deres, hvor udelukkende jeg ikke attraaer Andet, end at være Deres Hustru, skal det første Baal, vi antænde efter vor Tilbagekomst, blive antændt med den Brokades Kjole og næret med en enhver Gjenstand, jeg eier og som De ikke anseer passende for den Qvinde, De ønsker at leve med."

„Ak, Judith, De er en indtagende og elskværdig Skabning; ja, De er Alt det og Ingen kan negte det, naar han vil tale Sandhed. Disse Billeder ere behagelige for Tankerne, men de ville maaskee ikke vedblive at være saa glade, som de nu synes. Glem derfor Alt og lader os roe efter Slangen og Tys, som om Intet var blevet sagt om den Ting."

Judith var dybt krænket og, hvad mere var, dybt bedrøvet. Ikke desto mindre laa der en Fasthed og Ro i

Vildtskyttens Væsen, som ganske knuste hendes Forhaabninger og sagde hende engang for alle, at hendes overordentlige Skjønhed ikke havde opvakt den Beundring og Hylding, den var vant til at modtage. Fruentimmer siges sjeldent at tilgive dem, som forkaste deres Tilnærmelse, men denne høisindede og heftige Pige nærede ikke Skygge af Nag, hverken dengang eller siden, til den ærlige og oprigtige Jæger. I dette Øieblik var hendes fremherskende Følelse Ønsket om at erfare, at ingen Misforstaaelse fandt Sted. Efter nok en pinlig Pause fik hun derfor Rede paa Sagen ved et Spørgsmaal, der var altfor ligefremt til at tilstede nogen Udflugt.

„Gud forbyde, at vi skulde gjemme nogen Fortrydelse til Fremtiden ved Mangel paa Oprigtighed nu," sagde hun. „Jeg haaber, at vi i det mindste forstaae hinanden. De vil ikke have mig til Kone, Vildtskytte?"

„Det er bedre for os Begge, at jeg ikke benytter mig af Deres Glemsomhed, Judith. Vi kunne aldrig egte hinanden."

„De elsker mig ikke, kan maaskee ikke engang agte mig, Vildtskytte?"

„Jeg er Deres Ven i enhver Henseende, Judith, ja, Deres Ven i Liv og Død. Jeg vilde vove ligesaa meget for Dem i dette Øieblik, som jeg vilde vove for Øre, og det er at sige saa meget, som jeg kan sige til Fordeel for en Datter af en Qvinde. Jeg troer ikke, at jeg føler for Negen — mærk vel, Judith, jeg siger Negen — som

om jeg kunde forlade Fader og Moder — hvis Fader og Moder vare levende, hvilket dog ingen af dem er — men om de Begge levede, føler jeg ikke for nogen Qvinde, som om jeg kunde forlade dem for at holde fast ved hende alene.'

„Det er nok," svarede Judith med fortrydelig og qvalt Stemme, „jeg forstaaer hvad De vil sige. De kan ikke gifte Dem uden at elske og en saadan Kjærlighed føler De ikke for mig. Svar ikke, dersom jeg har Ret; thi jeg kan forstaae Deres Tausbed. Den vil være smertelig nok i sig selv."

Vildtskytten adlød hende og svarede ikke. I over en Minut fæstede Pigen sine straalende Øine paa ham, som om hun vilde læse i hans Sjæl, medens han sad og pladskede i Vandet som en irretesat Skoledreng. Derpaa sænkede Judith selv Enden af sin Pagaie og skjød Kanoen bort fra Stedet med en ligesaa gjenstridig Bevægelse som de Følelser, der ledede den. Vildtskytten understøttede imidlertid sagtmodigt Anstrengelsen og kort efter befandt de sig i den sporløse Retning, Delawareren havde taget.

Paa Veien til Pynten verledes ikke en Stavelse mellem Vildtskytten og hans smukke Ledsagerinde. Da Judith sad i Bougen af Kanoen, vendte hun Ryggen til ham; ellers vilde Udtrykket i hendes Ansigt sandsynligviis have bevæget ham til at tillade sig nogle trøstende Yttringer af Venskab og Agtelse. Tværtimod hvad man skulde have ventet, bar hun dog intet Nag, skjøndt hendes Farve

hyppigt forandrede sig fra Krænkelsens dybe Rædme til skuffede Forhaabningers Blegbed. Men Sorg, dyb hjertelig Sorg var den fremherskende Fornemmelse og den røbede sig paa en Maade, som ikke kunde misforstaaes.

Da Ingen af dem reede stærkt, var Arken allerede ankommen og Soldaterne gaaede i Land, førend de to Tilbageblevnes Kano naaede Pynten. Chingachgook var kommen iforveien og befandt sig allerede et Stykke inde i Skoven paa et Sted, hvor de to Spor, det til Fortet og det til Delawarernes Landsbyer, adskiltes. Soldaterne havde ligeledes stillet sig i Marschorden, efter først at have skudt Arken fra Land med letsindig Ligegyldighed for dens Skjebne. Alt dette saae Judith, men uden at ændse det. Glimmersveilet havde ingen Tillokkelser mere for hende og da hun satte Foden paa Strandbredden, vandrede hun strax videre bagefter Soldaterne uden at see sig om en eneste Gang Endog Ivs gik hun forbi uden at lægge Mærke til hende og denne beskedne unge Skabning gyste tilbage for Judiths bortvendte Aasyn, som om hun selv havde gjort sig skyldig i en eller anden Ulret.

„Bliv Du her, Slange,“ sagde Vildtskytten, idet han ved at følge den forkastede Skjønnes Fodspor kom forbi sin Ven. „Jeg vil blot tale et Par Ord med Judith, saa kommer jeg tilbage.“

Et halvhundrede Kavne havde skjult Parret baade for dem foran og dem bagved det, da Judith vendte sig om og talte.

„Det gaaer an, Vildtskytte," sagde hun nedslaaet. „Jeg fatter Deres Godhed, men behøver den ikke. Om faa Minuter har jeg indhentet Soldaterne. Da De ikke kan ledsage mig paa Livets Vei, ønsker jeg heller ikke, at De gaaer længere paa denne. Dog holdt; førend vi skil-les, ønsker jeg at gjøre Dem et eneste Spørgsmaal, og jeg forlanger, at De, saasandt De frygter Gud og ærer Sandheden, ikke fører mig bag Lyset med Deres Svar. Jeg veed, at De ikke elsker nogen Anden, og jeg kan kun indsee een Grund, hvorfor De ikke kan, ikke vil elske mig. Siig mig derfor, Vildtskytte —" Pigen standsede og de Ord, hun var i Begreb med at udtale, syntes at skulle qvæle hende. Derpaa samlede hun hele sin Fatning og vedblev med et Ansigt, som blussede og blegnede ved hvert Aandedræt: „Siig mig derfor, Vildtskytte, om ikke et eller andet Ufordeelagtigt, som Henry March har sagt om mig, har indvirket paa Deres Følelser?"

Sandheden var Vildtskyttens Polarstjerne. Han havde den stedse for Øie og det var ham næsten umuligt at holde den tilbage, selv hvor Klogskaben forlangte Taushed. Judith læste hans Svar i hans Ansigt og med et af Be-vidstheden om vederfaret Uret næsten bristefærdigt Hjerte til-vinkede hun ham et Levvel og forsvandt i Skoven. I nogen Tid var Vildtskytten tvivlraadig om hvad han skulde gjøre, men tilsidst vendte han om og forenede sig med De-lawarerne. Samme Aften leirede de Tre sig ved deres egen Fleds Kilder og den næste betraadte de Stammens

Landsby, Chingachgook og hans Trolovede i Triumph og deres Stalbroder ført og beundret, men med en Sorg, som først flere Maaneders Virksomhed kunde fjerne.

Krigen, som da var udbrudt, blev heftig og blodig. Delawarer-Høvdingen steg hoit blandt sine Landsmænd, saa at hans Navn aldrig nævntes uden Lovtaler, medens nok en Unkas, den sidste af sin Stamme, foiedes til den lange Række af Krigere, som havde baaret denne udmærkede Benævnelse. Vildtskytten udbredte under Tilnavnet Falkeøie sit Ry nær og fjernt, indtil Knaldet af hans Riffel blev ligesaa frygteligt for Mingoernes Øren som Manitus Torden. Kronens Officierer betjente sig snart af ham og han bøngte sig under Feldtoget især ved een af dem, med hvis senere Liv han stod i en nøie og vigtig Forbindelse.

Femten Aar forløb, førend Vildtskytten blev istand til atter at besøge Glimmersøen. Der var blevet sluttet Fred og kort førend Udbruddet af en ny og endnu vigtigere Krig ilede han og hans trofaste Ven Chingachgook til Forterne for at forene sig med deres Bundsforvante. En Yngling ledsagede dem; thi Øys slumrede allerede under Delawarernes Graner og de tre Efterlevende vare nu blevne uadskillelige. De naaede Søen, netop som Solen var ved at gaae ned. Her var Alting uforandret; Floden brusede endnu afsted under sit Løvtag; den lille Klippe bortskrebes af Bølgernes langsomme Paavirkning i Løbet af Aarhundreder; Bjergene stode i deres naturlige Tragt, dunkle,

vrige og gaadefulde, og Vandfladen funklede i sin Ensomhed som en skjøn Ædelsteen i Skoven.

Næste Morgen fandt Ynglingen en af Kanoerne, som laa paa Land i forfalden Tilstand. Med en Smule Umage blev den gjort brugelig og de bestege den derpaa for at undersøge Stedet. Alle Pynterne passeredes og Ebingachgook viste sin Søn det Sted, hvor Huronerne først havde været leirede, og det Næs, hvor det var lykket ham at bortføre sin Brud. Her gik de endog i Land, men ethvert Spor af det tidligere Besøg var forsvundet. Derpaa begave de sig hen til Valpladsen og fandt der nogle faa af de Tegn, som forblive paa saadanne Steder. Vilde Dyr havde optrodet mange af Ligene og Menneskebeen blegedes i Sommerregnen. Unkas betragtede Alt med Ærbødighed og Medlidenhed, skjøndt Sagnene allerede havde vakt hans unge Sjæl til en Krigers Ærgjerrighed og Alvor.

Fra Pynten roedes Kanoen hen til Skjæret, hvor Levningerne af Kastellet endnu vare synlige som en malerisk Ruin. Vinterstormene havde for længe siden revet Taget af Huset og Forraadnelsen ædt sig ind i Bjelkerne. Alle Lukkelserne vare urørte, men Aarstiderne havde hærget Stedet ligesom for at spotte Forsøget paa at udelukke dem. Palisaderne vare ligesaa raadne som Bjelkerne og nogle faa Vintre, nogle Storme og Uveir til vilde aabenbart kaste det Hele ud i Søen og udslette Bygningen af denne vragtfulde Indsøbeds Overflade. Gravene vare ikke til at finde. Enten havde Elementerne tilintetgjort deres Spor,

eller ogsaa havde Tiden ladet dem, som søgte dem, glemme deres Beliggenhed.

Arken fandtes strandet paa den østlige Kyst, hvor den herskende Nordvestvind for længe siden havde drevet den hen. Den laa paa den sandede Spidse af en flad Ode, omtrent ti Mile fra Udløbet, og Oden selv forsvinder nu hurtigt for Elementernes Magt. Prammen var fuld af Vand, Kahytten uden Tag og Bjelkerne i forfalden Tilstand. Noget af det svarere Bohave var blevet tilbage og Vildtskyttens Hjerte bankede stærkt, da han saae et Baand, som havde tilhørt Judith, flagre fra en Bjelke. Det mindede om hele hendes Skjønhed og vi kunne tilføie alle hendes Svagheder. Skjønt Pigen aldrig havde rørt hans Hjerte, bevarede Falkeøie, thi saaledes maa vi nu kalde ham, dog endnu en venlig og oprigtig Deeltagelse for hende. Han rev Baandet af og bandt det om Skjæftet af Hjertefælder, som selv var en Gave af Pigen.

Nogle faa Mile høiere op ad Søen fandtes nok en af Kanoerne og paa den Pynt, hvor Selskabet tilsidst gik i Land, opdagedes de, som vare blevne efterladte paa Kysten. Den, hvori nærværende Seilads foretoges og den anden, som opdagedes paa den østlige Kyst, vare styrtede gjennem det møre Gulv i Kastellet, og vare drevne forbi de faldefærdige Palisader og blevne kastede som Vrag op paa Strandbredden.

Ifølge alle disse Tegn var det rimeligt, at Søen ikke var bleven besøgt siden Slutningsøvrinet i vor Før-

tælling. Hændelsen eller Sagnet havde atter gjort den til et Naturen helliget Sted, idet de hyppige Krige og Koloniernes tynde Befolkning endnu holdt Nybyggerne indenfor snevre Grændser. Chingachgook og hans Ven forlode Stedet med tungsindige Følelser. Det havde været forlode Stedet med tungsindige Følelser. Det havde været Skuepladsen for deres første Krigsbedrivter og mindede dem Begge om blide Øjeblikke og triumpherende Timer. De fortsatte imidlertid stiltiende deres Vei til Mohawkfloden for at styrte sig ind i ny Eventyr, der vare ligesaa bevægede og mærkelige som de, hvorunder de havde aabnet deres Løbebane ved denne vidtstrakte Sø. Længere hen i Tiden vendte de tilbage til Stedet, hvor Indianeren fandt en Grav.

Tid og Omstændigheder have draget et uigjennemtrængeligt Slør over Alle dem, som ellers havde staaet i Forbindelse med Familien Hutter. De levede, fejlede, døde og ere glemte. Ingen Slægtning har følt Deeltagelse nok for de Vanærede og Vanærende til at trække Sløret tilside og et Aarhundrede er i Begreb med at udslette deres Navne af Erindringen. Forbrydelsens Historie er stedse oprørende og heldigviis vinde kun Faa at dvæle ved dens Enkeltheder. Familens Synder ere for længe siden blevne afgjorte for Guds Domstol, eller opbevarede til det frygtelige Regnskab paa den sidste store Dag.

Samme Skjebne havde Judith. Da Falkøie kom til Fortet ved Mohawkfloden, erkyndigede han sig ivrigt om denne elskelige, men vildledede Skabning. Ingen kjendte

hende; ikke engang hendes Person erindredes længere. Andre Officierer havde atter og atter afløst Warleyerne, Craigerne og Grahamerne, men en gammel Sergeant, som nyligt vare kommen fra England, kunde dog fortælle vor Helt, at Sir Richard Warley opholdt sig paa sine Fædrenegodser og at der i Parken boede en Dame af sjelden Skjønhed, der havde meget at sige hos ham, skjøndt hun ikke bar hans Navn. Om det var Judith, som var falden tilbage til sin tidligere Feil, eller et andet af Krigsmandens Offere, kunde Falkesie ikke erfare, og det vilde heller ikke være behageligt eller nytte til Noget at undersøge det. Vi leve i en Verden fuld af Skrøbeligheder og Egennytte og intet Maleri, som skildrer os anderledes, kan være sandt, endskjøndt enkelte Glimt af den rene Aand, i hvis Billede Mennesket skabtes, til Lykke for den menneskelige Natur sees at bede paa dens Uhverter og formilde, om ikke undskylde dens Forbrydelser.

Ende paa anden og sidste Deel.